ULUSLARARASI BESTSELLER

STEPHEN KING

YARATIK

Sayfa6

ULUSLARARASI BESTSELLER

STEPHEN KING

YARATIK

Nevada'nın bitmek bilmez yollarının büyük bölümü çöllerin ortasındadır. Yolu bu çöllerden geçenler ister istemez tedirgin olur, çünkü varacakları yere kadar büyük bir belirsizlik onlara eşlik eder. Yakıcı güneşin altında 50 numaralı otoyolda seyahat edenler, gidecekleri yerlere asla varamayacaklardır: New York'taki evlerine dönen Profesör Jackson ve karısı, Tahoe Gölü'ne tatile giden Wenworth-Ohio'lu Carver ailesi ve motosikletiyle seyahat eden orta yaşlı ünlü yazar Johnny Marinville.

Bir yol tabelasına çivilenmiş kedi ölüsü, Çin Çukuru denen bir dağın yamacına kurulmuş Desperation isimli küçük bir kasabanın işaretidir. Bölgede korkunç şeyler yaşanmaktadır ve Desperation'ı etkisi altına alan gizem ve kasabayı bir virüs gibi saran kötülük dehşet vericidir.

Tanrısal güçle kötülüklerin karşı karşıya geldiği bu romanda Stephen King, soluk soluğa bir maceraya çağırıyor okurlarını.

Sayfa6

 /sayfa6yayinevi

 / sayfa_6

info@sayfa6.com
sayfa6.com

 / sayfa6

Online alışveriş: inkilap.com

ULUSLARARASI BESTSELLER

STEPHEN KING

YARATIK

ULUSLARARASI BESTSELLER

STEPHEN KING

YARATIK

Roman

İngilizceden çeviren
Tuna Alemdar

Sayfa6

Sayfa6 Yayın No: 150

Yaratık
Stephen King
Özgün adı: Desperation

Yayıncı ve Matbaa Sertifika No: 10614

Genel yayın yönetmeni: Senem Kaleli
Düzelti: Elçin Kazancı
Kapak tasarım: Cengiz Duhan
Sayfa tasarım: Yasemin Çatal - Derya Balcı

17 18 19 20   7 6 5 4 3 2 1
İstanbul, 2017

ISBN: 978-975-10-3756-5

Baskı ve Cilt
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna – İstanbul
Tel : (0212) 496 11 11 (Pbx)
Faks : (0212) 496 11 12
e-posta: editor@sayfa6.com

Sayfa6 Yayınları, İnkılâp Kitabevi Yay. San. Tic. AŞ'nin tescilli markasıdır.
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8 Yenibosna – İstanbul

MANDOLİN   İNKILÂP 90. yıl   Sayfa6
mandolin.com.tr   inkilap.com   sayfa6.com

Stephen King

Amerikalı yazar 1947 yılında Portland'da doğmuştur. Çocukluğu Fort Wayne, Indiana ve Stratford, Connecticut'ta geçen King, üniversite ikinci sınıftayken *The Maine Campus*'de yazmaya başladı. Vietnam Savaşı'nın devam ettiği yıllarda, öğrenci senatosunun bir üyesi olarak savaş karşıtı hareketi destekledi. Maine Üniversitesi İngilizce bölümünden mezun olduktan sonra, bir dönem İngilizce öğretmenliği yaptı. Yaratıcı yazarlık dersi vermeye başlayan King'in *Cinnet, Carrie, Yeşil Yol* gibi birçok romanı sinemaya uyarlandı. Ödüllü yazar, korku-gerilim dalında bir klasik olmuştur.

Tuna Alemdar

Tuna Alemdar 1974 yılında Almanya'da doğmuştur. Üniversite eğitimini Hacettepe Üniversitesi Amerikan Kültür ve Edebiyatı bölümünde tamamlamıştır. Alemdar farklı sektörlerdeki iş hayatının yanı sıra çeşitli yayınevlerine İngilizce ve Almancadan çeviriler yapmaktadır.

Sayfa 6'nda *şeytani bir kötülük...*

I. KISIM

50. OTOYOL: KURDUN EVİNDE, AKREBİN EVİNDE

– Birinci Bölüm –

1

"Ah, ah Tanrım! Korkunç!"

"Ne, Mary, ne var?"

"Görmedin mi?"

"Neyi görmedim mi?"

Kadın adama baktı. Adam çölün şiddetli güneşinin altında kadının yüzünün renginin solduğunu gördü. Sadece yanaklarında ve en güçlü koruyucu kremin bile tam anlamıyla koruyamadığı kaşlarının üstündeki güneş yanığı izleri kalmıştı. Kadın çok beyazdı ve çok kolay yanıyordu.

"Tabelanın üstünde, hız sınırı tabelasının üstünde."

"Ne olmuş o tabelaya?"

"Tabelanın üstünde ölü bir kedi vardı, Peter! Oraya çivilenmiş veya yapıştırılmış ya da her neyse artık." Adam frene bastı. Kadın onun omzunu tuttu. "Geri dönmeyi aklından bile geçirme."

"Ama..."

"Ama ne? Resmini çekmek mi istiyorsun? Asla olmaz, José. O şeye bir kere daha bakarsam kusacağım."

"Beyaz bir kedi miydi?" Adam muhtemelen kadının bahsettiği hız sınırı tabelasının arkasını dikiz aynasından görebiliyordu, ama hepsi buydu. Yanından geçtiklerindeyse diğer tarafa, dağların en yakındaki tepelerine doğru uçan kuşlara bakıyordu. Buralarda devamlı yola bakmak gerekmiyordu. Nevada, 50 numaralı otoyolun bu bölümüne "Amerika'nın en ıssız otoyolu" adını vermişti. Peter Jackson'a göre de bu unvanı hak ediyordu. Peter tam bir New York çocuğuydu ve birçok korkuyu birden yaşıyor olabilirdi. Çöl korkusu, balo salonu sendromu ya da buna benzer şeyler.

"Hayır, tekirdi," dedi kadın. "Ne fark eder ki?"

"Belki çölde satanistler vardır diye düşündüm," dedi adam. "Burası tuhaf tiplerle doluymuş, Marielle öyle demiyor muydu?"

"'Garip' kelimesini kullanmıştı," dedi Mary. "Tırnak içinde söylüyorum, 'Nevada'nın merkezi garip insanlarla dolu.' Gary de neredeyse aynısını söyledi, ama Kaliforniya eyalet sınırını geçtiğimizden beri *kimseyi* görmediğimiz için..."

"Aslında Fallon'da..."

Kadın, "Mola yerleri dahil değil," dedi. "Aslında orada bile insanlar..." Kadın adama, son günlerde yüzünde sıkça görmediği komik, çaresiz bir bakış attı. Düşük yaptıktan sonraki aylardaysa bu ifade çok sık sık görülür olmuştu. "Neden buradalar, Pete? Vegas ve Reno'yu anlayabiliyorum, hatta Winnemucca ve Wendover'ı da..."

"Utah'tan buraya kumar oynamaya gelenler Wendover yerine *Bend Over*[1] derler," dedi Peter sırıtarak. "Gary söylemişti."

Kadın onu duymazdan geldi. "Ama eyaletin geri kalanı... Burada *yaşayanlar*, onlar neden geliyor ve neden burada kalıyorlar? Ben New York'ta doğup büyüdüğüm için muhtemelen anlayamam ama..."

"Beyaz ya da siyah bir kedi olmadığından emin misin?" Adam dikiz aynasından arkaya baktı, ama yüz on kilometreden biraz düşük bir hızla ilerlerlerken hız sınırı tabelası kumlar, çalılar ve sıkıcı kahverengi tepeler arasında gözden kaybolmuştu bile. Sonunda arkalarında başka bir araç daha belirmişti. Aracın camından yansıyan sıcak güneş ışınlarını seçebiliyordu. Yaklaşık bir buçuk kilometre kadar gerideydi ya da iki buçuk.

"Hayır, tekirdi, sana söyledim ya. Soruma cevap ver. Nevada merkezde vergi verenler kimler ve bundan çıkarları ne?"

Adam omuz silkti. "Buralarda pek vergi ödeyen yok. Fallon 50 numaralı otoyol üstündeki en büyük kasaba ve çoğunlukla çiftçilikle geçiniyor. Rehberde, göllerine bir baraj kurup sulamayı mümkün hale getirdikleri yazıyor. Sanırım yakınlarda da bir askeri üs var. Fallon ilk posta ulaştırma şebekesi duraklarından biriydi, biliyor muydun?"

"Ben olsam giderdim," dedi kadın. "Kantalup kavunlarımı da alır giderdim."

Adam kadının sol göğsüne sağ eliyle hafifçe dokundu. "Güzel bir çift kantalup hanımefendi."

"Teşekkürler. Fallon'ı da almayayım. Görünürde ne bir ev ne de ağaç olan ve hız sınırı tabelalarına kedi çivilenen bir eyalette durmaz hemen ayrılırdım."

Adam, "Şey, aslında bu bölgesel algıyla ilgili bir şey," dedi dikkatlice konuşarak. Bazen Mary'nin ne zaman ciddi olduğunu, ne zaman dalga

1 Yazar öne eğilmek anlamına gelen *bend over* kelimelerini kullanarak kelime oyunu yapmıştır. (çev.)

geçtiğini anlayamıyordu. Bu da o anlardan biriydi. "Şehirde büyümüş biri olarak Büyük Havza gibi bir yer sana göre değil, hepsi o kadar. Bana göre de değil. Sadece gökyüzü bile ödümü patlatmaya yetiyor. Bu sabah yola çıktığımızdan beri gökyüzünün varlığını tepemde hissediyorum, sanki yukarıdan bastırıyor."

"Ben de öyle. Çok fazla gökyüzü var."

"Bu tarafa geldiğimize pişman mısın?" Adam dikiz aynasına baktı ve arkadaki aracın yaklaştığını gördü. Fallon'dan ayrıldıklarından beri sadece diğer yöne, batıya giden kamyonetler görmüşlerdi, bu onlardan değildi, bir arabaydı. Ve neredeyse asfaltı yakıyordu.

Kadın adamın sorusunu tekrarladı ve sonra başını salladı. "Hayır. Gary ve Marielle'i görmek güzeldi, tabii Tahoe Gölü'nü de..."

"Güzel, değil mi?"

"İnanılmaz. Bu bile..." Mary pencereden dışarı baktı. "Bu da en az onun kadar güzel, böyle bir şey söylemiyorum. Sanırım burayı hayatım boyunca hatırlayacağım ama biraz..."

Adam onun sözlerini, "Korkunç," diye tamamladı. "En azından New Yorkluysan."

"Haklısın," dedi kadın. "Şehirli algı bölgesi. I-80 otoyolundan gitseydik de fark etmezdi, çöl sonuçta."

"Evet. Uçuşan çalılar." Adam yeniden aynaya baktı. Araba kullanırken taktığı gözlükler güneşte parlıyordu. Yaklaşan araç bir polis arabasıydı ve en az yüz elli kilometreyle gidiyordu. Adam, sağ tekerlekler sert toprağın üstünde homurdanıp toz çıkarmaya başlayana kadar yamaca iyice yanaştı.

"Pete? Ne yapıyorsun?"

Adam aynaya bir daha baktı. Büyük krom kaput ızgarası hızla yaklaşıyor ve güneş ışınlarını gözünü kısmasına neden olacak kadar şiddetli yansıtıyordu. Arabanın beyaz olduğunu düşünmüştü, bu da eyalet polisi olmadığını gösteriyordu.

"Kendimi küçültüyorum," dedi Peter. "Minik, kurnaz, sinmiş hayvan. Arkamızda bir polis var ve çok aceleci. Belki de bir ihbar almıştır..."

Polis arabası yanlarından geçti. Rüzgârıyla Peter'ın kız kardeşine ait olan Acura'yı salladı. Araba gerçekten de beyazdı ve kapı kollarının altı tozluydu. Yan tarafında bir çıkartma vardı, ama Pete ne olduğunu göremeden araba geçip gitti. "DES" ile başlayan bir yazıydı. Destry olabilirdi. Bu ıssızlığın ortasındaki bir Nevada kasabası için iyi bir isimdi.

"Kediyi hız sınırı tabelasına çivileyen adamla ilgili," diyerek sözlerini tamamladı Peter.

"Neden flaşörlerini kapatıp o kadar hızlı gidiyor?"

"Burada kimin için açacak ki?"

Kadın ona tuhaf bir bakış atıp, "Biz varız ya," dedi.

Adam cevap vermek için ağzını açıp sonra yeniden kapadı. Kadın haklıydı. Polis onları, en azından Peter polisleri gördüğünde ya da daha önce fark etmiş olmalıydı, o zaman neden farlarını ve flaşörlerini yakmamıştı ki? Peter elbette polise yolun büyük bir kısmını bırakmayı akıl edebilmişti, ama yine de...

Polis arabasının stop lambaları birden yandı. Peter hiç düşünmeden hemen frene bastı. Aslında hızını doksan beşe düşürmüştü ve araç yeterince uzakta olduğundan çarpışma riski de yoktu. Sonra polis birden batıya giden şeride doğru kırdı.

Mary, "Ne yapıyor böyle?" diye sordu.

"Tam olarak bilmiyorum."

Ama aslında tabii ki biliyordu: Adam yavaşlıyordu. Onların yanından yüz otuz beş, yüz kırk beşle geçtikten sonra hızını seksen kilometreye düşürmüştü. Peter somurttu, nedenini bilmiyordu ama adamı yakalamak istemiyordu, iyice yavaşladı. Deirdre'nin arabasının hız göstergesi altmış beş kilometreye düştü.

"Peter?" Mary'nin sesi endişeli geliyordu. "Peter, bundan hoşlanmadım."

"Sorun yok," dedi Peter ama gerçekten de öyle miydi? Yavaşça solundaki şeride doğru kayan polis arabasına baktı ve merak etti. Direksiyondaki kişiye bakmaya çalıştı ama göremedi. Arabanın arka penceresi çöl tozuyla kaplanmıştı.

Araba biraz daha yavaşlayınca tozla kaplanmış stop lambaları hafifçe titreşti. Hızı kırk beş kilometre bile değildi. Yola bir çalı fırladı ve polis arabasının tekerlekleri onu ezip geçti. Çalı arkadan çıktığında Peter Jackson'ın gözüne iç içe geçmiş kırık parmaklar gibi göründü. Peter birden korktu, neredeyse dehşete kapılmıştı ve bunun nedeni hakkında hiçbir fikri yoktu.

Çünkü Nevada *garip insanlarla dolu*, demişti Marielle ve Gary de ona *katılmıştı*. Garip insanlar böyle davranırlardı, yani tek kelimeyle tuhaf.

Elbette bu saçmalıktı, bu aslında garip değildi, her neyse, yine de...

Polis arabasının stop lambaları biraz daha titreşti. Peter ne yaptığını bir an bile düşünmeden frene bastı. Sonra hız göstergesine baktı ve kırk kilometreye düştüğünü gördü.

"Ne istiyor, Pete?"

Artık adamın ne istediği bariz belliydi.

"Yeniden arkamıza geçmek istiyor."

"Neden?"

"Bilmiyorum."

"Eğer istediği buysa neden kenara çekip biz geçene kadar beklemedi?"

"Bunu da bilmiyorum."

"Ne yapacaksın?"

"Geçip gideceğim elbette." Sonra sebepsiz yere ekledi: "Sonuçta lanet olasıca kediyi tabelaya biz çivilemedik."

Gaza basıp otuz kilometre hızla ilerleyen tozlu arabaya yaklaşmaya başladı.

Mary, Peter'ın mavi iş gömleğini kısa tırnaklarını hissettirecek kadar sıkıca tuttu. "Hayır, yapma."

"Mary, yapabileceğim başka bir şey yok."

Konuşmak zaten anlamsızdı, çünkü konuşurken ilerlemeye devam ediyordu. Deirdre'nin Acura marka arabası tozlu beyaz Caprice'le yan yana geldi ve sonra onu geçti. Peter camlardan içeri baktı ama pek bir şey göremedi. İri bir gövde, bir erkek gövdesi, hepsi buydu. Bir de polis arabasını süren adamın kendisine baktığı hissi vardı. Peter yolcu kapısının üstündeki çıkartmaya baktı. Şimdi okuyacak zamanı vardı: Bir madenciyle binicinin el sıkışmalarını resmeden kasaba mührünün altında, altın rengi harflerle DESPERATION POLİS KARAKOLU yazıyordu.

Desperation, diye düşündü. Destry'den *bile daha iyi*, çok *daha iyi*.

Beyaz polis arabası Peter yanından geçer geçmez yeniden doğuya giden şeride geçip Acura'nın arkasında kalacak şekilde hızlandı. Böyle otuz kırk saniye devam ettiler (süre Peter'a çok daha uzun gibi gelmişti). Sonra Caprice'in tepesindeki mavi ışıklar yandı. Peter midesinin bir tuhaf olduğunu hissetti, ama aslında bu hiç de şaşırtıcı değildi.

2

Mary hâlâ kolunu tutuyordu. Peter omzuna doğru başını çevirdiğinde Mary omzunu iyice sıkmaya başladı.

"Ne yapıyorsun? Peter, ne *yapıyorsun*?"

"Duruyorum. Işıklarını yaktı ve beni kenara çekiyor."

"Bundan hoşlanmadım," dedi Mary gergin gergin etrafına bakarak. Etrafta kum tepeciklerinden ve mavi gökyüzünden başka bir şey yoktu. "Ne yapıyoruz?"

"Hızlanmak mantıklı görünüyor." Aynadan dışarı, DİKKAT CİSİMLER GÖRÜNDÜKLERİNDEN DAHA YAKIN OLABİLİR, yazısının üstünden bakıyordu. Polis arabasının tozlu beyaz kapısının açıldığını gördü. Haki pantolonlu bir bacak dışarı çıktı. Çok iriydi. Bacağın sahibi

olan adam dışarı çıkıp kapıyı kapadı ve başına polis şapkasını yerleştirdi (Peter, *arabada takıyor olamaz, yeterince yer yok*, diye düşündü), Mary bakmak için arkasını döndü. Ağzı açık kaldı.

"Aman Tanrım, futbolcular kadar iri!"

"Belki daha da fazla," dedi Peter. Arabanın yüksekliğini hesap ederek –ki bir buçuk metreydi– baktığında Deirdre'nin Acura'sına yaklaşan polis, en az iki metre boyunda ve yüz yirmi beş kilodan ağır olmalıydı. Muhtemelen yüz otuz beş kilo kadardı.

Mary, Peter'ı bıraktı ve yaklaşan dev adamdan olabildiğince uzaklaşmak için kapıya doğru çekildi. Polisin bir kalçasında kendisi kadar iri bir tabanca vardı ama elleri boştu, ne bir klasör ne de ceza makbuzu taşıyordu. Peter bundan hiç hoşlanmamıştı. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama hoşlanmamıştı. Aşırı hızdan ceza yediği gençlik günleri de dahil, tüm şoförlük hayatı boyunca hiç eli boş bir polis kendisine yaklaşmamıştı. Bundan kesinlikle hoşlanmamıştı. Zaten normalden hızlı atan kalbi biraz daha hızlandı. Kalbi henüz deli gibi atmıyordu ama hızlanabileceğini hissediyordu.

Saçmaladığının farkındasın değil mi? diye düşündü. *Hız yapıyordum, sadece o kadar. Belirtilen hız sınırı şaka gibi, herkes bunu biliyor ama anlaşılan adamın doldurmak zorunda olduğu bir kota var. Hız cezası kesmek için de o eyaletten olmayan yabancılardan iyisi olamaz. Bunu biliyorsun. Van Halen'ın albümünün adı neydi? Onları ye ve gülümse mi?*

Polis şimdi Peter'ın penceresinin yanında durmuştu. Kemerinin tokası Peter'ın gözlerinin hizasındaydı. Adam eğilmedi ama tek yumruğunu kaldırıp parmaklarını çıtlattı.

Peter yuvarlak gözlüklerini çıkarıp cebine koydu ve camını indirdi. Yan koltuktaki Mary'nin kesik kesik nefes aldığını duyuyordu. Kadın sanki ip atlıyor ya da seks yapıyor gibiydi.

Polis yavaşça eğildi ve kocaman, ifadesiz yüzüyle onlara baktı. Şapkasının sert kenarının oluşturduğu gölge kaşlarına düşüyordu. Cildi pembeydi. Peter onun da Mary gibi güneşle arasının pek iyi olmadığını tahmin etti. Adamın gözleri parlak gri ve duygusuzdu. Herhangi bir duygu varsa da Peter göremiyordu. Peter bir koku alıyordu. *Old Spice olabilir*, diye düşündü.

Polis Peter'a bir bakış atıp gözlerini aracın içinde gezdirdi. Önce Mary'ye baktı, (Amerikalı, beyaz, güzel yüzlü, vücudu iyi, pek yaşlı değil, görünür yara izi yok) sonra bakışlarını arka koltukta duran kameralara, çantalara ve yolculuk çöplerine çevirdi. Henüz fazla çöp birikmemişti, çünkü Oregon'dan üç gün önce ayrılmışlar ve bu üç günün yarısını Gary

ve Marielle Soderson çiftiyle eski plakları dinleyip eski günlerden konuşarak geçirmişlerdi.

Polisin gözleri, açık kül tablasına kaydı. Peter onun esrarlı sigara izmariti ya da uyuşturucu kokusu aradığını anlayıp rahatladı. Neredeyse on beş yıldan beri esrar içmemiş, kokaini hiç denememiş, hatta Noel partisinden sonra içkiyi bile bırakmıştı. Mary ise zaten bunlarla hiç ilgilenmez ve kendisinden "uyuşturucu bâkiresi" diye bahsederdi. Kül tablasında sadece birkaç şeker kâğıdı vardı, arka koltuktaysa boş bira kutusu ya da şarap şişesi yoktu.

"Memur Bey, biraz hızlı gittiğimi biliyorum ama..."

Polis, kibar bir sesle, "Aceleniz var herhalde," dedi. "Her neyse, ehliyet ve ruhsatınızı görebilir miyim beyefendi?"

"Elbette." Peter arka cebinden cüzdanını çıkardı. "Araba benim değil, kız kardeşimin, arabasını onun için Oregon'dan New York'a götürüyoruz. Kız kardeşim Portland'da Reed Koleji'nde okuyordu da."

Gevezelik ettiğinin farkındaydı, ama nedense bir türlü kendine engel olamıyordu. Polislerin insana kendini sanki bagajda ceset ya da kaçırılmış bir çocuk saklıyormuşçasına, suçlu gibi gevezelik yapmak zorunda hissettirmesi çok garipti. Bir Noel partisinden sonra Long Island otoyolunda polis tarafından durdurulduğunda da aynı şeyi yaptığını hatırlıyordu. Polis memuru hiçbir şey söylemeden kendi işine bakarken aralıksız konuşup durmuştu.

"Mary, torpido gözünden ruhsatı çıkarabilir misin? Dee'nin sigorta kâğıtlarıyla beraber küçük plastik bir zarfın içindeydi."

Karısı önce hiç kımıldamadı. Peter onun korkudan donmuş gibi hareketsiz oturuşunu gözucuyla görebiliyordu. Cüzdanını açıp ehliyetini aradı. Ehliyeti cüzdanın içindeki gözlerden birinde olmalıydı, ama yoktu.

Karısına korkuyla bakıp, "Mary?" dedi yeniden. Ya lanet olası ehliyeti kaybetmişse ne olacaktı? Gary'nin evinde pantolonunun cebindekileri diğerine aktarırken yere düşürmüş olabilir miydi acaba? İnsan seyahat ederken cebinde gereğinden fazla lüzumsuz şey taşıyordu. Elbette düşürmemişti ama böyle olsaydı da tam olurdu...

"Bana biraz yardım eder misin, Mary? Lanet olası ruhsatı çıkarır mısın lütfen."

"Ah, elbette, tamam."

Mary elektrik akımıyla kendine gelmiş eski bir makine gibi birden hareketlendi ve hafifçe eğilip torpido gözünü açtı, içindekileri karıştırdı ve arkadakilere ulaşabilmek için yarısı yenmiş bir paket patlamış mısır, eski bir kaset, Kaliforniya haritası gibi şeyleri çıkardı. Peter, karısının alnında

biriken ufak ter damlalarını görebiliyordu. O taraftaki klima yüzüne serin hava üflemesine rağmen, karısının alnına düşen saçlar ıslanmıştı.

Mary önce, "Bulamıyorum," dedi ama sonra şüpheye yer bırakmayan bir rahatlamayla, "İşte burada," dedi.

Aynı anda Peter da torpido gözüne baktı ve kartvizitler arasına sıkışmış ehliyetini gördü. Oraya koyduğunu hatırlamıyordu, ama oradaydı işte. Ehliyetteki fotoğrafında New York Üniversitesi öğretim üyesinden çok, işsiz bir serseriye ya da seri katile benziyordu ama fotoğraf kesinlikle ona aitti ve bunu düşününce rahatladı. Kimlikleri de yanlarındaydı, her şey yolundaydı.

Polise ehliyetini verirken, *ayrıca burası Arnavutluk değil, bizim algı alanımız olmayabilir, ama Arnavutluk da değil*, diye düşündü.

"Peter?"

Başını çevirip karısına baktı ve uzattığı ruhsatı alırken göz kırptı. Mary de ona gülümsemeye çalıştı ama yapamadı. Dışarıda esen rüzgâr, arabanın üzerine kum yağdırıyordu. Peter yüzüne çarpan kum tanelerinden korunmak için gözlerini kapadı. Birden Nevada'dan binlerce kilometre uzakta olmayı çok istedi.

Kız kardeşinin ruhsatını polise uzattı, ama adam hâlâ onun ehliyetini inceliyordu.

Polis başını kaldırmadan, "Organlarınızı bağışladığınızı görüyorum," dedi. "Sizce bu akıllıca bir şey mi?"

Peter şaşırmıştı. "Şey ben..."

"Arabanın ruhsatı bu mu?" dedi polis. Peter'ın elindeki sarı kâğıtlara bakıyordu.

"Evet."

"Uzatın bana lütfen."

Peter kâğıtları pencereden uzattı. Polis güneşin altında durmuş bir elinde Deirdre'nin ruhsatını, diğerindeyse Peter'ın ehliyetini tutuyordu. Uzun bir süre, ikisini de inceledi. Peter kansının elini baldırında hissedince irkildi. Mary'nin elini tutup parmaklarıyla kavradı.

"Kız kardeşiniz öyle mi?" dedi polis sonunda. Polis parlak gri gözleriyle onlara baktı.

"Evet."

"Onun soyadı, Finney, sizinkiyse Jackson?"

"Kardeşi Deirdre liseden sonra, üniversiteye gitmeden önce evlendi ve bir yıl evli kaldı," dedi Mary. Sesi net, kibar ve korkusuzdu. Bacağını sıkan eli olmasa Peter bile buna inanabilirdi. "Ayrıldıktan sonra da kocasının soyadını kullanmayı sürdürdü, hepsi bu."

"Demek, liseyle üniversite arasında bir yıl evli kaldı?"

Polisin gözü hâlâ belgelerdeydi. Adam onları incelerken, Peter adamın şapkasının öne arkaya oynadığını görebiliyordu.

Peter endişelenmeye başladı.

"Liseyle üniversite arasında bir yıl," dedi polis yeniden. Başını önüne eğmiş, iri yüzünü gizlemişti.

Adamın, *Organlarınızı bağışladığınızı görüyorum. Sizce bu akıllıca bir şey mi?* deyişini hatırladı.

Polis başını kaldırdı. "Lütfen arabadan iner misiniz, Bay Jackson?" dedi.

Mary'nin tırnakları Peter'ın eline batıyor ama canını acıtmıyordu. Birden içini bir korku kapladı. Kötü bir şey yaptığının farkında olan bir çocuk gibi hissediyordu kendini.

"Ne?" dedi.

Polis doğruldu. Sanki bir yük asansörünün yukarı çıkışı gibi önce kafası gözden kayboldu, ardından önü açık gömleği ve sonra da kemerinin askısı. Peter yine kocaman kemer tokası, silah ve haki kılıfla karşı karşıya kalmıştı.

Bu sefer pencerenin tepesinden gelen ses bir rica değildi. "Arabadan inin, Bay Jackson!" dedi.

3

Peter kapı koluna uzanınca, polis biraz geriye çekildi. Kafası arabanın tavanının üstünde kalıyor, görünmüyordu. Mary, kocasının elini her zamankinden daha şiddetli sıktı. Peter dönüp ona baktı. Mary'nin yüzündeki güneş yanığı izleri daha da belli oluyordu, çünkü yüzü kireç gibi beyazdı ve gözleri kocaman açılmıştı.

Dudak hareketleriyle, *dışarı çıkma,* diye fısıldadı.

Peter da aynı şekilde, çıkmak zorundayım, diye fısıldadı ve kapıyı açıp bacağını dışarı attı. Mary onu tutmak için uzandı ama Peter onun elinden kurtulup dışarı çıktı. Polis ona tepeden bakıyordu. Peter, *iki metre vardır,* diye düşündü. Gözünün önünden hızlı bir klip gibi görüntüler geçti: Dev polis tabancasının tetiğini çekip Peter Jackson'ın eğitimli beynini arabanın tavanına saçıyor, sonra kafasında şapkasıyla Mary'yi arabadan çıkarıp arabanın kaputuna dayadıktan sonra çöl güneşi altında, yolun kenarında tecavüz ederken, *demek organ bağışı istiyorsunuz hanımefendi? Alın size organ bağışı!* diye bağırıyordu.

"Mesele nedir, Memur Bey?" diye sordu. Boğazı kurumuştu. "Bunu bilmeye hakkım *var sanırım.*"

"Arabanın arkasına geçin, Bay Jackson."

Polis bunu söyledikten sonra Peter'ın peşinden gelip gelmediğine bakmadan yürüdü ve arabanın arkasına geçti. Peter itaat etti, onu takip ederken bacaklarının sensörleri tamir edilen bir makine gibi olduğunu hissediyordu. Polis arabanın bagaj kapısının yanında durdu. Peter yanına gelince, kocaman parmağıyla bir şey gösterdi. Peter adamın gösterdiği noktaya bakınca şaşırdı, arabanın plakası yerinde yoktu. Sadece plakanın olması gereken yerde izi kalmıştı.

Peter, "Kahretsin!" dedi. Korku ve rahatsızlığı gerçekti, ama yine de rahatlamıştı. Adamın onları durdurmasının haklı bir sebebi vardı. Arabanın ön tarafına döndü, sürücü kapısının kapalı olduğunu görünce şaşırmadı. Kapıyı Mary kapatmıştı. Kendini olaya o kadar kaptırmıştı ki kapı kapanma sesini duymamıştı bile.

"Mary! Hey, Mary!"

Karısı güneşten yanmış yüzünü pencereden çıkarıp Peter'a baktı.

Peter güler gibi bir sesle, "Lanet olası plaka düşmüş," dedi.

"*Ne?*"

Polis, "Hayır, düşmemiş," dedi. Sonra elini yavaşça uzatıp tamponun altına soktu. Bir süre, tamponun arkasını eliyle yokladı. Gri gözlerini ufka dikmişti. Peter birden tuhaf bir şekilde adamı tanıyormuş gibi hissetti. Marlboro reklamlarındaki adamlardan biri onu ve karısını durdurmuştu sanki.

Polis, "İşte," dedi ve doğruldu, tamponu arayan elini hafifçe yumruk yapmıştı. Elini uzattı. Avcunda ufak bir vida parçası vardı. Kesik uç kısmı parlıyordu.

Peter önce vidaya, sonra polise baktı. "Anlamıyorum," dedi.

"Fallon'da durdunuz mu?"

"Hayır."

Birden arabanın sağ ön kapısının açıldığını ve Mary'nin rahatlamış bir ifadeyle onlara doğru geldiğini gördüler.

Mary, "Tabii durduk," dedi ve önce polisin elinde duran vidaya, sonra da yüzüne baktı. Artık korkuyormuş gibi görünmüyordu. Peter bundan memnun olmuştu. Kendine neredeyse aptal bir paranoyak yakıştırması yapacaktı, ama poliste tuhaf bir şeyler olduğunu da itiraf etmesi gerekiyordu.

"Benzincide durduk Peter, unuttun mu? Benzin almamıza gerek yoktu ama tuvaleti kullanırken suçluluk duymamak için birkaç kutu soda almıştık." Başını kaldırıp polisin yüzüne baktı ve gülümsemeye çalıştı. Adamı görebilmek için başını kaldırmak zorunda kalıyordu. Peter karısını, ofiste geçirdiği kötü bir günün ardından eve gelen babasını neşe-

lendirmeye çalışan bir kız çocuğuna benzetti. "Tuvaletler çok temizdi doğrusu."

Polis başını salladı. "Fill More Fast'te mi durdunuz, yoksa Berk's Conoco'da mı?"

Mary kafası karışık bir ifadeyle Peter'a baktı. Peter ellerini omuzlarına doğru kaldırdı. "Hatırlamıyorum," dedi. "Orada durduğumuzu bile güçlükle hatırlıyorum."

Polis, avcundaki işe yaramaz vida parçasını omzunun üstünden çölün kumlarına doğru fırlattı. Vida meraklı bir kuşun gözüne çarpana dek milyonlarca yıl düştüğü yerde kalacaktı. "Herhalde dışarıda dolaşan çocukları hatırlıyorsunuzdur," dedi. "Çoğu aslında çocuk denmeyecek kadar büyük, daha küçük olanlarsa paten ya da kaykayla dolaşıp serserilik yapar."

Peter başını salladı. Evet, Mary'nin ona bu gençlerin neden buraya gelip takıldıklarını sorduğunu hatırlıyordu.

"Durduğunuz yer Fill More Fast." Peter, polisin gömleğinde ismi yazılı bir rozet olup olmadığına baktı ama yoktu. Adam onlar için şimdilik sadece memur bey olarak kalmak zorundaydı. Marlboro reklamından fırlamış bir memur. Polis, "Alfie Berk onların etrafta dolaşmasını istemiyor, onları kovdu. İşe yaramaz kalleş sürüsü," dedi.

Mary bu sözler üzerine başını hafifçe yana eğdi, yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçti.

Peter, "Onlar çete mi?" diye sordu. Adamın tüm bunları anlatarak nereye varmak istediğini hâlâ anlamamıştı.

Polis, "Fallon gibi bir yerde çete ancak bu kadar olur," diye cevap verdi. Sonra Peter'ın ehliyetini kaldırıp inceledi ve ehliyeti indirip yeniden Peter'ın yüzüne baktı. Ehliyeti geri vermedi. "Çoğu okulu bırakan gençler. Eyalet dışından gelen arabaların plakalarını sökmek en büyük hobileri. İddiaya falan giriyorlar. Eminim sizin plakanızı da siz içeride içecek bir şeyler alıp tuvaleti kullanırken halletmişlerdir."

Mary, "Bunu biliyorsunuz, ama hâlâ çekinmeden bunu yapmaya devam ediyorlar, öyle mi?" diye sordu.

"Fallon benim kasabam değil, oraya nadir giderim. Onların işleri benimkilerden farklı."

Peter, "Peki kayıp plaka işini nasıl halledeceğiz?" diye sordu. "Bu tam bir rezalet! Araba Oregon'a kayıtlı, ama kız kardeşim yaşamak için New York'a gitti. Reed'den nefret etti."

"Demek öyle! Vay canına!"

Peter karısının kendisine bakıp o keyifli anı paylaşmaya çalıştığını hissetti, ama bu ona pek de iyi bir fikir gibi gelmemişti.

"Evet, orada okumanın kötü bir konserde ders dinlemeye çalışmaya benzediğini söylemişti," dedi Peter. "Her neyse, o New York'a uçakla gitti. Karımla ikimiz de oraya gidip arabayı New York'a götürmenin eğlenceli olabileceğini düşündük. Deirdre'nin eşyalarının bir kısmını bagaja koydu... Çoğu giysi..."

Yine gevezeliğe başladığını anlayıp sustu.

"Peki, bu durumda ne yapacağım?" diye sordu. "Arkasında plakası olmayan bir arabayla bu uzun yolculuğu nasıl tamamlayabiliriz?"

Polis ağır adımlarla arabanın ön tarafına doğru yürüdü. Peter'ın ehliyetiyle Deirdre'nin ruhsatı hâlâ elindeydi. Belindeki kemeri gıcırdıyordu. Arabanın ön tarafında durdu ve ellerini arkasında kavuşturup, somurtarak bir noktaya bakmaya başladı. Adam Peter'a sanat galerisinde gezen biri gibi görünmüştü. Polis gençlerden bahsederken kalleş sürüsü demişti. Peter bu sözleri uzun zamandır duymamıştı.

Polis dönüp tekrar onların yanına geldi. Mary, Peter'a iyice sokuldu, ama artık korkmuyordu. İriyan adama sadece ilgiyle bakıyordu.

Polis, "Ön taraftaki plaka yerinde duruyor," dedi. "Onu çıkarıp arkaya takarsanız sorun yaşamadan New York'a varabilirsiniz."

Peter, "Tamam, bu çok iyi bir fikir," dedi.

"Anahtar ve tornavidanız var mı? Benim aletlerim ne yazık ki kasabadaki garajımda kaldı." Polis sırıttı. Yüzü aydınlandı, sanki bambaşka biri gibi oldu. "Bunlar sizin." Ehliyeti ve ruhsatı Peter'a uzattı.

Mary, "Sanırım bagajda bir alet kutusu olacaktı," dedi. Sesi hafif sersemlemiş gibi çıkıyordu. Peter öyle hissetmişti. Rahatladığı için olduğunu düşünüyordu. "Makyaj çantamı bagaja koyarken görmüştüm. Yedek lastiğin yanındaydı."

Peter, "Memur Bey, size teşekkür etmek istiyorum," dedi.

İriyan polis başını salladı. Peter'a bakmıyordu. Gri gözlerini sol tarafındaki dağlara dikmişti. "Ben sadece işimi yapıyorum."

Peter sürücü kapısına doğru giderken boş yere korktuklarını düşünüyordu. Anahtarları kontaktan çıkarırken, *tam bir saçmalık*, diye düşündü. Anahtarlar üstünde gülen surat resmi olan bir anahtarlığa takılıydı. Bu çok anlamlıydı. Kız kardeşi ona Bay Gülen Surat diyordu. Ona yazdığı tüm mektuplara sarı gülen suratlar çiziyordu. Arada sırada, kötü günler geçirdiğindeyse somurtan ve dil çıkaran yeşil suratlar. *Aslında korkmamıştım, Mary de korkmamıştı.*

Yalandı. Korkmuştu... Mary'yse neredeyse dehşete kapılmıştı.

Tamam, belki biraz korkmuş olabiliriz, isterseniz bizi dava edin, diye düşündü. Anahtarların arasından bagaj anahtarını alıp arabanın

arkasına doğru yürüdü. Mary, dev polis memurunun yanında bir göz yanılması gibi görünüyor, adamın sadece beline kadar geliyordu.

Peter bagajı açtı. Sol tarafta, kız kardeşinin üzeri tozlanmasın diye naylonla örtülmüş olan giysilerine baktı. İkisinin valizleriyle Mary'nin makyaj çantası da tam ortada, yeşil tomarların ve yedek lastiğin hemen yanında duruyordu. *Aslında buna yedek lastik demek pek de doğru değil*, diye düşündü Peter. Onunla en fazla en yakındaki benzin istasyonuna kadar gidilebilirdi. Tabii o da şanslıysanız.

Lastiğin yanına baktı ama orada bir şey yoktu.

"Mary, burada bir şey..."

Karısı işaret etti. "İşte, şurada, şu gri şey. Yedek lastiğin arkasına kaymış o kadar."

Kolunu araya sokup alet kutusunu çıkarabilirdi, ama yedek lastiği yerinden çıkarmak daha kolay geldi. Lastiği bagajın arkasına dayamıştı ki Mary'nin birden iç çektiğini duydu. Sanki birisi onu çimdiklemiş ya da dürtmüş gibiydi.

Polis yumuşak bir sesle, "Hey, bir dakika," dedi. "Bu da ne böyle?"

Mary ve polis memuru bagaja bakıyorlardı. Gördükleri polisin hem ilgisini çekmiş hem de onu keyiflendirmiş gibiydi. Mary'nin gözleri dehşetle açılmıştı. Dudakları titriyordu. Peter dönüp onların baktığı yere baktı. Yedek lastiğin altında bir şey vardı. Bir an için onun ne olduğunu anlamadı ya da *anlamak istemedi*, midesine o garip sancı tekrar saplanmıştı. Sanki bağırsakları yere düşecek gibiydi, onları yerinde tutan kaslar etkisiz kalmış gibiydi. Poposunu sıktığını fark etti, ama bunu yaparken bile sanki bambaşka bir diyardaydı. Bunun bir rüya olduğunu, öyle olması gerektiğini hissetti.

Dev polis memuru boş bakışlarla ona baktı ve sonra yedek lastiğin altındaki çukura uzanıp içinde yeşil, kahverengi ota benzer bir şeyler bulunan büyükçe paketi çıkardı. Torbanın ağzı geniş bir bantla yapıştırılmıştı. Ön tarafında yuvarlak, sarı bir gülen surat etiketi vardı. Tam da kız kardeşinin çılgın hayatına uygun bir amblem olmuştu. Kız kardeşi kafası dumanlıyken hamile kalmış ve hiç şüphesiz ki yine kafası güzelken Roger Finney'yle evlenmeye karar vermişti. Peter onun üniversiteden çok düşük bir not ortalamasıyla ayrılmasının sebebinin de bu olduğunu biliyordu. Bu üniversitede çok fazla uyuşturucu bağımlısı vardı ve kız kardeşi de onlara karşı koyamıyordu. Aslında bu konuda oldukça dürüst davranmıştı, Peter kardeşinin saklayıp unuttuğu bir zula var mı diye Portland'dan ayrılmadan önce arabanın her tarafını aramış, ama yedek lastiğin altına bakmayı akıl edememişti. *Lanet olası yedek lastik*.

Polis torbayı bir domatesmiş gibi sıktı. Cebinden bir İsviçre çakısı çıkarıp en küçük bıçağını açtı.

Peter cılız bir sesle. "Memur Bey, bunun buraya nasıl girdiğini inanın bilmiyorum..."

"Hey, konuşmayın."

Peter, Mary'nin koluna yapıştığını hissetti. Peter onun elini tutup sıkıca kavradı. Birden Deirdre'nin soluk, güzel yüzü gözünün önüne geldi. Sarı saçları omuzlarına bukleler halinde düşüyordu. Gözleri daima biraz şaşkındı.

Peter içinden, *Seni aptal fahişe*, diye düşündü. *Dua et ki şu anda yakınımda değilsin, yoksa seni parçalardım*.

Mary ağzını açtı, "Memur Bey," dedi ama devam edemedi.

Polis memuru elini kaldırıp onu susturdu ve çakısıyla kestiği delikten torbanın içindekileri kokladı. Birkaç saniye gözlerini kısıp düşündü, sonra elindeki torbayı indirdi. "Anahtarınızı bana verin, beyefendi."

"Memur Bey, bakın bunu açıklayabilirim."

"Anahtarları bana verin."

"Beni biraz dinlerseniz..."

"Sağır mısın? Anahtarlarını ver dedim."

Adam sesini çok az yükseltmişti, ama bu bile Mary'nin ağlamaya başlamasına yetmişti. Peter sanki bedeninden sıyrılmış gibi elindeki araba anahtarlarını polis memurunun avcuna bıraktı ve sonra kolunu Mary'nin titreyen omuzlarına koydu.

Polis memuru, "Benimle gelmek zorundasınız," dedi. Önce Peter'a, sonra Mary'ye ve yeniden Peter'a baktı. Adamın gözlerinde Peter'ı rahatsız eden bir şeyler vardı. Bir an parlarken bir anda donuklaşıyorlardı. Sanki ölü gibiydiler.

Mary ağlamaklı bir sesle, "Lütfen," dedi. "Bu bir yanlışlık. Kız kardeşi..."

"Hemen arabama binin," dedi memur, polis arabasını işaret ederek. Polis arabasının üstündeki flaşörler hâlâ yanıp sönüyor ve parlak güneş ışığında göz kamaştırıyordu.

"Haydi, çabuk olun biraz, Bay ve Bayan Jackson."

4

İriyan polis oturduğu sürücü koltuğunu iyice arkaya ittiğinden, arka koltuk çok sıkışıktı. Peter, *başka nasıl olabilirdi ki zaten*, diye düşündü. Sürücü koltuğunun arkasındaki boşluk kâğıtlarla doluydu ve koltuğun

arkalığı adamın ağırlığından arkaya doğru esnemişti. Peter kâğıtlardan birini aldı, üstünde kurumuş bir kahve fincanı lekesi vardı. Bu bir el ilanıydı. Üstte bir kapı aralığında duran bir çocuğun fotoğrafı vardı. Yüzünde dalgın, boş bir ifade vardı (o anda Peter'ın kendini hissettiği gibi görünüyordu aslında). Kahve lekesi bir hare gibi kafasını çevrelemişti. İlanda, UYUŞTURUCU KULLANANLAR KAYBEDER, diyordu.

Ön *ve* arka koltuk arasında bir tel örgü vardı. Kapı ve pencerelerin de kolu yoktu. Peter kendini bir filmdeymiş gibi hissetti (ilk aklına gelen *Gece Yarısı Ekspresi* olmuştu) tüm bu ayrıntılar da bu hissi güçlendiriyordu. Şimdiye kadar fazlasıyla konuşmuştu zaten, onun için polis onları istediği yere götürünceye dek sessiz kalmaları Mary ile kendisi için en iyisi olacaktı. Bu her ne kadar doğru olsa da uygulaması zordu. Peter'ın içinden adama büyük bir hata yaptığını, kendisinin bir İngiliz edebiyatı profesörü olduğunu, uzmanlık alanının savaş sonrası Amerikan edebiyatı olduğunu, bir süre önce akademik çevrelerde tartışma yaratan bir makale yayımladığını ve ağzına yıllardan beri esrarlı sigara koymadığını anlatmak geliyordu. Polise Nevada standartlarına göre biraz fazla iyi eğitimli olsa bile, yine de iyi biri olduğunu söylemek istiyordu.

Karısına baktı. Korkudan yaşlarla dolmuş gözlerini gördüğünde sadece kendisini düşündüğü için utandı. Karısının da yanında olduğunu unutmaması gerekiyordu. Mary, fısıltıyla inler gibi, "Peter, çok korkuyorum," dedi.

Peter öne doğru eğilip onun yanağını öptü. Teni buz gibiydi. "Her şey yoluna girecek, halledeceğiz merak etme."

"Söz mü?"

"Söz."

Polis memuru ikisini polis arabasının arkasına bindirip kapıları kapadıktan sonra, tekrar onların arabasına dönmüştü. En az iki dakikadır sanki büyülenmiş gibi ellerini arkasında kavuşturmuş, hiçbir şeye dokunmadan bagajın içini incelemişti. Sonra uykusundan irkilerek uyanan bir adam gibi titredi ve arabanın bagajını kapayıp polis arabasına geri döndü. Onun arabaya binmesiyle beraber, polis arabası hafifçe sola yattı ve amortisör yaylarından bezgin ama teslim olmuş bir ses geldi. Sürücü koltuğu biraz daha geriye geldi. Peter dizlerinde hissettiği basınçla yüzünü buruşturdu.

Bu tarafa Mary otursa daha iyi olacaktı, diye düşündü ama artık çok geçti. Zaten pek çok şey için çok geçti.

Arabanın motoru çalışıyordu. Polis vitese takıp yola çıktı. Mary arkada kalan arabaya baktı. Yeniden önüne döndüğünde gözlerinden akan yaşlar, yanaklarından aşağıya süzülüyordu.

"Lütfen beni dinleyin," dedi Mary polisin sarı saçlarla kaplı ensesine doğru konuşarak. Adam şapkasını çıkarıp yan tarafına koymuştu ve arabanın tavanıyla başının üst kısmı arasında sadece bir santim mesafe vardı. "Lütfen, ne olur bizi anlamaya çalışın. O araba bizim değil. En azından bunu anlamanız gerekiyor, ruhsatını gördünüz. Bu araba eşimin kız kardeşine ait. Ne yazık ki o bir uyuşturucu bağımlısı."

Peter elini onun koluna koyup, "Mary," dedi ama Mary onun elini itti.

"Hayır, efendim! Kız kardeşin bencil, unutkan ve hayatını mahvetmiş biri olduğu için günümün geri kalanını karakolda, hatta bir hücrede geçirmeyeceğim!"

Peter arkasına yaslandı. Bacakları hâlâ sıkışıktı ama buna katlanabileceğini düşünüyordu. Tozla kaplanmış pencereden dışarıya baktı. Kendi arabalarından yaklaşık üç kilometre uzaklaşmışlardı. Batıya giden şeritte kenara çekmiş büyük bir araç, büyük bir kamyon duruyordu.

Mary, gözlerini dev adamın ensesinden çekmiş dikiz aynasından onunla göz teması kurmaya çalışıyordu. "Deirdre'nin beyninin yarısı yanmış, diğer yarısı da tatilde. Teknik bir terim kullanmak istersek tükenmiş. Eminim onun gibi pek çok uyuşturucu bağımlısı görmüşsünüzdür, hatta buralarda bile. Lastiğin altında bulduğunuz şey muhtemelen uyuşturucudur, ama kesinlikle bizim değil! Bunu anlamıyor musunuz?"

Biraz daha yaklaştıklarında, ileride, yolun kenarında duran aracın büyük bir karavan olduğunu gördüler. Aracın bumu Fallon, Carson City ve Tahoe Gölü yönünü gösteriyordu. En eski ve büyüklerden değildi, ama yine de oldukça büyüktü. Krem rengiydi, yan tarafında yeşil bir çizgi vardı. Aracın burun kısmına aynı koyu yeşil renkte DÖRT MUTLU GEZGİN yazılmıştı. Araç toz içindeydi ve tuhaf bir şekilde hafifçe yan yatmıştı.

Araca iyice yaklaştıklarında, Peter tuhaf bir şey gördü. Gördüğü taraftaki tüm lastikler patlamıştı. Koca aracın yan yatmasının nedeni anlaşılmıştı, fakat tüm lastiklerin aynı anda patlamasının sebebi ne olabilirdi? Acaba yola çivi mi serpilmişti? Yoksa şişe mi kırılmıştı?

Başını çevirip Mary'ye baktı, fakat karısı gözlerini hâlâ dikiz aynasından çekmemişti. "O uyuşturucu paketini arabaya biz koymuş olsaydık, Peter yedek lastiği yerinden kaldırır mıydı sizce? Uyuşturucunun orada olduğunu bilseydik kocam yedek lastiği kaldırmaz ve elini araya sokup alet kutusunu çıkarabilirdi. Belki biraz zor olurdu ama yer vardı..."

Karavanın yanından geçip gittiler. Yan kapı kapalıydı ama mandalı açıktı. Portatif merdiven indirilmişti. Yerde, tozların arasında bir oyuncak bebek yatıyordu. Bebeğin üstündeki elbise rüzgârda uçuşuyordu.

Peter'ın gözleri kapandı. Gözlerini isteyerek mi kapamıştı, yoksa kendiliğinden mi kapanmışlardı, emin değildi. Pek de umurunda değildi. Sadece polisin, karavanın yanından daha önce onu görmüş gibi hızla geçip gittiğinden emindi.

Kafasında eski bir şarkının sözleri yankılanıyordu: *Buralarda bir şeyler oluyor... Ne olduğu belli değil...*

Mary, "Biz bu kadar aptal mı görünüyoruz?" diye sordu. Aradaki mesafenin açılmasıyla karavan da küçülmeye başlamıştı. "Yoksa bizim de uyuşturucu etkisi altında olduğumuzu mu düşünüyorsunuz?"

Polis, "Çeneni kapat," dedi. Sesi oldukça yumuşak çıkmıştı ama öfkelendiği belliydi.

Mary arka koltukta öne doğru hafifçe eğilerek oturmuş ve parmaklarını ön ve arka koltuklar arasındaki tel örgünün deliklerine geçirmişti. Parmaklarını hemen çekti ve başını çevirip dehşetle Peter'a baktı. Mary üniversite mezunuydu, aynı zamanda şairdi. Sekiz yıl önce gönderdiği ilk şiirlerinden sonra, şiirleri yirmiden fazla dergide yayımlanmıştı. Haftada iki kez bir kadın tartışma grubunun toplantılarına katılırdı. Burnuna *piercing* yaptırmayı bile ciddi olarak düşünüyordu. Peter, Mary'ye en son kimin çenesini kapamasını söylediğini merak etti. Hatta böyle bir şey hiç olmuş muydu acaba?

Mary, "Ne?" diye sordu. Sesine öfkeli bir ifade vermeye çalışıyordu. "Bana ne dediniz öyle?"

Polis, "Sizi ve kocanızı satmak amacıyla çok miktarda esrar bulundurma suçuyla tutukluyorum," dedi. Sesi monotondu, adeta bir robotu andırıyordu. Peter ön tarafa bakınca arabanın ön panelindeki pusula, yanına yapıştırılmış plastik bir ayı *ve* büyük olasılıkla radar aleti olduğunu düşündüğü bir şey gördü. Ayı ufaktı, sakız makinesinden çıkan oyuncaklar boyutundaydı. Ayının boynunda bir yay vardı ve boş gözleriyle Peter'a bakıyordu.

Peter, *Bu bir kâbus olmalı*, diye düşündü ama öyle olmadığını biliyordu. *Bu bir kâbus olmalı. Ne kadar gerçek gibi gelse de kâbus olmalı.*

Mary, "Ciddi olamazsınız," dedi. Sesi şok olmuş gibiydi. Neler olduğunu fark eden birinin sesi. Gözleri tekrar yaşlarla dolmaya başlamıştı. "Hayır, ciddi olamazsınız," dedi.

Polis memuru robot gibi sesiyle, "Sessiz kalma hakkına sahipsiniz," dedi. "Konuştuğunuz takdirde söylediğiniz her şey mahkemede aleyhinize kullanılabilir. Avukat tutma hakkınız var. Sizi öldüreceğim. Avukat tutacak paranız yoksa, size bir avukat tahsis edilecektir. Haklarınızı anladınız mı?"

Mary gözlerini korkuyla açmış, kocasının yüzüne bakıyor ve hiç konuşmadan onun da, polisin robot sesiyle söyledikleri arasına kattığı o birkaç sözcüğü duyup duymadığını sormaya çalışıyordu. Peter başını hafifçe öne doğru salladı. Sonra bacaklarının arasına doğru eğdi. Evet, ıslaktı ama henüz altına kaçırmamıştı. Kolunu uzatıp Mary'yi kendine çekti, kadın titriyordu. Geride kalan karavanı, aralık kapısını, patlamış lastiklerini ve tozların içinde yerde yatan oyuncak bebeği düşündü. Bir de Mary'nin gördüğü hız sınırı tabelasına çivilenmiş kedi vardı.

"Haklarınızı anladınız mı?"

Peter içinden, *normal davran, adam ne söylediğinin farkında bile değil, onun için normal davran*, diye düşündü.

Ama direksiyonunda çatlağın biri olduğu belli olan birinin oturduğu bir polis arabasında tutuklu olarak giderken, üstelik de o adam biraz önce sizi öldüreceğini de söylemişse insan nasıl normal davranabilirdi ki?

Robotun sesi tekrar, "Haklarınızı anladınız mı?" diye sordu.

Peter cevap vermek için ağzını açtı fakat ağzından hırıltıdan başka bir ses çıkmadı.

Polis arkasına baktı. Onları durdurduğunda pembe olan yüzü şimdi solmuştu. Gözleri kocaman açılmıştı. Korkunç öfkesini dindirmek isteyen biri gibi altdudağını ısırmıştı ve ağzından akan kan, ince bir şerit halinde çenesinden aşağıya süzülüyordu.

Polis iki şeritli ıssız yolda, saatte yüz yirmi kilometreyle giderken başını onlara çevirip avazı çıktığı kadar, "Haklarınızı anladınız mı?" diye bağırdı. "Anladınız mı, anlamadınız mı? Anladınız mı, anlamadınız mı? Haydi, söyle bakalım zeki New York Yahudisi!"

Peter, "Anladım, anladık!" diye bağırarak cevap verdi. "İkimiz de anladık. Siz sadece başınızı çevirip önünüzdeki yola bakın, tamam mı?"

Polis bembeyaz yüzü ve çenesinden süzülen kanla tel örgü arasından onlara bakmaya devam ediyordu. Araba önce sola kayıp karşı şeride geçmiş, sonra yine eski yoluna girmişti.

Polis, "Merak etmeyin," dedi. Sesi yine yumuşamıştı. "Merak etmeyin, başımın arkasında bile gözüm vardır. Bunu unutmasanız iyi olur."

Sonra yine önüne döndü ve arabanın hızını seksene kadar düşürdü. Arkasına yaslanınca, koltuğun arkalığını tekrar geriye itti ve acı veren ağırlığıyla Peter'ın dizlerini iyice sıkıştırdı.

Peter, Mary'nin ellerini avuçlarının içine aldı. Mary yüzünü kocasının göğsüne dayadı. Peter onun hıçkırıklarını bastırmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Hıçkırıklar onu rüzgârda kalmış gibi sarsıyordu. Ön paneldeki plastik ayının kafası telin üstünde sallanıp duruyordu.

Polis, "Delikler bana gözler gibi gelir," dedi. "Aklım da hep onlarla doludur." Sonra sustu ve kasabaya varana kadar konuşmadı.

5

Daha sonraki on dakika, Peter Jackson için geçmek bilmedi. Polisin ağırlığı altında ezilen dizlerindeki basınç giderek artıyor gibiydi. Bacaklarının alt kısmı kısa sürede uyuşmuştu. Yolculuk bitip arabadan indikleri zaman yürüyebileceğinden emin değildi. Kasıkları ve başı zonkluyordu. Mary'yle başlarının büyük bir belada olduğunu biliyor, ama tam olarak bilincine varamıyordu. Ne zaman tam kavrayacak gibi olsa beyninde sanki bir kısa devre oluyordu. New York'a dönüş yolundaydılar, onları bekliyorlardı. Bu olanlar gerçek olamazdı.

Mary, Peter'ı dürtüp pencereden dışarıyı işaret etti. Dışarıda üzerinde DESPERATION yazılı bir tabela vardı, yazının altındaki ok sağ tarafı gösteriyordu.

Araba sağa dönmeden biraz yavaşladı. Araba yana yatmaya başladı, Peter, Mary'nin nefesini tuttuğunu gördü. Çığlık atmak üzere olduğunu anladı. Eliyle hemen karısının ağzını kapadı ve kulağına eğilip, "Merak etme, kontrolü kaybetmedi, devrilmeyeceğiz," diye fısıldadı. Ama arabanın arka tarafı yana kayıp düzelirken bundan pek de emin değildi. Bir süre sonra, ortasında çizgi olmayan dar bir yolda güneye doğru hızla ilerlemeye başlamışlardı.

Bir süre sonra, üzerinde, DESPERATION KİLİSESİ VE BELEDİYESİ HOŞ GELDİNİZ DER! yazılı bir tabelanın yanından geçtiler. Yazılar, üzerine sarı boya püskürtülmüş olmasına rağmen okunuyordu. Yazının üst kısmına, aynı boyayla, "ÖLÜ KÖPEKLER" yazılmıştı. Tabelanın alt kısmında, kasabadaki kiliselerin ve kurumların isimleri sıralanmıştı. Ama Peter onları okumadı bile. Tabelanın üzerinde ölü bir Alman kurdu asılıydı. Hayvanın arka ayakları, kanıyla sulanıp çamura dönmüş toprağın iki santim üstünde sallanıyordu.

Mary'nin elleri kocasının ellerini sıkıca tutuyordu. Peter bundan memnundu. Karısına doğru eğildi ve tatlı parfümüyle karışmış ekşi ter kokusunu koklayıp, dudaklarını onun kulağına bastırdı. "Tek kelime etme, çıt çıkarma," diye fısıldadı. "Beni anlıyorsan başını salla." Peter, Mary'nin hafifçe baş salladığını görünce doğruldu.

Bir süre sonra çitle ayrılmış bir karavan parkının önünden geçtiler. Karavanların çoğu daha iyi günler görmüştü ve oldukça eskiydiler. Arabaların arasına gerilmiş iplerde, sıcak çöl rüzgârında sallanan keyifsiz

görünümlü çamaşırlar asılıydı. Karavanlardan birinin üzerindeki tahta bir tabelada şunlar yazılıydı:

BEN İÇKİCİ BİR SİLAHSEVERİM!
İNCİL OKUYAN BİR OROSPU ÇOCUĞUYUM!
KÖPEĞE ALDIRMA, SAHİBİNDEN KORK!

Yolun kenanndaki uzun direk üzerine büyük ve siyah bir uydu anteni asılıydı. Antenin yanında başka bir tabela daha vardı ve onun üstünde de şu sözler yazıyordu:

BURASI ÇINGIRAKLI YILAN KARAVAN PARKI ARAZİSİDİR
GİRMEK YASAKTIR! POLİS KONTROLÜNDEDİR!

Çıngıraklı Yılan Karavan Parkı'nın biraz ilerisinde kenarlanyla çatısı, oluklu ve paslı tenekeyle kaplı eski bir kulübe vardı. Kulübenin önündeki tabelada, "Desperation Maden Şirketi" yazılıydı. Yan taraftaki çatlamış asfalt park yerinde sekiz dokuz araba park etmişti. Bir dakika sonra Desert Rose Kafe'nin önünden geçtiler.

Sonunda kasabaya gelmişlerdi. Nevada eyaletinin Desperation kasabası, birbirlerini dik olarak kesen iki caddeden oluşuyordu ve kavşakta her dört yöne de sürekli san sinyal veren bir trafik lambası vardı. Caddede iki bloktan oluşan işyerleri sıralanmıştı. Çoğunun ön cephesi sahte gibiydi. Owl's Club, bir manav, kuru temizlemeci, girişinde "Eğlenmenize Bakın" yazan bir bar, bilgisayarcı, restoranlar, American West isimli bir sinema salonu ve yine birkaç dükkân vardı. Hiçbir dükkân dolu değildi ve sinema salonu da ışıklı tabelasından sarkan R harfine bakılırsa uzun süredir kapalıymış gibi duruyordu.

Diğer tarafta, doğuda ve batıda birkaç eski ev ve yine karavanlar vardı. Polis arabasından başka hareket eden tek şey tozlu yolda rüzgârla çılgınca sürüklenen bir çalı parçasıydı.

Peter, *bu adamın geldiğini görsem ben de kaçardım, yollar bu yüzden bomboş*, diye düşündü.

Kasabanın ilerisinde yüksek bir duvarla çevrili en az dört şeritli ve virajlı bir yol uzanıyordu. En az yüz metre yükseklikteki duvarın geri kalanı yer yer derin hendeklerle çevriliydi. Bu görüntü Peter'a yaşlı bir cilt üzerindeki kırışıklan hatırlatmıştı. Maden çalışmaları için açıldığını düşündüğü çukurun dibinde oyuncak arabalara benzeyen kamyonlar, her iki ucundan konveyör bandı çıkan, üstü oluklu teneke kaplı uzun bir binanın önüne dizilmişti.

Polis, onlara kafasının deliklerle dolu olduğunu söylediği andan bu yana ilk kez konuştu.

"İki Numaralı Çıngıraklı Yılan. Namı diğer Çin Çukuru." İşini seven bir tur rehberi gibi konuşuyordu. "İki Numara 1951'de açıldı ve 1962'den 70'li yıllara kadar Amerika Birleşik Devletleri'nin, hatta belki de dünyanın en büyük bakır madeni olarak tanındı. Sonra kapandı ve iki yıl önce yeniden açıldı. Yeni teknolojiyle atıklar bile değerlendirilir oldu. Bilim ne kadar önemli, vay canına!"

Fakat çalışma günü olmasına karşın Peter yukanda bir hareket göremiyordu. Sadece tasnif tesisi gibi bir şey olduğunu düşündüğü binanın önüne park etmiş kamyonlar ve tepeye çıkan çakıl yolun kenarında duran pikap vardı. Uzun metal kaplı binanın içinden çıkan konveyör bantları da çalışmıyordu.

Kasabanın merkezine geldiklerinde Mary, trafik lambasının altından geçerlerken kocasının elini hızlı hızlı iki kez sıktı. Peter karısının işaret ettiği noktaya bakınca, anacaddeye açılan sokaklardan birinin ortasında üç tane bisiklet gördü. Bisikletler ters çevrilip selelerinin üzerine oturtulmuştu ve tekerlekler, rüzgârın etkisiyle yel değirmeni gibi dönüyordu.

Mary'nin yaşlarla ıslanmış gözleri kocaman açılmıştı. Peter onun ellerini sıkıp, "Hişşt," diye fısıldadı.

Polis, bu şartlar altında oldukça komik olsa da, ıssız caddede sola dönüş sinyali verdi ve yeni asfaltlanmış, üç tarafı tuğla duvarlarla çevrili bir park yerine doğru döndü. Pürüzsüz asfalt üzerine sprey boyayla parlak beyaz çizgiler çekilmişti. Park alanının gerisindeki duvarda, SADECE BELEDİYE ÇALIŞANLARI VE MİSAFİRLERİ İÇİN. LÜTFEN BU PARK YERİNE SAYGI DUYUN, yazılı bir tabela vardı.

Peter, *böyle bir tabela ancak Nevada'da olur, New York'ta olsa, tabelada kesinlikle,* İZİNSİZ PARK EDENLERİN ARABALARI ÇALINIR VE SAHİPLERİ YENİR *yazardı*, diye düşündü.

Park yerinde dört ya da beş araba vardı. Paslanmış, eski bir Ford arabanın üzerinde, İTFAİYE ŞEFİ, yazıyordu. Park yerinde bir polis arabası daha vardı. İtfaiye şefinin arabasından biraz daha iyi durumda olsa da onları alıkoyan polisin kullandığı araç kadar yeni değildi. Bir tane boş engelli park yeri vardı. Polis boş yere park edip kontağı kapadı ve başını önüne eğip parmaklarını direksiyon üzerinde huzursuzca oynatarak bir süre oturdu. Adamın nefes alıp verirken çıkardığı homurtu Peter'a bir şarkıyı hatırlatmıştı.

Mary birden ağlamaklı, titrek bir sesle, "Bizi öldürmeyin," dedi. "Ne isterseniz yaparız, ama lütfen bizi öldürmeyin."

Polis, "O Yahudi çeneni kapa bakalım," diye cevap verdi. Başını kaldırmamıştı ve sosis gibi parmaklarıyla direksiyonda tempo tutuyordu.

Peter, "Biz Yahudi değiliz" dedi. Sesinde, korkudan ziyade öfke vardı. "Biz Presbiteryeniz... Sanırım. Bu Yahudi lafı da nereden çıktı?"

Mary, Peter'ın böyle öfkeyle konuşmasına çok şaşırmış gibiydi. Başını çevirdi ve telin arasından polisin buna nasıl tepki vereceğini görmeye çalıştı. Polis önce sesini çıkarmadı ve başı önünde tempo tutmayı sürdürdü. Sonra birden şapkasını alıp arabadan indi. Peter eğilip adamın şapkayı kafasına takışını izledi. Adamın gölgesi hâlâ çömelmiş haldeydi ama ayaklarının dibinde değildi. Peter saatine baktı, iki buçuğa geliyordu. Daha bir saatten önce karısıyla en büyük sıkıntıları o gece nerede konaklayacaklarıydı. Kendisinin tek derdiyse mide ilacının bitmiş olabileceğiydi.

Polis eğildi ve arabanın sol arka kapısını açtı. "Haydi bakalım, inin aşağıya," dedi.

Önce Peter, arkasından da Mary arabadan indiler. Sıcak güneşin altında durup haki üniforma giymiş, kocaman kemerli ve kafasında şapka olan polise baktılar.

Polis, "Şimdi belediye binasının ön tarafına geçeceğiz," dedi. "Yani kaldırıma ulaştığınızda sol tarafta. Yahudi lafına gelince, bence Yahudi gibi görünüyorsunuz. Şu koca burunlarınız Yahudi burnuna benziyor."

Mary, "Memur Bey..." diye başladı.

Polis, "Hayır," diyerek onu susturdu. "Sadece yürüyün, soldan gidin. Sabrımı taşırmayın."

Asfalt üzerinde yürürken ayak sesleri çok yüksek geliyordu. Peter'ın aklına sürekli arabanın paneline asılmış plastik ayı geliyordu. Oynayan kafası ve boyalı gözleri... Onu polise kim vermişti acaba? Sevdiği bir yeğeni mi? Yoksa kızı mı? Polisin parmağında alyans yoktu. Peter bunu adam direksiyonda tempo tutarken fark etmişti, ama yine de bu, polisin daha önce evlenmediği anlamına gelmezdi tabii. Ayrıca bu adamla evli olan bir kadının bir noktada boşanmak istemesi de Peter'a son derece normal geliyordu.

Yukarıdan bir yerlerden garip bir ses geliyordu. Peter caddenin ilerisine doğru baktı ve Bud's Suds isimli barın çatısında hızla dönen bir rüzgârgülü gördü. Aletin üzerinde, elinde bir altın torbası olan, gülen bir İrlanda cini vardı. O garip sesi çıkaran rüzgârgülüydü.

"Sol tarafa dedim salak," dedi polis. "Yoksa hangi tarafın sol olduğunu bilmiyor musun? Siz New Yorklu homo Presbiteryenlere okulda sağınızı solunuzu öğretmiyorlar mı?"

Peter sola döndü. Mary'yle hâlâ dip dibe ve el eleydiler. Birkaç adım sonra modem ve renkli camla kaplı çift kapıya çıkan üç basamağın önüne geldiler. Bina, kapısı kadar modern sayılmazdı. Rengi solmuş tuğla

duvarın üzerine asılmış beyaz tabeladan, binanın Desperation belediye binası olduğu anlaşılıyordu. Kapının üzerindeki başka bir tabelada belediye başkanı, okul komitesi, sağlık, sosyal hizmetler, maden bölümü gibi ofislerin yerleri belirtilmişti. Sol taraftaki kapının altında, MADEN SAĞLIK KURULU CUMA GÜNLERİ SAAT 13:00'TE VE RANDEVU ALINIZ, yazılıydı.

Polis merdivenin dibinde durdu ve bir süre Peter ile karısını süzdü. Hava çok sıcak olmasına rağmen, adam hiç terlemiyordu. Öylece birkaç saniye durduktan sonra, "Sen Peter'sın, değil mi?" diye sordu.

Peter, "Evet, Peter Jackson," dedi.

Polis Mary'ye baktı ve, "Sen de Mary'sin," dedi. "Evet, öyle."

Polis bir an düşündü ve rüzgârgülü gıcırdamaya devam ederken garip bir yüz ifadesiyle, "Öyleyse Paul nerede?" diye sordu.

Peter, "Ne? Anlamadım," dedi.

Polis sağdaki kapıyı açarken, "Paul olmadan, 'Five Houndred Miles' ya da 'Leavin on a Jet Plane' şarkılarını nasıl söylersin?[2]" diye sordu. Kapı açılınca klimanın serinlettiği hava yüzlerine çarptı. Peter bunun ne kadar güzel olduğunu hissetti. O sırada Mary birden çığlık attı. Karısının gözleri, içerinin karanlığına ondan önce alışmıştı. Bir saniye sonra o da aynı manzarayı gördü. Merdivenin dibinde altı yaşlarında bir kız çocuğu vardı. Son dört basamağa dayanmıştı. Tek eli, başının üzerinden arkaya doğru uzanıyordu. Saman sarısı saçları birkaç örgü halinde toplanmıştı. Gözleri açıktı ve başı tuhaf bir şekilde yana eğilmişti. Peter'ın karavanın merdiveninin dibinde, tozların içinde duran oyuncak bebeğin bu zavallıya ait olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Polis, "Aman Tanrım!" dedi neşeyle. "Onu tamamen unutmuştum! Ama insan ne kadar uğraşsa da her zaman her şeyi hatırlayamaz zaten, öyle değil mi?"

Mary tekrar çığlık attı ve yumruk yaptığı elleriyle ağzını kapatırken merdivenlerden geri gitmeye çalıştı.

Polis, "Hayır, bu kötü bir fikir," diyerek onu omuzlarından yakalayıp hâlâ açık tuttuğu kapıdan içeri doğru itti. Mary sendeledi, kollarını sallayarak küçük kızın cesedinin üzerine düşmemek için çılgınca çabaladı.

Peter karısına doğru koşmak istedi fakat polis onu omuzlarından yakaladı, kapıyı bu sefer kalçasıyla açık tutuyordu. Kolunu Peter'ın omzuna atmıştı. Yüzü sakin ve cana yakın görünüyordu. O an için iyi melekleri kazanmış gibi görünüyordu. Peter, polisin koca tabancasını çekip

---

2 1961 yılında kurulan Peter, Paul and Mary adlı Amerikan folk müzik grubundan bahsediliyor. (yay. hzl.)

namluyu karnına dayadığını hissedene kadar içinde bir umut belirmişti. Bir an babasını düşündü. Babası, küçüklüğünde ona nasihat ederken, parmağıyla midesini dürterdi, *eğer pantolonunu çıkarmazsan kimse hamile kalmaz, Petie.*

Mary çığlık atana kadar karnına dayanan şeyin namlu değil de adamın parmağı olduğunu düşünmüştü. Mary, "Hayır! Tanrım, hayır!" diye bağırdı.

Peter, "Yapmayın," diye söze başladı.

Polis, "Yahudi de olsan. Hintli de olsan benim için fark etmez," diyerek Peter'ı kendisine doğru çekti. Sol eliyle omzunu sıkarken, diğeriyle de tabancasının horozunu kaldırmıştı. "Desperation'da bunlara fazla önem vermeyiz."

Polis tetiği üç kez çekti, belki daha fazlaydı ama Peter Jackson sadece üç el silah sesi duymuştu. Ses, karnında boğulmuştu ama yine de yeterince yüksekti. Göğsünde dayanılmaz bir sıcaklık hissetti ve bu sıcaklık daha sonra bacaklarına doğru indi. Ayakkabılarına bir şeylerin damladığını hissetti. Mary'nin çığlıkları şimdi çok uzaklardan geliyor gibiydi.

Peter bükülen dizlerinin üzerine çöktü ve dünyanın kendisinden uzaklaştığını hissederken, *Hayır, birazdan yatağımda uyanacağım*, diye düşündü.

Her şey birkaç saniye içinde bitti. Karanlık onu sonsuza dek yutarken gözünün önüne polis arabasındaki ona bakan gözleri ve sallanan kafasıyla plastik ayı geldi. Sonra gözler deliklere dönüştü ve yerini karanlığa bıraktı. Peter gitmişti.

– İkinci Bölüm –

1

Ralph Carver karanlığın derinliklerindeydi ve yukarı çıkmak istemiyordu. Her tarafı ağrılar içindeydi –başı, uykusunda bile ağrıyor olduğuna göre belki de akşamdan kalmaydı– ama sadece bu kadar olamazdı. Başka bir şeyler olmalıydı.

Kirsten'la ilgili bir şeyler.

Tatile çıkmışlardı. Muhtemelen sarhoş olmuş, belki de rezalet çıkarmıştı. Ellie hiç şüphesiz ona çok kızmıştı, ama bu bile kendisini neden bu kadar berbat hissettiğini açıklamıyordu.

Çığlıklar duymuştu. Birisi çığlık atıyordu ama ses uzaktan geliyordu.

Ralph yine karanlıklara sığınmak istedi, ama biri onu omuzlarından yakalayıp sarsmaya başladı. Her sarsıldığında akşamdan kalma başına korkunç bir ağrı saplanıyordu.

"Ralph! Ralph, uyan! Uyanmak zorundasın!"

Ellie onu sarsıp duruyordu, acaba işe mi geç kalmıştı? Ama tatilde değiller miydi, işe nasıl geç kalmış olabilirdi ki?

Sonra birden karanlığı delen güçlü bir ışık gibi tabanca sesleri duydu. Önce üç kurşun sıkılmış, arkasından kısa bir sessizlikten sonra dördüncüsünün sesi duyulmuştu.

Ralph'in gözleri açıldı ve doğrularak oturdu, ama neler olduğunu, nerede olduğunu anlayamamıştı, sadece başı çatlayacakmış gibi ağnyordu. Yüzünün yan tarafından reçele benzeyen yapışkan bir şeyler akıyordu. Ellie karşısında durmuş korkuyla ona bakıyordu. Tek gözü kocaman açılmış, diğeriyse mosmor olmuş ve şişip kapanmıştı.

Çığlık sesleri aşağıdan bir yerlerden geliyordu. Bir kadın çığlığına benziyordu.

Ayağa kalkmak istedi, ama dizleri tutmuyordu. Oturduğu yataktan aşağıya yuvarlandı ve dizlerinin üzerine düştü. Başına yeniden bir ağrı saplandı, bir an kafasının bir yumurta gibi patlayacağını düşündü. Başını öne eğip birbirine yapışmış saç tutamlarının arasından ellerine baktı.

Her iki eli de kan içindeydi, ama sol elinde daha çok kan vardı. Birden bir şeyler hatırlar gibi oldu (Kirsten, ah Tanrım, Ellie, tut onu).

Birden çılgın gibi bağırmaya başladı, ne yapacağını bilemiyordu. Hatırlamaktan kaçındığı şey birden aklına gelmişti. Kirsten merdivenden aşağıya yuvarlanmıştı.

Hayır, *itilmişti.*

Onları buraya getiren manyak, yedi yaşındaki kızını merdivenden aşağıya itmişti. Ellie kızını yakalamak için ileriye doğru atılmış, fakat o pis herifin gözüne indirdiği bir yumrukla yere düşmüştü. Gözleri şaşkınlık ve korkuyla açılan kızı merdivenlerden aşağıya yuvarlanmıştı Ralph, Kirsten'ın olanları anladığını düşünmüyordu. Bu düşünceye tutunmak zorundaydı. Her şey çok hızlı olup bitmişti. Kızının ayakları yerden kesilmiş ve sonra yuvarlanıp sırtüstü düşmüştü. Kırılan bir dalın sesi gibi korkunç bir ses çıkmış, sonra merdivenlerin dibine düşmüştü. Sonra her şey değişmişti. Sanki orada kızı değil samanla doldurulmuş bir bebek yatıyordu.

Düşünme, düşünme, düşünemezsin.

Oysa düşünmek zorundaydı. Kızının aşağıya doğru yuvarlanışı... Başı yanına düşmüş şekilde merdivenlerin dibinde yatışı...

Sol elinden yine kan aktığını gördü. Başının sol tarafında bir tuhaflık olduğu belliydi. Ne olmuştu acaba? Acaba polis o koca tabancasının kabzasıyla ona da mı vurmuştu? Belki de vurmuştu ama bunu hatırlayamıyordu. Sadece kızının başı sağa sola çarparak merdivenden yuvarlanışını ve düştüğünde başının aldığı o garip pozisyonu hatırlıyordu.

Ellie onu tutmuş çılgın gibi sarsıyor, "Ralph! Ralph! Kalk! *Lütfen* kalk!" diye bağırıp duruyordu.

Birden David'in uzaktan, "Baba! Baba, hadi ama!" diye bağırdığını duydu. "Babam iyi mi anne? Kanaması durmadı mı daha?"

"Yok... Yok, şey..."

"Buradan görebiliyorum. Baba, iyi misin?"

Ralph, "Evet," diye cevap verdi ve el yordamıyla yatağa tutunarak doğruldu. Sol gözü akan kandan bulanık görüyordu. Gözkapağı yere sürtülmüş gibi acıyordu. Elinin tersiyle gözünü sildi, fakat canının acısıyla irkildi, gözünün üstündeki kısım yumuşatılmış et gibiydi. Oğlunun sesinin geldiği tarafa dönmek istedi ama sendeledi. Sanki bir teknedeydi. Kıpırdamasa bile başı dönüyor, dönüyordu. Ellie onu tuttu ve ilerlemesine yardım etti.

Ralph, "O öldü, değil mi?" diye sordu. Sesi, kanla dolu boğazından boğuk boğuk çıktı. Bu soruyu sorduğuna inanamıyordu, ama zamanla inanacaktı. En kötüsü de buydu. Zamanla Kirsten'ın öldüğünü kabul edecekti.

Ellie, "Sanırım evet," dedi ve sendeledi. "Şu parmaklıklara tutun Ralph, bunu yapabilirsin değil mi? Beni de düşüreceksin."

Bir hücredeydiler. Ralph'in biraz ilerisinde demir parmaklıklı bir kapı vardı. Parmaklıklar beyaza boyanmıştı. Boya yer yer akarak kurumuştu. Ralph sendeleyerek birkaç adım attı ve parmaklıklara tutundu. Dışarıda odanın tam ortasında bir masa, masanın üzerinde kâğıtlar, bir çifte ve çiftenin fişekleri duruyordu. Masanın önünde eski tip ahşap bir sandalye, onun üzerindeyse soluk mavi eski bir minder vardı. Tavanda, bir tel kafes içinde bir ampul asılıydı. Ampulün çevresine yapışmış ölü sinekler yere tuhaf gölgeler düşürüyordu.

Odanın üç yanında da hücreler vardı. Ortadaki, büyük olasılıkla sarhoşların tıkıldığı hücre, diğerlerinden daha büyüktü ve boştu. Ralph ile Ellie'nin bulunduğu hücre küçüktü, sağ taraftaki hücreyse boş duruyordu. Tam karşılarındaki dolap büyüklüğünde iki hücre daha vardı. Bunlardan birinde, on bir yaşındaki oğulları David ile kır saçlı bir adam vardı. Adam ranzanın üzerine oturmuş ve başını elleri arasına aldığından Ralph onun yüzünü göremiyordu. Aşağıdan tekrar bir kadın çığlığı duyan David, o yöne döndü ve karşıdaki açık kapıdan aşağı inen merdivenlere baktı (*Kirsten, merdivenden yuvarlanan Kirsten, Kirsten'ın kırılan boynunun çıkardığı o korkunç çatırtı*). Kır saçlı adam hiç kıpırdamadı.

Ellie, Ralph'in yanına geldi ve kolunu onun beline doladı. Ralph, parmaklıkları tutan ellerinden birini bırakmayı göze alarak Ellie'nin elini tuttu.

Merdivenden itiş kakış sesleri geliyordu. Biri daha zorla onların yanına getiriliyor olmalıydı.

Bir kadın sesi, "*Ona yardım etmeliyiz!*" diye bağırıyordu. "*Peter'a yardım etmek zorundayız! Biz...*"

Odaya doğru itilen kadının sesi birden kesildi. Kadın ayağındaki beyaz spor ayakkabılarının ucuna basarak adeta bale yapar gibi garip bir şekilde yürüyordu. Saçları darmadağınıktı ve üzerinde mavi bir kot pantolonla, soluk mavi bir gömlek vardı.

Kadın masaya çarpıp onu yerinden oynattı. O anda David bir kuş gibi olduğu yerde zıplamaya ve Ralph'in daha önce hiç duymadığı vahşi ve tiz bir sesle panik içinde bağırmaya başladı. "Silahı alın hanımefendi!" dedi. "Masadaki o silahı alın ve vurun onu, vurun onu!"

David'in hücresindeki kır saçlı adam sonunda başını kaldırdı. Yaşlı bir adamdı ve çöl güneşi altında esmerleşmişti, kırışık yüzündeki gözleri içkiden sulanmış, altında torbalar oluşmuştu, bu haliyle adeta kan kokusu peşinde koşan bir av köpeğini andırıyordu.

O da, "Haydi!" diye seslendi. "Tanrı aşkına, hanımefendi!"

Kot ve gömlek giymiş kadın önce David'e doğru döndü, sonra başını arkaya çevirip, merdivene doğru baktı. Yaklaşan ayak sesleri duyuluyordu.

Ellie de, "*Haydi!*" dedi. "*O adam kızımızı öldürdü hepimizi öldürecek*!"

Kot pantolonlu, gömlekli kadın masadaki silahı aldı.

2

Nevada'ya kadar her şey yolunda gitmişti.

Dört mutlu gezgin olarak Ohio'dan çıkıp Tahoe Gölü'ne doğru yola koyulmuşlardı. Ellie Carver ve çocukları orada on gün boyunca yüzecek, tırmanacak ve eğlenecekler, Ralph Carver'sa büyük bir dikkatle, yavaşça, zevkini çıkararak kumar oynayacaktı. Nevada'ya dördüncü, Tahoe Gölü'neyse ikinci gelişleriydi. Ralph Carver, kumar için koyduğu kesin kurala bu kez de uyacaktı: Bin dolar kaybeder ya da on bin dolar kazanırsa kumarı bırakacaktı. Daha önceki gelişlerinde bu rakamlara yaklaşmamıştı. Bir seferinde Columbus'a dönerken cebinde beş yüz dolar kalmıştı. Başka bir sefer sadece iki yüz dolarla geri dönmüştü, geçen seneyse geri dönerlerken şanslı safari ceketinin cebinde üç bin dolardan fazla para vardı. O seyahatlerinde, karavanda gecelemek yerine Hilton ve Sheraton gibi lüks otellerde kalmışlar ve çocukları için ayrı oda tutup her gece sevişmişlerdi. Ralph, kırkına yaklaşmış insanlar için bunun çılgınca olduğunu düşünüyordu.

Şubat ayında karısına, "Kumarhanelerden bıktın," demişti. "İstersen bu sene Kalifomiya ya da Meksika'ya gidebiliriz." Ellie ise gülerek, "Evet, hepimiz dizanteri oluruz ya da okyanus kıyısında çıplak popoları seyrederiz," demişti.

"Teksas'a ne dersin? Çocukları Alamo'ya götürürüz."

"Orası çok sıcak ve fazla tarihi. Tahoe temmuz ayında bile serin olur. Çocuklar orayı seviyor, ben de öyle. Paran bittiğinde gelip benden istemediğin sürece sorun yok..."

Ralph şaşırarak, "Asla böyle bir şey yapmayacağımı bilirsin," demişti. Columbus yakınlarında, Wentwort'taki evlerinin mutfağında, bronz renkli, üzerine papatya şeklinde buzdolabı süsleri yapıştırılmış buzdolabının yanındaki masaya oturmuş seyahat broşürlerini gözden geçirip tatilleri konusunda fikir alışverişi yaparlarken, kumar oynamaya çoktan başladıklarını ve bu kumardaki ilk kayıplarının da kızları olacağını akıllarından bile geçirmiyorlardı. "Sana ne dediğimi biliyorsun..."

Ellie, "Bağımlılık başladığında kumar sona erer," diye tekrarladı. "Biliyorum, hatırlıyorum sanırım. Sen Tahoe'yu seviyorsun, ben Tahoe'yu seviyorum, çocuklar Tahoe'yu seviyorlar. Tahoe iyi o zaman."

Böylece rezervasyonlarını yaptırmıştı ve Amerika'nın en ıssız yolu olan 50 numaralı otoyoldan Nevada'nın batısına doğru ilerlemeye başlamışlardı. Kirsten, en sevdiği bebeği Melissa Sweetheart'la oynuyor, Ellie uyukluyor, babasının yanında oturan David de elini çenesine dayamış, pencereden dışarıyı seyrediyordu. David, bir ara, yeni tanıştığı arkadaşı Peder Martin'in verdiği İncil'den birkaç sayfa okumuştu. Ralph adamın homoseksüel olmamasını umuyordu. Adam evliydi ama yine de belli olmazdı. Ralph, oğlunun, İncil'i kapatıp arkadaki rafa koyduğunu ve sonra da elini çenesine dayayıp pencereden dışarıyı seyretmeye başladığını görünce, ona ne düşündüğünü, bu İncil meselesinin nereden çıktığını sormak istemişti, ama David garip bir çocuktu. Ne annesine, ne de babasına benziyordu. Bu tuhaflığına son zamanlarda dine duyduğu aşırı ilgi de eklenmişti. Muhtemelen geçici bir şeydi, ama bu süre içinde David ona kumar, küfür etmek, hafta sonları jilet kullanmamakla ilgili ayetlerden bahsediyordu. Bu kadarı da Ralph'e yetiyordu zaten. Oğlunu seviyordu ve sevgi tuhaflıkların üstünü örtmeye yetiyordu. Sevginin varoluş nedenlerinden birinin de bu olduğunu düşünüyordu.

O sabah Ely'den yola çıktıklarından beri görecek fazla şey olmadığından sıkıntıdan patlamak üzere olan Ralph tam ağzını açıp oğluna yirmi soru oynamak isteyip istemediğini soracakken birden direksiyonun elinden kayar gibi olduğunu hissetti ve çıkan seslerden lastiklerin patladığını anladı.

David, "Baba?" diyerek onun yüzüne baktı. "Her şey yolunda mı?" Sesi endişeliydi ama paniğe kapılmamıştı. Bu iyiydi.

Ralph, "Sıkı durun," dedi ve freni pompalamaya başladı. "Biraz zor olacak galiba."

Şimdi parmaklıkların arkasında durmuş, bu kâbustan kurtulmalarına yardımcı olabilecek tek umutları olan sersemlemiş kadına bakarken: *Ne kadar zor olacağını hiç bilmiyormuşum*, diye düşünüyordu.

Bağırmak başını acıtsa da yine de tıpkı oğlu gibi bağırmaya başladı: "*Vurun onu, hanımefendi! Vurun!*"

3

Hayatında eline bir kez bile silah almamış olan Mary Jackson'ın uzanıp masanın üzerindeki silahı kapmasının nedeni, diğerlerinin bağırışların-

dan çok, buraya gelirlerken polisin haklarını okurken cümlelerin arasına sıkıştırdığı, *sizi öldüreceğim*, demesini hatırlamasıydı.

Ve adam bunu söylerken çok ciddiydi.

Mary Jackson, elinde silahla kapıya dönerken, iriyarı, sarışın polis memuru da kapıda durmuş, parlak gri gözleriyle ona bakıyordu.

Bir adam, "Vurun onu hanımefendi! Vurun onu!" diye bağırdı. Bağıran adam, Mary'nin sağındaki hücrede, bir kadının yanında duruyordu. Kadının bir gözü mosmor olmuştu. Sanki teninin altına mürekkep enjekte edilmiş gibiydi. Adam daha da kötü görünüyordu. Yüzünün sol tarafı yarı kurumuş kanla kaplıydı.

Polis botlarıyla zeminde sesler çıkararak Mary'ye doğru koştu. Mary, arkadaki büyük ve boş hücreye doğru gerilerken, başparmağıyla da çiftenin iki horozunu birden kaldırdı. Sonra silahı polise doğrulttu, adamı uyarmayı düşünmüyordu. Bu canavar biraz önce kocasını öldürmüştü.

4

Ralph freni pompalarken, direksiyonu iki eliyle sıkıca tutarak hafifçe sağa sola çeviriyordu. Karavan sağa sola savrulup duruyordu. Ralph bunun gibi bir aracın böyle yüksek bir hızla giderken lastiğinin patladığında sağa sola yalpalamasına izin vermek gerektiğini biliyordu ama sadece bir tane değil, birkaç lastik birden patlamış gibi görünüyordu.

Dikiz aynasından, oyunu bırakıp bebeği Melissa Sweetheart'ı göğsüne bastırmış olan Kirsten'a baktı. Küçük kız da bir şeyler olduğunu anlamıştı, ama ne olduğunu bilmiyordu.

"Kirsten, sıkı tutun!" diye bağırdı. "Hemen kemerini tak."

Tam o anda mücadelenin ardından koca aracı durdurup yolun kenarına çekmeyi başarmıştı. Derin bir nefes aldı ve elinin tersiyle alnındaki ter damlalarını sildi. Hiç de fena sayılmazdı. Aracın arka kısmındaki masanın üstünde duran, içinde çöl çiçekleri olan vazo bile yerinde duruyordu. Sabah motelden ayrılmadan önce, Ralph ve David arabayı yüklerken, Ellie ve Kirstie bu çiçekleri toplamışlardı.

David, "Çok iyi bir şoförsün baba, bravo!" dedi gerçekleri vurgulayarak.

Ellie uyanmış, şaşkın gözlerle etrafa bakıyordu. "Tuvalet molası mı?" diye sordu, "Neden böyle yana yatmış gibi duruyoruz, Ralph?"

"Şey..."

Birden sustu, dış aynadan, kendilerine doğru büyük bir süratle gelen, mavi ışıkları yanan bir polis arabası görmüştü. Polis arabası, onlardan

yaklaşık yüz metre geride acı bir fren yaparak durdu ve Ralph o zamana kadar gördüğü en iriyarı polis memurunu gördü. Polisin silahını çekmiş olduğunu görünce Ralph'in sinirleri iyice gerildi.

Polis, silahını bulutsuz gökyüzüne doğru tutup, sağına soluna baktı. Sonra garip bir hareket yaptı ve kendi etrafında döndü. Yüzünü yeniden karavana döndüğünde doğrudan Ralph'in aynasına baktı, sanki onunla göz göze gelmek istiyordu. Sonra iki elini havaya kaldırdı, sertçe indirdi ve bunu bir kez daha tekrarladı. Bu pandomim gösterisiyle ne demek istediğini anlamamak imkânsızdı, *içeride kalın, olduğunuz yerde kalın,* demek istiyor olmalıydı.

Ralph kendi kapısını kilitlerken, "Ellie, arka kapıları kilitle," diye bağırdı. Onun ne yaptığını gören David, ona söylenmeden kendi tarafındaki kapıyı kilitlemişti.

Ellie şüpheyle Ralph'e baktı, "Neler oluyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama arkada oldukça heyecanlı görünen bir polis var." *Yani lastiğin, lastiklerin patladığı yerde*, diye düşündü içinden.

Polis eğildi ve yerden bir şey aldı. Elinde tuttuğu şey, kadınların ışıkta parıldayan pullu gece giysilerinin kumaşlarına benzeyen bir şeritti ve güneşte parlıyordu. Adam, bu parıldayan şeridi omuz kısmından tutup taşıyarak arabasına götürüp bıraktı, silahı hâlâ elindeydi. Her yöne aynı anda bakmaya çalışıyor gibiydi.

Ellie arka kapıyı ve ana kapıyı kilitledikten sonra yeniden öne geldi. "Neler oluyor?"

"Sana bilmediğimi söylemiştim ama pek de iç açıcı şeyler değil."

Ellie öne doğru eğilip ellerini dizlerinin hemen üstüne koydu. Ralph'le birlikte polisin kumaş parçasını koltuğa attıktan sonra silahını iki eliyle havaya kaldırarak sürücü koltuğuna doğru geçişini izlediler. Ralph daha sonra bu sessiz sinema gösterisinin ne kadar da dikkatle ortaya konduğunu düşünecekti.

Kirstie, bebeğini annesinin geriye doğru çıkardığı poposuna yavaşça sürüyor, "Popo, popo, popo," diye şarkı söylüyordu. "Kocaman anne poposunu seviyoruz."

"Yapma Kirstie."

Normalde bu isteği birkaç kez tekrarlatan küçük kız annesinin sesindeki ciddiyeti duyduğunda hemen sustu ve bebeğini geri çekti. Büyüklerin, babasının tarafındaki aynaya baktığı gibi kendi tarafındaki aynaya bakan ağabeyine baktı. Kirstie o tarafa geçip ağabeyinin kucağına çıkmaya çalıştı. David onu kaldırdı ve, "Şimdi olmaz tatlım," dedi.

"Ama neden? Ne oldu?"

"Hiç, önemli bir şey yok," dedi David, gözlerini aynadan çekmeden.

Polis bir süre sonra arabasına bindi ve onlara doğru yaklaşmaya başladı. Arabayı durdurup aşağıya indi. Silahı hâlâ elindeydi, ama namlusunu yola doğru tutuyordu. Polis tekrar sağa sola baktı ve Ralph'in penceresine doğru yürüdü. Karavanın sürücü koltuğu normal bir arabanınkinden oldukça yüksekti, ama polis iki metreye yakın boyuyla yine de aracın içini görebiliyordu.

Polisin eliyle camı indirmesini işaret ettiğini gören Ralph onun dediğini yaptı ve camı yarıya kadar indirdi. "Sorun nedir, Memur Bey?"

"Arabada kaç kişisiniz?"

"Ne oldu ki?"

"*Beyefendi, size kaç kişi olduğunuzu sordum.*"

Ralph korkmaya başlamıştı. "Dört kişiyiz," dedi. "Ben, karım ve iki çocuğumuz. Birkaç lastiğimiz patladı..."

"Hayır efendim, tüm lastikleriniz patlamış. Çünkü biraz önce bir otoyol halısı üzerinden geçtiniz."

"Anlamadım, nasıl..."

Polis, "Yolun o kısmında üstüne birkaç yüz tane kısa çivi gömülmüş çelik hasır var," dedi. "Hızlı gidenleri kovalamak yerine durdurmak için bunu kullanırız."

Ellie öfkeli bir sesle, "Böyle bir şeyin yolun ortasında ne işi var?" diye söylendi.

Polis, "Şimdi gidip arabamın arka kapısını açacağım ve sizin ben bunu yapar yapmaz, arabanızdan çıkarak hemen benim arabamın arka koltuğuna geçmenizi istiyorum."

Bunu söyledikten sonra başını uzattı ve annesinin dizine yapışmış olan Kirsten'ı görüp gülümsedi. "Merhaba, küçük kız."

Kirstie de polise gülümsedi.

Polis sonra David'e baktı ve onu başıyla hafifçe selamladı. David de başını belli belirsiz sallayıp onun selamına cevap verdi. "Dışarıda kim var bayım?"

Polis, "Kötü bir polis," dedi. "Bu kadarını bilsen yeter, evlat. Çok kötü biri. *Tak*!"

Ralph, "Memur Bey..." diye bir şeyler söylemek istedi ancak polis, "Bakın, size nazik davranmaya çalışıyorum," diyerek onu hemen susturdu. "Buralarda tehlikeli bir adam var, çok iyi silah kullanıyor, şu çivili yol halısı da onun yakınlarda olduğunun bir işareti, anlıyor musunuz beni? Tartışmamızı daha sonra da yapabiliriz, öyle değil mi?"

Tak mı? diye düşündü Ralph. Kötü adamın adı bu muydu yoksa? "Evet, ama yine de..."

"Önce siz, beyefendi. Kızınızı kucağınıza alın. Sonra oğlunuz çıksın ve en son da karınız. Benim arabanın arka koltuğunda biraz sıkışacaksınız ama, yine de sığabilirsiniz."

Ralph emniyet kemerini çözerken, "Nereye gideceğiz?" diye sordu.

"Desperation'a. Yaklaşık on beş kilometre uzaklıkta bir maden kasabası."

Ralph başını salladı, penceresini kapadı ve kızını kucağına aldı. Kirsten korkmuş olacak ki, gözleri dolmuştu, ağlamak üzereydi.

"Baba, kötü dev bu adam mı yoksa?" diye fısıldadı.

Kirsten bu kötü dev masalını, bir gün okuldan geldikten sonra onlara anlatmıştı, ama Ralph yedi yaşındaki narin kızının bunu hangi arkadaşından duyduğunu bilmiyordu. Bir erkek çocuk olmalıydı. Bulduğunda onun boğazını sıkmaktan keyif alacaktı. Kirstie'yi yatıştırmak iki ay sürmüştü.

"Hayır yavrum, kötü dev değil o, sadece tersinden kalkmış, iriyarı bir postane memuru, o kadar."

Ralph onu arabaya taşırken Kirstie, "Sen de eskiden postanede çalışıyordun babacığım," dedi.

Ralph, "Evet," derken Ellie'nin David'i önüne almış, ellerini onun omuzlarına koymuş polis arabasına doğru yürümeye başladığını gördü. "Bir tür şaka, anlıyor musun?"

"Kapıyı çalar gibi yapıp çalmamak gibi mi?"

Ralph, "Evet," dedi. Karavanın kabin penceresinden baktı ve polisin, polis arabasının arka kapısını açtığını gördü. Aynı anda diğer aracın kapısını da açarak bir koruma duvarı oluşturuyordu, bu iyiydi.

Tabii eğer bu adamın peşinde olduğu herif arkamızda kalmıyorsa. Neden Atlantic City'ye gitmedik ki, diye düşündü.

Birden oğlu David'in, "Baba?" diyen sesini duydu. Zeki, fakat bazen garip davranışları olan oğlu, arkadaşı Brian'a olanlardan sonra geçen sonbaharda kiliseye gitmeye başlamıştı. Pazar derslerine de, perşembe günleri yapılan gençlik toplantılarına da katılmıyor, sadece pazar öğleden sonraları kiliseye gidip yeni tanıştığı Peder'le konuşmaktan zevk alıyordu. Eğer bu Peder, David'le düşünceleri dışında bir şeyler paylaşıyorsa Ralph onu yavaş yavaş öldürecekti. David sadece konuştuklarını söylüyordu. Brian olayından sonra Ralph oğlunun konuşacak birine ihtiyaç duyduğundan emindi, ama oğlunun sorunlarını anne ya da babasına açmasını yeğlerdi.

"Baba, her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda." Aslında her şeyin yolunda olup olmadığından emin değildi, ama bir insan çocuğuna, böyle demek zorundaydı.

David'le birlikte motorları duran bir uçakta olsalar bile, onu kollarına alır ve uçak düşünceye kadar her şeyin yolunda olduğunu söylerdi.

Polis kapıyı çarparak açtı.

Etrafına gergin gergin göz gezdirirken, "Haydi bakalım, biraz çabuk olun," diye homurdandı.

Ralph, kucağında Kirstie'yle karavandan inerken, kızı elinde tuttuğu bebeğini yere düşürdü.

"Melissa!" diye bağırdı, "Baba, Melissa'yı düşürdüm, onu al."

Polis, "Hayır!" diye bağırdı. "Hemen arabaya binin, bebeği ben alırım!"

Ralph, kucağındaki kızının başını eğip polis arabasının arka koltuğuna geçti. Onun arkasından David ve en son Ellie de arka koltuğa oturdular. Arka koltuğun üzerinde bir sürü kâğıt vardı ve sürücü koltuğunun arka kısmı polisin ağırlığıyla geriye doğru çökmüştü.

Ellie sağ ayağını aracın içine çeker çekmez polis arka kapıyı büyük bir hızla kapadı, ve arabanın arkasından dolandı.

O anda Kirstie, "Bebeğim!" diye çığlık attı. "Melissa'yı unuttu!"

Ellie arabanın kapısını açıp dışarıya çıkmak ve kızının bebeğini yerden almak için hareketlendi, o kısacık sürede biri onu vuracak değildi herhalde, ama sonra dönüp Ralph'e baktı. "Kapı kolları nerede?" diye sordu.

O sırada polis ön kapıyı açtı ve tüm ağırlığıyla kendini koltuğa bıraktı. Koltuğu geriye yatınca Ralph dizlerinin sıkıştığını hissetti ve yüzünü buruşturdu. Kızının bacaklarının kendi bacaklarının arasında olmasına sevindi. Fakat Kirstie bir türlü rahat durmuyordu. Kıpırdanıyor ve ellerini annesine uzatıyordu.

"Bebeğim, anne, *bebeğimi* istiyorum, anne! Melissa!"

Ellie, "Memur Bey..." diye başladı.

Fakat polis, "Zaman yok," dedi. U dönüşü yaparak toz toprak içinde hızla doğuya doğru ilerlemeye başladı. Aracın arkası hafifçe sarsıldı. Yeniden düzeldiklerinde Ralph tüm bu olanların hızı karşısında şaşkına dönmüştü, daha on dakika önce karavanlarının içinde yolculuk ediyorlardı. Tam David'e yirmi soru oyunu oynamayı teklif edecekti. Aslında istediğinden değil ama oğlu çok sıkıldığı için.

David artık sıkılıyor olamazdı.

Kirstie, "Melissaaaa, bebeğim!" diye bağırıp ağlamaya başladı.

David, "Ağlama turtam!" dedi. Küçük kız kardeşini çok sever ve ona, nereden çıkardıysa, bazen, "Turtam!" diye seslenirdi. Ailesi onun bunu nereden çıkarttığını hiç bilmiyordu. Ellie bir akşam oğluna bunu sordu-

ğunda ise David sadece omuz silkmiş, "O bir turta," demişti. "Sadece bir turta, hepsi o kadar."

Kirstie ağabeyine yaşlı gözlerle bakarak, "Ama Melissa tozların içinde kaldı," diye hıçkırdı.

David ona gülümseyerek, "Sonra gelip alır ve onu temizleriz," dedi.

"Söz mü?"

"Elbette, hatta onun saçlarını yıkarken sana yardım da ederim."

"Şampuanla mı?"

"Evet."

Kirstie, "Peki ama ya kötü adam gelirse?" diye sordu. "Masaldaki dev gibi kötü adam gelip bizden önce onu alırsa?"

David gülmemek için elini ağzına götürdü ve başını iki yana sallayıp, "Hayır, gelmez," dedikten sonra polisle göz göze gelmek için dikiz aynasına baktı. "Gelir mi?"

Polis, "Hayır," diye cevap verdi. "Aradığımız o kötü adam zaten bebeklerden hoşlanmaz." Bunu söylerken ciddiyetini hiç bozmamıştı, sanki tümüyle gerçeklerden bahsediyordu.

Polis DESPERATION yazılı bir tabelanın yanından geçerlerken, birkaç saniye için yavaşladı, sonra sağa dönerken yine gaza bastı. Ralph bir yerlere tutundu, adamın arabayı devirmemesi için dua ediyordu. Araba hafifçe savruldu ve bir tarafı havalandı fakat sonra tekrar düzeldi. Şimdi güneye doğru gidiyorlardı. Ufukta, üstünde zikzaklar şeklinde siyah çizgiler olan yüksek bir tepe görülüyordu.

Ellie polise, "Bu adam kim ve sizin hız yapanları durdurmak için kullandığınız çivili yol zımbırtısını nereden bulmuş?" diye sordu.

David, "Otoyol halısı anne," diyerek onu düzeltti. Parmaklarını tel örgü üzerinde gezdirirken yüzündeki ifade endişeli ve ciddiydi. Yüzünde gülümsemeden eser yoktu.

Polis, "Tabancayı ve kullandığı arabayı nereden bulduysa aynı yerden bulmuş olmalı," dedi. Çıngıraklı Yılan Karavan Parkı'nı, biraz sonra da Desperation Maden Şirketi binasını geçtiler. Biraz ileride işyeri binaları görülüyordu. Kilometrelerce uzanan masmavi gökyüzü altında sürekli sarı yanıp sönen bir trafik lambası vardı. Polis, "Bahsettiğim bu adam bir polistir ve bir polis de kötülüğe bulaştı mı, başınız belada demektir, Carver ailesi."

David şaşkın bir ifadeyle, "Soyadımızı nereden biliyorsunuz?" diye sordu. "Babamın ehliyetine bakmadınız, soyadımızı nereden biliyorsunuz?"

Polis başını kaldırıp dikiz aynasına baktı ve, "Baban karavanın kapısını açtığında masanın üzerindeki küçük tabelayı gördüm," diye cevap

verdi. "Üzerinde, TANRI CARVER AİLESİNİN SEYYAR YUVASINI KORUSUN, yazıyordu. Çok tatlı."

Ralph'i rahatsız eden bir şeyler vardı, ama o anda üzerinde durmadı. Garip bir ruh halindeydi. Hissettiği korku yerini önseziye bırakmıştı. Bu his o kadar güçlüydü ki kendini sanki zehirli bir şey yemiş gibi hissediyordu. Ellerini yukarı kaldıracak olsa titremeyeceklerdi, ama bu daha çok korktuğu gerçeğini değiştirmiyordu. Polis, onları lastikleri patlamış karavanlarından bu kadar kolayca alıp uzaklaştırdığı andan beri böyle hissediyordu. *Bu insanın ellerini titretmeyen türden, kuru bir korku ama yeterince gerçek*, diye düşündü hafif bir alayla.

Kısa bir süre önce bir cumartesi gecesi, evlerinin bulunduğu sokağın köşesindeki kasetçiden kiraladığı *Manyak Polis* isimli video kaseti hatırladı. Kasetin üzerinde, filmin ismiyle beraber, SESSİZ KALMA HAKKINA SAHİPSİNİZ. SONSUZA DEK, yazıyordu. Böyle aptalca şeyler, insanın aklına bu gibi durumlarda geliverirdi. Ne yazık ki o anda bu Ralph'e hiç de komik gelmiyordu.

Polis, "Evet, o bir polis," derken sesi sanki gülümsüyor gibi çıkıyordu.

Ralph, Ellie'nin merakla kendisine baktığının farkındaydı, ama o an karısıyla göz göze gelmek için uygun değildi. Birbirlerinin gözlerinde neler görebileceklerini bilmiyordu, zaten bunu öğrenmek istediğinden de emin değildi.

Polisin gülümsediğinden emindi.

Peki, neden gülümsüyor acaba? Kaçak bir deli polis, patlamış altı lastik, kapı ve pencere kolları olmayan bir polis arabasının arka koltuğuna sıkışmış bir aile ya da kızının toz içinde kalmış oyuncak bebeği komik mi?

Bilmiyordu ama polis gülümsüyordu işte.

Trafik lambasının altından geçerlerken Ralph, "Eyalet polisi mi demiştiniz?" diye sordu.

Bu sırada Kirsten, bebeği Melissa'yı unutmuş gibi, "Bak anne!" dedi heyecanla. "Şu bisikletlere bakar mısın? Hepsi ters duruyor. Ne komik, değil mi?"

Ellie, "Evet tatlım, gördüm," dedi. Sesinden yolun ortasında tersine çevrilmiş duran bisikletleri kızı gibi komik bulmadığı anlaşılıyordu.

Direksiyondaki polis, "Hayır, ben eyalet polisi falan demedim. Sadece bir kasaba polisi," derken sesi yine gülümser gibi çıkıyordu.

"Öyle mi? Vay canına! Bu küçük yerde kaç polis var acaba memur bey?"

"İki polis daha vardı," dedi polis, bu sefer güldüğü iyice belli oluyordu, "ama onları öldürdüm."

Bunu söyledikten sonra başını çevirdi ve telin arasından Ralph'in yüzüne baktı. Sırıtıyordu. Dişleri o kadar büyüktü ki neredeyse birer kesici alet gibi görünüyorlardı. Ralph adamın ağzının arka kısmına kadar görebiliyordu. Dişlerin etrafınıysa pembe diş etleri çevrelemişti.

"Artık Pecos'un batısındaki tek kanun adamı benim."

Ralph şaşkınlıktan açık kalmış ağzıyla adama baktı. Polis sırıttı, ardından önüne dönüp yoluna devam etti. Biraz sonra Desperation belediye binasının önünde durdu.

Onlara doğru dönüp sırıtarak, "Evet, Desperation'a hoş geldiniz, Carver Ailesi," dedi.

5

Oraya gelmelerinden bir saat sonra polis, ellerini ileriye doğru uzatmış, kovboy çizmeleriyle parkelerde gürültü çıkararak, mavi gömlekli kadına doğru koşuyordu. Yüzündeki sırıtkan ifade kaybolmuştu. Ralph içinde birden vahşi bir zafer duygusu hissetti. Polis, kadını parçalamak ister gibi büyük bir kararlılıkla ilerliyordu, ama kadın da belki büyük bir şansla, masayı ikisi arasına sokmayı başarmıştı. Bu çok önemliydi. Ralph kadının, masada duran silahın horozlarını kaldırıp omuz hizasına getirdiğini ve parmağını tetiğe koyduğunu gördü.

Dev polis deli gibi ilerlemeye devam ediyordu, ama yine de kurtulamayacaktı. Durmamıştı ama işi bitmiş gibi görünüyordu.

Ralph, *hadi vur onu. Bizi kurtarmak için değil, kızımı öldürdüğü için yap bunu. Uçur lanet olasıca kafasını*, diye düşündü.

Mary tam tetiği çekmek üzereydi ki, polis dua etmek ister gibi birden dizleri üzerine çöktü ve başını eğdi. Çiftenin kapalı mekânda patlaması, dehşet vericiydi. Namlunun ucundan alevler çıktı. Ralph, karısının çığlık attığını duydu. Eğer bir zafer çığlığıysa bunun için erkendi. Polisin başındaki kovboy şapkası havaya uçmuş, fakat fişekler biraz yüksekten geçmişti. Kurşunlar odanın karşı duvarına çarptı ve oradan sekip rüzgârla cama savrulan yağmur damlaları gibi bir ses çıkararak dışarıdaki merdiven boşluğuna saplandı. Kapının yanında asılı kâğıtların üstünde bir sürü siyah, yuvarlak delik vardı. Polisin şapkası paramparça olmuştu. Sadece ince bir deri parçası şapkayı bir arada tutuyordu.

İriyarı polis birden ağırlığını masaya verdi ve masayı tutup, Ralph'in sarhoşları tıktıkları hücre olduğuna karar verdiği hücrenin demir parmaklıklarına dayanmış olan kadına doğru itti. Kadın, masanın arkasında bulunan sandalye ile parmaklıklar arasına sıkışıp kalmıştı. Sandalye ileri

geri sallanıyor, tekerlekleri gıcırdıyordu. Kadın sandalye kendisine çarpmadan silahı doğrultmaya çalıştı, ama yeterince hızlı değildi. Sandalyenin arka kısmı kalçalarına ve karnına çarpıp onu parmaklıklara doğru itti. Kadın acıyla inledi.

Polis kollarını iki yana açıp masayı iki tarafından tuttu. Kulakları hâlâ silah sesinden çınlıyordu. Ralph manyak polisin haki üniformasının koltuk altındaki dikişlerin patladığını duydu. Polis masayı geri çekti. "Bırak silahı!" diye bağırdı. "Bırak silahı, Mary!"

Kadın önündeki sandalyeyi itti ve silahın horozlarını tekrar çekip doğrulttu. Büyük bir acı içindeymiş gibi inliyordu. Koyu renk saçlı kadın parmaklarını yeniden tetiğe koyduğunda Ralph, Ellie'nin kulaklarını tıkadığını gördü. Bu kez silahtan sadece metalik bir ses çıktı. Ralph büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Silahın pompalı ya da otomatik olmadığını görür görmez anlamış, ama yine de sanki Tanrı eliyle doldurulmuş gibi mucizevi bir şekilde ateş edebileceğini ummuştu.

Polis masayı tekrar öne doğru itti. Ralph sandalye olmasa Mary'nin masanın boşluğunda güvende olacağını gördü, ama sandalye oradaydı ve yeniden kadının bedenine çarptı ve acıyla iki büklüm olmasına neden oldu.

Polis, "Bırak o silahı, Mary!" diye bağırdı.

Ama Mary bırakmadı. Ralph, *Silah boş işte, polis neden üstüne atlayıp onu yakalamıyor acaba?* diye düşünürken, polis masayı tekrar geriye çekti. Masanın üstündeki fişekler yerlere yuvarlandı. Mary, bu kez silahın namlusunu tutabilmek için ters çevirdi. Öne doğru eğildi ve silahın kabzasını masanın üstünden diğer tarafa doğru savurdu. Polis sağ omzunu eğmeye çalıştı ama silahın kabzası köprücükkemiğine indi. Adam acıyla bağırdı. Ralph bu bağırışın şaşkınlıktan mı, acıdan mı, yoksa sadece öfkeden mi olduğunu bilmiyordu, ama odanın diğer tarafındaki hücreden, elleri parmaklıklara kenetlenmiş olarak onları seyreden David sevinçle havaya zıplamıştı.

Polis, darbe almasına rağmen fazla etkilenmemiş olacak ki masayı tekrar çekip öne doğru itti ve sandalyeyle bir kez daha Mary'ye çarpıp onu parmaklıklara sıkıştırdı. Kadın, acı bir çığlık attı.

Polis tekrar, "Bırak o silahı!" diye bağırdı. Komik bir bağırıştı. Ralph onun yaralanmış olmasını umdu, ama sonra onun güldüğünü fark etti. "Sana silahı bırak diyorum! Yoksa seni ezerim!"

Koyu renk saçlı kadın, Mary, silahı tekrar doğrulttu, ama artık ateş edebileceğinden emin değildi. Gömleğinin bir tarafı pantolonundan dışarı çıkmıştı ve Ralph onun beli ve karnının beyaz derisindeki kırmızı lekeleri gördü. Bluzunu çıkaracak olsa sandalyenin dövme gibi izini tüm bedeninde görebileceğinden emindi.

Mary silahı havada bir süre tuttu, bir şey yapamayacağını anlayınca bir kenara fırlattı. Silah beton zeminden kaydı ve David'le kır saçlı adamın bulunduğu küçük hücrenin önüne kadar geldi. David, silaha baktı, fakat kır saçlı adam, "Sakın dokunma," dedi, "boş zaten, bırak gitsin."

Polis, David'le kır saçlı adama bakıp sırıttı. Sonra gülümseyerek, sarhoş hücresinin parmaklıklarına dayanmış olarak duran kadına baktı. Masayı geriye çekti, etrafından dolaştı ve sandalyeye bir tekme attı. Sandalye gıcırdayan tekerlekleriyle parkede kayıp Ralph ve Ellie'nin yanındaki boş hücrenin parmaklıklarına çarpıp durdu. Polis kolunu Mary'nin omzuna attı. Kadına neredeyse yumuşak bir ifadeyle bakıyor gibiydi. Mary'yse ona Ralph'in hayatı boyunca gördüğü en karanlık bakışlarla bakıyordu.

Polis, Mary'ye, "Yürüyebilir misin?" diye sordu. "Bir yerin kırıldı mı?"

Mary onun yüzüne tükürür gibi, "Senin için ne fark eder?" dedi. "Öldüreceksen öldür beni de bitsin bu iş."

Polis hayatında sinek bile öldürmemiş bir insanın şaşkın ifadesiyle ona bakıp, "Seni öldürmek mi? Seni öldürmek mi?" diye sordu. "Seni öldürmeyeceğim, Mary!" Kadını bir an tutup kendine çekerek sarıldı ve sonra dönüp Ralph, Ellie, David ve kır saçlı adama sırayla bakıp, "Elbette hayır," dedi. "Tam her şey ilginç olmaya başlamışken neden böyle bir şey yapayım?"

– Üçüncü Bölüm –

1

Zümrüt takılarıyla meşhur aktrisle evlendiğinde, *People*, *Times* ve *Premiere* dergilerine kapak olan, *Haz* isimli romanıyla Ulusal Kitap Ödülü'nü aldığında *New York Times* gazetesinin ilk sayfasında hakkında yazı çıkan ve aktristen önceki üçüncü eşini dövdüğü için tutuklandığındaysa gazetelerin orta sayfasındaki haberlere konu olan adam, tuvalete gitmek zorundaydı.

Adam 50 numaralı otoyolda ilerlerken, vitesi yavaş yavaş küçülterek motosikletinin hızını düşürdü ve bir süre sonra fren yaparak yolun kenarında durdu. Yolda trafik olmaması çok iyiydi, Amerika'nın en ünlü yıldızlarından biriyle evlenmiş, Nobel Edebiyat Ödülü için adı geçen ünlü bir kişi olsan bile, her çişin geldiğinde motorunu Büyük Havza yolunda kenara çekip istediğin yere işeyemezdin. Bunu yapmaya kalkarsan önce motorun dümdüz havaya dikilir, sonra da yana devrilirdi. Omzu kötü görünüyordu, ama bu daha çok bir tavırdı, ismini sayabileceği pek çok kişinin tavrından da farklı değildi üstelik. Elli altı yaşında ve vücudu hamlaşmış bir adamın, yaklaşık üç yüz kilo ağırlığındaki bir Harley Davidson'ı kaldırması pek mümkün değildi.

Pek sanmam, diye düşündü. Sessizlikte kırmızı ve krem rengi, Harley Sofftail tipi motorunun sesini bir süre dinledi. Motor sesi dışında sadece rüzgârın fısıltısı ve New York'ta, Barneys mağazasından bin iki yüz dolara aldığı deri ceketine çarpan kum taneciklerinin sesi duyuluyordu. *Interview* dergisinin fotoğrafçısı bu ceketinin fotoğraflarını çekecekti. *Herhalde bundan vazgeçmek en iyisi olacaktı.*

"Her neyse," dedi. Başındaki kaskı çıkarıp motorunun selesine koydu. Sonra eliyle yavaşça güneşten yanmış yüzünü sıvazladı. Daha önce kendisini hiç bu kadar yorgun hissetmemişti.

2

Adam yoldan ayrılıp çöle doğru birkaç adım ilerledi. Uzun, kır saçları, deri ceketinin omuzlarına düşmüştü. Dikkatle etrafına baktı ama o tarafa gelen bir araç yoktu. Fakat batı tarafında, bir iki kilometre kadar uzakta, yolun kenarına park etmiş bir araç vardı; bir kamyon ya da karavan olabilirdi. İçinde insan olsa bile, dürbünle bakmadıkça onun işediğini göremeyeceklerini düşündü. Hem görseler ne fark ederdi ki? Çişi gelen herkes aynı şeyi yapardı.

Harper's dergisinin, "Norman Mailer'ın örnek aldığı yazar" olarak methettiği ve Shelby Foote'un, "Amerika'nın John Steinbeck'le boy ölçüşebilecek yaşayan tek yazarı" dediği John Edward Marinville, fermuarını açtı ve aslında bir at *gibi* çişi olmasına rağmen elinde aletiyle bir süre beklemek zorunda kaldı.

Sonunda çişi basınçla çıktı ve yerdeki tozlu yaprakların üzerinde koyu, parlak bir iz bıraktı.

Titrek bir sesle, "Tanrım, şükürler olsun!" dedi. Partilerde bu sesle taklit yaptığında oldukça ilgi çekiyordu. Tom Wolfe bir seferinde öyle çok gülmüştü ki, Johnny adamın kalp krizi geçireceğini sanmıştı. "Çölde su, bu harika! Merhaba Julia!" Bazen bunun bir tür şükretme olduğunu düşünürdü. Alkole, uyuşturucuya, genç kadınlara duyduğu önlenemez tutku ünlü aktrisin Bel-Air Oteli'nde bir basın toplantısı sırasında kendisini havuza itmesine neden olmuştu. Kadın sonra da zümrütleriyle birlikte gitmişti.

Bu olay onun düşüşünün başlangıcı değildi, ama düşüşün inkâr edilemez olduğu andı. Artık kötü bir gün ya da yıl geçirmiyordu, kötü bir hayatı vardı. Havuzdan yüzünde sarhoş bir gülümsemeyle çıkmış ve üstüne yapışmış sırılsıklam beyaz takım elbisesiyle *Esquire* dergisinde fotoğrafları yayımlanmış, ardından da insanların şöhretlerini kaybetmeye başladıklarının habercisi olan *Spy* dergisinde sık sık boy gösterir olmuştu.

Yüzünü kuzeye dönüp, soluna doğru uzanan gölgesiyle işerken bu düşünceler ona her zamanki gibi acı vermiyordu. New York'ta ise her şey acı veriyordu. Çöl Shakespeare'in "balon ününü" anlamsız kılıyordu. Edebiyatın yaşlanmış ve kilolu Elvis Presley'i gibi, evine gitmiş olman gerekirken hâlâ partideysen bu o kadar da kötü bir şey değildi.

Bacaklarını iyice açtı, biraz öne eğildi ve sırtını kaşıyabilmek için aletini bıraktı. Böyle yaparsa biraz daha uzun işeyebileceğini söylemişlerdi. Öyle olduğuna inanıyordu, ama Kaliforniya'ya yapacağı uzun yolculukta, Austin'e varmadan önce bir kez daha Nevada'da işemek zorunda kalacağının farkındaydı. Prostatı eskisi gibi değildi. Bugünlerde sık sık prostatını düşünüyor ve düşündüğünde de gözünün önüne ellili yılların korku filmlerinde gördüğü radyasyondan kavrulmuş dev beyinler geli-

yordu. Bir doktora gidip genel durumunu kontrol ettirmeliydi. Yine de idrarında kan olmadığına göre acelesi olmadığını düşündü.

Evet, biraz korkuyordu. Son beş yıldır, edebiyat alanındaki ününü kaybetmeye başladığını biliyordu. Uyuşturucu ve içkiden vazgeçmek de durumunu beklediği kadar düzeltmemiş, hatta onlardan vazgeçmesi işleri daha da zorlaştırmış gibiydi. Johnny ayık dolaşmanın en zor yanının, insanın en korktuğu şeyleri *hatırlaması* olduğunu görmüştü. Muayene sırasında, doktorun prostatını incelerken onun Frank Zappa'nınki gibi kapkara ve kanserli olduğunu görmesinden korkuyordu. Prostat kanseri değilse bile kanser başka yerde olabilirdi.

Akciğerleri olabilir miydi? Yirmi yıl boyunca her gün iki paket Camel sigarası içmiş, sonraki on yılda sanki ciğerlerini temizleyecekmiş gibi günde üç paket Camel Lights'a geçmişti. Tam bir saçmalık. Neredeyse on yıldır sigara içmiyordu, ama hâlâ göğsü hırıldıyor ve geceleri öksürerek uyanıyordu.

Peki, midesi? Neden olmasın? Pembe, yumuşak ve bir felaketle karşılaşmaya açık bir yer. Eti çok seven, hemen her yemekte, hem de az pişmiş et yiyen bir aileden geliyordu. Acı sos ve bibere bayılırdı, çok zorda kalmazsa salata, meyve ve sebzeyi ağzına pek koymazdı. Tüm yaşamı boyunca bu şekilde beslenmişti ve hiç kuşkusuz, kendisini bir hastane yatağına yatırıp plastik tüpten beslemeye başlayacakları güne kadar da aynı şekilde devam edecekti.

Beyni? Mümkün. *Oldukça* mümkün. Belki bir tümör ya da erken Alzheimer.

Pankreas? O en azından hızlıydı. İnsanı bekletmiyordu.

Kalp krizi? Siroz? Felç?

Hepsi de çok olası geliyordu! Çok mantıklı!

Röportajlarında, kendisini ölüme çok kızan biri olarak tanıtırdı, ama bu aslında kariyeri boyunca anlattığı saçmalıklardan biriydi. Aslında ölümden çok korkardı, her yönden gelen ölüm tehlikelerini görür, bazı geceler bir türlü uyuyamazdı. Doktora gitmeyip kontrolden geçmeyi reddederek hastalığın yaklaşmasını ya da ilerlemesini önleyemezdi, ama doktorlardan ve şeytani aletlerinden uzak durursa bilmek zorunda kalmayacaktı. *Yatak odasının ışığını yakmazsan, yatağın altında ya da karanlık köşede bekleyen canavarla uğraşmak zorunda kalmazsın*, diye düşünüyordu. Johnny Marinville gibi adamlar için korkunun gerçeği öğrenmekten daha iyi olduğunu doktorlar bilmiyordu elbette. Özellikle de tüm hastalıkları kırmızı halıyla karşılayacak biriysen.

Johnny çölün kumlarına bakarak, "Ya AIDS?" diye düşündü. Artık, eskisi kadar çok kadınla yatmasa da, dikkatli davranıyordu. Son sekiz

on aydır dikkatli olduğunu biliyordu, çünkü içkiyi bırakmasıyla birlikte neler olduğunu hatırlayamadığı anlar da bitmişti. Daha önceleri, birçok kez hiç tanımadığı kadınların yanında uyandığı olmuştu. Böyle sabahlarda, hemen kalkıp tuvalete koşar ve atılmış prezervatif olup olmadığına bakar, bulduğu zaman rahat bir nefes alırdı. Bulamadığındaysa kuşkulu ve korkulu bir bekleyişe girerdi. Aslında, prezervatifi tuvalete atmış ve üzerine sifonu çekmiş olabilirdi, ama yine de emin olamazdı. AIDS...

"Hastalık bedenine girip bekler," dedikten sonra rüzgârla birlikte yüzüne, boynuna ve açıkta duran organına çarpan ince toz tabakasıyla irkildi. Aleti en az bir dakikadır işe yarar bir şey yapmamıştı.

Johnny aletini hafifçe salladı ve sonra donunun içine soktu. Uzaklarda tepeleri parlayan dağlara doğru bakarak ciddi bir peder edasıyla, "Bize, kutsal kitabın üçüncü bölüm, dokuzuncu ayetinde ne kadar sallarsan salla son iki damlanın donuna düşeceği söylendi. Böyle yazılmış..."

Fermuarını çekerken olduğu yerde kalıverdi.

Motosikletinin hemen arkasında, sıcak çöl güneşi altında mavi flaşörü parlayan bir polis arabası duruyordu.

3

Johnny Marinville'e son şansı olabilecek fırsatı ilk eşi vermişti.

Bu elbette eserini yayımlama konusundaki son şansı değildi. Yazı yazabildiği ve bunları yayıncısına gönderdiği sürece eserleri basılacaktı. Ünlü bir yazar olduğunuzda, yazdıklarınız saçma sapan şeyler olsa bile, *birileri* onları seve seve yayımlıyordu. Johnny bazen Amerikan edebiyatının en korkunç yönünün, insanların kendileri partilerde o ihtiyara ne kadar da iyi davrandıkları için birbirlerini tebrik etmeye devam ederken, sizin rüzgârda sallanarak yavaş yavaş boğulmanıza izin vermeleri olduğunu düşünüyordu.

Hayır, Terry'nin ona verdiği, yayımlama konusundaki son şans değil, kendini tekrar göstermesini sağlayacak mükemmel bir eser yazma şansıydı. Yani, çok iyi satacak ve ona para kazandıracak bir eser... Paraya ihtiyacı olduğuna şüphe yoktu.

En güzeli de Terry ne dediğinin farkında bile değildi, onun için de başarılı olursa onunla bir şey paylaşması gerekmiyordu. Eğer istemezse ona teşekkür sayfasında bile yer vermesine gerek yoktu, ama muhtemelen verecekti.

Terry'yle evlendiğinde kendisi yirmi beş, karısı ise yirmi bir yaşındaydı ve Vassar'da öğrenciydi. Terry evlendikten sonra üniversiteyi bırakmıştı.

Yaklaşık yirmi yıl süren evliliklerinde ona üç çocuk vermişti. Çocukların hepsi şimdi büyümüştü. Çocuklarından sadece Bronwyn onunla konuşuyordu. Diğer ikisiyse babalarıyla görüşmüyordu, ama Johnny kinci bir adam değildi. Görüşmek isterlerse hemen onların yanına koşardı.

Terry de bunu biliyordu. Beş yıl süreyle sadece avukatlar aracılığıyla temas kurduktan sonra, dikkatli bir şekilde yeniden iletişim kurmaya başlamışlardı. Bazen birbirlerine mektup yazıyor, bazen de telefonla konuşuyorlardı. İkisi de konuşmalarında çok dikkatli davranıyor, geçmişin kalp kırıklıklarını yüzeye çıkarmamaya çalışıyorlardı ve sonra alıştılar. Terry, büyük ve ünlü bir yazar olan eski kocasına sakin bir ilgiyle yaklaşırdı. Johnny bundan rahatsız olurdu. Ona göre zamanın en önemli yazarlarından biri olarak kabul edilen bir eski kocaya böyle davranmaması gerekiyordu. Diğer yandan Terry onunla kendisine iyi gelen bir dürüstlükle konuşurdu.

İçkiyi bıraktıktan sonra, eski karısıyla daha sık mektuplaşmaya ve telefonda konuşmaya başlamıştı, fakat ikisi de yüz yüze görüşmenin kurdukları kırılgan bağ için fazla zorlayıcı olacağını düşünüyorlardı. Terry ona, Adsız Alkolikler'e gitmesini, yoksa yine içkiye başlayabileceğini söylemişti. Ardından da mutlaka uyuşturucu gelecekti.

Johnny'yse ona, sarhoşlarla birlikte kilise bodrumlarında oturmak istemediğini, insanın kendisinden daha büyük bir gücü temsil etmesinin ne kadar güzel olduğunu söylemekten başka bir şey yapmadıklarını, hepsinin toplantı bittikten sonra eski arabalarına binerek boş evlerine gidip kedilerine yemek verdiğini anlattı. "Oraya gelenler hayatlarının bomboş olduğunu ve başarısızlığa uğradıklarını düşünüyorlar, kendimden biliyorum. Ya da John Cheever'ın yazdıklarına bakabilirsin," dedi.

"John Cheever bugünlerde pek bir şey yazmıyor," dedi Terry. "Sanırım nedenini biliyorsun."

Terry bazen insanı rahatsız edebiliyordu, buna hiç şüphe yoktu.

Üç ay önce Terry'yle konuşurlarken çocuklardan bahsetmişler, Terry'nin ve kendisinin neler yaptığından konuşmuşlardı. Johnny yılın ilk aylarında, Jay Gould hakkındaki tarihi romanın ilk iki yüz sayfasını tamamlamıştı. Sonunda onun ne olduğunu anlamış ve çöpe atmıştı. Aslında fırına atmıştı demek daha doğru olurdu. Bilgisayarının saklama diskini mikrodalga fırına atıp on dakika tutmuştu. Korkunç bir koku çıkmış, fırını da değiştirmek zorunda kalmıştı.

Sonra Terry'ye her şeyi anlatmıştı. Sözlerini bitirdiğinde sandalyesine oturmuş ve telefonu kulağına dayayıp gözlerini kapatarak Terry'nin kendisine Adsız Alkolikler toplantısını boş ver ve bir psikiyatriste git demesini beklemişti.

Bunun yerine Terry ona diski bir güveçle birlikte fırına koysa daha iyi bir seçim olacağını söylemişti. Onun şaka yaptığını biliyordu ve kendisini olduğu gibi kabul etmesi çok rahatlatıcıydı. Bu bir onaylama değildi, ama zaten Johnny de onaylama beklemiyordu.

Terry, "Zaten mutfakta hiç iyi değildin," demişti. Bunu öyle doğal bir sesle söylemişti ki Johnny kahkahayla gülmüştü. "Peki başka neler yapacaksın? Bir fikrin var mı?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bence roman yazmaktan vazgeçip biraz gerçekler üzerine çalış. Roman fikrinden bir süre uzaklaş."

"Bu çok saçma, Terry. Bunu yapamam, sen de biliyorsun."

"Böyle bir şey bilmiyorum ben," demişti Terry kararlı bir sesle. Son zamanlarda yayıncısı dahil kimseden böyle bir ses duymuyordu. Johnny başarısızlığa uğradıkça Bill Harris iyice yaltaklanıyor gibiydi. "Evliliğimizin ilk iki yılında en az on on iki tane makale yazmıştın. Hatta çok iyi paraya yayımlamışlardı. *Life* dergisinde, *Harper's*'ta, hatta birkaçı da *The New Yorker*'da yayımlandı. Ne çabuk unutuyorsun, alışverişleri yapıp faturaları ödeyen sen değildin."

"Ah, elbette onları unutmadım. Sadece aklımın bir köşesine ittim. Sadece kirayı ödemeye yarayan şeylerdi. Toplu halde yayınlanmadılar bile."

"Sen izin vermedin de ondan," demişti Terry. "Kafandaki ölümsüzlük fikrine uymuyorlardı."

Johnny susmuştu. Eski karısının bu kadar güçlü bir hafızası olması onu kızdırıyordu. Terry hiçbir zaman güzel şeyler yazamamıştı, ama müthiş bir hafızası vardı, tıpkı bir bilgisayar gibiydi.

"Hâlâ telefonda mısın, Johnny?"

"Evet, buradayım."

"Hoşuna gitmeyen bir şeyler söylediğim zaman ne hale girdiğini biliyorum, çünkü ancak o zaman sesini kesiyorsun. Suratının asık olduğuna eminim."

Onun konuyu değiştireceğini umarak bıkkın bir sesle, "Buradayım işte," demişti ama bunu yapmamıştı elbette.

"O zamanki makalelerini birinin isteği üzerine yazmıştın, ama kim olduğunu hatırlayamıyorum."

Johnny, *Vay canına, bu bir mucize*, diye düşündü. *Demek kim olduğunu hatırlamıyor.*

"Eminim devam etmeyi düşünmüyordun, ama başka editörlerden de talepler gelince bu işe devam ettin. Bu beni hiç şaşırtmadı. Yazıların çok iyiydi."

Johnny yazdıklarının iyi olup olmadığını düşünerek sustu. Bu konularda Terry'ye yüzde yüz güvenemezdin, ama yine de fikirlerini bir kenara atamazdın. Yazar olarak olmasa da eleştirmen olarak gayet iyiydi. Neredeyse insanın içini ürperten öngörüleri vardı. Johnny'nin onu çekici bulmasının nedeni, o zamanlar Amerika'nın en güzel göğüslerine sahip kadını olmasının yanı sıra; yapmak istediği şey (yazı yazmak) ile iyi yapabildiği şey (eleştiri yazmak) arasındaki keskin farktı.

Amerikan Kalp Vakfı için yazdığı yazılar arasında tek hatırlayabildiği "İkinci Vardiyada Ölüm" ismini taşıyordu. Pittsburgh'ta bir çelik fabrikasında çalışan bir baba oğul hakkındaydı. Johnny Marinville'in dört günlük araştırmasının üçüncü gününde baba, bir kalp krizi geçirmiş ve oğlunun kollarında ölmüştü. Aslında çelik işçiliğiyle ilgili farklı bir yazı yazacaktı, ama bu olay üzerine fikrini değiştirmiş ve hiç düşünmeden herkesin gözlerini yaşartan mükemmel bir yazı çıkarmıştı. Yazıyı *Life* dergisinde yayımlatan yayıncısı, altı hafta sonra ona bir not yazmış ve yazısının, dergi tarihinde en fazla mektup alan dördüncü yazı olduğunu söylemişti.

Yazdığı diğer yazıları da hatırlamaya başladı. "Alevleri Beslemek" ve "Saranac üzerinde öpücük". Berbat başlıklar, ama çok fazla okuyucu mektubu.

Hımmm.

Acaba o eski yazıların asılları neredeydi şimdi? Fordham'daki Marinville Koleksiyonu'nda olabilirler miydi? Mümkündü. Belki de Connecticut'taki çiftliğin tavan arasına atılmışlardı. Belki de onları güncelleyebilirdi... Belki de... Belki de...

Aklında bir şeyler kıpırdanmaya başladı.

"Motorun duruyor mu, Johnny?"

"Efendim?" Onun ne dediğini tam olarak duyamamıştı bile.

"Motosikletini soruyorum."

"Evet, elbette. Bir zamanlar kullandığımız Westport'taki garajda duruyor. Orayı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Gibby'nin garajı mı?"

"Evet, orası ama artık sahibi değişti." Birden eskilere gitti ve Terry'yle garajın arkasında buluştukları günü hatırladı. Üzerlerinde kıyafetleriyle deli gibi birbirlerine dokunuyorlardı. Her neyse, bu uzun zaman önceydi. Terry, mavi renkli kısa ve esnek bir şort giymişti. Annesi bunu giymesini onaylamış olamazdı, ama Johnny o kıyafetin Terry'yi bir kraliçe gibi gösterdiğini düşünmüştü. Kalçası fena değildi ama bacakları neredeyse gökyüzüne kadar uzanıyordu. Eski lastik ve otomobil parçalarıyla dolu olan o yere nasıl gittiklerini pek hatırlayamıyordu, ama avcunda

tuttuğu iri göğüsleri ve kızın kemerini yakalayıp onu kendisine doğru çekişi hâlâ aklındaydı.

Elini kucağına koyduğunda orada bulduğu şey onu şaşırtmadı. Ufaklık arada canlanıyordu işte.

"Bir iki makale, hatta belki yeni bir kitap."

Kolunu sandalyenin arkasına attı.

"Ne dedin?"

"Yoksa artık sağır mı oluyorsun?"

"Ah, affedersin, Terry. Aklıma garajın arkasındaki buluşmamız geliverdi birden. Sevişmemiz. Eski günlere dalıp gitmişim!"

"Ayçiçeklerinin arasında, değil mi?"

"Evet."

Uzun bir sessizlik oldu. Terry'nin o eski günlerden bahsedeceğini sanmış, fakat yanılmıştı. Terry hemen eski konuya geri döndü.

"Bence hâlâ bunu yapabiliyorken motosikletine atlayıp uzun bir seyahate çıkmalısın. Daha fazla yaşlanmadan ya da yeniden içkiye başlamadan böyle bir şey yapsan çok iyi olur."

"Aklını mı kaçırdın? Üç yıldan beri motosiklete binmedim, binmeyi de düşünmüyorum. Zaten gözlerim de pek iyi görmüyor."

"Gözlüklerini değiştir o zaman."

"Reflekslerim de eskisi gibi değil. John Cheever alkolizmden ölür mü, ölmez mi bilemedim ama John Gardner'ın bir motor kazasında öldüğü kesin. Biliyorsun, adamcağız bir ağaçla tartışmaya girdi ve kaybetti. Pennsylvania'da onun kaza geçirdiği yolda ben de bir kez motor kullanmıştım."

Ama Terry onu dinlemiyordu. Zaten dünyada Johnny'yi dinlemeyen ve kendini sadece düşüncelerinin akışına bırakan birkaç kişiden biriydi. Boşanmalarının nedeni de buydu. Johnny görmezden gelinmekten hoşlanmıyordu, özellikle de bir kadın tarafından.

Terry, "Ülkeyi motosikletinle baştanbaşa geçer ve yeni yazıların için malzeme toplayabilirsin," demişti. Sesi heyecanlı ve neşeliydi. "İlk yazılarını da birinci bölüm olarak alacak olursan topladığın malzemeyle oldukça kalın bir kitap yazabilirsin. 'Amerika'nın Kalbi, 1966-1996, John Edward Marinville tarafından yazılmış makaleler.'" Kıkırdadı. "Kim bilir belki Shelby Foote sana bir not daha yazar. En hoşuna giden buydu, değil mi?" Tekrar sustu ve Johnny'nin cevabını bekledi, ondan ses çıkmadığını görünce, "Orada mısın?" diye sordu.

"Evet, buradayım ama kusura bakma fazla konuşamayacağım, bir randevum var, çıkmak zorundayım." Oturuyor olduğu için çok memnundu.

"Yeni bir sevgili mi?"

"Yok canım! Ayağımda ağrılar var da doktora gideceğim." Doktor sözünün her kapıyı açacağını biliyordu.

"Tamam, kendine iyi bak. Hey Johnny, söylediklerimi sakın unutma ve Adsız Alkolikler'e gitmeyi bir düşün. Ne zararı olabilir?"

"Olmaz herhalde," dedi. Bunu söylerken, John Edward Marinville yaşayan yazarlar arasında John Steinbeck kadar iyi olan tek yazardır diyen Shelby Foote'u düşünmekten de alamıyordu kendini. Kendini öven insanların içinde en çok Shelby Foote'u severdi.

"Johnny, iyi misin? Aklın başka yerlerde gibi."

"İyiyim, merak etme. Çocuklara selam söyle."

"Her konuşmamızdan sonra söylüyorum. Çoğu zaman buna saçma sapan şeyler söyleyerek karşılık veriyorlar ama her zaman yine de söylüyorum. Hoşça kal."

Johnny telefonun ahizesini yerine bıraktı, ama ahize yerine oturmayıp yere düştüğünde bile arkasını dönüp bakmadı. John Steinbeck, ülkeyi, köpeğiyle beraber karavanıyla dolaşmıştı, o ise bunu, çok az kullandığı 1340 cc motorlu Harley Davidson Softail'le yapacaktı. Kitabın adı Amerika'nın Kalbi olmayacaktı, eski karısı bu konuda yanılmıştı.

"Harley'yle seyahat," diye mırıldandı.

Bu aptalca bir isimdi, komedi dergisi ismi gibiydi ama "İkinci Vardiyada Ölüm" ya da "Alevleri Beslemek" isimli makaleden daha kötü de sayılmazdı herhalde. Her zaman içgüdülerine güvenirdi. Bu sefer içindeki ses uzun zamandır olmadığı kadar güçlüydü. Motosikletle ülkeyi Atlantik kıyılarındaki Connecticut'tan, Pasifik kıyılarındaki Kalifomiya'ya kadar gezip dolaşabilirdi. Yazacağı yazılar yayıncıların onu başka bir gözle görmesini sağlayabilir, yazılan bir kitap haline getirerek, yeniden çok satanlar listesine girebilirdi.

"Eğer yüreğe dokunan şeyler olursa," dedi. Kalbi deli gibi atıyordu ama ilk defa bu düşünce onu korkutmadı. "Tıpkı Steinbeck'in kitapları gibi."

Ayaklarının dibinde vızıldayan ahizeyle öylece oturan Johnny Marinville kurtuluşunu görüyordu. Bir çıkış yolu bulmuştu.

Bir süre daha düşündükten sonra telefonun ahizesini yerden kaldırıp yayıncısını aradı.

"Bill, merhaba, ben Johnny. Burada oturmuş eskiden yazdığım yazıları düşünürken, aklıma harika bir fikir geldi. Sana önce biraz çılgınca gelecek belki ama beni dinlemeni istiyorum..."

4

Johnny işedikten sonra motosikletine gitmek için kum tepeciğini nefes nefese tırmanırken, Harley'nin arkasında durmuş plakayı yazan dev polis memurunu gördü. Hayatında hiç bu kadar iri bir polis görmemişti, adam en azından yüz yirmi kilo vardı ve boyu da iki metreye yakındı.

"İyi günler, Memur Bey," dedikten sonra eğilip önüne baktı, kot pantolonunun önünde koyu bir leke vardı. *Ne kadar sallarsan salla olmuyor*, diye düşündü.

Polis, "Beyefendi, eyalet yoluna park etmenin yasak olduğunu bilmiyor musunuz?" dedi.

"Evet, ama..."

Aslında bu kadar ıssız bir yolda sorun olacağını düşünmedim, demeyi düşünmüştü. Johnny, yıllardan beri, karşısında genellikle kendisine saygı gösteren insanlar gördüğünden bunu sert bir sesle söyleyecekti ama sonra fikrini değiştirdi. Polisin sağ kolunda, kurumuş ve kahverengi büyük bir kan lekesi vardı. Adam hızlı bir sürücünün ezdiği bir hayvanı, muhtemelen bir geyiği yolun kenarına çekerken kana bulanmış olmalıydı. Kolundaki büyük kan lekesinin ve keyifsizliğinin nedeni bu olmalıydı. Gömlek bir daha iflah olacak gibi değildi, o kadar kan hayatta çıkmazdı.

Polis sert bir sesle, "Beyefendi?" dedi. Plaka numarasını yazmıştı ama gözlerini kısıp dudaklarını büzerek motosiklete bakmaya devam ediyordu. Sanki motosikletin sahibine bakmak daha fazla keyfini kaçıracakmış gibiydi. "Ne diyordunuz?"

Johnny, "Hiçbir şey," dedi. Belli belirsiz bir sesle konuşmaya çalışıyordu. Zaten keyfi kaçmış olduğu belli olan adamı daha fazla kızdırmak istemiyordu.

Polis, başını kaldırmadan bakışlarını motosikletin arka farına dikmişti. "Bir eyalet yolunun kenarına işemenin yasak olduğunu da bilmiyor musunuz?"

"Özür dilerim, bilmiyordum." Gülmemek için kendini zor tutuyordu..

"Ama öyle. Şimdilik sizi bırakacağım..." Başını kaldırıp Johnny'ye ilk defa bakıp, "ama bir uyarı vermek zorundayım," diye ekledi.

Adamın gözleri yoldan geçen sirk bandosunu ve palyaçoları izleyen bir çocuğun gözleri gibi kocaman açılmıştı. Johnny bu bakışı çok iyi biliyordu, ama bu dev polis memurunun gözlerinde bu ifadeyi görmek onu şaşırttı. Adam sadece *playboy* ya da silah dergisi okuyan birine benziyordu.

Bir hayranım, diye düşündü. Bu kuş uçmaz, kervan geçmez yerdeyim ve bir hayranımı buldum.

Akşam Austin'de Steve Ames'le buluştuklarında ona bu olanları anlatmak için sabırsızlanıyordu. Hatta yola çıktıktan sonra onu ceptelefonundan arayacak ve her şeyi anlatacaktı, acaba bu ıssız bölgede telefon çekiyor muydu? Ceptelefonunun bataryası dolu olmalıydı, dün gece sabaha kadar şarj etmişti, fakat çalışıp çalışmayacağından emin değildi, çünkü Salt Lake City'den ayrıldığından beri Steve'le konuşmamıştı. Aslında ceptelefonlarını pek sevmiyordu. Kanser yaptıklarına inanmıyordu, muhtemelen gazetelerin uydurmasıydı ama...

Polis memuru birden, "Aman Tanrım!" diyerek kan lekesi bulunan kolunu kaldırdı ve eliyle sağ yanağına götürdü. Sonra gözlerini Johnny'ye dikti ve yeniden, "Aman Tanrım," dedi.

Johnny, "Bir sorun mu var, Memur Bey?" diye sorarken gülmemek için kendini zor tutuyordu. Bu hiç değişmiyordu: İnsanların onu tanımasına bayılıyordu.

Polis derin bir nefes aldı ve sanki ismi tek bir kelimeymiş gibi hızla, "Ah, Tanrım, siz John Edward Marinville'siniz," dedi. Polisin de gülümsemeye başladığını düşündü. *Ah, ne kadar da büyük dişleriniz var Memur Bey.* "Yani siz Marinville'siniz, öyle değil mi? *Haz*'ı siz yazdınız! Çekicin Şarkısı'nı da! Aman Tanrım, Çekicin Şarkısı'nı' yazan adam karşımda!" Sonra elini uzattı ve karşısındaki adamın gerçek olup olmadığını anlamak ister gibi Johnny'nin deri ceketinin koluna dokundu. "Tanrım!"

Johnny sadece böyle durumlarda kullandığı oldukça mütevazı bir sesle, "Evet, ben Johnny Marinville'im," diye cevap verdi. "Ancak, şunu da söylemek isterim ki, beni işerken gören ve tanıyan ilk insan sizsiniz."

Polis onun elini yakalayıp, "Ah, unutun bunu," dedi. Adamın parmakları elini kavramadan önce Johnny adamın elinin de yarı kurumuş kanla kaplı olduğunu gördü. Avcunun içindeki çizgiler koyu kırmızı renkte parlıyordu. El sıkışırlarken Johnny gülümsemeye devam etmeye çalıştı, ama yüzünün hafifçe asıldığını hissedebiliyordu. Üstüme başıma bulaşıyor, diye düşündü. *Austin'e gidene kadar yıkayacak yer de bulamam.*

Polis, "Şu işe bak!" diye devam etti, "Siz benim en sevdiğim yazarlardan birisiniz. Tanrım! Çekicin Şarkısı... Eleştirmenler pek beğenmemişti galiba ama onlar ne anlar ki?"

Johnny, "Pek fazla şey değil," dedi. Adamın bir an önce elini bırakmasını istiyordu, ancak polisin buna pek niyeti yok gibiydi. Adamın el sıkışmasından gücünü hissedebiliyordu. Eğer biraz daha sıkacak olursa Johnny, bundan sonraki yazılarını, en azından birkaç ay sol eliyle yazmak zorunda kalacaktı.

"Ne derlerse desinler, Çekicin Şarkısı şimdiye kadar okuduğum en güzel Vietnam romanı. Diğerlerinin dediklerini boş verin..."

"Ah, çok teşekkür ederim."

Polis sonunda elini bırakınca Johnny rahatladı. Eline bakıp ne kadar kan bulaştığını görmek istedi, ama bunun zamanı değildi. Polis motosikletin plakasını yazdığı not defterini arka cebine sokmuş ve kocaman açtığı gözlerini ona dikmişti ve bakışları oldukça rahatsız ediciydi. Sanki gözlerini kırparsa Johnny'nin ortadan kaybolacağını düşünüyor gibiydi.

"Buralarda ne işiniz var, Bay Marinville? Sizin doğuda bir yerlerde yaşadığınızı sanıyordum."

"Evet öyle, ama..."

"Sizin gibi doğal bir yeteneğin motosikletle buralarda dolaşması pek uygun değil bana göre. Motosiklet sürücülerinin ne kadar çok kaza yaptığından haberiniz yok galiba. Ben bir kurdum, bana her ay, aylık kaza raporu gelir. İstatistiklere bakarsak, her gün dört yüz altmış sürücüden biri kaza geçiriyor. Aslında bu kulağa makul bir rakam gibi geliyor ama araba kazalarıyla kıyasladığınızda durum anlaşılır. Arabalarda günlük kaza oranı, yirmi yedi binde bir. Nasıl, büyük bir fark, değil mi? İnsanı düşündürüyor."

"Evet." Johnny, *Adam bir kurt olduğunu mu söyledi?* diye düşünerek, "Evet, istatistikler oldukça... oldukça..." derken sustu. Oldukça ne? *Hadi ama Marinville, topla kendini. Kadın dergisi söyleşileri için gelip seni sıkıştıran gıcık kadınlar karşısında bir saat dayanıp yine de içki içmiyorsan, bu adamın karşısında da dayanabilirsin. Sadece senin için endişesini dile getiriyor, o kadar.* Cümlesini, "İstatistikler oldukça etkileyici," diyerek tamamladı.

"Peki ama bu kadar tehlikeli bir araçla buralarda ne işiniz var?"

Johnny bir an için gözlerini polisin kan içindeki sağ koluna dikti ve sonra adamın güneşten yanmış yüzüne bakıp, "Malzeme topluyorum," dedi. Adamın karşısına çıkan birilerinin onun canını sıkmış olabileceğine pek ihtimal vermiyordu. Adam taşı sıksa suyunu çıkarabilecek birine benziyordu.

"Yeni bir roman için mi?" Polisin sesi heyecanlıydı. Johnny polisin ismini öğrenmek için göğsünde yaka kartı olup olmadığına baktı ama bir şey göremedi.

"Yeni bir kitap diyelim. Size bir şey sorabilir miyim, Memur Bey?"

"Elbette ama aslında soruları benim sormam gerek. Aklımda bir sürü soru var. Sizin gibi bir ünlü ve hele en sevdiğim yazarlardan birine böyle çöl ortasında rastlayacağım hiç aklıma gelmezdi... Tanrım!"

Johnny sırıttı. Hava çok sıcaktı ve bir an önce yola çıkıp, Steve yatmadan önce oraya varmak istiyordu. Bir ara gözü motosikletin dikiz aynasına ilişti ve ta uzakta, sarı renkli koca aracı görünce rahatsız oldu.

Yine de adamın yapmacıksız heyecanından etkilenmemesi imkânsızdı, özellikle de bu heyecan Johnny'nin kendisinin de saygı ve hayranlık duyduğu bir konuyla ilgiliyken.

"Pekâlâ, madem benim eserlerimi biliyorsunuz, günümüz Amerikası'nda gündelik yaşam hakkında denemelerden oluşan bir kitaba ne dersiniz?"

"Siz mi yazacaksınız?"

"Evet, ben yazacağım. Bir tür seyahatname olabilir. Kitabın adını 'Harley'yle Seyahat' koyabiliriz, değil mi?"

Polisin böyle espriler karşısında diğerlerinin yaptığı gibi şaşırarak ağzı açık kendisine bakmasını bekliyordu, ama böyle olmadı. Sadece elini kocaman ve köşeli çenesine götürüp ovuşturarak Johnny'nin motosikletinin arka farına baktı. Kaşlarını çatarak dikkatle inceledi. Johnny bu fırsattan yararlandı ve sağ eline baktı. Evet, onun eli de kana bulanmıştı. Kanın çoğu elinin üstünde ve tırnaklarının arasındaydı. *Iyyy.*

Polis bir süre sonra başını kaldırıp ona baktı ve son iki gündür çölde motosiklet üzerinde giderken düşündüğü şeyi söyleyerek onu şaşırttı. "Bu iyi bir fikir olabilir," dedi. "Ama kapağında yeni bir fotoğrafınızın olması gerek. Ciddi bir fotoğraf olmalı, böylece insanlar sizin John Steinbeck'le dalga geçmeye çalışmadığınızı anlarlar... Ya da kendinizle."

Johnny, "Tabii ya!" diye bağırdı. Neredeyse kendini tutamayıp polisin sırtına hafifçe vuracaktı. "İşin tehlikesi de bu zaten. İnsanlar bunun tuhaf bir şaka olduğunu düşünebilir. Kapak belli bir ciddiyet taşımalı... Hatta belki biraz sertlik... Güzel bir motosiklet fotoğrafına ne dersiniz? Çölde, hatta burada, 50 numaralı otoyolda çekilmiş bir fotoğraf olabilir. Gölgesi yana düşen bir motosiklet..." Çölün ortasında, biraz önce kendisini işerken yakalayıp ona ceza yazmak üzere olan bir polisle bunları konuşmak heyecanını azaltmıyordu.

Polis, bir kez daha onun duymak istediği şeyi söyledi.

"Hayır asla olmaz, kapakta sizin resminiz olmalı bence."

Johnny, "Aslında ben de öyle düşünüyorum," dedi. "Motosikleti böyle koyup, üzerine oturur, ayaklarımı da yukarıya koyarım, rahat bir poz, bilirsiniz, rahat ama..."

"Ama gerçek," dedi polis. Önce Johnny'ye, sonra yeniden motosiklete baktı. Gri gözleri sertti. "Rahat ama *gerçek*. Gülümsemek yok. Asla gülümseyeyim demeyin, Bay Marinville."

"Evet, gülümsemek yok," dedi Johnny adama hak vererek. *Bu adam bir dâhi.*

"Ayrıca biraz mesafeli," dedi polis. "Sanki aştığınız o yolları düşünüyormuş gibi..."

"Evet ve daha aşmak zorunda olduğum yollar da var." Johnny sanki o pozu veriyormuş gibi uzaklara baktı, yaşlı savaşçı batı yönüne doğru bakıyordu. Birkaç kilometre uzakta, hâlâ park edilmiş halde duran aracı gördü. Uzağı hâlâ oldukça iyi görüyordu, aracın bir karavan olduğunu anladı. "Önümde hem gerçek, hem mecazi kilometreler var."

"Evet, her ikisi de," dedi harika polis. "Harley'yle seyahat. Hoşuma gitti. İlgi çekici. Zaten sizin yazdığınız *her şeyi* zevkle okurum. Roman, makale, şiir... hatta alışveriş listenizi bile."

Johnny duygulanmış bir sesle, "Teşekkürler," dedi. "Size minnettarım. Ne kadar olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Son birkaç yıl benim için zor oldu. Şüphelerle doluydu. Kendi kimliğimi ve amacımı sorguladım."

"Sizi anlıyorum," dedi polis. "Benim gibi biri için bunun mümkün olmayacağını düşünüyorsunuzdur ama öyle. Bugün bile yaşadıklarımı bilseydiniz... Şey, Bay Marinville, acaba bir imzanızı alabilir miyim?"

Johnny, "Elbette, memnuniyetle," dedi ve arka cebinden not defterini çıkardı. Notlar, yol tarifleri ve hatta yumuşak kurşun kalemle çizilmiş küçük krokilerle dolu (bunları ünlü müşterisinin motosikletini güvenli denecek şekilde sürebilecek durumda olsa da, yardımsız ufak şehirlerde bile kaybolduğunu fark eden Steve Ames çizmişti), sayfaları bir süre karıştırdıktan sonra boş bir sayfa buldu. "İsminiz nedir Memur Bey...?"

Sözleri insanın kanını donduran bir ulumayla kesildi. Sesin vahşi bir hayvana ait olduğuna şüphe yoktu, çok yakından bir yerden gelmişti. Elindeki not defterini düşürdü. Ardından topuklarının üzerinde öyle hızlı döndü ki sendeledi. Yolun sol köşesinde, onlardan elli metre kadar ileride, bir deri bir kemik, ince bacaklı bir köpek vardı. Gri tüyleri yer yer topaklanmıştı. Ön ayaklarından birinde çirkin bir açık yara vardı. Johnny ise bunları fark etmemişti bile. Onu en çok şaşırtan, hayvanın sırıtır gibi duran ağzı ve hem kurnaz, hem de aptal görünen sarı gözleriydi.

"Tanrım," dedi. "Bu da nedir böyle! Bu bir şey mi..."

"Bu bir çakal," dedi polis. "Buralarda ona çöl kurdu da derler."

İşte söylediği şey buydu, diye düşündü Johnny. Çakal görmekten bahsediyordu, yani çöl kurdu. *Yanlış anlamış olmalıyım*. Bu düşünce onu rahatlatmış olsa da aklının bir yerlerinde buna pek de inanmıyordu.

Polis çakala doğru birkaç adım atıp durdu. Hayvan yerinden kımıldamadı ama birden titredi ve işemeye başladı. Esen rüzgârla birlikte sidik damlaları etrafa saçıldı.

Polis ona doğru bir adım daha atınca, çakal yara bere içindeki ağzını havaya kaldırıp uzun uzun uludu. Johnny'nin tüyleri diken diken olmuştu.

Polise dönüp, "Hey, daha fazla yaklaşmayın, bu tehlikeli olabilir," diye seslendi.

Polis gözlerini dikmiş çakala bakıyordu, Johnny'yi duymamış gibiydi. Hayvan da sarı gözlerini adama dikmiş kımıldamadan duruyordu. Polis, "*Tak*," dedi. "*Tak ah lah.*"

Hayvan sanki adamın kulağa Kızılderili dili gibi gelen sözlerini anlıyormuş gibi polise bakmaya devam ediyordu. Rüzgâr yeniden esti ve Johnny'nin yere düşen not defterini yolun kenarına sürükledi, ama Johnny bunu fark etmedi. O anda aklındaki son şey not defteri ve polise vereceği imzaydı.

Bu olay kitaba girer, diye düşündü. Şimdiye kadar gördüklerimden emin değilim ama bunu kesinlikle kitaba alacağım. Kesin.

Polis tekrar, "*Tak*," dedi ve ellerini bir kez sertçe birbirine vurdu. Çakal onun bu hareketi üzerine dönüp ince bacakları üzerinde Johnny'nin hiç beklemediği bir hızda koşarak oradan uzaklaşmaya başladı. Haki üniformalı iriyarı polis memuru, çakal çölün kumlu tepeleri arasında kaybolana kadar hayvanın arkasından baktı.

Polis, Johnny'ye bakıp, "Ne çirkin bir hayvan, değil mi?" dedi. "Aslında sabahları ve öğleden sonraları hava sıcakken pek görünmezler, hava kararırken ortaya çıkarlar..." İşte gördünüz, der gibi başını salladı.

"Hayvana ne söylediniz?" diye sordu Johnny. "Çok etkileyiciydi. Kızılderili lehçesi miydi?"

Polis güldü. "Kızılderili lehçesi falan bilmiyorum," dedi. "Hiç Kızılderili tanımıyorum. Sadece çocuksu birtakım sözlerdi. Ugi bugi gibi bir şeyler işte."

"Ama hayvan sizi *dinliyordu*!"

"Hayır, sadece bana *bakıyordu,*" dedi polis ve Johnny'ye asık bir yüzle baktı. Sanki onu kendisine karşı çıkmaya davet ediyor gibiydi. "Onun gözlerini aldım. Gözlerinin deliklerini. Hayvan terbiyecileri daha çok kuşları eğitebiliyor, ama iş çöl kurdu gibi hayvanlara gelince... Eğer gözlerini çalabilirseniz, ne söylediğinizin önemi yoktur. Kuduz olmadıkları sürece pek tehlikeli değillerdir. Ancak korktuğunuzda salgıladığınız kokuyu almamaları gerekiyor. Bir de kan kokusu elbette."

Johnny adamın kolundaki kan lekesine baktı ve hayvanı onlara doğru çekenin kan kokusu olup olmadığını merak etti.

Polis, "Özellikle de sürü halindeyken onlarla karşılaşmak istemezsin. Özellikle de başlarında güçlü bir lider varsa. O zaman korkusuz oluyorlar. Bazen neredeyse kalpleri durana kadar bir geyiğin, bazen de bir insanın peşinden koşarlar. Bazen bunu sadece zevk için yaparlar," dedi.

"Gerçekten de mi?" dedi Johnny donup kalmıştı. "Bu çok..." Korkunç diyemedi, bunu daha önce demişti. Sadece, "Etkileyici..." dedi.

Dev polis gülümseyerek, "Çöl sürüngeni. Çorak arazinin yazıları. Evet, öyle değil mi? Issız bölgelerin titreşimleri."

Johnny ağzı açık bir şekilde adama baktı. Adam kötü bir gün geçiren Paul Bowles gibiydi.

Sadece seni etkilemek istiyor, hepsi bu... Ortada parti yok, ama parti sohbeti ediyor. Bunu daha önce yüzlerce kez yaşadın.

Belki de öyleydi ama yine de bunu başka şekilde de yapabilirdi. Uzaklarda bir yerlerde tekrar bir uluma duyuldu ama bu yanlarından biraz önce kaçıp gitmiş olan çakal olamazdı, Johnny bundan emindi. Bu uluma sesi, muhtemelen birincisine cevap olarak çok uzaklardan gelmişti.

Polis, "Hey, biraz daha dikkatli olun, Bay Marinville!" dedi

"Ne?" Bir an için adamın kendi aklındakileri yüksek sesle dile getirdiğini sandı ama polis, yeniden motosikletin yanına dönmüştü ve selenin iki yanında bulunan kapaklı çantalardan soldakini işaret ediyordu. Johnny kötü havalarda giymek için çantaya tıktığı parlak turuncu yağmurluğun bir kolunun dışarıya sarkmış olduğunu gördü.

Çişimi yapmak için durduğumda nasıl oldu da görmedim, diye merak etti. Pretty Nice'ta motosikletinin benzin deposunu doldurduktan sonra da çantayı açıp içinden Nevada haritasını çıkarmış, Austin'e olan mesafeyi hesaplamış ve sonra da haritayı katlayıp tekrar çantaya koymuştu. Çantayı kapattığını iyi hatırlıyordu, oysa şimdi açıktı.

Bunu polis yapmıştı.

Bu çok mantıksızdı ama içindeki ses bunun böyle olduğunu söylüyordu. Johnny arkasını dönmüş çişini yaparken, polis çantayı açmış ve içinden yağmurluğu dışarı çekmişti. Konuştukları süre boyunca da motosikletin önünde durup Johnny'nin yağmurluğu görmesini engellemişti. Adam en sevdiği yazara bayılıyor falan değildi. Aklında başka bir şeyler vardı.

Aklında ne vardı acaba? Bana söyler mi? Aklında ne var?

Johnny bilmiyordu ama bu olanlardan hoşlanmamıştı. Adamın çakal ile konuşma tarzını da sevmemişti.

Polis, "Evet?" dedi soran bir tavırla. Gülümsüyordu ama bu kez gülümsemesinde bir gariplik vardı. Artık hayranlık dolu bir gülümseme değildi, buz gibiydi. Hatta aşağılayıcıydı.

"Evet ne?"

"Şunu çantaya sokacak mısınız? *Tak*!"

Johnny'nin kalbi deli gibi attı. "Bu *tak* ne demek oluyor?"

"Ben *tak* demedim ki, siz dediniz."

Polis kollarını kavuşturmuş, sırıtarak ona bakıyordu.

Johnny, *Buradan hemen sıvışmalıyım*, diye düşündü.

Artık son noktaya gelmişlerdi. Eğer bu emirleri yerine getirmek demekse öyle yapacaktı. Polis memuruyla çok komik başlayan bu konuşmaları garipleşmeye başlamıştı. Sanki kara bulutlar masmavi gökyüzünde parlayan güneşi örtmüş ve güzel bir gün kapkaranlık olmuştu.

Acaba bana zarar vermek mi istiyor? Bira göbeği olsa da oldukça fit biri.

İyi de, eğer öyleyse ben ne yapabilirim ki, diye düşündü. *Onu bölgedeki çakallara şikâyet mi edecekti?*

Johnny'nin aklına çok çirkin görüntüler geliyordu: polis, çöl kumlarında bir çukur kazarken, arabasının gölgesinde Ulusal Kitap Ödülü'nü almış ve Amerika'nın en ünlü oyuncusuyla yatmış bir adamın cesedi uzanıyordu. Bu görüntüyü aklından kovaladı. Korktuğundan değil, tuhaf bir kendini koruma kibrinden. Sonuçta kendisi gibi adamlar öldürülmezdi. Bazen intihar ederlerdi, ama psikopat hayranları tarafından öldürülmezlerdi. Bu, ucuz romanlara göre bir senaryoydu.

John Lennon bu şekilde öldürülmüştü gerçi.

Polisin önünden, adamın nefesini hissederek geçip çantasına doğru yürüdü. Bir an için sarhoş, ağzı bozuk, çılgınlık derecesinde komik babasını hatırladı. Onun da tıpkı bu polis gibi Old Spice parfümü ile ter karışımı bir kokusu vardı. Yüzeydeki her şeyin altında var olan kötülük, tıpkı bodrum katının zeminindeki kir gibi.

Her iki sele çantasının kilitleri de açılmıştı. Johnny çantanın püsküllü kapağını açarken hâlâ polisin parfümünün kokusunu alabiliyordu. Polis hemen yanı başında duruyordu. Johnny yağmurluğun sarkan koluna uzandığı sırada haritaların üzerinde duran şeyi görünce durdu. Biraz şaşırmıştı ama aslında çok da değil. Polisin yüzüne baktı. Adam çantanın içine bakıyordu.

"Ah Johnny, bu çok üzücü bir şey," dedi üzüntülü bir sesle. "Bu can sıkıcı. Çok can sıkıcı."

Polis eğilip büyükçe torbayı aldı. Johnny kokusunu almasa da torbanın içindekinin kiraz aromalı tütün olmadığını tahmin edebiliyordu. Torbanın içine şaka yapmak ister gibi bir de sarı bir gülen surat etiketi konmuştu.

Johnny Marinville, "Bu torba bana ait değil," dedi. Sesi eski bir telesekreterden çıkarmış gibi yorgun ve boğuktu. "Bu benim değil ve bunu siz de biliyorsunuz, çünkü bunu oraya koyan sizsiniz."

Polis, "Evet, tabii şimdi de polisi suçlayın," dedi. "Tıpkı o liberal kitaplarında yaptığın gibi. Yanıma geldiğin anda uyuşturucunun kokusunu almıştım. Leş gibi kokuyorsun! *Tak*!"

Johnny, "Bakın..." diye söze başladı.

"Hadi, bin şu arabaya serseri! Bin şu arabaya diyorum seni ibne." Polisin sesi öfkeliydi, gri gözlerindeyse kahkahalar vardı.

Johnny, *Bu bir şaka olmalı*, diye düşündü. Çılgın bir şaka.

O anda, uzaklardan, güneybatı yönünden, birkaç uluma sesi daha duyuldu. Polis, sesin geldiği yöne doğru bakıp sırıttı. Johnny çığlık atmamak için dudaklarını birbirine bastırdı. Adamın gözlerinde şakadan eser yoktu, bu bakış aklını tamamen yitirmiş birinin bakışıydı. Adam o kadar da iriydi ki.

Polis, "Bunlar benim çöl çocuklarım!" dedi. "Müzik gibi uluyorlar!"

Birden bir kahkaha attı, elindeki uyuşturucu paketine bakıp başını sallayarak bir kez daha güldü. Johnny, olduğu yerde durup adamı izledi. Kendisi gibi adamların asla öldürülmeyeceği konusundaki fikri birden değişmiş gibiydi.

Polis, "*Harley'yle Seyahat*," dedi. "Bunun bir kitap için ne kadar saçma bir isim olduğunu biliyor musun? Ne kadar aptalca bir konsept. Bir de John Steinbeck'in edebi mirasına hakaret ederek seni onunla kıyaslıyorlar... Sen onun ayakkabılarını bile yalayamazsın... Bunu duymak bile çıldırtıyor beni."

Johnny ne olduğunu bile anlayamadan yüzünde korkunç bir acı hissetti. Geriye doğru sendelerken ellerini yüzüne kapamıştı. Parmaklarının arasından kan akıyordu, düşmemek için kollarını salladı, *iyiyim, düşmeyeceğim*, diye düşündü ama sonra yan bir şekilde yola devrildi ve gökyüzüne doğru bağırmaya başladı. Burnu artık düz durmuyordu, sanki sol yanağına doğru eğilmişti. Kendini toparlamaya çalıştı ve yattığı yerden bağırmaya başladı. Seksenli yıllarda kullandığı kokain yüzünden kıkırdağında eğrilik vardı. Doktoru bir kapıya çarpıp burnu patlamadan önce onu düzelttirmesi gerektiğini söylemişti. Kapıya ya da tabelaya çarpmamıştı, burnunun patladığı da söylenemezdi ama biçiminin radikal bir şekilde değiştiği açıktı. Birbiri arkasından gelen bu düşünceler aklından geçerken aynı zamanda bağırmaya da devam ediyordu.

Polis, "Aslında bu beni çok kızdırıyor," dedi ve Johnny'nin sol baldırına tekme attı. Acı Johnny'nin bacağına asit gibi saplandı ve kaslarını taşa çevirdi. Yerde öne arkaya yuvarlanmaya, burnu yerine bacağını tutup yanağını asfalta sürerek çığlık atmaya başladı. O sırada yuttuğu kumları öksürerek tükürüyor ve yeniden çığlık atmaya çalışıyordu.

Polis, "Bu beni hiddetten çılgına çeviriyor," dedi ve Johnny'nin kalçasına bir tekme daha yapıştırdı. Johnny acıya dayanamayarak bayılacağını düşündü ama bayılmadı. Sadece yerde kıvrandı. Uzaklardaki dağlarda çakallar ulurken kırık burnundan kanlar akıyor, ağzına dolan kumları tükürüyordu.

Polis, "Ayağa kalk!" diye bağırdı, "Ayağa kalk, Lord Jim."

Johnny, "Kalkamam," diye hıçkırdı ve yattığı yerde bacaklarını karnına çekip, kollarını bedenine sardı. Bu pozisyonu, 68 yılında katıldığı Demokrat Parti kongresinde görmüştü. Aslında belki bundan daha önce, Philadelphia'da katıldığı bir derste. Orada Mississipi Nehri üzerindeki özgürlük turlarına katılmayı planlamıştı. Bu sadece önemli bir etkinlik değildi, aynı zamanda yazıları için de iyi bir malzemeydi, ama sonra araya başka şeyler girmişti. Muhtemelen yine kısa bir eteğin peşine takılmıştı.

"Ayağa kalk dedim seni pislik. Şu anda benim evimdesin, kurtlar ve akreplerle dolu olan evimde. Bunu unutmasan iyi edersin."

"Tanrım, ayağa kalkamam! Bacağımı kırdın, beni çok kötü yaraladın."

"Bacağın henüz kırılmadı ve henüz yaralanmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun. Şimdi ayağa kalk."

"Kalkamam, gerçekten..."

Silahın sesi kulakları sağır edecek kadar yüksekti. Mermi korkunç bir ses çıkararak asfaltta sektiğinde Johnny henüz hayatta kaldığından bile emin olmadığı halde hızla ayağa kalktı. Ayaklarının birini doğuya giden şeride, diğerini de batıya giden şeride koymuş, öne arkaya sallanarak ayakta durmaya çalışıyordu. Yüzünün alt kısmı kan içindeydi. Kana kumlar yapışmış, dudakları, yanakları ve çenesinde yuvarlaklarla virgüller oluşturmuştu.

Polis, "Hey, ünlü adam, altını ıslattın galiba," dedi.

Johnny önüne baktı ve adamın ne dediğini anladı. *Ne kadar sallarsan salla*, diye düşündü. Sol baldırı çürük bir diş gibi zonkluyordu. Kalçası da hâlâ uyuşuktu ama yine de haline şükretmeliydi, polisin tekmesi biraz yukarıya gelmiş olsaydı felç olabilirdi.

Polis, "Kalıbının yazarı ve kalıbının adamı değilmişsin," dedi. Koca silahını tek elinde tutuyordu. Diğer elinde tuttuğu uyuşturucu torbasına baktı ve başını tiksintiyle iki yana salladı. "Bunu sadece söylediklerinden değil, üslubundan anlıyorum," dedi. "Aslında o dudaklarına uzun süre bakacak olursam dayanamayıp seni şuracıkta öldürürdüm."

Uzaklardan eski kovboy filmlerindekine benzer çakal ulumaları geliyordu.

Johnny, boğuk bir sesle, "Bana yeterince zarar verdiniz," dedi.

Polis, "Hayır, henüz değil," dedi ve sırıttı. "Bumun bir başlangıç sayılabilir. Seni daha yakışıklı yaptı, çok değil ama biraz," dedi. Arabasının arka kapısını açarken, Johnny tüm bu komedinin ne kadardır devam ettiğini merak ediyordu. Hiçbir fikri yoktu ama bu süre boyunca yoldan tek bir araba ya da kamyon bile geçmemişti. "Bin bakalım önemli adam."

"Beni nereye götürüyorsunuz?"

"Senin gibi kendini beğenmiş, uyuşturucu bağımlısı bir serseriyi nereye götüreceğimi düşünüyorsun? Tabii ki cezaevine. Şimdi bin şu arabaya."

Johnny arabaya bindi. Binerken deri ceketinin sağ cebini yokladı.

Ceptelefonu oradaydı.

5

Johnny poposunun üzerine oturamıyordu. O kadar acıyordu ki ağırlığını sağ tarafa vermiş ve bir elini zonklayan burnunun üstüne kapamıştı. Acı, kötü huylu canlı bir varlık gibi vücudunun derinliklerine çöküyor, etine zehirli iğnelerini sokuyordu ama o anda bunu görmezden gelebiliyordu. Yazarlık hayatının büyük bir bölümünde varlığıyla dalga geçtiği Tanrı'ya yakararak, *Tanrım, umarım ceptelefonum çalışır*, dedi. En son yine böyle bir konuda yazdığı "Tanrı'nın Gönderdiği Hava" adlı hikâyesi *Harper's* dergisinde yayımlandığında oldukça beğenilmişti. *Tanrım umarım telefonum çalışıyordur ve Steve kulaklarını açar*. Sonra bunun biraz fazla kendinden emin bir dilek olduğunu fark etti ve üçüncü bir dilek daha ekledi: *Tanrım lütfen önce telefonumu kullanmam için bana bir şans ver.*

Sanki Tanrı dualarını duymuş gibi polis arabasına hemen binmedi ve sürücü kapısının yanından hiç bakmadan geçip Johnny'nin motosikletine doğru gitti. Sonra Johnny'nin motosiklet kaskını başına taktı ve motosikletin selesine oturdu. Sonra Harley'nin motoru gürültüyle çalıştı. Polis bacaklarını aralayıp ayağa kalktı. Kaskın kayışlarını bağlamamıştı, sallanıyorlardı. Dev gibi bedeninin yanında kocaman Harley küçücük kalıyordu. Gaz kolunu birkaç kez çevirip motorun gürültüsünü dinledi. Sonra motosikleti tutan dayanağı kaldırdı ve birinci vitese aldı. Bu hareketi Johnny'ye motosikleti üç yıl sonra ilk kez dışarı çıkardığında dikkatle çalıştırışını hatırlattı. Polis yolun kenarına indi. Freni ve ayaklarını kullanıp, engellere dikkat ederek ilerliyordu. Kuma indiğinde hızını artırdı.

Johnny zonklayan burnunu çekerek, *Umarım bir çukura düşersin sadist pislik*, diye düşündü. *Sert bir şeylere çarp ve yan.*

"Onunla zaman kaybetme," diye mırıldanıp ceketinin sol göğüs cebine uzandı. Ceptelefonunu çıkarıp açtı. Ceptelefonu fikri Bill Harris'in aklına gelmişti. Bu menajerinin son dört yıldır aklına gelen en iyi fikirdi. Telefonun ekranına bakarken nefesini tutmuştu. *Tanrım, hadi lütfen sinyal gelsin*, diye düşündü. Yanaklarından terler akıyor, şiş burnundan ise kanlar sızıyordu. *Bir an önce sinyal belirse iyi olacak yoksa bunu fitil niyetine de kullanabilirim.*

Biraz sonra telefondan bip sesi duyuldu, fakat numaralan çevirmesi için gerekli olan sinyal işareti henüz sadece bir taneydi.

Sadece bir tane.

"Hayır, lütfen," diye inledi. "Lütfen, bana bunu yapma, sadece bir tane daha hadi!"

Telefonu hayal kırıklığıyla salladı ve o anda anteni açmamış olduğunu görüp açtı. İkinci sinyal sonunda ekran belirdi. Önce titreyip yok oldu, sonra yeniden ortaya çıktı. Hâlâ titrekti ama en azından oradaydı.

"Evet!" diye fısıldadı. "Evettt!" Başını kaldırıp pencereden dışarıya baktı. Terle çevrelenmiş gözleri uzun kır saçlarının arasından görünüyordu. Gözleri kanlanmıştı. Tıpkı delikten bakan bir hayvan gibiydi. Polis, motosikleti yaklaşık üç yüz metre ötede durdurmuş, üstünden inmiş ve aleti yere devirmişti. Motordan ses gelmiyordu. Johnny o durumda bile içinde bir öfke hissetti. Harley onu çok uzaklardan hiçbir arıza yapmadan buralara kadar getirmişti ve ona böyle davranılmasını hazmedemiyordu.

"Seni manyak pislik!" diye fısıldadı. Ağzına dolan kanları arabanın kâğıtla kaplanmış zeminine tükürdü ve tekrar telefonuna baktı. Alt taraftaki düğmelerden sağdan ikincisi üzerinde İSİM/MENÜ yazıyordu. Steve bu düğmeyi yola çıkmadan hemen önce ayarlamıştı. Johnny bu düğmeye basınca, küçük ekranda menajerinin ismi göründü: BILL. Düğmeye bir kez daha basınca, ekranda bu kez TERRY ismi belirdi. Üçüncü basışında ekrana gelen isim ise JACK'ti, Jack Appleton yayıncısıydı. Neden tüm bu isimleri Steve Ames'ten önce koymuştu ki? Hayatı Steve'e ulaşmasına bağlıydı.

Yaklaşık üç yüz metre ötede, polis başından kaskı çıkarmış ve Johnny'nin 86 Harley'yi üzerine ayağıyla kum atmaya başlamıştı. Uzaktan bakıldığında huysuzluk yapan bir çocuk gibi görünüyordu. Bu iyiydi. Motosikleti tamamen örtmeyi düşünüyorsa Johnny'nin telefon etmek için yeterli zamanı olacaktı... Tabii telefon da işbirliği yaparsa. Dolaşım ışığı yanıyordu ama ikinci sinyal göstergesi hâlâ titriyordu.

Johnny kanlı, titreyen ellerinde tuttuğu telefona bakarak, "Hadi ama, hadi ama," dedi. "Hadi tatlım, tamam mı? Lütfen." Düğmeye bir kez daha basınca, ekranda STEVE ismini gördü ve rahatladı. Başparmağını ARA düğmesine basıp bekledi. Telefonu kulağına götürmüş dinlerken, bir yandan da iyice öne doğru eğilmiş pencereden dışarıyı, polisi gözetliyordu. Polis, hâlâ motosikletin üzerine kum atmakla meşguldü.

Telefon çalmaya başlamıştı, ama henüz Steve'e bağlanmadığını biliyordu. Sadece Western Roaming Network isimli ara santrale bağlanmıştı. Steve Ames'ten hâlâ bir adım uzaktaydı. Büyük bir adım.

"Hadi ama, hadi ama, hadi ama..." Gözüne bir damla ter girdi. Elinin tersini kullanarak gözünü sildi.

Telefon artık çalmıyordu. Bir klik sesi duyuldu. Neşeli bir robot sesi, "Western Roaming Network santraline hoş geldiniz! Sabrettiğiniz için teşekkür ederiz, iyi günler!" dedi.

Johnny, "Şu laf salatasını bırak da beni istediğim yere bağla," diye fısıldadı.

Telefondan hiçbir ses gelmiyordu. Polis geriye çekilmiş, motorun yeterince kamufle edilip edilmediğini kontrol ediyordu. Johnny Marinville, polis arabasının kâğıtlarla dolu arka koltuğunda ağlamaya başladı. Kendine engel olamıyordu. Yeniden pantolonunu ıslatıyordu ama bu sefer yukarıdan aşağıya doğru. "Hayır, hayır, daha her şey bitmedi, rüzgâr böyle eserken olmaz. Hadi biraz daha çabala," diye fısıldadı.

Polis dışarıda durmuş motosiklete bakıyordu. Gölgesi çölde upuzundu. Johnny, pencerenin alt kısmından, kana bulanıp topaklanmış saçları arasından adama bakıyordu. Telefonu sağ kulağına dayamıştı. Polisin yeniden motosikletin üzerine kum atmaya başladığını görünce rahatlayıp derin bir nefes aldı.

Kulağına yapıştırdığı telefondan birden zil sesi gelmeye başladı, ses uzak ve cızırtılıydı. Sinyal çalışıyorsa bu telefon sesi bir başka telefonun çaldığını gösteriyordu. John Edward Marinville'in o anda bulunduğu noktadan elli ila iki yüz elli kilometre doğuda bir yerlerde Ryder kamyonunun kontrol panelinde bir ceptelefonu çalıyor olmalıydı.

Polis, kumları tekmeleyerek Johnny'nin motosikletinin üstünü tamamen örtmeye çalışıyordu.

Telefon iki kere çaldı... Üç... Dört...

Sonra karşıdan yine aynı robot sesi, aranan kişinin kapsama alanı dışında olabileceğini ya da araçtan ayrılmış olduğunu söyledi. Johnny gözlerini kapadı, hâlâ ağlıyordu. Zonklayan gözkapaklarının ardındaki kızılımsı karanlıkta Ryder kamyonunun o anda Utah-Nevada sınırında, bir benzin istasyonunda durduğunu görür gibiydi. Steve, istasyondaki dükkâna girmiş, lanet olası sigarasını alırken, bir yandan da tezgâhtar kızla sohbet ediyor olmalıydı. Dışarıdaki boş aracın içindeyse telefon çalmaya devam ediyordu.

Beşinci çalış...

Sonra uzaklardan cızırtılı ama sanki cennetten gelen bir meleğin sesi gibi, Steve'in Batı Teksas aksanı duyuldu:

"Alo... Sen misin patron?"

O sırada bulundukları yoldan büyük bir hızla geçen bir araç polis arabasını sarstı. Johnny bunun farkına bile varmamış ve sürücüyü uyarmak

için herhangi bir çaba sarf etmemişti. O anda tüm dikkatini telefona vermiş olmasa bile bunu yapabileceğini sanmıyordu. Koca araç saatte en az yüz kilometre hızla gidiyordu. Şoföre işaret etse bile, birkaç saniyelik geçiş sırasında toz kaplı pencerelerden ne görebilirdi ki?

Tekrar derin bir nefes aldı. Kan dolan boğazını temizlemek için yutkundu. Sesinin elinden geldiğince net çıkabilmesi için canının acısına aldırmadı.

"Steve! Steve! Başım belada. Başım çok büyük belada!"

Hatta parazit vardı. Bir an için Steve'in hattan düştüğünü sandı ama sonra Steve'in: "... Anlamadım, tekrar et patron," dediğini duydu.

"Steve, ben Johnny! Beni duyuyor musun?"

"...Duydum, ama... Neler oluyor..." Cızırtı yeniden başladı. Steve'in sonraki sözcüğünü tamamen bastırdı. Johnny onun, "Sorun nedir?" demiş olabileceğini tahmin etti. *Seni duyuyorum, sorun nedir?*

Umarım sadece bana öyle gelmiyordur. Lütfen Tanrım.

Polis, kum atmayı bırakmıştı. Birkaç adım geri çekilip motosiklete bakmış ve sonra arkasına dönüp elleri cebinde, başı önüne eğik şekilde yola doğru ilerlemeye başlamıştı. Geniş kenarlı kovboy şapkasının ön kısmı yüzünün görünmesini engelliyordu. Johnny, birden dehşetle Steve'e ne söylemesi gerektiğini bilmediğini fark etti. Tüm dikkatini o telefon konuşmasını yapabilmeye vermişti.

Peki şimdi ne yapacaktı?

Nerede olduğu hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

"50 numaralı otoyol üzerinde, Ely'nin batısındayım," dedi. Gözlerine giren terler canını yakıyordu. "Ne kadar batıda olduğumu bilmiyorum, belki yaklaşık elli kilometre. Benden bir iki kilometre mesafede yolun kenarında duran büyük bir karavan var. Bir polis var... Eyalet polisi değil, bir kasaba ya da kent polisi... Arabanın kapısında ne yazdığını göremedim... Adamın ismini bile bilmiyorum..." Polis yaklaştıkça o da daha hızlı konuşmaya başladı. Bir süre sonra sözleri anlaşılmaz bir hale geldi.

Sakin ol, adam daha yüz metre mesafede, zamanın var. Tanrı aşkına doğal davran, sana yapman için para ödedikleri, hayatın boyunca yaptığın şeyi yap, iletişim kur!

Şimdiye kadar bunu *hayatta kalmak* için iletişim kurmak zorunda kalmamıştı. Para kazanmak, önemli çevrelere girmek, sesini yükseltebilmek için iletişim kurmuştu. Polis başını kaldırıp ona doğru baksa, eğildiği için Johnny'yi göremezdi belki ama yukarı doğru kaldırdığı telefon antenini görebilirdi...

"Motorumu aldı, Steve. Motorumu alıp kumlara gömdü... Fakat rüzgâr bir süre sonra onu tekrar ortaya çıkarabilir... Yolun kenarındaki

karavandan yaklaşık bir buçuk iki kilometre kadar uzakta, aracın doğusunda. Hava kararmadan gelirsen onu görebilirsin."

Yutkundu.

"Polisleri çağır, eyalet polisini. Onlara iriyarı, sarışın bir polis tarafından alıkonulduğumu söyle... Adam adeta bir *dev*. Anladın mı?"

Karşı taraftan hiç ses gelmiyor, sadece, arada sırada bir cızırtı duyuluyordu.

"Steve! Steve! Orada mısın?"

Hayır. Steve orada değildi.

Telefonun küçük ekranına baktı ve hattın kesildiğini anladı. Kendi söylemek istediklerine o kadar odaklanmıştı ki neler olduğunu fark etmemişti ve Steve'in söylediklerinden ne kadarını anladığını bilmiyordu.

Johnny, onunla konuştuğuna emin misin?

Zihninde beliren ses Terry'nin sesiydi. Bu sesi bazen çok seviyor, bazen de nefret ediyordu. O anda ise nefret ediyordu. Daha önce hiçbir sesten bu kadar nefret etmemişti. Sesindeki acıma onu daha da kızdırıyordu.

Tüm bunları sadece hayal etmediğinden emin misin?

Johnny, "Hayır, o orospu çocuğu hattın diğer ucundaydı," dedi. Kendi sesindeki savunan tondan da nefret ediyordu. "Telefondaydı işte, seni orospu! Birkaç saniye için bile olsa konuştum onunla."

Polis şimdi elli metre uzaktaydı. Johnny anteni sol eliyle kapadı, küçük kapağı indirdi ve telefonu sağ cebine koymak istedi. Fakat telefon önce kucağına, sonra da oradan sıçrayıp arabanın döşemesine yuvarlandı. Eğildi ve döşemedeki bir sürü kâğıt parçası, yağlı hamburger paketi arasında el yordamıyla onu bulmaya çalıştı. Birden eline küçük ve dar bir şey geldi, aradığı şey bu değildi ama ona bir göz atması bile tüylerinin diken diken olmasına yetmişti. Küçük kızların kullandığı türden plastik bir saç tokasıydı.

Boş ver, şu anda küçük bir kızın polis arabasının arkasında ne aradığını düşünecek zamanın yok. Lanet olasıca telefonunu bul, neredeyse geldi bile...

Evet, adam neredeyse gelmişti. Şiddetlenen rüzgârın uğultusunda bile adamın botlarının çıkardığı sesi duyabiliyordu.

Sonunda, plastik kahve bardakları arasında telefonunu buldu ve hemen cebine attı. Oturduğu yerde doğrulduğunda polis, arabanın ön tarafına gelmiş ve hafifçe eğilip ön camdan içeriye bakmıştı. Yüzü şimdi daha da çok yanmıştı ve yer yer su toplamıştı. Altdudağı iyice kabarmıştı, sağ şakağında da içi su toplamış kabarcıklar vardı.

Gözlerime bakmaması iyi.

Dev polis, sol ön kapıyı açıp içeriye eğilerek ön ve arka tarafı ayıran tel örgünün arasından Johnny'ye baktı. Burun delikleri bir şey kokluyor gibi açılmıştı. Her biri *bowling* topu deliği gibi kocamandı.

"Arabamın arkasına mı kustun yoksa, Lord Jim? Eğer böyle bir şey yaptıysan, kasabaya vardığımızda ilk yapacağım şey, sana koca bir kaşık vermek olacak."

Johnny, "Hayır," dedi. Boğazına akan taze kanı hissedebiliyordu. Sesi yeniden boğuklaşmıştı. "Çok zorlandım, midem bulandı ama merak etmeyin, kusmadım." Polisin söyledikleri onu rahatlatmıştı. *Kasabaya vardığımızda,* dediğine göre demek onu arabadan indirip bir kurşunla beynini dağıttıktan sonra motosikletinin yanına gömmeyi düşünmüyordu, onu kasabaya götürecekti.

Tabii bunu beni rahatlatmak ve kendi işini kolaylaştırmak için de söylemiş olabilir...

Polis eğilip telin arasından ona bakmaya devam ederken, "Korkuyor musun?" diye sordu. "Bana doğruyu söyle, Lord Jim, çünkü yalanı hemen anlarım. *Tak*!"

"Elbette korkuyorum." Elbette sözcüğü, sanki nezleymiş gibi boğuk bir şekilde çıkmıştı.

"İyi." Direksiyonun arkasına geçti. Başındaki şapkayı çıkarıp baktı. "Kafama olmuyor," dedi. "O şarkıcı orospu kafama olan şapkamı mahvetti. Zaten 'Kahrolası Jet'le Uçuş' şarkısını da hiç söylemezdi."

Johnny, adamın ne demek istediğini hiç anlamasa da, "Bu çok kötü," dedi.

"Yalan söyleyen dudaklar kapalı kalmalı," dedi polis ve başına olmayan şapkayı arka koltuğa doğru attı. Şapka üzeri zımbalı bir nesnenin üstüne düştü.

Polisin ağırlığıyla iyice arkaya gelen koltuk, Johnny'nin sol dizini sıkıştırdı.

Johnny, "Doğrulun!" diye bağırdı. "Bacağımı eziyorsunuz, biraz öne çekilin de bacağımı kurtarayım! Tanrım beni öldürmek mi istiyorsunuz?" diye bağırdı.

Polis sesini çıkarmadı ama Johnny'nin sol bacağındaki basınç daha da arttı. Johnny bacağını iki eliyle tutup çekerek kurtardı, ancak çabalarken boğazına dolan kan yüzünden kusmamak için kendini zor tuttu.

"Piç!" diye bağırdı. Küfür ağzından birden çıkıvermişti. Polis buna da aldırmadı. Başını önüne eğmiş, parmaklarıyla direksiyon üzerinde tempo tutmaya başlamıştı. Boğazından bir hırıltı geliyordu. Johnny adamın kendisiyle alay edip etmediğini merak etti. Öyle olduğunu düşünmüyordu. *Umarım astım hastasıdır*, diye düşündü. *Umarım boğulur.*

Johnny içindeki gerçek hislerini sesine hiç yansıtmadan, "Baksanıza, burnum berbat durumda ve çok acıyor," dedi. "Ağrı kesici bir şey... En azından bir Aspirin verebilir misiniz? Yanınızda var mı acaba?"

Polis bir şey demedi. Direksiyon üzerinde tempo tutmayı sürdürüyordu.

Johnny bir şeyler daha söylemek istedi, fakat sonra vazgeçti. Çok acı çekiyordu, 1989 yılında safra kesesi taşı düşürdüğünde çektiğinden bile daha büyük bir acı, ama yine de ölmek istemiyordu. Polisin duruşundaki bir şeyler ve derin düşüncelere dalmış hali bir şeylere karar vermek üzere olduğunu gösteriyordu. Ölüm yakın olabilirdi.

Bu yüzden sesini kesti ve bekledi.

Zaman durmadan akıp gidiyordu. Uzaklardaki dağların gölgeleri büyümüş ve daha yakınlara gelmiş gibiydi, artık çakal sesleri duyulmuyordu. Polis, hiç kımıldamadan, parmaklarıyla direksiyon üzerinde tempo tutmaya devam ederek oturuyordu, sanki meditasyon yapar gibiydi. Bir süre sonra yoldan, doğu yönüne bir kamyon ve ardından da batı yönüne bir araba geçti. Polis başını kaldırıp onlara bakmadı bile.

Sonra yan tarafında duran çifteyi aldı ve Johnny'ye baktı. "Sanırım o kadın bir halk şarkıcısı değildi," dedi. "Ama beni öldürmek için elinden geleni yaptığına şüphe yok. Hem de bu silahla."

Johnny hiçbir şey söylemedi ve bekledi. Fakat kalp atışları hızlanmıştı.

Polis, "Şimdiye kadar hiç kutsal bir şey yazmadın sen," dedi. Her bir kelimeyi vurgulayarak konuşuyordu. "Bu senin hırçın, zevkine düşkün davranışlarının merkezinde. Kutsal, ruhani şeylerle hiç ilgilenmiyorsun. Seni yaratan Tanrı'yla bile zaman zaman alay ediyor, kendi ruhunu çürütüyor ve bedenini oluşturan çamuru yüceltiyorsun. Beni anlıyor musun?"

Johnny bir şeyler söylemek istedi, fakat sonra vazgeçti. Konuşmak ya da konuşmamak, işte bütün mesele buydu.

Polis bu ikilemi onun yerine çözdü. Başını direksiyondan kaldırmadan, dikiz aynasına bile bakmadan kısa namlulu çifteyi omzunun üzerine yerleştirip, tel örgünün deliğinden ona doğrulttu. Johnny, içgüdüsel bir hareketle, aniden sola kaydı ve o korkunç deliklerden uzaklaşmak için eğildi.

Polis ona bakmıyordu ama kısa çiftenin öldürücü namlusu, bir radar anteni gibi Johnny'yi takip etti.

Johnny, *Kucağında ayna olabilir*, diye düşündü. İyi de ayna ne işe yarayacaktı ki, onunla sadece otomobilin tavanını görebilirdi. Neler oluyordu böyle?

Polis, korkutucu bir sesle, "Bana cevap ver!" dedi. Boş olan eliyle hâlâ direksiyonda tempo tutuyordu. Araba birden güçlü bir rüzgârla

sarsıldı ve camlara kumlu bir toz tabakası bıraktı. "Bana hemen cevap ver. Beklemeyeceğim. Beklemek zorunda değilim. Başkaları da geliyor olabilir.. Sana biraz önce sorduğum soruyu anladın mı?"

Johnny titrek bir sesle, "Evet, sizi anlıyorum," diye cevap verdi. "Benim kutsal şeylerle ilgilenmediğimi söylüyorsunuz. Yanlış söylüyorsam beni düzeltin..." *Ama silahla değil elbette.* "...Bedenim için ruhumu göz ardı ettiğimi söylediniz ve haklı olabilirsiniz. Kesinlikle olabilirsiniz."

Bunları söyledikten sonra tekrar sağ tarafa kaydı, polisin elindeki silahın namlusu da onu izliyordu. Oysa arka koltuğun yaylarından hiç ses çıkmamıştı. Polis televizyon monitörü gibi bir şey kullanmıyorsa kendisini görüyor olamazdı.

Polis yorgun bir sesle, "Bana yaltaklanmaya kalkma," dedi. "Bu senin için daha kötü olur."

"Ben..." Johnny dudaklarını yaladı. "Özür dilerim, ben sadece..."

"İnsanın bedeni ve eti ayrıdır. Beden etten yapılmıştır, İsa'nın eti kelimesi onun doğumuyla meşhur olmuştur, ama vücut sadece etten ibaret değildir. Toplam, parçalardan daha büyüktür. Senin gibi bir entelektüelin bunu anlaması bu kadar zor mu?"

Silahın namlusu hareket ediyor ve sürekli Johnny'yi takip ediyordu.

"Şey... Ben hiçbir zaman..."

"Bunu hiçbir zaman düşünmedin, değil mi? Hadi canım! Senin gibi ruhani şeylerden anlamayan bir adam bile pişmiş tavuğun sadece tavuk olmadığını bilir, öyle değil mi? Ruhlar, bedenler... Ve hişşt..."

Polisin sesi birden kalınlaşmış ve sanki hapşırmadan önce sözlerini tamamlamaya çalışan bir adam gibi konuşmaya başlamıştı. Elindeki silahı aniden yan tarafına bıraktı ve derin bir nefes aldı. Koltuğun arkalığı yeniden geriye geldi ve Johnny'nin dizlerini tekrar sıkıştırdı. Adam hapşırdığında ağzından ve burnundan plastik parçası gibi kanlı balgam çıktı ve ön cama, direksiyona, panele yapıştı. Ve çürümüş et gibi kokuyordu.

Johnny ellerini yüzüne kapayıp bağırmaya başladı. Bağırmamak elinde değildi. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibiydi, adrenalinin damarlarında dolaştığını hissediyordu.

Polis, "Yaz nezlesi kadar kötü bir şey yok, değil mi?" dedi. Boğazını temizledi ve sonra koca bir kan pıhtısını arabanın ön paneline tükürdü. Kanlı tükürük orada bir süre sallandıktan sonra, radyonun altından aşağıya aktı.

Johnny, elleriyle gözlerini kapadı ve inlemeye başladı.

Polis, "İşte, bu insan eti," dedi ve motoru çalıştırdı. "Bunları aklında iyi tutmalısın, belki bir sonraki kitabın için gerekebilir ama... Bundan sonra bir kitap olacağını pek sanmıyorum, öyle değil mi, Bay Marinville?"

Johnny cevap vermedi ve ellerini yüzünden indirmedi. Ona, sanki akıl hastanesindeymiş ve tüm bu olanlar bir halüsinasyonmuş gibi geliyordu. Yine de derinlerde bir yerde yaşadıklarının gerçek olduğunun bilincindeydi. Adamın ağzından çıkan şeyin korkunç kokusu bir...

Ölmek üzere, öyle olmalı. Adam hasta ve iç kanaması var. Herifin akıl hastalığı, başka bir hastalığın belirtilerinden sadece biri olmalı. Radyasyona maruz kalmış olabilir ya da kuduzdur belki... *Ya da... Ya da...*

Polis bir U dönüşüyle arabayı doğuya çevirdi ve gazladı. Johnny ellerini biraz daha yüzünde tuttu ve kendisini toparlamaya çalıştı. Sonra ellerini indirip gözlerini açtı. Pencereden dışarıya baktığında ağzı bir karış açık kaldı.

Çakallar, sarı gözleri ve sarkık dilleriyle yaklaşık ellişer metre aralıklarla yolun kenarında sıralanmış, bir tören izliyormuşçasına arabaya bakıyorlardı. Sanki sırıtır gibi görünüyorlardı.

Johnny başını çevirip yolun diğer tarafına baktı. O tarafta da bir sürü çakal, belirli aralıklarla sıralanıp tozlu yol kenarına oturmuş, öğleden sonra gökyüzünde parlayan güneşin sıcaklığına aldırmadan polis arabasını seyrediyordu. *Acaba bu da mı belirti?* diye düşündü. *Senin dışarıda gördüklerin belirtiyse, aynı şeyi ben nasıl oluyor da görebiliyorum?*

Arka pencereden baktı, çakallar polis arabasının geçip uzaklaşmasından sonra birer birer geriye dönüp çölün iç kısımlarına doğru uzaklaşmaya başlıyordu.

Polisin, "Sen de öğreneceksin, Lord Jim," dediğini duyunca dönüp adama baktı. Polis, dikiz aynasından gri gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Gözlerinden biri kanlanmıştı. "Süren dolmadan önce, şimdiye kadar bildiklerinden daha fazlasını öğrenmiş olacaksın."

Biraz ileride, yolun kenarında duran bir tabeladaki ok, şu ya da bu kasabaya giden yolu gösteriyordu. Polis, yol tamamen boş olmasına rağmen dönüş sinyali verdi.

İriyarı polis, "Seni sınıfa götürüyorum," dedi. "Ders biraz sonra başlayacak."

Viraja öyle hızlı girmişti ki, arabanın arkası savruldu ve sonra tekrar normale döndü. Araç güneye doğru ilerledi. Madenin yamacındaki kasabaya doğru gidiyorlardı.

– Dördüncü Bölüm –

1

Steve Ames, Beş Kural'dan birini, aslında listedeki son kuralı çiğniyordu.

Bir ay önce Beş Kural'ı ona, Tanrı değil Bill Harris vermişti. Son on yıldır Johnny Marinville'in yayıncısı olan Jack Appleton'ın bürosunda oturuyorlardı. Appleton, konuşmanın sonuna kadar pek sesini çıkarmamış, manikürlü parmaklarıyla ceketinin yakasını tutup onları dinlemişti. Büyük adam on beş dakika önce SoHo'daki bir sanat galerisinde birisiyle buluşacağını söylemiş ve kır saçları savurarak çıkıp gitmişti.

Harris ona, "Bu emirlerin hepsi de yapılmaması gereken şeyleri gösteriyor. Hatırlamakta zorlanacağını sanmıyorum," demişti. Harris, tombul ve kısa boylu bir adamdı. Aslında içinde kötülük yoktu, ama ağzından çıkan her söz kulağa zayıf bir kralın emri gibi geliyordu. Ayrıca iyi bir insan olduğu söylenirdi, ama bazen de sert olabiliyordu. "Beni dinliyor musun?"

Steve, "Dinliyorum," dedi.

"Birincisi, onunla içki içmeyeceksin. Söylediğine göre beş yıldır ağzına alkol koymuyormuş, ama Adsız Alkolikler'e gitmeyi bırakmış. Bu iyiye işaret değil bence. Tek başına içmeyi sevmez. Onun için, emektar Harley'yle birkaç gün seyahatten sonra çok yorulduğunu ve bir iki tek atmak istediğini söylerse sakın kabul etme. Ne yaparsa yapsın, hayır demelisin."

Steve, "Tamam sorun değil," demişti.

Harris onu duymazdan geldi. Söyleyeceklerini hazırlamıştı ve onları söyleyecekti.

"İkincisi, ona hiçbir şekilde uyuşturucu bulmayacaksın. Bu esrarlı sigara bile olsa. Üçüncüsü, ona kadın da bulmayacaksın... Sana mutlaka soracaktır, özellikle yolculuğu sırasında onun için organize ettiğim birkaç resepsiyona güzel kadınlar gelirse. İçki ve uyuşturucuyla ilgili kendi başına bir şeyler yapmaya kalkarsa bu onun bileceği iş ama sakın ona yardım etme."

Steve, pezevenk olmadığını ve onu kendi babasıyla karıştırdığını söylemek istemiş, fakat bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüp vazgeçmişti.

"Dördüncüsü, onun kabahatlerini örtmeye kalkmayacaksın... Özellikle de tekrar kokaine başladığını anlarsan hemen bana haber vereceksin. Beni anlıyorsun, değil mi? *Hemen*."

Steve, "Anlıyorum," demişti ama bu ona itaat edeceği anlamına gelmiyordu. Bu işi sorunlara rağmen, hatta belki sorunları *nedeniyle* kabul etmişti. Sorunsuz hayat onun için çok sıkıcıydı, ama ruhunu da satmayacaktı, özellikle de hayatını çocukken oyun parkında yaşadığı gerçek ya da hayali olayların öcünü almaya adamış, büyümüş de küçülmüş bir çocuğun sesine sahip bu adama. Evet, Johnny Marinville hergelenin tekiydi, ama bu adam bambaşkaydı.

Appleton, konuşmanın burasında hafifçe öne eğilmiş ve Steve'e bakarak, "Johnny hakkında ne düşünüyorsun?" diye sormuştu. "Adam elli altı yaşında ve oldukça yıprandı. Şimdiye kadar pek rahat durduğu söylenemez. Özellikle de seksenli yıllarda. İkisi Connecticut, biri de burada olmak üzere üç kez acil servise kaldırıldı. İkisi uyuşturucu yüzünden. Bunları uydurmuyorum, hepsi medyaya yansıdı. Son kez hastaneye kaldırılmasının nedeni intihar girişimi olabilir ama bunu kendine saklasan iyi olur."

Steve sadece başını sallamıştı.

Appleton, "Evet, ne düşünüyorsun?" diye devam etmişti. "Connecticut'tan Kaliforniya'ya kadar yarım ton ağırlığında bir motosiklet sırtında gidip, yol boyunca yirmi civarında resepsiyona katılabilir mi? Bu konuda gerçekten ne düşündüğünü merak ediyorum, Bay Ames, çünkü benim bu konuda ciddi şüphelerim var."

Steve Ames sözün burasında, Harris'in atılıp Johnny'yi korumasını ve onun ne kadar güçlü bir adam olduğunu söylemesini beklemişti. Harris onun menajeriydi ama hiç sesini çıkarmayıp öylece ona bakmıştı. Belki de o kadar aptal değildi. Müşterisini gerçekten umursuyordu.

"Siz bu adamı benden iyi tanıyorsunuz," dedi. "Onunla iki hafta önce tanıştım ve kitaplarından birini bile *okumadım*."

Appleton, "İşte tam da bunun için soruyorum," dedi. "Biz onu uzun zamandır tanıyoruz. Ben, 54 adlı mekânda partilere katıldığı 1985 yılından, Bill ise 1965'ten beri. O edebiyat dünyasının serserisidir."

Harris sert bir şekilde, "Bu haksızlık," dedi.

Appleton omuz silkti. "Büyükannem yeni gözler her şeyi çok iyi görür derdi. Söyleyin bakalım, Bay Ames, tüm bunları yapabilir mi?"

Steve bu sorunun ciddi, hatta hayati önemde olduğunu anlamıştı, onun için bir dakikadan fazla düşündü. İki adam, oturup beklediler.

Steve sonunda, "Şey, resepsiyonlarda sadece peynirli kanepe yiyerek alkolden uzak durup duramayacağını bilemiyorum, Kaliforniya'ya kadar motosikletle gidip gidemeyeceğine gelince, muhtemelen yapabilir. Oldukça güçlü bir adama benziyor. Jerry Garcia'nın son günlerine göre çok daha iyi durumda. Onun yaşının yarısında olup da onun kadar iyi görünmeyen pek çok sanatçı tanıyorum."

Appleton kuşkulu gözlerle bakıyordu.

"Aslında en önemlisi yüzündeki ifade. Bunu yapmak istiyor. Bu yolculuğa çıkmak, birkaç isim almak ve..." Steve'in gözünün önüne her yıl izlediği en sevdiği film geldi: Paul Newman ve Richard Boone'un oynadıkları *Asi Kabadayı*. Gülümsedi. "Ayrıca hâlâ oldukça dayanıklı görünüyor."

Appleton, Steve'in söylediklerine hayret etmiş gibi görünüyordu. Steve ise şaşırmamıştı. Eğer Appleton bir zamanlar dayanıklı olduysa bile bunu üniversiteye girer girmez kaybetmişti herhalde.

Harris boğazını temizledi. "Bunu aradan çıkardığımıza göre son kurala gelelim... Beşinci ve son kural," dedi. "Kamyonuna otostopçu almayacaksın. Ne erkek ne de kadın, ama özellikle de kadın."

Steve Ames, Ely'nin hemen dışında, yolun kenarında duran kızı gördüğünde bu kuralı bozmakta hiç tereddüt etmemişti. Zayıf kız saçlarını iki farklı renge boyamıştı. Kamyonu hemen yolun kenarına çekmişti.

2

Kız kapıyı açtı ve binmeden önce kocaman açılmış mavi gözleriyle Steve'e bakıp, "İyi bir insan mısınız?" diye sordu.

Steve bir an düşünüp sonra başını salladı. "Evet, herhalde öyleyimdir," dedi. "Günde iki üç tane puro içerim ama şimdiye kadar kendimden iri olmayan bir köpeği hiç tekmelemedim. Altı haftada bir de anneme para gönderirim."

"Bana sulanmaya filan kalkmayacaksın, değil mi?"

Steve hafifçe gülümsedi ve başını iki yana sallayıp, "Hayır," dedi. Kızın mavi gözleriyle yüzüne bakışı hoşuna gitmişti. Küçük bir kız çocuğu gibi görünüyordu. "Merak etme, kendimi kontrol etmede başarılıyımdır."

"Seri katil falan da değilsin, değil mi?"

"Hayır, hem öyle olsam bile sana söyler miydim?"

Sıska kız ciddi bir sesle konuşsa da gülümsüyordu. "Muhtemelen gözlerinde görürdüm. Bende psişik güçler var, çok iyi sayılmam ama gerçekten böyle bir gücüm var."

Steve aracını yolun iyice kenarına çektiği yol boş olduğu halde, koca bir kamyon kornaya basarak yanlarından geçti. Ama bunda şaşıracak bir şey yoktu. Bazı şoförler nedense ellerini kornadan ve aletlerinden uzak tutamıyorlardı. Sürekli ya biriyle, ya diğeriyle oynuyorlardı.

"Evet, bu kadar soru yeter küçük hanım, binmek istiyor musun, istemiyor musun? Artık yola koyulmam gerekiyor." Aslında patronuna onun istediğinden çok daha yakındaydı. Marinville tek başına olma fikrinden hoşlanıyordu. Tıpkı özgür bir kuş gibi kalemini alıp yolculuk edecekti. Steve de kitap yazacak olsa böyle yapacağını düşünüyordu. Ama Steven Andrew Ames'in de yapması gereken bir iş vardı, Marinville'in kitabını kendi bilgisayarı yerine öbür dünyada yazmasını önlemek. Bunu nasıl başaracağı konusunda bir fikri vardı: Yakın olacak ve işlerin tamamen kontrolden çıkmasına izin vermeyecekti. O anda iki yüz kilometreden daha uzakta olması gerekirken, o yaklaşık yüz kilometre mesafedeydi. Patronunun bilmediği bir şey canını da sıkamazdı.

Genç kız, "Pekâlâ, düzgün birine benziyorsun," dedi ve kamyona binip kapıyı kapadı.

"Ah, bana güvenmen gururumu okşadı yavrum." Steve, dikiz aynasına bakmış ve yolun boş olduğunu görünce arabayı gazlamıştı.

Kız, "Bana 'yavrum' deme," dedi. "Bu çok seksist bir laf."

"Yavrum mu seksist? Hadi canım."

Kız ciddi bir sesle, "Bana yavrum deme, ben de sana 'tatlım' demem, tamam mı?"

Steve kendini tutamadı ve bir kahkaha attı. Genç kız muhtemelen bundan hoşlanmayacaktı elinde değildi. Tıpkı gaz çıkarmak gibiydi, insan bazen kendini tutabilir, bazen de böyle patlardı işte.

Genç kızın sırt çantasını çıkarırken hafifçe gülümsediğini görünce rahatlamıştı. Kızın boyu bir altmış civarında, kilosu da yaklaşık kırk beş elli civarında olmalıydı, oldukça zayıftı. Üstünde askılı bir bluz vardı. Seri katillerle karşılaşmaktan korkan bir kız için göğüslerini oldukça cömertçe sergilemişti. Aslında görüntü pek de öyle iştah kabartacak cinsten değildi. Steve onun hâlâ genç kızlar için alıştırma sutyenlerinden kullanabileceğini tahmin etti. Bluzun önünde rasta saçlarıyla mavi-yeşil bir güneşin içinden gülen bir zenci resmi vardı. Resmin üzerinde TESLİM OLMAYACAĞIM yazılıydı.

Kız onun baktığını görünce, "Herhalde Peter Tosh'u seviyorsun. Göğüslerime bakıyor olamazsın," dedi.

Steve, "Bir zamanlar Peter Tosh'la çalıştım," dedi.

"Olamaz! Ciddi misin?"

"Tabii ki ciddiyim," dedi. Arkaya baktı ve Ely kasabasının kaybolduğunu gördü. Bu kadar hızlı olması ürkütücüydü. Kızın yerinde olsa bir yabancının arabasına binmeden önce bir sürü soru sorardı herhalde. İşe yaramasa bile zararı olmazdı. Çölün ortasında her şey olabilirdi.

"Peter Tosh'la ne zaman çalıştın?"

Steve, "1980 ya da 81 yılında, şimdi tam hatırlamıyorum," dedi. "Önce Madison Square Garden, sonra da Forest Hills'te. Dylan da Forest Hills'te onunla çalıyordu, 'Blowin in the Wind', buna inanabiliyor musun?"

Genç kız şaşkınlık ve şüpheyle bakıyordu. "Vay canına, çok havalı! Peki, sen ne yapıyordun, malzeme taşıyan ekipte falan mıydın?"

"O zamanlar evet. Daha sonra bir süre gitar çaldım, şimdiyse..." Söze iyi başlamıştı ama tam anlamıyla ne yaptığını kendisi de bilmiyordu. Gitar çalmadığı kesindi. Bir anlamda en başa dönmüştü, yarızamanlı bir psikiyatr ya da ortası kırlaşmaya başlamış uzun kahverengi saçlarıyla bir dadıydı. "Şimdi başka işler yapıyorum. Adın ne?"

Kız elini uzatıp, "Cynthia Smith," dedi.

Steve başını salladı. Kızın parmakları uzundu. İnanılmaz incelikte kemikleri vardı. Sanki bir kuşla tokalaşıyordu. "Ben Steve Ames."

"Teksaslı mısın?"

"Evet, Lubbock'tan. Bu aksanı daha önce duymuşsundur herhalde."

"Evet, birkaç kez duydum." Gülünce yüzü aydınlandı. "Teksaslı gençler fena sayılmaz ama..."

Tekrar birbirlerine bakıp gülümsediler, arkadaş olmuşlardı bile, ancak Amerika'nın ıssız yollarında birbirlerine rastlayan insanların olabileceği şekilde.

3

Cynthia Smith, tutarsız birine benziyordu, ama Steve de öyleydi. Müzik dünyasında olup da tutarsız olmayan yok gibiydi. Genç kız, erkeklerden sakınmasının nedenini ona açıkça anlatmıştı, çıktığı gençlerden biri neredeyse sol kulağını koparıyormuş, bir diğeriyse kısa bir süre önce burnunu kırmış. "Kulağımı neredeyse koparan gençten hoşlanıyordum. İnsanın bumu da önemli tabii ama kulak konusunda daha hassasım. Nedendir bilmem."

Steve onun kulağına baktı. "Evet, üst kısmı biraz düz ama ne olacak? Kulağının görünmesini istemiyorsan, saçlarını uzatırsın olur biter."

Kız kararlı bir tavırla, "Asla olmaz," Saçlarını hafifçe salladı ve biraz eğilip dikiz aynasında kendine baktı. Saçlarının Steve'in tarafında olan

kısmı yeşil, diğer yarısı ise turuncu boyanmıştı. "Arkadaşım Gert, bu halimle cehennemden çıkmış Küçük Yetim Annie'ye benzediğimi söylüyor. Bu havalı görüntümü bozmak istemiyorum doğrusu."

"Buklelerinden vazgeçmeyeceksin demek, öyle mi?"

Kız gülümsedi ve bluzuna dokunup Jamaikalı taklidi yaptı. "Kendi yoluma giderim, tıpkı Peter gibi!"

Cynthia Smith, on yedi yaşında aile baskısından sıkılmış ve evden kaçmıştı. Önce Doğu Sahili'nde biraz vakit geçirmiş, sonra Orta Batı'ya gitmişti. Orada alkolden kurtulmuş, Adsız Alkolikler toplantısında yakışıklı bir gençle tanışmıştı. Yakışıklı genç artık alkol almadığını söylüyordu ama bu yalandı. Cynthia buna rağmen onunla aynı evi paylaşmaya başlamış, fakat bir akşam eve gelen delikanlı, uyuşturucu etkisi altında ona saldırmış ve kitap ayracı olarak kullanmak istediği için kulağını koparmaya kalkmıştı. Cynthia oradan kaçıp bir sığınma evine gitmiş ve bir süre orada kalmış, hatta müdürün öldürülmesinden sonra sığınma evinin kapanmaması için bir süre danışmanlık yapmıştı. "Benim burnumu kıran adam, aynı zamanda Anna'yı öldüren kişiydi," diye anlattı. "Korkunç biriydi. Kulağımı yırtan Richie de kötüydü, ama Norman tam bir deliydi."

"Peki, onu yakaladılar mı?"

Cynthia başını iki yana salladı. "Karısı terk etti diye delirmiş bir adam yüzünden sığınma evinin ününe gölge düşürmek istemedik. Orayı kurtarmaya çalıştık. Kurtadık da."

"Orada kendime olan güvenim artmıştı." Pencereden dışarıya bakarken parmağını burnunda gezdiriyordu. "Bana bunu yapan adam bile güvenimi kazanmama yardımcı olmuştur."

"Norman mı?"

"Evet, Norman Daniels. Aslında ben ve arkadaşım Gert, yani benim Yetim Annie'ye benzediğimi söyleyen kız arkadaşım, ona direndik."

"Demek öyle!"

"Geçen ay aileme mektup yazdım ve kaldığım yerin adresini bildirdim. Cevap yazarlarsa oldukça kızgın olacaklarını düşünüyordum, özellikle de babamın. Babam bir pederdi, biliyor musun? Ama artık emekli oldu..."

Steve, "Delikanlıyı cehennem ateşinden çıkarabilirsin ama içindeki cehennem ateşini delikanlının içinden çıkaramazsın," dedi.

Cynthia gülümsedi. "Evet, bana öfkeli bir mektup düşünmüştüm, ama gelen mektup hiç de öyle değildi. Onları aradım, konuştuk. Babam ağladı. Buna inanabiliyor musun?"

"Hey, ben Black Sabbath'la sekiz ay dolaşım ve her şeye inanabilirim. Demek böylece artık eve dönmeye karar verdin, öyle mi? Yavrunun Eve Dönüşü." Kız ona bir bakış attı. Steve sırıttı. "Üzgünüm."

"Eminim öylesin. Her neyse artık çok yaklaştım."

"Pekâlâ, evin nerede?"

"Bakersfield'de. Peki, sen nereye kadar gidiyorsun?"

"San Francisco'ya, fakat..."

Kız sırıttı. "Öyle mi? Bu harika!"

"Ama seni oraya kadar götürmeye söz veremem. Aslında seni ancak Austin'e kadar götürebilirim. Yani Nevada'dakine, Teksas'takine değil tabii."

Genç kız, ona aptal bir ağabeye bakar gibi bakarak, "Merak etme, Austin'in nerede olduğunu biliyorum," dedi. "Benim de haritam var." Bu hali Steve'in daha da hoşuna gitmişti. Kız çok tatlıydı, acaba bunu ona söylese hoşuna gitmez miydi?

"Seni mümkün olduğunca uzağa götürmek isterim ama bu biraz garip bir işim var. Aslında, gösteri dünyasında tüm işler biraz garip... Sanırım... ama... demek istediğim..."

Steve sustu. Ne demek istiyordu? Bir yazarın yardımcısı olarak çalışıyordu, aslında bu pek de uygun bir tanımlama değildi, ama aklına başka bir isim gelmemişti. İşi neredeyse bitmişti, ama hâlâ Johnny Marinville hakkında ne düşünmesi gerektiğini bilemiyordu. Tek bildiği adamın kendisinden uyuşturucu ya da kadın bulmasını istemediğiydi. Otel odasının kapısını nefesi viski kokarak da açmamıştı. Şimdilik bu kadarı yeterliydi. Bunu özgeçmişine nasıl yazacağını daha sonra düşünürdü.

Cynthia, "Ne işi?" diye sordu. "Yani, senin şu kamyonun bir orkestra kamyonu olmak için fazla küçük. Bu kez halk orkestrasıyla mı çalışıyorsun yoksa?"

Steve sırıtarak, "Benim adamım için halk sanatçısı denebilir belki," dedi. "Aslında, o gitar çalmaz, ağzını kullanır..."

O sırada kamyonun panelindeki ceptelefonunun çaldığını duydular. Steve aleti takılı olduğu yerden aldı, fakat hemen açmadı. "Eğer sesini çıkarırsan başımı belaya sokarsın, anladın mı?" dedi.

Bip! Bip!

Kız başını salladı. Steve telefonun kapağını açtı, düğmeye bastı ve aleti kulağına götürdü. Telefonu kulağına götürdüğünde çok fazla cızırtı geldiğini işitti. Telefonun bağlanmış olması bile mucizeydi.

"Alo, sen misin patron?"

Önce kamyon gürültüsüne benzer bir ses duydu, sonra da Marinville'in sesini duydu. Cızırtıların arasında bile, kulağına gelen seste bir panik havası sezmişti. Daha önce de insanların bu sesle konuştuklarını duymuştu. Her rock konseri turunda en az bir kez böyle bir şey olurdu. Johnny Marinville'e kötü bir şeyler olmuştu.

"Steve! Steve, başım bela... büyük..."

Steve, önünde dümdüz uzanan ıssız yola baktı ve kaşlarının üst kısmının birden ter içinde kaldığını hissetti. Menajerin ona uyarıları aklına geldi, ama bu düşünceleri hemen aklından çıkardı. O anda son düşünmesi gereken kişi Bill Harris'ti.

"Kaza mı geçirdin yoksa? Anlayamadım patron, tekrar et."

Telefondan yine cızırtılar geliyordu.

"Johnny... Beni duyuyor musun?"

"Evet, seni duyuyorum!" İşe yaramayacağını bilse de bağırıyordu. Gözucuyla yanında oturan kızın endişeyle kendisini süzdüğünü gördü. "Ne oldu?"

Fakat karşı taraftan hiç ses gelmiyordu. Marinville hattan düşmüş olmalıydı. Tam telefonu kapamak üzereydi ki, birden karşı tarafın, "Batı... Ely, yaklaşık el... alt... kilometre batıda..." Steve, *Elli altmış kilometre olmalı*, diye düşündü, *Galiba 50 numaralı yolda, Ely'nin elli altmış kilometre batısında demek istiyordu. Herhalde kaza geçirdi, başka ne olabilir ki? Belki de yerde, motorun yanında, bacağı kırılmış ve yüzü kanlar içinde bekliyordur. New York'a döndüğümde adamları beni mahvedecekler, ona bir şey yapamazlar nasıl olsa. Hınçlarını benden alacaklardır, bunu biliyorum.*

"...Emin değil... belki biraz fazla... yol kenarı... bir karavan..."

Cızırtı artarken, polislerle ilgili bir şeyler söylemişti, eyalet polisleri ve kasaba polisleriyle ilgili bir şeyler, ama Steve bundan bir anlam çıkaramamıştı.

Kız dayanamayıp, "Hey, neler..." diye başladı.

"Hişşt, şimdi olmaz."

Telefondan, "...Motorum... kumların içine... rüzgâr... karavanın bir kilometre..." sözcükleri duyuldu ve sonra ses tamamen kesildi. Steve telefona birkaç kez Johnny diye bağırmış, fakat cevap alamamıştı. Western Roaming Network santralini aradı, fakat oradan konuşmasının kesildiğini öğrendi. Steve yapılacak başka bir şey olmadığını görünce, telefonu kapadı. "Kahretsin!"

Cynthia, "Kötü bir şeyler mi oldu?" diye sordu. Gözlerini yine kocaman açmıştı ama artık bakışları sevimli değildi. "Yüzünden belli."

Steve, "Muhtemelen," dedi ve sabırsızlıkla başını salladı. "Telefondaki adam patronumdu. Yolda bir yerlerde, bizden yüz kilometre uzakta olmalı. Harley'yle seyahat ediyor."

Cynthia birden heyecanlanmıştı. "Kırmızı ve bej renkli büyük bir motor mu? Adamın uzun ve kır saçları var mı? Jerry Garcia gibi?"

Steve başıyla onayladı.

Genç kız, "Bu sabah onu buranın doğusunda bir yerde görmüştüm," dedi. "Pretty Nice denen yerdeki bir benzincide motosikletine benzin alıyordu. Pretty Nice kasabasını bilirsin, değil mi?"

Steve tekrar başıyla onayladı.

"Orada kahvaltı yapıyordum ve onu pencereden gördüm. Bana hiç de yabancı gelmemişti, sanki onu bir yerlerde görmüş gibiydim, Oprah ya da Ricki Lake'in programında belki."

Steve, "O ünlü bir yazar," dedikten sonra sürat ibresine baktı ve gaza biraz daha bastı. Hız göstergesi yüz yirmideydi.

Yolun kenarındaki küçük kum tepecikleri artık yanlarından daha hızlı akıp gidiyordu. "Ülkeyi dolaşıp kitabı için malzeme topluyor. Bazı yerlerde konuşma yaptı ama daha çok bir yerlere gidip insanlarla konuşuyor. Her neyse, bir kaza geçirdi galiba. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum."

"Telefon bağlantısı kesildi, değil mi?"

"Evet."

"Beni bırakmak istiyorsan bırakabilirsin, istersen kenara çek, hemen ineyim. Beni merak etme, başımın çaresine bakabilirim."

Steve ilk şoku atlattıktan sonra kendini toparlamış ve her zaman olduğu gibi soğukkanlı düşünmeye başlamıştı. Hayır, kızı bırakmak istemiyordu. Evet, hemen halledilmesi gereken önemli bir sorun vardı, ama geleceğini de düşünmesi gerekiyordu. Johnny Marinville kaza yapmışsa ve ciddi şekilde yaralanmışsa bile Appleton bazen işlerin ters gideceğini kabul edebilirdi. Ama Steve Bill Harris muhtemelen işler ters gittiğinde onu suçlayacak biriydi.

Suçun kendisine yükleneceğini anlayan Steve yanında bir tanık olmasının daha iyi olacağını düşündü. Kendisini daha önce hiç görmemiş bir tanık.

"Hayır, seni bırakmak istemiyorum, ama seni uyarmalıyım, neyle karşılaşacağımızı bilemiyorum. Etrafta kan olabilir."

Kız, "Kan görmeye dayanabilirim," dedi.

4

Genç kız, Steve'e çok hızlı gittiğini söylememişti, fakat arabanın sürati yüz kırka çıkıp da kamyon titremeye başladığında, hemen emniyet kemerini takmıştı. Steve'in gaza biraz daha basmasıyla hız göstergesi yüz ellinin üzerine çıkmış ve arabanın titremesi kesilmişti. Steve iki eliyle direksiyona sımsıkı sarılmıştı, çünkü böyle yüksek hızlarda, hafif bir rüzgâr

bile arabayı yoldan çıkarabilirdi. Hele tekerlekler kuma değerse, başın cidden belada demekti. Patron motosikletiyle daha büyük risk altındaydı, belki de böyle bir rüzgâr yüzünden kaza geçirmişti.

Cynthia'ya işinin ne olduğunu anlatmıştı. Johnny Marinville için otel rezervasyonları yapıyor, gideceği yolları araştırıyor, programa göre konuşması gereken yerlerde ses düzenlerini kontrol ediyor ve patronun çizmeye çalıştığı yalnız adam imajını bozmamak için de gözlerden uzak duruyordu. Johnny Marinville, düşünen bir yalnız kurt, nasıl dayanıklı olunacağını ve havalı olunacağını unutmamış bir yazardı.

Kapalı kasa kamyon şimdilik boştu ve içinde sadece birkaç gerekli alet ve Johnny'nin kötü havalarda, motosikletle seyahatinin zorlaşabileceği durumlarda kamyona çıkması için uzun tahta bir rampa vardı. Yaz ortası olduğundan bu bölgede hava pek kötü olmuyordu ama kamyonun kapalı kasası içinde yine de bir rampa ve motosikleti bağlamak için gerekli malzemenin bulunmasının yüksek sesle telaffuz etmedikleri başka bir sebebi daha vardı. Johnny Marinville'in bir sabah uyanıp yola motosikletle devam etmek istemeyeceği ya da bunu yapamayacak durumda olacağı bir gün de olabilirdi.

Cynthia, "Evet, ismini duymuştum, ama kitaplarını okumadım..." dedi. "Ben daha çok Dean Koontz ve Danielle Steel gibi yazarlardan hoşlanıyorum. Sadece keyif için okuyorum, ama motosikleti güzeldi doğrusu ve uzun kır saçları da harikaydı. Tıpkı rockçu saçları gibiydi."

Steve başıyla onayladı. Bunu biliyordu, Marinville de biliyordu.

"Sen kendin için mi, yoksa patronun için mi endişeleniyorsun?"

Steve şaşırmıştı. Bu soruyu başka biri sorsa öfkelenebilirdi, ama kızın sesinde hiçbir eleştiri tonu yoktu. Sadece merak vardı. "İkimiz için de endişeliyim," dedi.

Kız başını salladı. "Nereye kadar geldik acaba?"

"Telefon kesildikten sonra kırk beş kilometre yol yapmışız."

"Ama onun tam olarak nereden telefon ettiğini bilmiyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Acaba kazada başka yaralı var mı?"

Steve şaşkın gözlerle genç kıza baktı. Kazada başka insan ya da insanların da yaralanmış olma ihtimali en korktuğu şeydi, ama kız söylemese bunu hiç dile getirmezdi.

Duraksayarak, "Olabilir," dedi. "Kasaba ve eyalet polisleri hakkında da bir şeyler söyledi, ama iyi anlayamadım. Sanırım, 'Eyalet polisini karıştırma, sadece kasaba polisine haber ver,' dedi ama emin değilim."

Cynthia ceptelefonunu işaret etti.

Steve, "Hayır," dedi, "başını nasıl bir belaya soktuğunu görene kadar polise filan haber vermeyeceğim."

"Bana bir daha yavrum demeyeceğine söz verirsen ben de ifademde bundan hiç bahsetmeyeceğime söz veririm. "

Steve gülümsemeye çalıştı, ama pek içinden gelmiyordu. "Evet, bu iyi bir fikir. Her zaman şey diyebilirsin..."

Cynthia, "...Telefonum çalışmıyor," diye tamamladı. "Herkes telefonların sık sık arızalandığını bilir."

"Gayet iyi birisin, Cynthia."

"Sen de hiç fena sayılmazsın."

Saatte yüz elli kilometre hızla giderlerken kilometreler baharda yağan kar taneleri gibi eriyip gidiyordu. Steve telefon bağlantısının kesildiği yerin altmış kilometre doğusunda ayağını hafifçe gazdan çekip hızını yavaş yavaş düşürmeye başladı. Etrafta hiç polis arabası görmemişlerdi. Bu iyiye işaret olsa gerekti. Bunu söylediğinde Cynthia kuşkulu gözlerle Steve'e baktı ve başını hafifçe iki yana salladı.

"Bence bu çok garip. Bu civarda patronunun ya da başkalarının yaralandığı bir kaza olsaydı en azından birkaç polis arabasının yanımızdan geçmesi gerekmez miydi? Ya da bir ambulans?"

"Evet, ama ya diğer yönden, yani batıdan gelmişlerse?"

"Haritaya göre o taraftaki en yakın kasaba Austin ve orası bizden çok uzakta, Ely geride kaldığına göre polis ya da ambulansın doğudan batıya gitmesi ve bizim yanımızdan geçmesi gerekirdi, anlıyor musun?"

"Evet, öyle sanırım."

"O halde neredeler?"

"Bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum."

"Neyse gözünü açık tut... Olağandışı bir *herhangi* şey olabilir... Kim bilir?"

"Bakıyorum, biraz yavaşla."

Steve saatine baktı, altıya çeyrek vardı. Çölde gölgeler biraz daha uzamıştı ama hava hâlâ açık ve sıcaktı. Marinville buralardaysa onu mutlaka göreceklerdi.

Kesinlikle göreceğiz. Onu muhtemelen kafası gözü yarılmış, üstü başı parçalanmış şekilde, yolun kenarında oturmuş, düştüğünde neler hissettiği hakkında notlar alırken bulacağız. Neyse ki başına kask takar, umarım bu sefer de takmıştır.

Kız birden heyecanlı ama kontrollü bir sesle, "Şu tarafta bir şeyler görüyorum!" diye bağırdı. Kız gözlerini sol eliyle yavaş yavaş batan güneşten korurken, sağ eliyle de ileride bir yeri gösteriyordu. "Şunu göre-

biliyor musun? Acaba bu... Ama, hayır, bu bir motosiklet olamayacak kadar büyük... Bir karavan galiba?"

"Galiba, ama onun buralardan bir yerden telefon ettiğine eminim."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Yolun kenarında duran bir karavandan söz etmişti, bunu net olarak duydum. Karavandan bir iki kilometre kadar uzakta olduğunu söylüyordu. O halde buralarda bir yerde olmalı..."

"Tamam, bakıyorum, bakıyorum."

Genç kız başını salladı. "O halde etrafa iyi bakalım."

Steve, kamyonu iyice yavaşlatarak karavana on kilometre hızla yaklaştı. Cynthia, penceresinin camını indirmiş, beline kadar dışarı sarkmıştı. Bluzu belinden yukarıya doğru sıyrılmış ve sırtını ortaya çıkarmıştı.

Steve, "Bir şeyler görebiliyor musun?" diye seslendi.

"Hayır, bir şey parlar gibi oldu, ama yolun çok iç kısmında, çölün kumları üzerinde. Onun, devrilebileceğinden ya da rüzgârla sürüklenerek gitmiş olabileceğinden çok uzakta.

"Belki de güneş altında parlayan kayalardır."

"Evet, olabilir tabii."

"Dikkat et, düşeceksin."

Genç kız başını çevirip ona göz kırparak, "Merak etme, iyiyim," dedi. Sonra, rüzgârla savrulan kum taneciklerinden korunmak için gözlerini yumdu.

Steve, "Bahsettiği karavan buysa, bulunduğu yere gelmiş olmalıyız, hatta geçmiş bile olabiliriz," dedi.

Cynthia başını salladı. "Evet, ama sen devam et. O karavanda birileri varsa arkadaşını mutlaka görmüşlerdir, değil mi?"

Steve, "Bunları Dean Koontz ve Danielle Steel okurken mi öğreniyorsun?" diye homurdandı.

Kız, Steve'e kızgın bir bakış atmak için ona yaklaştı... Steve ise onun kırıldığını düşünerek, "Üzgünüm. Sadece takılıyordum," dedi.

"Demek öyle?" dedi kız. "O zaman bana patronunun yazdığı kitapları anlat."

"Bana *Harper's* dergisinde yayımlanan bir öyküsünü vermişti. Onu okudum, her kelimesini."

"Peki her kelimesini anladın mı?"

"Hayır, bak söylediğim şey ukalacaydı. Gerçekten özür dilerim."

Kız, "Tamam," dedi ama bir süre daha onu deneyeceği belliydi.

Steve kızı güldürmek için komik bir şey söylemek üzere ağzını açtı. Tam o sırada karavana gözü takıldı. "Hey, bu da ne?" diye söylendi.

"Ne oldu?" Steve kamyonu karavanın tam arkasında durdururken kız başını çevirip dışarı baktı. Karavan orta büyüklükteydi. Colorado'dan gelirken gördüğü dev gibi karavanlardan çok küçüktü.

"Adamcağız bir çivi tarlasından mı geçti acaba? Tüm lastikleri patlamış."

"Peki, seninkiler neden patlamadı?"

Steve, karavandaki insanların, kendi lastiklerini patlatan çivileri başkalarına zarar vermesin diye toplamış olabileceklerini düşünüyordu ki, saçları iki renge boyanmış kız, duran kamyonun kapısını açtı ve karavana doğru seslenerek yürüdü.

Steve, *kız nerede ne söylemesi gerektiğini iyi biliyor*, diye düşündü ve kendi kapısını açarak aşağıya atladı. Yüzüne çarpan güçlü rüzgâr onu sarstı ve sendelemesine neden oldu. Yüzüne vuran hava, sanki bir fırından geliyormuş gibiydi.

O sırada kızın endişeli bir sesle, "Steve?" dediğini duyunca başını kaldırıp baktı. Kızın sesindeki flört eden hava yok olmuştu. "Gelsene buraya, bundan pek hoşlanmadım." Karavanın yan kapısı aralıktı ve rüzgârın şiddetini artırmasıyla arada bir hafifçe açılıp kapanıyordu. Sürücü tarafının portatif merdiveni de aşağıya indirilmişti. Fakat genç kız bunlara pek aldırmamış, gözlerini merdivenin dibinde toz toprak içinde duran sarı saçlı, parlak mavi elbiseli oyuncak bebeğe dikmişti. Bebek yüzüstü öylece yatıyordu. Sahipsiz oyuncak bebeğin kumlar içindeki görüntüsü Steve'in de hoşuna gitmemişti.

Karavanın orta kapısını açıp içeriye bir göz attı. Aracın içi fırın gibiydi, yanıyordu sanki. "Hey, kimse yok mu?" diye seslendi.

Sorusunun saçma olduğunu biliyordu. Karavanda biri olsaydı, en azından motoru çalıştırarak aracı klimayla serinletirdi.

"Boşuna bağırma." Cynthia yerdeki bebeği alıp kumlardan temizledi, "Bu ucuz bir bebek değil," dedi. "Ayrıca oldukça özenilmiş." Bebeğin eteğini kaldırdığında elbiseyle aynı renkte dikilmiş bir bez parçası olduğunu gördü. "Bebeğin sahibi olan küçük çocuk buralarda olsaydı, onu böyle toz toprağın içinde bırakmazdı bence. Anlamadım, bebeğini neden bıraksın ki? Karavanın içine bile koymamış ya da koyamamış." Kapıyı açtı, aracın orta kapısının basamağına basıp bir an tereddüt etti ve sonra başını çevirip Steve'e baktı. "Gelsene."

"Gelemem, patronu bulmam lazım."

"Sadece bir dakika! Ben de bu araca girmeye can atmıyorum. Andrea Doria gibi bir şey..."

"Mary Celeste demek istiyorsun. Andrea Doria batmıştı."

"Öyle olsun ukala dümbeleği. Hadi ama, uzun sürmez. Zaten..." Duraksadı.

"Patronumun ortadan kaybolmasıyla mı ilgili? Böyle mi düşünüyorsun?"

Cynthia başını salladı. "Çok uzak bir mesafe değil. Hepsi de ortada yoklar, öyle değil mi?"

Steve hâlâ tereddüt ediyor ve bunu kabullenmek istemiyordu. Bu hak etmediği bir sorun olurdu. Cynthia onun tereddüdünü görünce ellerini kaldırıp, "Pekâlâ," diyerek içini çekti. "O zaman ben de yalnız girip bakarım."

Elinde bebekle içeriye girip bakındı. Steve onun kararlı olduğunu görünce peşinden karavana girdi. Cynthia başını çevirip ona baktı ve sonra elindeki bebeği koltuklardan birinin üzerine bırakarak boynunu eliyle yelpazeledi. "Çok sıcak burası! Cehennem gibi!"

Cynthia karavanın içine doğru ilerlerken, Steve de başını hafifçe eğerek sürücü kabinine gitti. Sağ koltuğun ön tarafında, panel boşluğunda bir sürü futbolcu kartı vardı ve hepsi de takımlar halinde paketlenmişti. Steve dizilerden birini alıp bakınca, bazı kartların, üzerinde fotoğrafı olan beyzbolcular tarafından imzalandığını gördü. Albert Belle'in kartında, fotoğrafın hemen altında, "David'e, iyi bir sporcu ol! Albert Belle" yazılmış ve imzalanmıştı. Diğer kartlarda da ünlü oyuncuların fotoğrafları ve imzaları vardı.

Cynthia karavanın arka tarafından, "Bir de erkek çocuk varmış galiba," diye seslendi. "Tabii bebeğin sahibi olan kız çocuğu, bu erkek oyuncaklarıyla da oynamıyorsa. Raflardan birinde de bir sürü çizgi roman var."

Steve, "Evet, bir erkek çocuk varmış," dedi ve elindeki futbolcu kartlarını aldığı yere bıraktı. *Evde bırakmaya kıyamadığı imzalı beyzbolcu kartlarını yanında getirmiş.* "Çocuğun ismi David."

Cynthia şaşırmıştı. "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

Steve, "*Gizli Dosyalar* dizisini izleyerek öğrendim," dedi. Alet panelinin üzerindeki kâğıtların arasında duran bir benzin faturasını alarak düzeltti. Fatura, Ralph Carver adına düzenlenmişti ve Ohio adresi vardı. Kent ya da kasaba ismi silinmişti ama Wentworth olabilirdi.

"Peki, çocukla ilgili başka bir şey biliyor musun? Soyadını ya da nereden geldiğini mesela?"

Steve, "David Carver," derken sırıttı. "Babasının ismi Ralph Carver ve yanılmıyorsam Wentworth, Ohio'da yaşıyorlar. Orayı bilirim, Columbus yakınlarında güzel bir yerdir. 1986'da Southside Johnny'yle gitmiştim oraya."

Cynthia ön tarafa geldi. Bebeği göğsüne bastırmıştı. Dışarıda rüzgâr yeniden şiddetlenmiş ve karavanın üzerine kum yağdırmaya başlamıştı. Yağmur yağıyormuş gibi ses çıkarıyordu. "Bunları uyduruyorsun, değil mi?"

Steve benzin faturasını kaldırıp, "Hayır, uydurmuyorum, hepsi burada yazıyor," dedi. "David'in ismi de şu beyzbolcu kartlarının üzerinde yazıyordu. Çok önemli oyuncuların imzalarını almış."

Genç kız kartları alıp baktı ve sonra yerine koyarak geri döndü, yüzü terlemişti. Steve de terlemeye başlamıştı. Terin sırtından aşağıya doğru yapışkan bir yağ gibi süzüldüğünü hissediyordu.

"Peki ama bu insanlar nereye gitti?"

Steve, "Muhtemelen en yakın kasabaya yardım istemeye," dedi. "Belki de geçen bir arabaya binip gittiler. Haritana göre bu yakınlarda hangi şehir ya da kasaba var, hatırlıyor musun?"

"Hayır. Galiba bir kasaba var ama adını hatırlamıyorum. Peki, ama giderken karavanlarını neden kilitlemediler? Baksana, her şeyleri burada." Cynthia bunu söylerken elini karavanın içine doğru salladı ."Arkada ne var biliyor musun?"

"Hayır."

"Kadının mücevher kutusu. Seramik bir kurbağa şeklinde. Küpe ve yüzük gibi şeyleri kurbağanın ağzına koyuyorsun."

"Ne kadar da zevkli." Steve bir an önce buradan çıkmak istiyordu, sadece patronunu aramak istediği için değil, içerisi terk edilmiş bir gemi gibi olduğu için. 50 NUMARALI OTOYOLDA HAYATTA KALDIM, AMERİKA'NIN EN ISSIZ OTOYOLU yazılı tişörtler giyip dolaplara saklanmış vampirler geliyordu gözünün önüne.

Cynthia, "Mücevher kutusu aslında çok güzel ama önemli olan o değil. İçinde sadece iki çift küpe ve bir yüzük var," dedi. "Öyle çok pahalı şeyler değil belki, ama değersiz de değiller. O zaman neden..."

Birden sustu ve harita gözüne, Steve karıştırırken meydana çıkmış olan para mandalına uzandı. Mandalla sıkıştırılmış dolarlara baktı ve sonra eli yanmış gibi onu tekrar yerine bıraktı.

Steve, "Ne kadar para var?" diye sordu.

"Kırk dolar kadar vardı galiba. Ama mandal gümüşe benziyor ve en az üç dört katı para eder. Bu hiç hoşuma gitmedi, sana söyleyeyim."

O sırada şiddetlenen rüzgâr kumları karavanın kuzey tarafına savurarak esti ve patlak lastikler üstünde duran karavanı sarstı. İkisi de, ter içinde kalmış yüzleriyle birbirlerine baktılar. Steve oyuncak bebeğin mavi gözlerine baktı. *Burada neler oldu, tatlım? Neler gördün?*

Sonra karavanın kapısına yöneldi.

Cynthia, "Polis mi çağıracaksın?" diye sordu.

"Evet, ama önce çevrede biraz yürüyüp patrondan bir iz var mı diye bakmak istiyorum."

"Böyle deli gibi esen rüzgârda mı? Bu aptallık!"

Steve birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemeden kıza baktı ve sonra onun yanından geçip merdivenlerden aşağıya indi.

Kız da onun peşinden indi. "Hey, sen benim bilgimle alay ettin, ben de sana aptal dedim, ödeştik."

"Önsezi."

"Önsezi mi? Öyle mi? Pekâlâ, ödeştik mi? Hadi ama zaten çok korkuyorum."

Steve, kıza gülümsedi. Yüzündeki endişeden biraz etkilenmişti. "Peki, tamam, ödeştik. "

"İstersen sen yürürken ben de kamyonla seni yavaşça izleyeyim, ne dersin? Bunu yapabilirim."

"Kamyonu geriye, çevirebilir..." derken birden, üzerinde "Kleenex" yazan bir kamyon yaklaşık yüz kilometre hızla doğuya doğru yanlarından geçti. Kız etrafa sıçrayan kumlardan korunmak için ince kolunu kaldırıp elini gözlerine siper etti. Steve kızın omuzlarını tutup onun sendelemesini engelledi. "Kamyonu geriye çevirebilir misin?"

Cynthia ona ters ters bakıp kendini onun kollarından kurtardı. "Tabii, yapabilirim."

"Pekâlâ... Ama sadece iki kilometre hızla gideceksin, ne olur ne olmaz."

"Tamam." Kız kamyona doğru yürüdü ve sonra, birden dönüp Steve'e baktı. "Yakındaki kasabanın ismini şimdi hatırladım. Yolun güneyinde, doğuya doğru, ismi oldukça garip, orayı seveceksin Lubbock'lu adam."

"Neymiş peki?"

Cynthia sırıtarak, "Desperation," dedi ve kamyonun sürücü koltuğuna tırmanıp oturdu.

5

Steve, batıya giden yol şeridinin kenarından doğuya doğru yürümeye başladı ve yanından geçerken direksiyondan, "Ne aradığını bir türlü anlamış değilim!" diye bağıran Cynthia'ya el salladı.

Steve cevap vermeye fırsat bulamadan kız geçip gitmişti. Ne aradığını kendi de bilmiyordu. Bir iz mi? Bu rüzgârda iz bulmaya çalışmak saçma bir fikirdi. Kan mı? Kırık bir far ya da motosikletin krom parçaları mı? En mümkün olan buydu. İki şeyden emindi: Önsezileri bunu yapmasını sadece istememiş, ona emretmişti. Ayrıca oyuncak bebeğin mavi gözlerini de aklından çıkaramıyordu. Bir kız çocuğu, nasıl olur da yolculukta yanına alacak kadar sevdiği oyuncak bebeğini yolun kenarında toz

toprak içinde öylece böyle bırakıp giderdi? Anne mücevherlerini, baba parasını ve David de imzalı kartlarını geride bırakmış ve yok olmuşlardı.

Neden?

Cynthia, bir süre yol aldıktan sonra parlak sarı kamyonu geriye, tekrar batı yönüne çevirdi. Kız bunu öyle ustaca yaptı ki Steve bu kadarını yapabileceğinden emin değildi. Kız, biraz ileride kamyonu durdurup indi ve Steve'e doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. Steve onun önsezisinin kendisini buraya yönlendirdiği şeyi bulma ihtimali karşısında biraz bozuldu. Cynthia, "Hey," diye bağırıp yere eğilerek bir şey aldı ve üstündeki kumları silkeledi.

Steve kızın durduğu yere doğru koştu. "Ne buldun? Nedir o?"

"Küçük bir not defteri. Sanırım patronun buradaydı." Küçük defterin kapağına baktı. "Baksana, ön kapakta J. Marinville yazıyor."

Steve küçük defteri aldı ve sayfaları aceleyle çevirip incelemeye başladı. Sayfalarda yön talimatları, Steve'in çizdiği yol krokileri ve planlanmış resepsiyonlar hakkında yazılar vardı. Marinville, St. Louis başlığı altına Patricia Franklin yazmıştı. İsmin altına, "*Kızıl saçlar ve koca memeler. Ona sakın PAT ya da PATTY diye hitap etme. Aynı zamanda hayvan hakları savunucusu. Vejeteryan*!" diye karalanmıştı. Son sayfada ise patronunun göz alıcı elyazısıyla yazılmış tek bir kelime vardı:

Sevgili

Hepsi bu kadardı. Sanki birisine imza vermek için yazmaya başlamış ama tamamlayamamıştı.

Cynthia kollarını küçük göğüslerinin altında kavuşturmuş, elleriyle dirseklerini ovuyordu. Birden başını kaldırıp, "Burada üşümek imkânsız ama ben yine de üşüyorum," dedi. "Her şey giderek tuhaflaşıyor."

"Peki ama bu küçük defter nasıl olmuş da rüzgârda uçmamış?"

"Tamamen şans eseri. Büyük bir kayaya çarpmış sonra da bir kısmı kumla örtülmüş. Şu oyuncak bebek gibi işte. Biraz sağa ya da sola düşse şimdi çoktan Meksika'ya kadar gitmişti."

"Onu düşürdüğünü nereden biliyorsun?"

"Sen öyle düşünmüyor musun yani?"

Steve ağzını açıp hiçbir şey düşünmediğini söylemek istedi, en azından şimdilik, ama sonra sustu. Parlayan bir şeyler görüyordu. Muhtemelen Cynthia'nın bir süre önce gördüğünü söylediği parıltıydı. Artık hareket etmiyorlardı ve parıltı sabit duruyordu. Daha önce düşündüğü gibi kayaya benzemiyordu, bundan emindi. İlk defa korkmaya başlamıştı. Hiç düşünmeden ileri atıldı ve kumların üstündeki o parıltıya doğru koşmaya başladı.

Cynthia şaşkınlıkla, "Hey, o kadar hızlı gitme, beni bekle!" diye bağırdı.

"Hayır, sen orada kal!"

Yüz metre kadar koşmuştu ki, parıltının genişlediğini ve ona hiç de yabancı gelmeyen bir şekle dönüşmeye başladığını gördü. Birden başı döner gibi olunca durdu. Hafifçe eğilip elleriyle dizlerini tuttu. On sekiz yıldır içtiği puroların intikam almaya geldiklerinden emindi.

Baş dönmesi biraz geçmişti ve kalp atışları yavaşlamıştı. Arkasında bir kadının soluk soluğa nefes alıp verdiğini duydu. Cynthia koşarak ona doğru geliyordu. Bukleleri biraz düzleşmiş ve deli gibi terlemişti.

Kız yanına geldiğinde, "Parmağın ucundaki sümük gibi yapışıyorsun," dedi.

"Sanırım bu bir erkeğin bana söylediği en tatlı şey. Bunu bir şiir kitabına yaz, tamam mı? Dikkat et de kalp krizi geçirme. Kaç yaşındasın ki sen?"

Steve güçlükle doğruldu, "Seninle ilgilenmeyecek kadar yaşlıyım. İyiyim. Benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim." O sırada yoldan bir araba büyük bir hızla geçti. Birbirlerine baktılar. Bu yoldan araba geçmesi bile önemli bir olaydı.

"İstersen koşmayı bırakalım da yürüyerek gidelim, ne dersin? Orada parlayan her neyse, bir yere gidecek hali yok herhalde."

Steve, "Onun ne olduğunu biliyorum," diyerek adımlarını hızlandırdı. Bir süre sonra parlayan şeyin başına geldiler ve Steve onun önünde, ilkel bir kabile üyesinin kutsal bir cismin önünde eğildiği gibi diz çöktü. Patronunun Harley motosikleti, dikkatsiz bir biçimde kumlara gömülmüştü. Rüzgâr gidonun bir parçasını temizleyip açığa çıkarmış ve diğer parçanın da bir bölümü ortaya çıkmaya başlamıştı.

Kızın gölgesi üzerine düşmüştü ve Steve başını kaldırıp ona korkmadığını söylemek istedi, ama yapamadı. Zaten kızın da bu tür sözlere inanmayacağı ortadaydı. Gözleri kocaman açılmış, gömülü motosiklete bakıyordu. O da Steve'in yanına diz çöktü ve kumlan kazmaya başladı. İlk bulduğu şey Johnny Marinville'in kaskı olmuştu. Onu kumların arasından çıkarıp temizledi ve yere bıraktı. Steve onu izliyordu. Ayağa kalkmak istiyor, fakat bacaklarının kendisini taşımayacağından korkuyordu. Gazetelerde okuduğu, ortaya çıkarılan gömülü cesetler hakkındaki haberler geliyordu aklına.

Kızın kazdığı kumların arasından kırmızı ve krem rengi motosiklet ile "HARL" harfleri görünüyordu.

Kız, "İşte bu," dedi. Sözleri tam anlaşılmıyordu çünkü eliyle ağzını ovuşturup duruyordu. "Gördüğüm motosiklet buydu."

Steve gidonun iki ucundan yakalayıp çekti ama motosikleti yerinden kımıldatamadı. Buna pek şaşırmadı. Birden ilginç ve ürkütücü bir şey fark etti. Artık sadece patronu için endişelenmiyordu. Hayır, artık endişeleri daha da artmıştı. Ayrıca tuhaf şeyler hissediyordu, sanki...

Cynthia motosikletin benzin deposu kapağını temizleyerek, "Steve, dostum," dedi, "Belki de benim saçmaladığımı düşüneceksin ama bence gözetleniyoruz."

Steve, "Hayır, saçmaladığını sanmıyorum," dedi ve motosikletin benzin deposu üzerindeki kumları iyice temizledi. Neyse ki kan yoktu. Elbette motosikletin hâlâ kumlar altında olan diğer kısımlarında kan ya da altında bir ceset olabilirdi. "Ben de öyle hissediyorum."

Kız, "Buradan gidebilir miyiz?" dedi neredeyse yalvaran bir sesle. Sonra kolunun tersiyle alnındaki terleri sildi. "Lütfen."

Steve ayağa kalktı ve geriye doğru yürümeye başladılar. Steve, kız elini kendisine doğru uzatınca memnuniyetle tuttu.

Cynthia, "Aman Tanrım, ne kadar güçlü bir his," dedi. "Senin için de öyle mi?"

"Evet bende de aynı his var, bir anlamı olmayabilir ama güçlü. Şey gibi..."

O sırada uzaklardan bir uluma duyuldu. Cynthia hafifçe titredi ve Steve'in elini iyice sıktı. O kadar sıkmıştı ki Steve kızın tırnaklarını yeme alışkanlığına şükretmişti.

Cynthia, "Bu da ne böyle?" diye sızlandı. "Tanrım, bu ses de ne böyle?"

Steve, "Bir çakal," dedi, "hani şu kovboy filmlerindeki çakallardan. Bize bir şey yapmazlar. Hadi Cynthia, biraz daha cesur olmalısın. Azıcık hızlan."

Genç kız ona uyabilmek için biraz daha hızlı yürümeye başladı. O sırada bir çakal uluması daha duyuldu.

Steve, "Merak etme, o kadar yakınımızda değiller," dedi. Elini kızın elinden çekmemek için kendini zor tutuyordu. Göründüğünden çok daha güçlü bir kızdı, parmaklarını acıtıyordu. "İnan bana komşu eyalette bile olabilirler."

Cynthia elini biraz gevşetti ve terden parlayan yüzünü çevirip Steve'e baktı. Bakışları acınacak derecede korku doluydu. "Tamam, belki yakında değiller, belki başka eyaletteler, hatta Kaliforniya sınırındalar, ama ısıran şeylerden korkuyorum. Kamyonuna geri dönebilir miyiz?"

"Evet."

Yürürken bir uluma daha duyulduğunda kız bu kez Steve'in elini o kadar çok sıkmadı, ses gerçekten de Steve'in dediği gibi çok uzaklardan geliyordu. Kamyona ulaştılar. Cynthia araca binerken omzunun üzerinden ona baktı ve gergince gülümsedi. Steve kamyonun diğer tarafına geçerken gözetlendikleri hissinin kaybolduğunu fark etti. Hâlâ endişeliydi ama artık sadece patronu için. Eğer John Edward Marinville öldüyse, tüm dünyada gazeteler bu haberi yazacak ve Steve Ames de hikâyenin

bir parçası olacaktı. Güzel bir parçası olmayacaktı. Tıpkı "Büyük Adam" sonunda trapezden düşerken orada olmayan koruma ağı gibi.

"Gözetlenme hissi belki de çakallar yüzünden olmuştur, ne dersin?"

"Olabilir."

Cynthia, "Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Steve derin bir nefes alıp ceptelefonuna uzandı. "Artık polise haber vermenin zamanı geldi," diyerek 911'i çevirdi.

Telefondan gelen metalik sesin söylediklerini aslında bekliyordu: Kaydedilmiş bir ses ona telefon edemeyeceğini, üzgün olduğunu söylüyordu. Patronu telefon edebilmişti, kısa konuşmuştu ama olsun. Steve telefonu kapatıp yerine koydu ve motoru çalıştırdı. Hava yavaş yavaş kararmaya başlıyordu. Kahretsin. Boş karavanda ve patronunun kumlara gömülmüş motosikleti önünde epey zaman harcamışlardı.

Cynthia, "Çalışmıyor mu?" diye sordu.

"Hayır. Hadi gidip söylediğin şu kasabayı bulalım. Adı neydi?"

"Desperation. Buranın doğusunda kalıyor."

Steve, birinci vitese taktı. "Bana yolu göster bakalım."

Cynthia onun koluna dokunup, "Elbette," dedi. "Yardım bulacağız. Böyle küçük bir kasabada bile en azından bir tane polis vardır, değil mi?"

Doğuya doğru dönmeden yol kenarındaki karavanın yanından geçtiler. Kapı hâlâ çarpıp duruyordu. İkisi de kapatmayı düşünmemişlerdi. Steve kamyonu durdurdu ve el frenini çekip, aşağıya inmek üzere kapısını açtı.

Cynthia eğilip onu omzundan yakaladı. "Hey, nereye gidiyorsun?" Paniğe kapılmış görünmüyordu ama serinkanlı olduğu da söylenemezdi.

"Merak etme kızım, hemen döneceğim."

Kamyondan indi ve hızlı adımlarla karavanın kapısını kapatıp geri döndü.

"Her zaman böyle misindir?"

"Her zaman değil, sadece şu kapının rüzgârda çarpıp durmasını istemedim." Düşünceli bir tavırla kıza bakıp sonra omuz silkti. "O sallanan kapı bana perili evlerdeki panjurları anımsatıyordu."

"Anladım." O anda uzaktan birbiri ardına gelen uluma sesleri duydular, rüzgârın şiddetinden seslerin hangi yönden geldiğini kestirmek kolay değildi, ama sanki doğudan geliyor gibiydi. Bu sefer en az on iki hayvan vardı. Steve kamyona binip kapıyı kapadı.

Steve birinci vitese takarken, "Hadi gidip derdimizi anlatacak birilerini bulalım," dedi.

– Beşinci Bölüm –

1

David Carver, kot pantolonlu ve mavi gömlekli kadının sırtını demir parmaklıklara verdiğini, kollarını göğüsleri üzerinde bağlayıp korunma pozisyonu almak üzere toparlandığını gördü. İriyarı polis, masayı kenara çekmiş kadını yakalamaya hazırlanıyordu.

Kadının yere fırlattığı silah beton zeminde kayıp David'in hücresi önüne geldiğinde kır saçlı adam, *sakın dokunma*, diye bağırmıştı. *Sakın dokunma, zaten boş o silah!*

David adamın dediğini yapmış, ama silaha bakarken yerde başka bir şey görmüştü. Masanın üzerinde duran fişeklerden birisi de yuvarlanmıştı ve silahın yanında duruyordu. Mary'yle polis arasındaki mücadele sırasında masanın üzerinde bulunan yeşil renkli fişekler her tarafa dağılmış ve biri de onların hücresinin önüne yuvarlanmıştı.

Yaşlı adam haklıydı, boş silahı alıp ne yapabilirdi ki? Fişeğe erişse bile bu iyi bir fikir olmayacaktı. Polis çok uzun boyluydu, neredeyse profesyonel basketbolcu gibiydi, aynı zamanda *rugby* oyuncusu kadar da iri ve hızlıydı. Hayatında eline hiç silah almamış olan David, fişeği nereye yerleştireceğini bulmaya çalışırken polis onu kıskıvrak yakalardı. Ama yine de fişeği eline geçirebilirse... Kim bilir?

Polis, Mary'ye, "Yürüyebilir misin?" diye soruyordu. Sesi endişeliydi, bu tam bir saçmalıktı. "Bir tarafın kırıldı mı?"

"Ne fark eder ki?" Kadının sesi titriyordu. David onun sesinin korkudan değil öfkeden titrediğini anlıyordu. "Hadi, işini bitirmek istiyorsan, öldür beni."

David başını çevirip onunla aynı hücreyi paylaşan yaşlı adama baktı. Acaba o da yerdeki fişeği görmüş müydü? Pek görmüşe benzemiyordu ama ranzasından kalkmış ve demir parmaklıkların yanına gelmişti.

Polis kafasını uçurmaya çalışmış olan kadına bağırmak ya da vurmak yerine, kolunu omzuna attı. Dostça bir sarılış gibiydi. David, adamın bu

samimi davranışını biraz önce yaşanan şiddetten çok daha rahatsız edici bulmuştu. "Seni öldürmeyeceğim, Mary!"

Polis, sanki bu çılgın kadının söylediklerine inanabiliyor musunuz der gibi Carver ailesinin fertlerine ve David'in yanındaki beyaz saçlı, yaşlı adama bakıp sırıttı. Parlak gri gözlerini David'in mavi gözlerine çevirdiğinde delikanlı ürperdi ve bir adım geri çekildi. Birden dehşete kapılıp kendini aciz ve kırılgan hissetti. Zaten olduğundan daha da kırılgan olabilir miydi bilmiyordu, ama öyle hissediyordu.

Polisin gözleri bomboş bakıyordu, o kadar boştu ki sanki kendinde değilmiş gibi görünüyordu. David, o anda arkadaşı Brian'ı ve geçen kasım ayında onu hastanede ziyaret edişini anımsadı ama bu aynı şey değildi, polisin gözleri hem boştu, hem değildi. Adamın bakışlarında garip bir şey vardı. David bunun ne olduğunu bir türlü anlayamamıştı. Ama daha önce hiç böyle bir şey görmediğine emindi.

Polis gözlerini yine Mary adındaki kadına çevirdi ve abartılı bir şaşkınlıkla baktı. "Yoo, hayır efendim. Her şey böyle ilginç bir hale gelmişken neden öldüreyim seni?" Elini sağ ön cebine atıp bir sürü anahtar çıkardı ve onların arasından anahtara hiç benzemeyen kare şeklinde bir şeyi ayırıp metalin ortasına soktu. David onu bir otel kartına benzetmişti. Adam onu hücrenin kilidine yerleştirip açmıştı. "Hadi, gir içeri bakalım, Mary," dedi. "Burada çok rahat edeceksin."

Mary onu duymazdan geldi ve başını çevirip David'in anne babasına baktı. Onlar oğullarının yaşlı adamla kaldığı hücrenin tam karşısına denk gelen küçük hücredeydiler. "Bu adam manyak, kocamı öldürdü. Bana..." Polisin sırıtarak kendisine baktığını görünce yutkunarak sustu. Adam sanki konuşması için onu cesaretlendirmek istiyormuş gibi kadına bakıyordu: *Hadi Mary, dök içini, kendini daha iyi hissedeceksin.* "Bana yaptığı gibi onun da omzuna kolunu attı ve sonra dört kez ateş etti kocama. Öldürdü onu."

Ellie Carver başını sallayarak, "Bizim de küçük kızımızı öldürdü," diye bağırdı. Annesinin ses tonu David'e gerçekdışı bir rüya gibi gelmişti. Sanki iki kadın yarış ediyor gibiydiler. Birazdan Mary, *köpeğimizi de öldürdü* diyecek, annesi ise...

David'in babası, "Bundan emin değiliz," dedi. Yüzü on iki raund dövüşüp korkunç bir dayak yemiş bir ağırsıklet boksörü gibi şişmişti ve kan içindeydi. "Emin değiliz." Şişmiş yüzünde umut dolu bir ifade vardı ama polis onu görmezden geliyordu. O an, sadece Mary'yle ilgileniyordu.

"Bu kadar gevezelik yeter, Mary," dedi. Sesi dünyanın en tatlı büyükbabası gibi çıkıyordu. "Gir bakalım odana benim mavi gözlü muhabbet kuşum."

"Girmezsem ne yapacaksın, beni de mi öldüreceksin?"

Polis yine aynı yumuşak sesle, "Seni öldürmeyeceğimi söyledim ya!" dedi. "Ama ölümden daha korkunç şeyler de olabileceğini unutma." Sesi değişmemişti ama Mary başını kaldırdığında kendini boa yılanına kurban edilmek üzere bir yere bağlanmış küçük bir keçi yavrusu gibi hissetti. "Canını çok acıtabilirim, Mary," dedi. "Canını öyle acıtırım ki, seni öldürmüş olmamı dilersin. Bana inanıyorsun, değil mi?"

Mary ona bir süre daha baktı ve sonra hiç sesini çıkarmadan başını önüne eğerek hücreye girdi. İçeri girerken yüzü titriyordu. Polis, hücrenin demir parmaklıklı kapısını üzerine kapatıp kilitleyince kendini içerideki dört yataktan birinin üzerine attı, yüzünü kollarının arasına gömdü ve hıçkırmaya başladı. Polis hiç sesini çıkarmadan, başı önünde bir süre onu seyretti. O sırada David, yerdeki fişeğe tekrar bakmış ve onu almayı düşünmüştü. O sırada polis aniden silkindi ve sırtını hıçkırarak ağlayan kadının bulunduğu hücreye döndü. Sonra David'in durduğu yere doğru yürümeye başladı.

Kır saçlı yaşlı adam polis onların bulunduğu hücreye doğru yaklaşınca hemen geri çekildi ve dizlerinin arkası yatağının kenarına değince oturuverdi. Sonra ellerini tekrar gözlerine götürdü. David daha önce bunun çaresizlik olduğunu düşünmüştü, ama artık bunun polisin bakışlarıyla karşılaştığında hissettiği dehşetin yansıması olduğunu biliyordu. Bu, zorunda kalmadıkça bir şeye bakmak istemeyen birinin davranışıydı.

Polis, "N'aber Tom?" diye sordu. "Nasıl gidiyor ahbap?"

Kır saçlı adam polisin sesini duyunca irkildi, fakat ellerini yüzünden çekmedi. Polis bir süre daha adama baktıktan sonra bakışlarını David'e çevirdi. David gözlerini adamdan kaçıramıyordu, şimdi yapışıp kalan gözler onunkiler olmuştu. Bir şey daha vardı. Sanki bir çağrı gibi.

Sarışın polis, "Eğleniyor musun, David?" diye sordu. Adamın gözleri irileşmiş ve ışıkla dolu parlak, gri göllere dönüşmüştü. "Ee, David, bu perdeyi sen mi dolduracaksın?"

David dudaklarını yalayarak, "Şey..." diye kekeledi, "Ne demek istediğinizi anlayamadım."

"Anlayamadın mı? Buna şaşırdım. Çünkü ben açıkça görebiliyorum..." Elini kaldırıp dudağına götürdü ve sonra tekrar indirdi. Yüzünde gerçek bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Evet, ne gördüğümü bilemiyorum. Evet, bu bir soru. Sen kimsin bakalım delikanlı?"

David anne babasına dönüp bir süre yardım ister gibi korkuyla onlara baktı. Onların yüzlerindeki panik ve dehşet ifadesini görünce başını çevirdi. Polisin onu da kızları ve Mary'nin kocası gibi öldüreceğini düşünüyor olmalıydılar.

Çocuk yeniden polise baktı. "Adım David Carver," dedi. "Poplar Sokağı 248 numarada, Ohio, Wentworth'da yaşıyorum."

"Bunun doğru olduğuna eminim küçük Dave, ama seni kim yaptı? *Tak*!"

David, *aklımı okumuyor*, diye düşündü, *ama eğer isteseydi yapabilirdi.*

Bir yetişkin belki de bu soruya güler geçer, aptal olma diye düşünürdü, ama David yetişkin değildi, henüz on bir yaşında bir çocuktu. Üstelik de sıradan bir çocuk değildi. Geçen kasım ayından beri pek çok büyük değişiklik olmuştu. Bu değişikliklerin o anda yaşadıklarında kendisine yardımcı olmasını umuyordu.

Polis ise gözlerini kısmış, David'e bakıyordu.

David, "Sanırım beni yapanlar annemle babam," dedi. "Bu işler böyle olmuyor mu?"

"Leylek meselesini anlayan bir çocuk! Bravo, David! Pekâlâ, şimdi diğer sorumu cevapla bakalım, eğleniyor musun?"

"Kız kardeşimi öldürdün, böyle aptalca şeyler sorup durma!"

Babası korkulu bir sesle, "Onu kışkırtma oğlum!" diye bağırdı. Ses babasının sesine hiç benzemiyordu.

Polis, David'e doğru yaklaşarak, "Ah, ben *aptal* değilim," dedi. Gözbebekleri fırıl fırıl dönüyor gibiydi. Adamın gözlerine bakarken David'in midesi bulandı, neredeyse kusacaktı ama bakışlarını çekemiyordu. "Bana her şeyi söyleyebilirsin, ama aptal olduğumu söyleyemezsin! Ben çok şey bilirim, çok şey!"

David'in annesi, "Oğlumu rahat bırak!" diye bağırdı. Polis önünü tamamen kapadığından, David annesini göremiyordu. "Ailemize yeterince zarar vermedin mi? Oğluma dokunursan seni öldürürüm!"

Polis ona aldırış etmedi. İşaretparmaklarını gözlerine götürüp, alt gözkapaklarını aşağıya doğru çekti ve gözlerini iyice ortaya çıkarıp, "Bende kartal gözleri vardır, David," dedi. "Bu gözler gerçeği uzaktan bile görür. Buna inanmalısın. Evet, kartal gözleri." Polis hâlâ parmaklıkların arasından David'e bakmaya devam ediyordu. Sanki on bir yaşındaki David onu hipnotize etmiş gibiydi.

Polis, "Sen harika bir çocuksun, öyle değil mi?" dedi. "Evet, sen muhteşem bir şeysin bence."

Ne düşünürsen düşün, fişeği almak istediğini düşünme yeter.

Polisin gözleri kocaman açılmıştı. David bir an için onun tam da bunu düşündüğünü, kafasının içine radyo sinyaliymiş gibi bağlandığını sandı. O sırada dışarıdan, uzaklardan bir çakal uluması duyuldu ve psi-

kopat dev polis, birden başını sesin geldiği yöne çevirdi. David'le aralarındaki korku ve hayranlık karışımı telepati bozulmuştu.

Polis yere eğilip silahı aldı. David nefesini tutup onun yerde duran fişeği görmesini bekledi ama adam onu görmedi. Doğrulurken, silahın yan tarafındaki küçük bir mandalı oynatıp kısa çifte namluyu açtı, "Sakın bir yere kaybolma, David," dedi. "Seninle konuşmamız gereken çok şey var. Bunu iple çekiyorum ama şu anda biraz meşgulüm."

Odanın ortasına doğru yürürken, arada bir eğiliyor ve yere saçılmış fişekleri topluyordu. Fişeklerden ikisini, silahın iki namlusuna yerleştirdi, diğerlerini de dalgın bir tavırla cebine attı. David artık bekleyemeyecekti. Hemen eğildi ve demir parmaklığın arasından uzanıp, birkaç santim mesafede duran yeşil renkli fişeği alarak kot pantolonunun cebine attı. Karşıdaki büyük hücrede hâlâ hıçkırıp duran Mary, onun ne yaptığını görmemişti. Hücrelerinde birbirlerine sarılmış polisi dehşetle izleyen anne babası da onun fişeği aldığını görmediler. David arkasını döndü ve hücre arkadaşı kır saçlı yaşlı adama baktı. Elleri hâlâ yüzündeydi, her şey yolunda olabilirdi, ama parmaklarının arasından gözleri açıkmış gibi görünüyordu. Öyleyse, David'in ne yaptığını görmüş olabilirdi, ama David bundan emin değildi. David, polisin Tom olarak seslendiği adamın fişeği aldığını görmüş olabileceğini düşündü ve parmağını dudaklarına götürüp sus işareti yaptı. Yaşlı Tom anladığını belli edecek bir şey yapmadı. Parmaklarının arasından öylece bakmaya devam ediyordu.

Polis yerdeki son fişeği de aldı, masanın altını bir kez daha kontrol ettikten sonra doğruldu. Silahın çifte namlusunu doğal bir hareketle kapattı. David fişekleri toplarken gözlerini adamdan ayırmamıştı, onları sayıp saymadığını merak ediyordu. Öyle görünmüyordu, en azından o ana kadar. Sonra dev adam birden geriye dönüp tekrar David'in kulübesine doğru yürüdü. David midesinin bulanmaya başladığını hissetti.

Polis, David'in hücre kapısına gelince durdu ve gözlerini yine ona dikti. David, *Bir hırsızın kilidi açmak istediği gibi o da beynime girmek istiyor*, diye düşündü.

"Hiç Tanrı'yı düşünür müsün?" diye sordu. "Ama boş ver, Tanrı'nın bölgesi Indian Springs'te biter ve Tonopah'ın kuzeyine şeytan bile fazla uğramaz. Desperation'da zaten Tanrı yoktur, genç adam."

Sözleri bu kadardı. Bunları söyledikten sonra, elinde silahla salondan çıktı. Beş saniye kadar süren sessizlikte sadece Mary'nin hıçkırıkları duyuluyordu. David anne babasına, onlar da David'e baktı. Birbirlerine korkuyla sarılmış küçük çocuklara benziyorlardı. Çocukken de böyle görünüyor olmalıydılar. David onları yatakta çıplak basmış olmayı tercih ederdi. Bu sessizliği bozmak istiyor, ama bunu nasıl yapacağını bilemiyordu.

Sonra polis, birden tekrar içeriye girdi. Öyle uzun boylu ve iriydi ki, kapıdan girerken başını eğmek zorunda kalıyordu. Yüzünde, resimli roman ya da çizgi film kahramanı kedi Garfield'ın ifadesine benzer bir ifade vardı. Salonun bir duvarında, bej renkli eski ve pis bir telefon asılıydı. Polis ahizeyi kapıp, "Oda servisi!" diye bağırdı. "Bana bir oda gönderin hemen!" Ahizeyi yerine astı ve yüzünde deli gibi bir sırıtışla mahkûmlarına baktı. "Bu da Jerry Lewis'in esprilerinden biri," dedi. "Amerikalı eleştirmenler onu anlayamıyor, ama Jerry Lewis, Fransa'da çok seviliyor."

David'e baktı.

"Fransa'da da Tanrı yoktur. Beni iyi dinle. Sadece Cinzano, sarımsaklı salyangoz ve koltukaltlarını tıraş etmeyen kadınlar vardır."

Bir süre sustu, diğerlerine baktı. Yüzündeki sırıtış silinmişti.

"Hey, siz sakın yerinizden kımıldamayın," dedi. "Benden korktuğunuzu biliyorum ve bunda haklı olabilirsiniz, ama burada parmaklıklar arasında bulunmanızın bir nedeni var. Bu çevrede, bundan daha güvenli bir yer bulamazsınız. Dışarıda bir yerlerde, düşünmek bile istemeyeceğiniz bazı güçler var. Ve bu gece..." Susup onlara baktı ve sanki bundan sonra söyleyecekleri yüksek sesle söylenemeyecek kadar korkunçmuş gibi başını salladı.

David içinden, *seni yalancı*, diye düşündü ama sonra merdivenin yanındaki açık pencereden bir çakal uluması duyunca irkildi.

Polis. "Hücreleriniz iyi ve kilitleriniz de sağlamdır," diye devam etti. "Bunlar, güçlü kuvvetli madenciler için özellikle çok sağlam yapılmıştır. Kaçmayı düşünmeyin, başaramazsınız. Böyle bir düşünceniz varsa bundan hemen vazgeçin. Yapacağınız en iyi şey bu olur, inanın bana." Bunları söyledikten sonra, bu kez gerçekten gitti. David, adamın botlarının merdivenlerde çıkardığı sesi ve binayı salladığını duyabiliyordu.

David bir an için ne yapması gerektiğinin bilincinde olarak öylece durdu. Bunu yapmak zorundaydı, ama anne babasının gözleri önünde nasıl yapacağını bilemiyordu. Ama başka çaresi yoktu. Polis hakkında yanılmamıştı, adam onun düşüncelerini okumak istemiş, bunu tam olarak başaramasa da bir şeyler sezmişti. Belki bu daha iyiydi. Adamın Tanrı'yı görmesi, mermiyi görmesinden iyiydi.

David döndü ve yavaşça iki adım atıp yatağın yanına gitti. Cebinde duran fişeğin ağırlığını hissedebiliyordu. Sanki cebinde altın saklıyordu.

Altından daha tehlikeli değil. Belki radyoaktif bir şey.

Bir süre odaya arkasını dönerek durdu ve sonra yavaşça dizleri üzerine çöktü. Derin bir nefes aldı ve yavaş yavaş bıraktı. Ellerini sert yün battaniyenin üzerine koydu ve başını ellerinin üzerine götürdü.

Annesi, "David? Ne oldu?" diye seslendi. "David?"

Babası, "Bir şeyi yok, merak etme," deyince, David gözlerini kapayıp gülümsedi.

Ellie, "Bir şeyi yok da ne demek?" diye bağırdı. "Haline baksana şunun, dizlerinin üzerine çöktü, bayılacak. David!"

Sesleri şimdi uzaklardan gelir gibiydi, ama babasının, "Bayılmadı," dediğini duydu. "Dua ediyor."

David, *Demek Desperation'da Tanrı yok, öyle mi? Göreceğiz bakalım*! diye düşündü.

Artık bu dünyadan uzaklaşmış gibiydi, anne babasının neler düşündüğüne, kır saçlı ihtiyarın onun fişeği aldığını görmesine, hayatı boyunca kimseyi incitmemiş olan ve bu şekilde öldürülmeyi hak etmeyen küçük kız kardeşinin bu deli polis tarafından öldürülmüş olmasına bile aldırmıyordu. O anda tamamen karanlıklar içindeydi ve sadece Tanrı'yı dinliyordu.

2

Tanrı'ya yakarışlarının çoğunda olduğu gibi, David Carver sadece dışarıdan dramatik görünüyordu, iç dünyası tamamen sakindi. Mantıklı değildi belki, ruhani şeylerin mantıkla ilgisi yoktu ama yine de kendi netliğini vardı. Gerçekliği ise David için tartışmasızdı. Tanrı'yı bulmuştu. Daha doğrusu, Tanrı onu bulmuştu.

Bir yıl önce kasım ayında, David'in en iyi arkadaşı bisikletle okula giderken bir araba ona çarpmıştı. Brian Ross bir evin önüne doğru beş altı metre kadar uçmuştu. Aslında her gün okula birlikte giderlerdi, ama o gün David hastalanmış ve yatağından çıkamamıştı. Saat sekiz buçukta telefon çalmış ve annesi on dakika sonra bembeyaz bir yüzle titreyerek yanına gelip, "David, arkadaşın Brian'a bir şey olmuş. Çok üzülmemeye çalış," demişti. Konuşmanın geri kalanını hatırlamıyordu sadece *hayatta kalamayabilirmiş* sözcükleri beyninin içinde çınlıyordu.

David o akşam kendi kendine hastaneyi aramış ve arkadaşının hâlâ yaşadığını öğrenince ertesi gün hastaneye gidip arkadaşını ziyaret etmeye karar vermişti.

Babası, "Tatlım, neler hissettiğini anlıyorum ama hastaneye gitmek iyi bir fikir değil," demişti. Babasının tüylü oyuncaklarıyla oynamayı bıraktığı günlerden beri ilk kez kullandığı tatlım kelimesi Ralph Carver'ın ne kadar üzüldüğünü gösteriyordu. Karısına bakmıştı ama o sadece elindeki bezle bulaşıkları kurulamaya çalışıyordu. Ondan destek alama-

yacağını anlamıştı. Ralph kendisinin de pek destek olabildiğini düşünmüyordu. Kim böyle bir konuşma yapmayı düşünebilirdi ki? Tanrım, oğlu daha on bir yaşındaydı. Ralph daha ona hayatın gerçeklerini bile anlatamamıştı, ölümü nasıl anlatacaktı? Neyse ki Kirstie diğer odada çizgi film izliyordu.

David babasına itiraz etmiş ve, "Hayır baba, iyi bir fikir," demişti. Brian'ın da kendisi için aynı şeyi yapacağını söylemek istemiş, fakat bundan son anda vazgeçmişti. Brian'ın onun için aynı şeyi yapacağını düşünmüyordu aslında ama bunun önemi yoktu. Zaten, Bear Sokağı Korusu'nda olanlardan önce bile, bunu Brian için değil, kendisi için yaptığının bilincindeydi.

Annesi yavaşça ona yaklaşıp, "David, sen çok iyi kalpli bir çocuksun... Ama biliyorsun... Brian... Çok kötü..."

Babası, "Annenin söylemek istediği," diyerek araya girmişti. "Brian havada uçmuş ve başını bir duvara çarpmış." Sonra uzanıp oğlunun elini tutmuştu. "Beyni büyük hasar görmüş. Şu anda komada ve yaşam belirtileri iyi değil. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Beyninin lahanaya döndüğünü mü düşünüyorlar?"

Ralph irkildi ama başını sallamakla yetindi. "Çok kötü durumdaymış. Onun için en iyi şey her şeyin çabuk bitmesi olur. Onu görmeye gidecek olursan tanıdığın, bildiğin arkadaşını göremeyeceksin ..."

Annesi o sırada bir şey demeden oturma odasına geçti, Kirstie'yi kucağına alıp ağlamaya başladı.

David'in babası da karısının arkasından ağlamak üzereymiş gibi baktı ve sonra David'e döndü. "En iyisi onu en son gördüğün haliyle hatırlaman. Beni anlıyor musun?"

"Evet, ama bunu yapamam. Gidip onu görmeliyim. Beni götürmek istemiyorsan bunu anlarım. Okuldan sonra otobüse atlar kendim giderim."

Ralph derin bir nefes alarak, "Pekâlâ, seni götüreceğim, okul çıkışını beklemene de gerek yok. Sadece bundan kimseye bahsetme," Demişti. Bunu söylerken başıyla oturma odasını işaret etmişti.

"Ah, hayır baba, bunu yapmayacağımı biliyorsun." Küçük kardeşinin odasına gelip Brian'a ne olduğunu sorduğundan, canının acıyıp acımadığı, ölmenin nasıl bir şey olduğu ve buna benzer bir sürü soru sorduğuna ise hiç değinmedi. Kardeşinin yüzü öyle ciddi ve dikkatliydi ki. Yine de insanın her şeyi anne babasına anlatmaması daha iyiydi. Onlar yaşlıydı ve pek çok şey sinirlerine dokunuyordu.

Ellie o sırada tekrar onların yanına gelip, "Brian'ın anne babası onu görmene izin vermeyecektir," demişti, "Mark ile Debbie'yi yıllardır tanırım. Üzüntüden çıldırmak üzereler, onun yerinde sen olsan ben de aynı

durumda olurdum. Yine de senin gibi küçük bir çocuğun, ölmek üzere olan bir çocuğu görmesine izin vermemeleri gerektiğini bilirler."

David sakin bir tonla, "Hastaneye telefon ettikten sonra onları da aradım," dedi. "Onlara Brian'ı görmek istediğimi söyledim ve Bayan Ross tamam dedi." Babası hâlâ onun elini tutuyordu. Anne babasını çok severdi ve bu olay onları bu kadar üzdüğü için üzülüyordu, ama ne yapması gerektiğini biliyordu. O anda bile, kendini yöneten bir güç olduğunu hisseder gibiydi. Sanki daha büyük ve akıllı biri küçük bir çocuğun elinden tutmuş onun bir köpek, tavuk ya da kardan adam resmi yapmasına yardım ediyordu.

Ellen Carver, "Onun nesi var böyle?" diye homurdandı. "Aklından ne geçiyor bilmek istiyorum."

"Arkadaşıma veda edebileceğimi söyledi. Bu hafta sonunda büyükbabası ve büyükannesi geldikten sonra yaşam destek makinelerini kapatacaklarmış. Benim geleceğime sevindiğini de söyledi."

Ertesi gün öğleden sonra Ralph işinden izin aldı ve okula gittiğinde, oğlunu okulun önündeki kaldırımda beklerken buldu. David'in gömlek cebinin önünde, "Erken çıkabilir" yazılı mavi bir kart vardı. Hastaneye vardıklarında, çok ağır hareket eden bir asansöre bindiler ve beşinci kata çıktılar. David, göreceği korkunç manzaraya kendini alıştırmaya çalışıyordu. Bayan Ross telefonda, *Sakın korkma, David*, demişti. *Hiç iyi görünmüyor. Acı çekmediğine eminiz, bilinci kapalı, ama görünüşü hiç iyi değil.*

Brian'ın yattığı odanın önüne geldiklerinde babası, "Benim de girmemi ister misin?" diye sordu. David başını iki yana salladı. Annesi olayı haber verdiğinden beri zaten kendinde değil gibiydi. Kendisinden daha deneyimli birinin onu yönlendirdiğini hissediyordu. Gerektiğinde o kişi cesur olmasını da bilecekti.

Odaya girdiğinde, Bay ve Bayan Ross kırmızı vinil sandalyelerde oturuyorlardı. İkisinin de elinde okumadıkları birer kitap vardı. Brian pencerenin yanındaki yataktaydı. Etrafı sesler çıkaran ve video ekranlarına giden yeşil çizgiler gönderen aletlerle doluydu. Üzerine ince bir battaniye örtülmüştü. Onun altında yakası iki yana açılmış beyaz bir hastane gömleği vardı. Açık göğsünde ve başının üst kısmını saran geniş bandajın altında Brian'ın vücuduna yapıştırılmış bir sürü kauçuk cisim görülüyordu. Brian'ın sol yanağında, alnına yakın bir noktadan ağzının kenarına kadar inen bir kesik vardı. Kesik siyah bir iplikle dikilmişti. Bu görüntü David'e, cumartesi geceleri gösterilen eski Frankenstein filmini anımsattı. Bazen Brian'larda kalırdı ve ikisi geç saatlere kadar böyle korku filmleri izleyip patlamış mısır yerlerdi. Bu eski, siyah beyaz cana-

varlara bayılıyorlardı. Hatta bir akşam, *Mumya* filmini izlerken Brian, David'e dönmüş ve, "Aman Tanrım, mumya peşimizde, daha hızlı yürüyelim!" demişti. On bir yaşındayken her şey insana o kadar komik geliyordu ki kahkahalarla gülmüşlerdi.

Brian'ın gözleri sanki ona bakar gibiydi, ama bomboştu. Açık oldukları halde ağustos ayında bir okulun sınıfları gibi bomboştular.

David kendi dışında bir güç tarafından yönlendirildiğini daha da fazla hissederek aletlere yaklaştı. Brian'ın göğsüne ve şakaklarına yapıştırılmış kauçuk cisimlere baktı. Bu cisimlere bağlanmış telleri ve Brian'ın kafasının sol tarafındaki geniş sargıyı inceledi. Başı sanki şekil değiştirmiş gibiydi. David öyle olması gerektiğini düşündü. Bir insan havada uçup başını bir tuğla duvara çarparsa başka ne olabilirdi ki? Brian'ın göğsünde ve sağ kolunda tüpler de vardı. Tüpler yatağın yanındaki direklerden sarkan sıvı torbalarına bağlanmıştı. Brian'ın burun deliğine ince bir boru sokulmuştu ve bileğinde de bir bant vardı.

David, *Onu hayatta tutan makineler bunlar demek ki! Onları kapatıp iğneleri çıkardıklarında...* diye düşündü. Gördüklerine inanmak istemiyordu. Bu minik mucizevi aletler sadece hüznü erteliyordu. Brian'le okulun bahçesine çıktıklarında yakalanmayacaklarını düşündükleri her fırsatta, okulun çeşmesine koşar ve birbirlerine su sıkarlardı. Meşhur Bear Sokağı Korusu'nda bisiklete biner ve komando olduklarını hayal ederlerdi. Kitap, çizgi roman ve beyzbol kartı değiş tokuşu yapar, bazen de sadece David'lerin arka verandasında oturup Brian'ın *gameboy*u ile oynar, kitap okur ya da David'in annesinin yaptığı limonatadan içerlerdi. Birbirlerine "çak" der ve "kötü çocuk" diye seslenirlerdi. Bazen yalnız kaldıklarında, daha terbiyesiz şeyler söyledikleri de olurdu elbette. Daha ikinci sınıftayken, başparmaklarına iğne batırıp birbirlerinin kan kardeş olduklarını ilan etmişlerdi. Bu yılın ağustos ayında, Mark Ross'un da yardımıyla, bir kitaptaki resme bakarak kartondan bir Partenon yapmışlardı. Partenon öyle güzel olmuştu ki, Mark onu aşağı katta hole koymuş ve tüm dostlarına göstermişti. Daha sonra onu Carver'ların evine taşımışlardı.

Komadaki arkadaşının başucunda dururken David en çok da Pantenon'u düşünüyordu. Onu Ross'ların garajında, Brian ve Brian'ın babasıyla birlikte yapmışlardı. Arkada sürekli aynı kaset çalıyordu. Aslında aptalca bir şeydi, çünkü sadece şişe kapaklarından oluşuyordu. Yine de ne olduğu hemen anlaşılıyordu. Onu kendi elleriyle yapmışlardı. Yakında ise Brian'ın elleri bir cenaze levazımatçısı tarafından özel bir fırçayla yıkanacak, tırnakları temizlenecekti. David, *kimse kirli tırnakları olan bir ölü görmek istemez herhalde*, diye düşünmüştü. Elleri

temizlendikten sonra adam onun parmaklarını sanki bir ayakkabıymış gibi birbirine bağlayacaktı. Yerin altında da öylece kalacaklardı. Tıpkı ikinci sınıftayken öğretmenlerinin hep söylediği gibi düzgün bir şekilde. O eller bir daha oyuncak binalar inşa edemeyecekti. O parmaklar birbirini ıslatma oyunları da oynayamayacaktı. Karanlığa aittiler.

Bu düşünceler ona korku değil de umutsuzluk veriyordu sanki. Brian'ın parmakları birbirine bağlanmış olarak tabut içinde yatacağı düşüncesi, ona dünyada hiçbir şeyin değeri olmadığını anlatıyor gibiydi. Demek ki, ölüm öyle bir şeydi ki, küçük çocukları bile ansızın gelip alabiliyordu, ondan kurtuluş yoktu. Ailelerin çocuklarının inanmasını istediği hikâyenin arkasındaki gerçek buydu.

Arkadaşının yatağı yanında durmuş bunları düşünürken, Brian'ın anne babası hiçbir şey söylemeden öylece oturuyorlardı. Onların böyle sessiz oturmaları David'in hoşuna gitmişti. Onları seviyordu. Özellikle de biraz çılgın bir olan Bay Ross'u, ama buraya onları görmeye gelmemişti. Büyükanne ve büyükbabası geldikten sonra bu dünyadan ayrılacak olan onlar değildi. Buraya arkadaşı Brian'ı görmek için gelmişti.

David arkadaşının hareketsiz etini avcuna almıştı, oldukça serin ve hareketsizdi ama hâlâ canlıydı. İçindeki hayatı hissedebiliyordu. Arkadaşının elini hafifçe sıkıp, "Nasılsın kötü çocuk?" diye fısıldadı.

Brian cevap vermedi sadece nefes almasını sağlayan makinelerin sesi duyuluyordu. Yatağın başucundaki makine en büyükleriydi. Makinenin yan tarafından çıkan plastik tüpün içinde, akordeona benzer beyaz bir şey görülüyordu. Makinenin çıkardığı ses alçaktı. Aslında tüm makineler oldukça sessizdi. Akordeon şeklindeki makine nefes alıp vermeye benzer bir ses çıkarıyordu. Sanki Brian'ın bir parçası çıkarılmış ve canı daha çok yanıyor gibiydi. Beyaz akordeon onu ezerek öldürüyordu.

Bir de gözleri vardı.

David sürekli onlara bakmaktan kendini alamıyordu. Hiç kimse David'e, Brian'ın gözlerinin açık olacağını söylememişti. Demek ki insan bilinci kapalıyken de gözleri açık olabiliyordu. Debbie Ross ona, arkadaşını gördüğü zaman korkmamasını söylemiş, ama gözlerinden bahsetmemişti. Ama belki de kaç yaşında olursan ol gerçekten kötü şeylere hazırlıklı olman mümkün değildi.

Brian'ın gözlerinden biri kan içindeydi ve gözbebeği kocamandı. Diğer gözü normaldi, gözbebeği normal boyuttaydı, ama onun dışında normal olan hiçbir şey yoktu. Bir zamanlar ona, *"Hey, mumya peşimizde, kahretsin,"* ya da *"Hadi, koşalım,"* diyen arkadaşı artık orada değildi.

David arkadaşının yanağındaki dikilmiş kesiğe, başındaki sargıya, sargının alt tarafından görünen sapsarı renkli kulağına baktı. Sonra göz-

lerini tekrar onun cansız gözlerine çevirdi. Gözlerindeki boşluk, yokluk onu rahatsız ediyordu. Bu yanlıştan da öteydi...

Kötüydü, kafasının içindeki bir ses bu sözcüğü fısıldamıştı. Bu daha önce duyduğu hiçbir sese benzemiyordu, tam bir yabancıydı. O kadar dalmıştı ki, Debbie Ross elini onun omzuna koyunca birden irkildi. Bağırmamak için kendini zor tutu.

Zavallı kadın ağlamaktan boğuklaşmış sesiyle, "Ona çarpan sürücü sarhoşmuş," dedi. Gözyaşları yeniden yanaklarından aşağıya süzülmeye başlamıştı. "Hiçbir şey hatırlamadığını söylüyor. En kötüsü de ne biliyor musun, Davey, ona inanıyorum."

Bay Ross, "Debbie!" diye bir şeyler söylemek istedi, fakat Brian'ın annesi ona aldırmadı.

"Tanrı nasıl olup da o adamın oğluma arabasıyla çarptığını unutmasına izin verebiliyor?" Kadının sesi yükselmeye başlamıştı. Kapının önünde duran Ralph Carver, neler olduğunu merak edip başını aralık kapıdan uzatarak içeri baktı. Koridorda, önündeki tekerlekli sehpayı iterek götüren hemşire de sesi duymuş ve şaşkınlıkla duruvermişti. Kadın hemen geldi ve 508 numaralı odanın kapısını açıp şaşkın mavi gözlerle içeriye baktı. "Tanrı nasıl oluyor da *hayatının geri kalanı boyunca her gece*, çarparak öldürdüğü oğlumun kanlar içindeki başını rüyasında görüp çığlıklar atarak uyanması gereken bu adama merhamet ediyor?"

Bay Ross geldi ve elini karısının omzuna koydu. Ralph Carver başını kabuğuna çekilen bir kaplumbağa gibi geriye çekti. David bunu gördü. Bu hareketi yüzünden ondan biraz nefret etmiş olabilirdi, ama emin değildi. Hatırlayabildiği Brian'ın solgun yüzüne, şekilsiz sargısına, siyah iplikle dikilmiş yarasına ve gözlerine bakışıydı. En çok da gözlerini hatırlıyordu. Brian'ın annesi de oradaydı, bağırıp çağırıyor, hüngür hüngür ağlıyordu ama oğlunun gözlerinde hiçbir değişiklik yoktu.

David birden, *ama hâlâ orada*, diye düşündü. Bu düşünce, annesi ona Brian'ın kaza geçirdiğini haber verdiği andan itibaren olan pek çok şey gibi kendi içinden gelmiyordu. Sanki aklı ve bedeni bir boruya dönüşmüştü.

O, orada, onun hâlâ orada olduğunu biliyorum. Tıpkı bir yere sıkışıp kalmış biri gibi...

Debbie Ross kontrolünü tamamen kaybetmiş gibiydi, titriyor, kocasının kollarından kurtulmak için çırpınıyordu. Bay Ross tüm gücünü kullanıp onu biraz önce oturduğu kırmızı koltuğa doğru götürdü, ama bu oldukça zor olmuştu. Hemşire hemen koştu ve bir kolunu kadının beline doladı. "Bayan Ross, lütfen oturun, kendinizi daha iyi hissedersiniz."

Brian'ın annesi,"*Tanrı nasıl olur da bir adamın ufak bir çocuğu öldürdüğünü unutmasına izin verir?*" diye bağırıyordu. "*O adamın*

yeniden sarhoş olup bunu yeniden yapmasını isteyen bir Tanrı. Sarhoşları seven ve küçük çocuklardan nefret eden bir Tanrı!"

Brian yine boş gözlerle bakıyordu. Annesinin söylediklerini orada olmadan, fark etmeden dinliyordu.

Bir ses, *evet*, diye fısıldadı. *Evet. O bir yerlerde.*

Bay Ross, "Hemşire Hanım, karıma sakinleştirici bir iğne yapabilir misiniz acaba?" diye sordu. Karısını kontrol etmekte güçlük çektiği belliydi. Kadının içinde bir şeyler serbest kalmıştı. Söyleyecek çok sözü olan bir şeyler.

Hemşire, "Hemen Doktor Burgoyne'u çağıracağım, koridorda," diyerek koşar adımlarla dışarıya çıktı.

Brian'ın babası kendini zorlayarak gülümsemeye çalıştı ve David'e baktı. Adamcağızın yanaklarından terler akıyordu ve alnında da ter damlaları vardı. Gözleri kıpkırmızıydı ve bir günde zayıflamış gibi görünüyordu. David bunun mümkün olabileceğini sanmıyordu, ama öyle görünüyordu. Bay Ross tek kolunu karısının beline sarmış, diğerini de omzuna koymuştu.

"Artık gitsen iyi olur, David," dedi. Nefes nefese kalmıştı. "Pek iyi değiliz..."

David, *Daha arkadaşıma veda bile etmedim*, demek istedi, ama sonra Bay Ross'un yanaklarından aşağıya süzülenlerin ter değil, gözyaşı olduğunu fark etti. Kapıya doğru birkaç adım attı. Sonra arkasını dönüp baktığında Bay ve Bayan Ross'un birbirlerine sarılmış ağladıklarını gördü. O da birazdan ağlayacaktı.

Kendisinin bile tanıyamadığı titrek bir sesle, "Yarın yine gelip onu görebilir miyim acaba, Bay Ross?" diye sordu.

Bayan Ross biraz sakinleşmiş gibiydi. Kocasının kolları, onun göğüslerinin biraz altında kenetlenmişti. Kadının başı saçları yüzüne dökülecek şekilde yana eğilmişti. Birden, Brian'la birlikte izledikleri güreş maçlarını hatırladı. Güreşçiler de birbirlerine böyle sarılırdı. O anda yine Brian'ın, "Ah, mumya peşimizde," deyişini duyar gibi oldu.

Bay Ross başını iki yana sallayarak, "Gelmesen daha iyi olur, David," dedi.

"Ama ..."

"Hayır, David. Doktorlar Brian'ın şansı olduğunu düşünmüyor..." Yüzü David'in daha önce hiç görmediği bir şekilde değişmeye başlamıştı, içi parçalanıyor gibiydi. Uzun zamandır, belki de yıllardır ağlamayan birinin sonunda kendine engel olamadığını görüyordu. Tıpkı bir barajın kapaklarının açılması gibiydi.

Bay Ross, "Ah, oğlum!" diye bağırdı. "Ah, oğlum!" Karısını bırakıp, iki vinil koltuğun arasındaki duvara yaslandı. Bir süre orada öylece kaldı, sonra dizlerini karnına çekti büküldü ve kayarak yere oturdu. Ellerini oğlunun yattığı yatağa doğru uzattı, yanakları ıslak, saçları karmakarışıktı, gömleği pantolonundan sarkıyordu. Oturduğu yerde inliyordu. Karısı hemen yanına çömeldi ve ona sarıldı. O sırada doktor da arkasında hemşireyle içeriye girmişti. David, ağlayarak dışarıya çıktı ama hıçkırmamaya çalışıyordu. Sonuçta hastanedeydiler ve iyileşmeye çalışan insanlar vardı.

Babasının yüzü annesinin Brian'ın kazasını haber verdiği andaki gibi bembeyazdı. David'in elini tuttuğunda eli Brian'ın elinden daha soğuktu.

Asansörün önünde beklerlerken babası, "Arkadaşını böyle gördüğüne üzüldüm, oğlum," demişti. David, *Herhalde söyleyecek başka bir şey bulamadı*, diye düşündü. Eve dönerken Ralph Carver, arabanın içinde de iki kez bir şeyler söylemek istedi, fakat vazgeçti. Bir ara radyoyu açtı, fakat hemen kapadı ve David'e, içecek bir şey ya da dondurma isteyip istemediğini sordu. David hayır anlamında başını sallayınca tekrar radyoyu açtı ve bu kez sesini hiç olmadığı kadar açtı.

Eve geldiklerinde, David kapının önünde bir iki basket atacağını söyleyince, babası başını sallayıp hızlı adımlarla içeri girdi. David faul çizgisi olarak kullandığı bir çatlağın üzerinde dururken açık mutfak penceresinden anne babasının seslerini duyuyordu. Annesi David'in nasıl olduğunu, olanları nasıl karşıladığını soruyordu. Babası, "Şey, odada bir şeyler oldu," dedi. Brian'ın komada ve ölmek üzere oluşundan sanki bir tiyatro oyununun parçasıymış gibi bahsediyordu.

David kendini soyutladı. Kendini yeniden bir başka hissediyordu. Sanki bir bütünün küçük bir parçasıymış gibi hissediyordu. Birden içinde Bear Sokağı Korusu'na gitmek için dayanılmaz bir istek duydu. Korunun, ortasında bir açıklık vardı ve daracık bir yoldan, arka arkaya dizilerek bisikletlerle oraya gidilebiliyordu. Orada, Viet Kong Gözetleme Noktası adını taktıkları bu yerde bir yıl önce, Debbie Ross'un sigaralarından birini aşırıp orada içmiş, tadını hiç beğenmemişlerdi. Yine ilk kez burada Brian'ın, bir evin arkasında çöp sandığının üzerinde bulduğu Penthouse dergisindeki çıplak kadın resimlerine bakmışlar ve ayaklarını sallandırıp uzun sohbetler ederek hayaller kurmuşlar, dokuzuncu sınıfa geldiklerinde okulun kralları olacaklarını konuşmuşlardı. Korudaki o açıklık arkadaşlıklarının tadını en çok çıkardıkları yerdi ve David bu yüzden hemen oraya gitmek istiyordu.

Brian'la birlikte milyonlarca kez oynadıkları topla son bir basket attı ama girmedi. Sonra onu çimenlerin üzerine attı. Anne babası hâlâ mut-

faktaydılar, ama onlara seslenip de gideceği yeri söylemeyi düşünmedi bile. Gitmesini engelleyebilirlerdi.

Bisikletini almak aklına gelmedi. Başı önünde yürümeye başladı. Okul bitmiş olmasına karşın, cebinin üzerinde duran izin kâğıdını çıkarmamıştı. Sarı okul otobüsleri, içlerinde kâğıt ve yemek kutularını sallayan öğrencileriyle yanından geçip gidiyordu. David onlara aldırmadı. Aklı başka yerdeydi. Daha sonra Peder Martin ona, Tanrı'nın "sakin ve alçak" sesinden bahsettiğinde anlayacaktı ama o anda bunu bilmiyor, bunu bir düşünce ya da önsezi sanıyordu. Bu düşünce onu, susuzluktan ölecek olan bir insanın tek şansı olan çamurlu bir su birikintisine eğilmesi gibi kendine çekiyordu.

Bir süre sonra Bear Sokağı'na ve biraz daha yürüyerek Ho ChiMinh Yolu ismini verdikleri dar geçide vardı. Başı önünde, büyük sorunlarla uğraşan bir bilim adamı gibi daracık yolda yürümeye başladı. Bu yol sadece ona ve Brian'a ait değildi elbette, evden okula, okuldan eve giden pek çok çocuk bu yolu kullanırdı ama, o öğleden sonra etrafta kimsecikler yoktu. Sanki birisi yolu David için boşaltmıştı. Ağaçsız meydana olan mesafenin yarısını kat etmişti ki, yerde bir çikolata kâğıdı gördü ve eğilip aldı. "Üç Silahşörler" çikolatasıydı ve kâğıdın üzerinde de üç silahşörlerin resimleri vardı. Bu Brian'ın en çok sevdiği çikolataydı, David'in bu kâğıdı Brian'ın kazadan bir iki gün önce buraya atmış olduğuna hiç şüphesi yoktu. Brian aslında temiz bir çocuktu ve yere çöp atmazdı ama...

Belki de bir şey kâğıdı düşürmesine neden oldu. Bir şey araba ona çarpıp duvara fırlattıktan sonra benim buraya gelip bu kâğıdı bulacağımı ve onu düşüneceğimi biliyordu.

Bunları düşününce, başını iki yana salladı bunların saçmalık olduğunu söyledi, ama aslında öyle düşünmüyordu. Belki yüksek sesle söylemiş olsa olabilirdi, ancak kafasının içinde bunlar ona çok mantıklı geliyordu.

Elindeki çikolata kâğıdını hiç düşünmeden ağzına götürdü ve içindeki minik çikolata parçalarını, kırıntıları emmeye başladı. Bunu yaparken gözlerini kapamıştı ve gözkapaklarının arasından gözyaşları akıyordu. Tüm çikolata kırıntılarını emip, ağzında sadece kâğıdın tadı kalınca onu fırlatıp attı ve yoluna devam etti.

Meydanın doğu ucunda V şeklinde ileriye doğru uzanan iki kalın dalıyla yaşlı bir meşe ağacı vardı. Arkadaşıyla birlikte bu dala bir ağaç evi inşa etmeye cesaret edememişlerdi, birisi onu görüp yıkabilirdi ama bir yıl kadar önce bir yaz günü, buraya tahta parçaları, çekiç ve çivi getirmişler, çatalın üzerine hâlâ yerinde duran basit bir platform inşa etmişlerdi. Brian'la birlikte buraya geldiklerinde bazen, rengi kararmış tahtaların üzerinde sigara izmaritleri, boş bira kutuları görürler ve plat-

formu lise öğrencilerinin de kullandığını anlayıp biraz gururlanırlardı. Platform, aynı zamanda küçük çocukların tırmanmaya cesaret edemeyecekleri kadar yüksek bir yerdeydi.

David ıslak yanaklar ve şiş gözlerle, ağzında emdiği çikolata kâğıdının tadını duyarak platforma tırmandı. Kulaklarında hâlâ Brian'ın bağlı olduğu makinenin çıkardığı ses vardı. Tahtaların üzerinde çikolata kâğıdı gibi Brian'dan bir iz bulacağını umut ediyordu, ama hiçbir şey yoktu. Sadece platformu tamamladıktan birkaç hafta sonra ağaca birlikte koydukları işaret tabelası duruyordu. Bunu yapmak akıllarına David'in adını hatırlayamadığı bir Arnold Schwarzenegger filminden gelmişti. Büyük çocukların bu işareti söküp yerine edepsiz şeyler yazılmış başka bir tabela koymalarını bekliyordu ama kimse böyle bir şey yapmamıştı. Onlar da tabelayı sevmiş olmalıydılar.

Dalların arasından esen rüzgâr, onu biraz serinletmişti. Başka bir zaman olsa Brian da bu serinletici esintiyi onunla paylaşırdı. Birlikte bacaklarını aşağıya sarkıtırlar, gülüp konuşarak eğlenirlerdi. David bunları düşününce tekrar ağlamaya başladı.

Buraya neden geldim?

Cevap yoktu.

Neden geldim? Beni buraya bir şey mi getirdi?

Cevap yoktu.

Eğer biri varsa lütfen cevap versin!

Uzun süre yanıt gelmedi... Sonra cevap geldiğinde artık kendi kendine konuştuğunu ve bunu kendini rahatlatmak için yaptığını düşünmüyordu. Tıpkı Brian'a bakarken düşündüklerinin kesinlikle kendi aklına gelmiş olmadığı gibiydi.

Ses, *evet, ben buradayım*, demişti.

Sen de kimsin?

Ses, *ben kim miyim*, demiş ve sonra susmuştu, sanki kim olduğu çok açıktı.

David bacaklarını aşağıya sarkıttı ve gözlerini kapadı. Ellerini dizlerinin üzerine koydu, gözlerini kapadı ve düşünmeye başladı. Başka ne yapacağını bilmiyordu. Böylece uzun zaman, uzaklardan gelen çocuk seslerini dinleyerek oturdu. Rüzgâr estikçe tepesindeki dallar hareket ediyor ve yüzüne gölgeler düşüyordu.

İçindeki sese, *benden ne istiyorsun*? diye sordu.

Yanıt alamadı. Ses, bir şey istemiyor gibiydi.

O zaman bana ne yapmam gerektiğini söyle.

Yine bir yanıt yoktu.

Çok uzaklardan, Columbus Broad tarafından bir itfaiye düdüğünün sesi duyuldu. Saat beş olmuştu. Orada bir saatten fazla, hatta iki saate yakın oturmuştu. Anne babası onu bahçede görmeyince merak etmiş olmalıydı. Onları sever ve üzülmelerini istemezdi. Brian'ın kazasının onları da en azından kendisi kadar üzdüğünü anlayabiliyordu, ama henüz eve dönmeye hazır değildi, çünkü işi daha bitmemişti.

O sese, *dua etmemi ister misin?* diye sordu. İstiyorsan *bunu denerim ama aslında dua etmesini bilmiyorum... Zaten kiliseye de pek gitmiyoruz ve...*

Ses bu kez kendi sesini bastırmıştı. Kızgın, sabırsız ya da anlayabileceği başka bir duygu içererek konuşmuyordu. *Zaten dua ediyorsun*, demişti.

Duamda neler söylemeliyim?

Ses, *Mumya peşimizde, hadi biraz daha hızlı yürüyelim*, dedi.

Bu da ne demek oluyor, anlamıyorum.

Evet, anlıyorsun.

Hayır anlamıyorum!

David, "Evet, biliyorum," dedi. "Yani bana, kimsenin soramayacağı şeyleri sor, hiç kimsenin cesaret edemeyeceği şekilde dua et demek istiyorsun, değil mi?"

Fakat bu defa sesten yanıt alamadı.

David gözlerini açıp çevresine bakındı, hava kararmaya başlıyordu. Etrafı kasım ayının kızıl pırıltısı kaplamıştı. Derin bir uykudan uyanmış gibiydi ve bacaklarının dizlerinden aşağısı uyuşmuştu. Günün basit güzelliği onu şaşırttı ve o anda bir bütünün minik bir parçası olduğunu hissetti, dünyanın yaşayan kabuğunun bir hücresiydi o. Ellerini dizlerinden çekti ve ileriye doğru uzattı.

"Onu iyileştir," dedi. "Tanrım, onu iyileştir. Bunu yaparsan, ben de senin için bir şeyler yaparım. Senin sözünü dinler ve istediklerinin hepsini yaparım söz veriyorum."

Gözlerini kapamadı, ama dikkatle dinledi sesin başka bir şey söyleyip söylemeyeceğini bekledi. Bir süre hiçbir şey duyamadı, ellerini indirdi ve ayağa kalkmak için hazırlandı, sonra birden bacaklarına sürünen dalların ve yaprakların hışırtılarını duydu. Kendini tutamadı ve güldü. Bir dala tutunurken o sesi yine işitti.

David dalı tutmaya devam etti, başını biraz yana eğerek dinledi. Uyuşmuş bacaklarına kan giderken deli gibi karıncalanıyorlardı. Sonra başını salladı. Tabelayı asarken üç tane çivi takmışlardı. Ağaç eğrilmiş ve paslı çiviler ortaya çıkmıştı. David cebinde hâlâ duran izin kâğıdını çıkardı ve çivilerden birine astı. Sonra bacaklarının iyice açıldığını anlayıp, ağaçtan indi ve yola koyuldu.

Evin önündeki araba yoluna henüz ayak basmıştı ki, anne babasının mutfak kapısından dışarı fırladıklarını gördü. Ellen Carver, verandada durmuş, bir elini güneşten korunmak için gözlerine götürmüştü. Ralph Carver ise hızla yanına gelmiş ve onu omuzlarından yakalamıştı.

"Neredeydin, David? Hangi cehennemdeydin, David?"

"Biraz yürüdüm, baba. Ormana gittim. Brian'ı düşündüm."

Annesi, "Bizi korkuttun," dedi. Kirsten da kapıya çıkmış, kucağında en sevdiği bebeği Melissa'yla ona bakıyordu.

"Kirstie bile seni merak etti, öyle değil mi, kızım?"

Ama kız kardeşi başını iki yana sallayıp, "Hayır," demişti.

Babası, "İyi misin, oğlum?" diye sormuştu.

"Evet."

"Emin misin?"

"Evet."

David eve doğru yürürken, kardeşinin saç örgülerinden birini hafifçe çekti. Kirsten burnunu kırıştırdı, sonra gülümsedi.

Ellie, "Yemek hazır sayılır, gidip ellerini yıka," dedi.

İçeriye girerlerken telefon çaldı ve Ellie Carver koşarak telefona gitti. Sonra, leş gibi kirlenmiş ellerini yıkayan David'e seslenip onu yanına çağırdı. Annesi bir şeyler söylemek istiyor da konuşamıyor gibiydi. Birkaç kez yutkunduktan sonra ancak konuşabildi. "Telefon eden Debbie Ross. Ağlıyor. Sanırım bitti. Lütfen ona kibar davran."

David telefonu aldı. Yine o bambaşka biri olma hissini duyuyordu. Annesi haklıydı. Bir şeyler bitmişti.

"Merhaba? Bayan Ross? Orada mısınız?" dedi.

Kadın ağlıyor ve konuşmakta güçlük çekiyordu. David uzaktan Bay Ross'un, "İstersen ben konuşayım," dediğini duydu. "Hayır, ben konuşurum..." David'in kulakları uğulduyordu. Bayan Ross sonra, "Brian uyandı," dedi.

David, "Öyle mi?" dedi. Kadının söyledikleri onu hayatında hiç olmadığı kadar mutlu etmişti... Ama aynı zamanda buna hiç şaşırmamıştı.

Annesi yanında durmuş, mutfak önlüğüyle oynayarak dudaklarını oynatıp sessizce, "Ölmüş mü?" diye sordu.

David ahizenin ağız kısmını eliyle kapayıp, "Hayır, yaşıyor," dedi. Debbie Ross hattın diğer ucunda hıçkırıyordu. David onun, oğlunun yaşadığını her söyleyişinde bunu yapacağından emindi. Buna engel olamazdı, çünkü kalbi ondan vazgeçmişti.

Ellen yeniden, "Ölmüş mü?" diye fısıldadı.

David birden kızmıştı. "Hayır, yaşıyor!" diye bağırdı. Annesi sağır mıydı yoksa? "Yaşıyor, annesi Brian'ın kendine geldiğini söyledi."

Anne babasının ağzı şaşkınlıktan akvaryumdaki balıklar gibi açılmıştı. Kirstie ise bebeğini kucağında sıkı sıkı tutarak geçmişti. David'in söylediklerini duyunca bebeğinin yüzüne baktı, "Gördün mü?" diyerek güldü, "Ben sana söylememiş miydim?"

Annesi, "Kendine gelmiş, öyle mi?" dedi şaşkın bir sesle. "Demek uyanmış!"

Bayan Ross hattın diğer ucunda, "David, orada mısın?" diye sordu.

"Evet buradayım."

"Sen gittikten yirmi dakika sonra EEG monitörü dalgalar göstermeye başladı. Mark aşağıya kafeye içecek bir şeyler almaya gitmişti ve yalnızdım, hemen hemşire odasına gittim. Bana inanmadılar." Hem ağlıyor, hem gülüyordu. "Zaten kim inanırdı ki? Gelip baktılar ve aletin bozuk olmasından kuşkulanıp teknisyeni aradılar. Sonra *monitörü* değiştirdiler, inanabiliyor musun buna?"

"Evet, bu tam bir saçmalık."

Anne babası hâlâ şaşkınlıkla ona bakıyor, babası eliyle bazı işaretler yapıyordu. O anda babasını, akıl hastanesinde program sunucusu taklidi yapan bir hastaya benzetmekten kendini alamadı. İçinden gülmek geldi ama Bayan Ross'un duyabileceğini düşünüp kendini tuttu.

"Yeni getirilen monitörde de aynı işaretleri, hem de bu kez daha güçlü olarak gördükten sonra, hemşirelerden biri hemen koşup Doktor Waslewski'ye haber verdi. O bir nörolog. Daha doktor gelmeden Brian gözlerini açtı ve çevresine bakmaya başladı. Sonra bana akvaryumdaki Japon balıklarını besleyip beslemediğimi sordu. Ona beslediğimi, merak etmemesini söyledim. Hiç ağlamadım, zaten ağlayamayacak kadar şaşkındım. Sonra başının ağrıdığını söyledi ve gözlerini tekrar yumdu. Doktor Waslewski geldiğinde, yine komada gibi hareketsiz ve gözleri kapalı olarak yatıyordu. Hatta doktor hemşireye, 'Beni bunun için mi çağırdınız?' der gibi baktı."

David, "Evet, anlıyorum," dedi.

"Fakat doktor onun yanına gidip ellerini kulağının yanında şaklatır şaklatmaz, Brian hemen gözlerini açtı. Doktorun yüzündeki şaşkın ifadeyi görmeliydin." Bayan Ross aklını yitirmiş gibi güldü. "Sonra Brian susadığını söyledi ve su içmek istedi."

Kadın hıçkırmaya başlamıştı. Hıçkırıkları o kadar yüksekti ki David'in kulakları acıyordu. Sonra sesler azaldı ve hattın diğer ucunda Brian'ın babasının sesi duyuldu. "David, orada mısın?" Onun sesi de titriyordu, ama hiç ağlamıyordu.

"Elbette."

"Brian, kazayı ve hatta bir gece önce odasında ev ödevini yaptıktan sonra olanları hatırlayamıyor, ama kendi ismini, adresini ve bizim isimlerimizi hatırlıyor. Başkanın kim olduğunu biliyor ve basit matematik problemlerini çözebiliyor. Doktor Waslewski, böyle vakalar duyduğunu, ama daha önce görmediğini söyledi bize. Ona göre bu bir tıp mucizesiymiş. Sana teşekkür etmek istiyorum, David. Debbie de teşekkür ediyor, yavrum. Sana ikimiz de tüm kalbimizle teşekkür ediyoruz."

David, "Bana mı?" dedi. Birisi elini onun omzuna koymuş, yüzünü dönmesini istiyordu, ama o direndi. "Bana neden teşekkür ediyorsunuz ki, anlamadım?"

"Brian'ı bize geri getirdiğin için yavrum. Ona bir şeyler söyledin ve sen gittikten sonra da dalgalar görünmeye başladı. Seni işitti, Davey. Seni duydu ve geri geldi."

David, arkasını dönüp, "Onunla konuşan ben değildim," dedi. Anne babasının yüzlerinde büyük bir şaşkınlık ve umut ifadesi görülüyordu şimdi. Annesi birden ağlamaya başladı. *Bugün herkes ne kadar çok ağlıyor*, diye düşündü. Sadece, hemen her günün yaklaşık altı saatini ağlamakla geçiren Kirsten ağlamıyordu.

Bayan Ross, "Ben olanları biliyorum, David," dedi. "Biliyorum."

David annesiyle babasına baktı, onunla bir an önce konuşmak istiyorlardı. Bakışları neredeyse tişörtünü delecekti, ama telefonu kapatmadan önce bir şey daha öğrenmesi gerekiyordu.

"Akvaryumdaki balıkları ne zaman sordu? Beyin dalgalarını görmenizden ne kadar sonra?"

"Karımın da söylediği gibi monitörü değiştirdiler sonra... Tam olarak bilemiyorum tabii..." Birkaç saniye düşündü sonra, "Tamam, şimdi hatırladım. Brian kendine gelmeden önce Columbus Broad'ın itfaiye düdüğünü duymuştum. Yani saat beşi birkaç dakika geçmiş olmalı," dedi.

David başını salladı, şaşırmamıştı. Bu tam da kafasının içindeki o esrarengiz sesin ona, *Zaten dua ediyorsun*, diye fısıldadığı an olmalıydı. "Yarın gelip onu görebilir miyim?"

Bay Ross gülerek, "İstersen gece yarısı bile gelip onu görebilirsin, David," diye cevap verdi. "Doktor Waslewski onu uyanık tutmamız ve ona saçma sorular sormamız gerektiğini söyledi. Onun tekrar komaya girmesinden korkuyor olmalı, ama ben böyle bir şey olacağını sanmıyorum, sen ne dersin David?"

David, "Hayır," dedi. "Hoşça kalın, Bay Ross."

Telefonu kapar kapamaz, anne babası adeta üzerine çullandı. *Neler olmuştu? Nasıl olmuştu? Brian'ın anne ve babası David'in bununla nasıl bir ilgisi olduğunu düşünüyorlardı?*

David'in içinden birden çok güçlü bir şekilde onlara bakıp, Şey, *kendine gelmiş işte, tek bildiğim bu. Sadece... şey*, dedikten sonra biraz durup. *Bay ve Bayan Ross onun benim sesimi duyup buna tepki verdiğini düşünüyorlar, ama ne kadar üzgün olduklarını biliyorsunuz,* diye eklemek geçti. Böylece bir efsane yaratmış olurdu, bunu biliyordu ve yapmak istiyordu.

İçinden bir parça bunu gerçekten yapmak istiyordu.

Onu durduran içindeki esrarengiz ses değil, kendi sesi oldu. *Eğer bunu yaptığımı söylersem burada biter*, diye düşündü.

Bitecek olan neydi peki?

Sezgileri ona, Önemli olan her şey, diyordu.

Birden babası omzunu hafifçe sarsarak, "David, hadi anlat," dedi, "Meraktan öleceğiz."

David bir an düşündü ve sözcüklerini dikkatle seçerek, "Brian kendine gelmiş," dedi. "Doktor bunun bir mucize olduğunu söylüyormuş ve Brian'ın anne babası da onun benim yardımımla uyandığına inanıyor. Babası benim onunla konuştuğumu söylüyor, ama böyle bir şey olmadı ki. Sadece Brian'ın elini tuttum ve o komadaydı. Orada değildi bile. Onun için ağladım, anne babasının durumuna değil. Ne olduğunu bilmiyorum ama umurumda değil. O uyandı ve önemli olan tek şey bu."

Annesi, "Evet, senin için önemli olan sadece bu," dedi ve onu kendine doğru çekip kucakladı.

David, "Karnım acıktı, ne yemek var?" diye sordu.

3

İşte şimdi, karanlıklar içinde hiçbir şey görmeden fakat duyarak, Peder Gene Martin'in Tanrı'nın sakin ve alçak sesi dediği o sesi dinliyordu. Peder Martin son yedi ay içinde David'in hikâyesini birçok kez büyük bir dikkatle dinlemiş ve özellikle de onun, Bay Ross'la konuştuktan sonra olayları anne babasına anlatırkenki davranışını takdir etmişti.

Peder Martin ona, "En doğru olanı yapmışsın, evladım," demişti. "Duyduğun o ses, başka bir ses ya da Tanrı'nın sesi değildi... Ama bir anlamda öyle denebilir, çünkü Tanrı bizimle sezgilerimiz aracılığıyla konuşur ve bizlere yol gösterir. Din ile devlet işlerini ayıranlar vicdanın, bir tür sansür, yaptırımların depolandığı bir yer olduğuna inanırlar, fakat gerçekte o bir yabancıdır, yani dışarıdadır ve bizleri, idrakimizin çok ötesindeki durumlarda iyi çözümlere doğru yönlendirir. Beni anlayabildin mi, David?"

"Sanırım."

"Arkadaşının kendine gelmesi olayında, bunu kendinin başardığını söylemenin neden yanlış olacağını bilmiyordun, fakat bunu bilmek zorunda da değildin zaten. Şeytan, Musa'ya yaptığı gibi seni de baştan çıkarmak istedi ama sen Musa'nın yapmadığını ya da yapamadığını yaptın: Yani önce anladın, sonra karşı koydun. "

"Peki, Musa ne yapmıştı?"

Peder Martin ona Musa Peygamber'in İsraillileri Mısır'dan çıkarırken nasıl susuz kaldıklarını ve elindeki asayı yere vurup nasıl su fışkırttığını anlattı. İsrailliler su buldukları için kime teşekkür edeceklerini sorduklarında, Musa kendisine etmeleri gerektiğini söylemişti. Peder Martin David'e bu hikâyeyi anlatırken üstünde MUTLU, NEŞELİ VE ÖZGÜR yazan bir kupadan çay içiyordu, ama kupanın içindeki sıvı hiç de çay gibi kokmuyordu. Koku daha çok, David'in babasının bazı akşamlar gece haberlerini izlerken içtiği viskiyi andırıyordu.

Peder Martin neşeyle, "Tanrı'nın hizmetinde geçen onca yıldan sonra, küçük bir yanlış adım," dedi. "Fakat Tanrı bu hatası yüzünden onu Vaat Edilmiş Topraklardan uzak tuttu. Onları nehrin öbür tarafına Yuşa geçirdi."

Bu konuşmayı haziran ayında bir pazar günü öğleden sonra yapmışlardı. Birbirlerini oldukça uzun zamandan beri tanıyor ve güveniyorlardı. David pazar sabahları kiliseye gidiyor, öğleden sonraları da Metodist Peder Martin'in evine gidip onunla sohbet ediyordu. İkisi de birbirleriyle konuşmaktan büyük zevk alır olmuşlardı. David, bazen çocukça şeyler sorar, bazen de yaşından hiç beklenmeyecek şekilde olgun insanlar gibi konuşurdu. Peder, Tanrı'nın David Carver'a bir şeyler verdiğinden emindi ve Tanrı'nın elini henüz onun üstünden çektiğini düşünmüyordu.

Brian Ross'un kendine gelişi ve bu olayın David gibi o ana kadar dine yabancı bir çocuğu cevap bulmaya yöneltmesi onu çok etkilemişti. Karısına, David'in dine dönenler arasında şimdiye kadar gördüğü en dürüst insan olduğunu ve Brian'ın kendine gelmesinin gerçekten inanabileceği tek modern mucize olduğunu anlatmıştı. Brian iyileşmiş ve ayağa kalkmıştı ama biraz topallıyordu. Doktorlar bu aksaklığın da bir yıl sonra geçebileceğini söylemişti.

Stella Martin, kocasını dinledikten sonra, "Çok güzel ama eğer bu genç delikanlı senin din derslerin hakkında yanlış bir şey anlatacak olur da, kendini çocuk tacizinden mahkemede bulursan bunun ne bana ne de bebeğimize bir faydası olur. Dikkatli olmalısın Gene, onun etrafında içki içmen çılgınlık," dedi.

Metodist Peder Martin, ilginç bir şey görmüş gibi hızla pencerenin yanına gidip dışarıya bakarak, "Onun yanında içmiyorum ki," dedi.

Sonra dönüp karısına baktı. "Diğer konuya gelince, Tanrı benim yol göstericimdir," dedi.

Pazar öğleden sonraları David'le görüşüp konuşmaya devam ediyorlardı. Otuz yaşına yaklaşıyordu ve ilk kez bembeyaz bir sayfaya yazma şansını elde ediyordu. Çayının içine biraz viski koyma âdetinden ise vazgeçmemişti, çünkü bunu çok uzun zamandır yapıyordu. Sadece artık David'le yalnızken çalışma odasının kapısını açık bırakıyordu. Konuşmaları sırasında televizyonu açarlar, ama maçları ya da atletizm yarışmalarını genellikle sesini kısarak ya da tamamen sessiz olarak izlerlerdi.

Musa'nın hikâyesi hakkında konuştukları bir gün, David yine sessiz olarak izledikleri beyzbol maçına göz attı ve sonra, "Tanrı pek de bağışlayıcı değil, değil mi?" dedi.

Peder Martin şaşırarak, "Yanılıyorsun," diye yanıt verdi, "Tanrı bağışlayıcıdır, çünkü bizlerden talepleri var."

"Ama o zalim de olabiliyor, değil mi?"

Gene Martin duraksamadan, "Evet, bazen zalim olabilir," dedi. "Neyse, biraz patlamış mısır ister misin, David?"

David şimdi karanlıklar içinde, tek bir kez Tanrı'nın nimetini kendi üstlendiği için Musa'yı cezalandıran Tanrı'nın sesini dinliyordu. Tanrı Brian Ross'un kurtulmasını sağlamış, sonra küçük kız kardeşinin öldürülmesine göz yummuş ve hepsini komada birinin boş gözlerine sahip dev bir adamın ellerine bırakmıştı.

Dua ederken karanlıklar içinde başka sesler de duyuyordu. Sanki çok uzaktan gelir gibiydiler. Kimi zaman net anlaşılıyor, kimi zaman ise uzak mesafe telefon konuşmasındaki gibi anlaşılmıyorlardı. O anda seslerden birinin neler söylediğini net olarak anlayabilmişti.

Ses, *Eğer dua etmek istiyorsan, bana dua et*, diyordu. *Küçücük kız kardeşlerin öldürülmesine izin veren Tanrı'ya neden dua edeceksin? Artık küçük kız kardeşinin komik davranışlarına gülemeyecek, onu gıdıklayamayacak ya da saçını çekemeyeceksin. Kardeşin öldü ve sizler de hapistesiniz. O deli polis geri geldiğinde, büyük olasılıkla üçünüzü de öldürecek. Tabii, diğerlerini de. Senin Tanrın bunu yapıyor işte. Küçük kızları öldüren Tanrı'dan ne beklersin ki? O da tıpkı polis gibi, ama sen böyle bir Tanrının önünde diz çöküyorsun. Hadi David, kendine gel ve bundan böyle bana dua et.*

David bu sesten pek etkilenmiş gibi görünmüyordu. Onu daha önce de duymuş gibiydi, herhalde Brian'ın kendine gelmesi için etkilemeye çalışan sesti. Bu sesi günlük dualarının arasında da duymuştu. Bunu Peder Martin'e anlattığında Peder gülmüş, "Tanrı gibi, şeytan da duala-

rımızın arasına girip bizimle net bir şekilde konuşur," demişti. "Dualar, ruhumuzun en açık olduğu anlardır."

"Ruh nedir peki?"

"Ruh, yani canımız. Senin Tanrı'yı ve sonsuz olmayı arzu eden parçan. Tanrı ve şeytanın ele geçirmek için mücadele ettikleri parçan."

Peder ona, dua ederken söylenecek bazı özel sözcükler öğretmişti. David şimdi başı önünde gözleri kapalı sürekli olarak, İçimi gör, içimde ol, diye düşünüyordu. Diğer sesin uzaklaşmasını ve kramplar halinde gelen acının yok olmasını bekliyordu. Kız kardeşine olanları düşünmek ona çok acı veriyordu. Evet, Tanrı'nın, o zalim polisin kız kardeşini merdivenden aşağıya yuvarlamasına nasıl olup da izin verdiğini bir türlü anlayamıyor, bunun için ondan neredeyse nefret ediyordu.

İçimi gör, Tanrım. İçimde ol, *Tanrım. İçimi gör, Tanrım. İçimde ol, Tanrım.*

Şeytanın sesi, eğer onun sesiyse, hafiflemişti, sadece sessiz karanlıklar kalmıştı.

Ne yapmam gerektiğini söyle bana, Tanrım. Ne istediğini söyle. Burada ölmemizi istiyorsan delirmemem, bağırıp çağırmamamı, açıklama istememem için bana yardımcı ol.

Uzaklardan bir çakal uluması duyuldu ve sonra yine her taraf derin bir sessizliğe gömüldü.

David açık olmaya çalışarak bekledi, ama hiçbir şey olmuyordu. Sonunda beklemekten vazgeçti ve Peder Martin'in öğrettiği bir duayı sessizce okumaya başladı: "Tanrım, kendime yardımcı olmam için bana güç ver. Kendime yardım edene kadar, başkalarına yardımcı olamayacağımı bana hatırlat. Benim yaratıcım olduğunu hatırlat bana. Bazen elindeki parmağınım, bazen ağzındaki dilinim. Beni hizmetin için kullan. Teşekkürler. Amin."

Gözlerini açtı ve her zaman yaptığı gibi ilk önce, birbirine kavuşturduğu ellerinin tam ortasındaki karanlığa baktı ve yine her zamanki gibi göze benzeyen o çukuru gördü. Bu kimin gözüydü acaba? Tanrı'nın mı? Şeytanın mı? Yoksa kendi gözü mü?

Yavaşça ayağa kalktı, dönüp anne babasına baktı. İkisi de ona bakıyordu. Ellie'nin gözleri şaşkın, Ralph'inkiler ise ciddiydi.

Annesi, "Tanrı'ya şükürler olsun, bir şeyi yokmuş," dedi ve oğlunun konuşmadığını görünce devam etti: "Dua mı ediyordun? Neredeyse yarım saattir dizlerinin üzerinde duruyorsun, uykuya daldın sandım. Dua mı ediyordun?"

"Evet."

"Her zaman böyle mi dua ediyorsun, yoksa bu özel bir durum mu?"

"Günde üç kez dua ederim. Sabah, öğle ve akşamları. Öğle duasında hayatımdaki iyi şeyler için teşekkür eder ve anlamadığım konular için yardım isterim." Sustu ve sinirli bir şekilde güldü. "Anlaşılmayan o kadar çok şey var ki."

Annesi kuşkulu gözlerle bir süre onu süzdükten sonra, "Bu yeni bir alışkanlık mı? Yoksa kiliseye gitmeye başladığından beri mi yapıyorsun bunu?" diye sordu. Annesinin şaşkın bakışları David'i rahatsız etmişti. Onun, polis tarafından morartılmış gözü de canını sıkıyordu. Annesi ona daha önce onu hiç görmemiş gibi bakıyordu.

Ralph, "Bunu Brian'ın kazasından beri yapıyor," dedi ve yüzünün şişmiş olan kısmını yokladı. Demir parmaklıkların arasından oğluna bakarken ne düşündüğü pek belli olmuyordu, ama canı sıkkın gibiydi. "Bir akşam sana iyi geceler dilemek için odana gelmiştim," diye devam etti, "Brian'ın hastaneden çıkışından birkaç gün sonraydı. Yatağının yanında diz çökmüş dua ediyordun. Önce ne yaptığını pek anlayamadım, ama mırıldandıklarının bir kısmını duyunca dua ettiğini anladım."

David yanaklarının hafifçe kızardığını hissederek gülümsedi. Neden kızardığını bilmiyordu, ama kızarmıştı işte. "Bunu şimdi kafamın içinde yapıyorum," dedi. "Dudaklarımı bile kımıldatmıyorum. Bir gün öğle vakti, okulda birkaç çocuk dudaklarımın oynadığını ve kendi kendime bir şeyler mırıldandığımı fark edip ve beni deli sandılar."

Ellen,"Belki baban bunu anlıyordur ama ben anlamıyorum," dedi.

David utanmıştı fakat yine de bir kez olsun anlatmak istedi. Böylece bir daha anlatmak zorunda kalmayacaktı. "Tanrı'yla konuşuyorum," dedi. "Dua etmenin anlamı budur, yani Tanrı'yla konuşmak. İnsan önce kendi kendine konuşur gibi olur, ama sonra alışıyor."

"Bunu kendi kendine mi, yoksa yeni pazar arkadaşından mı öğrendin, David?"

"Kendi kendime öğrendim."

"Peki, Tanrı sana cevap veriyor mu?"

David, "Bazen onun sesini duyar gibi oluyorum," dedi. Elini cebine soktu ve parmaklarının ucuyla fişeği yokladı. "Bir keresinde onu duydum galiba. Brian'ı iyileştirmesini istedim ondan. Babamla hastaneden geldikten sonra Brian'la oynadığımız o küçük meydana gidip ağaca tırmandım ve birlikte yaptığımız platformda oturup Tanrı'ya arkadaşımı iyileştirmesi için dua ettim. Bunu yaparsa onun her istediğini yapacağımı ve ona her zaman hizmet edeceğimi söyledim."

"Peki, sonra ne oldu David?"

"Duadan sonra ağaçtan inmek üzereyken, Tanrı, yakamdaki izin kâğıdını çıkarıp tabeladaki çivilerden birine asmamı istedi ve onun dediği-

ni yaptım. Onu okulda Bayan Hardy'ye değil de kendisine vermemi istiyor gibiydi. Bir şey daha var, kendisi hakkında mümkün olduğu kadar çok şey öğrenmemi istedi benden; o nedir, ne istiyor, ne yapıyor, ne yapmıyor. Bunu açık olarak söylemedi tabii, ama bana yanına gitmemi istediği adamın ismini verdi; Peder Martin'di. işte bunun için Metodist Kilisesi'ne gidiyorum. Tanrı'nın kilise isimlerine pek aldırdığını sanmıyorum ama. Sadece bana kalbim ve ruhum için kiliseye, aklım için ise Peder Martin'e gitmemi söyledi. Peder Martin'in kim olduğunu bile bilmiyordum."

Annesi, "Ama biliyordun," dedi. Birden akıl sağlığıyla ilgili sorunları olduğunu anladığı biriyle konuşur gibi konuşmaya başlamıştı. "Gene Martin arada sırada, iki üç yıl arka arkaya gelip Afrikalı Çocuklar Fonu için yardım toplamıştı. Hatırlamıyor musun?"

"Gerçekten mi, anne? Ben onu hiç görmedim. Belki de bize geldiğinde hep okuldaydım, kim bilir?"

Annesi, "Saçmalık," dedi net bir sesle. "Genellikle Noel zamanı gelirdi, onun için okulda olman imkânsız. Şimdi beni iyi dinle, David. Sanırım, Brian'ın kazasından sonra... şey... yani, birinden yardım isteme ihtiyacı duymuş olabilirsin. Aklına ilk gelen isim Tanrı olduğundan bilinçaltında cevaplar ararken Tanrı'ya sığınmanın nedeni de bu olmalı." Ellie, Ralph'e döndü ve ellerini iki yana açtı. "Takıntılı bir şekilde İncil okuması yetmezmiş gibi bir de bu çıktı başımıza... Bu dua konusundan bana neden hiç bahsetmedin, söyler misin?"

"Bu özel bir şey, anne." Annesinin gözlerine bakmadan omuz silkti. "Hem duanın kimseye zararı yok ki."

"Ah, tabii, bunu ben de biliyorum, o olmasa tüm işkence aletleri icat edilmezdi." David bu sesi daha önce de duymuştu, annesi sinirliyken kontrolü tamamen kaybetmek istemediğinde bu sesle konuşuyordu. Brian hastanede yatarken de böyle sinirlenmiş ve bir hafta boyunca böyle davranmıştı.

David'in babası ellerini cebine sokmuş, karısının yanından ayrılmış ve başını öne eğerek yere bakmaya başlamıştı. Kocasının bu hali, David'in annesini daha da sinirlendirmişe benziyordu. Kadın tekrar David'e döndü gözlerinde yaşları vardı.

"Bu harika Tanrı seninle nasıl bir anlaşma yaptı bakalım? Söyler misin bana? Arkadaşlarınla yaptığın futbolcu kartı değişim anlaşmalarına benziyor mu? Sana, 'Hey, sen bana Kirstie Carver'ı ver, ben de sana Brian Ross'u vereyim?' mi dedi acaba? Yoksa...?"

"Hanımefendi, o sizin oğlunuz ve işinize karışmak istemem, ama neden biraz sakinleşmiyorsunuz? Anladığıma göre küçük kızınız öldü, ben de kocamı kaybettim. Hepimiz korkunç bir gün yaşadık."

Bunları söyleyen, bir süre önce o psikopat polise ateş eden kadındı. Yatağın ucuna oturmuştu. Siyah saçları yüzüne dökülüyor, ama kapatmıyordu. Şok olmuştu, yorgun ve bitkindi. David daha önce hiç bu kadar gözler gördüğünü hatırlamıyordu.

David bir an için annesinin tüm öfkesini kadından çıkaracağını sandı. Buna hiç şaşırmazdı, çünkü onun, hiç tanımadığı insanlarla bile kavga ettiğini görmüştü. David altı yaşındayken, annesi seçimler için süpermarkette propaganda yapan bir adayı iyice benzetmişti. Adam süpermarketin hemen dışında eli kolu dolu ve randevusuna geç kalmış annesine broşür uzatma gafletinde bulunmuştu. Ellie, birden patlamış, adama kim olduğunu, bütçe açığı için neler düşündüğünü, hiç esrarlı sigara içip içmediğini ve kadın hakları için neler yapacağını sormuştu. Adam kadınların seçme hakkını desteklediğini söylediğinde ise annesi, "Bu çok iyi çünkü şu anda sana yolumdan çekilmeni söylemeyi seçiyorum!" diye bağırmıştı. Adam çareyi oradan uzaklaşmakta bulmuştu. David adamı suçlayamazdı. Fakat siyah saçlı kadının yüzündeki ifade (galiba ismi Mary'ydi) annesinin fikrini değiştirmiş gibiydi.

Gözlerini yine David'e çevirdi.

"Söyle bakalım bana, senin o Tanrın, bu durumdan nasıl kurtulabileceğimiz konusunda da bir şeyler söyledi mi? Dizlerinin üzerinde oldukça uzun süre kaldın, mutlaka bir mesaj almışsındır, öyle değil mi?"

Ralph karısına dönerek, "Çocukla uğraşmayı bırak artık!" diye homurdandı. "Kes şunu! Burada acı çeken yalnızca sen misin?"

Karısı öfke dolu gözlerle ona baktı ve sonra başını çevirip yine oğluna döndü. "Evet?"

"Hayır, bir mesaj almadım."

O sırada Mary, "Biri geliyor," dedi. Üzerinde oturduğu yatağın arkasında bir pencere vardı, yatağın üzerine çıkıp pencereye uzandı ve, "Kahretsin!" diye homurdandı. "Pencere toz toprak içinde ve ayrıca ince bir tel örgüyle kaplanmış, göremiyorum ama birtakım sesler duyuyorum."

David de yaklaşan bir motor sesi duymuştu. Bir süre sonra motor sesine araba tekerleklerinin gıcırtılı sesi karıştı. Başını çevirip hücre arkadaşı olan yaşlı adama baktı. Adam omuz silkip ellerini iki yana doğru açtı.

David önce acı dolu bir çığlık duydu, hemen arkasından bir çığlık daha geldi. Bunun rüzgârın sesi olduğunu düşünmek daha iyi olurdu, ama insan sesine benziyordu.

Ralph, "Neler oluyor?" dedi. "Birisi kafası koparılmış gibi bağırıp duruyor. Acaba bu sesi çıkaran şu bizim polis mi?"

Mary hâlâ yatağın üzerinde dışarısını görmeye çalışırken, "Umarım odur!" dedi. "Dilerim, birisi o orospu çocuğunun ciğerlerini söküyordur!" Başını çevirip diğerlerine baktı. Gözleri hâlâ yorgundu ama buna şimdi öfke pırıltısı da eklenmişti. "Yardım gelmiş olabilir, hiç düşündünüz mü bunu? Yardım gelmiş olabilir!"

Önce motor sesi, ardından da yine filmlerdekine benzeyen o gıcırtılı lastik sesi duyuldu. Sonra bir çıtırtı duydular. Arkasından bir korna sesi geldi kulaklarına. Daha sonra bir çakal uluması. Çakal ulumaları, birbiri ardına geliyordu. Mary'nin yardım umuduyla alay eder gibiydiler. Motor sesi giderek yaklaşıyordu.

Kır saçlı yaşlı adam yatağının ucuna oturmuş, ellerini avuçları birbirine yapışmış olarak bacaklarının arasına sokmuştu. Diğerlerinin umutlandıklarını görünce başını kaldırmadan çatallı bir sesle, "Sakın umutlanmayın," dedi, "Bu ondan başkası değil. Arabasının motor sesini tanıyorum."

Ellie Carver, "Buna inanmayı reddediyorum," dedi.

Yaşlı adam, "İnanıp inanmamakta serbestsiniz tabii," diye devam etti. "Bu bir şeyi değiştirmez. Kasaba belediyesi için yeni bir araba alınmasına karar verildiğinde, ben henüz politikadan çekilmemiştim ve komitede görevliydim. Geçen kasım ayında, Collie ve Dick'le birlikte Carson City'ye gidip bu arabayı bir açık artırmada bizler aldık. Hatta artırmaya girmeden önce kaputu açıp motoru bile incelemiştim. Sonra da buraya gelinceye kadar onu, yüzle yüz elli arasındaki tüm hızlarda denedik. Bu nedenle bu arabayı tanırım, inanın bana."

David başını çevirip yaşlı adama bakarken, ilk kez Brian'ın hastane odasındayken duyduğu o ses, tekrar kulaklarına geldi. David birden afalladı, sesin söylediği sözcüğün hiçbir anlamı yoktu.

Sabun.

Sözcüğü çok iyi anladığından emindi. Ağacın üzerindeki platformda otururken duyduğu o, *Zaten dua ediyorsun*, cümlesi kadar netti bu sözcük.

Sabun.

Başını çevirdi ve yaşlı adamla paylaştığı hücrenin sol arka köşesine baktı. Orada bir tuvalet vardı, ama oturulacak yeri bulunmuyordu. Eski ve pas lekeleriyle dolu porselenden yapılmış bir klozetti. Sağdaki lavabonun kenarındaysa yeşil bir sabun duruyordu.

Dışarıdaki, Desperation polis arabasının sesi şimdi daha yakınlardan geliyordu. Çakallarsa ulumaya devam ediyordu. David, çakal ulumalarını, akıl hastanesindeki delilerin kahkahalarına benzetti.

4

Carver ailesi, çok heyecanlı ve korku içinde olduklarından, kasabaya giriş tabelasına asılmış ölü köpeği görmemişlerdi, ama Johnny Marinville çok dikkatli bir adamdı. Zaten ölü köpeği görmemek çok zordu. Carver'lar geçtikten bir süre sonra gelen akbabalar, hayvanın leşini asıldığı yerden aşağıya çekmiş ve gagalamaya başlamışlardı. Biri kuyruğunu, diğeri ayağını gagalıyordu. Hayvan boynundaki ipte öne arkaya sallanıyordu. Johnny manzarayı görünce tiksinti dolu bir ses çıkardı.

Polis, "Akbabalar," dedi. "Ne güzeller değil mi?" Sesi oldukça kalın çıkıyordu. Yolda iki kez daha hapşırmış ve ikincisinde, ağzından kanlı bir diş fırlamıştı. Johnny, ona ne olduğunu bilmiyor ve umursamıyor, sadece bir an önce gebertmesini diliyordu. Polis, "Sana bu kuşlar hakkında bir şey söyleyeceğim," diye devam etti. "Bunlar çok tembeldir ve zor uyanırlar. Nereye gideceklerini bilmez ve havada giderken öğrenirler. Sence de öyle değil mi, kaptan?"

Kaçık polis şiirden alıntı yapıyordu. Ne tuhaftı.

"Siz ne derseniz öyledir, Memur Bey." Polisle tekrar çatışmaya, ona karşı gelmeye hiç niyeti yoktu. Adam zaten gebermek üzereydi. Johnny bu iş bittiğinde hâlâ hayatta olmak istiyordu.

Ölü köpeğin ve onu kemiren kuşların yanından geçtiler.

Çakallar da neydi öyle? Ne olmuştu onlara?

Yolun kenarına, adeta bir geçit töreni izler gibi düzenli aralıklarla dizilen ve arabanın geçmesinden sonra kuyruklarını bacakları arasına kıstırıp çölün kumlarına doğru kaçan o korkunç çakalları hatırlamak bile istemiyordu.

Polis kandan boğuklaşmış bir sesle, "Bu kuşlar osururlar, biliyor musun?" dedi.

"Hayır, bunu bilmiyordum."

"Evet, osuran kuşlardır bunlar. Sana bunu kitabına koyarsın diye söylüyorum, hani yazmayı düşündüğün şu seyahatnameye. *Harley'yle Seyahat.*"

Johnny kitabının isminin kulağa hiç bu kadar aptalca geldiğini düşünmemişti.

Araba, bir park yerinin önünden geçiyordu. Önünde bir tabela asılıydı:

BEN İÇKİCİ BİR SİLAHSEVERİM
İNCİL OKUYAN BİR OROSPU ÇOCUĞUYUM!
KÖPEĞE ALDIRMA, SAHİBİNDEN KORK!

Country müzik cehennemine hoş geldin, diye düşündü.

Bir maden şirketinin yanından geçtiler. Park yerinde epey araba ve kamyonet vardı ve bu Johnny'ye garip gelmişti. Çalışma saati çoktan sona ermişti ve bu arabaların hâlâ burada durmasını anlayamıyordu. Neden kendi evlerinin önünde ya da sulama kuyusu önünde değillerdi?

Polis elinde bir kitap tutar gibi yaparak, "Evet, evet, kitabını görebiliyorum," diye devam etti. "Bölüm 16: Desperation'ın Osuran Akbabaları. Edgar Rice Burroughs'un romanlarından biri gibi, değil mi? Ama Burroughs senden daha iyi bir yazardı, neden biliyor musun? Çünkü o, gösterişten uzak romanlar yazardı. Öncelikleri vardı. Herkesin anlayacağı basit hikâyeler yaz, insanlara kendilerini aptal hissetmeyecekleri ve eğlenecekleri bir şey sun ve dedikodu sütunlarından uzak kal."

Johnny, normal bir tonla konuşmaya çalışarak, "Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordu.

Polis, "Hapishaneye tabii ki," diye cevap verdi boğuk sesiyle. "Orada söyleyeceklerin aleyhine kullanılabilir."

Polisin tekmelediği sırtının acısından yüzünü buruşturarak öne doğru eğildi. "Yardıma ihtiyacınız var," dedi. Sesinin suçlar gibi çıkmamasına çalışıyordu. "Bunun farkında mısınız acaba?"

"Asıl yardıma ihtiyacı olan sensin," dedi polis. "Ruhsal, fiziksel ve edebi açıdan hem de. *Tak*! Ama hiç kimse sana yardıma gelmeyecek, Koca John. Son edebi yemeğini yedin ve son kültürlü kadınını becerdin. Bu vahşi bölgenin ortasında yapayalnızsın ve bu senin işe yaramaz yaşamının en uzun kırk günü ve gecesi olacak."

Bu sözler Johnny'nin beyninde uğulduyordu. Bir an gözlerini kapadı ve sonra tekrar açtı. Şimdi kasabanın içine girmişlerdi, yolun bir tarafında Gail Güzellik Salonu, diğer tarafında ise True Value adlı hırdavatçı dükkânı vardı. Fakat kaldırımlarda kimsecikler görünmüyordu. Johnny, Batı'daki küçük kasabaların pek kalabalık olmadığını zaten biliyordu ama burası gerçekten bir garipti. Birden, önlerinden geçtikleri benzin istasyonunun yazıhanesinde, ayaklarını masanın üzerine uzatıp sallanan koltuğuna yayılmış bir adam gördü, ama hepsi o kadar. Belki ileride...

Kasabanın ortasına, iki caddenin kesiştiği noktadaki yanıp sönen trafik lambasına geldikleri zaman, yanlarından birkaç hayvan tembelce yürüyerek geçti. Johnny onların köpek olduğuna kendini ikna etmeye çalıştı ama onlar köpek değil, çakaldı.

Johnny başını hafifçe sallayarak, *Anormal olan sadece bu polis değil galiba*, diye düşündü. *Burada normal olmayan şeyler oluyor. Gerçekten hiç normal olmayan şeyler.*

Kavşağa geldiklerinde polis aniden frene bastı. Johnny boş bulunup öne doğru fırladı ve burnunu tel örgüye çarpıp acıyla bağırdı.

Polis ona aldırmadı. "Billy Rancourt!" diye bağırdı. "Evet, Billy Rancourt işte! Nerelerde olduğunu merak ediyordum! Yine Broken Drum denen o mahzende kafayı çekmiş olmalı! Bahse girerim öyledir. Kesinlikle eminim buna!"

Johnny, "Burnum!" diye bağırdı. Yeniden kanamaya başlamıştı, sesi yeniden sis düdüğü gibi çıkmaya başlamıştı. "Ah, lanet olsun, çok acıyor!"

"Kapa çeneni, seni koca bebek! Canın ne kadar da tatlıymış!"

Polis arabayı biraz geriye aldı, sonra direksiyonu batıya doğru kırdı. Penceresini indirmiş, başını dışarıya çıkarmıştı. Rengi zamanla karararak eski tuğlalara dönmüş ensesinde çatlaklar vardı ve su toplamıştı. Bazıları kanla doluydu. Polis birden, "Billy!" diye bağırdı. "Hey, Billy Rancourt! Seni moruk serseri!"

Desperation'ın batı kısmı yerleşim bölgesi gibi görünüyordu, tozlu ve ruhsuzdu ama karavan parkına göre biraz daha iyiydi. Johnny, yaşlı gözleriyle baktı ve yolun ortasında, kot giymiş, başına da eski bir kovboy şapkası geçirmiş bir adam gördü. Adam yolun ortasında ters döndürülmüş, tekerlekleri havada duran iki bisiklete bakıyordu. Sokakta üç bisiklet vardı, ama bunlardan pembe renkli olanı, rüzgârdan yere devrilmişti. Diğer ikisinin tekerlekleri hâlâ dönüyordu. Kovboy şapkalı adam onları gördü, elini salladı ve sonra ağır adımlarla onlara doğru yürüdü.

Polis koca başını pencereden içeriye çekti ve geriye dönüp Johnny'ye baktı. Johnny, *bu adamcağız bu polisin nasıl biri olduğunu bilmiyor galiba*,' diye düşündü. Bilseydi, arabaya doğru gelmek yerine arkasını döner ve hemen oradan uzaklaşırdı. Polisin sıkıca kapalı ağzının kenarlarından kan akıyordu. Gözlerinden biri de korkunç bir şekilde kanlanmıştı ve sanki gözü yerinden çıkarılmış gibi insanın içini ürpertiyordu. Adamın haki gömleğinin üst kısmı da kıpkırmızı, kan içindeydi.

Polis sırıtarak, "Bu adam Billy Rancourt," dedi. "Benim saçlarımı o keser. Onu arayıp duruyordum." Sustu ve yaklaşan adamın duymasını istemiyormuş gibi sesini alçaltıp, "Ama biraz fazla içer," dedikten sonra arabayı vitese taktı ve birden gazladı. Motor gürültüyle çalıştı ve lastikler gıcırdadı. Otomobil tam gaz ileriye doğru atılırken, Johnny geriye fırladı ve şaşkınlıkla bağırdı.

Johnny parmaklarını tel örgünün deliklerine sokup tutundu ve doğrulmaya çalıştı. Kot pantolonlu ve kovboy şapkalı adam bisikletlerin üç dört metre yakınında, sokağın ortasında donup kalmış, kendisine doğru büyük bir hızla gelen arabaya bakıyordu. Johnny, birden, adamın ön cama yaklaştığını gördü, sanki bir film hilesi izliyor gibiydi.

"Hayır!" diye bağırdı ve sol eliyle tel örgüye vurmaya başladı. "Hayır, durun, yapmayın! BAYIM DİKKATLİ OLUN!"

Billy Rancourt, son anda polisin amacını anlamış ve kaçmak istemişti. Aniden sağa döndü ve arkasındaki bahçeli evin çitlerine doğru kaçmayı düşündü, fakat çok geç kalmıştı ve yeterince hızlı hareket edemiyordu. Arabanın çarpmasıyla birlikte canhıraş bir çığlık attı. Evin çitleri kana boyanırken, adam havaya fırlayıp, arabanın tekerlekleri altına yuvarlandı. Araba hızını alamamış ve çitlere çarpıp devirmişti. Dev polis, birden frene bastı ve arabayı devrilmiş çitin üzerinde durdurdu. Johnny aniden yine öne fırlamış, fakat bu kez kolunu kaldırıp başını eğerek burnunu korumayı başarmıştı.

Polis büyük bir sevinç içinde, "Billy, seni serseri!" diye bağırdı.

Billy Rancourt çığlık attı. Johnny başını çevirdi ve arka camdan baktığında, adamın arabanın tekerlekleri ayaklarının üzerinden geçmiş olmasına rağmen doğrulmaya çalıştığını ve dizlerinin üzerinde sürünerek uzaklaşmak istediğini gördü. Fakat bir bacağı kırıldığından çok *yavaş* hareket ediyordu. Gömleğinde kan lekeleri vardı. Kovboy şapkası ters bir şekilde kaldırıma düşmüştü. Billy Rancourt ona diziyle çarptı. Başından kan fışkırıyordu, kafatası çatlamış olmalıydı. Yüzü de kan içindeydi, ama yine de hareket edebiliyordu. Johnny buna pek şaşırmadı. Çünkü bir insanı öldürmek genellikle pek kolay değildi, bunu Vietnam'da pek çok kez görmüştü. Kafalarının hemen hemen yarısı parçalanmış, bağırsakları dışarıya çıkmış çok askerin yaşadığını biliyordu. İnsanlar kolay kolay ölmüyordu ve işin korkunç olan yanı da buydu zaten.

Polis. "Yaşasın!" diye bağırdı ve arabayı geri vitese taktı. Tekerlekler duman çıkararak gıcırdadı ve Billy Rancourt'un kaldırımdaki şapkasının üzerinden geçip onu dümdüz etti. Arabanın arkası, bisikletlerden birine çarpmış ve onu da büyük bir gürültüyle yana fırlatmıştı. Johnny yaralanan adamın büyük bir çabayla kaçmaya çalıştığını görüyordu, ama gayretleri yeterli değildi. Billy Rancourt dizleri üzerinde sürünmeyi bırakmış bekliyordu. Johnny onun kan içindeki yüzünde büyük bir korku, şaşkınlık ve teslimiyet ifadesi olduğunu gördü. *Zavallı henüz otuz yaşında bile yoktur*, diye düşünürken, büyük bir hızla geriye giden polis arabası onu tekrar altına aldı ve karşı kaldırımın dibinde durdu. Polis dirseğini kornanın üzerine dayamış ve birkaç saniye süreyle korna çalmıştı. Billy Rancourt, şimdi arabanın önünde bir kan gölü içinde uzanmış yatıyordu. Bacaklarından biri biraz titredi, sonra durdu.

Polis, "Amma da berbat bir manzara değil mi?" diyerek bir kahkaha attı.

Johnny, "Evet, onu öldürdün!" dedi. Artık polisin suyuna gitmeyi umursamıyordu. Yazmayı düşündüğü kitap, motosikleti ve Steve Ames'in nerede olduğu bile onu ilgilendirmiyordu. Belki daha sonra, eğer daha sonra diye bir şey olursa yeniden umursayabilirdi ama şimdi değil. O anda, ne Pulitzer Ödülü'nü, ne Ulusal Kitap Ödülü'nü, ne güzel aktrisleri umursayan, kimseden çekinmeyen Johnny Marinville olmuştu. "Onu sokağın ortasında bir tavşan gibi ezdin. Bravo sana, ne kadar cesur biriymişsin!"

Polis arkasını döndü ve hiç sesini çıkarmadan sağlam gözüyle onu bir süre süzdü, sonra tekrar önüne döndü. "Sana bilgeliği öğrettim," dedi. "'Sana doğru yolları gösterdim. Yürürken adımlarını şaşırmayacak ve koştuğun zaman sendelemeyeceksin,' Bu satırlar Gramer Kitabı'ndan, biliyor musun John? Ama ne yazık ki bizim Billy sendeledi. Zaten doğru dürüst yürümeyi beceremezdi. Galiba onun en büyük sorunu buydu."

Johnny bir şeyler söylemek için ağzını açtı. Fakat hayatında ilk kez ağzından hiçbir şey çıkmadı. Belki de bir bakıma böylesi daha iyiydi.

"'Talimatları iyi dinle, o kadını sakın bırakma, çünkü o senin hayatındır,' İşte, benim bu tavsiyelerimi dinlesen iyi olur, Bay Johnny Marinville. Bana bir dakika izin ver şimdi."

Arabanın kapısını açıp dışarıya çıktı ve yerde yatan adama doğru sakin adımlarla yürüdü. Polisin pantolonunun arka kısmı kan içindeydi ve Johnny, yerde yatan Billy Rancourt'u kaldırmak üzere eğilen bu deli polisin kollarının da kan içinde olduğunu gördü. Adamdan sanki ter yerine kan çıkıyordu.

Belki de öyledir. Hemofili hastasıdır. Bu kadar iriyarı olmasa çoktan ölmüş olurdu. Bu durumda ne yapman gerektiğini biliyorsun, değil mi?

Johnny ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu. Sinirli, çok sinirli bir adamdı ve bu manyak polisin tekmelemesi bile onu fazla değiştirmemişti. Ama şu anda öfkesine mağlup olmaması, sinirlerini kontrol altında tutması gerekiyordu. Artık bu deliye bağırıp çağırmamalıydı. Bunu yaptığında polis ona hiç de hoş olmayan bir şekilde bakmıştı. Tehlikeli bir bakıştı bu.

Polis yerde yatan Billy Rancourt'un cesedini kucaklayıp kaldırdı ve bisikletlerin arasından geçerek sokağın karşı tarafına taşıdı. Arabanın devirdiği çitin üzerinden geçti ve bahçe içindeki evin kapısına çıkan birkaç basamağı tırmanıp kapıya uzandı. Kollarında Billy Rancourt'un cesedi olmasına rağmen çok rahat hareket ediyordu ve kapıyı da kolayca açmıştı. Johnny kapının kolay açılmasına pek şaşırmamıştı, böyle küçük yerlerde insanlar kapılarını kilitlemiyorlardı herhalde.

Johnny, *Herhalde içeridekileri de öldürecek*, diye düşündü.

Fakat polis eğilip kollarındaki adamı yere bırakmış ve hemen geri dönmüştü. Kapıyı kapadı ve ellerini tahtalara sürüp kanları temizledi. Şimdi, kapı da kana bulanmıştı. O kadar uzun boyluydu ki bunu yaparken uzanması bile gerekmemişti. Bu hareketi Johnny'nin tüylerini ürpertti, bu adam Azrail gibiydi. İnsanları yok ediyordu.

Polis arabaya geri geldi ve sakince kavşağa doğru sürdü.

Johnny, "Onu neden o eve götürdünüz?" diye sordu.

"Ne yapmamı isterdin?" Adamın sesi şimdi iyice boğuk, adeta gargara yapar gibi çıkıyordu. "Onu şu akbabalara mı bıraksaydım yani? Senden bunu beklemezdim kaptan. Uygar denilen insanlarla o kadar uzun zamandan beri berabersin ki, onlar gibi düşünmeye başlamışsın."

"Peki ya köpek?"

Polis ona ders veren bir tavırla, "İnsan köpek değildir," dedikten sonra, birden sağa ve birkaç saniye sonra da sola dönüp, belediye binasının hemen yanındaki otoparka girdi. Motoru durdurdu, aşağıya inip sağ arka kapıyı açtı. Johnny, o indikten sonra koltuğun öne gitmesiyle birden rahatlamıştı. "Bir tavuk, kızarmış tavuk değildir *ve* bir adam da köpek değildir, Johnny. Senin gibi bir adam bile... Hadi bakalım, in."

Johnny indi. Etraftaki sessizliğin farkındaydı; sadece rüzgârın uğultusu ve belediye binasının tuğlalarına çarpan metalin sesi duyuluyordu. Gerindi. Sırtı ve bacağındaki korkunç acıyla irkildi ama kaslarını hareket ettirmesi gerekiyordu. Sonra gözlerini kaldırıp polisin berbat yüzüne baktı. Adamın cüssesi ürkütücüydü. Johnny de uzun boyluydu *ve* bir doksan boyuyla, insanlara genellikle tepeden bakardı, ama bu adamla arasında en azından on santimlik bir fark vardı. Ayrıca adam çok iriydi ve genişliğiyle de insanı ürkütüyordu.

Johnny, "Neden beni de o adam, Billy, gibi öldürmedin? Yoksa sormamın anlamı yok mu? Yoksa neden kısmını geçtik mi?" diye sordu.

Polis kanlı dişlerini göstererek sırıttı ve, "Ah, neden kısmını geçtiğimizi biliyorsun," diye cevap verdi. "Burada önemli olan... Seni bırakabilirim, biliyor musun? Bunu ister miydin? Kafanın içinde belki hâlâ birkaç aptal kitap vardır. Bir kalp krizi geçirmeden önce belki birkaç kitap daha yazabilirsin, ne dersin? Böylece, varlığının bir işe yaradığını düşünür ve kendini bir şey sanmayı sürdürürsün. Bunu ister misin, Johnny? Seni bırakmamı ister misin, söyle?"

Johnny hafifçe başını salladı, ne diyeceğini bilemiyordu. Birden içinden gülmek geldi ve kendini güçlükle tuttu. Sonra, o his geçti ve başını sallayıp, "Evet," diye yanıt verdi. "Tabii ki bunu çok isterim."

Polis kollarını havaya kaldırarak, "Tamam, serbestsin!" dedi. "Bir kuş kadar serbestsin." Kollarının alt kısımları kanlanmıştı. Üniforma gömleğinin yan dikişi atmıştı, vücudunun sağ kısmı da beline kadar kan içindeydi.

Johnny onun kendisini bırakmayacağını biliyordu, ama oyuna devam etmek zorundaydı. Bu adamın her yanı kanıyordu ve bir süre sonra geberip gidecekti, oyunu o zamana kadar sürdürmek zorunda olduğunun bilincindeydi.

Manyak polis onun düşündüğünü görünce, "Pekâlâ," dedi. "Bak ne diyeceğim. Aletimi ağzına alırsan seni bırakacağım. Basit bir anlaşma."

Bunu söyler söylemez pantolonunun fermuarını açmış ve külotunun ön kısmını aşağıya çekince ölü beyaz bir yılana benzeyen aleti ortaya çıkmıştı. Johnny adamın aletinin de kan içinde görünce hiç şaşırmadı, ama midesi bulanmıştı. Bu manyağın vücudunda kanamayan hiçbir uzuv yoktu galiba.

Polis yine kan içindeki ağzını açarak sırıttı, "Bunu yapmak sana zor gelebilir," diye devam etti. "Ama sana kolay bir yol gösterebilirim istersen. Gözlerini kapa ve Kraliçe Viktorya'nın tavsiyesini dinleyip, çilekli pasta yediğini düşün."

Johnny manyağın ucundan kan damlayan aletine baktı, sonra da bakışlarını adamın yüzüne çevirdi, ardından tekrar kanlı alete baktı. Polisin ne beklediğini bilmiyordu. Adam belki de onun bağırıp çağırmasını, ağlamaya ya da yalvarmaya başlamasını bekliyordu, ama o polisin hissetmesini istediği şeyleri hissetmiyordu.

Hayatımda ucundan kan damlayan bir pipiden çok daha kötü şeyler gördüğümü bilmiyorsun değil mi, üstelik de sadece Vietnam'da değil, diye düşündü.

Yine öfkelenmeye başladığını hissediyor ve kendini kontrol etmede güçlük çekiyordu. Öfke her zaman onun öncelikli sorunlarından olmuştu; viski, kokain ya da kadınlar değil. Bunun polisin pantolonunu çıkarmasıyla ilgisi yoktu, adamın anlamadığı da buydu. Bunun seksle ilgisi yoktu. Johnny Marinville yüzüne bir şey dayanmasını sevmiyordu.

"İstersen önünde diz çökebilirim," dedi. Sesi yumuşak olduğu halde polisin yüzünde bir şeyler değişti ve yerine boş bir ifade geldi. Sağlam gözünü kısıp Johnny'ye bakmaya başladı.

"Bana neden öyle bakıp duruyorsun sen? Böyle bakma hakkını kim verdi sana, söyler misin? *Tak*!"

"Sana nasıl baktığım önemli değil. Beni iyi dinle orospu çocuğu, o pis don faresini ağzıma aldığım takdirde, onu üç saniye içinde yerde bulursun, tamam mı? Anladın mı beni? *Tak*!"

Adamdan öğrendiği ve anlamını bilmediği "*Tak*" sözcüğünü onun yüzüne doğru tükürür gibi söylerken, ayaklarının ucunda doğrulmuştu. Dev yapılı manyak birden şaşırdı ve şok olmuş gibi bakakaldı. Sonra kendini çabucak toparladı ve tam önünde duran Johnny'yi itiverdi. Johnny ne olduğunu bile anlamamış ve sanki havada uçtuğunu hissetmişti. Sonra geriye fırlayıp binanın yanına çarpmış ve gözünün önünde yıldızlar uçuşurken bacakları birbirine dolanmıştı. Şimdi vücudunun daha önce ağrımayan yerleri de ağrıyordu, ama polisin yüzündeki ifade buna değmişti. Johnny başını kaldırdı ve adamın hâlâ orada olup olmadığını görmek için baktı. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Polisin yüzü iyice gerilmişti. Yüzünün derisi sanki makyajlı gibi bir renge bürünmüştü. Kanlı gözü bile gerçekdışı bir görünüm almıştı. O yüzün altında sanki başka bir yüz vardı ve öndekini itip dışarıya çıkmak istiyordu.

Sağlam gözüyle bir süre Johnny'ye baktı ve sonra başını çevirdi. Sol elinin beş parmağını havaya kaldırdı ve o boğuk, gargara yapar gibi çıkan sesiyle, "*Tak ah lah*" dedi. "*Timoh. Can de lach! Üzerine! Üzerine*!"

Johnny birden tepesinde ipe asılmış çamaşırların rüzgârda salınışına benzer kanat sesleri işitti ve yüzüne bir gölge düştü. Başının üzerinde canhıraş bir çığlık duydu ve sivri pençelerin omuzlarına geçtiğini fark etti, kuş çığlıklar atarken gagasıyla Johnny'nin kafasında delikler açmaya çalışıyordu.

Kuşun ne olduğunu kokudan anladı. Çürümüş et kokuyordu. Hayvan konumunu korumaya çalışırken kanatları Johnny'nin yüzüne çarpıyor ve koku burun deliklerine doluyordu. İpin ucunda sallanan köpek leşini gördü. Hayvan herhalde akbabaların sadece hayvan leşi yiyen bir korkak olduğunun farkında değildi, gagasını Johnny'nin kafasına batırmıştı, başı kanamaya başlamıştı.

"Çekil üstümden!" diye bağırdı öfkeyle. Kanatlardan birini yakalamak istedi, fakat eline sadece bir avuç tüy geldi. Gözlerini açıp neler olduğuna bakamıyordu, açtığı takdirde kuşun gözlerini oyabileceğinden korkuyordu. "Tanrım, lütfen, lütfen çek şunu üzerimden!"

Polis, "Çekersem bana düzgün bakacak mısın?" diye sordu. "Artık hakaret ve saygısızlık etmeyecek misin?"

"Hayır, bir daha yapmayacağım!" Johnny o anda her konuda söz verebilirdi. Adama söylediği her şeyi ve içinde biriken öfkeyi kuş gagasıyla mısırın içindeki bir kurt gibi çekip almıştı.

Kuş kanatlarını çırpıyor, bağırıyor, gagalıyordu. Çürümüş et ve bağırsak kokuyordu. Onu canlı canlı yiyordu.

"Söz veriyor musun?"

"Evet! Evet, söz veriyorum!"

Polis, "Cehennemin dibine git," dedi sakin bir sesle. "Cehennemin dibine git, verdiğin söze de lanet olsun. Başının çaresine bak ya da geber."

Johnny gözlerini iyice kıstı, diz çöktü, başını önüne eğdi ve gagalamayı sürdüren kuşun kanatlarını, gövdeyle birleştiği yerden yakaladı ve hayvanı başından uzaklaştırdı. Hayvan havada deli gibi hareket etmeye ve çığlıklar atmaya devam ediyor, aynı anda sıvı halde bıraktığı beyaz kakalar rüzgârın etkisiyle etrafa saçılıyordu. Johnny öğürerek hayvanın tek kanadını kopardı ve akbabayı duvara doğru fırlattı. Hayvan simsiyah gözleriyle ona baktı, kanlı gagasını açtı ama ses çıkarmadan kapadı.

O benim kanım seni piç, dedi Johnny. Hayvanın kopan kanadını yere attı ve ayağa kalktı. Kuş, düştüğü yerde sağlam kanadını çırpıp havaya tozlar savurarak ondan uzaklaşmaya çalışıyordu. Hayvanın polis arabasına doğru gitmeye çalıştığını gören Johnny, ayağındaki botlarla üzerine basıp kemiklerini kırdı. Sonra ellerini gözlerine götürdü ve ovaladı, aklını yitirecek gibiydi.

Polis, "Hiç fena değil," dedi. "Onun işini bitirdin. Şimdi dön bakalım."

"Hayır." Johnny elleri yüzünde tir tir titriyordu.

"Arkanı dön."

Johnny sesteki tehdidi algılamıştı. Yavaşça döndü ve manyak polisin beş parmağıyla gösterdiği yere baktı. Otoparkın kuzey tarafındaki duvarda en azından yirmi, yirmi beş tane akbaba vardı ve sıraya dizilmiş onlara bakıyorlardı.

Polis, nazik bir sesle, "Onları da çağırmamı ister misin?" diye sordu."İstersem hepsini buraya çağırabilirim, biliyor musun? Kuşlar benim hobimdir. Ben istersem hepsi birden saldırır ve seni çiğ çiğ yerler, inan bana."

Johnny, "Ha... hayır," diye kekeledi. Adam pantolonunun fermuarını kapamıştı ve Johnny bunu görünce rahatladı. Ama pantolonunun önü iyice kanlanmıştı.

"Hayır, sakın çağırma onları."

"Sihirli sözcük nedir, Johnny?"

Önce polisin ne dediğini anlayamadı, fakat bir an düşününce, adamın istediği sihirli sözcüğün ne olduğunu bulup, "Lütfen," dedi.

"Artık mantıklı davranmaya hazır mısın?"

"E...evet."

"Bilemiyorum," dedi polis. "Göreceğiz bakalım."

Johnny hiç sesini çıkarmadan ona baktı. Öfkesi geçmişti, yerini garip bir uyuşukluğa bırakmıştı.

Polis, belediye binasının ikinci katına, demir parmaklıklı pencerelere bakarak, "Şu oğlan kafamı karıştırıyor," diye homurdandı. "Sana ondan bahsetmem uygun mu bilemiyorum... Ama belki de bana fikir verirsin."

Johnny'nin yüzüne bakarak kollarını göğsünde kavuşturdu ve ellerini uzatıp parmaklarıyla daha önce direksiyon üzerinde yaptığı köprücükkemikleri üzerinde tempo tutmaya başladı. Bunu yaparken Johnny'ye bakıyordu.

"Belki de seni hemen öldürsem daha iyi olacak, Johnny. Hep istediğin şu Nobel Ödülü'nü belki öldükten sonra sana verirler, ne dersin?"

Johnny'den ses çıkmadığını görünce, başını kaldırıp belediye binasının çatısına sıra sıra dizilmiş akbabalara baktı ve sonra gülmeye başladı. Onun güldüğünü gören kuşlar da acı çığlıklarla ona cevap verdiler. Johnny aklına gelen düşünceyi bastıramadı. Korkunçtu çünkü çok ikna ediciydi.

Kuşlar da onunla birlikte gülüyor, adamın şakası olduğu için değil, kendi şakaları olduğu için.

Birden esen rüzgâr Johnny'nin sendelemesine neden oldu. Ölü kuşun kopmuş kanadı da rüzgârın etkisiyle sürüklenip gitti. Hava hızla kararmaya başlamıştı. Johnny batıya baktı ve kalkan toz bulutlarının o taraftaki dağları kapatmaya başladığını gördü, birazdan tamamen örtecekti. Güneş hâlâ toz bulutunun üstündeydi ama az sonra kaybolacaktı. Bir rüzgâr fırtınası onlara doğru geliyordu.

5

Hapishanedeki beş kişi, Carverlar, Mary Jackson ve kır saçlı yaşlı adam hücrelerinden adamın çığlıklarını, kuş seslerini ve kanat çırpışlarını duyuyor, fakat neler olduğunu anlayamıyorlardı. Sonunda sesler kesilmişti. David orada birinin ölmediğini umuyordu, ama bu umudu ne kadar gerçek olabilirdi belli değildi.

Mary, yaşlı adama bakıp, "Şu adamın ismi ne demiştin?" diye sordu.

Yaşlı adam, "Collie Entragian" dedi. Çığlıkları dinlemekten yorulmuşa benziyordu. "Collie, aslında Collier'in kısaltılmış hali. Collie on beş, on altı yıl kadar önce, Wyoming'deki şu madenci kasabalarının birinden gelmiş. O yıllarda yirmi yaşında bile değilmiş. Önce polis olmak istemiş, fakat olamayınca madende çalışmak için Diablo Şirketi'ne girmiş. Ancak şirket o sıralarda kapanmak üzereymiş. Hatırladığım kadarıyla Collie de kapanış çalışmalarına katılmıştı."

Mary, "Peter'la bana madenin açık olduğunu söyledi," dedi.

Yaşlı adam konuşmaktan sıkılmış, bıkmış gibi başını sallayarak, "Evet, hâlâ orada bir şeyler bulacaklarını düşünenler var. Bir süre önce orayı tekrar açıp bir şeyler aramaya başladılar, ama fazla bir şey bulabileceklerini sanmıyorum. Yatırımcıların paralarını harcayacak ve sonra tekrar kapatacaklardır. Buna en fazla Jim Reed sevinir, adam meyhane kavgalarından bıkıp usandı artık. Oranın kapanması hepimizi sevindirecektir. Buranın cahil insanları orasının lanetli olduğunu düşünür, ben de onlara katılıyorum."

Ralph, "Jim Reed kim?" diye sordu.

"Kasabanın Güvenlik Şefi, hani daha büyük yerlerde Polis Şefi denen adam işte. Ama bugünlerde, Desperation da olsa olsa iki yüz kadar insan kalmıştır, Jim'in, Dave Pearson ve Collie olmak üzere iki tamzamanlı çalışan yardımcısı vardı. Diablo kapandıktan sonra kimse Collie'nin burada kalacağını sanmıyordu, ama o kaldı. Evli değildi ve çok çalışırdı. Bir süre ayak işleri yaptı ve en sonunda Jim ona bazı işler vermeye başladı. Oldukça işe yarıyordu ve sonunda Jim'in tavsiyesine uyan belediye yetkilileri 1991 yılında onu işe alıp polis yaptı."

Ralph, "Böyle bir kasaba için üç kişilik polis ekibi oldukça fazla gibi," dedi.

"Katılıyorum, ama Washington'ın Kırsal Bölgeler Güvenlik Güçleri Kanunu sayesinde bir yerlerden para geliyor, sonra Sedalia bölgesinin bizim topraklarımız üzerinde okul kurmasıyla ilgili bir anlaşma imzalandı, ayrıca yolda fazla sürat yapanlarla sarhoşlardan alınan ceza gelirleri de var tabii."

O sırada şiddetlenen rüzgârın uğultusuna yine çakal ulumaları karıştı.

Mary, "Peki malulen emekliliğe nasıl hak kazandı? Akıl hastalığı gibi bir şey mi?" diye sordu.

"Hayır Hanımefendi, akıl hastalığı değil. Bir gün kullandığı kamyonet kontrolden çıktı ve şu Çin Çukuru ismini verdiğimiz maden kuyusuna yuvarlandı. Tam da maden kapanmadan kısa bir süre önce. Bir bacağı dizinden kırıldı, ama kazadan bu kadarla kurtulmuştu. Daha sonra biraz topallamaya başladı, bundan eminim."

Mary şaşkın bir ifadeyle, "O halde bahsettiğin adam o değil," dedi.

Yaşlı adam kaşlarını kaldırıp ona baktı.

"Kocamı öldüren adam topallamıyordu ki."

Yaşlı adam, "Tabii topallamıyor," dedi tuhaf bir biçimde sakin bir sesle. "Ama, o Collie işte. Onu on beş yıldan beri tanırım ve birbirimize çok içki ısmarlamışızdır. Şu adamlar geldiğinde kliniğe gelip fotoğraflar

çekti, parmak izleri bile aldı. Belki de uyuşturucu arıyorlardı, ama bilemiyorum. Onları hiçbir zaman yakalayamadılar."

David, "Siz doktor musunuz?"diye sordu.

Kır saçlı yaşlı adam, "Ben veterinerim," diyerek ona yıpranmış elini uzattı. "İsmim Tom Billingsley. David onun elini temkinli bir şekilde sıktı.

O sırada aşağıda bir kapı açıldı. Polis, "İşte geldik, Büyük John!" dedi. Sesinden oldukça neşeli olduğu anlaşılıyordu. Odan seni bekliyor! Oda mı? Aslında neredeyse bir apartman dairesi! Hadi çık bakalım! Bilgisayarını unuttuk ama üstünde ALETİMİ YALA ve KIZ KARDEŞİNİ BECERDİM gibi minik hoş notlar yazan harika duvarla işe başlayabilirsin!"

Tom Billingsley, merdivene açılan kapıya baktı ve sonra endişeli gözlerini David'e çevirdi. Hücre arkadaşı olan çocukla konuşuyordu, ama sesi diğerlerinin de duyabileceği kadar yüksekti. "Sana bir şey daha söyleyeyim," dedi."O şimdi daha da büyüdü."

David, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu ama aslında adamın ne demek istediğini anlamıştı.

"Demek istiyorum ki, Collie zaten iriyarı bir adamdı, yani bir doksan boylarında ve yüz kilo kadar bir şeydi, ama şimdi..." Tekrar merdivene açılan kapıya baktı ve basamaklardan gelen ayak seslerini dinledi. Sonra gözlerini tekrar David'e çevirdi."

"Şimdi boyu iki metre gibi bir şey, yani eskisinden en az yedi sekiz santim daha uzun. Kilosu da sanki yirmi kilo kadar artmış gibi."

Ellie, "Saçmalık bu!" diye bağırdı.

Kır saçlı veteriner, "Evet ama gerçek," dedi.

Merdivenlere çıkan kapı ardına kadar açıldı ve içeri suratı kan içinde, uzun kır saçları omuzlarına düşen bir adam uçar gibi girdi. Odada Mary gibi sakin adımlarla ilerlememiş, salonun ortasına kadar sendeleyerek gelmiş ve dizleri üzerine çökerek masaya çarpmamak için ellerini ileriye doğru uzatmıştı. Adamın arkasından içeriye o girdi, hepsini buraya tıkmış adam. Her yeri kan içindeydi ve o korkunç görünümüyle sanki gözlerinin önünde paramparça olacakmış gibi duruyordu.

Polis, hepsini ayrı ayrı süzdü ve duygusal bir sesle, "Şu halimize bak," dedi. "Şu halimize bak! Kocaman mutlu bir aile gibi olduk."

II. KISIM

DESPERATION:

BU SESSİZLİKTE BİR ŞEYLER OLABİLİR

– Birinci Bölüm –

1

"Steve?"

"Ne var?"

"Düşündüğüm doğru mu acaba?"

Kız pencereden dışarıyı, batıyı gösteriyordu.

"Ne düşünüyorsun ki?"

"Kum tabii. Kum ve rüzgâr."

"Evet. Bence de öyle."

"Biraz kenara çeker misin?"

Steve soran gözlerle genç kıza baktı.

"Hadi, sadece bir dakika."

Steve Ames, kamyonu 50 numaralı otoyoldan güneye, Desperation'a giden yolun kenarına çekerek durdurdu. Yolu kolayca bulmuşlardı. Direksiyonda oturmuş, ona yeni arkadaşım diyerek içini gıcıklayan Cynthia Smith'e bakıyordu. Kız, başını önüne eğmiş, gergin gergin tişörtünü çekiştiriyordu.

"Ben dik kafalıyımdır," dedi başını kaldırmadan. "Psişik güçlerim var ve aynı zamanda biraz da inatçıyım. Bana inanıyor musun?"

"Sanırım."

"Aynı zamanda pratik bir insanımdır. Buna inanıyor musun?"

"Elbette."

"Bu nedenle, senin sezgilerinle alay ettim ama sen yolda bir şeyler bulabileceğimizi düşünüyordun ve bulduk da, değil mi?"

"Evet, bulduk."

"O halde sezgilerin doğruydu."

"Sadede gelir misin? Patronum..."

"Evet, patronun, patronun, patronun. Şu anda kafanda sadece onun olduğunu biliyorum, beni endişelendiren de bu zaten. Çünkü benim sezgilerim de bazı kötü şeylerin olduğunu söylüyor."

Steve onun yüzüne baktı. Cynthia başını yavaşça kaldırdı ve o anda göz göze geldiler. Genç kızın gözlerindeki korku Steve'i sarstı.

"Ne var? Seni korkutan nedir?"

"Bilmiyorum."

"Bak, Cynthia... Tüm yapacağımız bir polis bulmak ya da bir telefon kulübesi. Böylece, Johnny'nin kaybolduğunu bildiririz, bir de Carver adında bir ailenin."

"Tamam, ama yine de..."

"Endişelenme, dikkatli olacağım. Sana söz veriyorum."

Genç kız çekingen bir tavır ve hafif bir sesle, "Şu senin ceptelefonundan 911'i bir kez daha arar mısın?" dedi.

Steve onu kırmamak için telefonu çıkarıp 911'i aradı, fakat hiçbir cevap alamadı. Bu sefer bant kaydı bile çıkmamıştı. Emin değildi ama yaklaşan bir rüzgâr ya da kum fırtınası işleri daha da kötüleştiriyor olabilirdi.

"Ne yazık ki hat çekmiyor," dedi. "Sen denemek ister misin? Belki benden şanslısındır, kim bilir? Kadın dokunuşu vesaire."

Cynthia başını iki yana sallayarak, "Bir şey hissediyor musun?" diye sordu."Yani herhangi bir şey?"

Steve içini çekti. Evet, bir şeyler hissediyordu. İçinde, Teksas'ta ergenlik çağındayken hissettiğine benzer bir his vardı. On üç yaşına bastığı yaz, hayatının en uzun, en tatlı ve en garip yazı olmuştu. O bölgede ağustos ayının sonlarına doğru, akşamüzerleri sert rüzgârlar eser, kısa süreli fırtınalar kopardı. O yıl radyoda bol bol Bee Gees şarkıları çalmıştı. Fırtına öncesi sessizlik, kapkara gökyüzü, sakin hava, keskin gök gürültüsü, toprağa bir çatalın ete saplanması gibi saplanan yıldırımlar onu daha önce hiç olmadığı kadar uyarıyordu. Gözleri çakmak çakmak parlar, midesi bir tuhaf olur ve aleti durup dururken sertleşirdi. O zaman sanki dünya kendisine değişik sürprizler sunacakmış gibi hissederdi. Oysaki böyle bir şey hiç olmamıştı, ta ki yaklaşık bir yıl kadar sonra, mastürbasyonu öğrenip kendi kendini tatmin edinceye kadar. Şu anda da benzer şeyler hissediyordu ama tüyleri diken diken olmamıştı ve aleti sertleşmemişti. Cynthia'nın, patronun kaskını kumların içinden bulup çıkardığı andan itibaren, içinde bir şeylerin ters gittiği ve durumun daha da kötüleşeceğine dair bir his vardı. Bir çocuk olarak fırtınaların yaklaşmasıyla meydana gelen hava basıncı değişikliklerini ya da elektriklenmeleri hissetmişti. Yine fırtına mı yaklaşıyordu acaba? Evet, bu büyük bir olasılıktı, ama yine de...

"Sanırım bir şeyler hissediyorum, ama ne yapabilirim ki? Geriye dönmemi istemiyorsun, değil mi?"

"Hayır, bunu yapamayız artık, ama çok dikkatli ol, tamam mı?"

Aniden şiddetlenen rüzgâr kamyonu sarstı. Etrafı birden bir kum bulutu kaplamıştı.

"Tamam, ama bana yardım etmelisin."

Arabayı çalıştırdı ve yollarına devam ettiler. Güneş batıda *yavaş yavaş* alçalıyor, kızıllığı kum fırtınasının arasından görülebiliyordu.

Kamyon, yeni bir rüzgârla tekrar sarsılırken, genç kız yüzünü ekşitti. "Ah, tabii, bana güvenebilirsin."

2

Her tarafı kan içinde olan manyak polis, yeni geleni David Carver ile Tom Billingsley'nin yanındaki hücreye kilitledi. Sonra topukları üzerinde yavaşça döndü. Kanlı yüzünde ciddi bir ifade vardı. Elini cebine atıp anahtar destesini çıkardı. Yine daha önceki kare anahtarı seçti, muhtemelen ana anahtar oydu.

"Oo piti piti," dedi. "Turisti ayak parmağından yakala." Sonra David'in annesiyle babasının bulunduğu hücreye doğru yürüdü. Karı koca onun geldiğini görünce birbirlerine sarılıp hücrenin arka tarafına gerilediler.

David korkuyla, "Sakın onlara dokunma!" diye bağırdı. Billingsley onu kolundan yakalayıp susturmak istedi, fakat David onun elini itti ve yeniden bağırdı. "Beni duyuyor musun? *Onlara dokunma!*"

Collie Entragian, "Sen karışma velet," dedikten sonra anahtarlardan birini onların demir parmaklıklı kapısındaki kilide soktu ve açtıktan sonra, sırıtarak David'in annesine baktı. "Sana iyi haberlerim *var,* Ellie. Artık çıkabilirsin, hadi gel buraya."

Ellie başını iki yana salladı ve hiç sesini çıkarmadı. Yüzüne gölgeler düşüyordu. Ralph diğer kolunu da uzatıp karısını iyice kendine çekti. "Ailemize yaptıkların yetmedi mi?" diye sordu.

Entragian, belindeki koca silahı çekip horozunu kaldırarak, "Tek kelimeyle, hayır," dedi. Sonra silahı Ralph'e doğrulttu. "Şimdi hemen buraya geleceksin küçük hanım, yoksa o kocan denen adamı iki kaşının ortasından vuracağım. Beyninin kafasında durmasını mı istersin, yoksa duvara yapışmasını mı? Benim için fark etmez."

David içinden, *Tanrım, durdur şu adamı*, diye dua etti. *Lütfen durdur onu. Brian'ı o durumdan çekip çıkarabildiğine göre bunu da yapabilirsin. Lütfen annemi ondan kurtar, Tanrım!*

Ellen, Ralph'in ellerini aşağıya doğru itmeye çalışıyordu.

"Ellie, hayır!"

"Gitmek *zorundayım*, görmüyor musun?"

Ralph kollarını iki yanına indirdi. Entragian da silahının horozunu indirip kılıfına soktu. Bir elini, sanki dansa davet eder gibi Ellen'a doğru uzatmıştı. Kadın ona doğru yürüdü. Konuştuğunda sesi çok yumuşak ve alçaktı. David, annesinin, kendisinin duymasını istemediği bir şeyler söylediğini biliyordu, ama kulakları çok keskindi.

Zavallı kadın ,"Eğer istiyorsan... beni... oğlumun göremeyeceği bir yere götür," diyordu.

Entragian aynı alçak sesle, "Merak etme... Bunu istemiyorum... Özellikle de senden. Hadi gel," dedi.

Hücrenin kapısını kapadı ve bir eliyle David'in annesinin kolunu tutarken, kilitlediğinden emin olmak için kapıyı sarstı. Sonra kadını kapıya doğru yönlendirdi.

David, "*Anne!*" diye bağırdı. Demir parmaklıkları yakaladı ve sarsmaya başladı. "*Anne, hayır! Bırak onu hayvan herif! ANNEMİ RAHAT BIRAK!*"

Annesi sanki çoktan gitmiş gibi güç duyulan bir sesle, "Merak etme David, geri geleceğim," diye seslendi. Annesinin sesi David'in içini dehşetle doldurdu. Sanki polis sadece dokunuşuyla onu hipnotize etmiş gibiydi. "Beni merak etme, oğlum."

David yine, "*Hayır!*" diye haykırdı. "*Baba, durdur onu! Durdur onu!*" Polis annesini bir kez buradan çıkarırsa onu tekrar canlı olarak göremeyeceklerinden emindi.

Ralph, "David..." dedi ve susup iki adım geri giderek yatağın kenarına oturdu ve elleriyle yüzünü kapayarak ağlamaya başladı.

Entragian başını çevirip, "Merak etme Dave, annene iyi bakacağım" dedi. Merdivene açılan kapının önünde, bir eliyle Ellen Carver'ın kolunu sıkıca tutmuş, onlara bakıyordu. Yüzünde dişleri kanlar içinde olmasa görkemli denebilecek bir gülümseme vardı. "Ben hassas bir adamım, romantik filmlerdeki adamlar gibiyim, hiç merak etme."

David, "Onun canını yakarsan buna pişman olursun," diye bağırdı.

Polisin yüzündeki gülümseme kaybolmuş, yerini öfkeli ve biraz da kırgın bir ifadeye bırakmıştı. "Belki de yakarım... Bilemiyorum, ama sanmam. Sen dua etmeyi seven bir çocuksun, değil mi?"

David sesini çıkarmadan ona baktı.

"Evet, öylesin. Yüzündeki ifadeyi görebiliyorum, sen dua eden bir çocuksun. Hey Tanrım! Beyzbol tişörtü giymiş dua eden bir çocuk!" Başını Ellie'nin başına yaklaştırdı ve kadının saçlarının arasından David'e baktı. "İstediğin kadar dua et, David, ama bunun sana bir yararı olaca-

ğını sanma sakın. Tanrı, çarmıha gerilmiş, gözlerine sinekler konarak ölümü bekleyen İsa'nın yardımına gitmediği gibi senin yardımına da gelmeyecektir. *Tak*!"

Ellen onun merdivenden çıktığını gördü ve bir çığlık atarak polisin elinden kurtulmak istedi ama Entragian onu bırakmadı. Çakal, kapıdan içeri süzülürken çığlık atan kadına bakmamıştı. Hayvan, hücrelerin bulunduğu beton zeminli salona girip ortaya kadar ilerledi, sonra başını çevirdi ve pırıl pırıl parlayan o korkunç sarı gözlerini Entragian'a dikti.

Polis, "*Ah lah*," dedikten sonra Ellen'ın kolunu bıraktı ve sağ eliyle sol elinin üzerine vurup, "*Him en tow*," diye ekledi.

Çakal oturdu.

Entragian, "Bu hayvan çok hızlıdır," dedi. Bunu hepsine söyler gibiydi, ama özellikle David'e bakıyordu. "Gerçekten, pek çok köpekten daha hızlıdır. Hücreden elinizi ya da bacağını uzattığınız anda onu kopmuş bilin. Buna emin olabilirsiniz."

David, "Annemi rahat bırak," dedi.

Entragian öfkeli bir sesle, "Evlat," dedi." İstersem anneni bir kazığa bağlayıp ateşte kızartırım ve sen de beni durduramazsın. Sonra gelip seni alırım."

Bunu söyledikten sonra David'in annesini de yanında sürükleyerek kapıdan çıktı.

3

Salonda sadece Ralph Carver'ın hıçkırıklarıyla bölünen bir sessizlik vardı. Çakal, betonun üzerine uzanmış, rahatsız edecek kadar akıllı bakışlarla David'e bakıyordu. Hayvanın dışarıda duran dilinin ucundan salyalar damlıyordu.

Uzun kır saçları omuzlarına dökülmüş olan adam, "Cesaretini kaybetme, evlat," dedi. Adam birilerini rahatlatmaktan çok, kendisi birileri tarafından rahatlatılmaya alışmış birine benziyordu. "Onun halini gördün; iç kanama geçiriyor, dişleri dökülüyor ve gözünün biri de neredeyse yuvasından fırlayacak. Uzun süre yaşayacağını hiç sanmıyorum."

David, "Buna karar verirse annemi öldürmesi o kadar uzun sürmez ki," dedi. "Küçük kız kardeşimi zaten öldürdü. Onu merdivenden itti ve... Boynunu kırdı..." Gözleri doldu ama kendini tuttu. Ağlamanın zamanı değildi.

Kır saçlı adam ne söyleyeceğini bilemedi. "Evet, ama..." dedi *ve* sustu.

David kasabaya gelirken polis arabasında bu manyak polisle yaptığı konuşmayı hatırladı. O zaman onun bu kadar manyak olduğunu henüz bilmiyor ve kendilerine yardım edeceğini sanıyorlardı. David adama soyadlarını nereden bildiğini sormuş, o da masadaki küçük tabelada gördüğünü söylemişti. Evet, karavandaki masada soyadlarının yazılı olduğu bir tabela vardı... Ama Entragian, o sırada karavanın merdivenin dibindeydi ve oradan içerideki masayı görmüş olamazdı. Birden polisin, *Bende kartal gözleri vardır, David*, gibi bir şeyler söylediğini hatırladı. *Bu gözler tüm gerçekleri görür.*

Ralph Carver, adeta sendeleyerek hücresinin ön tarafına, demir parmaklıklara doğru geldi. Gözleri kanlanmış, dudakları şişmiş, yüzü allak bullak olmuştu. David birden müthiş bir öfkeye kapıldı ve babasına: *Hepsi senin yüzünden!* diye bağırmak istedi. *Kardeşim senin yüzünden öldü! O namussuz, annemi tecavüz etmek ya da öldürmek için götürürken hiçbir şey yapmadın! Senin o saçma sapan tatil planların! Keşke annemin yerine seni alsaydı!*

Birden, *Kes şunu! David!* Kendi düşünceleri, Gene Martin'in sesiydi. *O da senin böyle düşünmeni istiyor.*

Ses, Entragian'ı mı kastediyordu acaba? Peki ama o David'in nasıl düşünmesini istiyordu? Onun ne düşündüğü neden umurundaydı ki?

Ralph yerde uzanmış yatan çakala bakıp, "Bu hayvanı buraya nasıl çağırdı acaba? Ve bu hayvan neden burada kalıyor?" dedi.

Çakal Ralph'in sesini duyunca ona bakmış, sonra gözlerini sırasıyla Mary'ye ve tekrar David'e çevirmişti. Hayvan soluyup duruyordu ve ağzından akan salyalar önünde küçük bir gölcük oluşturmuştu.

Kır saçlı adam, "Nasıl bilmiyorum ama onları eğitmiş herhalde," dedi. "Tıpkı kuşları eğittiği gibi. Dışarıda, onun sözünü dinleyen bir sürü akbaba var. O canavarlardan birini güçlükle öldürdüm."

Mary, "Olamaz," dedi.

Billingsley, "Olamaz," diyerek Mary'yi taklit etti. "Çakalları eğitmek belki mümkündür, ama bunun eğitimle ilgisi olduğunu sanmıyorum."

Kır saçlı adam sertçe, "Elbette öyle," dedi.

David, "O polis mi eğitmiş onları?" diye sordu. "Bay Billingsley, onun eskisinden daha uzun boylu ve ağır olduğunu söylüyor. Boyu en azından yedi sekiz santim uzamış."

"Bu saçmalık." Kır saçlı adamın üzerinde bir motosiklet ceketi vardı. Ceketinin ceplerinden birinin fermuarını açarak içinden bir nane şekeri çıkarıp ağzına attı.

Ralph kır saçlı adama bakıp, "Affedersiniz beyefendi, isminiz ne?" diye sordu.

"Marinville, Johnny Marinville. Ben..."

"Bay Marinville, burada çok korkunç şeyler olduğunu görmemek için kör olmanız gerekir."

Kır saçlı adam, "Korkunç şeyler olmadığını söylemedim, sıradan şeyler olduğunu da iddia etmedim," David onun söylediklerinin gerisini duyamıyordu.

Sabun. David, sabun!

David lavaboda duran yeşil sabuna baktı ve Entragian'ın, *Senin için geri gelirim*, deyişini hatırladı.

Sabun.

Birden her şeyi anladı... Ya da anladığını sandı. Yanılıyor olmaması için dua etti.

Umarım haklıyımdır. Umarım haklıyımdır, yoksa...

David, üzerinde Cleveland Kızılderilileri yazan bir tişört giyiyordu. Tişörtünü üzerinden çıkarıp yere attı. Başını kaldırdığında çakal ona bakıyordu. Hayvan bazı yerleri yırtılmış kulaklarını dikmişti, boğazının derinliklerinden boğuk hırıltılar geliyordu.

Babası, "Oğlum, sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

David cevap vermedi, yatağın ucuna oturup ayağından spor ayakkabılarını çıkardı ve tişörtünün yanına attı. Çakal şimdi iyice hırıldamaya başlamıştı. David'in ne yapmak istediğini anlamıştı sanki. Bir şey yapmak isterse hayvan onu durduracakmış gibiydi.

Saçmalama, elbette seni durduracak, yoksa o manyak onu neden burada bıraksın? Kendine güvenmek zorundasın. Kendine güvenmek ve inancını kaybetmemek zorundasın.

Sonra, "Tanrı'nın beni koruyacağına inanıyorum," diye mırıldandı.

Ayağa kalkıp kemerinin tokasını açtı ve fermuarını açmadan önce, "Hanımefendi?" diye seslendi, "Hanımefendi?" Kadın ona baktı ve David kızardığını hissetti. "Özür dilerim, ama arkanızı döner misiniz? Lütfen, pantolonumu, hatta külotumu da çıkaracağım, arkanızı dönün."

Babası, "Tanrı aşkına, ne yapıyorsun?" dedi. Paniklemişti. "Her ne yapmayı planlıyorsan yasaklıyorum! Kesinlikle!"

David babasına cevap vermedi ve sadece Mary'ye baktı. Kadın önce başını çevirdi, sonra tek kelime bile etmeden çocuğun istediği gibi sırtını döndü. Motosiklet ceketli adam da yatağın kenarına oturmuş, naneli şekerini yerken onu izliyordu. David, o yaştaki hemen tüm çocuklar gibi çıplak vücudundan utanırdı ve adamın bakışları onu rahatsız etmişti... Ancak, şimdi bunları düşünmenin sırası olmadığını da biliyordu. Başını çevirip sabuna bir kez daha baktı ve sonra pantolonuyla külotunu indirdi.

Cynthia, "Güzel!" diyerek güldü. "Bu harika doğrusu!"

Steve, "Neler oluyor?" diye sordu. Direksiyonun üstüne doğru eğilmiş, tüm dikkatini yola vermişti. Rüzgâr yola bir sürü çalı çırpı ve kum savurduğundan araba kullanmak gittikçe güçleşiyordu.

"Şu tabelayı gördün mü?" *Steve* başını kaldırıp baktı ve onun ne demek istediğini anladı. Kaşaba girişine yakın olan ve üzerinde, DESPERATION KİLİSE VE BELEDİYESİ HOŞ GELDİNİZ DER yazılı tabelayı biri sprey boyayla, DESPERATION ÖLÜ KÖPEKLERİ HOŞ GELDİNİZ DER haline getirmişti. Tabelanın bir ucuna bağlanmış olan ip, rüzgârın etkisiyle sallanıp duruyordu. İpin ucundaki hayvan leşinden geriye pek bir şey kalmamıştı. Köpeğin leşi, önce akbabalar, daha sonra da çakallar tarafından paramparça edilmiş ve yenmişti. Kendi türlerinden olan bir canlıyı yemekten hiç çekinmemiş, köpeğin leşini çekiştirip birbirleriyle kavga ederek yemişlerdi. Geriye sadece birkaç kemikle ayak tırnakları kalmıştı. Şiddetli rüzgârın getirdiği kumlar da kalanları bir süre sonra örtecekti.

Steve, "Vay canına!" diye söylendi. "Buranın insanları oldukça eğleniyor galiba."

Cynthia, "Evet, öyle olmalı," dedi. "Şurada biraz dursana."

Önünde bulundukları kulübemsi binanın kapısındaki tabelada, DESPERATION MADEN ŞİRKETİ yazıyordu. Yan taraftaki otoparkta on, on iki araba ve kamyonet gördüler.

Steve yolun kenarına çekerek durdu ama otoparka girmedi. Rüzgâr şiddetini artırmış, minik esintiler birleşerek büyük bir fırtınaya dönüşmüştü. Batıda *yavaş* yavaş batan güneşin kızıllığını güçlükle fark edebiliyorlardı. Güneş batıda, Desatoya Dağları'nın üzerinde kızılımsı turuncu bir yuvarlak gibi asılı duruyordu. Jüpiter'in bir fotoğrafı gibi görünüyordu. Steve, yakınlardan gelen hızlı ve sürekli sesin ne olduğunu merak etti. Ses büyük olasılıkla direğinde kopmak üzere olan *ve* rüzgârla sallanan teneke bir tabeladan geliyordu.

Cynthia'ya bakıp, "Aklında ne var senin?" diye sordu.

"Polise buradan telefon edebiliriz. Işıkları görüyorsun değil mi? İçeride insanlar olmalı."

Steve teneke barakaya baktığında, arka tarafta parlayan beş altı tane kare gördü. Kararmaya başlayan hava ve toz toprağın arasında, bir trenin ışıklarına benziyorlardı. Cynthia'ya baktı ve omuzlarını silkti. "Neden buradan telefon edelim ki? Kasabaya geldik zaten, gidip karakolda anlatırız olanları."

Genç kız bir eliyle başı ağrıyormuş gibi alnını ovaladı. "Bana dikkatli olacağını söylemiştin, hatırlıyorsun, değil mi? Ben de sana, dikkatli olmana yardımcı olacağımı söylemiştim. İşte şimdi yapmaya çalıştığım bu. Bir polisin bizi karşısına oturtup sorulara boğmaya başlamasından önce buralarda durumun ne olduğunu öğrenmemizin daha iyi olacağını düşünüyorum, Steve. Sakın bana neden öyle düşündüğümü sorma, çünkü ben de bilmiyorum. Polise gittiğimizde bize nazik davranırlarsa mesele yok tabii. Peki, ama *neredeydiler*? Hadi patronunu boş ver, o temiz bir şekilde ortadan kaybolmuş sayılır ama yolun kenarına park etmiş, bütün lastikleri patlak bir karavan, kapıları açık olarak orada dururken polisler neredeydi acaba?"

"Hep aynı noktaya dönüyoruz."

"Evet, hep aynı noktaya dönüyoruz." Kasaba polislerinin hepsi yolda bir kazaya, çiftlik yangınına, bir mağaza soygununa, hatta bir cinayet olayına gitmiş olabilirlerdi tabii, çünkü buralarda çok fazla polis yoktu. Yine de bu çok garipti.

Steve bir süre düşündü ve sonra, "Pekâlâ" deyip otoparka girdi. "Ama bu barakada birini bulacağımızı pek sanmıyorum. Saat geç oluyor, burada birilerinin olmasına bile şaşırdım aslında. Maden işinde para var herhalde."

Arkası açık bir kamyonetin yanına park etti ve kapıyı açıp dışarı çıkmak istedi, fakat rüzgâr öylesine şiddetliydi ki, bir anda kapıyı savuruverdi. Steve kapının yandaki arabanın ön tarafına çarpmasıyla irkildi ve çıkan gürültüyle barakadan birinin dışarıya fırlamasını bekledi. Kimse dışarı çıkmadı, sadece yoldan bir çalılık yuvarlandı. Havada tozlar uçuşuyordu. Steve arka cebindeki kırmızı bandanayı çıkarıp boynuna bağladı ve sonra ağzını burnunu örttü.

Sonra Cynthia'nın kendi kapısını açmaya çalıştığını görünce, "Hey, bekle!" diye bağırdı ve torpido gözünü açıp oradan çıkardığı mavi bandanayı ona uzattı. "Önce şununla suratını kapa."

Kız bandanayı havaya kaldırıp iyice inceledi ve gözlerini kocaman açarak, "Sümüklü falan değildir umarım," dedi.

Steve kırmızı bandananın arkasında gülerek, "Lubbock'ta dediğimiz gibi ak pak, hadi tak bakalım," dedi.

Kız bandanayı boynuna bağlayıp Steve gibi ağzıyla burnunu iyice örttü. Sonra boğuk bir sesle, "Butch ve Sundance'a benzedik, değil mi?" dedi.

"Bonnie ve Clyde desen daha doğru olur."

Kız, "Ömer ve Şerif," dedi ve kıkırdadı.

"Dışarıya çıkarken dikkatli ol, rüzgâr deli gibi esiyor."

Steve aşağıya atlar atlamaz sert rüzgâr yüzüne çarptı ve kamyonetin önüne doğru yürürken sendeledi. Havada uçuşan kum tanecikleri alnını dövüyordu. Cynthia kapının koluna yapışmıştı ve belinden çıkan gömleği rüzgârla sallanıyordu. Hava tam olarak kararmamıştı ve toz toprağın arasından gökyüzünün maviliğini hâlâ seçebiliyorlardı, ama etraf garip bir loşluk içindeydi. Bu fırtınanın rengiydi.

Steve, "Hadi!" diye bağırıp kolunu Cynthia'nın beline sardı. "Bir an önce gidelim buradan!"

Çatlamış olan asfaltın üzerinden koşup uzun binaya doğru ilerlediler. Binanın arka tarafında bir kapı vardı ve kapının yanında DESPERATION MADEN ŞİRKETİ yazılı bir tabela vardı. Steve bu sözcüklerin başka bir yazının üzerine yazıldığını fark etti. Beyaz harflerin altından kırmızı hayalet gibi "Diablo" sözcüğü görülüyordu. İ harfiyse şeytanın çatalı şeklinde çizilmişti.

Cynthia, tırnağı yenmiş parmağıyla kapıya vurdu. Kapıda camın iç kısmına vakumla tutturulmuş bir yazı vardı ve şöyle diyordu:

AÇIKSAK AÇIĞIZDIR

KAPALIYSAK DAHA SONRA GEL

Steve, "Evlat sözcüğünü unutmuşlar," dedi.

"Efendim, anlamadım?"

"Aslında, 'Daha sonra gel evlat,' deseler mükemmel olurdu." Steve saatine baktı, yediyi yirmi geçiyordu. Bu saatte kapalı olmalıydılar. Peki, ama içeride kimse yoksa dışarıdaki araba ve kamyonetler neyin nesiydi?

Steve kapıyı itince hemen açıldı. İçeriden cızırtılı bir *country* şarkısı duyuluyordu. Johnny Cash, "*Hepsini bir anda yaptım*," diyordu. "üstelik beş kuruş bile ödemeden."

İçeriye girdiler. Kapı, yaylı mekanizması sayesinde arkalarından yavaşça kapandı. Rüzgâr barakanın teneke duvarlarına çarptığında müzik çalar gibi bir ses çıkarıyordu. Danışma bölümündeydiler. Sağ tarafta dört tane vinil kaplı sandalye vardı. Çoğunlukla kirli pantolon ve işçi botu giymiş adamlar tarafından kullanıldıkları belliydi. Sandalyelerin önündeki alçak sehpanın üzerinde bir sürü eski dergi vardı ve bunlar bir doktor muayenehanesinin bekleme odasındakiler gibi değildi. Steve dikkatle bakınca dergilerin, "*Silah ve Mühimmat*", "*Bölge Yolları*", "*Mac Lean'ın Maden Raporu*", "*Metalürji Haberleri*" ve "*Arizona Otoyolları*" gibi yayınlar olduğunu gördü. Bunların arasında bir de oldukça eski tarihli bir *Penthouse* sayısı vardı.

Tam karşılarında, sanki 50 numaralı otoyoldan buraya kadar tekmelenerek getirilmiş gibi her yanı çiziklerle dolu eski ve gri renkli bir danışma masası duruyordu. Masanın üzerinde bir sürü kâğıt, üst üste

dizilmiş madencilik sağlık ve güvenlik kuralları kitapları, izmarit dolu bir kül tablası ve içleri kaya parçalarıyla dolu üç tane tel sepet vardı. Masanın bir ucunda eski bir daktilo vardı. Steve bilgisayar göremedi. Masanın arkasında da boş bir yaylı sandalye duruyordu. Klima çalışıyordu ve içerisi rahatsız edici şekilde serindi.

Steve ilerledi ve sandalyenin üzerindeki minderi alıp Cynthia'ya gösterdi. Minderin üzerine elyazısıyla, KIÇINI PARK ET, yazılmıştı.

Kız gülerek, "Ah çok zevkli," dedi. "Güzel şaka."

Masada ayrıca, BENİ BAŞTAN ÇIKARMA, BEN KENDİM ÇIKARIM yazan bir şaka tabelası, Brad Josephson yazılı bir isimlik ve iki şirin çocuğuyla poz vermiş şişman ama güzel bir siyahi kadın fotoğrafı vardı. Demek danışmada siyahi bir adam çalışıyordu, pek alışılmış bir şey değildi. Masanın hemen yanındaki rafta, telefon ve eski bir radyo duruyordu. Radyoda Johnny Cash şarkıları cızırdayarak çalmaya devam ediyordu.

Steve radyoyu kapattı. Sert bir rüzgâr binaya çarpıp basınç altındaki bir denizaltı gibi sarsmıştı. Cynthia ağzını burnunu kapayan bandanayı çıkarmamış, huzursuz bakışlarla çevresine bakıp duruyordu. Radyo kapanmıştı ama uzaklarda bir yerlerden Johnny Cash'in şarkısı hâlâ duyuluyordu. Aynı radyo istasyonuydu, ancak çalan başka bir radyoydu. Müzik sesi, arka taraftan, ışıkların olduğu kısımdan geliyordu.

Cynthia telefonu gösterince, Steve ahizeye uzanıp kulağına götürdü ve bir süre dinledikten sonra, "Çalışmıyor," dedi. "Belki de rüzgâr yüzünden hatlar kesilmiştir."

Genç kız, "Telefon hatları yerin altında değil mi?" diye sordu. Steve ilginç bir şey fark etmişti: İkisi de adeta fısıldar gibi, çok alçak sesle konuşmaya başlamışlardı.

"Belki Desperation'da hatlar hâlâ yukarıdan gidiyordur."

Masanın biraz arkasında bir kapı vardı. Steve kapı koluna uzandı, ama Cynthia onun kolunu tuttu.

"Ne var?"

"Bilmiyorum." Onu bıraktı, yüzündeki bandanayı aşağı indirdi. Sinirli bir tavırla güldü. "Bilmiyorum dostum... Her şey o kadar garip ki!"

Steve, "Arka tarafta birisi olmalı," dedi. "Kapılar açık, ışıklar yanıyor ve dışarıda da arabalar var."

"Sen de korkuyorsun, değil mi?"

Steve bir an düşünüp başını salladı. Evet, kendini çocukken gök gürültülü fırtına öncesinde hissettiği gibi hissediyordu. Sadece daha az eğlenceliydi. "Evet, ama bir şeyler yapmamız..."

"Evet biliyorum. Hadi, sen devam et." Kız yutkundu. "Hadi bana birkaç dakika sonra birbirimize bakıp güleceğimizi ve kendimizi aptal gibi hissedeceğimizi söyle. Bunu yapamaz mısın, Lubbock?"

"Elbette, birkaç dakika sonra birbirimize güleceğiz ve kendimizi aptal gibi hissedeceğiz."

"Teşekkür ederim."

"Sorun değil." Steve kapıyı açtı. Önlerinde yaklaşık on metrelik dar bir koridor uzanıyordu. Tavanda çift sıralı floresan lambalar asılıydı ve yer halı kaplıydı. Bir yanda açık duran iki kapı, diğer yandaysa sadece ikisi açık, biri kapalı üç kapı vardı. Koridorun sonunda parlak sarı ışıkla aydınlatılmış, atölye ya da laboratuvar benzeri bir yer bulunuyordu. Dışarıdan gördükleri ışık ve müzik sesi buradan geliyor olmalıydı. Johnny Cash'in müziği yerini başka bir şarkıcıya bırakmıştı. Steve müzikten pek hoşlanmamıştı.

Bu olanlar berbat. Bunu biliyorsun, değil mi?

Biliyordu. İçeride radyo çalıyordu. Rüzgârın sesi binaya çarpan kumların sesine karışıyordu. Peki, ama insan sesleri neredeydi? Konuşan, şakalaşan insanların sesleri? Arabalarını dışarıya park etmiş olan insanların sesleri?

Koridorda yavaş yavaş birkaç adım yürüdü ve *Hey! Kimse yok mu?* diye bağırmak istedi fakat buna cesaret edemedi. İçerisi boş gibiydi, ama aynı zamanda tamamen boş değil gibiydi. Bu nasıl olabilirdi?

Cynthia korkudan Steve'in gömleğine arkadan yapışmıştı. Onu öyle ani ve sert bir şekilde çekmişti ki Steve neredeyse bağıracaktı.

"Ne var?" diyerek başını çevirip kıza baktı. Kalbi deli gibi atıyordu. Fısıldayarak konuşmuş ve buna kendisi de şaşırmıştı.

Kız, "Sesi duydun mu?" dedi. "Sanki... Sanki, bilmiyorum... Küçük bir çocuk pipetle içeceğini köpürtüyor."

Steve önce müziğin sesini dinledi ve biraz daha dikkat edince o sıvı sesine benzeyen garip sesi o da duydu. İnsan sesine benzemeyen, mekanik bir sesti bu. Sanki tanıdığı bir ses gibiydi. "Evet, şimdi duyuyorum."

"Steve, bir an önce çıkıp gidelim buradan."

"O zaman sen kamyona geri dön."

"Hayır."

"Cynthia, Tanrı aşkına."

Genç kızın korkuyla açılmış gözlerine bakıp sustu. Cynthia kamyona yalnız gitmek istemiyordu ve onu bu yüzden suçlayamazdı. Cesur olduğunu söyleyen bu kız, şimdi neredeyse korkudan ölecekti. Steve onu narin omuzlarından yakalayıp kendine doğru çekti ve alnına, tam

gözlerinin ortasına sesli bir öpücük kondurdu. "Korkma," dedi. "Seni koruyacağım."

Cynthia güçlükle sırıtıp, "Tamam, seni şapşal," dedi.

"Hadi bakalım, sakın benden ayrılma. Koşmak zorunda kalırsak da hızlı koşmaya çalış. Yoksa sana çarpıp düşürürüm."

Cynthia, "Hiç endişelenme," dedi. "Böyle bir şey olursa, sen daha ne olduğunu bile anlamadan ben dışarıya fırlamış olurum."

Sağ taraftaki ilk kapı bir büroya açılıyordu ve içerisi boştu. Duvarda, üzerine maden kuyularının polaroid fotoğrafları iğnelenmiş bir mantar pano vardı. Steve, *burası kasabanın arkasında yükselen duvar olmalı*, diye düşündü.

Soldaki ilk kapı da bir büro kapısıydı ve orası da boştu. Gargara sesine benzeyen o garip ses şimdi daha yakından geliyordu ve Steve, sağdaki kapıdan içeriye daha bakmadan onun ne olduğunu anlamış gibiydi. Birden, rahatladı. "Bu bir akvaryum, hepsi o kadar," dedi.

Burası, halı kaplı döşemesiyle ilk iki odadan daha güzel bir ofisti. Akvaryum masanın solundaki bir sehpanın üzerinde, ayaklarında çizmeler, başlarında şapkalar ve üzerlerinde Batı stili işadamı giysileriyle tokalaşan iki adamı gösteren fotoğrafın altında duruyordu. Akvaryumun içinde çeşitli süs balıkları vardı ve suyun dibinde insanların dekorasyon için koydukları bir şeyler vardı, ama batık gemi ya da sualtı enkazlarına benzemiyordu. Bu, bir şeye benziyordu...

Cynthia akvaryumun dibindeki o garip cisme korku dolu gözlerle baktıktan sonra başını Steve'e çevirdi. "Hey, Steve," diye fısıldadı. "Bu bir el."

Steve de onun ne olduğunu anlamıştı, ama o kadar şaşırmıştı ki, kızın ne söylediğini anlamamış gibi, "Ne? Anlamadım?" diye sordu.

Genç kız, "Bir el," diye inledi. "Tanrı'nın cezası bir el işte."

Balıklardan biri elin parmakları arasından geçerken, Steve üçüncü parmakta ince bir altın alyans olduğunu gördü. Evet, bu üstünde tırnakları duran bir insan eliydi. Başparmakta beyaz bir yara izi vardı.

Akvaryuma iyice yaklaştı ve genç kızın omzuna batan parmaklarına aldırmadan eğilip baktı. Elin balmumundan yapılmış olmasını umut ediyordu ancak yakından bakınca bu umudu yok oldu. Eklem yerinden çıkan et, sinir parçaları çok net görülüyor ve akvaryumun hava pompası tarafından meydana getirilen dalgacıklarla plankton gibi sallanıyorlardı. Steve kemikleri de görebiliyordu.

Doğruldu ve Cynthia'nın masanın yanında durduğunu gördü. Masanın üzeri oldukça derli topluydu. Masada kapalı duran bir bilgisayar vardı. Yanında da bir telefon duruyordu. Telefonun yanında da kırmızı ışığı yanıp sönen bir telesekreter vardı. Cynthia telefonun ahizesini alıp

kulağına götürdü, bir süre dinledikten sonra yerine bıraktı. Steve onun yüzündeki kireç beyazlığını görünce ne yapacağını şaşırmış gibi boş gözlerle baktı. *Kafasına çok az kan gidiyor ama yine de bayılmadan ayakta durabiliyor*, diye düşündü. Cynthia, bayılmak yerine telesekretere uzanmış *ve* GELEN MESAJLAR düğmesine basmaya hazırlanmıştı.

Steve, "Yapma sakın!" diye fısıldadı. Bunu neden söylediğini bilmiyordu, ama zaten geç kalmıştı.

Önce bir bip sesi duyuldu. Sonra bir klik sesi geldi. Ardından ne erkek, ne de kadın sesine benzeyen garip *ve* korkutucu bir sesin, "*Ruh*," dediğini duydular. Aynı ses gittikçe yükselerek, "*Beden. Et*," diye devam etti. "*Ruh. Beden. Et. Ruh. Beden. Et. Beden. Et.*" Steve, ağzı şaşkınlıkla açılırken telesekretere bakıp kalmıştı. Sözcükler beyninin içinde uğulduyordu. Cynthia uzanıp kapatma düğmesine basmasa kim bilir bu sözcükleri daha ne kadar dinleyecekti.

"Üzgünüm ama bu çok korkunç." Kızın sözleri hem özür diler, hem de meydan okur gibiydi.

Ofisten çıktılar. Arka taraftan yine aynı müziğin sesi geliyordu.

Steve, *Bu şarkı ne kadar uzun böyle? Neredeyse on beş dakikadan beri çalıyor, nasıl oluyor?* diye düşündü.

Cynthia, "Artık gidebilir miyiz lütfen?" diye sordu.

Steve koridorun ilerisini, ışıkların geldiği yeri işaret etti.

Cynthia, "Tanrım, sen delisin," dedi ama Steve o tarafa doğru yürümeye başlayınca onu takip etti.

5

Ellie Carver üçüncü kez, "Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sordu. Öne doğru eğilip, parmaklarını arabayı ikiye ayıran tel örgüye geçirmişti. "Lütfen, nereye gittiğimizi söyler misiniz?"

Önce adam kendisine tecavüz etmediği ve öldürmediği için sevinmişti. Merdivenin dibinde yatan küçük kızının cesedinin de orada olmadığını görünce biraz olsun rahatlamıştı. Dışarıya çıkan merdivenlerde kocaman bir kan izi vardı. Hâlâ tam olarak kurumamıştı ve üzeri kumlarla hafifçe kaplanmıştı. Bu izlerin Mary'nin kocasına ait olduğunu tahmin etti. Bu lekenin üzerinden atlamak istemiş, fakat Entragian'ın parmaklarından kurtulamadığı için ayakkabıları park yerine gidene kadar kanlı izler bıraktı. Her şey çok korkunçtu ama en azından hâlâ yaşıyordu.

Önce biraz rahatlamıştı, ama bu duygu şimdi yerini giderek artan bir korkuya bırakmıştı. Bu korkunç adama her ne oluyorsa, olanların

hızı artmış gibiydi. Vücudundan, sanki minik patlamalar oluyormuş gibi sesler geliyor ve her yanından kanlar damlıyordu. Gömleğinin önce haki olan rengi şimdi tamamen kırmızıya dönüşmüştü.

Güneye doğru gitmeleri Ellie Carver'ı korkutuyordu. O tarafta maden kuyulardan başka bir şey yoktu.

Polis arabası, anacaddeden, yani en azından Ellie öyle olduğunu düşünüyordu, ilerliyordu. Araç Broken Drum isimli bir barın ve Harvey Motor Onarımı yazılı bir dükkânın önünden yavaşça geçti. Sokaktaki son dükkân, üzerinde BODEGA yazan, ürkütücü görünüşlü bir yerdi. Kapının önünde rüzgârla yana yatmış bir tabela vardı. Ellie devrilmek üzere olan tabeladaki yazıyı güçlükle okuyabilmişti: MEKSİKA YEMEKLERİ yazıyordu.

Güneş, yanmakta olan kızıl bir top gibi ağır ağır batıyordu ve etrafta insanın içini ürperten korkutucu bir görüntü vardı. O anda nerede olduğu değil, kim olduğu önemliydi. Bir zamanlar arkadaşlarıyla buluşup öğle yemeği için Çin restoranına giden, içki içip kafayı bulup kıyafetler, evlilik ve çocuklar hakkında konuşan Ellen Carver olduğuna inanamıyordu. En güzel kıyafetlerini Boston Proper kataloğundan alan, sevişme havasında olduğunda Red parfümü süren ve üzerinde, "Evrenin Kraliçesi" yazılı tişört giyen Ellen Carver kendisi miydi? İki çocuk yetiştirmiş ve herkes ayrılırken kocasını elinde tutmayı başarmış olan Ellen Carver o muydu? Her altı haftada bir göğüslerini kontrol edip yumru arayan, hafta sonları, geceleri yatağına uzanıp sıcak bir çay içip çikolata yiyerek sevdiği romanları okuyan Ellie o muydu? Evet, hepsi ve belki daha binlercesi de kendisiydi: ipekler içinde Ellen, kot pantolonlu Ellen, kanepede oturan Ellen. Aynı zamanda çok sevdiği kızı öldürülmüş, berbat kokmaya başlayan bir polis arabasının arkasında oturan ve belki de evini, arkadaşlarını ya da kocasını bir daha göremeyecek olan Ellen Carver da kendisi miydi? Kimsenin Boston Proper kataloğunu okumadığı, üstünde minik şemsiyeler olan içkiler içmediği pis, tozlu bir karanlığa, belki de ölüme götürülen Ellen Carver da o muydu?

"Tanrım, yalvarırım size, öldürmeyin beni!" dedi titreyen bir sesle. "Lütfen, ne olur, öldürmeyin beni! Ölmek istemiyorum! İstediğiniz her şeyi yaparım, ama beni öldürmeyin, yalvarırım size!"

Polis sesini çıkarmadı. Arabanın altında bir ses geldi. Adam elini uzatıp farları yaktı, ama korkunç kum fırtınasında farların pek de yardımı olmuyordu. Arada sırada rüzgârın savurduğu bir çalı parçası önlerinden uçup doğuya doğru gidiyordu o kadar. Bir süre sonra asfalt bitti ve toprak yolda ilerlemeye başladılar.

Yan kısımları paslanmış harap bir binanın önünden geçtiler. Burası bir fabrika ya da atölye olabilirdi. Binayı geçer geçmez bir yokuşu tırmanmaya başladılar.

Ellie yine, "Lütfen," diye fısıldadı. "Benden ne istediğini söyle hiç olmazsa?"

Polis yüzünü buruşturdu ve sanki ağzında saç varmış gibi elini dudaklarına götürdü. Sonra saç yerine dilini dışarı çekti. Avucunda öylece duran kendi diline şöyle bir baktıktan sonra fırlatıp attı.

İki kamyonet, bir çöp kamyonu ve bir de sarı damperli kamyonun yanından geçtiler.

Ellen titrek bir sesle, "Beni öldürmek istiyorsanız bunu çabuk yapın," dedi. "Ama en azından öldürürken canımı acıtmayın. Buna söz verebilirsiniz, değil mi?"

Fakat direksiyonun arkasındaki kanayan yaratık, ona söz vermedi. Uçuşan tozlara aldırmadan arabayı yokuş yukarı sürüyordu. Bir süre sonra tepeye vardılar, ama adam hiç durmadan aşağıya doğru inmeye başladı. Ellen son bir kez ışığı görmek için arkasına baktı ama geç kalmıştı. Maden çukurunun duvarları kalan güneşi de kapatıyordu. Farlar kapkaranlık çukurun içinde bir şaka gibi kalıyordu.

Maden çukurunda gece olmuştu bile.

– İkinci Bölüm –

1

Peder Martin, bir gün David'e, *Sen bir dönüşüm yaşadın*, demişti. Bu her şeyin başlangıcındaydı. David aynı günlerde ayrıca Peder Gene Martin'in, pazar günleri öğleden sonra saat dörtte pek ayık olmadığını da öğrenmişti. Yine de yeni öğretmeninin ne kadar içtiğini tam olarak anlaması için birkaç ay daha geçmesi gerekecekti. Peder Martin, *Aslında seninki şimdiye kadar gördüğüm ilk gerçek dönüşüm. Günümüz Tanrı için pek de iyi değil. Çoğu insan sadece konuşuyor ama iş bir şey yapmaya gelince yapmıyor*, demişti.

David, kendisinde meydana gelen değişiklikler için dönüşüm kelimesinin uygun olduğundan pek emin değildi, ama bunun üzerinde fazla durmamıştı. Evet, ona *bir şeyler* olmuştu ve bununla gayet iyi başa çıkıyordu. O şey kendisini Peder Martin'e getirmiş, Peder Martin de, sarhoş olsun ya da olmasın, bilmesi ve yapması gerekenleri anlatmıştı. Yine birlikte konuşup sessiz televizyon izledikleri bir pazar öğleden sonra, David ona ne yapması gerektiğini sorunca, Peder Martin, "Yeni bir Hıristiyan'ın görevi, Tanrı'yla karşılaşmak, onunla tanışmak, onu iyi tanımak, ona güvenmek *ve* onu sevmektir," demişti. "Fakat bunları yapmanın da bir yolu vardır; yani elinde listeyle markete gidip, alacaklarını hiçbir sıraya aldırmadan rasgele sepetine atmaya benzemez bu. Bu görevler, matematik işlemlerini sırasıyla öğrenmek gibidir, sen zaten Tanrı'yla karşılaştın ve *bu* çok olağanüstü bir şekilde oldu. Şimdi onu tanıman gerekiyor."

David bir an düşünüp, "Ben seninle konuşuyorum," dedi.

"Evet ve Tanrı'yla da konuşuyorsun, değil mi? Dua etmekten vazgeçmedin herhalde."

"Hayır, tabii ki vazgeçmedim, fakat Tanrı'yla konuşmak için seninle konuşuyorum, sana bunları anlatıyorum işte. Çünkü ondan her zaman yanıt alamıyorum."

Peder Martin onun bu sözleri üzerine gülmüş ve elindeki kupadan bir yudum daha almıştı. "Tanrı, aslında sohbet konusunda pek iyi değildir, bunu rahatlıkla söyleyebilirim sana David. Ancak bizlere bir kullanma kılavuzu bırakmıştır, sana onu iyice incelemeni tavsiye ederim."

"Efendim?"

Peder Martin elindeki büyük fincanın üzerinden kanlı gözlerle ona bakarak, "İncil," dedi. "İncil."

Böylece David mart ayında İncil'i okumaya başlamış ve Ohio'dan ayrılmalarından bir hafta kadar önce, son cüz olan Vahiy Kitabı'nı bitirmişti. Adeta bir okul ödevi yapıyormuş gibi, hafta sonları dışında her gece yaklaşık yirmi sayfa okumuş, notlar almış, önemli bölümlerini ezberlemiş ve Peder Martin'in, çok önemli olmayıp geçebileceğini söylediği bölümlere de sadece bir göz atmakla yetinmişti. O anda, manyak polisin onu tıktığı hücrede hatırladığı en ilginç bölüm, aslan inindeki Daniel'ın durumuyla ilgili hikâyeydi. Aslında, Kral Darius, Daniel'ı oraya atmak istememişti, ama çevresindeki yardakçıları, onu ikna etmeyi başarmışlardı. David, İncil'de bunları okurken, içinde ne kadar fazla politika olduğunu görüp şaşırmıştı.

Birden babasının, "KES ŞUNU!" diye bağırdığını duydu ve irkilerek arkaya baktı. "Yeter artık! Kes şu saçmalığı!" Oldukça kararmış olan hücrede, Ralph'in yüzündeki üzüntü *ve* dehşet ifadesi kolayca görülebiliyordu ve adamcağızın gözleri kan çanağına dönmüştü. Bu haliyle, on bir yaşında ve korku içindeki bir çocuğa benziyordu. "Kes saçmalamayı diyorum! Duyuyor musun beni?"

David ona aldırmadı ve biraz önce yaptığı gibi, musluktan akan soğuk suyu yüzüne vurmayı sürdürdü. Bunu yaparken, Kral Darius'un, Daniel götürülmeden önce, "Gece gündüz demeden Tanrı'na yaptığın hizmetler seni kurtaracaktır," deyişini hatırlıyordu. Ayrıca Daniel'ın ertesi gün Tanrı'nın aslanların ağızlarını kapattığını söylediğini de anımsıyordu.

"David! DAVİD!"

Fakat bu sefer dönüp bakmadı. *Bakamadı*! Babasının bu şekilde çığlık attığını daha önce hiç duymamıştı ve bundan nefret ediyordu. Adam, sanki birisi bir yerini kesmiş gibi haykırıyordu.

"*David! Bana cevap ver*!"

Marinville, "Kes şu saçmalığı evlat!" diye seslendi.

Mary'yse ona dönüp, "Sen! Kes şunu!" dedi.

"Ama çakalı sinirlendirmeye başladı."

Mary, "David, ne yapıyorsun?" diye sordu.

David ona da cevap vermedi. Bu kimseyle mantıklı bir şekilde tartışılacak bir şey değildi, çünkü inanç mantıklı bir şey değildi. Peder Martin bunu ona defalarca söylemişti. "*Bazı insanlar Tanrı'ya inanmazlar. Bunu kürsüden söyleyemezsin, ama doğrusu bu. Tanrı'ya inanmak mantıkla açıklanmaz. Bu sadece inançla ilgili. Tanrı der ki, 'Elbette güvenlik ağını kaldır, o gittiğinde cambaz ipini de kaldır.'*"

Avuçlarına tekrar soğuk su doldurup yüzüne ve saçlarına sürdü. Başarının ve başarısızlığın kafasında olduğunu biliyordu. En büyük kısmı kafatasıydı be ona yapılacak pek bir şey yoktu.

Lavabodaki sabunu aldı ve sabunlanmaya başladı. Bacaklarına pek aldırmıyor, sadece kasıklarından yukarıya sürüyordu sabunu, her yanı köpük olmuştu. Babası hâlâ bağırıyordu ama David'in aldırış ettiği yoktu. Bunu yaparken hızlı hareket etmesi gerektiğinin bilincindeydi. Sabunun kurumasına izin verdiği takdirde, üzerindeki köpüğün kaydırıcı etkisini kaybedeceğini ve belki de ters etki yapacağını düşünüyordu.

Boynunu, yüzünü ve saçlarını iyice sabunladı. Gözlerini kıstı ve elinde sabunla hücrenin kapısına doğru gitti. Hücre kapısındaki dikey çubuklar, yerden yaklaşık bir metre yukarıda, yatay bir demirle desteklenmişti. Dikey çubuklar arasında, yaklaşık on, on iki santim aralık vardı. Hücreler, iriyarı madenciler için inşa edilmişti ve on bir yaşında zayıf bir çocuk bu demir çubuklar arasından kolayca sıyrılıp çıkabilirdi. En azından başı hariç diğer kısımlarda sorun olmazdı.

Biraz çabuk ol, fazla düşünme, Tanrı'ya güven.

Dizleri üzerine çöktü ve her tarafı sabun köpüğü içinde, elindeki sabunu hücre kapısındaki demir parmaklıklara sürmeye başladı. Masanın yanında yere uzanmış olan çakal, onun hareketlendiğini görünce ayağa kalkmıştı. Hayvanın sarı gözleri şimdi tamamen David'in üzerindeydi. Ağzı gerilmiş, sipsivri dişleri ortaya çıkmıştı.

"*David! Sakın yapma oğlum! Delirdin mi, David?*"

Marinville kendi hücresinin demir parmaklıklarına sıkı sıkı yapışmış, "Baban haklı, evlat," diyordu. Mary de onlar gibi, yapmaması için yalvarıyordu. David için bunların hiçbir anlamı yoktu, belki haklıydılar, ama bunu yapması gerekiyordu. Musluktan sıcak su akmadığından sabun köpükleri hemen kuruyabilirdi ve bu yüzden hızlı olması gerekiyordu.

Dizlerinin üzerine çökerken yeniden Daniel'la aslanların hikâyesini hatırladı. Durum düşünülecek olursa bu çok normaldi. Kral Darius ertesi gün geldiğinde, Daniel'ı sağlam bulmuştu. Daniel ona, "Tanrım öfkesini gösterdi ve aslanların ağızlarını kapattı," demişti. "Çünkü, Tanrı benim masum olduğumu biliyordu." Bu hikâye David'i büyülüyordu ve hep aklının bir yerlerinde duruyordu. Duyduğu ses ile konuşarak, "İçimdeki

masumiyeti gör Tanrım ve şu pire torbasının ağzını kapat. Tanrım sana dua ediyorum. Amin."

Birden yan döndü ve tüm ağırlığını bir kolu üzerine verdi. Böylece, her iki ayağını birden demir çubukların dışına çıkarabilmişti. Yavaş yavaş sabun köpüğü içindeki tüm vücudunu parmaklıkların arasına doğru itti ve dışarıya doğru kaymaya başladı.

Mary, "Hayır!" diye bağırdı. "Ona sakın yaklaşma pis hayvan! UZAK DUR ONDAN!"

Birden beton zeminde metalik bir ses duyuldu. David başını çevirip baktığında Mary'nin elini parmaklıklardan çıkardığını gördü. Sol elini yumruk yapmıştı. Sağ eliyle sol elinden bir bozuk para daha alıp çakala doğru fırlattı. Para hayvana çarptığı halde çakal oralı bile olmadı ve David'in parmaklıkların dışına çıkmış olan bacaklarına doğru hırlayarak yürümeye başladı.

2

Johnny, "Aman Tanrım," diye inledi. Bu çocuk aklını bir yerlerde bırakmış olmalıydı.

Sonra elini uzatıp motosiklet ceketinin altından belindeki kalın kemeri çıkardı ve kolunu olabildiğince parmaklıklardan dışarıya uzatarak ağır tokayı çocuğun bacağına doğru ilerleyen çakalın arkasına doğru savurdu. Kemer tokası hayvana isabet etmiş ve canını yakmıştı.

Çakal acıyla bağırdı ve dönüp kemere saldırdı. Johnny kemerini hemen geriye çekti, çocuğun dışarıya çıkabileceğinden emin değildi. Bu kez, ani bir hareketle deri ceketini çıkardı ve dikkatini çekmek için hayvana doğru salladı. Hayvanın gözleri o anda ona manyak polisin gözlerini hatırlatmıştı.

David derin derin soluyarak, kalçasını parmaklıkların dışına doğru kaydırdı. Çakal bu kez David'e doğru dönmüş ve Johnny de aynı anda ağır deri ceketi tekrar ona doğru sallamıştı. Hayvan, Johnny'nin hücresine yakın olduğundan, birden deri ceketin sırtına vurduğunu hissetti ve ani bir hareketle saldırıp ceketi Johnny'nin elinden çekip almak istedi. Fakat başaramamıştı. Johnny ceketini kurtarmak için sıkıca tutmuş ve hayvanın çekmesiyle beraber, ileriye doğru fırlayıp başını demir parmaklığa vurmuştu. Canı deli gibi acıdı ve gözlerinde şimşekler çaktı, ama neyse ki burnu iki parmaklığın arasına girmiş ve zarar görmemişti.

Ceketi tekrar hayvana doğru sallayarak, "Hadi gel seni pis leş yiyici hayvan," diye seslendi, "Hadi gel de merhaba de."

Çakal ağzında ceketle Johnny'ye hırlıyordu. Johnny, deri ceketini New York'ta Barneys'den bin iki yüz dolara alırken bu hallere düşeceğini hiç düşünmemişti.

Ceketin yaka kısmı Johnny'nin elinde, bir ucu da hayvanın dişleri arasındaydı. Johnny ceketi çekip çakalı öne doğru getirmeye çalıştı. Kolları otuz yıl önceki kadar olmasa da hâlâ kuvvetliydi. Hayvan direniyor, ayakları beton zeminde kayıyordu. Ön ayaklarından birini masaya dayamış, ceketi bir o yana, bir bu yana sallıyordu. Johnny'nin cebindeki şekerler, haritalar, yedek anahtarlar, ilaçlar, güneş gözlüğü ve lanet olasıca ceptelefonu yerlere saçıldı. Hayvanın dikkatini çekmek için ceketi tekrar çekti, onu biraz daha öne doğru getirdi. Hayvan başını masanın bacağına çarptı ve acıyla bağırdı. Bu ses Johnny'nin içini ısıtmıştı. "Nasılmış bakalım?" dedi.

Mary, "Acele et, David!" diye bağırdı. "Acele et."

Johnny çocuğun hücresine doğru baktı ve gördükleri karşısında korkudan tüm kasları gerildi. Çakal ceketi çekiştirirken elinden kurtulmaya çok yaklaşmıştı.

Mary yeniden, "Acele ET!" diye bağırdı, ama David acele edemiyordu. Çırılçıplak, üstü başı sabunlu bir halde boynuna kadar demirlerden geçmeyi başarmış ama başını kurtaramamıştı. Tüm vücudu hücrenin dışında, başı ise içerideydi. Boynu garip bir biçimde dönmüş, çenesi düşmüş gibiydi. David öylece asılı kalmıştı.

3

David bacaklarını ve vücudunu dışarıya çıkarmış, fakat sıra başına geldiğinde sıkışıp kalmıştı. Çenesinin alt kısmı sabunlu parmaklıklardan birine, başının arka kısmı da diğerine sıkışmıştı. İçini kaplayan panik duygusu, ahşap zeminin kokusu, demir parmaklıkların tenindeki dokunuşu gözlerine bir perde gibi inip görüşünü bulandırıyordu. Babasının haykırışlarını, kadının çığlıklarını ve çakalın hırlamasını duyuyordu, ama bu sesler çok uzaklardan geliyor gibiydi. Kendisini tekrar geriye, hücrenin içine doğru çekmeyi düşündü, ancak bunu yapabileceğinden emin değildi, çünkü kolları dışarıdaydı, bir kolu da vücudunun altına sıkışmıştı...

Tanrım, bana yardım et, diye düşündü. Bu bir dua gibi değildi, dua olmak için fazlasıyla ürkekti. *Lütfen yardım et, Tanrım, beni burada bu halde bırakma.*

Ara ara duyduğu sesin, *Başını döndür*, dediğini duydu. Ses her zaman olduğu gibi sakindi ve kendi sesi değil de, içinden geçerek gelen başka birinin sesi gibiydi.

Sonra gözünün önüne bir görüntü geldi: Eller bir kitabı iki yanından sıkıştırıyordu. David, *Acaba başıma bunu yapabilir miyim?* diye düşündü. O anda, elinde tuttuğu kitabı ön ve arka kapaklarından basıp yassılaştırdığını düşündü. Başıyla da bunu yapabilecek miydi acaba? Öyle olmasını umuyordu ancak bunu yapabilmek için doğru pozisyonda olması gerekiyordu.

Ses ona, *Başını döndür*, dedi.

O sırada bir yırtılma sesi duydu. Ardından Johnny Marinville, hem korku dolu, hem de güler gibi bir sesle, "Bu kaç para haberin var mı?" dedi.

David döndü ve sırtüstü uzandı. Parmaklığın basıncından kurtulduğunu hissedince derin bir nefes aldı. Sonra uzanıp avuçlarını parmaklıklara dayadı.

Böyle doğru mu?

Cevap yoktu. Çoğu zaman cevap gelmiyordu. Neden cevap vermiyordu?

Peder Martin bir seferinde, *Tanrı zalimdir*, demişti. *Patlamış mısır ister misin? Belki televizyonda da sevdiğimiz o korku filmlerinden birini buluruz. Belki Mumya'yı verirler.*

Elleriyle parmaklıkları itmeye başladı. Önce hiçbir şey olmadı ama bir süre sonra, sabunlanmış olan başı, ağır ağır parmaklıkların arasından kaymaya başladı. Bir ara kulakları parmaklıklar arasında sıkıştı. Şakaklarındaki basınç o zamana kadar hissettiği en şiddetli acıydı. O anda, ortaçağda engizisyon tarafından işkenceyle öldürülen tanrıtanımazlar gibi orada öleceğini sandı. Elleriyle parmaklıklara tutunup tekrar itmeye başladı. Bakışlarını tavana dikmiş ve tüm dikkatini toplamıştı. Kafasının en dar yerini parmaklıkların arasına sokmayı başarıp dışarı çıkmıştı. Kulaklarından biri kanıyordu ama önemi yoktu. Başarmıştı. Üzerinde yeşil sabun köpükleriyle çırılçıplak bir şekilde doğrulup oturdu. Başının arkasından öne doğru bir ağrı saplanıyor ve gözleri çizgi filmde güzel bir kadın görmüş çapkın erkek kahramanlarınki gibi yuvalarından fırlayacakmış gibi hissediyordu.

O anda çakalı düşünmüyordu bile. Hayvanın ağzında, deri ceketten bir parça vardı ve Tanrı onun ağzını böylece kapatmıştı. Johnny'nin ceplerindeki eşyalar yere saçılmış, ceket ortadan ikiye bölünmüştü. Çakalın ağzından salyaya bulanmış siyah bir deri parçası sallanıyordu.

David'in babası, "Hemen kaç buradan, David!" diye bağırdı. Gözlerinden yaşlar akıyordu ve sesi korku doluydu. "Fırsatın varken kaç buradan oğlum!"

Kır saçlı adam Johnny Marinville, "Baban haklı, kaybol buradan evlat," dedi. Hırlayan çakala baktı. "Hadi bakalım serseri, bundan iyisini

yapabilirsin! Tanrım, gece olup da fermuar sıçmaya başladığında seni görmek isterim doğrusu!" Ceketi tekrar sertçe kendine doğru çekti. Çakal yerde kayıyor, başını bir o yana, bir bu yana sallayarak ceketi Marinville'in elinden çekmeye çalışıyordu.

David dizleri üzerinde döndü ve parmaklıkların hemen gerisinde bıraktığı giysilerine uzandı. Önce pantolonunun cebini dışarıdan yokladı ve fişeğin orada olup olmadığına baktı. Yerinde duruyordu. Ayağa kalktı ama başı birden atlıkarınca gibi döndü. Düşmemek için hücrenin parmaklıklarına tutunmak zorunda kaldı. Billingsley, parmaklıkların diğer tarafından uzanıp onun elini tuttu. Eli şaşılacak kadar sıcaktı. "Hadi evlat," dedi. "Zaman dolmak üzere."

David dönüp kapıya doğru yalpaladı. Başı uğulduyordu ve dengesini hâlâ sağlayamamıştı, kapı gözlerinin önünde sallanıyor gibiydi. Sendeledikten sonra kendini toparladı ve kapıyı açtı. Sonra dönüp babasına baktı, "Geri geleceğim, baba," dedi.

"Sakın dönme oğlum. Hemen bir telefon bul ve eyalet polisini ara. Dikkatli ol. Sakın..."

Johnny'nin deri ceketi sonunda hayvanla kendisi arasında daha fazla dayanamadı ve koparak iki parçaya ayrıldı. Çakal böyle bir zaferi beklemediği için boş bulundu ve geriye doğru yuvarlandı. Tam o anda çıplak olarak kapıda duran David'i gördü. Hemen ayağa kalktı ve hırlayarak çocuğa doğru koştu. Mary bir çığlık attı.

Johnny, "Git buradan çocuk, ÇIK DIŞARI!" diye bağırdı.

David tehlikenin geldiğini gördü ve kendini dışarıya atarak kapıyı arkasından kapadı. Çakal bir saniye sonra kapanan kapıya büyük bir hızla çarptı. Hayvan, aldatıldığını anlamış gibi büyük bir öfkeyle uludu. Onu buraya nöbetçi olarak bırakan adam ona çok kızacaktı ve çakal bunu biliyor gibiydi.

Hayvan gerildi ve kapıya bir kaç kez daha saldırdıktan sonra bir kez daha uludu. David'in tüyleri diken diken oldu. David, küçük kız kardeşinin düşerek öldüğü merdivenin başındaydı şimdi. O manyak polis cesedini oradan kaldırmamış olsaydı kardeşi merdivenin dibinde yatıyor ve açık gözleriyle David'i o kötü adamı durduramadığı için kötü bir ağabey olmakla suçluyor olacaktı.

Aşağıya inemem, diye düşündü. *Kesinlikle bunu yapamam.*

Yine de bunu yapmak zorundaydı.

Dışarıda koca binayı sarsan korkunç bir rüzgâr vardı. David dış duvara çarpan kum tanelerinin çıkardığı kar yağışına benzer sesi duyabiliyordu. Çakal ondan sadece iki üç santim kalınlığında ahşap bir kapıyla ayrıldığını biliyormuş gibi öfkeyle ulumasını sürdürüyordu.

David gözlerini kapadı ve ellerini çenesine bastırdı. "Tanrım, yine ben, David Carver. Başım büyük belada. Lütfen beni koru ve istediğim şeyi yapmama yardım et Tanrım, Amin."

Gözlerini açtı, derin bir nefes aldı ve giysilerini göğsüne bastırıp, çıplak halde gölgelerin arasında gözden kayboldu.

4

Steve bir şeyler söylemek istedi ama konuşamadı. Bir kez daha denedi ama bu kez de sadece fare ciyaklamasına benzer bir ses çıkarabildi. *Süpürgelikte gaz çıkaran bir fareye benziyorsun*, diye düşündü.

Cynthia elini acıtacak kadar sıkıyordu, ama o an acı çekmesinin önemi yoktu. İçeride ne kadar kaldıklarını bilmiyordu, ama rüzgâr bir şeyleri devirip gürültü çıkarmasaydı belki de yerlerinden kımıldamayı bile düşünemeyeceklerdi. Cynthia yumruk yemiş gibi nefes alıp veriyordu ve boş olan elini kaldırıp yüzüne götürmüştü. Başını çevirip bakınca, Steve onun gözlerindeki korkuyu gördü. Kızın gözünden yaşlar akıyordu.

Bir yandan, "Neden?" diye fısıldıyordu. "Neden?"

Steve, başını iki yana salladı. Hiçbir fikri yoktu. Bildiği iki şey vardı: Bunu yapanlar şu anda burada değildi, eğer orada olsalardı Cynthia da, kendisi de çoktan ölmüş olurlardı. Steve onlar geri geldiğinde orada olmak istemiyordu.

Koridorun sonundaki geniş alan hem çalışma odası, hem laboratuvar, hem de depo olarak kullanılan bir yere benziyordu. Burası bilardo salonlarında kullanılan tel kafesler içinde güçlü ampullerle aydınlatılmıştı. Ampuller parlak limon sarısı renginde bir ışık yayıyordu. Steve burada iki farklı grubun çalıştığını tahmin etti. Bir grup deney yaparken, diğeri ayırma ve katalog işleriyle uğraşıyor olmalıydı. Duvarın dibine içlerinde bir sürü kaya parçası olan sepetler dizilmişti. Sepetlerdeki kayalar net bir şekilde ayrılmıştı. Sepetlerden birindeki kaya parçalarından çoğu siyahtı, diğerindeyse daha ufak, neredeyse çakıltaşına üstü pırıltılı küçük parçalar görülüyordu.

Deneylerin yapıldığını düşündüğü bölümde uzun bir masa üzerinde Macintosh bilgisayarlar, el kitapları ve bazı küçük aletler duruyordu. Bilgisayarlar açıktı ve birinin ekranında, GAZ KROMATOGRAF HAZIR sözcüklerinin üzerinde rengârenk helezon şekilleri vardı. Bir diğerinde, Goofy her yedi saniyede bir pantolonunu indirip çekiyordu, bunun Disney tarafından onaylanmadığı açıkça belliydi. Goofy pantolonunu indirdiğinde kocaman aleti ortaya çıkıyordu.

Odanın uzak bir ucunda üstü kapalı bir garaj kapısında mavi boyayla HERNANDO'NUN SIĞINAĞINA HOŞ GELDİNİZ yazıyordu. Orada, arkasında üstü açık portatif bir bagaj takılı olan bir ATV duruyordu. Onun içi de kaya örnekleriyle doluydu. Sol duvarda, üzerinde, BARET TAKMAK ZORUNLUDUR, MAZERET KABUL EDİLMEZ yazan bir tabela asılıydı. Tabelanın altında bir sıra kanca vardı, fakat hiçbirinde, baret asılı değildi. Baretler yere saçılmış, kancalara, büyük buzhane dolaplarındaki kesilmiş hayvanlar gibi insanlar asılmıştı.

"Steve ... Hey Steve, bunlar vitrin mankeni mi? Bu... bu bir şaka mı?"

"Hayır." Bu kelime ağzından dışarıdaki hava kadar kuru sesle çıktı. "Olmadıklarını biliyorsun. Şu elimi sıkıp durma Cynthia, parmaklarımı kıracaksın."

Cynthia titrek bir sesle, "Elimi sakın bırakma," dedi. Eli hâlâ yüzündeydi ve tek gözüyle kancalara asılmış olan cesetlere bakıyordu. Radyoda birbiri ardına farklı şarkılar çalıyor, arada bir de reklamlar duyuluyordu.

Steve, "Tamam, bırakma ama o kadar sıkma," dedi. Sonra titreyen parmağını kaldırdı ve cesetleri saydı. *Bir... İki... Üç...*

Cynthia, "Galiba altıma kaçırdım," dedi.

"Seni suçlayamam." *Dört... Beş... Altı...*

"Buradan hemen gitmeliyiz, Steve. Burnumu kıran pislik, bunu yapanların yanında Noel Baba gibi kalır."

"Sessiz ol da sayayım!"

Kız sustu ama hıçkırıklarını bastırmaya çalışırken göğsü körük gibi inip kalkıyordu. Steve ona bağırdığına pişman olmuştu ama kafası karmakarışıktı, iyi düşünemiyordu. Aslında hiç düşünemiyordu demek daha doğru olurdu.

"On üç tane," dedi.

Cynthia titrek bir sesle, "On dört," diye düzeltti. "Şu köşede de yere düşmüş biri var, görüyor musun? Biri kancadan aşağı..."

Sözünü tamamlayamadan hıçkırıklara boğuldu. Steve onu hemen kollarına alıp ona sarıldı. Kızın sıcak ve ıslak yüzü göğsüne yaslanmıştı. Gerçekten çok ufak tefekti.

Cynthia'nın tuhaf renkli saçları arasından onun gösterdiği tarafa bakınca, köşede yere düşmüş olan cesedi gördü. On dört ceset vardı ve bunlardan üçü kadındı. Cesetlerin çoğunun başı öne düşmüş olduğundan, cinsiyetlerini anlamak kolay değildi. On tanesinin üzerinde laboratuvar gömlekleri vardı, ikisi kot pantolon ve açık yakalı gömlek giymişti. Diğer ikisinin üzerindeyse, ceket pantolon, kravat ve siyah ayakkabılar vardı. Bir tanesinin sol eli bileğinden kesikti ve Steve o elin nerede oldu-

ğunu da çok iyi biliyordu. Çoğu ateşli silahla öldürülmüştü. Steve bazılarının enselerinde ve başlarının arkalarında kurşun izlerini görebiliyordu. En azından üçünün vücudunda, göğüs ve karın bölgelerinde derin yaralar açılmış ve iç organlarından bazıları dışarıya fırlamıştı. Altlarındaki döşeme kan gölüne dönmüştü.

Radyodaki sunucu konuğunun o gün kendisini neden şanslı hissettiğini dinleyicilerle paylaşacağını anlatıyordu.

Sonra yayına katılan konuk Desperation Maden Şirketi laboratuvarında asılı duran ölü kadın ve erkeklere şanslı gününü, lotoyu nasıl kazandığını anlatmaya başladı. Steve, Cythia'nın elini bıraktı. Laboratuvara girip etrafı kokladı. Etrafta barut kokusu duyulmuyordu, gerçi bu çok önemli değildi. Barut kokusu, klima sayesinde kısa sürede kaybolmuş olabilirdi, ama cesetlerin kanları kurumuştu, bu da bunu yapanların buradan uzun süre önce gitmiş olduğunu gösteriyordu.

Cynthia onu kolundan çekerek, "Hadi, gidelim buradan!" diye fısıldadı.

"Tamam, bir saniye."

Steve'in gözü, uzun masanın ucunda duran ve kaya parçasına benzeyen ufak bir cisme takıldı. Birkaç adım atıp oraya gitti ve cisme yakından baktı.

Kız onun peşinden gitti ve yeniden koluna yapıştı. "Neyin var, Steve?" Turistik gezide değiliz! Ya..." Birden Steve'in baktığı cismi gördü ve parmağını uzatıp ona dokundu. Sonra içini çekti ve kolunu hızla göğsüne götürüp dokundu. Birden elektrik şoku yemiş gibi irkildi ve kalçasını masaya vurdu. "Kahretsin, sanırım biraz önce..." dedi ve sustu.

"Ne?"

"Yok bir şey." Cynthia böyle söylese de yanakları kızarmıştı. "Sözlükte 'çirkin' kelimesinin yanına bu şeyin bir fotoğrafı konmalı."

Gördükleri cisim bir köpek ya da çakal heykeline benziyordu, ama oldukça kabaydı. İkisine de yanı başlarında bir sürü cesedin durduğunu bir an için olsun unutturmuş gibiydi. Hayvanın başı, tuhaf bir açıyla dönmüştü ve gözleri öfkeyle yuvalarından fırlamış gibi görünüyordu. Başının ön kısmı ve burnu, vücuduyla hiç de orantılı değildi, bir timsahın başını andırıyordu. Ağzı iyice açılmış, sivri dişleri ortaya çıkmıştı. Heykelcik, göğüs kısmının hemen altından kırılmıştı. Ön kısmında, sadece bacaklarının üst kısımları kalmıştı. Taş zamanla aşınmış ve şekil değiştirmişti. Bazı kısımları, sepette gördükleri kaya parçaları gibi parlıyordu. Heykelciğin yanında, bir kutu üzerine iğneyle tutturulmuş notun üzerinde, "*Jim, bu Tanrı'nın cezası şey de ne? Bana söyleyebilir misin? Barbie*," yazıyordu.

Cynthia tuhaf ve dalgın bir sesle, "Şunun diline bakar mısın?" dedi.
"Ne var dilinde?"
"Yılan, baksana."
Evet, öyleydi. Çıngıraklı yılan olabilirdi.
Cynthia'nın başı birden arkaya gitti. Gözleri korkudan kocaman açılmıştı. Tekrar Steve'in gömleğini tuttu ve onu sarstı. "Ne *yapıyoruz* biz burada? Burası sanat galerisi değil, hemen buradan çıkıp gitmeliyiz!"
Steve, *Evet, haklısın, ama nereye gideceğiz?* diye düşündü.
Bunu kamyona bindikten sonra düşünebilirlerdi, orada değil. Böyle bir yerde mantıklı düşünemeyecekleri de belliydi.
Cynthia, "*Hey, radyoya ne oldu?*" diye sordu.
"Ne?" Steve kulak kabarttı. Radyonun sesi kesilmişti. "Bilmiyorum."
Cynthia yüzünde garip bir ifadeyle tekrar o kırık hayvan heykelciğine uzandı ve bu kez, kulaklarının arasına dokundu. Sonra içini çekti. Tavandaki lambalar, birkaç kez titreyerek yanıp sönmüş ve radyo da yeniden çalmaya başlamıştı. Daha önce dinledikleri şarkı devam ediyordu.
Steve, "Tanrım!" dedi. "Bunu neden yaptın ki?"
Cynthia tuhaf bir şekilde bulanık gözlerle ona bakıyordu. Omuzlarını silkti ve dilini üst dudağına değdirdi. "Bilmiyorum." Birden elini alnına koydu ve şakaklarını ovaladı. Elini çektiğinde, gözlerindeki bulanıklık gitmiş gibiydi, ama bu kez de yüzünde korku dolu bir ifade vardı.
Steve de uzanıp o küçük heykele dokunmak istedi ama Cynthia hemen onun bileğine yapıştı ve, "Boşver, dokunma. Zaten iğrenç bir şey," dedi.
Steve onun elini itti ve parmağını kurdun sırtına (o anda, heykelin çakal değil kurt olduğunu anlamıştı) koydu. Radyonun sesi tekrar kesildi. Aynı anda arkalarında bir yerde bir cam şangırtısı duyuldu. Cynthia bir çığlık attı.
Steve parmağını taş heykelcikten hemen çekmişti. Hiçbir şey olmasa da bunu yapardı, çünkü Cynthia'nın da dediği gibi iğrenç bir şeydi. O anda bir şey *oldu*. Sanki kafasının içindeki hayati devrelerden bir atmıştı. Biraz önce, kızla ilgili bir şeyler düşünmemiş miydi? Kıza bir şey yapmayı, kızla bir şeyler yapmayı? İkisinin de denemek isteyeceği ama arkadaşlarına anlatmayacakları şeyler? Bu bir deney olabilir miydi?
Bunları düşünür ve deneyin ne olabileceğini tahmin etmeye çalışırken parmağını yeniden heykelciğe uzattı. Bunu isteyerek yapıp yapmadığının bilincinde değildi ama iyi bir fikir gibi gelmişti. *Bırak parmağını istediği yere gitsin*, diye düşündü. *Bırak istediği yere dokunsun.*
Cynthia onun elini yakaladı ve parmağını heykelin sırtından çekti. "Hey dostum, beni dinle: Buradan hemen çıkmak istiyorum! Hemen!"

Steve derin bir nefes alıp verdi ve bunu birkaç kez tekrarladı. Kendine gelmiş gibiydi ama bu kez daha da çok korkmaya başlamıştı. Bilmediği bir şeyden korkuyordu ve bilmek istediğinden de emin değildi. "Peki, hadi gidelim."

Cynthia'nın elini tuttu ve tekrar koridora çıkarlarken, başını geriye çevirip yana dönmüş kafası, yuvalarından fırlamış gözleri, gereğinden fazla uzun burun ve çenesi, yılan diliyle öylece duran heykelciğe baktı. Heykelin arkasında başka bir şey daha vardı. Bir süre önce renkli resimler ve helezonlar gösteren bilgisayar ekranları şimdi tamamıyla kararmıştı.

Koridora çıktılar. İçinde akvaryum bulunan odanın açık olan kapısından dışarıya sular sızıyordu. Steve, *Evet, şimdi kırılan cam sesinin nereden geldiği anlaşıldı, endişe etmemize gerek yok*, diye düşündü.

"O odanın önünden geçerken içeriye bakma," dedi Steve. "Sadece..."

Genç kız, "Bir şeyler mi duydun?" diye sordu. "Kapı çarpmasına benzer bir ses?"

Steve dikkatle dinledi, ama sadece rüzgârın uğultusunu duyabiliyordu... Sonra arkasından ayak sürümesine benzeyen boğuk bir ses geldiğini duydu.

Aniden arkasına döndü. Hiçbir şey yoktu. Elbette yoktu, ne olacaktı ki zaten? Kancalara asılı cesetlerden biri inip peşlerinden mi gelecekti? Çok aptalca. Bu şartlar altında bu tam bir delilik olurdu. Ama o çirkin heykelciği bir türlü kafasının söküp atamıyordu. Sürekli beynini dürtüklüyordu sanki. Ona hiç bakmamış, dokunmamış olmayı diledi.

"*Steve? Bir şey duydun mu?* Silah sesi olabilir. Oradan geliyor! Bir tane daha!"

Dışarıda uğuldayan rüzgârın sürüklediği bir cismin düşmesiyle korkudan çığlık atarak birbirlerine sarıldılar.

"Ben rüzgârdan başka bir şey duymuyorum. Belki de duyduğun ses, bir yerlerde çarpan bir kapının sesidir. Tabii kesin bir şey duyduysan."

Cynthia, "Evet ama en az üç kez duydum o sesleri," dedi. "Emin değilim tabii, silah sesi olmayabilir, fakat yine de..."

"Rüzgârla uçuşan bir şeyler de olabilir. Hadi, boş ver yavrum, hadi kendimizi toparlayalım."

Suların taştığı odanın yanından geçerlerken kız alçak sesle, "Bana yavrum deme demiştim," dedi. Odaya hiç bakmadı.

Steve kendini tutamayıp baktı. Daha önce gördükleri akvaryum şimdi etrafı kırık camlarla çevrilmiş bir ıslak kum zeminden ibaretti. Akvaryumun dibinde gördükleri kesik el, masanın yanında sırılsıklam halının üzerinde ters dönmüş olarak duruyordu ve avcunun içinde ölü bir balık

vardı. Parmaklar adeta havaya kalkmış, ona, *Hey bir sandalye çekip otur da sohbet edelim, benim evim senin evin*, der gibiydi.

Steve, *Hayır, teşekkürler*, diye düşündü.

Tam danışma bölümünü geçip kapıyı açmak üzereydi ki, kapı birden elinden uçtu. İçeriye toz toprak doldu. Batıdaki dağlar toz bulutu ve günün son ışıkları arasında artık gözden kaybolmak üzereydi. Steve gökyüzünde yıldızların parlamaya başladığını görür gibi oldu. Rüzgâr deli gibi esiyordu. Üzerinde ZOOM CHEMTRONICS DOĞRU ŞEKİLDE İMHA EDİN yazan paslı bir fıçı park yerinde yuvarlanıp kamyonun yanından geçti ve yola doğru gitti. Bir direğin üzerindeki tabela, yerinden kopmak üzereydi ve çılgınca sallanıyordu. Birden sol taraftan sanki susturucu takılmış bir silahtan geliyormuş gibi boğuk bir ses duyuldu. Cynthia, Steve'e doğru iyice sokuldu, çok korktuğu belliydi. Steve başını çevirince mavi bir çöp konteynerinin kapağının rüzgârla yarıya kadar kalktığını ve sonra gürültüyle kapandığını gördü. O boğuk ses tekrar duyulmuştu.

Steve rüzgârda sesini duyurabilmek için, "İşte senin silah sesine benzettiğin ses buymuş," diye bağırdı.

"Evet ama... o ses buna *pek* benzemiyordu."

Gecenin karanlığında kimisi batıdan, kimisi kuzeyden gelen çakal ulumaları duyuldu. Sesler Steve'e kızların Beatles grubunu görünce çığlık çığlığa bağırmalarını hatırlatmıştı. Steve ile Cynthia birbirlerine baktılar. Steve, "Hadi, gel, hemen kamyona binelim," dedi.

Rüzgârı arkalarına alıp, birbirlerinin bellerine sarılarak hızla kamyona doğru yürüdüler. Kamyona biner binmez Cynthia kapısını hemen kapadı ve düğmesine basıp kilitledi. Steve de aynı şeyi yaptı ve motoru çalıştırdı. Motorun sesi ve farların ışığı onu rahatlatmıştı. Cynthia'ya döndü.

"Pekâlâ, şimdi bunları anlatmak için nereye gideceğiz?" diye sordu. "Austin oldukça uzakta. Üstelik de batıda kalıyor, yani fırtınanın geldiği yönde. Böyle korkunç bir fırtınada rüzgâra karşı gitmemiz hiç kolay değil, yolun kenarına bile savrulabiliriz. Fırtına geçtikten sonra da araba çalışır mı o bile belli değil. Ely ise yaklaşık iki saatlik bir yol. Bu durumda tek seçenek olarak Desperation kalıyor, oraya bir iki kilometreden az bir yol var."

Cynthia, "Bence Ely'ye gitmemiz daha uygun olur," dedi. "Bu vahşeti yapan adamlar kasabada olabilirler. Kasaba polislerinin bu adamlarla başa çıkabileceklerinden şüpheliyim."

"Evet ama bu adamlar 50 numaralı otoyolda da olabilirler. Lastikleri patlamış karavanı ve patronun motosikletini hatırlasana."

"Fakat yoldan geçen araçlar vardı..." Sonra yakınlarda bir şeyin devrilmesiyle sustu, "Tanrı aşkına, Steve! Bir an önce bu belalı yerden uzaklaşamaz mıyız?"

Steve de bunu en azından onun kadar istiyordu, ama yine de başını iki yana salladı. "Nereye gideceğimize karar vermeden olmaz. Orada on dört ceset var, üstelik karavandakilerle patron da bunun dışında."

"Carver ailesi."

"Olanlar duyulduğu zaman tüm ülke çalkalanacaktır. Eğer Ely'ye gidersek ve bir kilometre uzağımızda telefonu ve telsizi olan iki polis olduğunu ve bu insanların geç kaldığımız için kaçtıklarını öğrenirsek verdiğimiz bu karar sorgulanacaktır. Hem de çok sert bir şekilde."

Kamyonun alet panelindeki ışığın etkisiyle Cynthia'nın yüzü yeşil gibi görünüyordu. "Yani, bu işte bizim de parmağımız olduğunu düşünürler mi demek istiyorsun?"

"Bunu bilemem, ama ikimizin de pek ünlü ve saygın kişiler olmadığımız ortada, yollarda dolaşıp duran tipleriz işte. Yanında kimlik olarak ne var, ehliyetin var mı?"

"Ehliyet almadım. Hep yollarda olduğumdan başvuramadım bile."

"Sosyal güvenlik kartın?"

"Onu da kaybettim. Galiba, kulağımı yırtan o hergeleden ayrılırken orada unuttum, ama sosyal güvenlik numaramı biliyorum."

"Yanında kimlik olarak ne var peki?"

Cynthia sertçe, "Tower Plak ve Video'nun indirim kartı var," diye cevap verdi. "Bedava CD almak için iki puanım kaldı. Sence bu olanları puan olarak saydırabilir miyim, ne dersin?"

Steve, "Evet," dedi ve kendini tutamayıp gülmeye başladı. Cynthia kaşlarını çattı, öfkeli gözleri ve yeşile çalan yüzüyle ona baktı. Steve bir an için kızın üstüne atlayıp yüzünü gözünü çekiştireceğini düşündü, ama sonra kızın yüzü yumuşadı ve o da gülmeye başladı. Steve kolunu uzatarak, "Gel buraya," dedi.

Cynthia, "Sakın kötü şeyler düşünme. Seni uyarıyorum," dedi ama hiç tereddüt etmeden Steve'in koluna yanaşıp koluna girdi. Steve vücuduna yaslanan genç kızın titrediğini hissediyordu. Dışarısı oldukça serinlemişti ve kamyondan çıkarlarsa, Cynthia'nın bu askılı bluzla donacağı belliydi.

"Gerçekten de kasabaya gitmek istiyor musun, Lubbock?"

"Şu anda Disneyland'de olmak ve dondurma yemek istiyorum, ama yine de oraya gidip etrafa bir göz atmamızda yarar var. Her şey normal görünüyorsa olanları oradakilere bildirebiliriz. Ama orada en ufak bir

tuhaflık görecek olursak o zaman hemen geriye döner ve tam gaz Ely'ye gideriz."

Cynthia ciddi bir yüzle ona baktı. "Bunu sana kesinlikle hatırlatacağım."

Steve, "Hatırlatabilirsin," dedi. Sonra kamyonu vitese takıp yavaşça yola çıktı. Batıda güneş kaybolmuştu ve gökyüzünde yıldızlar parlıyordu ama kum fırtınası yoğunlaştıkça gözden kayboluyorlardı.

"Steve, silahın yok, değil mi?"

Steve başını iki yana salladı ve bir an için barakaya gidip silah aramayı düşündü, ama bu fikrinden hemen vazgeçti. Oraya bir kez daha giremezdi. "Tabancam yok ama kocaman bir İsviçre çakım var, üzerinde bir sürü aleti, düdüğü, hatta bir de büyüteci var."

"İçim rahatladı doğrusu."

Steve kıza, içerideyken o heykelciğe dokunduğunda kendisi gibi tuhaf şeyler hissedip hissetmediğini sormak istedi, fakat bundan vazgeçti. Bu da, binaya geri dönmek kadar ürkütücü bir fikirdi. Gözlerini yola çevirdi ve sağ kolu kızın omzundayken kasabaya doğru yol almaya başladılar. Farların ışığında uçuşan kum tanecikleri, Steve'e sürekli kancalara asılmış cesetleri hatırlatıyordu.

5

Kız kardeşinin cesedi merdivenin dibinden kaldırılmıştı, en azından bu da bir şeydi. David bir süre kapıda durup dışarıya baktı. Hava kararmaya başlamıştı. Gökyüzü hâlâ açık olmasına karşın toz bulutu etrafı loşluğa boğuyordu. Yolun karşısında DESPERATION KAFE VE VİDEO SALONU yazılı bir tabela rüzgârda sallanıyordu. Tabelanın altında iki çakal oturmuş dikkatle David'e bakıyordu. İki çakalın ortasında, tüyleri rüzgârda uçuşan koca bir kel akbaba da gözlerini ona dikmişti.

Kendi kendine, "Bu imkânsız," diye fısıldadı ama yine de oradaydılar işte.

Aceleyle giyinirken sol tarafına baktı. Kapının buzlu camında, DESPERATION BELEDİYESİ, yanında da çalışma saatleri, saat dokuz ile beş yazıyordu. Eğilip lastik ayakkabılarının bağcıklarını bağladı. Bir tehlike sezerse koşmaya hazırdı.

Peki, ama nereye kaçacağım? Kaçacak neresi var ki?

Kapının arkasındaki oda sessiz ve karanlıktı. Karanlıkta bir şeyin ya da birinin uzanıp kolunu yakalamasını bekler gibi sağına soluna baktı, ama hiçbir şey olmadı. Etrafa bakınıp elektrik düğmesini buldu ve ışığı yaktı. Işığa alışabilmek için gözlerini kırpıştırdı ve sonra öne doğru bir

adım attı. İleride, bankalardaki veznelere benzer dar pencerelerin bulunduğu uzun bir tezgâh vardı. Küçük pencerelerde VERGİ MEMURU, AV İZİNLERİ, MADEN VE ANALİZ yazıyordu. En küçük olan sonuncu pencerede MADEN GÜVENLiĞi VE SAĞLIK YÖNETİMİ ile FEDERAL ARAZİ İŞLERİ görülüyordu. Arkadaki duvara sprey boyayla, BU SESSİZLİKTE BİR ŞEYLER OLABİLİR, yazılmıştı.

David, *Bence olmuş bile*, diye düşünürken başını çevirip odanın diğer tarafına baktı. Gözleri kocaman açıldı ve bağırmamak için elleriyle ağzını kapadı. Bir an gözleri karardı ve bayılacağını sandı. Ellerini ağzından çekti, şakaklarına götürüp ovmaya başladı. Sonra ellerini indirdi ve kocaman açılmış gözlerle kapının sağındaki duvarda asılı olanlara baktı. Orada elbise askıları vardı. Pencereye en yakın olan askıda yılan derisi bantlı bir kovboy şapkası asılıydı. Diğer ikisindeyse iki kadın cesedi vardı. Biri kurşunlanarak ölmüş, diğerinin ise bağırsakları sökülmüştü. İkinci kadın, uzun kızıl saçlıydı ve ağzı bağırıyormuş gibi açıktı. Kadının solundaki askıda, haki gömlekli, başı aşağıya sarkmış ve tabanca kılıfı boş bir adam vardı. Bu, belki de kasabanın diğer polisi Pearson'dı. Adamın yanında üstünde kot olan, gömleği kan içinde başka bir adam ve hemen yanında da Kirsten'ın cesedi asılıydı. Kız kardeşi, tişörtünden asılmıştı. Kirstie'nin başı kırık boynuna doğru sarkmış, spor ayakkabıları ayaklarından sallanıyordu.

David onun ellerine baktı. Elleri ufacık ve pembeydi, küçücük parmakları hafifçe aralık duruyordu.

Ona dokunamam, onun yanına gidemem!

Ama yapabilirdi. Bunu yapmak *zorundaydı*, yoksa kardeşini Entragian'ın diğer kurbanlarıyla burada bırakmak zorunda kalırdı. Ayrıca ağabeyi olarak o adamı böyle korkunç bir şey yapmaktan alıkoyamadığına göre küçük kız kardeşi için en azından bu kadarını yapmak zorundaydı.

Göğsü kaşınır, üstündeki sabun köpükleri kururken ellerini birleştirdi ve yüzüne doğru kaldırdı. Gözlerini kapadı. Sesi o kadar titrek çıkıyordu ki kendi sesini bile tanımakta zorlandı. "Tanrım, küçük kardeşim senin yanında, bunu biliyorum," dedi. "Geride sadece bedenini bırakmış. Lütfen, onun için yapmam gerekeni yapabilmem için bana yardım et." Gözlerini açtı ve kardeşine baktı. "Seni çok seviyorum, kardeşim. Sana bağırdığım ya da saç örgülerini sertçe çektiğim tüm zamanlar için üzgünüm."

Daha fazla dayanamadı. Birden dizlerinin üzerine çöktü, ellerini önüne eğdiği kafasına koydu ve bayılmamak için derin nefes alıp vermeye başladı. Gözyaşları yeşil sabunun üzerinde izler bırakarak akıyordu. Ca-

nını en çok acıtan kardeşiyle aralarında kapanan kapının bir daha açılmayacak olduğunu bilmesiydi, en azından bu dünyada. Kardeşinin bir buluşmaya gittiğini görmeyecek, onun son saniyede basket atmasına şahit olamayacaktı. Kirsten bir daha amuda kalktığında ondan ayaklarını tutmasını istemeyecek ya da buzdolabının içindeki ışığın kapı kapalı bile olsa yanıp yanmadığını sormayacaktı. Artık İncil'dekilerin kıyafetlerini neden kiraladıklarını anlıyordu.

Duvarın yanındaki sandalyelerden birini kız kardeşinin oraya çekip onun minik ve soğumuş ellerine bakınca yine kendini kaybeder gibi oldu fakat direndi. Sandalyenin üzerinde durup onun balmumu gibi, bembeyaz yüzüne ve morarmış dudaklarına bakarken kendini kaybetme hissi yerini acıya bıraktı. Kız kardeşi hayatında gördüğü ilk ölü insandı ama ondan korkmak ya da iğrenmek istemiyordu. Üzülmek daha iyiydi, o da üzüldü.

Acele et, David.

Bu sesin kendisine ait olup olmadığını bilmiyordu, ama bu sefer önemi yoktu. Ses haklıydı. Kardeşi ölmüştü, oysa babası ve diğerleri yukardaydı ve hâlâ yaşıyorlardı. Ayrıca annesi de vardı. Bu kardeşine olanlardan bile kötüydü, çünkü annesine ne olduğunu bilmiyordu. O manyak polis, annesini bir yere götürmüştü ve ona her şeyi yapıyor olabilirdi. *Her şeyi.*

Bunu düşünmeyeceğim. Kendimi bırakmayacağım.

Bunun yerine küçük kız kardeşinin, kucağında bebeği Melissa'yla birlikte çizgi film izlediği saatleri düşündü. Kirsten, çocukluğunda izlediği Profesör Krayzee çizgi filmini son bir iki yıldır bırakmış olsa da David kardeşinin cesedini kucaklayıp askıdan alarak indirirken Profesör Krayzee'nin aklında kalan tek şarkısını söyledi.

Kardeşinin başı omzuna düştü. O kadar ağırdı ki, David küçük kardeşinin onu bütün gün nasıl taşıyabildiğine hayret etti.

David arkasını döndü ve sakar bir tavırla sandalyeden aşağı inerken hafifçe sendeledi. Kız kardeşini pencereye doğru götürdü. Yürürken kardeşinin tişörtünü aşağı çekti. Hafifçe yırtılmıştı. Bir elini kardeşinin başının altına koydu ve onu yavaşça yere yatırdı. Bunu yapmayı Kirsten bebekken, annesinden öğrenmişti. Bunu yaparken kardeşine şarkı da söyleyip söylemediğini, hatırlayamıyordu. Büyük ihtimalle söylemiş olmalıydı.

Pencerenin iki yanında çirkin, yeşil perdeler asılıydı. David onlardan birini çekip indirdi.

Perdeyi kardeşinin cesedinin yanına sererken yine çizgi filmdeki o aptalca şarkıyı söyledi. Melissa'yı da kardeşinin yanına vermeyi çok is-

terdi, ama Melissa karavanın merdiveni dibinde, toz toprak içinde kalmıştı. Perdeyi kardeşinin üzerine örttü. Şimdi çenesine kadar örtülmüş haliyle, sanki yatağında uyuyor gibi görünüyordu.

David eğilip kardeşini alnından öptü ve, "Seni seviyorum," dedikten sonra yüzünü örttü.

Onun yanında bir süre daha oturdu ve kendini toplamaya çalıştı. Sonra kendini yeterince güçlü hissederek ayağa kalktı. Rüzgâr hâlâ çılgınca esiyordu, hava iyice kararmıştı ve uçuşan toz toprak, camlara parmak uçlarıyla vuruluyormuş gibi sesler çıkarıyordu. Rüzgârda dönen bir şeyin çıkardığı monoton gıcırtıyı duyabiliyordu. Dışarıda bir şey devrilince çıkan gürültüyle irkildi.

Pencereden ayrılıp tedirgin adımlarla kontuarın arkasına geçti. Burada başka ceset yoktu, ama VERGİ MEMURU yazan pencerenin arkasındaki kâğıtlar yerlere dökülmüştü ve bazılarının üzerinde kurumuş kan lekeleri vardı. Vergi memurunun sandalyesi de yere devrilmişti.

Kontuarın arka tarafında açık bir kasa vardı ama içinde para yerine sadece kâğıt vardı. Sağda birkaç masa daha, soldaysa, üzerlerinde sarı harflerle bir şeyler yazan iki kapı vardı. Kapılardan birinde İTFAİYE ŞEFİ yazıyordu. Orası ilgisini çekmedi. Diğerinde ise KASABA GÜVENLİK MEMURU yazıyordu. İsmi Jim Reed'di.

David, "Kasaba Güvenlik Memuru. Büyük şehirdeki karşılığı Polis Şefi olsa gerek," diye mırıldandı ve kapıya doğru yaklaştı. Kilitli değildi. İçeri girdi ve elini duvarda gezdirip elektrik düğmesini bularak ışığı yaktı. Işık yanar yanmaz ilk gördüğü şey, masanın solunda duvarda duran koca bir geyik başı olmuştu. Gördüğü ikinci şeyse, masanın arkasında, koltuğunda arkaya doğru kaykılmış oturan bir adam oldu. Adamın iki gözüne birer kalem sokulmuş, ağzınaysa masadaki isimlik tıkılmıştı. Elleri koca göbeğinin üzerindeydi. Üstünde haki bir gömlek ve Entragian'ınki gibi çapraz bir deri kemer vardı.

Dışarıda, düşen bir cisim büyük bir gürültü kopardı ve arkasından çakallar hep bir ağızdan uludular. David korkuyla sıçradı ve arkasına bakıp Entragian'ın gelip gelmediğine baktı. Kimse yoktu. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Eğer kardeşine dokunabildiyse, bu adama da dokunabilirdi.

Fakat her şeyden önce yapması gereken bir şey vardı. Uzanıp telefon ahizesini aldı ve çevir sesini bekledi. Telefon hattının kesik olabileceğini tahmin etmişti, öyleydi de. Açıp kapatma düğmesine birkaç kez basıp, "Alo, alo," dedi.

Ahizeyi yerine koyarken manyak polisin, *Oda servisi, bana bir oda gönderin*, deyişi aklına geldi ve tüyleri diken diken oldu. Masanın arka-

sına geçip, gözlerine kalemler saplanmış adamın yanında durdu. Üzerinde, JAMES REED, KASABA GÜVENLİK MEMURU yazılı isimlik hâlâ masanın üzerindeydi, o halde adamın ağzına tıkılmış olan başka bir şey olmalıydı. İsimliğin adamın dişlerinin arasından görünen kısmında... İTİYOR yazıyordu.

David cesetten tanıdık bir koku geldiğini hissetti: Bu tıraş losyonu ya da kolonyaya benzemiyordu. Biraz daha yaklaşıp adamın elindeki derin çatlakları görünce ne olduğunu anladı. Bu el kremi kokusuydu, ya annesinin kullandığıydı ya da ona benzer bir kremdi. Demek ki Jim Reed, ölmeden biraz önce ellerine krem sürmüştü.

Adamın karnına bakmak istedi ama Reed'in koltuğu masaya çok yakın olduğundan bir şey göremedi. Sonra koltuğun tam arkasına isabet etmiş merminin açtığı deliği görünce onun silahla vurulmuş olduğunu anladı. Gözlerindeki kalemler ve ağzındaki isimlik adam öldükten sonra sokulmuştu.

Hadi acele et.

Sandalyeyi arkaya doğru çekmek istedi, fakat dengesi zaten bozulmuş olan koltuk birden arkaya doğru yatıp Jim Reed'in cesedi gürültüyle yere düşünce korkuyla geriye sıçradı. Adamın ağzındaki isimlik de füze gibi ileriye fırlamıştı. İsimlik yere ters olarak düşmüştü ama David yine de kolayca okuyabiliyordu: TEZGÂH BURADA BİTİYOR.

Kalbi deli gibi atarken yerdeki cesedin yanına çömeldi. Reed'in pantolonunun önü açılmıştı ve içindeki renkli külotu görünüyordu. Fakat David bunlara hiç aldırmadı ve gözlerini, aradığı şeye çevirdi. Gözleri başka bir şey arıyordu ve onu görünce, derin bir nefes alıp rahatladı. Polis şefinin tabancası hâlâ kalçasındaki kılıfının içinde duruyordu. Silah kılıfının diğer tarafındaysa kemere geçirilmiş bir anahtar dizisi sallanıyordu. David ölü adam sanki onu yakalayacakmış gibi altdudağını korkuyla ısırdı ve aynı anda, *Kahretsin, Mumya peşimizde,* cümlesini hatırladı. Halkaya geçirilmiş anahtarları kemerden çıkarmak için uzandı ve kısa bir uğraştan sonra anahtarların geçtiği halkanın klipsini açmayı başardı. Anahtarların arasından, aradığını bulmak için hepsini teker teker elden geçirdi ve sonunda, pek de anahtara benzemeyen, kare başlı ve üzerinde manyetik bir şerit olan özel aleti buldu. Yukarıdaki hücreleri açacak olan özel anahtar bu olmalıydı.

En azından öyle umut ediyordu.

Anahtar destesini cebine attı. Reed'in önü açılmış pantolonuna merakla baktı ve sonra eğilip tabanca kılıfının çözüp silahı eline aldı. Bu ağır tabanca ona kendisini daha vahşi hissettirmişti. Bu otomatik bir tabanca değil, bir revolverdi. Mermileri silindirindeydi. David namluyu

kendine doğru çevirdi ve silindirdeki mermilere baktı. Silah doluydu, demek ki sorun yoktu. İlk yuva boş olabilirdi, filmlerde, polislerin kazayla kendilerini vurmamak için ilk yuvayı boş bıraktıklarını görmüştü, en azından iki kez tetiğe bastığında silahın ateş alacağından emindi.

Tabancayı elinde çevirip gözden geçirdi ve emniyet kilidini aradı. Silahın emniyetini göremedi, tetiğe biraz basınca horozun kalktığını gördü ve parmağını tetikten hemen çekti. Onu burada ateşlemesine hiç gerek yoktu. Çakalların ne kadar zeki olduğunu bilmiyordu, ama bu akıllı hayvanlar silahlar hakkında bir şeyler biliyor olmalıydı.

Yeniden büyük odaya döndü. Rüzgâr hâlâ kumları cama vuruyordu. Pencereler mor renge dönmüştü, yakında simsiyah olacaklardı. Kardeşinin perdeyle örtülmüş cesedine doğru baktı. *Seni seviyorum kardeşim*, diye düşündü. Sonra hole çıktı orada bir süre gözlerini kapatıp derin nefes alarak durdu. Silahı, namlusunu yere doğru çevirerek elinde tutu.

"Tanrım, hayatımda hiç silah kullanmadım," dedi. "Lütfen zamanı geldiğinde bunu ateşleyebilmem için bana yardım et Tanrım. Amin."

Duasını da ettikten sonra merdivenlerden yukarı çıktı.

– Üçüncü Bölüm –

1

Mary Jackson yatağın ucuna oturmuş, birbirine kenetlediği ellerine bakarak baldızını düşünüyor, içinden ona küfürler yağdırıyordu. Kocasının kız kardeşi Deirdre Finney, güzel soluk yüzü, sempatik gülümsemesi ve bukleli saçlarıyla herkesi rahatça kandırabiliyordu. Vejetaryen olduğunu söyler, et yemez ama devamlı sigara içerdi, tabii esrarlı sigaralar da olurdu bunların arasında. Deirdre yıllardan beri şu Panama Red denen serseriyle birlikteydi. İşte bu Tanrı'nın cezası kız, ağabeyinin ölümüne, kendisinin de demir parmaklıklar arkasına bir idam mahkûmu gibi tıkılmasına neden olmuştu. Tüm bunların nedeni, o sersem şıllığın, esrar zulasını arabanın stepnesi altına koymasıydı.

Ama mantığı buna itiraz etti. *Hayır, Entragian sizi uyuşturucu için değil, plakanız olmadığı için durdurdu. Bagajda uyuşturucu olmasaydı, o yine bir bahane bulacak ve sizi alıp buraya getirecekti. Onun gözüne bir kez göründünüz mü işiniz bitti demektir. Bunu sen de biliyorsun.*

Mary böyle düşünmek istemiyordu. Suçu Peter'ın o sersem kız kardeşinin üzerine atmak daha iyiydi. Hayalinde Deirdre'yi öldürücü olmayan ama acı veren şekillerde cezalandırdığını canlandırıyordu. Yüksek topuklu ayakkabısının sivri burnuyla onun kıçını tekmelemek ve suratına, AĞABEYİNİN ÖLÜMÜNE NEDEN OLAN KALTAK SENSİN! ANLIYOR MUSUN? diye haykırmak istiyordu.

Ellerine bakıp "Vahşet, vahşeti doğurur," diye mırıldandı. Böyle durumlarda kendi kendine konuşmak ona çok normal gelirdi. "Bunu biliyorum, herkes de biliyor, fakat bazen böyle düşünmek insana zevk veriyor."

Ralph Carver, "Ne?" diye sordu. Şaşırmış görünüyordu. Konuşması biraz kocasının kız kardeşine benziyordu.

"Bir şey yok. Siz bana bakmayın."

Mary ayağa kalktı ve iki adımda hücrenin kapısına geldi. Demir parmaklıkları tuttu ve dışarıya baktı. Çakal, ağzında Johnny Marinville'in

yırtılan deri ceketinden kalan bir parçayla yere yayılmış, büyülenmiş gibi yazara bakıyordu.

Ralph, Mary'ye bakarak, "Ne diyorsunuz hanımefendi?" diye sordu. "Sizce oğlum o canavara yakalanmadan kaçmayı başarabilmiş midir?"

"Benim adım Mary, bana ismimle hitap edebilirsiniz ama sorunuzun cevabını bilmiyorum. Buna inanmak istediğimi söyleyebilirim. Aslında kaçmış olmasının yüksek ihtimal olduğunu düşünüyorum."

Ralph, "Evet, sanırım öyle," dedi. Sesi özür diler gibiydi. "Dualar konusunda bu kadar ciddi olduğunu hiç bilmiyordum doğrusu... Bunun geçici bir durum olduğunu sanıyor ve bir gün biteceğini umut ediyordum... Ama öyle görünmüyordu, ne dersiniz?"

Mary başını salladı. "Hayır, öyle görünmüyordu."

Marinville çakala bakıp öfkeli bir sesle, "Bana neden öyle bakıp duruyorsun pis hayvan?" diye bağırdı. "Ceketimi parçaladın, daha ne istiyorsun?" Gözlerini Mary'ye çevirdi ve, "Biliyor musunuz?" diye devam etti. "Aslında birimiz buradan çıkabilirsek, bu sersem hayvan kuyruğunu..."

O sırada Billingsley, "Hişşt, konuşmayın," dedi. "Galiba biri merdivenden yukarıya çıkıyor!"

Merdivendeki ayak seslerini çakal da duymuş ve bakışlarını Marinville'den çekip, hırlamaya başlamıştı. Ayak sesleri yaklaştı ve merdiven başında durdu. Mary başını çevirip Ralph'e baktı, ama hemen başka tarafa döndü, adamın yüzündeki korku ve umut karışımı ifade acı vericiydi. Kendisi kocasını kaybetmişti ve bu büyük acı daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu. İnsanın birkaç saat içinde tüm aile bireylerini kaybetmesinin nasıl bir işkence olacağını hayal bile edemiyordu.

Dışarıdan rüzgâr binanın saçaklarında uğuldayarak dolaşıyordu. Çakal başını çevirip sesin geldiği yöne doğru baktı ve sonra kapıya doğru kulaklarını titreterek üç adım attı.

Ralph umutsuzluk içinde, "Oğlum?" diye seslendi. "Sen geldiysen sakın içeriye girme! O hayvan tam kapının önünde duruyor!"

Dışarıdan David'in, "Kapıya ne kadar yakın?" diye soran sesi duyuldu. Onun düzgün ve kendine güvendiğini gösteren bir tonla konuşması hepsini şaşırtmıştı. Mary dua etmenin gücünü yeniden değerlendirmesi gerektiğini düşündü.

Ralph oğlunun sorusunu anlamamış gibi şaşkın şaşkın bakıyordu. David'e cevap veren Johnny Marinville oldu. "Yaklaşık bir ya da bir buçuk metre mesafede durmuş kapıya bakıyor. Dikkatli ol!"

David, "Silahım var," diye seslendi. "Sanırım hepiniz yataklarınızın altına girseniz iyi olur. Mary, sen mümkün olduğu kadar babamın hüc-

resinin o tarafa doğru git. Onun tam kapının önünde olduğuna emin misiniz, Bay Marinville?"

"Evet. Köpeğim Bosco'dan iki kat büyük ve çirkin haliyle kapının tam önünde duruyor. Daha önce silah kullandın mı, David?"

"Hayır."

Marinville gözlerini devirerek, "Aman Tanrım!" dedi.

Ralph, "Hayır, David!" diye bağırdı. Olanları daha yeni anlamaya başlıyor gibi yüzüne dehşet dolu bir ifade gelmişti. "Hemen dışarıya çık ve yardım iste, David! Kapıyı açtığın anda bu canavar üstüne atlar!"

Çocuk dışarıdan, "Hayır, baba," diye cevap verdi. "Bunu çok iyi düşündüm, o polisle karşılaşmaktansa, çakalla karşılaşmayı tercih ederim. Ayrıca anahtarı da aldım. Sanırım işe yarayacak, çünkü aynen o polisteki anahtara benziyor."

Marinville son noktayı koyar gibi, "Ben ikna oldum," dedi. "Herkes yatağının altına uzansın. David, sen de beşe kadar say ve yapacağını yap."

Ralph kızgın bir sesle Marinville'e, "Kendi kıçını kurtarmak için oğlumu öldürteceksin!" diye bağırdı.

Mary, Ralph'e dönerek, "Endişenizi anlıyorum, Bay Carver, ama sanırım buradan çıkamazsak hepimiz öleceğiz," dedi.

Johnny Marinville, "Beşe kadar say, David!" diye bağırdı ve dizlerinin üzerine çöküp yatağının altına doğru kaydı.

Mary kapıya doğru bakınca, tam kapının karşısında, ateş hattında olduğunu gördü ve David'in neden diğer hücrenin duvarına doğru gitmesini istediğini anladı. Çocuk on bir yaşındaydı, ama ondan daha iyi düşünebiliyordu.

Kapının diğer tarafından çocuğun, "Bir," diyen sesini duydular. Sesi titriyordu ve çok korktuğu belliydi, ama bunun için kimse onu ayıplayamazdı kuşkusuz.

"İki."

Billingsley, "Evlat!" diye bağırdı. "Beni dinle, evlat! Dizlerinin üzerine çök, silahı iki elinle sıkıca kavra ve biraz yukarıya doğru ateş et. Geri tepecektir, beni anladın mı?"

"Evet, anladım, sen yatağın altına girdin mi, baba?"

Ralph yatağının altına girmemişti. Hâlâ demir parmaklıkların önünde duruyordu. Beyaza boyanmış parmaklıkların arasından uzattığı yüzünde korku, şaşkınlık ve endişe karışımı bir ifade vardı. Tekrar, "Sakın yapma, David!" diye bağırdı. "Bunu yapmanı *yasaklıyorum*!"

Johnny Marinville, "Gir şu yatağın altına geri zekâlı herif!" diye bağırdı. Yatağın altından başını çıkarmış David'in babasına kızgın gözlerle bakıyordu.

Mary onun öfkesini anlıyordu, ama böyle ünlü bir yazarın daha nazik olacağını tahmin ederdi. Yüzyılın belki de en ahlaksız romanı olan *Haz*'ı yazmış olan bu ünlü yazar, hemen yanındaki hücredeydi. Bu ne kadar gerçekdışı görünse de gerçekti ve adamın burnu, polisin yaptıklarından sonra muhtemelen tekrar eski şeklini alamayacak olsa da Marinville istediğini almaya alışmış biri gibi davranıyordu.

Çocuk, kapının dışından, "Babam yatağın altına girdi mi?" diye sordu. Sesi biraz daha güvensiz ve korkak geliyordu. Mary oğlunun zaten gerilmiş olan sinirlerini daha da gerdiği için Ralph'ten nefret etti.

Ralph, "Hayır!" diye bağırdı. "Yatağın altına falan girmeyeceğim! Hemen git buradan. Gidip bir telefon bul! Eyalet polisini ara ve olanları anlat!"

David, "Bay Reed'in masasındaki telefonu denedim," diye seslendi. "Fakat hat kesilmiş baba, çalışmıyor."

"O halde sen de başka bir telefon bul! Tanrı'nın cezası, çalışan bir telefon buluncaya kadar ara..."

Mary yumuşak bir sesle, "Saçmalamayı bırakın da yatağın altına girin," dedi. "Onun bu günü nasıl hatırlamasını istersiniz? Kız kardeşinin ölümünü gördü bir de babasını kaza kurşunuyla mı öldürsün? Oğlunuz bir şeyler yapmaya çalışıyor, biraz yardım edin!"

Ralph, sol tarafı kan içinde parlayan yüzünü kadına çevirdi ve alçak bir sesle, "Bir tek o kaldı," dedi. "Bunu anlayabiliyor musunuz?"

"Tabii ki anlıyorum, Bay Carver. Şimdi lütfen yatağınızın altına girin."

Ralph isteksiz bir tavırla demir parmaklıklardan geriye doğru çekildi, bir an tereddüt etti, fakat sonra dizleri üzerine çöküp yatağın altına girdi.

Mary başını çevirip David'in parmaklıklar arasından süzülüp çıktığı hücreye bakıp, *Bu çocuk çok cesur*, diye düşündü. Yaşlı veteriner de yatağın altına girmiş ve başını elleri arasına almıştı. Adamın tek genç yeri olan gözleri karanlıkta mavi mücevherler gibi parlıyordu.

Marinville, "David!" diye bağırdı. "Hepimiz saklandık!"

"Babam da saklandı mı?" diye soran David'in sesinde bir kuşku ifadesi sezilmekteydi.

Ralph, "Yatağın altındayım," diye seslendi. "Dikkatli ol oğlum! Eğer..." Sesi titriyordu ama hemen kendini toparlayarak, "Eğer üstüne atlarsa silahı sıkıca tut ve karnına ateş etmeye çalış, olur mu?" dedi. Birden başını yatağın altından çıkarıp, "Silah dolu mu oğlum? Bundan emin misin?"

"Evet, eminim baba. Hâlâ kapının önünde mi duruyor?"

Mary, "Evet, orada!" dedi.

Çakal kapıya iyice yaklaşmıştı. Başını önüne eğmişti ve hırıltısı, sanki kıçtan takma bir deniz motorunun rölantide çalışmasını andırıyordu. David kapının diğer tarafında her konuştuğunda kulaklarını dikkatle oynatıyordu.

David, "Pekâlâ, şimdi diz çöküyorum," dedi. Mary onun sesindeki heyecanı daha da net duyuyordu. Onun sinirlerini kontrol etmenin sınırına yaklaştığını tahmin ediyordu. "Tekrar sayacağım. Beş dediğimde, mümkün olduğu kadar geride olmalısınız... Kimseyi kazayla yaralamak istemiyorum."

Veteriner, "Biraz yukarıya doğru ateş etmeyi unutma," diye seslendi. "Çok yukarıya değil, sadece biraz, tamam mı?"

"Tamam, silah geriye tepecektir, biliyorum. Tamam... Bir... İki..."

Dışarıdaki rüzgârın sesi birden kesildi. Mary, o sessizlikte iki şeyi çok net duyabiliyordu: çakalın homurtusunu ve kendi kalbinin atışlarını. Yaşamı on bir yaşındaki bir çocuğun ellerindeydi. David ateş edip hedefini vuramaz ya da korkup ateş edemezse, çakal çocuğu büyük olasılıkla öldürecekti. Sonra o psikopat polis gelecek ve bu kez hepsi ölecekti.

"Üç..." Çocuğun sesi şimdi iyice titrek çıkıyordu ve adeta babasının sesine benzemişti. "Dört... *Beş*..."

Kapı tokmağı yavaşça dönmeye başladı.

2

Johnny Marinville, kendini öldürücü olayların birkaç saniye içinde olup bittiği Vietnam günlerine dönmüş gibi hissetti. Çocuktan pek umutlu değildi, onun mermileri her tarafa saçacağını ve hayvanı vuramayacağını düşünüyordu, ama tek umutları bu çocuktu. Mary gibi o da, polis geldiğinde oradan çıkmış olmazlarsa hepsinin öleceğini düşünüyordu.

Ve çocuk onu şaşırttı.

David kapıyı aniden açmamış duvara çarpıp geriye gelerek atış alanını kapamasını engellemişti, kapıyı iterek açmıştı ve dizlerinin üzerindeydi. Giyinmişti, yüzü hâlâ sabundan dolayı yeşildi ve gözleri kocaman açılmıştı. Sağ eliyle silahın kabzasını tutan sol elini sıkıca kavramıştı. Johnny Marinville, tabancanın bir 45'lik olduğunu düşünüyordu. Bu bir çocuk için oldukça büyük bir silahtı. David tabancayı göğsü hizasında, biraz yukarıda tutuyordu. Yüzü ciddi ve dikkatliydi.

Kapının arkasından duyduğu seslere karşın kapının böyle birden açılacağını hiç beklemeyen çakal bir adım geriledi ve sonra arka ayakları üzerinde sıçrayıp çocuğa saldırdı. Johnny'ye göre, hayvanın o bir anlık

geri çekilmesi, çocuğa toparlanması için gereken çok kıymetli saniyeyi kazandırmış ve hayvanın sonunu hazırlamıştı. David tetiğe basıp ateş etti ve silahın geri tepmesini beklediğinden, hiç vakit kaybetmeden ikinci kez tetiği çekti. Kapalı alanda silah sesi, kulakları sağır edecek kadar yüksekti, ilk merminin isabet ettiği çakal havaya sıçradı ve ikinci kurşundan önce, David'in üzerine düşüp onu yere devirdi.

Ralph canhıraş bir haykırışla yatağın altından fırladı. Çocuk kapının diğer tarafında çakalla mücadele eder gibiydi, ama Johnny hayvanın mücadele edecek kadar gücü kaldığını düşünmüyordu. Mermi çakala isabet etmişti ve hem yerde, hem de masanın üzerinde hayvanın kanı vardı.

Babası, "David! David! Karnına ateş et!" diye bağırdı ve heyecandan yukarı aşağı zıplamaya başladı.

David ateş etmek yerine hayvanı, giymek istemediği bir paltoymuş gibi üzerinden silkip attı. Dizleri üzerinde geriye kaydı, sersemlemiş görünüyordu. Tişörtünün ön tarafında kan ve hayvanın tüyleri vardı. Sonra elinde tuttuğu silaha hâlâ orada olmasına şaşırmış gibi baktı.

"Ben iyiyim baba, merak etme. Bana hiçbir şey yapamadı." Bunu söyledikten sonra silahı indirdi ve kendini de inandırmak istiyormuş gibi elini göğsüne götürdü. Sonra çakala baktı. Hayvan hâlâ yaşıyordu, ama soluk soluğaydı. Göğsünün orada büyükçe bir kan gölü oluşmuştu.

David tekrar hayvanın yanında diz çöktü ve elindeki silahı onun başına dayadı. Sonra başını çevirdi. Johnny çocuğun gözlerini kapadığını gördü ve onun neler hissettiğini anladı. Kendi çocuklarıyla pek anlaşamıyordu, hayatlarının ilk yirmi yılını onun canını sıkarak geçirmişlerdi ve ömürlerinin geri kalanını da onu hor görerek geçiriyorlardı. Böyle bir çocuğa sahip olabilmeyi gerçekten çok isterdi doğrusu.

Johnny, *Böyle bir çocuğum olsa akşamları yatağının dibinde onunla birlikte diz bile çökebilirdim*, diye düşündü. *Bunu herkes yapardı, sonuçlara baksana.*

David yüzünde, dışarı çıkıp oyun oynamadan önce ciğer yemesi gereken bir çocuğunkine benzeyen o gergin ifadeyle silahı üçüncü kez ateşledi. Çıkan ses yüksekti, ama o kadar keskin değildi. Çakalın vücudu havaya kalktı. Tırabzanların dibine kıpkırmızı kan damlaları yayıldı. Çakal artık nefes almıyordu. David gözlerini açtı ve korkulu gözlerle hayvanın cesedine baktı. Sonra boğuk ve güç duyulan bir sesle, "Teşekkür ederim, Tanrım," dedi. "Fakat korkunç bir şeydi bu. Gerçekten çok korkunçtu."

Billingsley, "İyi iş başardın evlat," dedi.

David ayağa kalktı ve yavaşça içeriye girdi. Babasına baktı. Ralph kollarını açtı. David ağlayarak, babasının parmaklıklardan dışarıya uzan-

mış kollarına doğru koştu ve ona sarıldı. Aralarında sanki demir parmaklıklar yoktu.

Ralph, "Sana bir şey olmasından korktum, oğlum" diye inledi. "Sana gitmeni onun için söylemiştim. Bunu biliyorsun, değil mi?"

David hıçkırıklar arasında, "Evet, baba," diye kekeledi. Johnny bu hıçkırıkların o pire torbası için olmadığını çoktan anlamıştı. "Kardeşim aşağıda bir askıya asılmıştı. Baş... başkaları da var. Onu oradan indirdim. Diğerlerini alamadım, çünkü onlar büyüktü, sadece kardeşimi indirdim ve... ona şarkı..."

Daha fazla şey söylemek istedi, fakat hıçkırıklardan konuşamıyordu. Yüzünü parmaklıkların ortasına sokmuştu, babası onun sırtını okşuyor, kardeşi için elinden geleni yaptığını söyleyerek onu teselli etmeye çalışıyordu.

Johnny onları bir dakika kadar izledi –çocuk arkasında çakalın beklediğini bile bile o kapıyı açtığı için bu kadarını hak ediyordu– sonra David'e seslendi. Fakat çocuk başını çevirip ona bakmayınca bir kez daha, bu sefer yüksek sesle seslendi. Çocuk bu sefer dönüp baktı. Gözleri hâlâ kıpkırmızıydı ve yanaklarından yaşlar akıyordu.

"Bak, evlat. Çok şey atlattığını biliyorum ve buradan sağ kurtulursak senin için ilk referans mektubunu ben yazacağım, ama şu anda kaybedecek zamanımız yok. Entragian geri dönebilir. Yakınlarda bir yerdeyse, silah sesini de duymuştur. Eğer dediğin gibi anahtarın varsa, onu hemen denemelisin."

David elini cebine atıp anahtarları çıkardı ve Entragian'ınkine benzeyen hücre anahtarını ayırıp, önce babasının kapısında denedi. Fakat kilit açılmadı. Mary hayal kırıklığıyla bağırdı ve eliyle parmaklıklara vurdu.

Johnny, "Bir kere daha dene," dedi. "Bu kez diğer yöne çevir."

David anahtarı tersine çevirip tekrar kilide soktu ve döndürdü. Bu kez bir klik sesi duyuldu ve hücrenin demir parmaklıklı kapısı açıldı.

Mary, "Evet!" diye bağırdı. "Ah, *evet*!"

Ralph hemen dışarıya çıktı ve oğlunu kollarına aldı. David babasının yüzünü yaralı olan taraftan öpünce, Ralph Carver hem acıyla bağırdı, hem de gülmeye başladı. Johnny, adamın çıkardığı seslerin hayatında duyduğu en ilginç ses olduğunu düşündü. Bunu kitapta aktarmak olanaksızdı. Tıpkı Ralph Carver'ın oğluna bakarkenki yüz ifadesi gibi.

3

Ralph anahtarı oğlunun elinden alıp diğer hücreleri de açtı. New Yorklu Mary, Ohiolu Ralph ile David, Connecticutlı Johnny ve Nevadalı ihtiyar

Tom Billingsley tek vücut gibiydiler ve bir kazadan kurtulmuş insanlar gibi birbirlerine bakıyorlardı.

Johnny, "Hadi, hemen çıkalım buradan," dedi. David silahı babasına verdi. "Bunu kullanabilir misiniz, Bay Carver?" diye sordu. "Ateş edebilecek kadar iyi görebiliyor musunuz?"

Ralph başını salladı. "Her iki soruna da evet. Hadi."

Oğlunun elinden tutan Ralph, diğerlerinin önüne geçti ve kapıdan dışarıya çıktı. Arkalarında Mary vardı, onun arkasında da Billingsley yürüyordu. Johnny en arkada kalmıştı. Çakalın üzerinden atlarken son merminin hayvanın başını paramparça ettiğini gördü. Çocuğun babası ya da kendisinin bu kadar iyisini yapıp yapamayacağını merak etti.

Merdiven başına geldiklerinde David onlara durmalarını söyledi. Camlı kapılar şimdi simsiyahtı, gece olmuştu. Rüzgâr sanki bir şeye kızmış gibi uğuldayıp duruyordu. David, "Belki bana inanmak istemeyeceksiniz ama," diye başladı ve yolun diğer tarafında gördüklerini anlattı.

Johnny başını cama dayayıp dışarıya baktı ve, "Dikkat, akbaba çakalla birlikte uzanacak," dedi. "İncil'de böyle bir bölüm vardı, Jamaikalılar, üçüncü bölüm."

Ralph, "Hiç komik değil," dedi.

Johnny, "Bence de," dedi. "Bu tıpkı polisin söyleyeceği türden bir şey. Dışarıda, binaların şekillerini ve ara sıra havada uçuşan çalılıkları görüyordu, ama hepsi bu kadardı. Karşıda onları uyuşturucu içerek bekleyen kurt adamlar olsa ne olacaktı ki? Orada kalamazlardı. Entragian bir süre sonra dönecekti, onun gibi adamlar mutlaka dönerdi.

Dünya tarihinde onun gibi bir başkasının olduğunu sanmıyorum, diye düşündü. *Böyle olduğunu biliyorum.*

Belki de onun gibi başkaları vardı ama bu bir şeyi değiştirmiyordu, yine de gitmeleri gerekiyordu.

Mary, David'e bakıp, "Sana inanıyorum," dedi ve Johnny'ye baktı. "Hadi, polis şefinin odasına gidelim."

"Neden?"

"Fener ve silah bulmak için. Siz gelir misiniz, Bay Billingsley?"

Billingsley başını iki yana salladı.

"David, anahtarları alabilir miyim?"

David anahtar destesini kadına uzattı. Mary desteyi kot pantolonunun cebine attı. "Gözünüz açık olsun," dedi. David başıyla onayladı. Mary uzanıp Johnny'nin elini tuttu ve onu büro bölümüne doğru götürdü.

Johnny, duvara sprey boyayla yazılmış, "BU SESSİZLİKTE BİR ŞEYLER OLABİLİR", yazısını gösterdi. "Bu da ne demek oluyor acaba?"

"Bilmiyorum ve umurumda değil. Şu anda sadece insanların, ışıkların olduğu ve telefon bulabileceğimiz bir yere gitmek istiyorum..."

Konuşurken birden sağına döndü ve yerdeki perdeye baktı. Sonra duvarda asılı olan cesetleri gördü. Midesine yumruk yemiş gibi ikiye katlandı ve kaçmak için arkasını döndü. Johnny onu yakaladı, ama bir an için elinden kaçıracağını düşündü. Kadının ince bedeni oldukça güçlüydü.

Mary'yi omuzlarından tutup sarsarak, "Hayır!" dedi. Bunu yaptığı için utanıyordu ama engel olamamıştı. "Bunu yapamazsın! Bana yardım etmek zorundasın. Onlara bakmamaya çalış!"

"Ama onlardan biri, Peter!"

"Tamam, ama o artık ölmüş. Çok üzgünüm ama öyle. Biz ise henüz ölmedik. Şimdi o tarafa bakma, hadi gel."

Kadını üstünde KASABA GÜVENLİK MEMURU yazan kapıya doğru götürürken ne yapmaları gerektiğini düşünüyordu. Bu deneyimin iğrenç bir yönü daha vardı: Mary Jackson onu tahrik ediyordu. Kadın kolları arasında titrerken Johnny onun memesinin yumuşaklığını hissediyor ve bu kadını istiyordu. Kadının kocası arkalarında bir askıda asılı dururken ciddi bir şekilde sertleştiğini hissediyordu. *Terry haklıymış*, diye düşündü. *Ben tam bir hergeleyim.*

Dostça olmasını umduğu bir tavırla kadının elini sıktı. "O çocuk bile bunları yapabildiyse, sen de yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum. Topla kendini, Mary," dedi.

Mary derin bir nefes aldı. "Deniyorum."

"Aman Tanrım... Burada da berbat bir manzara var, sana sakın bu tarafa bakma derdim ama sanırım artık bu kibarlıkları geçtik."

Mary Kasaba Güvenlik Memuru'nun yere serilmiş cesedini gördüğünde boğazından boğuk bir ses çıktı. "Aman Tanrım! Bu... çocuk... David... Aman Tanrım! Bunu nasıl yapmış olabilir?"

Johnny, "Bilmiyorum," dedi. "Evet, o bir çocuk ama bana kalırsa, anahtarları almaya çalışırken adamı devirmiş olmalı. Sen itfaiye şefinin odasına geçebilir misin? İki odayı birden kontrol edersek daha çabuk olur."

"Tamam."

"Ama hazırlıklı ol, eğer Entragian kafayı yediğinde İtfaiyeci Bob buralardaysa o da ölmüş olabilir."

"Sorun yok. Sen şunları al."

Mary anahtarları ona verip kapısında İTFAİYE ŞEFİ yazan kapıya doğru yürüdü. Johnny onun kocasının cesedine bakmak için duraksadığını gördü. Başını sallayarak ona cesaret vermek istedi. Mary kapıyı,

sanki arkasında bir bubi tuzağı varmış gibi büyük bir dikkatle açtı. Başını uzatıp içeriye baktı ve sonra Johnny'ye doğru dönüp her şey yolunda der gibi başparmağını kaldırdı.

"Üç şey, Mary: fener, silah ve araba anahtarı. Tamam mı?"

"Tamam."

Johnny, polisin ofisine girdi ve David'in verdiği anahtar destesini karıştırdı. Aralarında bir araba anahtarı buldu. Bu belki de Entragian'ın kendisini buraya getirmek için kullandığı polis arabasına aitti. Araba dışarıda otoparktaysa, işlerine yarayabilirdi, ama Johnny öyle olduğunu sanmıyordu. Manyak polis, Carver'ı götürdükten hemen sonra bir araba motorunun çalıştığını duymuştu.

Masadaki çekmeceler kilitliydi, fakat anahtarları denedikten sonra, sadece birinin tüm çekmeceleri açtığını gördü. Çekmecelerden birinde bir el feneri, bir diğerinde de üzerinde RUGER yazan kilitli bir kutu buldu. Küçük anahtarlardan birkaçını denedi, fakat hiçbiri uymadı.

Kutuyu yine de yanına alabilirdi ama sadece ikisi de başka bir yerde silah bulamazlarsa...

Pencereye doğru yürüdü ve dışarıya baktı. Tek görebildiği uçuşan toz topraktı. Neden otoyoldan gitmemişti ki?

Bu ona çok komik gelmişti, Reed'in masasının arkasındaki kapalı kapıya bakarken kahkaha atmamak için eliyle ağzını kapadı. *Kafayı üşütmeye başlıyorum galiba*, diye düşündü. *Harley'yle Seyahat ismini boş ver. Buradan sağ kurtulursan kitabın adını Manyakla Seyahat koyabilirsin.*

Bu onu daha da çok güldürdü. Gülmesini bastırmak için elini ağzına götürdü ve kapıyı açtı. Fakat gülmesi birden kesildi. Gömme dolabın içinde, askıdaki giysiler, üniformalar ve yerdeki botlar arasında ölü bir kadın vardı. Yan duvara yaslanmıştı. Üzerindeki kumaş pantolona, sol göğsü gül işlemeli ipek bluza bakılırsa, bir sekreter olabilirdi. Kadın, sanki gözlerini açmış ona bakıyordu, ama bu bir göz yanılmasıydı.

Johnny, İnsan gözlere bakınca orada gözleri görmeyi bekliyor, kıpkırmızı göz çukurlarını değil, diye düşündü.

Kapıyı hemen kapamamak için kendini zorladı ve arka duvarı görebilmek için giysileri yanlara doğru itti. Bu iyi bir fikirdi. Dolabın arka duvarındaki silah rafında beş, altı tane tüfek duruyordu. Silah yuvalarından biri boştu. Johnny Entragian'ın, onu buraya getirirken kullandığı kısa namlulu çifteyi buradan aldığını tahmin etti.

"Tamam, buldum!" diye bağırdı ve dolabın içine girdi. Ayaklarını kadının cesedinin iki yanına koydu ama bu onu çok rahatsız etmişti. Kısa süre önce, East Hampton'da bir partide neredeyse tam böyle bir

pozisyonda iken bir kadın ona oral seks yapmıştı. Spielberg ve Joyce Carol Oates da o partideydiler.

Bir adım geri attı ve tek ayağını kaldırıp cesedin omzuna koyarak onu geriye doğru itti. Ceset yavaşça yana doğru devrilirken, kanlı göz yuvaları sanki onun gibi Ulusal Kitap Ödülü kazanmış, kültürlü birinin kendisini böyle itmesine şaşırarak bakıyor gibiydi.

Johnny, "Özür dilerim, Hanımefendi," dedi. "İkimiz için de böylesi daha iyi."

Silahlar raf yuvalarında, tetiklerinden geçirilmiş bir kablonun desteğiyle duruyorlardı. Kablonun bir ucu rafın kenarındaki kasaya bağlıydı ve diğer ucunda bir asma kilit vardı. Johnny, bu kilidin anahtarını bulmak konusunda üstünde *Ruger* yazan kutunun anahtarını bulmakta olduğundan daha şanslı olmayı umuyordu.

Üçüncü denediği anahtar asma kilidi açtı. Johnny tüfekleri tutan kabloyu öyle hızlı çekti ki, silahlardan biri, bir Remington 30-06 öne doğru düşüverdi. Johnny tüfeği yere düşmeden yakaladı ve başını çevirip Mary'yi hemen yanı başında görünce irkildi. Boğuk bir ses çıkardı. Eğer o kadar korkmuş olmasaydı mutlaka bir çığlık atardı. Kalbi bir an için durmuştu, neredeyse bir daha atmaya başlamayacağını ve ipek bluzlu kızın üzerine devrilip öyle kalacağını düşünmüştü. Neyse ki öyle olmadı. Göğsüne, tam sol göğüs ucunun üstüne bir yumruk attı.

Mary'ye, "Bunu bir daha yapma," dedi. "Neyin var senin?"

"Beni duydun sanıyordum." Pek üzgün görünmüyordu. Mary'nin omzunda bir golf torbası vardı. Dolaptaki kadın cesedine baktı. "İtfaiye şefinin dolabında da bir ceset var, bir erkek."

"Peki onun engeli neymiş, bir fikrin var mı?" Kalbi hâlâ yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu ama eskisi kadar hızlı değildi.

"Espri yapmaktan hiç vazgeçmiyorsun, değil mi? "

"Kahretsin, Mary. Burada korkudan ölmemek için kendimi oyalamaya çalışıyorum işte. Daha önce içtiğim tüm içkileri biraz önce kalbimde hissettim. Ödümü kopardın"

"Tekrar özür dilerim ama acele etmemiz gerekiyor, her an geri dönebilir."

"Ah, bak bu benim hiç aklıma gelmemişti işte. Şunu al ve dikkatli ol." Remington tüfeği kadına verirken aklında eski bir şarkı vardı.

"Neden dikkatli olayım? Dolu mu bu?"

"Dolu olup olmadığını nasıl kontrol edeceğimi bile hatırlamıyorum. Vietnam'a gittim ama bir gazeteci olarak. Zaten çok uzun zaman önceydi. O günden sonra patlayan silahları sadece filmlerde gördüm. Onlara sonra bakarız, tamam mı?"

Mary silahı golf torbasının içine sokup, "İki tane el feneri buldum," dedi. "İkisi de çalışıyor. Biri büyük ve uzun, çok parlak ışık veriyor."

"İyi," dedi, sonra kendi bulduğu el fenerini de ona verdi.

"Çanta kapının arkasında asılıydı," dedi ve el fenerini çantanın içine attı. "İtfaiye şefi... yani eğer oysa... şey, golf sopalarından biri adeta bir şiş gibi adamın kafasına aşağı saplanmıştı..."

Johnny raftan iki tüfek ve bir de kısa namlulu çifte alıp geldi. Silah rafının altındaki dolapta mühimmat varsa işler yolunda demekti, her birine bir silah düşecekti. Çocuk da Şerif Jim'in tabancasını kullanabilirdi. Aslında Johnny'ye kalırsa o çocuk istediği silahı rahatça taşıyabilirdi. Şimdiye kadar, içlerinde sadece David Carver silah kullanabileceğini kanıtlamıştı.

Silahları torbaya koymak için Mary'ye yardım ederken, "Bunları görmek zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi.

Mary sabırsızlıkla başını iki yana salladı. "Bunu yapmak için ne kadar güç gerekir? Bir golf sopasını sanki ucu sipsivri bir şiş gibi, bir adamın kafasının içine, göğsüne kadar sokmak için? Golf sopası adamın kafasından içeriye, öylesine itilmişti ki kafası bir şapka gibi kalmıştı..."

"Bilmiyorum ama çok güç gerekir. Entragian bir boğa kadar güçlü." Adam gerçekten de boğa gibiydi ama kadın söyledikten sonra bu Johnny'ye de tuhaf gelmişti.

"Beni en çok ürküten vahşet... Gaddarlık. Dolaptaki kadının gözleri oyulmuş, değil mi?"

"Evet."

"Carverların küçük kızı... Peter'a yaptıkları, defalarca karnına ateş etmesi... Avlanmış geyikler gibi asılmış bu insanlar... Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Elbette." Johnny, Üstelik daha her şeyi söylemiyorsun bile, diye düşündü. O adam sadece seri katil değil, tam bir vampir."

Güçlü bir rüzgâr binaya çarpınca kadın gergin bir şekilde etrafına baktı. "Buradan çıkalım da nereye gidersek gidelim. Hadi! Tanrı aşkına!"

"Tamam, sadece birkaç saniye daha, tamam mı?"

Kadının cesedinin yanına diz çöktü. Kan ve parfüm kokusu birbirine geçmişti. Anahtarları karıştırdı ve bu sefer elindeki anahtarın neredeyse hepsini denedikten sonra mühimmat dolabı açıldı. Burası oldukça doluydu. Ellerindeki silahlara uygun olduğunu sandığı mermi kutularından sekiz dokuz tanesini aldı ve golf çantasına attı.

Mary, "Bunların hepsini taşımam imkânsız," dedi.

"Sorun değil, ben alacağım."

Mary'nin yere indirdiği golf torbasını alıp omzuna atmak istedi, fakat torba öylesine ağırlaşmıştı ki, yerinden oynatamadı bile. Kaldırıp omzuna asması olanaksız gibiydi. Durdu, O *sürtük beni korkutmasaydı kaldırırdım,* diye düşünerek güldü.

"Neden sırıtıp duruyorsun öyle."

Johnny ciddileşti. "Yok bir şey. Şunun kayışından tutup çekmeme yardım et."

Çantayı beraberce yerde çektiler. Mary başını eğmiş, gözlerini çantadan gözüken tüfek namlularına dikmişti. Johnny asılmış cesetlere baktı ve: *Fırtına, yolun kenarında nöbetçi gibi oturan çakallar, ölüler. Tüm bunların bir kâbus olduğuna inanmak ne kadar rahatlatıcı olurdu*, diye düşündü. Ama değildi. Bunu anlamak için sadece kendi ekşi ter kokusunu içine çekmesi yeterliydi. Daha önce olacağını hiç düşünmediği, hayal bile etmediği bir şeyler oluyordu ve bu bir rüya değildi.

Johnny nefes nefese, "Sakın onlara bakma," dedi.

Mary de, "Bakmıyorum, merak etme," diye cevap verdi. Johnny onun da nefes nefese olduğunu duyunca memnun oldu.

Rüzgârın uğultusu holde daha kuvvetli duyuluyordu. Ralph kapının yanında durmuş, bir kolunu oğlunun omuzlarına koymuş, dışarıya bakıyordu. Yaşlı adam da onların arkasındaydı. Hepsi dönüp Mary ile Johnny'ye baktılar.

David, "Dışarıda bir motor sesi duyduk," dedi.

Ralph, "Duyduğumuzu düşünüyoruz," diyerek onu düzeltti.

Mary, "Yoksa polis arabası mıydı?" diye sordu. Sonra golf çantasındaki tüfeklerden birini çıkardı. Fakat silahın namlusunu dikkatsiz bir hareketle yaşlı Billingsley'ye doğru çevirince, adam yüzünü buruşturdu ve namluyu eliyle yana doğru itti.

Ralph, "Motor sesi olduğuna bile emin değilim," dedi. "Belki de rüzgâr ..."

David başını salladı. "Rüzgâr sesi değildi."

"Farların ışığını gördünüz mü peki?"

David başını iki yana salladı. "Hayır, ama kum fırtınası çok şiddetli."

Johnny önce Mary'nin tuttuğu silaha, sonra da golf çantasının ağzından namluları görünen diğerlerine baktı ve en sonunda gözlerini Ralph'e çevirdi. Ralph omuzlarını silkti ve yaşlı adama baktı.

Billingsley içini çekti. "Hadi bakalım," dedi. "Boşaltın şunları da neler getirdiğinizi bir görelim."

Mary, "Bu bekleyemez mi?" diye sordu. "O psikopat geri gelirse..."

Ralph Carver, "Oğlum dışarıda çakallar gördüğünü söylüyor," dedi. "Parçalanma riskini göze alamayız, hanımefendi."

"Bir kez daha söylüyorum, hanımefendi değil, Mary," dedi kızgın bir sesle. "Pekâlâ, ama çabuk olun!"

Johnny ve Ralph golf torbasını dik tutarken, Billingsley silahları birer birer çıkarıp David'e uzattı. "Şunları sıraya diz." David silahları merdivenin dibinde yan yana dizdi. Danışma tarafından gelen ışık üstlerine düşüyordu.

Ralph çantayı tutup ters çevirdi. Mary ile Johnny, el fenerlerini ve mermi kutularını yere düşmeden tuttular. Yaşlı veteriner mermi kutularını teker teker inceleyip David'e uzatıyor ve hangi silahın yanına koyacağını söylüyordu. Remington'a üç kutu mermi düşerken, sondaki silah için hiç mermi çıkmamıştı. Yaşlı adam, "Mossberg için hiç mermi almamışsınız," dedi. "Çok iyi bir silahtır, ama yirmi iki kalibre mermi kullanır. Oraya geri dönüp yirmi iki kalibrelik mermi olduğuna bakmak ister misiniz?"

Mary hemen, "Hayır," dedi.

Johnny kızmış gibi Mary'ye baktı. Kendisine sorulan sorulara onun yerine cevap veren kadınlardan hiç hoşlanmazdı, ancak yine de sesini çıkarmadı. Kadın haklıydı. Billingsley'ye baktı ve, "Buna zamanımız yok," dedi. "Ama yine de silahı yanımıza alırız. Kasabada yirmi iki kalibrelik mermi vardır mutlaka. O silahı sen al, Mary."

Mary, sakin bir sesle, "Hayır, teşekkürler," dedi ve yaşlı adamın on iki kalibrelik Rossi olarak tanımladığı kısa namlulu çifteyi aldı. "Uzun namlulu olanı sopa gibi kullanmak gerekirse, bunu ancak bir erkek yapabilir, öyle değil mi?"

Johnny kapana kıstırıldığını anladı. Hem de çok iyi bir şekilde. *Seni fahişe*, diye düşündü. Tam bunu yüksek sesle söyleyecekken, David Carver, "Kamyon!" diye bağırdı ve dışarıya açılan kapılardan birini hızla açtı.

Şimdiye kadar rüzgârın uğultusunu yalnızca içeriden duyuyor ve şiddetli olduğunu biliyorlardı, ama hiçbiri rüzgârın David'in açtığı kapıyı elinden çekip duvara çarpacak ve üzerindeki buzlu camı çatlatacak kadar şiddetli olmasını beklemiyordu. Holdeki ilan tahtasına iğnelenmiş olan kâğıtlar etrafta uçuşmaya başladı. İçeriye giren kum taneleri Johnny'nin yüzünü kamçılıyordu. Johnny gözlerini kapadı ve yüzünü korumak için ellerini kaldırdı, ama yanlışlıkla burnuna çarptı ve acıyla bağırdı.

Ralph, "David!" diye bağırdı ve oğlunu gömleğinden yakalamak istedi, fakat çok geç kalmıştı. David dışarıda onu neler beklediğine hiç aldırmadan kendini karanlığın içine atıvermişti. Johnny çocuğun farları görünce heyecanlanıp dışarıya fırladığını anlamıştı. Farlar sokağı sağdan sola dolaşıyor, kum taneleri farların ışığında dans ediyordu.

David kollarını sallayarak, "Hey!" diye haykırdı. "Hey, siz kamyondakiler!"

Farların ışığı zayıflamaya başlamıştı. Johnny yerde duran el fenerlerinden birini kaptı ve David'le babasının peşinden koştu. Rüzgâr o kadar sert esiyordu ki, Johnny birden sendeledi ve tutunacak bir yer aradı. Fakat kendini çabuk toparladı ve dengesini sağladı. David sokağın ortasına doğru koşarken, birden üzerine doğru gelen bir şeyden korunmak ister gibi omzunu eğdi. Johnny önce onun bir akbaba olduğunu düşündü ama el fenerini yakıp bakınca, çocuğun üstüne savrulan şeyin bir çalı parçası olduğunu gördü.

Johnny gözlerini uçuşan kumlardan korumak için kısarken, elindeki feneri uzaklaşan kamyonun arka farlarına doğru sallamaya başladı. Işık kum fırtınasında çok cılız görünüyordu.

David, "HEY!" diye bağırdı. Babası, elinde tabancayla onun arkasında duruyordu. Ralph oğlunu korumak için, profesyonel koruma elemanları gibi sağa sola bakınıp elindeki silahı sallıyordu. "HEY, GERİ DÖN!"

Kamyonun arka farları gittikçe küçülüyor, yavaş yavaş gözden kayboluyordu. Kamyon, kuzeye doğru, 50 numaralı otoyola giden yol üzerinde ilerliyordu. Kamyon tamamen uzaklaşmadan önce Johnny arka tarafında bir şeyler yazılı olduğunu fark etmiş, ama ne yazık ki yazıyı okuyamamıştı. Çok fazla toz vardı.

"Hadi içeriye girin!" diye bağırdı. "Kamyon gitti!"

David bir süre daha yolun ortasında durup farların gözden kaybolduğu noktaya baktı. Babası onun eline dokundu ve, "Hadi David, o kamyona ihtiyacımız yok. Kasabanın içindeyiz, bize yardımcı olabilecek birini bulabilir ve..."

Ralph birden sustu ve Johnny'nin çoktan gördüğü manzarayı gördü. Kasaba karanlıktı. Belki kasaba halkı, o psikopat polisin neler yaptığını öğrenmiş ve eyalet polisleri gelinceye kadar saklanıyordu. Bu mantıklı bir fikir gibi görünse de Johnny, öyle olduğunu düşünmüyordu.

Johnny'ye göre bu kasaba tam bir mezarlıktı.

David'le babası geri dönüp binanın merdivenine doğru yürüdüler. David başını önüne eğmiş, üzüntülü bir tavırla ilerliyordu. Ralph ise hâlâ etrafı kolaçan ediyordu. Mary kapının eşiğinde durmuş onların gelişini izlerken, Johnny onun rüzgârda uçuşan saçlarıyla çok güzel olduğunu düşünüyordu.

Terry'nin, *Kamyona dikkat ettin mi, Johnny?* diye sorduğunu duyar gibi oldu. *O kamyon sıradan bir kamyon değildi, fark ettin mi?*

Karanlıkta, rüzgârın uğultusuna yine çakal ulumaları karıştı. Hayvanların hemen her yönden duyulan ulumaları, sanki orada çaresiz bekleşen insanlarla alay ediyor gibiydi. Johnny o anda çakal ulumalarını bile duymuyordu. Evet, kamyonda ona hiç de yabancı gelmeyen bir şeyler vardı. Kasasının büyüklüğü, arkasında bulunan, fakat okuyamadığı o yazı...

"Kahretsin!" diye bağırdı ve elini göğsüne götürdü. Bu sefer cebindeki bir şeyleri arıyordu ama o anda çakalın parçaladığı deri ceketini ve ceplerinden dökülen eşyaları hatırladı.

Mary onun yüzündeki ifadeyi gördü ve, "Ne var?" diye sordu.

Bilingsley, "Şu silahları doldurana kadar içeri girseniz iyi olur, tabii çakalların üstünüze saldırmasını istemiyorsanız."

Johnny onun söylediklerini de duymadı. Kamyonun arkasında *Ryder* yazıyor olabilirdi. Bu gayet mantıklıydı, değil mi? Steve Ames onu arıyordu ve büyük olasılıkla kasabaya girip onu aramış ve göremeyince başka bir yere bakmaya karar vermişti.

Johnny, kendisine şaşkın gözlerle bakan Bilingsley'nin yanından koşarak geçip içeriye girdi ve üst kata çıkan merdivene koştu. Yere düşen ceptelefonunun çalışması için David Carver'ın Tanrı'sına dua ediyordu.

4

Steve Ames, *Her şey normal görünüyorsa olanları oradakilere bildirebiliriz. Ama orada en ufak bir tuhaflık görecek olursak o zaman hemen geriye döner ve tam gaz Ely'ye gideriz,* demişti.

Kamyon Desperation'ın tek yol kavşağında, sürekli yanıp sönen trafik lambasının altında durunca, Cynthia, Steve'in gömleğini çekti ve korkulu gözlerle onun yüzüne baktı. "Ely'ye gitmenin zamanı geldi, değil mi?" dedi ve karşı sokağı gösterdi. "Sokaktaki şu bisikletleri gördün mü? Büyükannem, sokakta bisiklet bırakmanın da ayna kırılması ya da yatağın üzerine şapka bırakılması gibi uğursuzluk getireceğini söylerdi. Gitme vakti."

"Demek büyükannen öyle söylerdi, ha?"

"Aslına bakarsan büyükannemi hiç tanımadım, ama önemli olan o değil, önemli olan şu bisikletlerin sokak ortasında ne aradıkları, öyle değil mi? Bu fırtınada onları neden içeri almamışlar? Tüm bunlar ne kadar anormal, görmüyor musun?"

Steve rüzgârdan yere devrilmiş gibi görünen bisikletlere baktı ve sonra sokağın ilerisini işaret etti. "Evet, haklısın, ama bazı evlerde ışık var, insanlar evlerinde olmalı."

Cynthia evlerden bazılarında ışık olduğunu gördü. Oluşturdukları görüntü rasgele gibiydi ama…

"Maden şirketinde de ışıklar vardı. Ayrıca evlerden çoğu karanlıkta, ışıkları yanmıyor. Sence bu neden olabilir?" Mary'nin sesinde alaycı bir ton vardı, bundan hoşlanmamıştı, ama engel olamıyordu. "Yoksa tüm kasaba halkı birkaç otobüs kiralayıp futbol maçı izlemeye mi gittiler dersin? Hey, ne yapmak istiyorsun sen?"

Steve arabayı vitese takmış ve batıya dönmüştü. Rüzgârla havada uçan bir çalı parçası üç boyutlu bir film ekranından fırlayan bir cisim gibi kamyonun ön camına çarptı ve onları korkuttu. Cynthia kolunu yüzüne doğru kaldırıp bir çığlık attı. Çalı parçası, ön cama çarparak gitti ve kamyonun kasasının üstünden arkaya doğru uçtu.

"Bu yaptığın aptalca ve tehlikeli."

Steve yan gözle kıza bakıp gülümsedi. Genç kız, böyle bir zamanda gülebildiği için ona kızmak istiyor, fakat kızamıyordu. Gülünce yüzü aydınlanan birine kızmak çok zordu, bu hep onun için zor olmuştu. Steve Ames, kadınlara el kaldıracak bir tipe benzemiyordu, ama kadınları incitmenin başka yolları da vardı. Bazıları kadınları gülümseyerek de peşlerinden tehlikeli yerlere sürüklerlerdi.

"Bunun tehlikeli olduğunu bildiğin halde neden yapıyorsun, Lubbock?"

"Çünkü bir telefon bulmamız gerekiyor ve bir şeyler yapmak zorunda olduğumuzun farkındayım. Hava karardı ve büyük bir bilinmezin ortasındayız. Onların beni kontrol etmesini istemiyorum. Bak, sadece birkaç yere göz atacağım o kadar. Sen kamyonda kalabilirsin istersen."

"Tanrı'nın cezası! Bunu yapmayacağımı biliyorsun… Hey, şuraya bak!" Önlerindeki yıkılmış bahçe çitini gösteriyordu. Farların ışığında, evin ne renk olduğunu söylemek olanaksızdı, ama çitin üzerine doğru giden tekerlek izlerini kolayca görebiliyordu.

Steve, "Bunu sarhoş bir sürücü yapmış olabilir," dedi. "Şimdiden iki tane bar gördüm bile." Cynthia bunun aptalca bir fikir olduğunu düşündü, ama Steve'in Teksas aksanından gittikçe daha çok hoşlanmaya başlamıştı. Bu hiç hayra alamet değildi.

"Hadi Steve, gerçekçi ol biraz," Rüzgârın uğultusu arasından yine çakal ulumaları duyuldu ve Cynthia, Steve'e biraz daha yaklaştı. "Tanrım, bundan nefret ediyorum! Dertleri ne acaba?"

"Bilmiyorum."

Steve saatte on beş kilometre hızla gidiyor ve önüne çıkabilecek herhangi bir şeyi görür görmez frene basmak için tetikte bekliyordu. En ufak bir tehlike sezdiğinde, hemen geriye dönüp tam gaz kaçmaya

hazırdı. Bu muhtemelen akıllıcaydı. Cynthia'ya göre daha akıllıca olansa geriye dönüp hemen oradan uzaklaşmak olurdu.

"Steve, sokaklarında ışıklar yanan, bankaların ve ikinci el araba satan dükkânların tüm gece açık olduğu bir yere gitmek için sabırsızlanıyorum."

Steve, "Seni duyuyorum," dedi. Mary ise, *Aslında duymuyorsun, insanlar seni duyuyorum dediklerinde çoğunlukla hiç duymuyorlar,* diye düşündü.

Sokağın sol tarafındaki tek katlı bir evin araba yoluna dönüp, "Sadece şu evi de bir kontrol edeyim, sonra gidiyoruz," dedi. Kavşaktan itibaren yaklaşık bir kilometre gelmişlerdi. Cynthia toz toprak arasında yanıp sönen trafik lambasını hâlâ görebiliyordu.

Steve'in gösterdiği evin bazı pencerelerinden ışık görünüyordu. Parlak ışığın olduğu yer salon olmalıydı. Ön kapıya da üç dikdörtgen ışık huzmesi düşüyordu.

Steve boynundaki bandanayı tekrar çekip ağzını burnunu kapattı ve rüzgârın yine elinden koparıp almaması için, kapının kolunu sıkıca tuttu. "Sen burada bekle."

"Ya, tabii tabii." Cynthia kendi tarafındaki kapıyı açtı ve rüzgâr kapıyı geriye doğru şiddetle savuruverdi. Steve bir şey söyleyemeden kız arabadan inmişti bile.

Arabadan inen Cynthia sert ve sıcak rüzgârın etkisiyle birden sendeledi ve kapıya tutundu. Kum taneleri dudaklarına ve yanaklarına çarpınca yüzünü buruşturdu ve kendi bandanasını yukarı çekti. İşin kötüsü, rüzgâr daha da şiddetlenecek gibi görünüyordu.

Çakal ulumaları yakından geliyordu, ama kız etrafına bakındı ve bir tane bile göremedi. Steve evin kapısına çıkan birkaç basamağı tırmanmaya başlamıştı. Güya onu koruyacaktı. Steve'in arkasından yürümeye devam ederken şiddetli bir rüzgâr kızı yeniden sarstı.

Cynthia, *Kötü bir korku filmindeki karakterler gibi davranıyoruz,* diye düşündü. *Gitmemiz gerektiği halde kalıyoruz ve burnumuzu her yere sokuyoruz.*

Bu doğruydu ama herkes bunu yapmıyor muydu? Rickie Judkins kulak yırtan bir canavar gibi eve geldiğinde de Cynthia böyle meraktan beklememiş miydi? Dünyadaki kötülüklerin çoğu, insanların başına gelecekleri tahmin ettiği durumlardan kaçmayıp beklemesinden olmuyor muydu? Bu kadar çok insanın kötü korku filmlerinden çok hoşlanmalarının nedeni de bu değil miydi? Lanetli evde cinayetler başladığı halde oradan ayrılmayı reddeden korkak çocuklar, onlara bir yerden tanıdık geliyordu.

Steve en üst basamakta durmuştu, başını öne doğru eğmiş, bandanası uğuldayan rüzgârda sallanıyordu. Kapıyı çalıyordu. Sanki kapıyı açan evin hanımına bir telefon firmasının diğerine göre avantajlarını anlatacakmış gibi görünüyordu. Cynthia daha fazla dayanamadı. Onu bir kenara iterek kapının tokmağını çevirdi. Kapı açıldı. Yüzünün yarısını örten bandana nedeniyle Steve'in gözlerinden altını göremiyordu, ama bakışlarındaki şaşkınlık ifadesi çok tatmin ediciydi.

Cynthia, "Hey!" diye bağırdı. "Evde kimse var mı? Avon satıcısı geldi!"

Ona cevap veren olmamıştı, ama sağ taraftaki bir kapıdan, ıslığa benzer garip bir ses geliyordu.

Steve'e bakıp, "Görüyorsun işte," dedi. "Burada kimsecikler yok. Hadi, hemen gidelim..."

Fakat Steve onu duymamış gibi ilerledi ve sesin geldiği tarafa doğru yürüdü.

Cynthia, "*Hayır!*" diye bağırıp onu kolundan yakaladı. "*Hayır, diyorum, bu kadarı yeter!*"

Steve kolunu çekip kurtardı –lanet olasıca erkekler böyleydi işte– ve ilerlemeye devam etti. Bu yetmezmiş gibi, onu öldürmek isteyecek birine yerini belli etmek ister gibi, "Merhaba!" diye sesleniyordu... Cynthia hemen geri dönüp kamyona sığınmak istiyordu. Orada oturup üç dakika kadar bekleyebilir ve Steve görünmediği takdirde gazlayıp oradan uzaklaşabilirdi.

Ama bunu yapmak yerine Steve'in peşinden gitti.

Steve, aklı hâlâ biraz da olsun başında olmalıydı ki, yarı açık duran kapıya yaklaşınca durdu ve kapının pervazına doğru eğilip içeriye baktı. Birden, "Aman Tanrım..." dedi. O garip ıslık sesine benzer ses, şimdi daha yakından geliyordu.

Cynthia dayanamadı ve onun omzu üzerinden uzanıp baktı. Steve'in bandananın üst kısmından görünen yüzü bembeyaz olmuştu. Bu hiç de iyiye işaret değildi.

Ses, şimdi daha çok bir tıkırtıyı andırıyordu.

Burası yemek odasıydı. Aile akşam yemeği yemek için hazırlanmış olmalıydı, ama yemeklerin bu akşama ait olmadığı belliydi. Rostonun üzerinde bir sürü sinek uçuşuyordu ve kesilmiş et dilimleri kurtlanmıştı. Kremalı mısır donmuş, etin sosu ise koyu renkli bir yağ topağı haline gelmişti.

Masada üç kişi vardı: bir kadın, bir adam ve yüksek mama sandalyesinde oturan küçük bir çocuk. Kadının mutfak önlüğü hâlâ üzerindeydi. Bebeğin önündeki önlükte, BEN ARTIK BÜYÜDÜM, yazıyordu. Çocuk oturduğu yerde yana doğru kaykılmıştı. Önünde kurumuş portakal

dilimleri vardı. Yüzü morarmıştı ve donmuş bir sırıtışla Cynthia'ya bakar gibiydi. Gözleri, cam misketler gibi yuvalarından fırlamıştı. Anne babasının yüzleri de şişmiş gibiydi. Adamın yüzünde, bir şırınganın açtığı deliklere benzer delikler görülüyordu.

Masanın üzerinde, tabaklar arasında dolaşarak kuyruklarını sallayan bir sürü çıngıraklı yılan vardı. Cynthia birden kadının mutfak önlüğünün kıpırdadığını gördü. Kadının vücudu kımıldar gibi oldu, Cynthia morarmış yüzüne ve donuk bakışlarına rağmen bir an için onun yaşadığını sandı. Sonra önlüğün altından bir yılanın çıktığını gördü.

Yılan ağzını açıp tısladı.

Yerde de yılanlar vardı ve bazıları adamın ayakları dibinde kıpırdayıp duruyordu. Cynthia ileriye doğru bakınca, mutfaktaki mikrodalga fırının dibinde de koca bir yılan olduğunu gördü. Birden korkuyla irkildi.

Yerdeki yılanlar hızla onlara doğru geliyorlardı.

Cynthia, *Kaçmalıyız*, diye düşündü, ama ayakları da sanki yere yapışmış gibi hareket etmiyordu. Yılanlardan nefret ederdi, bu hayvanlar ona tarif edemeyeceği bir korku verirdi. Ev yılan doluydu ve arkalarında başkaları da olabilirdi.

Steve onu tutup geri çekti. Cynthia'nın hareket edemediğini görünce onu kucakladı ve kapıya doğru koşmaya başladı. Tıpkı gelini eve taşıyan bir damat gibiydi, ama tam tersini yapıyordu.

5

"Steve, gördün mü?.."

Kamyonun Cynthia'nın oturduğu taraftaki kapısı hâlâ açık duruyordu. Steve onu kamyona bindirip kapıyı kapadı ve kendi tarafına doğru koştu. Kamyonun önünden geçerken, ön camdan içeri bakmıştı. Gözleri kocaman açılmıştı.

"Gördüm tabii," dedi. "Evrendeki tüm yılanlar buraya toplanmış ve peşimizden geliyorlar."

"Koşamadım... Yılanlardan çok korkarım... Özür dilerim."

"Oraya girmemize neden olduğum için asıl ben özür dilerim." Steve motoru çalıştırıp geri vitese taktı, biraz geri geri gidip geldikleri yöne, bisikletlerin olduğu yere doğru döndüler. "Merak etme, 50 numaralı otoyola o kadar hızlı gideceğiz ki, başın dönecek." Steve kıza dehşet ve şaşkınlıkla bakıyordu. "O yılanlar gerçekti, değil mi? Yani hayal filan görmedik."

"Evet. Hadi konuşmayı bırak da gazla, Steve."

Steve gazladı, hızlı gidiyordu ama tehlikeli olacak kadar değil. Kız onun kontrolüne hayran kalmıştı, özellikle de bu kadar sarsılmışken. Steve trafik ışıklarına gelince sola döndü ve kuzeye, geldikleri yöne doğru gitmeye başladı.

O korkunç kasabadan yeterince uzaklaştıklarında Steve, "Şu radyoyu bir dene bakalım," dedi. "Bizi kendimize getirecek şöyle neşeli bir müzik bulmaya çalış. Sakın o saçma gürültülerden olmasın, ama tamam mı?"

"Tamam."

Cynthia radyoya doğru hafifçe eğilirken, yan gözle sağ pencerenin dışındaki aynaya baktı ve bir an için arkalarında yanıp sönen bir ışık gördüğünü sandı. Hayır, ışık havada, sağa sola, aşağı yukarı sallanır gibiydi. Fakat bu bir yansıma ya da hayal olmalıydı. Zaten birkaç saniye sonra ışık toz toprak arasında kaybolmuştu. Bir an için bunu Steve'e söylemeyi düşündü, fakat hemen vazgeçti. En az kendisi kadar korkmuş olsa da, ışığın ne olduğunu merak edip geri dönmek isteyebilirdi. Bir erkeğin John Wayne rolü oynama kapasitesini hafife almamak lazımdı.

Ya orada yardım bekleyen insanlar varsa, diye düşündü.

Bir an tereddüt etti, sonra başını kararlı bir şekilde salladı. Hayır, bu tuzağa düşmeyecekti. Orada insanlar olabilirdi, doktorlar, avukatlar ve belki Kızılderili şefleri, ama o berbat yerde aynı zamanda korkunç bir şey de vardı. Eğer Desperation'da yardıma ihtiyacı olan insanlar varsa, yapabilecekleri en iyi şey, onlara yardım getirmekti.

Zaten bir şey gördüğümden emin değilim, hatta neredeyse eminim ki bir şey görmedim.

Radyoyu açtı ve otomatik istasyon arama düğmesine basarak bekledi ama radyodan cızırtı dışında ses gelmeyince kapadı.

"Boş ver, Steve. Yerel istasyon bile yok..."

Steve, "Kahretsin!" diye çığlık attı. Sesi her zamankinden çok daha tizdi. "Lanet olsun, bu da ne?"

Cynthia, "Göremiyorum..." diye konuşmaya başladı ama sonra gördü. İleride, uçuşan tozların arasında kocaman sarı gözleri olan devasa bir suret vardı. Çığlık atmamak için ağzını elleriyle kapadı, fakat yeterince hızlı davranamamıştı. Steve iki ayağıyla birden frene bastı. Cynthia kemerini bağlamadığından öne doğru fırladı ama kollarını kaldırıp başını öndeki eşya paneline çarpmaktan kurtarabildi.

Steve, "Tanrım," dedi. Sesi biraz daha sakindi. "Bu şey yola nasıl çıkmış?"

Cynthia, "Nedir bu?" diye sordu, fakat daha cevabı almadan onun ne olduğunu anlamıştı. Önlerinde duran ne Jurassic Park filminden fırlayan bir dinozor, ne de dev bir inşaat aracıydı. Sarı göz sandıkları şey,

kendi farlarının ışığını yansıtan bir araç penceresiydi. Bu yolu kapatmış olan bir karavandı.

Cynthia sol tarafa bakınca, karavan parkıyla yol arasındaki kazıklı çitin yıkıldığını gördü. Parktaki en büyük üç karavan yerlerinden sökülüp götürülmüştü, genç kız, onların üzerinde durdukları beton temelleri görebiliyordu. Bu üç karavan, şimdi en büyüğü en önde olmak üzere sırayla yola dizilmişti. Arkadaki treylerin damında bir anten direği vardı. Çanak antense yere atılmış, karavan parkının kenarında ters dönmüş olarak duruyordu. Yere düşerken üstüne bir çamaşır ipi takılmıştı. Şimdi üstünde pantolonlar ve gömlekler uçuşuyordu.

Steve'e bakıp, "Çevresinden dolan," dedi.

"Yolun bu tarafından geçemem, yan taraf çok dik. Karavan parkının olduğu taraf da biraz dik görünüyor, ama yine de..."

Cynthia sesindeki titremeyi gizlemeye çalışarak, "Yapabilirsin. Ayrıca bana borçlusun, seninle beraber o eve girdim..." dedi.

"Tamam, tamam." Steve elini vites koluna attı ve arabayı birinci vitese takmak üzereyken donup kaldı. Başını hafifçe yana eğdi. Bir saniye sonra sesi Cynthia da duydu. Kızın ilk düşüncesi, *Kahretsin, yılanlar bir şekilde kamyona binmişler*, oldu. Fakat hayır, aynı ses değildi, bir pervaneye takılıp parçalanan kâğıt sesini andırıyordu. Ya da...

Birden uçarak gelen siyah taşa benzeyen bir şey ön cama çarptı ve camı çatlattı. Ön cam, farların yukarıya vuran loş ışığında siyah görünen kana bulanmıştı. Cynthia ölmek üzere olan hayvanın acımasız gözlerinin kendisine dikilmiş olduğunu görünce bir çığlık attı. Bu kez, kendini tutmak için ellerini ağzına bile götürmemişti.

İkinci çarpma sesi tepelerinden geldi ve Cynthia başını kaldırınca, sürücü kabininin tavanının içeri doğru yamulduğunu gördü. "Steve, hemen kaçalım buradan!" diye bağırdı.

Steve silecekleri çalıştırdı ve akbabanın leşini yana doğru savurdu. Silecekler camdaki kanı ve tüyleri her tarafa bulaştırmıştı. Rüzgârla uçuşup gelen kum tanecikleri, cama yapışıp kalıyordu. Steve, su püskürtücüyü çalıştırdı, camın üst kısmı biraz temizlenmişti, ama alt kısmından dışarıyı görmek olanaksızdı. Hayvanın cama yapışıp kalmış kalıntıları sileceklerin rahat çalışmasını engelliyordu.

Cynthia, "Steve," dedi. Onun adını söylediğini duyuyordu ama dudakları uyuşmuş gibiydi. Vücudunun ortasını hiç hissetmiyordu. "Karavanın altına bak. Altından bir şeyler çıkıyor, görüyor musun?"

Steve onun işaret ettiği yere baktı. Karavanın altındaki küçük kum tepecikleri yumruk yapılan bir el gibi kıpırdıyordu. Eğer rüzgâr bu hızla devam edecek olursa kola dönüşeceklerdi ama şu anda sadece par-

mak boyutundaydılar. Karavanın altından bir akrep ordusu çıkıyordu. Cynthia kaç tane olduklarını bilmiyordu, zaten hâlâ onları gördüğüne bile inanamıyordu. En azından yirmi otuz tane vardı.

Akreplerin arasında yine aynı minik kum tepeciklerinden aşağıya doğru kıvrılarak süzülen yılanlar da vardı.

Genç kız, *Buraya giremezler*, diye mırıldandı. *Sakin ol kızım, içeriye giremezler!*

Hayır, belki de girmeyi istemiyorlardı. Girmeleri gerekmiyordu. Belki de...

Kuş saldırısı bu kez Cynthia'nın tarafından geldi. Cynthia sağ elini kaldırıp korunmak için yüzüne götürürken, bir çığlık atıp Steve'e doğru kaydı. Akbaba camda bir kan bombası gibi patladı. Cam, binlerce minik parçaya ayrılıp çatlamış, fakat dağılmamıştı. Akbabanın bir kanadı, ön camın sağ tarafına birkaç kez çarpıp durdu.

Steve kıza sarıldı ve ağlamaklı bir sesle, "Merak etme!" dedi. "*Korkma, nasıl olsa içeriye giremezler*!"

"Girerler!" diye haykırdı. "Burada kalacak olursak kuşlar içeriye girebilir! Ayrıca yılanlar... akrepler..."

"Ne diyorsun?"

"Lastikleri patlatabilirler mi?" Cynthia birden lastikleri patlamış karavanı, çiftlik evindeki mor yüzlü, yüzü delik deşik olmuş adamı hatırladı. "Hepsi birden saldırıp sokarlarsa patlatabilirler, öyle değil mi?"

"Hayır." Steve tuhaf bir kahkaha attı. "Küçücük akrepler diken gibi iğneleriyle bunu nasıl yapabilirler? Dalga mı geçiyorsun?" O sırada rüzgârın hafiflediğini ve kamyonun altından garip, itişip kakışmaya benzer, hışırtılar geldiğini duydular. Cynthia gördüğü şeyle asla karşılaşmak istemezdi. Steve onun söylediklerine inanamadı. İnanmak istedi ama inanamadı.

– Dördüncü Bölüm –

1

Ceptelefonu, üzerine BAŞKANLIK İÇİN PAT BUCHANAN yazılı bir çıkartma yapıştırılmış bir dosya dolabının dibinde, yerde duruyordu. Kırılmışa benzemiyordu, fakat...

Johnny eğilip cihazı ve antenini açtı. Bip sesi gelmiş ve S harfi ekranda görünmüştü ama çekim gücünü gösteren çizgiler yoktu. Bu çok kötüydü. Yine de denemesi gerekiyordu. Üzerinde İSİM/MENÜ yazılı düğmeye bastı ve minik ekranda Steve yazısını görünce parmağını arama düğmesinin üzerine bastırdı.

O sırada Mary kapıda görünmüştü. "Bay Marinville, gitmemiz gerekiyor. Polis..."

"Biliyorum, biliyorum, bir saniye."

Fakat hat sessizdi, santral bile çıkmıyordu. Sadece hafif bir uğultu duyuluyordu.

"Kahretsin!" diye homurdanarak telefonu kapadı. "Fakat o Steve'di, bundan eminim. Dışarıya otuz saniye önce çıkmış olsaydık... Sadece otuz saniye önce..."

"Johnny, *lütfen*."

"Geliyorum," dedi ve kadının arkasından aşağıya indi.

Mary'nin elinde Rossi silahı vardı. Dışarıya çıktıklarında Johnny, David Carver'ın da tabancayı eline almış, bacağının yanında tuttuğunu gördü. Ralph de tüfeklerden birini alıp koltuğunun altına sıkıştırmıştı. O sırada kafasının içinde, onu bu belanın içine atmış olan o kaltak Terry'nin, *Ah, Johnny*, diyen sesini duydu. *O zavallı Ohiolu adamı kıskanmıyorsun, değil mi?*

Belki biraz. Çünkü Ohio'lu adamın silahı dolu, kendisinin Mossberg çiftesiyse boştu.

Yaşlı adam, Ralph'e, "Bu bir Ruger 44," diyordu. "Dört mermisi vardır, fakat namluya mermi sürmedim. Ateş edeceğin zaman bunu unutma sakın."

Ralph, "Unutmam," dedi.

"Bu silahın geri tepmesi de fazladır, bunu da hatırla."

Billingsley, son silahı, 30-06'yı havaya kaldırıp baktı. Johnny o anda onun bu silahı kendisine vereceğini sanmış, ama yanılmıştı. İhtiyar, "Pekâlâ" dedi. "Sanırım artık hazırız. Üzerinize gelmedikçe hiçbir şeye ateş etmeyin sakın. Cephanemizi idareli kullanmak zorundayız, bunu unutmayın. Anladın, değil mi Carver?"

Ralph, "Evet," dedi.

"Evlat?"

"Ben de anladım, efendim."

"Hanımefendi?"

Mary, "Evet," dedi. Artık kendisine hanımefendi denmesini kabullenmişti, en azından uygarlığa geri dönene kadar.

Johnny sırıtarak, "Ben de üzerime bir şey gelmedikçe silahımı sallamayacağım," dedi. Bu bir espriydi, ama Billingsley ona ters bir bakış atmakla yetinmişti. Johnny, bu bakışı hak ettiğini düşünmüyordu.

"Benimle bir sorununuz mu var, Bay Billingsley?" diye sordu.

Yaşlı adam sinirli bir ses tonuyla, "Görünüşünüzden pek hoşlanmıyorum," diye cevap verdi. "Bizim buralarda uzun saçlı adamlar pek sevilmez. Sizinle bir sorunum olup olmadığına gelince, bunu henüz bilmiyorum."

"Gördüğüm kadarıyla sizin buralarda insanları öldürüp, sonra da askılara asmaktan hoşlanıyorlar, bu yüzden hakkımdaki düşünceleriniz beni pek ilgilendirmiyor."

"Beni dinle..."

"Uzun saçlarım, senin bugün bira içmene engel olduysa bunun hırsını benden çıkarma." Bunu söylediğinde yaşlı adamın gözlerini kırpıştırdığını görünce bir an için utandı, ama aynı zamanda çok tatmin olmuştu. Onu ilk gördüğünde adamın bir alkolik olduğunu anlamıştı zaten, Adsız Alkolikler toplantılarında bunun gibi çokbilmişlerden bir sürü vardı. Nefeslerindeki alkol kokusunu almasan bile onları hemen tanıyabiliyordun.

Mary sert bir sesle, "Yeter artık!" diye bağırdı. "Bir pislik gibi davranmak istiyorsan bunu başka zaman yaparsın!"

Johnny sesinin tonundan incinerek kadına baktı ve küçük çocuklar gibi, *Hey, tartışmayı o başlattı!* demek istedi.

David, "Nereye gideceğiz?" diye sordu. El feneriyle kaldırımın karşısındaki Desperation Kafe ve Video Salonu'nu gösterip, "Oraya mı? Çakallar ve akbabalar gitmiş," dedi.

Ralph, "Orası çok yakın," dedi. "Buradan uzaklaşmalıyız. Araba anahtarı bulan oldu mu?"

Johnny elini cebine atıp David'in ölü polis şefinden aldığı anahtar destesini çıkardı."Burada araba anahtarı var, ama büyük olasılıkla Entragian'ın kullandığı arabaya ait."

David, "O araba burada değil," dedi. "Annemi o arabayla götürdü." Bunu söylerken yüzü ifadesizdi. Ralph elini onun boynuna koydu.

Ralph, "Arabayla ortalarda dolaşmak tehlikeli olabilir," dedi. "Yoldaki tek araba olunca kolayca fark edilir."

Mary başını salladı. "Neresi olursa olsun, yeter ki buradan uzaklaşalım."

"Bu herifin bölgesinden ne kadar uzaklaşırsak o kadar iyi olur," diyen Johnny, "Ama tabii bu bir pisliğin görüşü," diye devam edip Mary'ye baktı.

Mary öfkeli gözlerle ona baktı, Johnny de gözlerini ondan kaçırmadı. Kadın onun ısrarlı bakışları karşısında bir süre sonra başını çevirdi.

Ralph, "Bana kalırsa bir süre saklansak iyi olur," dedi.

Mary, "Nereye?" diye sordu.

David, "Nereye saklanabiliriz, Bay Billingsley?" diye sordu.

Yaşlı adam bir süre düşündü, sonra başını kaldırıp, "American West bunun için uygun bir yer olabilir," diye cevap verdi. "En azından şimdilik."

Johnny, "Nedir orası?" diye sordu. "Bir bar mı?"

Mary, "Bir sinema salonu," dedi. "O manyak bizi buraya getirirken görmüştüm. Kapalı gibi görünüyordu."

Billingsley başıyla onayladı. "Evet, kapalı. Yerine yapılacak bir şey olsaydı on yıl önce yıkılmış olacaktı. Kapısı kilitli, ama içeri nereden girileceğini biliyorum. Hadi gidelim. Silahlarınıza hâkim olun ve sakın gerekmedikçe ateş etmeyin."

Ralph, "Birbirimizden ayrılmayalım," diye ekledi. "Siz öne geçin, Bay Billingsley."

Anacaddede rüzgârla boğuşup, başları önlerinde kuzeye doğru yürürlerken, Johnny yine sıranın en arkasındaydı. Bir süre sonra başını kaldırdı ve onları kasabanın kapalı sinemasına götüren yaşlı adama baktı. Her konuda bir fikri olan bu adam, çabuk sinirleniyordu. Johnny, *Sen ileri derecede alkoliksin, değil mi dostum?* diye düşündü. *Her halinden belli oluyor.*

Gerçekten alkolikse, uzun zamandır ağzına alkol koymamış biri için oldukça iyi idare ediyordu. Johnny burnunun acısından kurtulmak için bir şeyler içmek istiyordu, aynı zamanda yaşlı adama da içki bulabilirse bunun gelecekleri için bir yatırım olacağını düşünüyordu.

Tam o sırada Desperation Owl's Club'ın yırtık tentesinin altından geçiyorlardı. Johnny, "Bir dakika," dedi. "Şuraya gireceğim."

Mary, "Çıldırdın mı sen?" dedi. "Sokaklardan bir an önce kaçmamız gerekiyor!"

"Görmüyor musun, şu anda sokakta bizden başka kimse yok." Sesini mümkün olduğu kadar yumuşatmıştı ve mantıklı görünmeye çalışıyordu. "Burnumun acısına dayanamıyorum, belki bir Aspirin bulabilirim. Otuz saniye, en çok bir dakika."

Mary cevap vermeden Johnny kapıya dayanmıştı bile. Kapı kilitliydi. Elindeki tüfeğin kabzasıyla cama vurup kırdı ve alarm sesini bekledi. Fakat kırılıp içeriye düşen cam parçalarının şangırtısından başka ses çıkmamıştı. Johnny kapının kenarında kalmış olan kırık cam parçalarını temizledi ve kolunu içeriye uzatıp kilidi açtı. O sırada Ralph, "Bakın," dedi ve sokağın karşı tarafını gösterdi.

Pencerelerinden birinde, KAMU HİZMETLERİ, diğerinde de SU yazan tuğla duvarlı bir binanın önündeki kaldırımda dört tane çakal kımıldamadan durmuş, onlara bakıyordu. Daha ne yapacaklarını düşünürlerken, beşinci bir çakal koşarak gelip diğerlerine katıldı.

Mary elindeki silahı kaldırıp çakallara doğrulttu. Fakat David Carver kadının kolunu tutup aşağıya indirdi ve, "Sorun yok," dedi. "Sadece bakıyorlar."

Johnny içeriye girdi ve çevresine bakındı. Lambaların düğmeleri soldaydı. Işıklar yandığında, küçük bir kısmı restoran olan koca salonun bir yanında oyun makineleri ve iki tane de yirmi bir oyun masası bulunduğunu gördü. Restoranda kimsecikler yoktu ve kumar makineleri de çalışmıyordu. Duvardaki lambalardan birine asılmış papağının, doldurulmuş ve süs olarak oraya konmuş olduğunu sandı. Fakat biraz daha yaklaşınca, yerdeki kan birikintisini gördü ve hayvanın öldürüldüğünü anladı. Birisi hayvanı bıçakla deşerek öldürmüş ve oraya asmıştı.

Johnny, *Entregian hayvanın konuşmasından hoşlanmadı galiba*, diye düşündü.

İçerisi bira ve hamburger kokuyordu. Salonun uzak bir köşesi, küçük bir market olarak düzenlenmişti. Johnny gördüğü büyük bir Aspirin şişesini alıp barın arkasına geçti.

Mary'nin, "Biraz acele et!" diye bağıran sesi duyuldu. "Acele et."

"Geliyorum," diye seslendi ve aynı anda, barın arkasında yerde yatan siyah pantolonlu ve eskiden beyaz olduğu anlaşılan kirli gömlekli adamı gördü. Kıyafetlerinden barmen olduğu anlaşılan adam ölmüştü ve gözlerinde papağanda olduğu gibi donuk bir bakış vardı. Boğazı kesilmişti. Johnny, raftan yarısı dolu viski şişesini aldı.

Işığa doğru kaldırıp baktı ve hızla dışarı çıktı. Pek de uygun olmayan şeyler aklına gelince bunları bastırdı. Yaşlı veterineri rahatlatmak istiyordu. Bu bir yardım bile sayılabilirdi.

O anda kafasının içinde Terry'nin o alaycı sesini duydu yine. *Sen bir meleksin, Johnny. Yumuşatıcı, Johnny.* Sonra tekrar o alaycı kahkaha.

Kapa çeneni kaltak, diye düşündü... Ama her zamanki gibi Terry'nin onu kolay kolay bırakmaya niyeti yoktu.

2

Steve, kendi kendine, *Sakin olmalısın Steve. Bu işten ancak öyle kurtulursun. Paniğe kapılırsan, ikiniz de bu lanet olası kiralık kamyonun içinde ölürsünüz*, diye düşündü.

Arabayı geri vitese taktı ve kapıyı açıp arkaya bakmaya cesaret edemediğinden, aynaya bakarak geri geri gitmeye başladı. Kapıyı açarsa, yine bir kuş saldırısına uğrayacağından emindi. Rüzgâr tekrar şiddetini artırmıştı, ama yine de tekerleklerin ezdiği akreplerin seslerini duyabiliyordu. Bu ses ona sabah mısır gevreği çiğnerken çıkan sesi hatırlatmıştı.

Umarım kamyonu yol dışına sürüp kenara yuvarlamam, diye düşündü.

Cynthia, "Tamam, peşimizden gelmiyorlar," dedi. Rahatladığı sesinden belliydi.

Steve baktı ve onun haklı olduğunu görünce durdu. Karavan uçuşan kumların arasında belli belirsiz bir şekil olarak kalana kadar geri gitti. Ezilmiş akreplerin oluşturduğu kahverengi lekeler, yoldaki gri-beyaz kumların üzerinde kolayca fark edilebiliyordu. Tekerleklerden kurtulup canlı kalmış olanlar da geriye çekiliyordu. Biraz sonra orada olduklarına bile inanamayacaklardı.

Steve, *Ama buradaydılar*, diye düşündü. *Eğer bundan şüphe edecek olursan tek yapman gereken cama çarpıp sıkışan ölü kuşa bakmak dostum.*

Cynthia, "Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Steve, "Bilmiyorum," dedikten sonra camdan dışarı baktı ve Desert Rose isimli kafeyi gördü. Kafenin pembe tentesinin yarısı rüzgârla yırtılmış ve aşağıya sarkmıştı. Başını sağa çevirip, Cynthia'nın penceresinden bakınca, girişinde üç tabela bulunan bir boşluk gördü. Ortadaki tabelanın üzerinde eğri büğrü, beyaz harflerle yazılmış GİRMEK YASAKTIR, yazısı görülüyordu. Bunu yazanın Batılı misafirperverliğinden pek haberi yoktu galiba.

Cynthia, "Birisi bu kasabadan ayrılmamızı istemiyor," dedi. "Bunu sen de fark ettin değil mi, Steve?"

Steve kamyonu yine geri geri Desert Rose'un otoparkına sürdü ve bir plan yapmak için düşünmeye başladı. Fakat aklına hep alakasız görüntü ve kelimeler geliyordu: Karavan merdiveninin dibinde toz toprak içinde yüzüstü yatan oyuncak bebek, radyoda çalan şarkılar, Johnny Cash, askılara asılmış cesetler, akvaryumun dibindeki elin parmakları arasında yüzen süs balıkları, bebeğin mama önlüğü ve mikrodalga fırının altındaki yılan.

Paniğe kapılmak ve sersemce şeyler yapmak üzere olduğunu hissediyor, kendini bu durumdan çekip çıkaracak bir şeyler arıyordu. Birden, madencilerin binasındaki bilgisayar masasının üzerinde gördüğü o çirkin hayvan biblosunu, daha doğrusu kırık heykelciği hatırladı. O anda aklına takılan şey, yılan dilli, patlak gözlü ve boynu dönmüş o çirkin çakal heykelciğiydi.

Cynthia, *Sözlükte, çirkin kelimesinin yanında bu şeyin bir fotoğrafı olmalı*, demişti. Onun haklı olduğunu biliyordu, ama Steve bu kadar çirkin bir şeyin aynı zamanda güçlü de olması gerektiğini düşünüyordu.

Dalga mı geçiyorsun? diye düşündü. *Ona dokunduğu anda ışıklar yanıp söndü, radyo sustu ve yeniden çalmaya başladı, koca akvaryum paramparça oldu. Bu şey her neyse, çok güçlü olduğuna hiç şüphe yok.*

"Orada bulduğumuz o küçük heykel neydi acaba?" diye sordu. "Nesi vardı anlayamadım ama bir garipti."

"Bilmiyorum, ama ona dokunduğum zaman..."

"Evet, ne? Ona dokunduğun zaman ne oldu, söylesene?"

Cynthia, bir an tereddüt etti ve sonra, "Bilemiyorum ama," diye devam etti, "Ona dokunduğumda, hayatımdaki tüm pislikler aklıma gelmeye başladı. Sekizinci sınıfta, bir gün okulun bahçesinde oynarken, arkadaşım Sylvia Mercucci, erkek arkadaşını çaldığımı söyleyip yüzüme tükürmüştü, oysa onun kimden bahsettiğini bile bilmiyordum. Wanda Teyze'nin ikinci düğününde babam sarhoş oldu ve dans ederken kıçımı elledi, sonra da bunu istemeden yapmış gibi davrandı, güya penisi de yanlışlıkla kalkmıştı." Elini başına götürdü. "Bir sürü insanın bana bağırıp vurması. Richie Judkins'in neredeyse kulağımı koparması. Tüm bunları hatırladım."

"Peki başka ne düşündün?"

Cynthia birkaç saniye durdu ve ona ukalalık yapmamasını söylemek istedi, ama sonra vazgeçti. "Seks," dedi. "Yani, sadece yatmak değil, daha detaylı seks."

Steve içinden, *Ne kadar detaylı, o kadar iyi*, diye düşündü. *Sevişirken aklına gelip de deneyemediğin* şeyler, öyle değil mi? Deneysel şeyler.

Cynthia'nın, "Neler düşünüyorsun?" sorusuyla kendine geldi. Kızın sesi oldukça sertti. Steve ona baktı. Birden kızın vajinasının dar olup olmadığını merak etti. Böyle bir zamanda bunu düşünmesi çok garipti, ama aklına gelmişti işte.

"Steve?" Sesi daha da sertti. "Ne düşünüyorsun?"

Steve, "Hiçbir şey," dedi. Sesi kalınlaşmıştı, sanki derin bir uykudan uyanmış gibiydi. "Hiçbir şey. Boş ver."

"Yoksa ç harfi ile mi başlıyor?"

Aslında şu anda kafamdaki şey ç harfiyle değil, a harfiyle başlıyor, ama yine de yaklaştın tatlım.

"Yoksa aklına o kötü şeyler mi geliyor?"

Steve ne diyeceğini bilemedi.

Ona neler oluyordu acaba? Sanki o çirkin heykelcik kafasının içindeki bir radyoyu açmıştı ve ona, kendi sesine benzer bir sesle bir şeyler söylüyordu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Cynthia bir çocuk sesiyle, "Çakal, çakal," dedi ve sustu. Steve'i bir şeyle itham ediyor değildi, fakat birden o da büyük bir heyecanın etkisi altına girmiş gibiydi. "Laboratuvarda gördüğümüz o şey! Onu yanımıza alsaydık buradan kurtulabilirdik gibi hissediyorum. Bunu *biliyorum*, Steve! Hiç bana çılgın diyerek vakit kaybetme!"

Steve son doksan dakika içinde bu kasabada gördükleri ve başlanna gelenleri düşününce ona çılgın diyemezdi kuşkusuz, zaten böyle bir şey düşünmemişti. Kız çıldırmışsa, her ikisi de çıldırmış demekti. Ama, yine de...

Sanki beynine çamur dolmuş gibi kendisini konuşmak için zorladı. "Bana, ona dokunmamamı söylemiştin," dedi. "Onun... şey hissettirdiğini söylemiştin..." Ne hissettirmişti o heykelcik? Ne demişti?

Güzel. Evet, buydu. "Dokunsana, Steve. Çok güzel."

Hayır, yanlış.

"Çirkin demiştin."

Genç kız ona gülümsedi. Yeşil ışığın altında gülümsemesi zalim görünüyordu. "Sen de çirkin bir şeyler hissetmek istiyorsun, değil mi? Pekâlâ, gel de şunu hisset bakalım."

Steve'in elini alıp bacaklarının arasına götürdü ve kalçalarını hafifçe oynattı. Steve eliyle onun cinsel organını acıtacak kadar sıktı, ama genç kızın yüzündeki gülümseme kaybolmamıştı. Hatta gülümsemesi daha da genişlemişti.

Neler yapıyoruz? Bunu neden şimdi yapıyoruz?

Sesi duydu, ama bu ses, bağıran insanlarla ve müzik sesleriyle dolu bir balo salonunda birinin yangın var diye bağırması gibi kaybolmuştu.

Genç kızın cinsel organının ateşler içinde olduğunu kot pantolonunun üzerinden bile hissedebiliyordu.

Kendini tutmak, bu ateşten kurtulmak için bir şeyler yapmak istedi, ama ne yapacağını bilemiyordu. O anda Cynthia'nın otostop yaptıktan sonra kamyonun kapısını açıp o koca mavi gözleriyle kendisine bakışını hatırladı. Genç kız onun nasıl bir adam olduğunu anlamak istemişti. Acaba o da onu ısırmak ya da üzerindekileri parçalamak isteyecek miydi? Kız ona, *İyi bir insan mısın?* diye sormuş, Steve de, *Evet, iyi bir insanım sanırım*, diye cevap verdikten sonra kamyona binmişti. Şimdi ise bu berbat, ölüm kokan yerde, eli onun cinsel organının üzerindeydi ve kızın arzuyla yanıp tutuştuğunu görüyor, kendisi de hemen oracıkta, o anda sevişmek, ona da bu zevki vermek için dayanılmaz bir arzu duyuyordu. Çünkü kurtların, çakalların doldurduğu, akreplerin, yılanların sürü halinde dolaştığı Desperation denen bu yerde aşk bu şekilde yapılıyor olmalıydı.

İyi biri *misin? Seri katil falan değilsin, değil mi? İyi bir insan mısın?*

Steve titreyerek elini kızın bacak arasından çekti. Pencereye doğru döndü ve kum fırtınasının kar taneleri gibi dans ettiği karanlığa baktı. Göğsü, kolları ve koltukaltları ter içinde kalmıştı. Kendini biraz daha toparlamış olmasına karşın hâlâ delirmenin eşiğinde gibiydi. O çirkin ve kırık çakal heykelciğini düşünmekten alamıyordu kendini, sürekli olarak hayvanın ters dönmüş boynu ve patlak gözleri aklına geliyordu.

Cynthia, "Sorun nedir?" diye inledi. "Ah, Steve, özür dilerim, bunu yapmak istememiştim. Neler oluyor bize söyler misin?"

Steve boğuk bir sesle, "Bilmiyorum," dedi. "Ama bu kasabada olan çılgınlıkların bir kısmını gördüğümüzü ve bundan hiç hoşlanmadığımı söyleyebilirim. O çirkin heykelciği kafamdan silip atamıyorum bir türlü."

Steve sonunda cesaretini toplayarak kıza baktı. Cynthia sanki erkek arkadaşıyla ilk buluşmada fazla ileri gitmiş küçük kızlar gibi Steve'den uzaklaşmış, elini kıpkırmızı olan yanaklarına götürmüş, gözyaşlarını siliyordu.

"Onu ben de kafamdan çıkaramıyorum. Bir gün gözüme minik bir cam parçası kaçmıştı ve ondan uzun süre kurtulamamıştım. Bu da aynı. O taş heykelciği alıp şeyime sürmek istiyorum... Anlarsın işte! Aslında buna pek düşünmek de denemez."

Steve, "Anlıyorum," dedi. Kızın bunu anlatmamış olmasını umdu. Çünkü artık o da aynı şeyi düşünüyordu. O lanet şeyi alıp, kalkmış olan penisine sürüşünü ve sonra da o asılmış cesetlerin altında Cynthia'yla seks yaptığını hayal ediyordu. O lanet heykelciği de dişleri arasında tutuyorlardı.

Steve bu düşünceleri aklından kovaladı... Ama bunu ne kadar bir süre daha başarabileceğini bilmiyordu. Kıza baktı ve gülümsedi. "Bana yavrum deme, ben de sana tatlım demeyeyim," dedi.

Cynthia derin bir nefes aldı ve sonra güldü. "Evet, öyle bir şeyler. Sanırım geçiyor."

Steve başını dikkatli bir şekilde salladı. Penisi hâlâ kaya gibi sertti ve bu durumdan kurtulmayı çok istiyordu. O gizemli heykelciği kafasından çıkarıp atabilirse her şeyin yoluna gireceğini düşünüyordu. Fakat birkaç saniye önce korkunç şeyler hissetmişti, elini hemen onun bacakları arasından çekmemiş olsaydı, onu paralayabilir, belki de öldürebilirdi. Kendisini ünlü seri katil Ted Bundy gibi hissetmişti. Belki tersi olur ve Cynthia onu öldürürdü. Bu korkunç küçük kasabada, sanki ölüm ve seks yer değiştirmişti. Aslında bu seksle de ilgili olamazdı. Heykele dokunduğunda ışıkların titrediğini ve radyonun yeniden çalıştığını hatırladı.

"Seks değil," dedi. "Cinayet de değil. Bu sadece güç."

"Ne?"

"Hiç. Şimdi geri dönüp tekrar kasabanın merkezine gideceğiz, oradan da doğruca madene."

"Güneyde görünen şu yüksek duvar gibi yere mi yani?"

Steve başını sallayarak onayladı. "Orası bir maden çukuru. 50 numaralı otoyola giden bir servis yolu kesinlikle vardır. Biraz araştırırsak o yolu bulabiliriz sanırım. Bu yolun kapalı olması o kadar da fena olmadı aslında. O maden şirketi binasının yanına bir kez daha yaklaşmak istemiyorum."

Cynthia birden uzanıp onun kolunu tuttu ve başıyla dışarıyı gösterdi. Steve farların ışığında bir şeyler gördü ama ne olduğunu anlayamadı. Kum fırtınası öylesine şiddetlenmişti ki hayvan, toz toprak arasında gözlerine yüzyıl öncesinden gelen bir hayalet gibi göründü. Bu neredeyse bir Alman çoban köpeği büyüklüğünde koca bir bozkurttu. Gözleri kamyonun farlarıyla kıpkırmızı parlıyordu. Hayvanın arkasından iki sıra halinde ve iğneli kuyruklarını kaldırmış bir sürü çöl akrebi geliyordu. Akreplerin iki yanında da ikişer tane çakal vardı ve hayvanlar, sanki sinirli bir şekilde sırıtıyormuş gibi görünüyorlardı.

Kamyon birden esen sert bir rüzgârla sarsıldı. Sol taraflarında, yırtılmış bir tente parçası, yırtık bir yelken gibi sallanıp duruyordu.

Cynthia boğuk sesiyle, "Kurt bir şey taşıyor," dedi.

Steve, "Delirdin mi sen?" diye bağırdı, ama hayvan biraz daha yaklaşınca kızın haklı olduğunu anladı. Kurt, kamyondan beş altı metre mesafede durmuş, başını eğip ağzında tuttuğu cismi yere bırakmıştı. Görüntü yüksek çözünürlüklü bir cinayet yeri fotoğrafına benziyordu. Kurt yere

koyduğu şeye bir süre dikkatle baktı ve sonra birkaç adım geriye çekilerek yere oturup sesini çıkarmadan solumaya başladı.

Şimdi, kafenin otopark girişinde, yerde toz toprak içinde yanlamasına duran cisim, düşüncesini kafalarından söküp atamadıkları, yuvalarından fırlayacak gibi duran gözleri, ters dönmüş kafasıyla o çirkin heykelcikti. Kamyonun farlarının ışığında, onlara sanki öfke, gazap, şiddet, seks ve güç duyguları gönderiyordu.

Cynthia'yla seks yaptıkları görüntü gözünün önüne geldi. Kızın içine sıcak çamura batırılmış bir kılıç gibi saplanmıştı. Yüzlerini birbirlerine dönmüşlerdi ve o heykeli dişleri arasında tutuyorlardı.

Cynthia uykulu bir sesle, "Onu alayım mı?" diye sordu.

"Çıldırdın mı sen?" Ses kendi Teksas aksanıyla konuştuğu halde sözcüklerin başka bir yerden geldiğini hissediyordu. Kelimeler kafasının içinde taş heykelciğin açtığı o radyodan geliyordu.

Heykelcik tozların içinden onlara bakmaya devam ediyordu.

"O zaman ne yapacağız?"

Steve ona bakarak sırıttı. Yüzü soluk görünüyordu. Ama yine de kendini iyi hissediyordu. "Onu birlikte alacağız, tabii. Tamam mı?"

Steve'in kafasının içinde ne fırtınalar kopuyordu. Yan taraftan esen rüzgâr gözünün önüne Cynthia'ya neler yapacağını, Cynthia'nın ona neler yapacağını ve ikisinin, önlerine çıkanlara neler yapabileceklerini getiriyordu.

Cynthia da ona sırıtarak bakıyordu, ince yanakları iyice gerilmişti ve suratı bir kurukafayı andırıyordu. Panelden gelen soluk, yeşilimsi ışık, yüzüne, dudaklarına garip bir renk vermiş, göz yuvalarına dolmuştu. Genç kız birden dilini çıkarıp heykelciğin yılan dili gibi Steve'e doğru uzattı. Steve de dilini ona doğru oynatmıştı. Sonra elini kapı koluna uzattı ve açtı. Oraya kadar koşarak gidecekler, heykelciği dişlerinin arasına alıp, oracıkta, akreplerin arasında sevişeceklerdi. Ondan sonra olacaklar ikisini de ilgilendirmiyordu.

Çünkü, kelimenin gerçek anlamıyla gitmiş olacaklardı.

3

Johnny dışarıya, kaldırıma çıkıp elindeki şişeyi, "Al bakalım, Tom," diyerek yaşlı veterinere uzattı. Billingsley şaşırmış, büyük ikramiye kazanmış gibi şişeye bakakalmıştı.

"Hey, hepsi senin değil, tamam mı? Bir yudum çek ve şişeyi diğerlerine de ver. Ben istemem, payımı aldım." Bunları söyledikten sonra soka-

ğın karşı tarafına baktı. Daha fazlasını görmeyi bekliyordu, ama hâlâ beş tane çakal vardı. Yaşlı veterinerin viski şişesinin kapağını açtığını görünce, *ben beşinciyi alırım*, diye düşündü. *Buna aldırmazsın, değil mi Tom? Tabii ki aldırmazsın, değil mi Tom? Aldırmazsın, bunu biliyorum.*

Mary, "Sana neler oluyor?" diye sordu. "Neyin var böyle?"

Johnny, "Bir şey olduğu yok," diye cevap verdi. "Sadece burnum kırık ama sanırım bunu kastetmemiştin, öyle değil mi?"

Billingsley şişeyi ağzına götürüp bir hemşirenin iğne yapması gibi hızlı ve rutinleşmiş bir hareketle koca bir yudum aldı ve sonra hafifçe öksürdü. Gözleri yaşarmıştı. Şişeyi tekrar dudaklarına doğru kaldırmıştı ki, Johnny onu ihtiyarın elinden kaptı ve başını iki yana salladı."Hiç sanmıyorum babalık."

Johnny şişeyi Ralph'e uzattı. Şişeyi kaldırıp bir göz atan Ralph, küçük bir yudum aldı ve sonra Mary'ye verdi.

"Hayır. "

Ralph kadının yüzüne baktı ve ısrarlı bir tonla, "Hadi, bir yudum al, daha iyi olur," dedi.

Mary, Ralph'e nefret ve şaşkınlık dolu bakışlarla baktıktan sonra şişeden bir yudum aldı ve öksürdü. Şişeyi zehirli bir şeymiş gibi kendinden uzakta tuttu. Ralph, Billingsley'nin elindeki kapağı aldı ve şişenin ağzını kapadı. Onlar sırayla viskiyi yudumlarken, Johnny Aspirin şişesini almış ve avcuna döktüğü bir avuç hapı ağzına atmıştı.

Sonra Billingsley'ye bakıp, "Hadi bakalım, Doktor," dedi. "Düş önümüze."

Yürümeye başladılar ve Johnny onlara ceptelefonunu almak için neredeyse boynunu kıracağını anlattı. Karşı kaldırımdaki çakallar yerlerinden kalkmış ve onları izlemeye başlamışlardı. Johnny hayvanların peşlerinden gelmesine pek aldırmıyordu, ama ne yapacaklardı? Onları vurmaya kalksalar çok gürültü çıkacaktı. En azından o manyak polis etrafta görünmüyordu. Sinema salonuna giderlerken yolda onu görürlerse, başka bir yere sığınabilirlerdi.

Aspirinleri çiğneyip yutarken yüzünü buruşturdu. Sonra Aspirin şişesini iç cebine koymak istedi. Fakat şişe cebinde duran ceptelefonuna çarpmıştı. Telefonu çıkarıp, boşalan cebine Aspirin şişesini koydu ve telefonu da pantolon cebine atmayı düşündü. Ama bunu yapmadan önce, bir kez daha denesem ne çıkar dedi. Telefonun kapağını açtı ve anteni çekip uzattı. Fakat telefon hâlâ çekmiyordu.

David, "Kamyondaki gerçekten de sizin arkadaşınız mıydı acaba?" diye sordu.

"Sanırım evet."

David elini uzattı. "Bir de ben deneyebilir miyim?"

Çocuğun sesinde bir gariplik vardı. Babası da bunu fark etmişti. Johnny bunu adamın bakışlarından anlıyordu.

"David? Bir şey mi var?"

"Lütfen, deneyebilir miyim?"

Johnny, "Tabii, neden olmasın," diyerek ceptelefonunu çocuğa uzatırken, aletin küçük ekranına baktı ve şaşkınlıktan küçük dilini yutacak gibi oldu. Ekrandaki S işaretinin yanında, çekim gücünü gösteren minik çizgilerden bir ya da iki değil, üç tane birden belirmişti.

"Vay canına!" dedi ve aleti çocuğun elinden kaptı. David hangi düğmeye basacağını araştırırken, boş bulunmuş ve onu Johnny'ye kaptırıvermişti.

Fakat telefon Johnny'nin eline geçer geçmez S harfinin yanındaki çizgiler birden kayboldu.

Herhalde hayal gördüm, o çizgiler zaten orada yoktu. Bir göz yanılmasıydı herhalde.

David öfkeli bir sesle, "Onu bana ver!" diye bağırdı. Johnny çocuğun sesindeki öfkeye çok şaşırdı. Çocuk telefonu onun elinden kaparken, Johnny çizgilerin tekrar ekranda belirdiğini görebilmişti.

Mary omzunun üzerinden önce arkaya, sonra da çakallara bakıp, "Tüm bunlar saçmalık," dedi. Onlar durunca çakallar da durmuştu. "Böyle olacaksa, neden dışarıya bir masa atıp sokak ortasında kafaları çekmiyoruz sanki?"

Söylediklerine kimse aldırmamıştı. Billingsley hâlâ viski şişesine bakıyordu. Johnny ile Ralph ise şaşkın gözlerle, adeta hipnotize olmuş gibi telefonun tuşlarıyla oynayıp duran David'e bakıyorlardı. Çocuk usta bir video oyunları oyuncusu gibi, tuşlara büyük bir hızla dokunmuş, sonra İSİM/MENÜ düğmesine basarak birkaç isim geçtikten sonra *Steve* ismini bulmuştu.

Ralph, "David, ne yapıyorsun?" diye sordu.

Fakat David onu duymazdan geldi. Johnny'ye bakarak, "Bu o mu, Bay Marinville? Kamyondaki adamın ismi Steve mi?"

"Evet."

David hemen arama düğmesine bastı.

4

Steve zil sesiyle kurtulanları duymuştu ama bu çok saçmaydı.

Tam parmakları kapının kolunu kavramıştı, Cynthia'nın da kendi kapısını açmak üzere olduğunu fark etmişti ki birden ceptelefonunun sesini duyup irkildi.

Steve donup kalmıştı. Önce telefona, sonra da kapısını açmak üzere olan Cynthia'ya baktı. Genç kız da aynen onun gibi şaşırmış, bakakalmıştı. Yüzündeki gülümseme silinmeye başlamıştı.

Biip! Biip!

Cynthia, "Ee, cevap vermeyecek misin?" diye sordu. Sesinde, bu soruyu kocasına soran bir kadının ifadesi vardı. Steve kendini tutamayıp güldü.

Dışarıdan kurdun uluması duyuldu, hayvan Steve'in gülüşünü duymuş ve memnun olmamış gibiydi. Çakallar, kurdun ulumasını sanki bir sinyal olarak kabul etmiş, uzandıkları yerden kalkıp başlarını önlerine eğerek toz bulutunun içinde geldikleri yöne doğru uzaklaşmışlardı. Akrepler de çoktan uzaklaşmıştı. Acaba gerçekten de orada mıydılar? Steve'in kafasının içi artık lanetli bir ev gibi halüsinasyonlar ve yalancı anılarla dolmuştu.

Biip! Biip!

Steve telefonu kaptı ve açıp kulağına götürdü. Bunu yaparken gözlerini kurttan alamıyordu. Kurt da bakışlarını Steve'e dikmişti. "Alo? Patron? Sen misin, Patron?"

Tabii ki oydu, onu başka kim arayabilirdi? Fakat telefondaki ses patronuna değil, bir çocuğa aitti.

"İsminiz Steve mi?"

"Evet. Patronumun telefonunu nereden buldun? O nere... "

"Şimdi bırakın bunları. Başınız dertte, öyle değil mi?"

Steve ağzını açıp, "Ben..." gibi bir şeyler söyleyerek ona haddini bildirmek istedi, ama bundan vazgeçti. Rüzgâr kamyonun çevresinde ıslıklar çalıyordu. Telefonu kulağına iyice dayadı ve parçalanan akbabanın kamyon üzerindeki tüylerinin arasından kurda baktı. O heykelcik, hâlâ kurdun önünde yerde duruyordu. Kafasındaki o seks ve vahşet karışımı düşünceler silinmeye başlamış gibiydi. Şimdi o düşünceleri ve üstündeki güçlerini canlı birer kâbus gibi hatırlıyordu.

"Evet, başımız dertte denebilir."

"Gördüğümüz kamyonun içinde misiniz?"

"Bir kamyon gördünüzse, büyük olasılıkla benimkiydi. Bizim patron da senin yanında mı?"

"Bay Marinville burada, çok iyi. Siz de iyi misiniz?"

Steve, "Bilemiyorum," dedi. "Burada bir kurt var ve... şu şeyi getirdi... Nasıl anlatsam bilmiyorum ki... Bu bir heykelcik, ama..."

Cynthia birden elini uzatıp kornaya bastı. Steve boş bulunmuş ve birden yerinden zıplamıştı. Kafe otoparkının girişinde oturan kurt da onun gibi zıpladı ve sonra başını ileriye doğru uzatıp hırlamaya başladı. Kulaklarını geriye yapıştırmıştı.

Steve, *Bu hayvan korna sesinden pek hoşlanmıyor galiba*, diye düşündü. Sonra aklında bir şey daha gelince elini alnına vurdu. Bunu neden şimdiye kadar düşünmemişti sanki? *Bu hayvan önümüzden çekilmezse onu ezer geçerim.*

Evet evet, bunu rahatça yapabilirdi, altında koca bir kamyon vardı.

Aletin diğer tarafındaki çocuk, "Neydi o?" diye sordu ve sonra sesin ne olduğunu anlamış olacak ki, "Neden çaldınız kornayı?" diye sordu.

"Burada yalnız değiliz ve ondan kurtulmak istiyoruz da ondan."

Cynthia kornayı tekrar çaldı. Kurt şimdi ayağa kalkmıştı, kulakları hâlâ geriye doğru yapışık duruyordu. Biraz kızgın, biraz da şaşırmış görünüyordu.

Cynthia kornayı üçüncü kez çalarken Steve de elini onunkinin üzerine koyarak destek verdi. Kurt başını hafifçe yana eğmiş, şimdi farların ışığında sarı yeşil görünen parlak gözleriyle bakıp duruyordu. Birden başını eğdi, getirdiği heykelciği tekrar dişlerinin arasına aldı ve geldiği yöne doğru gözden kayboldu.

Cynthia ile Steve şaşkın gözlerle birbirlerine baktı. Genç kız hâlâ korkuyordu, ama biraz rahatlamış gibiydi ve hafifçe gülümsüyordu.

Telefondan gelen ses, cızırtılar arasında güçlükle duyuluyordu. "Steve? Steve, orada mısınız?"

"Evet."

"Peki, ya ziyaretçiniz?"

"Gitti. En azından şimdilik. Şu anda ne yapmamız gerektiğini bilemiyoruz. Öneriniz var mı acaba?"

"Olabilir." Sesi gülümsüyormuş gibi geliyordu.

Steve, "Senin adın ne delikanlı?" diye sordu.

5

Arkalarında bir yerlerde, belediye binasının yakınlarında rüzgârla uçan bir cisim havalanmış, ardından da yere düşüp büyük bir gürültü koparmıştı. Gürültüyü duyan Mary irkilerek döndü ve o yana baktı, fakat bir şey göremedi. Carver'a, kendisine o bir yudum viskiyi adeta zorla içirttiği için şimdi minnettardı. Viskiden bir yudum almamış olsaydı, belki de harap bir ön cephenin yıkılmasından çıkan o gürültü, onun aklını başından alabilirdi.

David hâlâ telefonla konuşuyordu. Üç adam da onun etrafında toplanmıştı. Mary, Marinville'in telefonu eline almak için sabırsızlandığını,

fakat buna cesaret edemediğini görebiliyordu. *Arada sırada istediğini elde edememek sana çok iyi gelecektir, Johnny*, diye düşündü.

David gülümseyerek, "Olabilir," dedi. Birkaç saniye dinledikten sonra adını söyledi ve yavaşça dönüp yüzünü Owl's Club'a çevirdi. Başını önüne eğmişti. Mary şimdi onun ne dediğini duyamıyordu.

Mary, *Acaba karşı kaldırımdaki çakalların ne söylediğini duymalarını istemiyor mu? Bu kulağa çılgınca geliyor belki ama bence öyle. Daha da çılgıncası bence haklı*, diye düşündü.

David adeta fısıldar gibi, "Eski bir sinema salonu var," dedi. "Adı American West." Bunu söylerken doğrulaması için Billingsley'ye baktı.

Billingsley başıyla onayladı ve David'e, "Ona söyle sinemanın arka tarafına gelsin," dedi. Mary, *Burada çıldırmış olan sadece ben değilim galiba*, diye düşündü. Billingsley de David gibi alçak sesle konuşmuş ve çakalların yaklaşıp yaklaşmadıklarını görmek ister gibi başını çevirip omzunun üzerinden arkaya bakmıştı. Yaşlı veteriner, çakalların eski yerlerinde durduklarından emin olduktan sonra yine David'e dönüp, "Söyle ona, dar bir sokak var, oraya gelsin," dedi.

David yine alçak sesle konuşarak, Billingsley'nin söylediklerini, telefonun diğer ucundaki Steve'e aktardı. Johnny Marinville, telefonu almak için elini uzatırken birden vazgeçerek, "Steve'e söyle, kamyonu sinemadan uzağa park etsin," dedi. O da diğerleri gibi alçak sesle konuşmuştu. Bunu yapmakla da kalmamış, sanki çakalların arasında dudak okuyanlar da olabilirmiş gibi, bir eliyle ağzını kapamıştı. "Kamyonu ön tarafa bırakırsa, Entragian geldiğinde..."

David başını salladı ve bunu da Steve'e söyledi. Sonra Steve'in söylediği bir şeyleri dinledi ve hafifçe gülümsedi. Mary gözlerini çakallara çevirdi ve onlara bakarken bir gerçeği fark etti: Entragian'dan kurtulmayı ve bu kasabadan sağ salim çıkmayı başarırlarsa, benliğinin bir parçası buna üzülecekti, çünkü tüm bu berbat olaylar sona erdiğinde Peter'ın ölümüyle yüzleşmek zorunda kalacaktı. Beraber kurdukları hayatın yıkılmasına üzülecek ve kocası için yas tutacaktı. Ayrıca başlarına gelen tüm bu korkunç olayların etkisinden kolay kolay kurtulamayacağından da emindi. Diğerlerinin de bunu yapabileceğini sanmıyordu. Belki sadece David yapabilirdi.

David, "Bir an önce gelin," dedi. Telefonu kapatırken hafif bir bip sesi duyuldu. Anteni kapadı ve telefonu Marinville'e verdi. Marinville anteni açıp telefonu yeniden denedi, sonra başını iki yana sallayarak kapadı.

"Bunu nasıl yapıyorsun, David? Büyü mü?"

Çocuk, Marinville'e sanki adam deliymiş gibi bakarak, "Tanrı," dedi.

"Tanrı, seni aptal," dedi Mary kendisine hiç uymayan bir şekilde gülümseyerek. Marinville'in zincirini çekmek için uygun bir zaman değildi, ama kendisine engel olamıyordu.

Ralph şüpheyle, "Belki de Bay Marinville'in arkadaşına gelip bizi almasını söylesen daha iyi olurdu," dedi. "Muhtemelen en kolayı buydu."

David, "Kolay değil, buraya geldiklerinde Steve size anlatır," dedi.

"Geldiklerinde mi?"

David onu duymazdan geldi. Babasına bakıyordu. "Bir de annem var tabii," dedi. "Onu almadan gitmiyoruz."

Mary dışarıdaki çakalları gösterip, "Onları ne yapacağız?" diye sordu. Hayvanların onun hareketini sadece görmekle kalmayıp anladıklarına yemin edebilirdi.

Marinville kaldırımdan yola indi. Arkasından uçuşan saçları ona Eski Ahit'teki bir peygamber görüntüsü veriyordu. Çakallar ayağa kalktı. Rüzgâr uğultularını beraberinde getiriyordu. Marinville de onları duymuş olmalıydı, ama yine de yürümeye devam etti. Gözlerini kumlardan rahatsız olmuş gibi kapadı. Sanki bir şeyler hatırlamaya çalışıyormuş gibiydi. Sonra ellerini birbirine sertçe vurdu. "*Tak!*" Çakallardan biri burnunu kaldırdı ve uludu. Ses Mary'nin tüylerini diken diken etti. "*Tak, ah lah! Tak!*"

Çakallar birbirlerine yaklaştılar ama hepsi oydu.

Marinville yeniden ellerini çırptı. "*Tak!... Ah lah... Tak!...* Kahretsin, yabancı dilde hiçbir zaman iyi değildim zaten." Tiksinmiş ve güvenini kaybetmiş gibi görünüyordu. Ona saldırabilecekleri ve silahının boş olduğu aklından tamamen çıkmıştı sanki.

David kaldırımdan indi. Babası onu yakasından tuttu. "Sorun yok baba," dedi.

Ralph onu bıraktı ama David, Marinville'in yanına doğru giderken onu takip etti. David sonra Marinville'e, Mary'nin hayatı boyunca unutmayacağını düşündüğü bir şey söyledi.

"Onlarla ölülerin dilinde konuşmayın, Bay Marinville."

David öne doğru bir adım daha attı. Yolun ortasında tek başınaydı. Ralph ve Marinville arkasında duruyorlardı. Mary ve Billingsley ise kaldırımdaydılar. Rüzgâr çok kuvvetli esiyordu. Mary tozun alnına ve yanaklarına çarptığını hissediyordu, ama o anda bunun önemi yoktu.

David tıpkı bir çocuğun dua ederken yaptığı gibi ellerini ağzının önünde birleştirdi. Sonra ellerini avuçları yukarı gelecek şekilde ileriye, çakallara doğru uzattı. "Tanrı sizi korusun, ışığı üzerinizde olsun ve size huzur versin," dedi. "Hadi şimdi gidin buradan. Yok olun."

Hayvanlar sanki üstlerine bir arı sürüsü saldırmış gibi hareketlendiler, birbirlerini ısırıp homurdanarak oradan uzaklaştılar.

David arkasını dönüp yüzlerindeki şaşkın ifadeyi görünce gülümsedi. Sanki, *Ne yapacaksınız?* demek ister gibi omuz silkti. Mary çocuğun yüzünün sabundan hâlâ yeşil olduğunu fark etti. Beceriksizce yapılmış bir Halloween makyajı kurbanı olmuş gibi görünüyordu.

David, "Hadi gidelim," dedi.

Sokakta toplandılar. Marinville, "Ve onlara küçük bir çocuk yol gösterecekti," dedi. "Hadi çocuk, bize yolu göster."

Beşi de anacaddeden American West sinema salonuna doğru yürümeye başladılar.

– Beşinci Bölüm –

1

"Bence burası." Cynthia pencereden dışarıyı işaret etti. "Görüyor musun?"

Steve direksiyona doğru eğildi ve kanla kaplanmış camdan dışarıya bakıp başıyla onayladı. Evet, eski bir tuğla binanın yan tarafındaki eski moda tenteyi görebiliyordu. Tentenin üstünde sadece eğri bir R harfi vardı.

Steve sola döndü, yere düşmüş tabelada KASABADAKİ EN İYİ SİGARA FİYATLARI yazıyordu. Görünürdeki tek pompanın beton tabanına kumlar yığılmıştı.

"Nereye gidiyorsun? Çocuk sinema salonu demişti!"

"Bana arabayı yakınlara park etmememi de söyledi. Bence haklı. Bu hiç de... Hey, burada biri var!"

Steve kamyonu durdurdu. Gerçekten de benzin istasyonunda biri vardı. Ayaklarını masaya koymuş, arkasına yaslanmıştı. Başının tuhaf duruşu olmasa uyuduğu düşünülebilirdi.

Cynthia, "Ölmüş," dedi ve elini kamyonun kapısını açmaya çalışan Steve'in omzuna koydu. "Boşuna gitme, buradan bile belli oluyor."

"Yine de kamyonu bir yere saklamamız lazım. Eğer garajda yer varsa kapıyı açarım, sen de içeri girersin." Bunu yapıp yapamayacağını sormasına gerek yoktu. Kızın aracı otoyolda nasıl ustalıkla kullandığını görmüştü.

"Tamam, ama çabuk ol."

Steve, "Merak etme," dedi. Tam inecekken bir an duraksadı ve, "Sen iyisin, değil mi?" diye sordu.

Kız gülümsedi. Kendini zorladığı belliydi, ama yine de bir gülümsemeydi. "Şimdilik evet, ya sen?"

"Bomba gibiyim."

Araçtan indi ve kapıyı arkasından kapadı. Hızla benzinciye doğru yürüdü. Ne kadar çok kum biriktiğine şaşırmıştı. Sanki batı rüzgârı ka-

sabayı kum altına gömmek istiyor gibiydi. O ana kadar gördüklerine bakılırsa bu hiç de fena bir fikir değildi.

İçeriye doğru çökmüş kapıya bir çalılık sıkışmıştı. Steve onu çekip çıkarınca uçarak uzaklaştı. Arkasını döndüğünde Cynthia'nın direksiyona geçtiğini gördü ve ona ufak bir selam çaktı. Kız yüzünde ciddi bir ifadeyle ellerini yumruk yaptı ve sonra başparmaklarını yukarı kaldırdı. *Her şey yolunda*, demek istiyordu. Steve sırıttı ve içeri girdi. Kız bazen çok komik olabiliyordu. Kendisi bunun farkında mıydı, değil miydi bilmiyordu ama öyleydi işte.

Ofis sandalyesindeki adamı bir yere gömmek gerekiyordu. Şapkasının gölgesi altındaki yüzü morarmıştı. Teni gerilmiş ve parlaktı. Vücudunda en az yirmi otuz tane siyah iğne izi görülüyordu. Bunlar yılan sokması değildi, akrep sokması olmak için bile fazla küçüklerdi...

Masanın üzerinde bir dergi vardı. Steve tersten baktığında derginin adının "*Lezbiyen Sevgililer*" olduğunu okuyabiliyordu. Masanın üstünde bir şey yürümeye başladı ve dergideki çıplak kadının üzerinden geçti. Arkasından iki arkadaşı daha geliyordu. Üçü birlikte masanın kenarına kadar geldiler ve törendeki askerler gibi tek sıra oldular.

Üç tanesi daha masanın altından çıktı ve kirli muşamba zeminde yürüyerek Steve'e doğru geldi. Steve bir adım geri çekildi, sonra ayağını kaldırıp üçünü birden ezdi. Diğeri tuvalet olduğunu düşündüğü yöne doğru kaçtı. Steve masaya baktığında köşede sekiz tane daha sıralanmış olduğunu gördü.

Bunlar kahverengi keşiş örümcekleriydi. Sırtlarındaki şekil kemana benzediğinden keman sırtlı örümcek olarak da bilinirlerdi. Steve, Teksas'ta onlardan çok fazla görmüş, hatta ufak bir çocukken Betty teyzesinin odunluğunda bir tanesi tarafından ısırılmıştı. Canı çok yanmıştı. Tıpkı bir karınca ısırığına benziyordu, sadece daha fazla yanıyordu. Şimdi ölen adamın kuru havaya rağmen neden bu kadar kötü koktuğunu anlamıştı. Betty teyzesi ısırığa hemen alkol sürmeleri gerektiğini söylemiş, eğer bir şey yapılmazda ısırığın etrafındaki etin çürüyeceğini anlatmıştı. Bu tükürüklerindeki maddeden kaynaklanıyordu. Ve yeterince fazla sayıda örümcek bir kişiye aynı anda saldırırsa...

İki örümcek daha geldi. Bu ikisi de arkadaşlarına katıldılar. Bir tanesi adamın saçlarının arasından çıktı ve adamın alnından, burnuna, şişmiş dudaklarına ve yanaklarına doğru geçti. Muhtemelen o da masadaki toplantıya katılacaktı, ama Steve beklemedi. Garaja doğru ilerledi. Giderken yakasını düzeltiyordu. Tek bildiği garajın onlarla dolu olabileceğiydi. Keşiş örümcekleri karanlık yerleri seviyordu.

Tamam ama çabuk ol.

Kapının solunda bir ışık vardı. Onu yaktı. Beş altı tane kirli floresan lamba garajı aydınlattı. İki araçlık yer vardı. Birinde kocaman tekerlekler takılarak modifiye edilmiş bir kamyonet duruyordu. Sürücü tarafındaki kapıya kırmızıyla ÇÖL GEZGİNİ yazılmıştı. Boş park yerindeki lastikleri ve lastik yenileme makinesini kaldırırsa kamyonu oraya koyabilirlerdi.

Onun kendisini görüp göremediğini bilmeden Cynthia'ya el salladı ve lastiklerin yanına gitti. Tam üzerlerine eğilmişti ki lastiklerin ortasından çıkan bir sıçan dişlerini Steve'in tişörtüne geçirdi. Steve şaşkınlık ve tiksintiyle bağırdı ve sağ yumruğuyla göğsüne vurup hayvanın belini kırdı. Sıçan kımıldanmaya başladı ve ayaklarını sallarken Steve'i ısırmaya çalıştı.

Steve, "*Ah, kahretsin!*" diye bağırdı. "*Kahretsin, bırak beni seni pislik!*"

Hayvan o kadar da küçük değildi, neredeyse erişkin bir kedi büyüklüğündeydi. Steve öne doğru eğildi. Böylece sıçanı kuyruğundan yakaladı. Tişörtü yırtılırken oldukça fazla gürültü çıkardı. Sıçan kırık beliyle kıvrılırken bir yandan da Steve'in elini ısırmaya çalışıyordu.

Steve sıçanı kuyruğundan tutup salladı ve fırlattı. Hayvan garajın içinde uçtu ve ÇÖL GEZGİNİ'nin arkasındaki duvara çarptı. Ayakları tepeye dikilmiş, hareketsiz bir şekilde orada yattı. Steve bir süre hayvanı izleyip tekrar kendisine saldırmayacağından emin oldu. Sıçan titriyor ağzından üşüyormuş gibi bırrrr diye bir ses çıkarıyordu.

Kapının sağında üzeri aletlerle dolu bir masa vardı. Levyeyi aldı ve lastik yığınını dürtükledi. İki tane daha sıçan çıktı ama Steve'le ilgilenmediler, ciyaklayarak garajın karanlık köşelerine doğru kaçtılar.

Üzerinde sıçan kanının sıcaklığını hissetmeye daha fazla dayanamayacaktı. Levyeyi bırakmak istemediğinden tişörtünü tek eliyle yırtarak çıkardı. *Levyemi ancak ölürsem elimden alabilirsiniz*, diye düşündü ve güldü. Hâlâ titriyordu. Göğsünü inçeledi. Yara yoktu. Şanslıyım, diye mırıldandı ve lastik yenileme makinesini duvarın yanına çekip hemen kapıya koştu. "Şanslıyız, çok şanslıyız. Kuş kafese girdi."

Kapıyı açma düğmesine bastı ve kapı açılmaya başladı. Yana doğru çekildi ve sıçan ya da örümcek var mı diye etrafa baktı. Çalışma tezgâhının yanındaki askıda gri bir tulum asılıydı. Cynthia kamyonu garaja sokarken motor homurdanıyor ve ışıklar parlıyordu. Steve elindeki levyeyle bir kadının halı dövmesi gibi tuluma vurmaya başladı. Bir yandan da bacaklarından ve kollarından neler çıkacağına bakıyordu.

Cynthia motoru kapattı ve araçtan indi. "Ne yapıyorsun? Neden tişörtünü çıkardın? Üşüteceksin, hava soğumaya başladı bile..."

"Sıçanlar." Tulumun tepesine kadar herhangi bir yaratığa rastlamadan ulaşmıştı, yeniden aşağıya doğru inmeye başladı. Önlemi önceden almak pişman olmaktan iyiydi. Sıçanın omurgasını kırdığında çıkan sesi hatırlıyor ve hayvanın kuyruğunu avuçlarında hissediyordu. Sıcaktı, çok *sıcak*.

Cynthia, "Sıçanlar mı?" dedi ve gözlerini etrafta dolaştırdı.

"Ve örümcekler. Adamı öldüren örümcekler..."

Birden tek başına kalmıştı. Cynthia garajın kapısından dışarı fırlamış, rüzgârın ve kum fırtınasının ortasında durmuş kollarını ince omuzlarına dolamıştı. "Örümceklerden nefret ederim! Yılanlardan bile kötüdürler!" Sesi sanki örümceklerin orada olması Steve'in suçuymuş gibi kızgın çıkıyordu. "Çık oradan!"

Steve tulumun güvenli olduğuna karar verdi. Onu askıdan indirdi ve levyeyi atmaya hazırlandı. Sonra fikrini değiştirdi. Tulumu koluna aldı ve kapıyı açıp Cynthia'nın yanına gitti. Kız haklıydı, hava soğuyordu. Tozlar, çıplak omuzlarına ve karnına çarpıyordu. Tulumu giymeye başladı. Beli biraz bol gelecekti ama dar olmasından iyiydi.

Cynthia elini kaldırıp yüzünü toz toprak ve kumlardan korumak isterken, "Örümcekler, çok kötü, onlara hiç tahammül edemem... Ne tür örümcek bunlar?"

Steve tulumun fermuarını çekip kapadı. Kolunu kızın beline atarken, "Bilmesen daha iyi," diye cevap verdi. "Kamyonda bir şey unutmadın, değil mi?"

Cynthia dalgınca gülümsedi, "Sırt çantamı bıraktım," dedi. "Ama sanırım bu gece çamaşır değiştirmeden idare edebilirim. Senin telefonun ne olacak?"

Steve iş tulumunun altındaki kot pantolonunun sol cebini yokladı ve, "Onu yanıma almadan hiçbir yere gitmem," dedi. Birden ensesinde bir şeyin kımıldar gibi olduğunu hissetti ve kolunu kaldırıp ensesine sert bir tokat attı. İçerde masaya dizilmiş duran örümceklerin görüntüsü aklına gelmişti.

"Sorun nedir?"

"Bir şey yok, sadece biraz korktum. Hadi şu sinemaya gidelim artık."

Cynthia neşeli bir kahkaha atarak, "Ah, demek bir randevu!" dedi, "Evet, Kabul ediyorum."

2

Önde Tom Billingsley, arkasında Mary, Carverlar, Amerika'nın yaşayan en iyi yazarı (en azından yazarın kendi görüşüne göre) American West

isimli sinema salonuyla Desperation Gıda ve Tahıl Bürosu'nun arasındaki daracık sokakta, şiddetli rüzgâr altında ilerliyorlardı.

Ralph, "El fenerlerini kullanmayın," dedi.

Billingsley, "Doğru," dedi. "Dikkatli olun, şuralarda bir sürü çöp tenekesi ve eski eşya var."

Çöp kutuları ve eşyaların etrafından dolaşıp geçerken, Johnny Marinville, Mary'nin kolunu tuttu. Mary önce kolunu tutanın kim olduğunu anlamadığından irkilmiş, ancak Johnny'nin uzun kır saçlarını görünce kolunu ondan kurtarmak istemişti. "Bana şövalyelik taslama, iyiyim ben."

Johnny onu bırakmadı ve, "Taslamıyorum," dedi. "Bu gece karanlığında hiçbir şey göremiyorum artık. Sanki kör oldum." Adamın konuşması farklıydı. Tam anlamıyla alçakgönüllü denemezdi belki, ama en azından daha insancıldı. Mary onun kolunu tutmasına izin verdi.

Ralph alçak bir sesle, "Etrafta çakal görüyor musunuz?" diye sordu.

Mary adamın kendisine en azından hanımefendi demediğine sevinmişti. "Hayır, ama zaten kendi ellerimi bile güçlükle seçebiliyorum."

David onlara sokularak, "Hepsi gitti," dedi. "En azından şimdilik."

Marinville, "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

David karanlıkta omuzlarını silkti. "Biliyorum işte."

Mary bu çocuğa güvenmeleri gerektiğini düşündü. Zaten işler yeterince çığırından çıkmıştı.

Billingsley onların önünden köşeyi döndü. Sinema salonunun arka tarafında, yerinden sökülmüş sallanan bir panjur vardı ve binayla arasında yaklaşık bir metre genişliğinde bir boşluk kalmıştı. Yaşlı adam, ellerini ileriye doğru uzatıp bu daracık yerde yürümeye başladı. Diğerleri de birbirlerinin arkasına geçip onu izlemeye başlamışlardı. Zaten koridor, iki kişinin yan yana yürüyemeyeceği kadar dardı. Mary tam adamın onları nereye götürdüğünü düşünüyordu ki, Billingsley birden durdu.

"İşte geldik."

Adam eğildi ve yerden ağır bir şey aldı. Bir sandığa benziyordu. Onu başka bir sandığın üzerine koydu, sonra üzerlerine tırmandı. Şimdi kirli bir buzlu camın önünde duruyordu. Ellerini camın üzerine koydu ve parmaklarını aralayıp yavaşça itti. Pencere yukarıya doğru açıldı.

"Burası kadınlar tuvaleti," dedi. "Dikkatli olun, zemin oldukça alçaktır."

Sonra döndü ve pencereden içeriye süzüldü. Arkasından David girdi, onu babası takip etti. Onların ardından Marinville devam etti. Üst üste konmuş sandıkların üzerinde dengesini bir an yitirir gibi oldu ve sendeledi. Mary adamın karanlıkta gerçekten de iyi göremediğini anlamıştı. Onun kullandığı bir arabaya asla binmemeye karar verdi. Hele motosiklet! Bu adam gerçekten motosiklet üzerinde ülkeyi bir baştan bir başa

kat etmiş miydi acaba? Hiç kaza yapmadan buralara kadar geldiğine göre, Tanrı onu seviyor olmalıydı.

Johnny'nin sendelediğini görünce, dengesini bulması için onu kemerinden tutarak destekledi. Johnny'nin, "Teşekkür ederim," diyen sesi bu kez mütevazıydı. Pencereden kıvranarak ve homurdanarak girerken uzun saçları yüzüne düşüyordu.

Mary etrafına bakındı. Rüzgârın uğultusuna karışan hayalet sesler duyar gibi oldu. O anda, kocasıyla arabada giderken gördükleri hız limiti tabelasını ve tabelanın üzerindeki kedi leşini düşündü.

Görmedin mi?

Neyi görmedim mi?

Tabelanın üstünde. Hız limiti tabelasının üstünde.

Ne olmuş tabelaya?

Üstünde ölü bir kedi vardı.

Sandıkların üzerinde dururken, *Bunları söyleyen insanlar gerçekten hayalet oldular, çünkü öldüler. Hem kocası, hem de yolculuğun başındaki Mary Jackson artık ölmüştü. O anda o sinema salonundaki yeni biri*, diye düşündü.

Silahını ve el fenerini içeride bekleyen uzanmış ellere teslim etti ve sonra kendini çekip pencereden kolayca içeriye süzüldü.

Ralph onu belinden yakalayıp yavaşça yere indirdi. David bir elini el fenerinin üst kısmına siper etmiş, çevreyi kontrol ediyordu. İçerdeki rutubet, küf ve duvarlara sinmiş alkol kokusu Mary'nin midesini bulandırmıştı. Bir köşede, boş içki şişeleriyle dolu bir karton kutu duruyordu. Tuvaletin raflarından birinde bira şişeleriyle dolu iki büyük plastik kasa vardı. Kasalar daha önce gerçek bir tuvalet olarak kullanılan bir deliğin üzerine konmuştu. *Tuvaletler, James Dean buranın halini görüp de öldüğünde son kez kullanılmış olmalıydı.* Ortalık nasıl kokuyor olursa olsun tuvaleti kullanması gerekiyordu. Ayrıca pis kokuya rağmen, karnının da acıktığını fark etti. Yaklaşık sekiz saatten beri ağzına hiçbir şey koymamıştı. Peter bir daha asla yemek yiyemeyecekken açlığını düşündüğü için bir an utandı, ama bu hissin geçeceğini umuyordu. Aslında işin kötüsü de buydu.

Johnny Marinville el fenerini çıkarıp bira kutularına tutunca, "Vay canına!" dedi. "Senin kasabalı dostların parti yapmayı çok seviyor anlaşılan, Thomas!"

Billingsley kendini savunmak ister gibi, "Ayda bir büyük temizliğe girişipher yeri temizliyoruz," dedi. "Eski yangın merdiveni geçen kış çökene kadar üst katta çılgın gibi koşuşan gençlere benzemeyiz. Ne her köşeye işeriz, ne de uyuşturucu kullanırız."

Marinville tekrar içki şişelerine bakıp, "Bu kadar alkol aldıktan sonra," diye devam etti, "Bir de uyuşturucu kullansanız zaten havaya uçarsınız."

Mary araya girerek, "Özür dilerim ama," dedi, "Çişinizi nereye yapıyordunuz? Çok sıkıştım da."

Billingsley, "Holün karşısında, erkekler tuvaletinde hastane odalarında kullanılanlara benzeyen seyyar bir tuvalet var. Onu da oldukça temiz tutuyoruz." Bunu söylerken, utanmış gibi Marinville'e bakıyordu. Mary, Marinville'in yine ihtiyara takılmaya hazırlandığını hissediyordu. Bunu Billingsley de hissetmiş gibiydi. Peki, ama neden? Çünkü Marinville gibi adamlar bir hiyerarşi düzeni yaratmak zorundaydı, veteriner de orada bulunanlar arasında buna en uygun kişiydi.

Mary, "Özür dilerim," dedi, "Şu el fenerini alabilir miyim, Johnny?"

Johnny kendisine uzanmış ele bir süre kuşkulu gözlerle baktı ve sonra feneri uzattı. Mary ona teşekkür etti ve kapıya doğru yürüdü.

David, "Vay canına," diye bağırıp onu durdurdu.

David elindeki el fenerini duvarda kırılmamış fayansların bulunduğu nadir noktalardan birine çevirdi. Duvarda, renkli kalemlerle gösterişli bir balık resmi vardı. Balık, çok eski deniz haritalarının sayfalarında görülen mitolojik yaratıklara benziyordu. Fakat resimde, insanı korkutan o canavarca ifadelerden hiçbiri yoktu. Kocaman mavi gözleri, kıpkırmızı solungaçları ve sarı sırt yüzgeciyle balık neredeyse mucizevi görünüyordu. Fayanslardan sadece biri düşmüş ve hayvanın kuyruğunun alt kısmının yarısı kaybolmuştu.

"Bay Billingsley, acaba..."

Yaşlı veteriner, David'e baktı, utanç ve savunma karışımı bir sesle, "Evet, evlat," dedi. Sonra Marinville'e baktı ve, "Sanırım onu çizerken biraz sarhoştum," diye ekledi.

Mary kapıda durup Marinville'in vereceği cevabı bekledi. Adam Mary'yi şaşırttı. "Ben de bir zamanlar sarhoşken birkaç balık resmi çizmiştim," dedi. "Boya kalemleriyle değil kelimelerle, ama olsun, sanırım ikisi de aynı şey. Hiç fena olmamış, Billingsley. Peki ama bu kadar yer dururken resmi neden buraya yaptın?"

Gururla, "Çünkü burayı seviyorum," dedi. "Özellikle de çocuklar terk ettikten sonra. Aslında bizi pek rahatsız etmezlerdi, daha çok balkonu seviyorlardı. Bu söylediklerim size belki de deli saçması gibi geliyordur, ama ben buna aldırmam. Belediye Meclisi'nden ayrılıp emekli olduktan sonra, arkadaşlarla toplanıp bu boş sinema salonuna gelir, konuşup eğlenirdik. Onlarla geçirdiğim neşeli saatleri sabırsızlıkla bekliyorum. Burası, her tarafı farelerle dolu eski bir sinema salonu, ama ne olmuş yani? Bu

bizim işimiz, değil mi? Ama sanırım artık hepsi öldü. Dick Onslo, Tom Kincaid, Cash Lancester. Eski dostlarım." Birden bir karganın bağırışını andıran ve insanın içini ürperten bir çığlık attı. Mary korkuyla sıçradı.

David, "Bay Billingsley?" dedi. Yaşlı adam çocuğa baktı. "Sizce kasabadaki *herkesi* öldürdü mü?"

Marinville, "Saçmalık bu!" dedi.

Ralph onun kolunu yakalayıp hafifçe sarsarak, "Sessiz ol," dedi.

Billingsley, hâlâ David'e bakıyor ve uzun, çarpık parmaklarıyla gözlerinin altını kaşıyordu. Bir süre düşünüp, "Bu mümkün," dedikten sonra gözlerini tekrar Marinville'e çevirdi. "En azından denemiştir, buna eminim."

Ralph, "Burada kaç kişiden bahsediyoruz?" diye sordu.

"Desperation'da mı? Yüz doksan, belki de iki yüz kişi. Yeni açılan madene de en azından elli altmış kişi gelmiştir. Ama bunlardan kaçının kasabada, kaçının maden çukurunda olduğunu söyleyebilmek zor."

Mary, "Maden çukuru mu?" diye sordu.

"Çin Çukuru. Orayı yeniden bakır çıkarmak için açıyorlar."

Marinville, "Dev gibi olsa bile, kasabada dolaşıp *iki yüz* kişiyi öldürdüğünü düşünmüyorsunuz, değil mi?" dedi. "Kusura bakmayın ama ben buna inanmıyorum. Bu gerçekten tam bir saçmalık bence."

Mary, "Belki birkaç kişiyi elinden kaçırmış olabilir," dedi. "Seni buraya getirirken bir adamın üzerinden arabasıyla geçip onu öldürdüğünü söylemedin mi?"

Marinville kaşlarını çatıp ona baktı ve, "Sen tuvalete gitmiyor muydun?" diye sordu.

"Böbreklerim sağlamdır, merak etme. Bir adama arabasıyla çarpıp onu öldürdü, öyle değil mi? Yolun ortasında birinin üzerinden geçtiğini söylemiştin."

"Tamam, tamam, ben söyledim. Adama Rancourt diyordu. Adı Billy Rancourt'muş."

Billingsley gözlerini kapayıp, "Aman Tanrım," dedi.

Ralph, "Onu tanıyor muydun?" diye sordu.

"Bu kadar küçük bir kasabada herkes birbirini tanır. Billy markette çalışır ve kalan vakitlerinde de berberlik yapardı."

Johnny Marinville başını sallayarak, "Evet, Entragian o zavallıyı bir köpek gibi ezip öldürdü," diye devam etti. Sesinden müthiş öfkeli olduğu anlaşılıyordu. "Bu, Entragian denen herifin bir sürü insanı öldürmüş olabileceğini kabul ediyorum. Onun neler yapabileceğini biliyorum."

David, "Gerçekten biliyor musunuz?" diye sorunca, hepsi birden dönüp çocuğa baktı. O ise başını çevirmiş, duvardaki renkli balık resmine bakıyordu.

Marinville, dalgın gözlerle duvara bakarak, "Tek bir adamın yüzlerce insanı öldürmesi..." diye başladı ve sustu. Sanki, geçici bir süre için bile olsa, düşünme yeteneğini kaybetmiş gibiydi. "Cinayetleri geceleri işlemiş olsa bile... Yani, demek istiyorum ki..."

Mary, "Bunları belki de tek başına yapmadı," dedi. "Belki de çakallar, kurtlar ve akbabalar ona yardım etmiştir."

Marinville, aklından geçenleri uzaklaştırmaya çalıştı. Kadın karanlıkta bile onun ne düşündüğünü görebiliyordu. Sonra içini çekti ve başı ağrıyormuş gibi şakağını ovdu. "Peki, belki de yardım etmişlerdir. Adam isteyince, dünyanın en çirkin kuşu olan akbabalardan biri bana saldırdı ve başımın derisini yüzüp gözlerimi oymaya kalktı. Ama yine de..."

David, "Bu, Exodus'taki Ölüm Meleği hikâyesine benziyor," dedi. "İsrailliler iyi insanlar olduklarını göstermek için kapılarının üzerine kan sürmek zorundaymış. Fakat burada Ölüm Meleği o polis. Peki ama neden bizi hemen öldürmedi? Kız kardeşimi ya da Mary'nin kocasını öldürdüğü gibi bizleri de kolayca öldürebilirdi." Başını çevirip yaşlı adama baktı. "Sizi neden öldürmedi, Bay Billingsley? Madem kasabadaki herkesi öldürdü, sizi neden öldürmedi öyleyse?"

Billingsley omuzlarını silkerek, "Bilmiyorum," dedi. "Evde kafayı çekip uzanmıştım. Alınmasına benim de katkım olan o yeni polis arabasıyla geldi ve beni alıp merkeze götürdü. Ona ne yaptığımı, beni neden tutukladığını sordum, ama cevap alamadım. Ağzını açıp bir şey söylemedi. *Yalvardım*, ağladım ama bir faydası olmadı. Tabii, o zaman onun bir manyak olduğunu bilmiyordum. Beni alıp götürürken kendi kendime, herhalde viskiyi fazla kaçırdıktan sonra yanlış bir şeyler yaptım, diye düşündüm. Belki de o kafayla araba kullanmış ve birine çarpmıştım... Daha önce böyle bir olay geçmişti başımdan."

Mary, "Seni ne zaman gelip aldı?" diye sordu.

Billingsley bir süre düşünmek zorunda kaldı. "İki gün önce, güneş batmadan hemen önce gelmişti. Yatağa uzanmıştım, başım ağrıyordu ve bir ilaç almayı düşünüyordum. Birden içeriye girdi ve beni tuttuğu gibi yatağımdan kaldırdı. Üzerimde sadece iç çamaşırlarım vardı. Ondan giyinmek için izin vermesini istedim, kabul etti ve hatta giyinmeme yardımcı oldu. Ama kendime gelmem için bir tek atmama bile izin vermedi, oysa titriyordum. Beni neden tutukladığını da söylemiyordu." Sustu ve gözlerinin altını ovuşturdu. Mary onun bu hareketine sinir olmaya başlamıştı. "Beni hücreye kapattıktan sonra yiyecek sıcak bir şeyler getirdi. Bir süre masada oturdu ve kendi kendine bir şeyler söylemeye başladı. İşte o zaman onun kaçık olabileceğini düşünmeye başladım, çünkü söylediklerinden hiçbir şey anlaşılmıyordu."

Mary, "Gözler gibi delikler görüyorum," dedi.

Billingsley başını salladı. "Evet, onun gibi şeyler işte. Birini daha hatırlıyorum, 'Kafamda bir sürü kara kuş var'. Tabii, söylediği o saçma sözlerin çoğu aklımda kalmadı. Tamamen kafayı üşütmüş birinin söyleyebileceği şeylerdi işte."

David, "Bu kasabada yaşıyor olmak dışında bizden pek farkınız yok!" dedi. "Ve sizi neden öldürmediğini siz de bilmiyorsunuz."

"Sanırım bu doğru."

"Sizi nasıl yakaladı, Bay Marinville?"

Johnny Marinville onlara, manyak polisin yol kenarında işediği sırada gelip onunla konuştuğunu, önce onu iyi bir insan sandığını söyleyip devamını anlattı. "Bir süre edebiyattan ve benim kitaplarımdan konuştuk. Onu hayranlarımdan biri sandım. Hatta o pezevenge lanet olası bir imza vermek üzereydim... Kusura bakma David, bazen kendimi tutamayıp küfrediyorum."

"Önemli değil. Peki siz konuşurken oradan araba filan geçmedi mi hiç? Eminim geçmiştir."

"Şey, evet, birkaç araba ve kamyon geçtiğini hatırlıyorum."

"Ama onlara hiç aldırmadı, değil mi?"

"Evet."

"Sadece sizinle ilgileniyordu, öyle mi?"

Johnny Marinville düşünceli bir ifadeyle çocuğun yüzüne baktı.

David ısrarlı bir tavırla, "Sizi seçti," dedi.

"Şey... Belki. Emin değilim ama uyuşturucuyu buluncaya kadar her şey yolunda gidiyor gibiydi."

Mary ellerini havaya kaldırarak, "Hey, bir dakika dur bakalım," dedi.

Marinville kadına baktı.

"Şu uyuşturucu..."

"Benim değildi o torba, yanlış bir fikir edinme. Yarım kiloya yakın esrarı motosikletime koyup ülkeyi baştan sona geçecek kadar deli olduğumu düşünmüyorsundur herhalde, değil mi?"

Mary kıkır kıkır gülmeye başladı. Sarsılarak gülünce daha da çok çişi gelmişti, ancak kendine engel olamıyordu. Her şey o kadar ortadaydı ki, "Torbanın üzerinde sarı bir etiket var mıydı?" diye sordu. Bu sorunun cevabını biliyordu, ama yine de sormuştu.

Johnny Marinville şaşkın gözlerle kadına baktı. "Bunu nereden biliyorsun?" Mary yüksek sesli kahkahalar atmaya başlamıştı. Hemen tuvalete gitmezse donuna kaçıracaktı.

Eliyle karnını tutarak, "Çünkü... çünkü o bizim bagajdan çıktı diye cevap verdi. O... o uyuşturucu baldızımındı. Kaçığın tekidir... Entragian

da öyle ama en azından dönüşüm yapıyor. Kusura bakmayın, altıma kaçırmak üzereyim."

Koridorda koşarak uzaklaştı. Erkekler tuvaletinin kapısını açtığında gördüğü şey, onun yeniden kahkahalara boğulmasına neden oldu. Tuvaletin tam ortasında, yerde, komik dizilerde görülen uyduruk tahtlara benzeyen bir oturak duruyordu. Altında çelik bir çerçeve içine oturtulmuş kanvas bir torba vardı. Karşısındaki duvarda, balığı çizen elden çıktığı belli olan bir resim vardı. Bu, dörtnala koşan bir at resmiydi. Hayvanın burun deliklerinden dumanlar fışkırıyor, gözleri parlıyordu. At uçsuz bucaksız ovalara koşuyordu. Duvardaki fayanslar düşmemişti ama çoğu bombe yapmıştı.

Dışarıda rüzgâr yine uğulduyordu. Mary pantolonunun önünü açıp soğuk tuvalet oturağına otururken birden Peter'ın gülerken, sanki kahkaha atmak kendisini kırılgan yapacakmış gibi elini ağzına götürüp dudaklarını kapamasını hatırladı. Ağlamaya başladı. Otuz beş yaşında dul kalmış olması, cesetlerle dolu bir yerde tanımadığı insanlarla saklanıyor olması, kapalı bir sinemanın erkekler tuvaletinde portatif bir tuvalete oturmak zorunda kalması ne kadar aptalcaydı. Çişini yapıyor, ağlıyor ve sızlanıyordu. Duvardaki su altında koşarmış gibi görünen yaratığa bakarken bu kadar korkmasının ne kadar saçma olduğunu düşünüyordu. Bu kadar acı çekerken sanki Peter onun için hiçbir anlam ifade etmemiş gibi hayatta kalma kararlılığı içinde olması da saçmalıktı.

Karnının acıkmış olması da büyük saçmalıktı ama öyleydi işte.

"Bunlar neden oluyor, Tanrım? Neden ben?" diye fısıldadı ve elleriyle yüzünü kapadı.

3

Steve ya da Cynthia'da silah olsaydı, hiç kuşkusuz onu vururlardı.

Camında, GELİN, EĞLENİN yazılı bir neon tabela bulunan Bud's Suds'ın önünden geçiyorlardı ki, hemen yandaki çamaşırhanenin kapısından bir kadının fırladığını görüp şaşırdılar. Steve, karanlık bir siluet görünce, elindeki levyeyi ona vurmak üzere havaya kaldırdı.

Cynthia, "Hayır, yapma!" diye bağırıp onun koluna yapıştı.

Cynthia kadının siyah saçlı ve beyaz tenli olduğunu görebilmişti. Kadın, Steve'i omuzlarından yakaladı ve yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı. Cynthia kadının levyeyi görmediğinden emindi. Cynthia, *Ona Tanrı'yı görüp görmediğini soracak*, diye düşündü. İnsanı böyle yakaladıklarında konu her zaman bu olurdu.

Ama kadın böyle bir şey söylemedi.

Boğuk bir sesle, "Buradan hemen kaçmalıyız," dedi. "Hemen, şimdi." Kadın bunu söyledikten sonra, Steve'in omzu üzerinden arkada duran Cynthia'ya bakmış, fakat sonra tekrar Steve'e dönmüştü. Cynthia kendisine hiç önem vermeyen insanları daha önce de görmüş olduğundan üzerinde durmadı. Kadınlar bazı durumlarda sadece erkekleri görürdü. Bu yetiştirilme şekilleriyle ilgiliydi, sanki içlerinde bir Barbie bebek vardı.

Cynthia karanlığa ve uçuşan toz toprağa rağmen kadını daha iyi görebiliyordu. Yaklaşık otuz yaşlarında, zeki görünümlüydü ve çekici olmadığı da söylenemezdi. Uzun bacakları vardı ve kısa bir elbise giymişti. Sanki elbise giymeye alışık eğilmiş gibi bir hali vardı. Yine de beceriksiz değildi. Steve hareket ettikçe dans edermiş gibi onunla birlikte hareket ediyordu. Kadın, "Arabanız var mı?" diye sordu.

Steve, "Var ama işe yaramaz," diye cevap verdi. "Kasabadan çıkan yol kapatılmış, geçmek olanaksız."

"Kapatılmış mı? Nasıl yani?"

"Yolu birkaç karavanla kapatmışlar."

"Nerede?"

Cynthia, "Maden şirketi yakınında," diye cevap verdi. "Ama sorun sadece bu değil tabii. Bir sürü insan öldürülmüş ve..."

Kadın sinirli bir tavırla güldü, "Bana mı anlatıyorsunuz," dedi. "Collie iyice çıldırmış. Onu altı kişiyi öldürürken kendi gözlerimle gördüm. İnsanları arabayla takip etti ve kurşunladı. Sanki vahşi hayvan kovalıyordu." Bunları söylerken, Steve'i omuzlarından sarsıp duruyordu. Kadının gözleri fırıl fırıl dönerek her yanı kolluyordu. "Sokakta görünmememiz lazım. Bizi yakalarsa... Buraya gelin, burası güvenli. Dün sabahtan beri buradayım. Bir ara buraya da girdi, fakat masanın altına saklandım. Önce parfümümün kokusunu alıp beni bulacağını sandım... Ama bulamadı. Belki de koku alamıyordu."

Kadın isterik kahkahalar atmaya başladı ve sonra kendini toparlamak ister gibi yüzünü tokatladı. Hareketleri hem şaşırtıcı hem de komikti, sanki çizgi film karakterlerine benziyordu.

Cynthia başını iki yana sallayarak, "Hayır, çamaşırhaneye girmeyeceğiz, eski sinemaya gideceğiz," dedi. "Orada bizi bekleyenler var."

Kadın, "Ama onun gölgesini gördüm," dedi. Steve'i hâlâ omuzlarından tutuyor ve onun yüzüne bakıyordu. Sanki Steve'in Humphrey Bogart, kendisini de Ingrid Bergman olduğunu düşünüyormuş gibiydi. "Gölgesi masanın biraz ilerisine düşmüştü, beni bulacağından... Fakat bulamadı. Bence bir süre daha orada kalıp ne yapacağımızı düşünürsek daha güvende oluruz."

Cynthia elini uzatıp kadının çenesini tuttu ve yüzünü kendisine doğru çevirdi.

Siyah saçlı kadın öfkeli bir sesle, "Ne yapıyorsun sen?" diye homurdandı. "Ne halt ettiğini sanıyorsun böyle?"

"Senin dikkatini çekmeye çalışıyorum."

Cynthia kadının çenesini bırakır bırakmaz onun yine ayçiçeğinin güneşe dönmesi gibi Steve'e dönüp konuşmaya devam edeceğine bahse girebilirdi, öyle de oldu.

"Masa... masanın altındaydım... ve... biz şimdi... şimdi..."

Cynthia yine kadına doğru uzandı ve çenesinden tutup kendine çevirdi.

"Bak, canım. Beni iyi dinle şimdi. *Sinemaya gideceğiz. Orada bizi bekleyen insanlar var.*"

Kadın onun ne söylediğini anlamak ister gibi kaşlarını çatarak baktı. Sonra başını çevirdi, bir an düşündü. Tekrar Cynthia'ya döndü ve onun omzu üzerinden, American West'in zincire asılmış tabelasına baktı.

"Şu eski sinemaya mı?"

"Evet."

"Emin misin? Dün gece hava karardıktan sonra oranın kapısını zorladım, fakat açamadım. Kilitliydi."

Steve, "Arka tarafa gitmemiz söylendi," dedi. "Orada bir dostum var, bize arka tarafa gitmemizi söyledi."

Kadın kuşkulu gözlerle Steve'e bakıp, "Bunu nasıl yaptı?" diye sordu. Fakat onun kararlı adımlarla yürümeye başladığını görünce o da peşinden yürüdü. Cynthia da kadının yan tarafına geçmiş ve yürümeye başlamıştı. Kadın yürümeye devam ederken, "Bunu nasıl yapabildi ki?" diye tekrarladı.

Steve, "Ceptelefonuyla," diye cevap verdi.

Siyah saçlı kadın başını salladı. "Ama ceptelefonları bu bölgede pek iyi çalışmaz. Çünkü çevrede pek çok maden artığı var."

Sinemanın sallanan tabelası altından yürüdüler, bilet gişesinin köşesine bir çalı sıkışmıştı ve sol taraftaki kapı tıkırdıyordu. Cynthia, "İşte, dar sokak orada," dedi. Hemen oraya ilerlemeye başladı ama siyah saçlı kadın olduğu yerde kalmış, kaşlarını çatarak bir Steve'e bir de Cynthia'ya bakıyordu.

"Ne arkadaşı, hangi insanlar?" diye sordu. "Oraya nasıl girmişler? Collie onları nasıl öldürmemiş ki?"

Steve kadının kolunu tutup, "Bunları daha sonra konuşuruz," dedi.

Kadın kolunu ondan kurtardı. Sesinde korku, endişe ve kuşku vardı. "Beni ona götürüyorsunuz, değil mi?"

Cynthia, "Hanımefendi, kimden bahsettiğinizi bile bilmiyoruz," dedi. "Tanrı aşkına, şimdi bizimle geliyor musunuz?"

O sırada Steve, "Bir motor sesi duyuyorum," diyerek başını yana doğru çevirdi. "Sanırım güney tarafından geliyor. Bu tarafa yaklaştığı belli."

Kadının gözleri korkuyla açılmıştı. "O geliyor," diye fısıldadı. "O geliyor." Başını çevirip omzunun üzerinden sanki oraya kaçmayı düşünürmüş gibi çamaşırhaneye baktı. Fakat sonra fikrini değiştirdi ve onlarla beraber dar sokağa daldı. Sinemanın arka tarafına geldiklerinde, Cynthia ve Steve onun arkasında kalmışlar, yetişmek için koşuyorlardı.

4

Kadın, "Emin misiniz..." derken ileriden bir el fenerinin yanıp söndüğünü gördüler. Tek sıra oldular. Steve öndeki kadınla arkasındaki Cynthia'nın arasında kalmıştı. Sağ elini uzatıp kadının buz gibi elini tuttu ve sonra da sol elini arkasındaki Cynthia'ya uzattı. Genç kızın eli daha sıcaktı. El feneri tekrar yanıp sönmüş ve bu kez üst üste konmuş iki sandığı göstermişti.

Yaklaştıklarında, bir ses, "Tırmanın şunların üstüne," diye fısıldadı. Steve bu sesi duyduğuna çok sevinmişti.

"Patron?"

"Evet, benim." Marinville'in sesi gülümsüyormuş gibi çıkıyordu. "Tuluma bayıldım, çok erkeksi. Hadi, gel bakalım buraya, Steve."

"Biz üç kişiyiz."

"Tamam, tamam, ne kadar kalabalık olursak o kadar iyi."

Siyah saçlı kadın sandıkların üzerine çıkmak için eteklerini biraz kaldırınca, Steve patronunun uzanarak baktığını gördü. Bu adam kıyamet kopsa da kadın bacağına bakmaktan hiç bıkmayacaktı galiba.

Steve kadının arkasından Cynthia'ya yardım etti ve sonra kendisi de sandıkların üzerine tırmandı. Pencereden içeriye başını sokup süzülmeye çalışırken, üstteki sandığı itmiş ve yere düşürmüştü. Bunun, siyah saçlı kadını ölümüne korkutan adamı kandırmak için yeterli olup olmayacağını bilmiyordu, ama yine de hiç yoktan iyiydi.

İçeriye süzülüp doğruldu ve ayaklarının üzerine kalkar kalkmaz patronuna sarıldı. Marinville, güldü. Hem şaşırmış, hem de memnun olmuştu. "Hey Steve, öpebilirsin tamam, ama dilini kullanma lütfen."

Steve onu omuzlarından tuttu ve sırıtarak, "Seni öldü sandım, patron," dedi. "Motosikletini kumlara gömülü bulduk."

Marinville bunu duyduğuna sevinmişti. "Demek onu buldunuz ha! Orospu çocuğu!"

"Yüzüne ne oldu?"

Marinville elindeki fenerini çenesinin altına tuttu ve yüzünü, korku filmlerindeki ürkütücü suratlara benzetti. Bumu berbat görünüyordu. Bu yüzle sırıtışıysa, manzarayı daha da kötüleştiriyordu. "Bu suratla yazarlar derneğinde bir konuşma yapsam sonunda beni dinlerler mi acaba, ne dersin?"

Cynthia şaşkınlıkla, "Aman Tanrım! Biri canınızı çok fena yakmış," dedi.

"Bunu Entragian yaptı. Onu gördünüz mü?"

Steve, "Hayır," dedi. "Fakat gördüklerim ve duyduklarımdan sonra görmek istemem doğrusu."

O sırada tuvaletin kapısı açıldı ve kapıda kısa saçlı, soluk yüzlü ve tişörtü kan içinde bir çocuk göründü. Elindeki feneri oynattı ve yeni gelenlerin yüzlerini teker teker inceledi. Steve birden yapbozun parçalarını birleştirdi.

Çocuk, "Sen Steve misin?" diye sordu.

Steve başıyla onayladı. "Evet, ben Steve Ames'im. Bu, Cynthia Smith. Sen de herhalde benim telefonda konuştuğum kişi olmalısın."

Çocuk belli belirsiz gülümsedi.

"Zamanlaman harikaydı, David. Ne kadar *mükemmel* olduğunu tahmin edemezsin. Seninle tanıştığıma sevindim. İsmin David Carter, değil mi?"

Çocuğa doğru birkaç adım attı ve elini sıkarken çocuğun yüzünde gördüğü şaşkınlık ifadesinin keyfini çıkardı.

"Soyadımı nasıl bildiniz?"

Steve'in bıraktığı eli şimdi Cynthia yakalamış ve sıkmaya başlamıştı. "Sizin karavanı bulduk ve Steve senin beyzbol kartlarını karıştırdı."

Steve, David'e, "Sence Cleveland hiç Dünya Kupası kazanacak mı?" diye sordu.

David hafifçe gülümseyerek, "Umurumda değil, yeter ki bir maç daha oynadıklarını görecek kadar hayatta kalayım," diye cevap verdi.

Cynthia çamaşırhaneden çıkan kadını göstererek, "Bu da..." diye başladı.

Siyah saçlı kadın, "Audrey Wyler," dedi ve, "Diablo Madeni'nde danışman jeolog olarak çalışıyorum. Daha doğrusu çalışıyordum," diye devam etti. Sonra kadınlar tuvaletindeki boş içki şişelerine, bira kutularına ve duvardaki balık resmine kocaman açılmış, şaşkın gözlerle baktı. "Şu anda ne olduğumu ben de bilmiyorum. Kendimi bayat bir köfte gibi hissediyorum."

Konuşurken yavaşça dönerek Johnny Marinville'e baktı ve sonra Steve'i ilk gördüğünde söylediğini tekrarladı: "Buradan hemen gitmeliyiz."

"Kasabadan gitmeliyiz. Arkadaşınız yolun kapalı olduğunu söylüyor ama ben başka bir yol biliyorum. Toprak setin alt kısmında, otobana çıkan bir yol var. Orada en az altı tane ATV de bulunur."

Johnny Marinville, "Bu bilgi işimize yarayabilir tabii, ama şu anda bunu düşünemeyiz," dedi. Steve'in çok iyi bildiği o yatıştırıcı, yumuşak sesiyle konuşuyordu. Edebiyatla ilgili konuşmalarına gelen ve çoğu elli altmış yaşlarında olan kadınlarla hep böyle konuşurdu. "Önce bir durum değerlendirmesi yapmamız gerekiyor. Hadi, sinema salonuna geçelim, orası oldukça teçhizatlı."

Kadın, "Siz aptal mısınız?" dedi. "Konuşacak ne var ki? Buradan *hemen gitmemiz* gerekiyor." Etrafına baktı. "Burada olanları anlamıyorsunuz galiba. Collie Entragian denen bu..."

Marinville elindeki feneri kaldırıp yüzüne tuttu ve, "Yüzümden de anlaşılacağı gibi, o adamla tanıştım," dedi. "Hadi benimle gelin de biraz konuşalım, Bayan Wyler. Buradan gitmekte acele ediyorsunuz tabii, ama en iyisi önce konuşmak. Marangozların bir deyimi vardır, iki kez ölç, bir defa kes, derler. Ne kadar doğru, değil mi?"

Audrey Wyler, birkaç saniye tereddütle onu süzdü, fakat Johnny'nin hiç beklemeden yürüdüğünü görünce onu takip etti. Steve ile Cynthia da onların peşinden yürüdü. Dışarıda esen şiddetli rüzgâr hâlâ uğulduyordu.

5

Gecenin karanlığında simsiyah görünen bir araba, Desperation'ın güneyindeki Çin Çukuru denen yerden yavaş yavaş kuzeye doğru gidiyordu. Arabanın farları sönüktü, çünkü direksiyonun arkasındaki kişi gece karanlığında ve toz toprak arasında bile önünü rahatça görebiliyordu.

Araba kasabanın güney bölgesinden yavaşça ilerledi. Üzerinde MEKSİKA YEMEKLERİ yazılı tabelanın üstü neredeyse tamamen kumlarla kaplanmıştı. Araba belediye binasına doğru ilerledi ve otoparka girip eski yerinde durdu. Direksiyonun arkasındaki iriyarı kişi boğuk bir sesle, eski bir şarkının nağmelerini mırıldanıp duruyordu.

Sürücü koltuğundaki yaratık motoru kapatmış, başını önüne eğmiş ve parmaklarıyla direksiyon üzerinde tempo tutmaya başlamıştı.

Birden nereden çıktığı belli olmayan bir akbaba, arabanın üzerine doğru geldi ve rüzgârda birkaç kanat çırptıktan sonra arabanın kaputuna

kondu. Ardından iki akbaba daha gelip aynı yere kondular. Bir üçüncüsü, arkadaşlarına doğru korkunç bir çığlık attı ve motor kaputuna pisledi.

Hepsi birden sıraya dizilmiş ön camdan içeriye bakıyorlardı.

Direksiyondaki sürücü, "Yahudiler ölmeli," diye mırıldandı. "Katolikler ve Mormonlar da tabii. *Tak*."

Arabanın kapısı açıldı ve iriyarı yaratık yavaşça aşağıya inerek kapıyı gürültüyle kapadı. Şapkası koltuğunun altındaydı ve bir elinde Mary'nin masanın üzerinden kapmış olduğu kısa namlulu çifte vardı. Ön kapıya doğru yürüdü. Merdivenlerde iki çakal oturuyordu. Hayvanlar huzursuzca sızlanıyor ve yaklaşan adama doğru sırıtarak bakıyorlardı. Yaratık onlara hiç aldırış etmeden yanlarından geçti.

Kapıya doğru uzandı ve o anda donup kaldı. Kapı aralık duruyordu. Rüzgâr kapıyı çarpmış, fakat tam olarak kapayamamıştı.

"Nedir bu, Tanrı'nın cezası?" diye homurdanıp kapıyı açtı. Merdivene koşup yukarıya çıkarken, şapkasını başına takmış, silahı da durmadan bir elinden diğerine geçirip oynamaya başlamıştı.

Merdiven başında ölü bir çakal yatıyordu. Hücrelerin bulunduğu salona açılan kapı da ardına kadar açıktı. Neler göreceğini anlamış gibi içeriye girdi ve öfkeyle, korkunç bir nara attı. Dışarıda, kapının önünde oturan çakallar sızlandılar ve çişlerini yaptılar. Polis arabasının motor kaputu üzerinde duran akbabalar da yaratığın korkunç narasını duymuşlar, kanatlarını çırpıp havalanmak üzereyken vazgeçip yine aynı yere konmuşlardı.

Salondaki hücrelerin hepsinin kapıları açıktı ve içlerinde kimse yoktu.

Kapı eşiğindeki yaratık, "O çocuk!" diye fısıldadı. "O küçük keş!"

Bir süre daha orada durdu ve sonra yavaşça odaya girdi. İfadesiz yüzündeki gözleri fıldır fıldır dönüp duruyordu. Şapka, saçların itmesiyle tekrar yukarıya doğru yükseliyordu. Yaratığın kafasında, şapkanın bir önceki sahibine göre çok daha fazla saç vardı. Collie Entragian'ın yanında alıp götürdüğü kadın, bir altmış beş boylarında, yaklaşık altmış kilo ağırlığındaydı. Bu yaratık ise, onun çok iri bir kız kardeşi gibiydi; boyu bir doksan civarında, kilosu ise doksanın üzerinde olmalıydı. Buraya geri dönmeden önce üstüne, kasaba halkının Çin Çukuru dediği madende bulduğu bir iş tulumunu geçirmişti. Tulum göğüslerde ve kalçada biraz dar gibi duruyordu, ama yine de eski giysilerinden çok daha rahattı. Eski giysiler, Ellen Carver'ın eski istekleri, arzuları gibi işe yaramazlardı artık. Bu yaratığın üzerinde, ayrıca, Entragian'ın kemeri, polis rozeti ve şapkası vardı, adamın silahını da kalçasına takmıştı.

Elbette takmıştı çünkü bundan böyle Pecos'un batısında, tek kanun Ellen Carver'dı. Yasaları uygulamak artık onun göreviydi ve görevini yapmasını engellemek isteyenler bunun cezasını çekeceklerdi.

Tıpkı eski oğlu gibi.

Elini iş tulumunun göğüs cebine attı ve küçük bir biblo çıkardı. Bu, gri taştan yapılmış bir örümcekti. Hayvanın sol ayaklarından biri kopmuştu ve biblo, Ellen'ın avcunda hafifçe yan yatıyordu. Hayvan yine de çirkinliğinden ve kötülüğünden hiçbir şey kaybetmemişti. Oyulmuş mor taştan gözleri çenesinin hemen üstündeydi. Açık duran ağzından çıkmış olan dili, minik bir çakalın sırıtan başı şeklindeydi. Örümceğin sırtında, hafifçe kemana benzeyen bir şekil görülüyordu.

Masanın yanında duran yaratık, "*Tak*!" dedi. Yüzü, bir hamur parçası gibi gevşek ve yumuşaktı, on saat kadar önce kızına hikâyeler okuyan ve onunla birlikte sıcak çikolata içen kadının yüzünün acımasız bir taklidi gibiydi. Ancak gözleri canlıydı ve bu gözlerde, avcunda tuttuğu örümceğin gözlerinde görülen zalim ifade vardı. Kadın örümceği diğer avcuna alıp havaya kaldırdı, masanın üzerindeki ampule doğru tuttu ve, "*Tak ah wan!*" dedi, "*Tak ah lah! Mi him, en tow! En tow*!"

Birden etrafta hışırtıya benzer sesler duyuldu ve merdiven altından, karanlık köşelerden ve dolap altlarından çıkan bir sürü örümcek, hızlı hızlı yürüyüp gelerek yaratığın çevresinde toplandı. Yaratık, elindeki taştan yapılmış örümceği masaya doğru indirdi.

"*Tak!*" diye hafifçe bağırdı. "*Mi him, en tow.*"

Örümcekler arasında bir kıpırdanma oldu. Sonra hayvanlar iki sıra halinde dizildi ve kapıya doğru yürümeye başladılar. Collie Entragian tarafından Çin Çukuru'na götürülmeden önce Ellie Carver olan yaratık, şimdi hareketsiz durmuş, örümceklerin arkasından bakıyordu. Orada öylece, hareketsiz olarak bir süre kaldıktan sonra örümcek bibloyu tekrar cebine soktu.

Boş odaya baktı ve, "Yahudilerin ölmesi gerekiyor," dedi. "Katolikler ve Mormonlar da ölmeli. Durdu, "Dua eden küçük çocuklar da ölmeli," diye ekledi.

Yaratık, Ellen Carver'ın ellerini kaldırdı ve yine kadının parmaklarıyla, onun köprücükkemiklerine meditasyon yapar gibi hafif hafif vurmaya başladı.

III. KISIM

AMERICAN WEST: EFSANEVİ GÖLGELER

– Birinci Bölüm –

1

Steve, "Vay canına!" dedi, "Harika bir şey bu!"

Cynthia, "Bana sorarsan çok tuhaf," dedi ve sonra yaşlı Billingsley'yi üzüp üzmediğini anlamak için başını çevirip baktı. Fakat yaşlı adam orada değildi.

Johnny, "Küçük hanım," dedi. "Sizin neslin kendimiz yaptık diyebileceği tek şey yerli yersiz tuhaf kelimesini kullanmak olabilir. Bu tuhaf değil. Aslında oldukça güzel bir şey."

Cynthia yine, "Garip," dedi, ama bu kez gülümsüyordu.

Johnny, bu sinema salonunun II. Dünya Savaşı'nı takip eden yıllarda yapıldığını tahmin ediyordu. Salonlar yirmili ve otuzlu yıllardaki kadar geniş olmasa da, alışveriş merkezlerindekiler gibi ayakkabı kutusu kadar da değildi.. Billingsley, beyaz perdenin üst kısmındaki spotlarla ön taraftaki orkestra yerinin ışıklannı yakmış, ortalığı aydınlatmıştı. Salon oldukça büyük olmasına karşın, donuk ve kişiliksizdi. Duvarlarda birkaç süslü aplik kalmıştı, ama eskisi gibi göz kamaştırmıyorlardı. Koltuklann çoğu yerindeydi, ancak kırmızı kadife kumaşlan solmuş ve yer yer yırtılmıştı, aynca küf kokuyorlardı. Kocaman beyaz perdede, hiç kuşkusuz bir sürü Rock Hudson, Doris Day ya da Charles Heston filmi gösterilmiş olmalıydı. Perde en azından altı metre yüksekliğinde ve on iki metre boyundaydı. Johnny, oturduğu yerden perdenin bir arabalı sinema perdesi büyüklüğünde olduğunu tahmin etti.

Perdenin ön kısmında bir sahne vardı, ama bu sinema yapıldığında vodvilin modası geçmiş olmalıydı. Acaba hiç kullanılmış mıydı? En azından politikacıların konuşmaları, lise mezuniyet günleri ve bazı kutlamalarda kullanılmış olmalıydı. Ne için kullanılmış olursa olsun, buraya eğlenmek için gelmiş olan insanlar, hiç kuşkusuz bu sahnenin günün birinde bu tür bir işe yarayacağını düşünmemişlerdi.

Johnny etrafa bakıp Billingsley'yi aradı. Yaşlı adam için biraz endişelenmeye başlamıştı ama onun tuvaletlerin olduğu taraftan, bulundukları sahne arkasına doğru açılan dar koridordan geldiğini gördü. *Herhalde*

ihtiyar kimseye fark ettirmeden bir tek atmak için oraya gitti, diye düşündü. Ama yaşlı adam yanından geçerken, Johnny ondan içki kokusu almamıştı. Halbuki içkiyi bıraktıktan sonra bu kokuyu kaçırması mümkün değildi.

Billingsley'nin peşinden sahnenin üzerine çıktıklarında Johnny, *Collie Entragian'dan Kurtulanlar Derneği'ni kuruyoruz*, diye düşündü. Orkestra ışıklarının altında gölgeleri uzun ve soluk görünüyordu. Billingsley ışıkları sahnenin sol girişindeki kutudan yakmıştı. Dışarıdan rüzgârın uğultusu duyuluyordu. Bu ses Johnny'nin kanını donduruyordu ama aynı zamanda sesin bir çekiciliği de vardı. Yine de bu çekiciliğin ne olduğunu bilmiyordu.

Ah, yalan söylemeyi bırak. Biliyorsun. Billingsley ve arkadaşları da bunu biliyor ve onun için buraya geldiler. Senin o sesi duymanı Tanrı istedi ve böyle bir yer de, sesler için doğal bir güçlendirici görevi yapar. Hatta eski dostlarınla perdenin önüne oturup, efsanevi gölgeler altında geçmişe kadeh kaldırırsan, o sesi çok daha iyi duyabilirsin. Bu ses, bırakmanın en mantıklı seçenek olduğunu söylüyor. Bu ses, aslında boşluk ve sıfır zevkinin bir tuzağı.

Tozlu sahnenin tam ortasında büyük bir halının üzerine birkaç koltuk, divan, abajur, bir sehpa ve hatta bir televizyon konarak güzel bir salon oluşturulmuştu. Tüm bu mobilyalar alışveriş merkezlerindeki mobilya teşhir salonlarına benziyordu. Johnny, *Alacakaranlık Kuşağı* dizisinin bölümlerinden birini Eugene Ionesco yazmış olsa sahnenin böyle görüneceğini düşündü. Dekorasyonun en dikkat çeken parçası meşe ağacından bardı. Billingsley lambaları teker teker yakarken, Johnny de elini ahşabın üstünde gezdirdi. Elektrik kabloları perdenin alt kısmındaki ufak deliklere giriyordu. Deliklerin genişlememesi için üstlerine izole bant yapıştırılmıştı.

Billingsley barı işaret etti. "Bu bar, eski Circle Çiftliği'nden gelmişti. Clayton Loving'in müzayedesinden alınmıştır. Buzz Hansen'le ikimiz onu on yedi dolara kapattık. Buna inanabiliyor musun?"

Johnny, "İnanılacak gibi değil," diyerek başını salladı. Bu barın Soho'daki küçük dükkânlarda kaça satılacağını tahmin etmeye çalışıyordu. Barın kapağını açtı ve dolu şişeleri gördü. İyi içkilerdi. En iyisi değildi belki ama iyiydi. Kapakları aceleyle kapadı. Şişeler ona diğer barda Owl's Club'tan aldığı yarım şişe viskinin aksine çok davetkâr gelmişti.

Ralp Carver koltuklardan birine oturmuş, boş koltukları dalgın gözlerle seyrediyordu. David televizyona doğru giderek, "Bu televizyon çalışıyor mu acaba?" diye sordu. Sonra alttaki videoyu gördü. "Ah, bir de video cihazı varmış altında." Eğildi ve video cihazının üzerine dizilmiş olan birkaç kasete baktı.

Billingsley, "Evlat..." diye başladı, fakat sonra sustu.

David kasetleri alıp üzerindeki yazılara baktı; *Seks Delileri*, *Pis Acemiler*, *Kokpit Aşıkları 3* gibi başlıklar görünce, "Siz bunları mı seyrediyordunuz?" diye sordu.

Billingsley omuzlarını sikti. Yorgun ve utanmış görünüyordu. "Bizler artık rodeo yapamayacak kadar yaşlandık evlat. Belki bir gün bunu sen de anlarsın."

David ayağa kalktı. "Hey, bu beni ilgilendirmez zaten. Sadece merak ettim o kadar."

Cynthia, Steve'in önüne geçerek, "Hey, Steve, şuna baksana," dedi ve kollarını kaldırıp ışığı arkaya alarak, perdenin üzerinde bir kuş şekli oluşturdu. "Ne güzel değil mi? Tam bir karga oldu işte."

Steve onun yanına geldi ve güldü. Sonra kollarını göğsünde birleştirdi ve bir parmağını aşağıya doğru kıvırdı.

Cynthia, "Bir fil!" diyerek güldü. "Harika!"

David de onunla birlikte güldü. Sesi rahatlamış ve neşeliydi. Babası da perdeye bakıp güldü.

Cynthia, "Lubbock'lu bir çocuk için hiç de fena sayılmaz!" dedi.

"Hey, benimle dalga geçme, yoksa sana yine 'yavrum' derim."

Kız gözlerini kapadı ve dilini çıkarıp parmaklarını da kulaklarına soktu. Bu haliyle Terry'ye öylesine benzemişti ki, Johnny kendini tutamadı ve bir kahkaha attı. Fakat bu kahkahadan korkmuş gibiydi. Çünkü başına gelenlerden sonra, bir daha asla gülmemeye karar vermişti... En azından böyle basit şeylere gülmeyecekti.

Sahnedeki eşyalar arasında dolaşıp her şeyi inceleyen Mary Jackson birden başını kaldırdı ve Steve'in yaptığı file baktı. Sonra, "Ben de sizlere bir New York manzarası çizebilirim," dedi.

Cynthia alaycı bir tavırla, "Eminim yaparsın!" dedi.

David, "Hadi, görelim bakalım!" dedi. Gözlerini sevdiği bir filmin başlamasını beklemiş gibi beyaz perdeye dikmiş merakla bakıyordu.

Mary, "Pekâlâ," dedi ve ellerini yukarıya doğru kaldırıp parmaklarını açtı. "Evet, nasıldı bakalım... Bir saniye izin verin bana... Bunu bir yaz kampında öğrenmiştim, ama üzerinden uzun bir süre geçti tabii..."

"Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz böyle?"

Tiz ses Johnny'yi adeta yerinden zıplatmış, Mary de bir çığlık atmıştı. Eski sinema perdesi üzerinde şekillenmeye başlayan gökdelen gölgeleri birden gözden kaybolmuştu.

Audrey Wyler, sahnenin sol girişiyle odanın eşyaları arasında, yüzü solmuş, gözleri iri iri açılmış halde duruyordu. Gölgesi beyaz perdenin üzerine Batman'in pelerini gibi düşmüştü, ama onun bundan haberi yoktu.

"Siz delirmiş olmalısınız. O manyak şu anda dışarıda bir yerlerde bizi arıyor. Duyduğun araba sesini unuttun mu, Steve? O geri döndü! Siz ise burada oturmuş... Işıkları açmış... Oyun oynuyorsunuz!"

Billingsley, "Işıkların hepsini yaksak bile dışarıdan görünmez," dedi. Yaşlı adam düşünceli bir ifadeyle gözlerini Audrey'ye dikmişti. Johnny, *ihtiyar sanki bu kadını tanıyormuş gibi*, diye düşündü. Belki de izledikleri filmlerden birindeydi. Billingsley, "Burası bir sinema salonu, unuttun mu?" diye devam etti. "Hiçbir ışık ve ses dışarıya sızmaz. Ben ve arkadaşlarım da zaten bunun için buraya gelirdik."

"Ama o bizi her yerde arıyordur. İyice ararsa bizi mutlaka bulacaktır. Desperation'da saklanacak fazla yer yok."

Ralph Carver elindeki Ruger 44'ü kaldırarak, "Bırak gelsin," dedi. "Küçük kızımı öldürdü ve karımı kaçırdı. Onun nasıl biri olduğunu ben de en az senin kadar biliyorum, genç hanım. Bırak gelsin! Geleceği varsa göreceği de var."

Audrey bir süre kararsızlıkla Ralph'e baktı. Adam da ona boş bakışlarla karşılık verdi. Audrey gözlerini çevirip Mary'ye baktı, fakat sonra yeniden Billingsley'ye döndü. "Buraya gizlice, bize belli etmeden bile girebilir. Böyle bir yerde içeriye girebileceği bir sürü delik vardır mutlaka."

Billingsley başını sallayarak, "Evet, var," dedi. "Ama kadınlar tuvaletindeki pencere dışında hepsi kapalı ve kilitli. Biraz önce oraya gittim ve girdiğimiz pencereye bir sürü boş bira şişesi koydum. Oradan girmeye çalışırsa, şişelere çarpıp yere düşürecek ve kıracaktır. Biz de şişelerin seslerini duyup hazırlanacağız. Buraya girdiğinde onu öyle bir delik deşik edeceğiz ki, daha sonra süzgeç olarak kullanılabilecek." Bu sırada Johnny gözlerini kızın yüzünde ve şahane bulduğu bacaklarında gezdiriyordu.

Audrey, Billingsley'ye dünyanın en aptal insanına bakar gibi baktı. "Sen hiç anahtar denen bir şeyden bahsedildiğini duymadın mı, ihtiyar? Bunun gibi küçük kasabalarda, polisler tüm işyerlerine rahatça girebilir, çünkü hepsinin anahtarı onlarda vardır."

Billingsley dudaklarını büzüp başını salladı. "Tamam, açık olan, çalışan işyerlerinin anahtarları olabilir tabii. Ama American West yıllardır beri kapalı. Kapılar sadece kilitli değil ayrıca tahtalarla çivilenmiş. Çocuklar buraya eskiden yangın merdiveninden giriyordu, fakat geçen mart ayında merdiven yıkıldı. Sanırım burada güvendeyiz."

Johnny, "En azından sokaktan daha güvenli," diye ekledi.

Audrey ellerini kalçalarına koyarak Johnny'ye döndü. "Ee, peki burada neler yapmayı düşünüyorsunuz bakalım?" diye sordu. "Burada kalıp şu beyaz perdede gölge oyunlarınıza devam mı edeceksiniz yani?"

Steve, "Sakin ol," dedi.

Kadın sert bir sesle, "*Sen sakin ol!*" dedi. "*Ben bu lanet yerden bir an önce çıkıp gitmek istiyorum!*"

Johnny, "Bunu hepimiz istiyoruz, ama henüz zamanı değil," dedi. Sonra diğerlerine bakıp, "Başka şekilde düşünen var mı?" diye sordu.

Mary, "Bu gece karanlığında sokağa çıkmak delilik olur, bunu yapamayız," dedi. "Dışarıda korkunç bir rüzgâr, hatta fırtına var. Toz topraktan göz gözü görmüyor, hepimizi rahatça yakalayabilir."

Audrey ısrarcıydı. "Peki ama yarın güneş doğduğunda, fırtına dinmiş bile olsa ne değişecek ki?" Bunu Johnny'ye bakarak sormuştu.

Johnny, "Bana öyle geliyor ki, dostumuz Entragian fırtına kesilene kadar ölmüş olacaktır," diye cevap verdi. "Tabii henüz ölmemişse."

Ralph ona baktı ve başıyla onayladı. David televizyonun önüne çömelip ellerini dizlerinin arasına almış, dikkatle Johnny'ye bakıyordu.

Audrey, "Neden?" diye sordu. "Nasıl yani?"

Mary, "Onu görmedin mi?" diye sordu.

"Gördüm tabii... Ama bugün değil. Bugün sadece sesini duydum o kadar. Kendi kendine bir şeyler söylenip duruyordu. Aslında onu önceki günden beri görmedim. Peki ama neden?"

Ralph genç kadına bakıp, "Buralarda radyoaktif bir şeyler var mı acaba?" diye sordu. "Yani, nükleer atıkların konduğu ya da eski silahların depo edildiği bir yer var mı? Savaş başlıkları veya benzeri nükleer şeyler işte. Çünkü bu adam parça parça eriyor gibi."

Mary, "Bu hastalığın radyoaktiviteyle ilgili olduğunu pek sanmıyorum," dedi. "Bununla ilgili bazı resimler görmüştüm ve..."

Johnny ellerini kaldırarak, "Bir saniye beni dinlerseniz bir önerim var. Bence en iyisi hep beraber oturalım ve bu konuyu tartışalım, tamam mı? Hem vakit geçirir, hem de bundan sonra neler yapabileceğimiz konusunda bir karara varmış oluruz. Ne dersiniz?" dedi. Bunu söylerken, o tatlı, kadınları kandıran gülümsemesiyle Audrey'ye bakmıştı. Genç kadın tamamıyla olmasa bile biraz yumuşamış görünüyordu. Johnny, eski çekiciliğini kaybetmediğine sevinmişti. "Hem böylece, gölge oyunu gibi saçmalıklarla vakit kaybetmemiş oluruz, öyle değil mi?"

Kimseden ses çıkmadığını gören Johnny, onları sırasıyla süzdü. Audrey, seksi giysisiyle halının ucunda duruyor, David televizyonun yanında onları dinliyor, Steve ile Cynthia eski bir koltuğun kenarlarında oturuyor, Mary kollarını bir okul öğretmeni gibi göğüslerinin altında kavuşturmuş, beyaz perdenin yan tarafında duruyordu. Tom Billingsley ellerini arkasında kenetlemiş, barın üst rafına bakıyordu. Ralph ise, sol gözü

neredeyse tamamen kapanmış olarak, bir kollukta oturuyordu. Collie Entragian'dan Kurtulanlar Derneği'nin üyeleri hazırdı.

Johnny, *Ne ekip ama*, diye düşündü.

"Konuşmamız için bir neden daha var," diye devam etti. Beyaz perdenin üzerine düşmüş olan gölgelere bir göz attı. Dev kuşların gölgeleri gibi görünüyorlardı. O anda, Entragian'ın kendisine, akbabaların osurduğunu anlattığı geldi. Bunu yapan tek kuş akbabaydı. Adam, *hepimiz neden sorusunu çoktan geçtik*, demişti. Johnny bunun hayatında duyduğu en korkunç şey olabileceğini düşündü, çünkü doğruydu.

Johnny içindeki bir ses kendisine bir şeyler söylemiş de onu onaylıyormuş gibi yavaşça başını salladı. Sonra, "Hayatımda çok garip şeyler gördüm ama," diye devam etti, "doğaüstü bir deneyimim hiç olmamıştı. Yani, bir bakıma, bugüne kadar diyebilirim. Beni en çok korkutansa olanların hâlâ devam ettiği. Bilmiyorum. Emin olduğum tek şey, son birkaç saatte yaşadıklarımızı açıklayamadığım."

Audrey neredeyse ağlayacakmış gibi, "Neden bahsediyorsun?" diye sordu. "Başımıza gelenler yetmiyormuş gibi bir de bu hikâyeleri mi dinleyeceğiz yani?"

Johnny kendisinin bile tanımakta zorlandığı sevecen bir sesle, "Evet," dedi. "Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecektir."

Mary, "Karnım tokken daha iyi dinler ve konuşurum," dedi. "Acaba buralarda yiyecek bir şeyler var mıdır?"

Tom Billingsley hafifçe kımıldadı, utanmış görünüyordu. "Şey, korkarım pek bir şey yok. Daha çok akşamları gelir ve bir şeyler içerek gevezelik ederdik."

Mary içini çekerek, "Bende öyle düşünmüştüm zaten," dedi.

Billingsley sahnenin sağ girişini göstererek, "Marty Ives birkaç gün önce bir paketle gelmişti. Sardalye olabilir. Tuzlu bisküviyle sardalye yemeyi çok sever."

Mary, "Iyy," dedi, pek hoşlanmış görünmüyordu, ama Johnny birkaç saat sonra onun gözüne güzel görüneceklerinden emindi.

Billingsley, "Ben gidip bir bakayım, belki başka bir şeyler daha getirmiştir," dedi. Sesi pek umutlu değildi.

David ayağa kalkıp, "İsterseniz ben bakarım," dedi.

Yaşlı adam omuzlarını silkti. Şimdi, Marty Ives'in sardalyelerini pek düşünmüyor gibiydi. Gözlerini Audrey Wyler'a dikmişti. "Sahneden inince sol tarafta elektrik düğmesini göreceksin," dedi. "Tam önünde birkaç raf vardır. Buraya yiyecek getirenler paketlerini genellikle o raflara koyardı. Orada bir şeyler bulabilirsin. Belki bisküvi de vardır."

Johnny, "Demek en azından biraz olsun gıda almayı da düşünmüyorsunuz," dedi. Yaşlı veteriner ona şöyle bir bakıp tekrar omuzlarını

silkti ve sonra gözlerini yine Audrey'nin bacaklarına çevirdi. Kadın onun bakışlarından pek rahatsız olmuşa benzemiyordu.

David sahnenin kenarına doğru yürüdü, fakat birden durdu ve geriye dönüp 45'lik silahı aldı. Başını çevirip babasına baktı. Ancak babası dalgın gözlerle sinema salonunun eski koltuklarını seyrediyordu. David tabancayı kabzası dışarıda kalacak şekilde kot pantolonunun cebine yerleştirdi ve sahneden inmek üzere Billingsley'nin yanından geçerken, "Musluklardan su akıyor mu acaba?" diye sordu.

"Burası çölün ortasında. Bir bina kapandığı zaman hemen suyunu keserler."

"Bu çok kötü işte. Üzerime sürdüğüm sabundan hâlâ kurtulamadım, artık kaşınıyorum."

David onların yanından ayrıldı ve yaşlı adamın söylediğini yapıp, ışığı yaktı. Johnny biraz rahatlamıştı, ama yine de çocuğun karşısına korkunç bir şeyin çıkacağını düşünmekten alamadı kendini. O sırada, Billingsley'nin kendisine baktığını fark etti.

Yaşlı veteriner, "Çocuğun orada yaptığı şey, yani o parmaklıkların arasından sıyrılıp çıkması imkânsız bir şeydi, değil mi?" dedi.

Johnny başıyla onayladı. "Evet, bunu yapmasaydı hâlâ o parmaklıkların arkasında olacaktık." Bunu söylerken, adeta bir mucize yaşadıklarını düşündü. Bunu hemen not etmeliydi, ama not defterini yol kenarına düşürmüş, oradan alamamıştı. "Sen de mi öyle düşünüyorsun?"

Billingsley, "Hepimiz onun ne yaptığını gördük," dedi. "Çıplak vücuduna sabun sürdü ve parmaklıkların arasından bir yılan gibi süzülüp çıktı. Bu çok kolay gibi görünüyor, ama sana bir şey söyleyeyim dostum, bunu Houdini bile kolaylıkla yapamazdı. Başı orada sıkışıp kalabilirdi ama sıkışmadı." Adam diğerlerine tek tek baktı. Ralph artık koltuklar yerine Billingsley'ye bakıyordu ama Johnny onun yaşlı adamın ne dediğini duyduğunu sanmıyordu, belki de bu daha iyiydi.

Mary, "Sözü nereye getirmek istiyorsunuz?" diye sordu.

Billingsley, "Bilmiyorum," dedi. "Fakat bana öyle geliyor ki, bu çocuğun etrafında toplanmalıyız. Eskilerin bir sözü vardır: 'Soğuk bir gecede her kamp ateşi işe yarar.'"

2

Yaratık, çakal ölüsünü yerden alıp inceledi. Sonra, "Vücut ölür, ruh ayrılır; sadece *sarx* kalır," diye mırıldandı. "Bu her zaman böyle olmuştur ve her zaman da böyle olacaktır. Yaşam berbattır ve sen ölürsün."

Hayvanın leşini yerden aldı, parçalanmış başı ve ayakları sallanıyordu, onu aşağıya indirdi. Çakal leşi kucağındayken belediye binasının açık kapısında bir süre durdu ve rüzgârın uğultusunu dinleyerek, toz toprak içinde karanlığı seyretti.

Sonra, "*So cah set!*" dedi ve hayvanı bırakmadan içeri döndü. Kapının sağ tarafındaki elbise askılarına baktı, küçük kızın cesedini yerde, perdeye sarılmış olarak görünce şaşırdı. Gözleri öfke kıvılcımlarıyla dolmuş, yüzü iyice sararmıştı.

Kollarında duran hayvan leşine bakıp, "Onu indirmiş!" diye bağırdı."Sersem çocuk, onu askıdan indirmiş!"

Evet. Beceriksiz çocuk. Kaba çocuk. *Aptal* çocuk. Son söylediği en doğrusuydu. Aptal çocuk, dua ederek ölümü hayatın duvarından silebileceğini sanıyordu. Sanki bitmiş bir kitabı yeniden açıp okuyarak sonunu değiştirebilecekmiş gibi.

Öfkesi git gide korkuyla karışıyordu, çünkü çocuk vazgeçmiyordu, tıpkı diğerlerinin vazgeçmediği gibi. Hücrelerinin kapıları açık olsa bile kaçmamalıydılar ama kaçmışlardı, çünkü çocuk, o dua eden gururlu çocuk kız kardeşini asılı olduğu yerden indirmiş ve ona küçük bir cenaze töreni yapıp perdeye sarmıştı.

Parmaklarıyla avuçlarında hafif bir sıcaklık hissediyordu. Başını eğerek bakınca, Ellen'ın ellerini ölü hayvanın karnına soktuğunu fark etti.

Çakal leşini de oradaki askılardan birine asmayı düşünmüştü, ama şimdi aklına başka bir şey gelmişti. Ölü çakalı yerde yatan küçük kızın perdeye sarılı cesedinin yanına götürdü, örtüyü açtı ve hırıltılı sesler çıkararak, şimdi sahiplendiği vücutta gelişip rahminden doğmuş olan küçük kızın cesedine baktı.

Çocuk onun üzerini örtmüştü!

Ellen'ın kanlı ellerini çakalın içinden çekti ve hayvanın leşini Kirsten'ın üzerine koydu. Hayvanın ağzını açtı ve dişlerini ölmüş kızın ensesine değdirdi. Bu görüntü, korkunç bir masaldan alınmış gibi hem dehşet verici, hem de acayipti.

Sonra, "*Tak!*" dedi ve sırıttı. Çenesinden kan sızıyordu. O sersem çocuk bunu muhtemelen göremeyecekti, ama bu manzarayı gördüğünü hayal etmek hoşuna gitmişti! Çocuk çabalarının nasıl da boşuna olduğunu, insanın saygınlığının nasıl kolayca söküp alınabileceğini görmüş olurdu.

Perdenin ucunu çakalın boynuna kadar çekti. Çakal ve küçük kız sanki birbirlerine sarılmış, sevişen sevgilileri andırıyorlardı. O çocukla babasının orada olmalarını ne kadar isterdi, tabii en çok da çocuğun. Çünkü ders verilmesi gereken biri varsa, o da çocuktu.

Tehlikeli olan, yalnızca o çocuktu.

Yaratık, güçlükle duyulan birtakım hışırtılar fark etti ve aniden dizleri üzerinde döndü. Örümcekler geri geliyordu. Büro kapılarından çıkmışlar, iki sıra halinde sola dönüp duvara tırmanmaya başlamışlardı. Duvardaki posterlerin ve ilan tahtasının üzerinden geçtikten sonra, Desperation Maden Şirketi'nin yapacağı bir toplantıyı bildiren bir ilanın üzerinde daire şeklinde toplandılar.

İş tulumu giymiş olan iriyarı kadın ayağa kalktı ve örümceklere yaklaştı. Onun geldiğini gören örümcekler sanki korkuyorlarmış gibi birden kıpır kıpır olmuşlar, sonra sakinleşmişlerdi. Kadın kanlı ellerini birleştirip, "*Ah lah*?" diyerek avuçlarını duvara doğru uzattı.

Örümcekler hareketlendi, hayvanlar önce dağıldılar, sonra eğitimli askerler gibi yürüyüp S harfi oluşturdular. Ardından tekrar dağıldılar ve bu kez İ harfi yaptılar. Arkasından sırayla N, E ve M yaptılar. Tam A harfi için harekete geçerlerken kadın bir hareket yaptı.

"*En tow. Ras.*"

Örümcekler bunu duyunca, A yapmaktan vazgeçtiler ve önceki gibi daire şeklini aldılar. Daha sonra, aldıkları emirlere göre birkaç şekil daha yaptılar.

Yaratık, "*Ten ah*?" deyince, örümcekler yeniden hareketlendiler ve bu kez yine daire şeklini aldılar. Yaratık, bir süre bu yeni şekle baktı. Sonra parmaklarını köprücükkemiklerine vurdu ve en sonunda ellerini duvara doğru salladı. Örümcekler hemen hareketlenip daireyi bozmuş ve duvardan aşağıya doğru inmeye başlamışlardı.

Yaratık arkasına döndü ve ayakları dibinden giden örümceklere bakmadan yine hole doğru yürüdü. Örümcekler istediği zaman geliyordu, önemli olan da buydu.

Binanın kanatlı kapısına geldi ve bir süre orada durup gecenin fırtınalı karanlığını seyretti. Eski sinema salonunu göremiyordu, ama bunun önemi yoktu. American West'in nerede olduğunu biliyordu nasıl olsa. Eski sinema salonu, bulunduğu yerden iki yüz metre kadar kuzeyde, kavşağın biraz ilerisindeydi. Örümceklerin sayesinde onların nerede olduğunu da öğrenebilmişti.

O dua meraklısı, sersem çocuk oradaydı işte.

3

Johnny Marinville nasıl yakalandığını onlara ayrıntılı olarak anlattı. Yıllardır ilk kez lafı uzatmamaya çalışıyordu, eleştirmenler duysa buna

inanamaz ve onu alkışlardı. Yol kenarında işerken Entragian gelmiş ve onunla sohbete başlamıştı. Ama sonra manyak polis birden değişmiş ve esrar torbasını motosiklet çantasına gizlice koyup, bunu bahane ederek onu tutuklamıştı. Çakalları, akbabaları, tüm başına gelenleri anlattı. Collie Entragian, Billy Rancourt denen adamı arabasıyla çarparak ezmiş ve öldürmüştü. Bir akbaba, o manyağın emrini dinleyip üzerine saldırmış, gözlerini oymaya kalkmıştı. O psikopat burnunu da kırmış, onu bu hale getirmişti.

Audrey Wyler'ın yüzünde, sanki inanamıyormuş gibi bir ifade vardı. Steve ve şu yolda bulduğu sıska kız Cynthia ise arada sırada anladıklarını belli etmek ister gibi birbirlerine bakıyorlardı. Johnny başına gelenleri anlatırken diğerlerine bakmıyordu. Bunun yerine odaklanmış ve gözlerini dizlerinin üzerine koyduğu ellerine dikmişti.

"Aletini ağzıma almamı bile teklif etti. Herhalde benim ağlayıp yalvarmamı filan bekliyordu, ama teklifini onun beklediği kadar korkunç bulmadığımı görünce şaşırdı. Otoritenin normal sınırları aştığı durumlarda oral seks çok standart bir taleptir, ama göründüğü gibi değildir. Tecavüz yüzeyde hâkimiyet kurma ve saldırganlıkla ilgilidir, altında ise korku ve bundan kaynaklanan öfke yatar."

Audrey alaycı bir tavırla, "Teşekkür ederiz, Dr. Ruth," dedi.

Johnny öfkeyle kadına baktı. "Daha önce homoseksüellerde tecavüzle ilgili bir roman yazmıştım. *Tiburon*. Büyük başarı sağladığı söylenemez ama pek çoğuyla konuştum ve çok şey öğrendim. Her neyse, bu psikopat beni korkutacağı yerde sinirlendirmişti. Zaten kaybedecek bir şeyim olmadığını anlamıştım. Ona, penisini ağzıma soktuğu anda kökünden koparıp atacağımı söyleyiverdim. Sonra... sonra..."

Birden sustu, ne söyleyeceğini unutmuş gibi düşünüyordu.

"Sonra onun o saçma sözcüklerinden bazılarını suratına haykırıverdim. Bu sözcükler çok saçmaydı, yani bana öyle geliyordu. Bildiğim hiçbir yabancı dile benzemiyordu, belki de uydurmaydılar... Ne anlama geldiklerini bilemiyordum..."

Mary, "*Tak* gibi bir şey miydi?" diye sordu.

Johnny başını salladı. "Bu sözcükler Entragian ve çakallara saçma gelmiyordu pek. Bunu söylediğim zaman birden şok oldu... Ve o zaman akbabayı üzerime saldırttı. Hayvan bir savaş uçağı gibi pike yaptı ve her tarafımı gagalamaya başladı."

Audrey, "Bunlara inanmıyorum," dedi. "Galiba sen ünlü bir yazarsın ve anlattıklarından kuşkulanılmasından pek hoşlanmayan birine benziyorsun, ama ben bunlara inanmıyorum."

Johnny ısrarla, "Ama bunlar gerçek," dedi. "Sen hayatında böyle bir şey görmedin mi? Tuhaf, saldırgan hayvan davranışlarını hiç duymadın mı?"

Audrey, "Bak, ben o çamaşırhanede saklanıyordum. Seninle aynı frekansta değiliz galiba," dedi.

"Ama..."

"Dinle beni, vahşi hayvan davranışlarından mı konuşmak istiyorsun? O halde Collie'den bahsedelim, tamam mı?" Audrey eğildi ve öfkeyle parlayan gözlerini Johnny'nin gözlerine dikti. "Bahsettiğin şeyleri Collie yapabilir, buna inanabilirim. Yolunun üzerine çıkan herkesi öldürdü. Bu sana yetmiyor mu yani? Bunun yanında ayrıca eğitilmiş akbabaları da katmak zorunda mısın?"

Steve araya girdi, "Peki, örümcekler de var dersem ne dersin?" diye sordu. Şimdi Cynthia'yla birlikte geniş koltuğa oturmuşlardı ve Steve'in kolu kızın omzundaydı.

"Örümcekler mi? Ne olmuş onlara?"

"Toplu olarak, asker gibi bir araya toplanan örümcekler gördün mü hiç?"

"Arkadaş toplantısı gibi mi?" Audrey kuşku dolu gözlerle ona baktı. Karşısındaki deli miydi acaba?

"Pardon yanlış ifade ettim, hep beraber hareket eden, grup halinde demek istedim. Tıpkı kurtlar gibi ya da çakallar."

Kız başını iki yana salladı.

"Peki ya yılanlar?"

"Hayır, yılan da görmedim çakal da... Hatta başında bir şapkayla bisiklete binmiş bir köpek bile görmediğimi söyleyebilirim size. Bunları ilk kez sizden duyuyorum."

O sırada David, elinde küçük kahverengi bir kesekâğıdıyla geriye döndü. Kesekâğıdı, bakkal ya da marketlerde sadece birkaç parça yiyecek veya başka küçük şeyler alanlara verilen türdendi. Bir kolunun altında bir kraker kutusu vardı. "Bir şeyler buldum," dedi.

Steve çocuğun elindekilere bakıp başını salladı "Artık Amerika'daki bütün açları doyurabilirsin, delikanlı," diyerek güldü. "Neler yiyeceğiz bakalım, David? Adam başına bir sardalye ve iki kraker mi düşüyor?"

David, "Şey, aslına bakarsanız epey bir şeyler var," dedi. "Yani sandığınızdan fazla diyebilirim... Sustu, düşünceli ve biraz da endişeli bir ifadeyle onların yüzlerine baktı. "Bunları dağıtmadan önce bir dua etmeme izin verir miydiniz acaba?"

Cynthia, "Şükür duası gibi bir şey mi?" diye sordu.

"Evet, aynen öyle."

Johnny, "Bence hiçbir mahzuru yok," dedi. "Bence şu ara hepimizin Tanrı'nın merhametine ihtiyacı var."

Steve, "Amin," dedi.

David eğildi ve elindeki kesekâğıdıyla koltukaltındaki kraker kutusunu yere, ayaklarının arasına bıraktı. Sonra ellerini açıp parmaklarını birbirine yapıştırarak, yüzünün önüne getirdi ve gözlerini kapadı. Johnny çocuğun gösterişsiz davranışlarına hayranlık duyuyordu. Hareketleri basit fakat çok güzeldi.

David, "Tanrım, yemek üzere olduğumuz bu nimetleri kutsa," diye başladı.

Cynthia, "Artık ne varsa!" dedi, fakat bunu söyler söylemez pişman oldu. David onu duymamış gibiydi ve hiç aldırmamıştı.

"Dostluğumuzu kutsa, bizi kötülüklerden koru Tanrım. Lütfen annemi de kurtar Tanrım. Amin." Sonra gözlerini açtı.

Johnny çocuğun duasından Entragian'ın deneyip başaramadığı kadar etkilenmişti.

Tabii ki etkilendim. Çünkü bunları inanarak söylüyor. Bu basit tavrıyla söyledikleri beni Papa'nın dualarından daha çok etkiledi.

David öne doğru eğildi. Bulduğu yiyecekleri açarken fakirlere çorba dağıtan bir görevli kadar neşeliydi.

Sardalye konservesi kutularından birini Mary'ye uzatarak, "Bu senin, Mary," dedi. "Kutu üstünde açacak da var."

"Teşekkürler, David."

Çocuk sırıtarak ona baktı. "Bana değil, Bay Billingsley'ye teşekkür edin. Bunlar benim değil, onun." Kraker kutusunu kadına uzattı. "Diğerlerine de verir misiniz?"

Johnny, "Alacağını al, geri kalanını bırak," dedi. "Arkadaşlar böyle der, öyle değil mi Tom?"

Veteriner ona ters bir bakış attı ama cevap vermedi.

David diğer balık konservelerini de dağıtmaya başladı ve Steve ile Cynthia'ya da birer kutu uzattı.

Fakat Cynthia, "Gerek yok, ben Steve'in kutusundan biraz alırım," diyerek almak istemedi.

"Burada herkese yetecek kadar var, merak etmeyin."

Bir kutuyu Audrey'ye, bir kutuyu Tom'a ve bir kutuyu da Johnny'ye verdi. Johnny kutuyu elinde bir iki kere çevirdi. Sonra kutuyu açtı. Balığın kokusunu alınca ne kadar aç olduğunu anladı ve büyük bir iştahla yemeye başladı. Daha önce birisi ona sardalyeye böyle bir tepki vereceğini söylese güler geçerdi.

Mary, Johnny'nin omzuna dokundu, elindeki kraker kutusunu uzatıyordu. Çenesinden balığın yağı damlıyordu. "Hadi alsana, balıkla çok güzel gidiyor," dedi.

Cynthia neşeyle, "Evet, reklamlarında dedikleri gibi her şey krakerle daha güzel," dedi.

Johnny elini uzattı ve çok az kaldığını gördü. Üç kraker aldı ama karnı guruldayınca kutuyu Billingsley'ye uzatmadan önce üç tane daha aldı. Adamla göz göze geldiler. Onun, *Houdini bile öyle çıkamazdı*, deyişini hatırladı. Bir de telefonun çekim gücü meselesi vardı. Kendi elinde çekmeyen telefon çocuğun elinde çekmişti.

Cynthia ağzındaki lokmayı çiğnerken, "Bu iyi geldi," dedi. "Yemek yemek seksten çok daha iyi."

Johnny, David'e baktı. Çocuk babasının koltuğunun kenarına oturmuş, yemeğini yiyordu. Ralph balık kutusunu açmadan dizlerinin üzerine koymuş, hâlâ kımıldamadan, sinemanın eski koltuklarına bakıyordu. David elindeki kutudan bir parça balık alıp, bir parça krakerle babasının ağzına verince, Ralph bir robot gibi çiğnemeye başladı. Johnny, David'i izlerken çocuğun yüzündeki sevgi dolu ifadeyi görünce çocuğun mahrem alanına giriyormuş gibi rahatsız oldu. Başını çevirip yerdeki kraker kutusuna baktı. Herkes yemek yemekle meşgul olduğundan kimse Johnny'nin yerdeki kutuyu alıp içine baktığını fark etmemişti.

Kraker kutusu elden ele dolaşmış, herkes en az altışar kraker yemişti, hatta Billingsley daha fazla bile almış olabilirdi, yine de kutudaki krakerlerin bir türlü bitmiyordu. Kutunun yarısı hâlâ doluydu.

4

Ralph de yemeğini yerken Carver ailesinin başına gelenleri anlatmaya başladı. Tüm olanları hatırlamak için kendini zorluyordu. Kızı Kirsten'ın merdivenden yuvarlanışı ve karısı Ellie'nin Entragian tarafından götürülüşü gözlerinin önünden bir türlü gitmiyordu. Ellie giderken, oğluna, *Korkma David, geri döneceğim*, demişti, ama Ralph on dört yıllık eşinin sesinden, bu söylediğine kendisinin de inanmadığını anlamıştı. Yine de orada olup en azından denemeye çalışmayı David'e borçluydu. Aklının onu götürmeye çalıştığı yerden geri dönmeliydi.

Ama bu zordu.

Hikâyesini bitirdiği zaman Audrey, "Çok şükür, sizin hikâyenizde hayvan krallığının başkaldırısı yoktu. Küçük kızınız ve karınız için çok üzüldüm, Bay Carver. Senin için de öyle, David."

Ralph, "Teşekkür ederim," dedi ve, "Annem hâlâ iyi olabilir," diye ekledi. Ralph oğlunun başını okşadı ve ona haklı olduğunu söyledi.

Sıra Mary'deydi. O da olanları anlattı ve Entragian'ın yedek lastiğin altındaki esrar paketini bulduktan sonra, onlara haklarını okurken, laf arasında, "Sizi öldüreceğim" cümlesini ilave ettiğini söyledi. Canavar polis, kocasını merdivenlerde hiçbir uyarıya gerek görmeden soğukkanlılıkla kurşunlamıştı.

Audrey yine, "Senin hikâyende de hayvan yok," dedi. Sonra elindeki sardalye kutusunu ağzına götürdü ve hiç çekinmeden içindeki balık yağını içti.

Mary, "Sen galiba bizi beklemesi için bir çakalı yukarıya getirdiğini duymadın," dedi. "Ya da bunu anlamak istemiyorsun." Audrey bu sözleri dinlemek istemiyormuş gibi elini salladı. Şimdi yere oturmuş, bacaklarını Billingsley'nin önünde biraz daha açmıştı. Ralph da ona bakıyordu, ama açılmış güzel bacaklarını görmüyor gibiydi.

Audrey, "Bu hayvanları evcilleştirebilirsiniz biliyorsunuz," dedi. "Onlara yeterli yiyecek verir ve köpek gibi eğitirseniz istediğinizi yaptırabilirsiniz."

Marinville kibarca,"Entragian'ın yanında, köpek gibi taşıdığı bir çakalla kasabada dolaştığını hiç görmedin mi?" diye sordu.

Kadın ona ters bir bakış attı. "Hayır, ben de onu diğer kasabalılar kadar tanıyordum. Zamanımın çoğunu madende ya da laboratuvarda geçiriyordum. Kasaba yaşamından pek hoşlandığım söylenemez."

Marinville, Steve'e döndü. "Senin hikâyen nedir, Steve?"

Ralph, Teksas aksanıyla konuşan adamın önce yanındaki Cynthia ile göz göze geldiğini, sonra Johnny'ye baktığını gördü. Steve, "Her şeyden önce," dedi. "Menajerine, yoldan bir otostopçu aldığımı söylersen prim alamam."

"Onu boş ver şimdi, bunu düşünmene gerek yok. Hadi bize olanları anlat."

Steve ile Cynthia belirli aralıklarla sözü birbirlerinden alıp başlarına gelenleri anlattılar. Laboratuvarda gördükleri ve onları çok etkileyen taş heykelciği, diğer olayları ve bir kurdun o heykelciği alıp onların önüne getirmesinin ardından olanları anlatırlarken, diğerleri şaşkın gözlerle onlara bakıyor, ağızları açık dinliyorlardı. Ralph işin içinde seksle ilgili bir şeyler olabileceğini düşünüyor, ama bunun neresinin kötü olduğunu anlayamıyordu.

Steve ile Cynthia sözlerini bitirdiklerinde Marinville, Audrey'ye baktı ve, "Hâlâ kuşkuların var mı?" diye sordu. Bunları söylerken kadını incitmek istemiyor gibi yumuşak bir sesle konuşuyordu. Ralph, *Kadının*

kendisini tehdit edilmiş hissetmesini istemiyor, diye düşündü. *Sadece yedi kişiyiz ve hepimizin kenetlenmesini istiyor. Bu konuda çok da başarısız sayılmaz.*

Audrey, "Bilemiyorum," dedi. Şaşırmıştı. "Bunlara inanmak istemiyorum, düşünmek bile beni korkutuyor, ama neden yalan söyleyesiniz ki? Tabii askılara asılmış olan şu cesetler size çok korkuttuğu için... Bilemiyorum..."

Steve, "Yani hayal görmüş olabileceğimizi mi söylemek istiyorsun?" diye sordu.

Audrey başını onayladı. "Evde gördüğünüzü söylediğiniz şu yılanlar gerçek olabilir tabii. Bu hayvanlar fırtınayı birkaç gün önceden hisseder ve kapalı mekânlara sığınırlar. Diğerlerini ise... Bilmiyorum... Ben bilimsel çalışmalar yapan biriyim ve..."

Cynthia, "Hadi ama, önüne konmuş brokoliyi yemek istemeyen çocuklar gibi ağzını sıkı sıkı kapatmış duruyorsun. Bizim söylediklerimiz de diğerlerinin anlattıklarına uyuyor işte. Şu bilimsel çalışma saçmalığını bırak artık. Olanlar ortada ve şu anda hepimiz aynı tehlikeyle karşı karşıyayız. Birbirimize inanmamız ve güvenmemiz gerekiyor, değil mi?"

Audrey, "Ama ben bu anlattıklarınıza benzer hiçbir şey görmedim!" diye sızlandı.

Ralph, "O halde neler gördüğünü anlatsana bize?" dedi.

Audrey oturduğu halının üzerinde bacaklarını uzattı ve eteğini biraz çekip, "Dört günlük iznim vardı," diye başladı. "Sally'yi hazırladım ve kuzeye, Copper Range yakınlarında kamp yapmaya çıktım. Nevada'da en sevdiğim yer orasıdır..." Ralph kızın sanki bununla ilgili daha önce kendisiyle dalga geçilmiş gibi kendisini savunarak konuştuğunu fark etti.

Billingsley bir rüyadan, mesela Audrey'nin uzun bacaklarını onun kalçasına doladığı bir rüyadan, uyanmış gibi görünüyordu. "Sally ha!" dedi. "Sahi, o nasıl?"

Audrey önce anlamadı, sonra küçük bir kız gibi gülümsedi ve başını sallayıp, "Ah, iyi," dedi.

"Düzeldi mi?"

"Evet. Çok iyi bir ilaçmış."

Marinville dayanamadı, "Neden bahsediyorsunuz siz?" diye sordu.

Billingsley, "Geçen yıl bir ara onun atını tedavi etmiştim," dedi.

Ralph kendi atı olsaydı, Billingsley'ye teslim edeceğinden emin değildi. Ona sokak kedisi bile emanet etmezdi. Ama adam belki bir yıl önce böyle değildi. İnsan alkole alıştığında, bir yıl içinde bile çok değişebilirdi.

Audrey, "Evet, atımı ayağa kaldırmak oldukça stresliydi," dedi. "Son zamanlarda birkaç kartal da öldü."

Billingsley, "Birkaç tane mi? Hadi ama daha doğru bir sayı verebilirsin."

"Tamam, kırk tane falandı. Aslında o tür düşünüldüğünde bu pek fazla sayılmaz tabii. Nevada'da çok kartal vardır. Bunu siz de biliyorsunuz doktor. Aslında çevreciler de biliyor, ama her ölen kartala haşlanarak öldürülmüş bebek muamelesi yaptılar. Aslında konu bakır madenini kapatmak. Bazen beni çok yoruyorlar. Yabancı arabalarıyla gelip bize dünyanın ırzına geçen canavarlar olduğumuzu söylerler. Onlar..."

Steve, yumuşak bir sesle, "Bakın Hanımefendi," dedi. "Biz Green Peace üyesi falan değiliz."

"Elbette. Demek istediğim, çevreciler ne derse desin hepimiz kartalların, şahin ve kunduzların ölmesine üzülüyorduk." Dürüstlüğünü göstermek ister gibi hepsinin yüzlerine baktı ve sonra devam etti. "Biz bakırı topraktan çıkarırken sülfürik asit kullanırız. Bunu uygulamanın en kolay yolu çim sulama aletlerine benzeyen aletler, ama onlar da yerde birikinti bırakıyor. Bunu gören kuşlar da gelip içinde yıkanıyorlar. Pek hoş bir ölüm şekli değil."

Billingsley sulanmış gözlerini kırpıştırdı. Sonra, "Evet," dedi. "Yıllar önce, ellili yıllarda Çin Çukuru ve Desatoya Çukuru'ndan altın çıkarırlarken de siyanür kullanırlardı. O zaman su birikintilerinde siyanür birikirdi. O da çok kötüydü. Tabii o zamanlar çevreciler yoktu. Firma için iyi olsa gerek, değil mi Bayan Wyler?" Bunu söyledikten sonra kalkıp bara gitti ve küçük bir bardağa bir parmak viski koyup içti.

Ralph, "Bende bir parça alabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii, memnuniyetle," diyen Billingsley, Ralph'e içkisini uzattı ve sonra, birkaç bardak daha alıp yan yana dizdi. Fakat diğerleri viski istememiş, maden suyu içeceklerini söylemişlerdi. Yaşlı veteriner, plastik şişeden bardaklan doldurdu ve onlara verdi.

Audrey, "Bir süre sonra bu sistemini değiştirdik, damlama yöntemiyle çalışıyor. çok daha pahalı ama böylece kuşlar kimyasalların içine girmiyor," dedi.

Billingsley, "Doğru," dedi. Sonra kendine bir bardak daha viski koydu ve Audrey'nin bacaklarını gözlüklerinin kenarından izleyerek yudumlamaya başladı.

5

Bir sorun mu?

Belki henüz değil... Ama olabilirdi, eğer merdivenler ele geçirilmezse.

Ellen Carver'a benzeyen yaratık, şimdi boş resepsiyon alanındaki masaya oturup başını kaldırmıştı. Gözleri parıldıyordu. Dışarıda, rüzgârın

şiddeti bir artıyor, bir azalıyordu. Bir süre sonra kapının önünden basamakları tırmanan patilerin sesleri duyuldu. Bir hırlamadan sonra kapı açıldı ve içeri yaklaşık bir seksen uzunluğunda koca bir panter başını uzatıp baktı. Sallanan kuyruğuyla daha da uzun görünüyordu.

Hayvan kapıdan girip kulaklarını geriye atarak yere uzandığında, yaratık hayvanın hissettiklerini hissetmeye ve onu kendisine çekmeye çalıştı. Hayvan korkmuştu. İçerideki pek çok farklı kokuyu almış ama hiçbirinde huzuru bulamamıştı. Burası insanlara aitti, ama tek sorun o değildi.

Hayvan içerideki tehlikenin kokusunu almıştı. Hayvan için barut kokusu hâlâ keskin ve buruktu. Ayrıca korkunun kokusu da vardı. Çakal ve insan kanının kokuları da birbirine karışmıştı. Masada oturan ve insana benzeyen şu yaratık da kendisine bakıyor ve onu yanına çekiyordu. Yaratık insana benziyordu, ama insan gibi kokmuyordu. Panter bu kokuyu daha önce hiç duymamıştı. Hayvan yaratığın ayakları dibine gidip uzandı ve inlemeye başladı.

Yaratık sandalyesinden kalkıp eğildi ve hayvanın başını kaldırıp gözlerine baktı. Sonra anlaşılamayan o garip lisanla ne yapması gerektiğini, nereye gideceğini ve zamanı gelince nasıl davranacağını söyledi. O insanlar silahlı olabilir ve onu öldürebilirlerdi, panter işini bitirmekte acele etmeliydi. Yaratık konuşurken, Ellen'ın burnundan kan gelmeye başlamıştı. Kanı hissedip sildi. Yanaklarında ve boynunda kabarcıklar beliriyordu. Kahrolası mantar! Neden bazı kadınlar kendilerine dikkat etmezlerdi ki?

Panter'e, "Pekâlâ," dedi. "Şimdi git ve zamanı gelinceye kadar bekle. Ben de seninle birlikte dinleyeceğim."

Hayvan yine inledi ve sert dilini çıkarıp onun elini yaladıktan sonra yerinden kalkıp oradan ayrıldı. Yaratık tekrar yerine oturdu ve arkasına yaslandı. Yaratık Ellen'ın gözlerini kapayıp rüzgârın uğultusunu ve kumların pencerelere çarptığında çıkardığı sesi dinlerken, bir parçasının da hayvanla beraber gitmesine izin verdi.

– İkinci Bölüm –

1

Steve, "Evet, izninde kamp yapmak için atını eğerledin ve gittin," dedi. "Sonra ne oldu?"

"Coppers'ta dört gün geçirdim. Balık tuttum ve fotoğraf çektim. Fotoğraf çekmeye bayılırım. Harika günlerdi. Üç gün önce geri döndüm ve doğruca kasabanın kuzeyinde bulunan evime gittim."

Steve, "Seni geri getiren ne oldu?" diye sordu. "Havanın kötüleşeceğini duyduğun için dönmedin herhalde, değil mi?" diye sordu.

"Hayır. Yanımda ufak radyom vardı, orada havanın sıcak ve güzel olduğunu duymuştum. "

Steve, "Ben de öyle duymuştum," dedi. "Bu işe hiç aklım ermiyor doğrusu."

"Şirkette kontrolör Allen Symes'la toplantım vardı. O da uçakla Arizona'dan gelecekti. Onunla iki gün önce sabah dokuzda, Hemando's Hideaway'de buluşacaktık. Kasabanın ucundaki şirket laboratuvarı ve bürolann bulunduğu binaya bu ismi vermiştik. Zaten bu giysiyi de onun için giymiştim. Frank Geller, bana Symes'ın kadınlarda pantolondan hoşlanmadığını söylemişti. O akşam saat yedi civarında..."

Steve, "Frank Geller kim?" diye sordu.

Cevabı kadının yerine Billingsley verdi. "Madenin başmühendisi. Çin Çukuru'nu yeniden açmaktan sorumlu. Yani öyleydi işte." Soran bakışlarla Audrey'ye baktı.

Audrey başını sallayarak onayladı. "Evet, o da öldü."

Marinville, "Üç gece önce demek," diye mırıldandı. "Demek o zamana kadar Desperation'da her şey yolundaydı, öyle mi?"

"Evet, öyle. Ama Frank'i son gördüğümde, bir askıya asılmıştı. Ayrıca bir eli de bileğinden kesilmişti."

Cynthia, "Onu gördük," dedi ve titredi. "Hatta elini de gördük. Bir akvaryumun dibinde duruyordu."

"Bunlar olmadan önce, geceleyin iki kez uyandım. Birincisinde gök gürültüsü sandığım bir ses duymuştum, fakat ikincisinde bu ses silah patlamasına daha çok benziyordu. Ancak rüya gördüğümü sandım ve tekrar uyudum. Ardından şirkete gittiğimde..."

Anlattığına göre, danışmada Brad Josephson'u görememiş, fakat hiçbir şeyden kuşkulanmamıştı. Brad, zaten her fırsatta masasından kalkarmış. Sonra arka tarafa geçmiş ve Steve ile Cynthia'nın gördüklerini görmüştü. Demek asılmış olan o kravatlı ve takım elbiseli adam Allen Symes'tı. Zavallı, Phoenix'ten Desperation'a ölmek için gelmişti.

Audrey, Steve'e, "Eğer dedikleriniz doğruysa Entragian daha sonra madencilerden daha fazla kişiyi öldürmüş olmalı. Onları saymaya korktum, ama yine de saydım, o zaman yanılmıyorsam yedi ceset vardı. Donup kaldım," dedi. "Gözlerim karardı hatta bayılmış bile olabilirim. Sonra silah sesleri duydum. Birisi bağırıyordu. Sonra yine silah sesleri geldi ve bağırışlar kesildi."

Hemen oradan çıkmış ve arabasına atlayıp uzaklaşmıştı. Jim Reed'i bulup olanları anlatmak istiyordu. Onu bulamazsa, yardımcılarından Entragian ya da Pearson'ı bulacak ve onlara anlatacaktı.

"Koşmamak için kendimi zor tutuyordum, arabayı da hızlı kullanmadım, ama yine de paniklemiştim. Beş yıldır sigara içmediğim halde, her ihtimale karşı arabamın torpidosunda bulundurduğum sigara paketine el attığımı hatırlıyorum. Bir ara kasabanın merkezindeki kavşakta iki kişinin koştuğunu gördüm. Hani şu trafik ışıklarının olduğu yerde işte."

Başlarını salladılar.

"Kasabanın yeni polis arabası, onların peşinden gidiyordu. Aracı Entragian kullanıyormuş, ama o zaman bunu bilmiyordum. Üç dört el silah sesi duydum ve o iki kişiden biri manavın hemen önünde, diğeri de biraz ilerisinde, kaldırım üzerine düştü. Her taraf kan içindeydi. Araba durmadı ve aynı hızla batıya doğru gitti, sonra birkaç el daha silah sesi duydum. Karanlıkta onun, "Yaşasın!" diye bağırdığına da eminim.

"Kurşunladığı insanlara yardım etmeyi düşündüm ve arabamı durdurup indim. Belki de hayatımı buna borçluyum, çünkü Entragian hareket eden herkesi öldürüyordu. Yollarda en az on tane araba gördüm, hepsi de yoldan savrulmuş, yan yatmış ya da kaldırıma çıkmıştı."

Johnny, "Bunların *hiçbirini* görmedim," dedi. "Beni kasabaya getirdiğinde yollar bomboştu."

"Evet, tabii. O orospu çocuğu dışarıdan birilerinin kasabaya gelip de olanları görmesini engellemek için sokakları temizlemiş olmalı. Ama tek yaptığı tozları halının altına süpürmek. Yine de bu fırtına geçene kadar bir süre işine yarayacaktır."

Steve düşünceli bir sesle, "Üstelik hiç tahmin edilmeyen bir fırtına," dedi.

"Evet."

David, "Sonra ne oldu?" diye sordu.

"Manyağın kurşunladığı insanların yanına koştum. Birisi, yarım gün kütüphanede çalışan, yarım gün de kuaför dükkânı işleten Evelyn Shoenstack'tı. Beyni dağılmıştı."

Mary irkildi. Audrey bunu gördü ve ona doğru döndü.

"Ayrıca hatırlamanız gereken bir şey daha var, sizi görür ve vurmaya karar verirse işiniz bitmiş demektir." Bakışlarını şaka yaptığını ya da abarttığını düşünmelerini istemiyormuş gibi diğerlerinin üzerinde gezdirdi. "Çok iyi nişancı."

Steve, "Bunu aklımızda tutacağız," dedi.

"Diğeri bir kuryeydi. Üzerinde haki bir üniforma vardı. Entragian onu da başından vurmuştu, ama adam hâlâ yaşıyordu." Vietnam'da bulunmuş olan Johnny için kadının soğukkanlılığı tanıdıktı. Bunu Vietnam'da çok görmüştü. Kendisi savaşmamış, orada bir savaş muhabiri olarak bulunmuştu elbette. Bir elinde not defteri, diğer elinde kalem, omzundaysa ses kayıt cihazı asılıyken izlemek, dinlemek, notlar almak kendisini olayların dışında gibi hissettirmişti. Biraz *kıskanmıştı* bile. Kendini haremdeki hadım, genelevdeki piyano çalan adam gibi hissetmişti. Şimdiyse bu düşünceler ona çılgınlık gibi geliyordu.

Audrey Wyler, "On iki yaşımdayken babam bana bir yirmi iki kalibrelik bir tabanca vermişti," dedi. "İlk yaptığım şey, hemen bahçeye çıkıp bir karga vurmak olmuştu. Hayvan yaralanmış fakat ölmemişti, gagası açılıp kapanıyordu. Hayatımda öyle korkunç bir şey görmemiştim. Kuşun yanına diz çöktüm ve ölmesini bekledim. Ölünceye kadar da titredim. İşte, o kurye de öyle titriyordu. Gözleri benim üzerimden arkadaki sokağa doğru boş boş bakıyordu. Alnında ter damlaları vardı. Kafatası parçalanmıştı ve omzunda beyaz bir şeyler vardı. Bunların kemik parçaları olduğunu sonra anladım."

Ralph birden, "Bu kadar yeter, artık dinlemek istemiyorum," dedi.

Johnny, "Sana hak veriyorum dostum," dedi. "Ama olanları öğrenmemiz hepimiz için iyi olur. İstersen sen oğlunu alıp biraz sahne arkasında dolaş. Belki bir şeyler bulursunuz, ne dersin?"

Ralph başını salladı ve ayağa kalkıp oğluna doğru yürüdü.

David, "Hayır, baba," diyerek onu durdurdu. "Burada kalmalıyız."

Ralph şaşırmış gibi duraksayıp oğluna baktı.

David, "Üzgünüm ama kalmak zorundayız," dedi.

Ralph biraz daha ayakta durdu ve sonra tekrar yerine oturdu.

Johnny bu konuşmalar sırasında Audrey'ye bakıyordu. Kadın korku ve şaşkınlık dolu gözlerini David'e dikmişti. Sanki daha önce hiç onun gibi birini görmemiş gibiydi. Johnny de sirkte küçücük bir arabanın içinden çıkan palyaçolar gibi, kraker kutusundan çıkan bitmek bilmeyen krakerleri düşündü. Acaba içlerinden herhangi biri daha önce David Carver gibi birini görmüş müydü? Telefonun çekim gücünü, çocuğun parmaklıklar arasından çıkışını hatırladı. Hepsi akbabalara, örümceklere, sıçanlara, yılanlara odaklanmıştı; en önemlisi hepsi Entragian'a odaklanmıştı, peki ya David? O tam olarak neydi?"

Cynthia, "Devam et, Audrey," dedi. "Sadece aramızda yaşı küçük olanlar olduğunu düşünerek devam edersen daha iyi olur." Çenesiyle David'i işaret etti.

Audrey bir an için anlamamış gibi dalgınca baktı ve sonra kendini toplayıp devam etti.

2

Audrey, "Orada, kuryenin yanında diz çökmüş duruyordum," diye devam etti. "Ne yapmam gerektiğini düşünürken yine silah sesleri ve çığlıklar duydum. Uzakta bir yerde cam kırılmıştı. Sonra kulağıma, bir yerlere çarpan metal sesleri geldi. Arabanın motor sesi tekrar yaklaşıyordu. Orada daha fazla kalamazdım ve ayağa fırlayıp kaçtım. Arabama gitmek istedim, ama zamanım yoktu, kendimi manavdan içeriye zor attım. Dükkân sahibi Wendy Worrel kasanın dibinde yerde yatıyordu, ölmüştü. Aynı zamanda kasap olan babası arkadaki büroda, başından vurulmuş olarak koltuğuna yığılmıştı. Gömleği üzerinde değildi ve herhalde tam iş önlüğünü giyerken öldürülmüştü."

Billingsley, "Hugh işe erken başlar," dedi. "Ailesinin geri kalanından çok daha erken."

Audrey, "Ah ama Entragian'ın tekrar gelip kontrol edeceğini biliyordum," dedi. Sesi hafif ve isterikti. "Onu bu kadar tehlikeli yapan da o. Sürekli gelir ve hiç acıması yoktur. Ayrıca çok *sistemlidir*."

Johnny, "Evet ama o adam hastaydı. Beni kasabaya getirirken kan kaybından ölecekti. her tarafı kanıyordu. Eğer kanaması devam ediyorsa..."

Audrey fısıldayarak, "Seni kandırmasına izin verme," dedi.

Johnny onun ne demek istediğini anlamıştı, ama gözleriyle gördüklerini de biliyordu. Yine de kıza bunu anlatmak zaman kaybı olacaktı.

Steve, Audrey'ye bakıp, "Devam et," dedi. "Sonra neler oldu?"

"Dükkândaki telefonu kullanmak istedim, fakat hat kesilmişti. Orada, dükkânın arka tarafında yarım saat kadar kaldım ve bu süre içinde polis arabası anacaddeden iki kez geçti. Yine silah sesleri geliyordu. Worrell'lerin üst kattaki evlerine çıktım, oradaki telefon belki çalışır diye düşünmüştüm, fakat yanıldığımı hemen anladım. Bayan Worrell ve oğlu da ölmüştü. Sanırım çocuğun adı Mert'ti. Kadın mutfaktaydı; boğazı kesilmiş, başı lavaboya sokulmuştu. Çocuk ise yatağındaydı ve her taraf kan gölüne dönmüştü. Kapının eşiğinde durdum ve duvarında asılı rock yıldızı ve basketbol oyuncusu posterlerine baktım. Dışarıda polis aracının sesini duyabiliyordum. Tekrar aşağıya indim, fakat arka kapıyı açmaya cesaret edemiyordum. Kapının hemen dışında beni bekliyor olabileceğinden korkuyordum. Havanın kararmasını beklemeye karar verdim, o zaman arabama atlar kaçabilirdim belki, ama bundan da emin olmak mümkün değildi. Bu adamın ne zaman ve nereden geleceği hiç belli olmazdı. Tam gittiğini düşünürken şapkadan çıkan tavşan gibi ortaya çıkabilirdi. Ama dükkânda da kalamazdım. İçerisi çok sıcaktı ve sineklerin sesi beni deli ediyordu. Normalde Nevada'da yaşıyorsan sıcağı çok umursamazsın ama sürekli cesetlerin kokusunu aldığımı düşünüyordum. Onun, oldukça uzak bir yerlerde silahını kullandığını duyuyordum. Dışarıya çıktım, ama bacaklarım kilitlenmiş gibiydi, kımıldayamıyordum. Paniğe kapılmamak için koşmamam gerekiyordu, sakin sakin yürümeliydim. Ancak bacaklarım tutulmuştu, ne yapacağımı bilemiyordum. Sonra birden onun geri döndüğünü duydum. Çok garipti, sanki yakınlarda olduğumu hissetmiş gibiydi. Motorun sesi yakından geliyordu çok güçlüydü. Duymuyorsam bile duyduğumu *hayal ediyordum*. Anlayabiliyor musunuz? Hâlâ kımıldayamıyordum. Yaklaştığını biliyor, ancak hareket edemiyordum. Araba iyice yaklaştığında kendimi çamaşırhaneye attım ve yere kapandım, o anda da dükkânın önünden geçti. Kasabanın kuzeyinden yine çığlıklar, bağrışmalar duyuluyordu ama neler olduğunu bilmiyorum. Sanıyorum yirmi dakika kadar orada, yerde yatıp, hiç kımıldamadan kaldım. O anda kaldırımdan yürüyüp içeriye girse kaçamazdım, o kadar bitkindim ve korkuyordum. Yerde tozların ve sigara izmaritlerinin içinde yattım. Kafama silahını dayasa bile öylece yatardım..."

Mary irkilerek, "Yapma, anlatma," dedi.

"Ama bunu düşünmekten kendimi alamıyorum!" diye bağırdı. Bunu söylerkenki ses tonu Johnny Marinville'in dikkatini çekmişti. Kendini kontrol altında tutmaya çalıştığı çok belli oluyordu. "Birden dışarıdan gelen insan sesleri duydum ve dizlerimin üzerinde sürünerek kapıya gittim," diye devam etti. "Sokağın karşı tarafında, Owls Club'ın orada dört kişi vardı. Bunlardan ikisi madende çalışan genç Meksikalı Escolla ile kız

arkadaşıydı, ama kızın ismini bilmiyorum. Sarıya yakın açık renk saçlı ve oldukça güzel bir kızdı. Yanlarında, daha önce hiç görmediğim şişman bir kadın vardı. Kadının yanındaki adam da, seninle bir gün bilardo oynarken gördüğüm biriydi, ismini tam olarak hatırlayamıyorum, ama galiba Flip gibi bir şeydi, Tom."

Tom Billingsley, "Flip Moran mı?" dedi. "Demek Flipper'ı gördün?"

Audrey başıyla onayladı. "Karşı kaldırımda park etmiş arabalara bakıyorlar, kaçacak bir araç arıyorlardı. Benim arabamla kaçabileceğimizi düşündüm ve ayağa kalktım. Onlara doğru gitmeyi düşünüyordum ki, Entragian köşeden çıkıverdi, arabasını deli gibi sürüyordu. Belki de onların meydana çıkmalarını bekliyordu manyak herif. Arabayla onlara çarptı ve hepsini yere serdi. Sanırım ilk ölen, senin şu arkadaşın Flip oldu, Tom. Diğerleri, birer köşeye savruldu ve yerde kıvranmaya başladılar. Bir süre sonra ayağa kalktılar ve birbirlerine destek olup kaçmaya çalıştılar. Escolla, kolunu kız arkadaşının beline atmış ona yardım etmeye çalışıyor, kızcağız da göğüslerini tutup çığlıklar atıyordu. Galiba bir kolu da kırılmıştı, yani öyle garip bir şekil almıştı. Diğer kadının yüzünden kanlar akıyordu. Entragian'ın peşlerinden geldiğini duyunca kollarını kaldırıp öylece durdu. Adam sağ eliyle direksiyonu tutmuş, pencereden dışarı sarkmıştı. Kadına iki el ateş edip yere düşürdü ve sonra da arabayla zavallının üzerinden geçti. Zaten onun kim olduğunu ilk kez o zaman gördüm."

Audrey söylediklerinin etkisini anlamak istiyormuş gibi hepsinin yüzlerine ayrı ayrı baktı.

"Manyak herif gülüyordu. İnsanları öldürürken Disneyland'e ilk kez gitmiş küçük bir çocuk gibi sırıtıyor ve gülüyordu, mutluydu. Mutlu."

3

Audrey, çamaşırhanenin kapısından, çömeldiği yerden, Entragian'ın Meksikalı çocuğu ve kız arkadaşını arabayla kovaladığını görmüştü. Onları da yaşlı kadını yakaladığı gibi yakalamış, çocuk kıza yardım etmeye çalışırken ikisi yan yana koştuğu için, ikisini birden yakalaması daha kolay olmuştu. Entragian daha sonra arabayı geri vitese takıp zavallıların üzerinden yavaş yavaş tekrar geçmiş ve Audrey kırılan kemiklerin seslerini duymuştu. Manyak polis bununla da yetinmemiş ve arabasını durdurup aşağıya inmiş, yanlarına giderek ikisinin de başlarına birer kurşun sıkmıştı.

Audrey, "Çocuğun önce şapkasını çıkardı, ateş ettikten sonra tekrar taktı," diye devam etti. "Bunu hayatımın sonuna kadar unutamayaca-

ğım. Sanki onlara elinden geldiğince merhametli davranmaya çalışıyor gibiydi.

Entragian ayağa kalkmış ve etrafına bakmıştı. Audrey adamın yüzünde kocaman, aptalca bir gülümseme olduğunu söyledi. Johnny onun ne demek istediğini biliyordu. Daha önce görmüştü. Tuhaf bir biçimde tüm bunları bir rüyada ya da başka bir hayatta görmüş gibi hissediyordu.

Yine o Vietnam günleri, diye düşündü. Kadının polisi anlatma şekli, ona oradayken askerlerin anlattığı hikâyeleri hatırlatmıştı. Askerler yüzlerinde aynı gülümsemeyle korkunç şeyler yaptıklarını anlatırken onları dinlemişti. *Sadece Vietnam, hepsi bu. Aklına gelip duruyor. Bir de birinin cebindeki radyoda "People are strange" ya da "Pictures of Matchstick Men" çalsa tam olacak.*

Peki ama hepsi bu muydu? İçinde bir şeyler bundan şüphe ediyor, orada başka şeylerin olduğunu düşünüyordu. Savaştan beslenen bir yazarın kötü kitaplarını yazarken malzeme yaptığı önemsiz anılarından çok daha fazlası olan şeyler.

O zaman sorun sen değilsen, problem ne peki?

Steve kıza, "Devam etsene," dedi. "Sonra ne oldu?"

"Çamaşırhanenin ofisine gittim. Yerde emekledim. Dizlerimin üzerinde yürüyerek çamaşırhanenin arka kısmına gittim ve köşedeki masanın altına uzanıp orada uyuyakaldım. Çok yorgundum. Tüm bu olanları görmek... O ölümler beni çok yormuştu. Tetikte uyuyordum. Uykumun arasında yine silah sesleri, patlamalar, kırılan camlar *ve* çığlıklar duyuyordum. Bunların gerçek olup olmadığını da bilmiyordum. Uyandığım zaman, akşamüzeri olmuştu. Her yanım ağrıyordu. Hatta rüya gördüğümü, hâlâ kamp yaptığımı sandım. Sonra gözümü açınca nerede olduğumu anladım. Masanın altına kıvrılmıştım, üstüm başım çamaşır tozu ve temizlik malzemesi kokuyordu. Ayrıca çok çişim gelmişti, altıma kaçırmak üzereydim. İki bacağım da uyuşmuştu. Eğer sıkışıp kalırsam paniğe kapılmamam gerektiğini düşünerek masanın altından çıkıyodum ki birinin geldiğini duydum ve yine olduğum yerde büzüldüm. Botlarının sesinden onun içeriye girdiğini anlamıştım. Çamaşır *ve* kurutma makinelerinin önünden arka tarafa doğru gelirken, bir yandan da alaycı bir sesle, 'Kimse yok mu?' diye soruyordu. İzimi takip ediyor gibiydi. Belki de gerçekten takip ediyordu. *Acaba parfümümün kokusunu mu aldı*, diye düşündüm. Her zaman parfüm kullanmam, ama o gün Bay Symes'la görüşecektim ve belki daha iyi bir etki yapar diye biraz sürmüştüm." Utanmış gibi omuz silkti. "Bazı şeyleri kullanmak konusunda ne derler bilirsiniz."

Cynthia boş boş baktı, ama Mary başıyla onayladı.

"'Burası Opium gibi kokuyor', dedi. Ama saklandığım masanın altından çıkmadım. 'Neden dışarı çıkmıyorsun? Çıkarsan işini çabuk bitiririm, yoksa çok acı çekersin,' dedi. O kadar korkmuştum ki, beni çabuk öldürmesi için oradan çıkmayı düşündüm. Beni o kadar korkutmuştu. Nerede olduğumu bildiğini düşünüyordum. Tıpkı diğerlerinin yaptığı gibi ortaya çıkıp ona doğru koşmak istiyordum, ama bunu yapamadım. Orada öylece yattım ve çişimi yapmaya fırsat bulamadan öleceğimi düşündüm. Sandalyeyi gördüm, onu itersem oradan çıkabilirdim, ama benim nerede olduğumu anlardı. Ben tam bunları düşünürken içeri girdi ve 'Burada biri var mı?' diye seslendi. 'Hadi dışarı çık, sana zarar vermeyeceğim, sadece seni olanlarla ilgili sorguya çekmek istiyorum. Büyük bir sorunumuz var,' dedi."

Audrey titremeye başladı. Johnny kadının Entragian kendisini odada bulup öldüreceğinden korkarak beklerken de böyle titrediğini tahmin edebiliyordu. Tek bir farkla: Audrey gülümsüyordu. Bu insanın bakamayacağı kadar tuhaf bir gülümsemeydi.

"İşte bu kadar deliydi," dedi ve titreyen ellerini kucağında birleştirdi. "Önce dışarı çıkarsan seni hızlı öldüreceğini söylüyor, sonra da sadece bir şeyler sormak istediğini iddia ediyordu. Saçmalık. Ama her iki söylediğine de inanmıştım. Acaba hangisi daha büyük bir çılgınlık? Kim daha deli? Odaya doğru birkaç adım attı. Gölgesi masanın önündeydi. *Gölgesinin gözleri olsa beni görebililir*, diye düşünüyordum. Orada uzunca bir süre kaldı, nefes alış verişlerini duyabiliyordum. Bir süre orada öylece durup etrafı dinledi ve sonra, 'Boş ver,' diye mırıldanarak çıkıp gitti. Kapının açılıp kapandığını duydum, ama beni kandırmak için numara yapmış olabileceğini düşünüp hiç kımıldamadım. Köşede beni elinde silahla beklediğini görür gibiydim. Hatta arabasını çalıştırıp öldürecek birilerini aramaya başladıktan sona bile öyle düşünmeye devam ettim. Ancak altıma kaçırmak üzereydim ve daha fazla dayanamayıp tuvalete koştum. Yoksa çişimin kokusunu alabilirdi. Bacaklarım hâlâ uyuşuk olduğundan yaşlı bir kadın gibi topallıyordum ama oraya ulaşabildim."

Audrey on dakika daha konuştuğu halde Johnny, onun hikâyesinin en önemli kısmının burada bittiğini düşünmüştü. Arabası yakındaydı ve anahtarları da cebindeydi, ama ofisle çamaşırhane arasında birkaç kez gidip geldiyse de onu kullanmaya cesaret edememişti. Johnny onun bu kadarını yapmak için bile çok cesur olması gerektiğinden şüphe etmiyordu. Sinirleri harap olmuştu. Silah sesleri, çılgınlıklar, motor sesleri bir süreliğine kesildiğinde dışarı çıkmak istemiş, ama Entragian'ın kendisini yakalayıp vurabileceğini düşünmüştü. Ayrıca yardım geleceğine inandığını anlatmıştı. Gelmeliydi. Desperation anayoldan uzaktı, ama o kadar

da değildi. Madenin yeniden açılmasıyla birlikte insanlar gelip gitmeye başlamışlardı. O gün öğleden sonra bir Federal Express kamyonuyla Wickoff Bölge Elektrik şirketinin kamyonetini anacaddede görmüştü, ama beş dakika sonra silah sesleri gelmiş ve bir adam bağırmıştı. Sesi kadın sesi gibi tiz çıkmıştı. Sonsuzluk kadar uzun gelen o geceyi de orada geçirmiş, karnı acıkınca çamaşırhanenin bisküvi, çikolata ve gofret makinesinden bir şeyler alıp yemiş, susuzluğunu da musluktan gidermişti. Ertesi günü Entragian hâlâ bir akbaba gibi sokaklarda dolaşıyordu.

O manyağın, anayoldan geçen insanları yakalayıp kasabaya getirdiğinden ve hücrelere kapadığından hiç haberi yoktu tabii. Durmadan oradan nasıl kurtulabileceğini düşünüyordu. Çamaşırhanede kendisini güvende hissediyordu. Entragian oraya bir kez girmiş ve geri gelmemişti, belki de *hiç* gelmezdi.

"Kasabada, benim gibi saklanmış başka birilerinin olabileceğini düşünüyordum. Bunlardan bazıları bir yolunu bulup eyalet polisine haber vermiş olabilirdi. Kendi kendime, beklemenin daha iyi olacağını telkin edip duruyordum. Sonra fırtına başladı, bundan yararlanabileceğimi düşündüm. Şirkete gidip, garajdaki ATV'lerden birini alıp onunla kaçabileceğimi planlarken onlarla karşılaştım."

Steve, "Onlardan birini gördük. Arkasında kaya örneklerinin bulunduğu bir sepet vardı," dedi. "Kusura bakma, neredeyse beynini dağıtacaktım."

Audrey omuzlarını silkip gülümsedi. "Gerisini biliyorsunuz zaten."

Johnny Marinville, *Katılmıyorum*, diye düşündü. Burnu yeniden zonklamaya başlamıştı. Canı deli gibi içki istiyordu. Ancak içmek çılgınlık olacağından bir aspirin aldı ve bir yudum suyla birlikte yuttu. *Bence henüz hiçbir şey bilmiyoruz.*

4

Mary Jackson, "Pekâlâ," dedi. "Şimdi ne yapacağız? Bu pislikten nasıl kurtulacağız? Bir şeyler deneyecek miyiz, yoksa birilerinin gelip bizi kurtarmasını mı bekleyeceğiz, söyler misiniz bana?"

Uzun süre kimse ses çıkarmadı. Steve, Cynthia'yla paylaştığı sandalyeyi itip, "Uzun süre bekleyemeyiz," dedi.

Johnny, "Nedenmiş o?" diye sordu. Sesi sanki sorunun cevabını biliyormuş gibi yumuşaktı.

"Çünkü bu kasabadan kurtulup olanları eyalet polisine anlatan biri çıkmadı. Fırtına başlamadan önce bile bunu yapan olmadı. Burada çok

güçlü bir şeyler oluyor. Onun için dışarıdan yardım gelmesini beklemek ölümümüze neden olabilir. Birbirimize destek olmalı ve buradan bir an önce kurtulmalıyız. Ben buna inanıyorum."

David, "Anneme ne olduğunu öğrenmeden buradan ayrılamam," dedi.

Johnny, "Böyle düşünemezsin evlat," dedi.

"Düşünebilirim, düşünüyorum."

Billingsley, "Hayır," dedi. Sesinin tonu David'in başını kaldırıp ona bakmasına neden olmuştu. "Hepimizin hayatı tehlikedeyken olmaz. Sen özelsin *ve* sana ihtiyacımız var."

David, "Bu adil değil," dedi.

Billingsley, "Hayır, değil," dedi. Yüzü taş gibiydi.

Cynthia, "Onu ararken hepimiz ölürsek bunun annene hiçbir faydası olmaz, David," dedi. "Ama buradan kurtulabilirsek, geri gelir ve annene yardım edebiliriz."

Ralph boş bir sesle, "Doğru," dedi.

David, "Doğru falan değil, bu tam bir saçmalık," dedi.

"*David!*"

Çocuk yüzünde korku ve kızgınlık karışımı bir ifadeyle hepsinin tek tek yüzüne baktı ve, "Hiçbiriniz annemi düşünmüyorsunuz. Sen bile düşünmüyorsun, baba," dedi.

Ralph, "Bu doğru değil. Ayrıca çok acımasız bir şey," dedi.

"Evet, öyle ama bu doğru. Onu sevdiğini biliyorum, ama bence onun öldüğünü düşünüyorsun." Bakışlarını babasına dikti, onun şiş gözlerinden yaşlar akarken ellerine baktığını görünce veterinere döndü. "Size bir şey söyleyeceğim Bay Billingsley, dua ediyor olmam benim büyücü olduğum anlamına gelmiyor. Dua etmek sihir yapmak demek değildir. Tek bildiğim sihir, birkaç iskambil kâğıdı numarası ama onu da çoğu zaman elime yüzüme bulaştırıyorum."

Steve, "David," diye söze başladı.

"Eğer gidersek ve geri gelirsek onu kurtarmak için geç kalacağımızı hissediyorum! Bunu biliyorum!" Sözleri bir aktörün replikleri gibi sahnede yankılanıyor, dışarıda ise rüzgâr esiyordu.

Johnny, "David, muhtemelen artık çok geç," dedi. Sesi titremiyordu ama bunları söylerken çocuğa bakamadı.

Ralph içini çekti. Oğlu gidip yanına çömeldi ve elini tuttu. Adamın yüzünde dalgın ve kafası karışık bir ifade vardı. Yaşlanmış görünüyordu.

Steve, Audrey'ye bakıp, "Başka bir yol bildiğini söylemiştin, değil mi?" dedi.

"Evet, kasabaya girerken gördüğümüz o büyük toprak duvar, yeniden açılan çukurun kuzey cephesi. Onun yanından geçen bir yol tepeye, oradan da çukura gider. İşte oranın batısında, otobana açılan başka bir yol var. Şu anda kurumuş olan Desperation Deresi'nin yatağına paralel. Biliyorsun, değil mi Tom?"

Yaşlı adam başıyla onayladı.

"O yol araç parkının orada başlıyor. Orada ATV'ler var. İçlerinden en büyük olanı sadece dört kişiyi alıyor ama arkasına bir çekici takıp üç kişiyi de öyle götürebiliriz."

On yıldır yükleme, boşaltma, çabuk karar verme ve hıza kaçma gibi konularda uzmanlaşmış olan Steve kızı dikkatle dinliyordu. "Pekâlâ," dedi." Sabaha kadar burada bekleyelim ve biraz da uyuyalım. Bu arada fırtına da belki diner..."

Mary, "Bence rüzgâr biraz azaldı bile," dedi. "Öyle olmasını umuyor da olabilirim tabii."

Durdu ve düşündükten sonra, "Yol buradan ne kadar uzakta?" diye sordu.

"Fırtına durmamışsa bile araç parkına kadar gidebiliriz herhalde, değil mi, Audrey?"

"Eminim gidebiliriz."

"Ne kadar uzakta?"

"Yaklaşık iki kilometre kadar."

"Tamam, gün ışığında gidersek Entragian'ı da görebilir ve önlemimizi alırız. Silahlı ve hızlı olacağız. Fırtına dindiği takdirde benim kamyonu alırız, üç kişi önde, dört kişi arkadaki kapalı kasada gidebilir. Fırtına devam ederse, ki bunu temenni ediyorum, bence yürüyerek gitmeliyiz. Böylece onun dikkatini daha az çekeriz ve belki de gittiğimizi anlamaz."

Billingsley, "Escolla ve arkadaşları da, Collie onları ezmeden önce aynı şeyi düşünmüş olabilirler."

Johnny, "Anacaddede kuzeye doğru gidiyorlardı," dedi. "Tam Entragian'ın beklediği şey. Biz ise güneye, madene doğru gideceğiz. En azından en başta yan yolu kullanacağız."

Steve, "Evet," dedi. "Sonra gideceğiz." David'in yanına gitti. Çocuk sahnenin kenarına gidip yere oturmuş, salondaki eski boş koltuklara bakıyordu. Steve, "Geri geleceğiz, David," dedi. "Geri gelecek ve annenle beraber, burada diğer saklanmış olanları da kurtaracağız. Sana söz veriyorum."

David dalgın gözlerle ileriye bakmaya devam ederek, "Ne yapacağımı bilemiyorum," diye mırıldandı. "Tanrı'ya, karışık olan aklımı çalıştırmasını söylemem, dua etmem gerekiyor, ama şu anda ona çok kızgınım

ve bunu yapamıyorum. O adamın annemi götürmesine izin verdi. Neden Tanrım? *Neden?*"

Steve, *kısa süre önce bir mucize yarattın*, diye düşündü. Bunu yüksek sesle söylemedi, bu David'in canını daha da fazla sıkabilirdi. Steve ayağa kalktı ve ellerini cebine sokup endişeli gözlerle çocuğa baktı.

5

Panter başını önüne eğip dar sokağa daldı ve çevreyi dinleyerek sessizce yürümeye başladı. Karanlıkta insanlardan çok daha iyi görüyor ve kenarlardaki çöp tenekeleri ve eski eşyalara hiç çarpmıyordu. Sokağın sonuna gelince durdu ve homurdandı. Burada hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı. İçeriden güçlü ve parlak dalgalar geliyor gibiydi. Yine de itaat etmeme durumu söz konusu değildi. Dışarıdan bir güç, panterin kafasına girmiş, onu oltaya takılmış bir balık gibi yakalamıştı. Bu güç, çok eski çağlara ait bir dille konuşuyor gibiydi.

Fakat hayvan bu güç duygusundan ve bu parıltıdan hoşlanmamıştı.

Tekrar homurdandı. Ses bu sefer kapalı ağzından değil, burun deliklerinden çıkıyordu. Hayvan kafasını dar sokağın köşesinden uzattı, tüylerini uçuran rüzgârın şiddetiyle gözlerini kapayıp, eski tuğla, Kızılderili boyası ve alkol kokularını içine çekti. Oradan bile kasabanın güneyindeki madenin keskin kokusunu alabiliyordu. O kötü yeri tekrar açtıklarından beri hayvanların bildiği, insanların unutmaya çalıştığı bu koku oradaydı.

Rüzgâr şiddetini kaybetmişti. Panter sinema salonunun arkasına giden yolu yavaşça adımladı. Pencerenin altına geldi ve yere yuvarlanmış olan tahta sandığı uzun süre kokladı. Burada çok değişik kokular birbirine karışmıştı. Sandığın üzerine son çıkmış olan kişi onu ayağıyla iterek devirmiş olmalıydı. Panter, adamın ellerinin diğerlerine göre daha keskin bir kokusu olduğunu fark etmişti. Ter ve yağların sertliğine bakılırsa bu kokunun hayatının en güzel günlerinde olan bir erkeğe ait olduğu anlaşılıyordu.

Hayvan ayrıca silah kokusu da alıyordu. Başka koşullarda olsa bu kokuyu duyar duymaz oradan kaçardı, ama şu anda bunun önemi yoktu. Nereye gitmesi istenirse gidecekti, başka çaresi yoktu. Panter duvarı kokladı ve başını kaldırıp pencereye baktı. Kilitli değildi, rüzgârdan hafifçe sallandığını görebiliyordu. İçeri kolayca girebilecekti.

Kafasının içinden gelen bir ses ona, *Hayır*, dedi. *Yapamazsın.*

Birden, zihninde bir şeyler çaktı: burada parlayan şişeler vardı. İnsanlar, bazen boş şişeleri kayalara çarpar ve paramparça ederlerdi. Eğer zıplayıp pencereden içeri dalarsa, yerdeki bu şişelere çarpacağını hissetti. Bunun nasıl olacağını bilmiyordu, ama kafasının içindeki ses içeridekilerin çıkan sesi rahatça duyabileceğini söylüyordu.

Panter açık olan pencerenin altından sessizce geçip, tahta parçalarıyla çivilenerek kapatılmış yangın çıkış kapısına geldi, kokladı ve sonra ikinci pencereye gitti. Bu pencere de diğeriyle aynı yükseklikteydi ama açık değildi.

Hayvanın kafasının içindeki ses, *Evet, bu pencere kapalı, ama sen yine de bunu kullanacaksın*, diye fısıldadı. *Zamanı gelince sana söyleyeceğim.*

Kapalı pencerenin kırılacak olan camları belki de ön ayaklarını kesecekti, ama kafasının içindeki ses zamanın geldiğini söylediğinde pencereye atlayacaktı. İçeri girdikten sonra da o sesin söylediklerini yapacaktı. Her şey olması gerektiği gibi değildi... Ama şimdilik olduğu gibiydi.

Hayvan, erkekler tuvaletinin penceresi olan bu ilk pencerenin altına kıvrılıp uzandı ve kuyruğunu çekip altına aldı. Şimdi o gizemli sesi, *Tak*'ın sesini bekliyordu. Duyar duymaz harekete geçecekti. O zamana kadar orada uzanıp rüzgârın sesini dinleyecek ve başka bir dünyadan gelen kötü haberler gibi getirdiği keskin kokuları içine çekecekti.

– Üçüncü Bölüm –

1

Mary, veterinere baktı, bar dolabından viski çıkarırken şişeyi neredeyse düşürüyordu, sonra da kendine bir içki doldurdu. Johnny'nin yanına gidip, "Durdur artık şunu, sarhoş olacak iyice," diye fısıldadı.

Johnny kaşlarını kaldırarak, "Yeşilay Kraliçesi mi seçildin?" diye sordu.

Mary birden öfkelenmişti. "Seni bok kafalı!" diye homurdandı. "Onu bu işe teşvik eden sensin. Görmediğimi mi sanıyorsun?"

Tom'a doğru yürümeye başladı ama Johnny onu durdurdu ve adamın yanına kendi gitti. Mary'nin acı dolu inlemesinden, kadının kolunu biraz fazlaca sıkıp canını acıttığını anlamıştı. Kimsenin ona bok kafalı demesine alışkın değildi. Sonuçta Ulusal Kitap Ödülü kazanmış, *Time* dergisinin kapağına çıkmış ve Amerika'nın en ünlü ve güzel starlarından biriyle uzun süre yatmıştı. Her ne kadar kadın 1965 yılından beri o kadar popüler olmasa da onunla yatmıştı işte. Evet, Mary bir konuda haklıydı, bu alkolik adama ilk içkisini verip onu baştan çıkarmıştı. Viskinin Billingsley'yi sakinleştireceğini, dikkatini toplamasını sağlayacağını sanmıştı ama yanılmıştı işte. Veteriner kendine dolu silahı alırken, kendisi boş bir çifteyle yetinmek zorunda kaldığı için biraz kızmış da olabilirdi tabii.

Hayır, hayır, silah önemli değildi. Önemli olan adamı işe yarar hale getirmekti.

Evet, belki. Belki. Bazı durumlarda insan kendinden şüphe etmeliydi, özellikle de böyle çılgın durumlar söz konusu olduğunda. Belki de pek iyi bir fikir değildi. Hayatında pek çok iyi olmayan fikri olmuştu. İyi olmayan bir fikri görür görmez tanıyacak biri varsa o da John Edward Marinville'di.

İhtiyara yaklaşarak, "Hey, bunu da sonraya sakla, Tom," dedi ve adamın elindeki viski kadehini tam dudağına götürmek üzereyken yavaşça çekip aldı.

Billingsley, "Hey!" dedi ve kadehi geri almak istedi. Adamın gözleri her zamankinden daha da sulanmıştı. "Ver şunu bana," diye bağırdı.

Johnny kadehi ondan uzaklaştırmak için havaya kaldırdı ve birden içinde kadehi dudaklarına götürüp içerek soruna kolay yoldan bir çözüm bulmak için dayanılmaz bir istek duydu. Ama bunun yerine kadehi barın en üst rafına, ihtiyarın ulaşamayacağı kadar uzağa koydu. Adam oraya zıplayamazdı. Aslında Tom'un içki için zıplamaktan çekineceğini düşünmüyordu. Öyle bir hale gelmişti ki, biri kendisine iki katı içki vermeyi vaat etse osurarak denizci marşını çalabilirdi. Bu sırada diğerleri de onları izliyordu. Mary hafifçe kızarmış olan bileğini ovuşturuyordu.

Billingsley kollarını bardağa doğru uzatıp, "Ver onu bana", diyor ve parmaklarını kızgın bir bebek gibi açıp kapatıyordu. Johnny bir gün Bel-Air'deki havuzlu villada parti verirlerken, Amerika'nın sevilen film yıldızlarından biri olan sevgilisinin elindeki bira şişesiyle birlikte kendisini havuza nasıl yuvarladığını hatırladı. Havuzdan sırılsıklam çıktığında, hâlâ bira şişesini bırakmamıştı ve neler olduğunu anlayamayacak kadar sarhoştu. Ününü de o gün kaybetmeye başlamıştı. Sırılsıklam Pierre Cardin marka takım elbisesiyle herkesle birlikte o da katıla katıla gülmüştü. *Sarhoşların dünyasına hoş geldiniz, bakalım bu sefer nasıl kurtulacaksın, Marinville.*

Herkes Tom'a baktığı halde daha çok Tom yerine kendisi adına utandı. Tom daha önce üç kadeh içmişti ve hâlâ içmek istiyordu. Johnny, bunu daha önce de çok görmüştü. Uzun yıllarını bir şişenin etrafında, gördüğü her şeyi içerek ve ayık görünmeye çalışarak geçirmişti.

Kolunu Tom'un beline koydu ve alçak sesle, "Şimdi iyi bir çocuk ol, daha sonra içersin," dedi.

Tom kızarmaya başlayan gözlerini onun yüzüne dikti. Çatlak dudakları tükürüğüyle ıslanmıştı. "Söz veriyor musun?" diye sordu. Sözcükler diline dolanıyordu.

Johnny, "Evet," dedi. "Sana o ilk kadehi vermekle hiç de iyi etmediğimi biliyorum, ama mademki yaptım, artık seni desteklemeliyim dostum. Hepsi bu kadar. Onun için sen de biraz kendine gel, tamam mı?"

Tom Billingsley sulanmış gözlerle ona baktı. Gözkapakları kızarmıştı. Dudakları parlıyordu. "Bunu yapamam," diye fısıldadı.

Johnny içini çekerek gözlerini kapadı. Tekrar açtığında Billingsley sahnenin karşı tarafındaki Audrey Wyler'a bakıyordu.

"Neden bu kadar kısa etek giymiş sanki?" diye mırıldandı. Nefesi iyice alkol kokuyordu, üç kadehle bu kadar sarhoş olamazdı. İhtiyar hiç kuşkusuz onlara çaktırmadan birkaç tane daha içmiş olmalıydı.

"Bilmiyorum," dedi. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle adamı tutup diğerlerinin yanına götürmeye çalışırken kulağına eğilip, "Kısa etekten şikâyetçi misin yoksa?" diyerek güldü.

Billingsley başını iki yana salladı, "Hayır... ben... ben sadece..." Sarhoş gözleriyle tekrar Johnny'ye baktı. "Ne diyordum ben?"

"Önemli değil." Sesinde bir yarışma programı sunucusunun havası vardı. "Baksana, o büyük çukura neden Çin Çukuru diyorlar? Bunu merak ediyorum."

Billingsley başını hafifçe sallayarak, "Sanırım, Bayan Wyler bu konuyu benden daha iyi bilir," dedi ama Audrey Wyler sahneden inip kaybolmuştu. Belki de yiyecek bir şeyler aramaya gitmişti.

Ralph, "Hadi ama," dedi ondan beklenmeyen bir konuşkanlıkla. Johnny ona baktı ve Ralph Carver'ın kendi sorunlarına rağmen Tommy'yi çok iyi anladığını gördü. Ralph, "Eminim sen o genç hanımın bildiklerinden çok daha fazlasını çoktan unutmuşsundur. Üstelik de bunlar yerel tarihle ilgili, öyle değil mi?"

"Yerel tarih ve jeoloji. "

Mary, "Hadi, Tom," dedi. "Anlat bir şeyler. Böylece zaman geçirmiş oluruz."

Tom, "Tamam..." dedi. "Ama hoş şeyler değil, uyarmış olayım."

Steve ve Cynthia da öbür tarafa geçtiler. Steve kolunu kızın beline dolamıştı, kız da kendi kolunu onun beline sarmış ve parmaklarıyla kemerine tutunuyordu.

Cynthia yumuşak bir sesle, "Hadi anlat babalık," dedi.

2

Billingsley, "Burada bakır madeni açılmadan çok önce, altın ve gümüş çıkarılıyordu," diye anlatmaya başladı. Koltuklardan birine oturdu ve David'in uzattığı maden suyu bardağını, başını iki yana sallayarak reddetti. "Bu dediğim, açık çukur madenciliği fikrinden çok önceydi. 1858'de Diablo Madencilik denen bir şirket, şu anda Çin Çukuru denen yerde, 'Bir Numaralı Çıngıraklı Yılan' kuyusunu açmıştı. O zamanlar çok altın varmış. Ne kadar tehlikeli olduğunu bildikleri halde kuyuyu durmadan derinleştirerek kazmayı sürdürmüşler. Şu anda çukurun bulunduğu yerde arazi kireçtaşı ve bir tür Nevada mermerinden oluşur. Tabii başka kaya ve toprak oluşumları da varmış, hatta bazen, çok kıymetli olmayan, ama görünüşü güzel taşlar da çıkarmış. Çukurun kuzeyinde, yani Çıngıraklı Yılan'ın açıldığı bölgede toprak kötüdür. Madencilik için

de, çiftçilik için de uygun değildir. Shoshone'lar bu toprağa ekşi toprak dermiş. Shoshone'ların çoğu sözü gibi bu da güzel bir söz. Bu arazi yüzeye çıkamamış volkan atıklarından oluşur."

Audrey sahnenin sağ tarafında duruyordu. "Kırmızı somaki," diye seslendi. Elinde bir torba tuzlu halka kraker vardı. "Bunlardan isteyen var mı?" diye sordu. "Biraz kötü kokuyorlar ama tatları fena sayılmaz."

Mary, "Hayır, teşekkür ederim," dedi. Diğerleri de başlarını iki yana salladılar.

Billingsley, "Evet, kırmızı somaki deniyor, doğru. Bu topraklarda lal taşından, uranyuma kadar birçok kıymetli maden bulunuyormuş. Fakat toprak dengesiz. Bir Numaralı Çıngıraklı Yılan çukurunda bir altın damarı varmış, ama arazi kolayca kırılan tortulu kayaymış. Tortulu kayayı ellerinle parçalayabilirsin. İşte bu kuyuda yirmi metre kadar derine inmişler, ancak duvarların ardından sesler gelmeye başlayınca bırakıp kaçmışlar. Bunun üzerine madenin sahipleri Çinli işçiler tutmuş. Onları San Francisco'dan, hem de zincirleyerek buralara getirmişler. Yetmiş erkek ve yirmi kadın varmış. Bu zavallı insanlar, içki içip kasabanın sokaklarında nara atmaz ve fahişelerden de hoşlanmazlarmış. Hatta yerlere tütün çiğneyip tükürmezlermiş bile. Ufak tefek olduklarından daha hızlı kazabiliyorlarmış. Üzerinde altın külçesi bulunan Çinlileri hemen oracıkta öldürürlermiş."

Johnny, "Aman Tanrım," dedi.

Billingsley, "Pek John Wayne filmlerine benzemiyor," diye kabul etti. "Bu Çinli işçiler, maden kuyusunda elli metre kadar aşağıya inmişler, bu diğer madencilerin inebildiğinden iki kat daha derinmiş. O sırada olanlar olmuş. Bununla ilgili farklı hikâyeler var. Onların yeraltı cücelerini ürküttüğü söylenir, onlar da madeni yıkmıştır. Bir diğer hikâyedeyse yeraltı cinlerinden bahsedilir."

David, "Yeraltı cinleri de ne demek?" diye sordu.

"Baş belaları," diye cevap verdi Johnny, "Gremlinlerin yeraltı versiyonu."

Audrey elindeki krakeri ağzına atarken, "Böyle saçma şey olmaz," diyerek araya girdi. "Burada olan şey, maden kuyusunun çökmesidir. Ben olsam bu tür bir arazide üç metre bile kazı yapmazdım. Bu insanlar böyle bir yerde elli metre aşağıya inmişler. Ne cücesi, ne cini?"

Johnny, "Mantığın sesi, yüzyılın ruhu. Yaşasın!" dedi.

Audrey, "Ben olsam o toprağın on metre altına bile girmezdim. Aklı başında olan kimse de girmez, kırk madenci, birkaç tane patron, en az beş midilli, hepsi birden tepiniyor, bağırıyor. Bir tek dinamit patlatma-

dıkları kalmış. Aslında yeraltı cinleri onları kendi aptallıklarından uzun süre korumuş olmalı!"

Billingsley, "Maden çöktüğünde girişe yaklaşık yirmi metrede kuyunun tıkandığını görmüşler. Tüm kasaba halkı kuyunun başına toplanmış. Hatta fahişeler ve kumarbazlar bile gelmiş. Herkes, aşağıdan bağırıp çağıran Çinlilerin seslerini duyabiliyormuş. Bazıları bunun kavga sesine benzediğini düşünmüş. Kimse kazmaya başlamak istememiş. İki gün sonra, Diablo Maden Şirketi'nin başkanı ile yardımcısı yanlarında birkaç maden mühendisiyle Reno'dan gelmişler. Babam onların çukurun başında piknik yapıp ne yapacaklarını konuştuklarını anlatmıştı. Onlar masa örtüsü serip yemek yerken madende kırk kadar insan karanlıkta kurtarılmak için haykırıp duruyormuş. Aslında çok daha derinde göçükler olmuş, kurtarılabilirlermiş. Midillileri yemişler. İki gün boyunca ne suları, ne de ışıkları varmış. Mühendisler maden kuyusunun başına gidip bakmışlar ve kurtarma operasyonu yapmak için fazla tehlikeli olduğunu söylemişler."

Mary, "Ee, sonra ne yapmışlar?" diye sordu.

Billingsley omuzlarını silkti, "Kuyunun ağzına birkaç parça dinamit koyup patlatmışlar ve kuyuyu iyice kapatmışlar," dedi.

Cynthia içini çekerek, "Yani kırk insanı oraya canlı canlı gömmüşler, öyle mi?" diye sordu.

"Yanlarındaki şefleri de sayarsak kırk iki kişiymiş. Ama şeflerden biri sarhoşun teki, diğeri de kadınlara küfür eden bir adam olduğundan kimse aldırmamış."

"Bunu nasıl yapabilirler?"

Billingsley, "Çoğu Çinli olduğundan kolay olmuş," dedi.

Dışarıdan rüzgârın korkutucu uğultusu duyuluyordu. Bina titredi. Kadınlar tuvaletinin pencere kanatlarının çarptığını duyabiliyorlardı. Johnny pencerenin fazla sallanarak Billingsley'nin şişelerle kurduğu bubi tuzağını devirmesini bekliyordu.

Billingsley, "Ama hikâye burada bitmiyor," diye devam etti. "Bilirsiniz, insanlar bu tür olayları kolay unutamaz." Ellerini birleştirerek yamuk yumuk parmaklarını hareket ettirmeye başladı. Perdeye büyük, efsanevi bir kuş gölgesi düştü, gökyüzünde yükseliyormuş gibi görünüyordu. "Hikâyeler bir gölge gibi büyür."

Johnny, "Peki hikâyenin sonunda ne oluyor?" diye sordu. Onca yıldır yazmasına rağmen, iyi bir hikâye duyduğunda kaçırmazdı. Ve bu hikâye de hiç fena değildi.

"Olaydan üç gün sonra üç Çinli genç, Lady Day isimli bara gelmiş. Burası şu anda Broken Drum'ın olduğu yerdeymiş. Çinliler yedi kişiyi

kurşunlamış. Ve ikisini öldürmüşler. Öldürdükleri kişilerden biri, madenin ağzını dinamitle kapayan mühendislerden biriymiş."

Audrey, "Lafı dolandırma," dedi.

Johnny, "Sessiz ol," dedi ve Billingsley'ye devam etmesi için bir işaret yaptı.

"Çinli gençlerden biri sırtından bıçaklanarak öldürülmüş. Ama insanlar onun Harold Brophy adında profesyonel bir kumarbaz tarafından fırlatılan bir iskambil kâğıdıyla boğazı kesilerek öldüğüne inanmayı daha çok tercih ediyor. Diğeri beş altı yerinden vurulmuş ama onu ertesi gün yine de asmışlar. Sanınm onları oldukça hayal kırıklığına uğratmış olmalı. Kolları bacakları zincirlendiği halde çılgın gibi direniyor ve kendi dilinde bağırıyormuş."

Billingsley sustu ve hafifçe öne eğilip David'e baktı. Çocuk da kocaman açılmış gözleriyle adama baktı.

Yaşlı adam, "Bu Çinliler, büyük olasılıkla Ely'nin güneyindeki Çin Kampı'ndan gelmişlerdi ve diğerleri kadar sindirilmiş ve pasif değillerdi. Muhtemelen Desperation'da yaşayan yakınlarından Çinlilerin ölüme terk edildiklerini duymuşlardı. Vurulup hayatta kalan gencin İngilizce bilmediğini belirtmem gerek. Onun söylediklerinin çoğunu sadece hareketlerinden anlamaya çalışmış olmalılar. İnsanların hikâyeye değişik bir şeyler eklemeyi ne kadar sevdiğini bilirsiniz. Bir yıl bile geçmeden insanlar madende yaşayan Çinlilerin olduğunu, oradan çıkarılmak için yalvardıklarını ve öç almaya yemin ettiklerini konuşmaya başladılar."

Steve, "O iki Çinli madenden çıkmış olabilir mi acaba?" diye sordu.

Audrey durduğu yerden, "Hayır," diye cevap verdi.

Billingsley kadına bakıp, "Bu olabilir," dedi. "Belki de diğerlerinin arasından sıyrılıp başka bir delikten çıkmış olabilirler. Bu bölge volkaniktir ve böyle arazilerde, yeraltından toprağın üstüne çıkan delikler olabilir."

Audrey, "Saçmalık," dedi.

Billingsley, "Hayır değil ve bunu sen de biliyorsun. Volkanik bir zeminde her zaman delikler vardır."

"Bana kalırsa iki kişinin kurtulmuş olması..."

Mary yatıştırmak ister gibi, "Sonuçta burada vakit geçirmek için konuşuyoruz, sadece bir teori," dedi.

Audrey, "Teorik saçmalıklar," dedi.

Billingsley, "Her neyse, hikâye böyle işte," dedi. "Madenciler canlı canlı gömülmüşken, ikisi içeriden delirerek çıkmış ve intikam almak için gelmiş olabilirler. Bir de yeraltındaki hayaletlerin hikâyeleri var. Bu da fırtınalı bir gece için uygun bir hikâye değilse ben de bir şey bilmi-

yorum." Yüzünde muzip bir sarhoş gülümsemesiyle tekrar Audrey'ye baktı. "Sen oralarda kazı yaptın, acaba hiç insan kemiği gördün mü?"

Audrey soğuk bir sesle, "Siz sarhoşsunuz, Bay Billingsley," dedi.

"Hayır, değilim. Keşke olsaydım. Kusura bakmayın dostlarım, ama ağzım kurudu ve kafam uyuştu."

Billingsley bunu söyledikten sonra başını önüne eğip yanlarından ayrıldı. İhtiyar gözden henüz kaybolmuştu ki, birden duydukları ses hepsini sıçrattı. Cynthia mahcup bir tavırla gülümsedi ve lastik ayakkabısını yerden kaldırıp, "Özür dilerim," dedi. "Yerde bir örümcek gördüm ve ezdim. Sanırım şu keman örümceklerindendi."

Steve, "Keşiş örümceği," dedi.

Johnny ellerini dizlerinin üzerine koyup eğildi. "Hayır."

Steve, "Hayır ne? Keşiş örümceği değil mi?"

Johnny, "Bir tane değil, iki tane," dedi. Yüzü pek gülmüyordu.

3

Tak! Can ah wan me. Ah lah.

Panter gözlerini açıp hemen kalkmış ve kuyruğunu sallamaya başlamıştı. Demek zaman gelmişti. Kulakları dikilmiş, camın arkasından gelen sesi dinlemeye başlamıştı. Gözleri kapalı olan pencereye dikilmiş, kımıldamadan duruyor ve bekliyordu. Sıçraması mükemmel olmalı ve hiçbir yere çarpmadan, camı kırıp içeriye atlayabilmeliydi. Kafasının içindeki ses ona dikkatli olmasını ve iyi bir atlayış yapmasını söylüyordu.

Boğazından boğuk bir hırıltı yükseldi ve hazırlandı. Şimdi dişleri de ortaya çıkmıştı. Yavaş yavaş arka ayakları üzerinde gerildi ve sıçramaya hazırlandı.

Neredeyse vakit gelmişti.

Tak ah ten.

4

Billingsley, başını önce kadınlar tuvaletinin kapısından uzatmış ve el fenerini pencereye çevirip bakmıştı. Şişeler hâlâ yerinde duruyordu. Onların rüzgârla devrilip kırılarak yanlış alarma neden olabileceklerini düşünmüş ve korkmuştu, ama korktuğu olmamıştı ve zaten rüzgârın şiddeti de azalmıştı. Fakat çok susamıştı, susuzluğunu gidermesi gerekiyordu.

Son beş yıldır susuzluk daha çok bir kaşıntı halini almıştı, sanki zehirli sarmaşık teni yerine beynini etkilemiş gibiydi. Ama önemi yoktu, öyle değil mi? Sorunun nasıl icabına bakacağını biliyordu, bu da aklını diğer şeylerden uzak tutuyordu. Eğer sadece silahını etrafa sallayan biri olsaydı, sarhoş ya da yaşlı olup olmamasıyla başa çıkabilirdi, ama bu o kadar basit bir şey değildi. Jeolog kadın onun sadece Entragian olduğu konusunda ısrar ediyordu, ama Billingsley iyi biliyordu. Entragian artık farklıydı. Diğerlerine de bunu söylemişti, ama ona deli demişlerdi.

Peki ama Entragian nasıl nasıl değişmişti? Neden değişmişti? Değişikliğin kendileri için önemli olduğunu hissediyor, ama neler olduğunu bir türlü anlayamıyordu. Aslında her şey açık olmalıydı. Ama içki içtiği için sanki aklını yitiriyormuş gibi hissediyordu. Jeolog kadının atının ismini bile unutmuştu.

"Tamam, hatırlıyorum," diye mırıldandı. "Hatırlıyorum, şeydi..."

Neydi seni ihtiyar? Bilmiyorsun, değil mi?

"Hatırlıyorum. Atın ismi Sally'ydi!" Sonra tahtalarla çivilenip kapatılmış yangın çıkışının önünden geçti ve erkekler tuvaletine girdi. Fenerini kaldırıp duvardaki at resmine baktı. Onu ne zaman çizdiğini bile hatırlayamıyordu, belki de resmi yaparken çok sarhoştu, ama hiç kuşkusuz kendi çizimiydi ve pek fena değildi. Atın çılgın ve özgür görünüşü hoşuna gitmişti, sanki tanrıçaların olduğu başka bir dönemden geliyor gibiydi.

Resim onu kendine getirmiş gibi biraz zihni açılmıştı. Atın adı Sally'di. Bir yıl kadar önceydi. Madenin açılacağı dedikoduları kesinleşmişti. Quonset otoparkında arabalar ve kamyonetler görülmeye başlamıştı. Güneydeki küçük havaalanına özel uçaklar inip kalkmaya başlamıştı. Sinemada bir akşam çocuklarla içerken ona genç, güzel ve bekâr bir jeolog kadının geldiğini anlatmışlardı.

Billingsley'nin çişi vardı gerçekten ama daha önce yapması gereken bir şey vardı. Lavabolardan birinin içinde duran, normalde insanın eliyle dokunmayacağı leş gibi olmuş bir bez parçasını parmaklarının ucuyla kaldırdı ve altında gizlenmiş olan viski şişesini büyük bir itinayla aldı.

Şişenin kapağını iki eliyle tutarak açtı ve dudaklarına götürüp büyük bir yudum aldı. Ağzının içi ve boğazı birden kavrulmuştu ama bu güzel bir kavrulmaydı. Ardından minik bir yudum daha aldı ve sonra şişenin kapağını kapatıp yine lavabonun içine koydu.

Kendi kendine, "O kadın beni çağırdı," diye mırıldandı. Pencerenin dışında bekleyen panter onun sesini duyunca kulakları iyice dikildi. Biraz daha gerildi ve adamın iyice duvara yaklaşmasını bekledi. "Kadın

telefon edip beni çağırdı ve atının üç yaşında olduğunu ve isminin Sally olduğunu söyledi. Evet efendim."

Şişeyi yerine bırakıp kirli bez parçasını tekrar üzerine örttü. Kadın, Rieper'ın evinde oturuyordu ve oraya, daha sonra resepsiyonist olarak çalışmaya başlayan bir zenciyle birlikte ata bakmak için gitmişti. Oraya gittiklerinde, kadın acil bir telefon almıştı ve şirket merkezine, Phoenix'e gidiyordu. Ahıra doğru giderlerken zenci ona demişti ki... "İşte gidiyor," demişti. Billingsley yeniden fayansların üzerindeki ata odaklandı. Çişini unutmuştu. Kadın onlara el sallamıştı. O da kadına el sallamıştı: Kadın genç ve güzeldi. Film yıldızı kadar değildi, ama bir kadının eğer istemiyorsa kendi içki parasını asla ödemek zorunda olmadığı bu yerde yeterince etkileyiciydi. O gün atı tedavi etmiş, yaranın üzerine merhem sürmüş ve tüpü de zenciye vermişti. Daha sonra kadın gelip tekrar merhem almıştı, ama hiç konuşmamışlardı. Güzel kadınla kasabada birkaç kez karşılaşmışlardı. Bir keresinde kadın, yanında birkaç kişiyle Antlers Hotel'de yemek yiyordu. Ve sonra da ona Owl's'ta, Ely'deki bir barda, Bud's Suds'da yanında birkaç madenciyle bir şeyler içerken rastlamıştı. Birkaç kez de benzin istasyonunda arabasına benzin alırken ya da Worrel's Market'te sebze meyve alışverişi yaparken görmüştü.

'Çişini yapmak için tuvalete doğru yürürken, kendi kendine, *Bunları neden düşünüyorsun sanki şimdi?* diye söylendi. Botları çürük fayanslarda çıkan toz toprağa bulanmıştı. Tuvalete biraz uzakta durdu. Audrey Wyler'ın Collie'yle ne işi olabilirdi ki? Onları hiçbir zaman yan yana bile görmemişti. Yine de kafasının içinde bir şeyler, ona ata bakmaya gittiği günle ilgili sinyal verip duruyordu. O gün kadını görmemişti bile. Pantolonunun önünü açtı. Ne kadar da çişi vardı. Bir kadeh içsen iki litre işiyordun.

Kadın o gün Phoenix'e uçakla gideceği için, onlara uzaktan el sallamış ve arabasına binip uzaklaşmıştı. Şirketin merkezine gidip patronlarla görüşeceği için çok şık giyinmişti ve bacakları da harikaydı... Billingsley yaşlanmış olabilirdi, ama bu güzel bacaklardan hoşlanmayacağı anlamına gelmezdi.

Birden, her şeyi hatırladı ve o sırada büyük bir şangırtı duydu. Panterin homurtusunu duyana kadar bu şangırtıyı hayal ettiğini düşünmüştü.

Homurtu iyice yükseldiğinde Billingsley korkudan altına işedi. O anda bu sesi dünya üzerindeki herhangi bir hayvanla bağdaştıramamıştı. Baktığında hayvanın yeşil gözlü, koca bir panter olduğunu görmüş ve kendini kaybeder gibi olmuştu. Üzerinde kırık cam parçaları vardı.

Dağ aslanı dişiydi. Hayvan üzerine abandı, yüzünü onunkine yaklaştırdı ve dişlerini göstererek tükürdü. Billingsley'nin silahı içeride, sahnede kalmıştı.

Adam bağırarak elindeki feneri sallayıp pantere attı. Hayvan arkasını dönüp bakarken Billingsley de can havliyle kapıya fırladı.

Kaçarken bir yandan da pantolonunun önünü kapatmaya çalışıyordu. Hayvan bir an şaşınp kalmış, fakat hemen toparlanıp arkasından koşmuştu. Kükremesi yaşlı adamın kanını dondurmuştu. Billingsley kapı tokmağını henüz yakalamıştı ki, hayvanın pençelerini sırtında hissetti. Korkunç bir acı duydu ve geriye doğru çekildiğini hissetti. Kemeri kopmuş ve sırtüstü hayvanın üzerine düşmüştü. Yan döndü, cam kırıklarının üzerinde yuvarlanıp bir dizinin üzerinde doğruldu. Fakat panter tekrar üzerine atlamış ve yine onu sırtüstü devirip boğazına saldırmıştı. Billingsley ellerini kaldınnca, hayvan bileğinin kenarını koparıverdi. Yaşlı adam kan içindeki elini sakladı ve diğeriyle hayvanı çenesinin altından yakalayıp itmeye çalıştı. Bir türlü kurtulamıyordu. Hayvan onu bir an bıraktı ve bir adım gerileyip tekrar saldırdı. Billingsley birden elini onun dişleri arasında gördü, korkunç bir acıyla bağırdı ve kendini karanlığa bıraktı.

5

Panter kükrediği sırada, Cynthia kendisine pet şişeden maden suyu dolduruyordu. Plastik şişe genç kızın elinden düştü ve yerde bir bomba gibi patladı. Filmler dışında böyle bir ses duymamış olmasına karşın onun ne olduğunu hemen anlamıştı.

Sonra Tom Billingsley'nin yürek parçalayıcı haykırışı duyuldu.

Başını çevirince herkesin korkuyla titreyerek birbirine baktığını gördü. Johnny Marinville, o anda uzun kır saçlarıyla, nerede olduğunu, kim olduğunu unutmuş yaşlı bir kadına benziyordu.

Cynthia o anda Johnny Marinville için en çok küçümseme hissediyordu.

Steve, Ralph'e baktı ve Ralph silahını kapıp sahnenin çıkışına fırladı. Steve de hemen arkasından koştu ve ikisi birlikte ortadan kayboldular. Billingsley'nin bir kez daha bağırdığını duydular ama bu kez bağırışı çok daha kısa sürmüştü. Hemen arkasından hayvanın kükremesi işitildi.

Mary elindeki silahı Johnny'ye uzatarak, "Hadi, şunu al da gidip onlara yardım et," dedi.

Johnny altdudağını ısırıp yüzünü buruşturdu. "Bak, Mary," dedi. "Geceleri gözlerim hiç iyi görmüyor. Bunun kulağa saçmalık gibi geldiğini biliyorum ama..."

Panterin kükremesi tekrar duyuldu. Cynthia'nın korkudan tüyleri diken diken oldu.

Mary, "Tam bir korkak gibi geliyor" dedi. Marinville, mahcup olmuş ve uykudan uyanan insanların ağırlığıyla çevresine bakınmıştı. Cynthia, Billingsley'nin tüfeğini beyaz perdeye dayalı halde görünce ondan önce davrandı, tüfeği kaptı ve adeta bir özgürlük savaşçısı gibi diğerlerinin arkasından koştu.

Birkaç eski sandalye ve bozuk olan ışıklandırma panelinin yanından geçip sahneye gelirlerken dar bir hole çıktılar. Holün bir yanı tuğla, diğeriyse ahşaptı. Panterin kükremesini tekrar duyan Cynthia aniden durdu ve titremeye başladı. Billingsley'den hiç ses yoktu. Bu iyiye işaret değildi. İleride bir yerlerden, bir kapının hızla çarpılıp kapanırken çıkardığı sese benzer ses gelmişti. Genç kız, *Bu, herhalde erkekler tuvaletinin kapısı olmalı, çünkü kadınlar tuvaletinde tuvalet yoktu*, diye düşündü.

Birden Ralph'in, "Hey, dikkat et, Steve!" diye bağırdığını duydu.

Hayvandan bir homurtu duyuldu. Sonra bir gümbürtü koptu. Steve bağırdı, ardından da iki el silah sesi duyuldu. Namludan çıkan ışık, duvarın karşı tarafına asılmış eski bir yangın söndürücüyü aydınlattı. Cynthia içgüdüsel olarak eğildi ve tuvaletin kapısına doğru koştu. Ralph Carver kapıyı gövdesiyle açık tutuyordu. Erkekler tuvaleti, Billingsley'nin yere düşen el fenerinin karşı duvara düşen ışığıyla aydınlanmıştı. O cılız ışık ve Ralph'in silahından çıkan dumanlar arasında Cynthia daha önce yaptığı deneyleri hatırladı.

Yaşlı veteriner yerde sürünerek, güçlükle pisuvarlara doğru gitmeye çalışıyordu. Gömleği ve fanilası parçalanmış, başı öne doğru eğilmişti. Sırtından kanlar akıyordu. Sanki bir manyak tarafından parçalanmıştı.

Tuvaletin tam ortasında başka bir korkunç manzara vardı. Panter arka ayakları üzerine kalkmış, ön ayaklarını Steve'in omuzlarına koymuştu. Hayvanın karın bölgesinden kanlar akıyor, ancak o bundan pek etkilenmiş gibi görünmüyordu. Ralph'in mermilerinden biri onu ıska geçmiş olmalıydı: Cynthia mermilerden birinin duvardaki at resminin yarısını parçaladığını görebiliyordu. Steve kollarını göğsünde kavuşturmuş, ve hayvanın göğsüyle kendisi arasına sokmuştu.

Steve, "Ateş et! Vur onu!" diye bağırdı. "Tanrı aşkına, ateş etsene!"

Ralph silahı hayvana doğru kaldırdı ve karanlıkta Steve'i vurmamak için bir süre tereddüt etti, sonra silahı indirdi. Arkadaşını vurmaktan korkuyordu.

Panter Steve'in yüzüne doğru uzanınca, Steve başını birden geriye attı ve ondan kurtulmak istedi. Bu şekilde, bir süre, adeta dans eder gibi ortada dolanıp durdular. Fakat hayvanın pençeleri Steve'in omuzlarına geçmişti. Cynthia, Steve'in üstündeki iş tulumunun omuz başlarından

kanlar aktığını görünce ne yapacağını şaşırdı. Panter kafasına saldırıyor, bir yandan da kuyruğunu kamçı gibi çevreye savurup duruyordu.

Steve hayvandan kurtulmak için çabalarken, bir ara odanın ortasında duran portatif tuvalete çarptı, sendeledi ve hayvana sarıldı. Billingsley hâlâ onların arkasında sürünmeye devam ediyor ve hayvanın tekrar dönüp kendisine saldırmasından korktuğu için, bir an önce oradan uzaklaşmak istiyordu. Fakat gücünün tükettiği de kolayca görülebiliyordu.

Steve, "Gebert şunu!" diye haykırdı. Bir bacağını portatif tuvaletin çelik çerçevesiyle su geçirmez çadır bezinden yapılmış torbası arasına sokmuş ve yere düşmekten kurtulmuştu, fakat artık arkasında dayanacak yeri yoktu ve hayvan onu bir iki saniye içinde yere devirecekti. Başını güçlükle kaldırdı ve tekrar, "Ateş et Ralph! ATEŞ ET!" diye bağırdı.

Ralph silahını tekrar kaldırdı ve dudağını ısırdıktan sonra nişan almaya çalıştı. Tam bu sırada Cynthia arkasından bir şeyin çarpmasıyla odanın karşı tarafına doğru fırladığını fark etti ve ortadaki lavaboya tam zamanında tutunup suratının büyük aynaya çarpmasını önledi. Başını çevirip bakınca, Johnny Marinville'in, elinde Mary'nin silahıyla içeri daldığını gördü. Uzun kır saçları darmadağınık olmuş, omuzlarına düşmüştü. Cynthia, şimdiye dek, bu kadar korkmuş ve dehşet içinde kalmış bir adam gördüğünü hatırlamıyordu, fakat Johnny Marinville kararını vermiş gibiydi ve geri dönmeyi hiç düşünmüyordu, sonuna kadar gidecekti. Cesur adımlarla Steve'i yere yıkmaya çalışan hayvanın yanına yaklaştı. Korkusu geçmiş, dehşet duygusunu üstünden atmıştı. Hiç düşünmeden elini büyük bir hızla ileriye uzattı ve kısa çiftenin iki namlusunu hayvanın başına dayadı.

Steve'e, "İt şunu!" diye bağırdı. Steve hayvanın başını çene altından tutup geriye doğru itti. Panterin gözlerinde garip bir parıltı vardı, sanki göz değil iç taraftan bir yerlerden aydınlatılan fenerlere benziyorlardı. Büyük yazar Johnny gözlerini kapadı, başını hafifçe yana çevirdi ve iki tetiğe birden asıldı. Kapalı mekânda meydana gelen korkunç bir patlama, kulaklarını kısa bir süre için de olsa sağır etmişti. Namlulardan parlak ışıklar çıktı ve Cynthia'nın burnuna, yanan tüy kokusu geldi. Hayvan, başı paramparça olmuş bir halde yana yıkıldı. Boynundaki tüylerden yanık kokulan geliyor, duman çıkıyordu.

Steve dengesini sağlamak için kollarını salladı. Marinville şok olmuş gibiydi, arkadaşını tutmak isterken pek başarılı olamadı. Steve birden kendini boşlukta buldu ve yere yuvarlandı.

Johnny, "Allah kahretsin! Sanınm altıma sıçtım!" dedi. "Oh, neyse ki sadece gazmış. Hey, iyi misin, Steve?"

Cynthia koşarak Steve'in yanına gelmiş, dizlerinin üzerine çökmüştü. Genç kız gencin omzundaki yaralara bakıp, derin olup olmadıklarını anlamak isterken, Steve şaşkın gözlerle çevresine bakınıyordu.

Cynthia'nın beline dolanmış kolunun desteğiyle ayağa kalkarken, "İyiyim galiba," diye mırıldandı. "Çok teşekkür ederim, patron."

Johnny uykuda konuşur gibi, "İnanamıyorum buna," diye söylendi. "O kadın beni utandırmasaydı bunu yapamayacaktım galiba. Steven, iyi misin?"

Cynthia, "Steve de hafif yaralanmış," dedi. "Ama önemli değil. Yaşlı adama yardım etmeliyiz."

O sırada Mary, omzunda Marinville'in boş silahıyla içeriye girdi. Silahı kabzasından sıkıca yakalamış ve kararlı adımlarla yürüyerek odaya girmişti. Manzarayı birkaç saniye içinde gözden geçirdi ve sonra, yerde hâlâ sürünmeye çalışan Billingsley'ye doğru koştu. Yaşlı adamın hali kalmamıştı, ama son bir gayretle oradan çıkmaya çalışıyordu. Neler olduğunun farkında bile değildi zavallı.

Ralph elini uzatıp Steve'in omzuna dokundu, "Yapamadım, çok istedim ama yapamadım. İlk iki seferden sonra seni vurmaktan korktuğum için ateş edemedim. Tam yan dönmüştün ki, Marinville içeri girdi," dedi.

Steve, "Boş ver," diyerek başını salladı. "Sonuçta kurtulduk ya, sen ona bak."

Johnny, "Onu kurtarmak bana düşerdi," diye söylendi. "Çünkü buralara gelip bu belalara bulaşmasının nedeni benim. Ben olmasaydım, o da bu pis yerlere gelip başını derde sokmayacaktı."

Birden Mary'nin, "Hey, çabuk buraya gelin," diye bağırdığını duydular. "Bu adam durmadan kan kaybediyor, kötü durumda."

Dördü birden gidip Billingsley ile Mary'nin yanına çömeldi. Mary yaşlı adamı sırtüstü çevirmişti ve Cynthia onun durumunu görünce yüzünü buruşturdu. Adamın bir elinin parmakları tamamen gitmiş, sadece bileğine yakın bir parça kalmıştı. Ama daha da kötüsü, boynunun omzuyla birleştiği yer parçalanmıştı ve oradan oluk gibi kan akıyordu. Buna rağmen ihtiyar bayılmamıştı ve gözleri hâlâ parlıyordu.

Yaşlı adam boğuk bir sesle, "Etek," diye sayıklıyordu.

Marinville, "Konuşma babalık," dedi. Yere eğilip el fenerini aldı. Billingsley'nin başının yanında küçük bir kan gölü vardı. Cynthia onun bu halde hâlâ nasıl sağ kaldığını anlayamamıştı.

Mary, "Kompres yapmamız gerekiyor," dedi. "Şu kanamayı durdurmazsak ölecek zavallı!"

Cynthia, *Çok geç artık*, diye düşündü, fakat sesini çıkarmadı.

Steve lavabolardan birinde bir bez parçası gördü ve onu aldı. Bu, eski bir gömlekti. Hemen ikiye katlayıp Mary'ye uzattı. Kadın da birkaç kez katladı ve Billingsley'nin boynuna bastırdı.

Cynthia, Steve'in kolunu tutup, "Hadi, gel sahneye gidelim," dedi. "Orada, bardan su alıp yaralarını temizleyebilirim hiç olmazsa." Fakat yaşlı adamın, "Durun," diye mırıldanmasıyla ona baktılar. Burada kalın! Bunu... dinlemelisiniz."

"Hey, konuşmamalısın." Mary elindeki gömleği yaraya daha çok bastırdı, gömlek kan içinde kalmıştı.

Yaşlı adam gözlerini güçlükle Mary'ye çevirerek, "Çok geç artık," diye fısıldadı. "Çok geç. Ben ölüyorum."

"Hayır, saçmalama, ölmeyeceksin,"

Billingsley hafifçe kımıldayarak, "Şimdi... Yaklaşın ve iyi dinleyin," diye güçlükle konuştu.

Steve ile Cynthia birbirlerine bakıp adamın üzerine eğildiler. Cynthia ve Mary Jackson omuz omuza duruyorlardı. Johnny Marinville ve Ralph Carver da eğilmiş dinliyorlardı.

Mary, "Konuşmaması lazım," dedi ama sesi şüpheliydi.

Marinville, "Bırakın ne istiyorsa söylesin. Ne var, Tom?" dedi.

Billingsley, "İş için fazla kısaydı," diye mırıldandı. Gözleriyle bir şeyler anlatmak istiyordu.

Steve başını salladı. "Ne demek istiyorsun, anlamıyorum," dedi.

Yaşlı veteriner dudaklarını ıslattı. "O kadını giysilerle bir kez gördüm," dedi. "Bunun için anlamam zaman aldı... Yanlış olan..."

Mary şaşkın bir ifadeyle bakıp, "Evet, doğru," dedi. "Kontrolörle buluşacağını söylemişti. Adam Phoenix'ten onun bir raporunu dinlemek üzere geliyor, o ise adamın dikkatini çekmek için kısa etek giyip bacaklarını göstermek istiyor! Bunda bir iş var."

Billingsley'nin yanaklarından terler gözyaşı gibi akıyordu. "Çok aptalmışım," diye inledi. "Ama bunu bilemezdim ki. Onu sadece merhem almak için geldiğinde yakından gördüm ve burada kadınlar genellikle pantolon giyer. Sonra yeniden içmeye başladım." Gözlerini çevirip Mary'ye baktı. "Şu giysi doğru değildi... Anlıyor musunuz beni? Anlıyorsunuz, değil mi?"

Ralph, "Neler saçmalıyor bu adam?" diyerek diğerlerinin yüzlerine baktı. "Giydiğinde normal olup daha sonra iş görüşmesi için nasıl çok kısa olabilir ki?"

Yaşlı adam, "Daha uzun boylu," diye fısıldadı. Diğerleri hiçbir şey anlamadan birbirlerine bakıyorlardı.

Mary'nin ihtiyarın boynunda tuttuğu eski gömlek kan içindeydi. Yaralının gözleri durmadan dönüyor, hepsine ayrı ayrı bakıyordu. Başını çevirip ağzındaki kanları tükürdü ve inledi.

Ralph, birden elini alnına vurdu, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı. "Yoksa o da Entragian gibi mi? Bunu mu söylemek istiyorsun ihtiyar?"

Billingsley, "Evet... Hayır..." diye mırıldandı. "Tam bilmiyorum... Bunu hemen anlamam gerekirdi... Fakat..."

Mary, "Bay Billingsley, o da polis gibi etkilenmiş mi demek istiyorsunuz?" diye sordu.

Yaşlı adam müteşekkirmiş gibi ona baktı ve elini sıktı. Marinville, "Fakat onun polis gibi her yeri kanamıyor," dedi.

Ralph, "Belki de bizim görmediğimiz bir yerleri kanıyordur ya da henüz başlamamıştır," dedi.

Billingsley, Mary'nin omzu üzerinden uzaklara bakıp, "Nerede... Nerede..." diye fısıldadı. Sonra öksürmeye başladı. Hepsinin yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. Cynthia başını çevirip baktı. Audrey orada değildi.

David Carver da ortalarda görünmüyordu.

– Dördüncü Bölüm –

1

Ellen Carver'a benzeyen, fakat şimdi çok daha uzun boylu olan yaratık, belediye binasının önündeki merdivende durdu ve kuzeye, kum fırtınasının ortalığı karıştırdığı sokağa baktı. Eski sinema salonunun nerede olduğunu göremiyor, fakat yerini biliyordu. Ayrıca orada neler olduğunu da biliyordu. Kuşkusuz her şeyi anlayamamıştı, ama onu öfkelendirecek kadarını öğrenmişti. Panter ihtiyarın işini hemen bitirememişti, ancak en azından, diğerlerini çocuktan uzaklaştırabilmişti. Bu kadarı yeterli olurdu ama çocuk öbür casusundan da şimdilik kurtulmuştu.

Nereye gitmişti? Bilmiyordu. Görememiş, nerede olduğunu anlayamamıştı. Kaynak David Carver'dı. Onu polisin vücudundayken öldürüp, orada karavanının merdiveni dibinde bırakması gerekiyordu ve bunu yapmamıştı. Neden yapmadığını da biliyordu. Bu çocukta bir şeyler vardı. Dua meraklısı çocuğu kurtaran da bu olmuştu.

Ellerini yanına sarkıtmıştı. Rüzgâr yine şiddetlenmiş, Ellen Carver'ın kısa, kızılımsı sarı saçlarını uçurmaya başlamıştı.

Onun gibi birisi neden geldi buraya acaba? Bu bir tesadüf mü, yoksa buraya özellikle mi gönderildi?

Bu sorular saçmaydı. O, amacının ne olduğunu biliyordu ve *tak ah lah* yeterliydi. Gözlerini kapadı ve gördüklerinden hoşlanmamış gibi tekrar açtı. Bu vücut başarılı olamayacaktı galiba. İçindeki yoğunluk ve güç, kadının kalbi yaratığı parçalıyordu.

Bunların nedeni hep o duacı çocuktu.

Lanet olası duacı çocuk.

Bu vücudun kalçalarından aşağıya doğru süzülen kanları düşünmemeye çalışarak uzaklara bakmayı sürdürdü. Boğazında garip şeyler oluyor, Ellie'nin başını kaşıdığında, eline onun saçlarının geldiğini hissediyordu.

Bakışlarını sinemaya gönderdi.

Parça parça görüntüler gözünün önüne geliyordu. Aynı anda kırık bir cam üstünde birden fazla televizyon kanalını izler gibiydi. Aslında örümceklerin gözleriyle bakıyordu, ama etrafında sinekler, hamamböcekleri, deliklerinden bakan fareler ve tavandan süzülen yarasalar da var gibiydi.

Kasabaya kendi kamyonuyla gelen o adamı ve yanındaki sıska kızı gördü. Babası çocuğa bağırıyor, fakat o cevap vermiyordu. Yazar sahnenin kenarına gelmiş, Audrey'ye sesleniyordu. Audrey neredeydi peki? Bunu bilemiyordu. Diğerlerine yaptığı gibi Audrey'nin gözlerinden göremiyordu. Kesin çocuğun peşinden gitmiş olmalıydı. Yoksa çocuğu bulmuş muydu? Sanmıyordu. En azından şimdilik. Böyle bir şey olsa, sezeceğini biliyordu.

Ellen'ın kanayan kalçasına bir tokat indirdiğinde, çürük bir elmadaki gibi bir leke oluştu. Hayır, hepsi sahnede değillerdi şimdi.

Mary hâlâ Tom'un yanındaydı. Diğerleri Audrey ve David'le meşgulken Ellen oraya, Mary'nin yanına gidebilseydi, daha sonra her şey yoluna girebilirdi. Bu vücut şimdilik işine yarıyordu, ama onun, tam zamanında elden çıkmasına razı olamazdı. Şey olsa daha güvenli olurdu...

O anda gözlerinin önüne gelen görüntü, sineklerle dolu bir örümcek ağıydı. Sinekler ölmemişti ama baygın bir halde, kımıldamadan ağa yapışmışlardı.

Başını sallayarak Ellen Carver'ın sesi ve onun tarzıyla, "Acil durum önlemleri," diye mırıldandı.

Mary'nin ortadan kaybolması, kaçıp kurtulduklarını, sığınacak bir yer bulduklarını sanan ve panteri öldürdükleri için sevinen diğerlerinin moralini bozabilirdi. Ne de olsa silahlıydılar ve panter da *bilinmeyenler dünyasından* gelme bir yaratık değil, normal bir canlıydı. *Vücut, ruh, sarx*. Fakat o gösteriş budalası adamın bunu yapabileceğini kim tahmin ederdi ki?

Onu telefonundan aradı, bunu da tahmin edemedin. O sarı kamyon buraya gelene kadar bunu bilmiyordun.

Evet, telefonu kaybetmesi bir hataydı, ama bunda onun pek suçu yoktu. O sırada tek yapmak istediği o herifi hücreye tıkıp, Entragian'ın parçalanmak üzere olan vücudunun yerine koyacak başka bir beden bulmaktı. Entragian'ı kaybettiğine çok üzülmüştü. O güçlü bir adamdı.

Ancak her şeye rağmen, Mary'yi ele geçirmek için bundan uygun bir zaman da bulamazdı. O bunu yaparken, Audrey de çocuğu bulup öldürebilirdi. Bu harika bir şey olur ve tüm sorunları çözümlenirdi. Ellen'ın yerine Mary'nin vücudunu ele geçirir ve ondan sonra rahat edebilirdi.

Peki ya sonra? Kullanacağı insan vücutları tükendiğinde ne yapacaktı? Ayrıca Desperation'da neler olduğunu merak eden bir sürü insan kasabaya dolarsa ne olacaktı? Nehre ulaşınca, oradaki köprüye gider ve karşı tarafa geçebilirdi. Anıları yoktu ve geleceğe de pek ilgi duymuyordu. Şimdilik Mary'yi ele geçirip Çin Çukuru'na götürebilse, ona yetecekti.

Tak belediye binasının basamaklarını indi, polis arabasına bir göz attı ve sonra yürüyerek sokağın karşısına geçti. Oraya giderken arabayı kullanamazdı. Karşı kaldırıma çıktığında, büyük adımlarla kumların üzerinde hızlı hızlı yürümeye başladı. İçindeki ayaklar çok büyük olduğundan yanlara doğru patlamaya başlamış spor ayakkabılarının altından kumlar fışkırıyordu.

2

Audrey sahnenin üzerinde onların kendisine ve David'e seslendiklerini duyabiliyordu. Bir süre sonra dağılıp onları aramaya başlayacaklardı, bundan kuşkusu yoktu. Adamlar silahlı ve tehlikeliydi. Öldürülmekten değil de, David'i öldürmeden önce yakalanmaktan korkuyordu. Yaratığın kendi kafasının içinden gelen sesi panter için bir oltaya takılmak gibiydi, Audrey Wyler'ın kafasındaysa bu ses asit kaplı bir yılan gibiydi. Onun içini eritiyor, daha önceki benliğini yok ediyordu. Bu erime hissi çok keyifliydi, sanki tatlı ve ferahlatıcı bir şey yemiş gibi oluyordu. Önceleri bu sesten pek hoşlanmamış, sanki ateşi varmış gibi hissetmişti, ama *can tah*'ları daha fazla duydukça alışmış ve hoşlanmaya başlamıştı. Şimdi sadece o çocuğu bulmayı düşünüyordu. *Yaratılmamış olan* ona yaklaşamamıştı, onun için *Tak*'ın yerine bunu kendisi yapmak zorundaydı.

Tom Billingsley'nin ilk gördüğünde bir yetmiş boylarında olan kadın, merdiven başında durdu ve çevresine bakındı. Normalde bir şey görememesi gerekiyordu, sadece bir pencere vardı ve onun kirli camından süzülen loş ışıkla Bud's Suds'ın önündeki zayıf sokak lambasının ışığı çevreyi hemen hemen hiç aydınlatmıyordu, fakat bulduğu ya da kendisine verilmiş olan her bir *can tah*'la gözleri güçlenmişti. Şimdi neredeyse bir kedi gibi görüyordu ve içerisi darmadağınık olan hol de onun için yabancı bir yer değildi.

Binanın bu bölümünü kullanmış olan insanlar, Billingsley ve arkadaşları kadar temiz davranmamış, her yanı kirletmiş, çöp doldurmuşlardı. Bira şişeleri etrafa atılmış, duvarlara, Billingsley'nin yaptığı gibi güzel resimler değil, saçma sapan şeyler çizilmişti. Resimlerden birinde, koca bir

kadın memesine yapışmış boynuzlu ve şekilsiz bir bebek vardı ve altına da, HEY KÜÇÜK SMITTY BEBEK, ANANIN MEMESİNİ ISIRDIĞINI GÖRÜYORUM yazılmıştı. Etrafta yırtık dergi parçaları, hamburger kâğıtları, şeker ve çikolata kâğıtlarının parçaları, kızarmış patates artıkları, boş sigara paketleri ve prezervatif kutuları vardı. MÜDÜR yazan kapının koluna kullanılmış bir prezervatif asılmıştı.

Müdür odası sağdaydı ve onun karşısında da, kapısında KAPICI yazan oda vardı. İleride, sol tarafta bir kapı daha vardı. Üstüne yarısı sökülmeye başlamış siyah boyayla bir şeyler yazılmıştı ama o bile bu karanlıkta güçlü gözleriyle o yazıyı okuyamamıştı. Fakat biraz daha yaklaşınca, BALKON yazdığını gördü. Kapı daha önce tahta parçalarıyla çivilenip kapatılmış, fakat sonradan tahtalardan bazıları sökülüp atılmıştı. Tavandan sönmüş bir şişme kadın sallanıyordu. Kırmızı ağzı ve basit bir vajinası vardı. Boynuna bir kement atılmıştı. Üstüne ise bir ilkokul çocuğunun yazısına benzer bir yazıyla BURAYA GELMEYİN, ÇÖKME TEHLİKESİ, CİDDİYİM yazılı bir not yerleştirilmişti. Holün dip kısmında yukarıya doğru çıkan basamaklar vardı, bunlar büyük olasılıkla makine dairesine çıkıyordu.

Audrey, üzerinde müdür yazan kapıya gitti ve kapı tokmağını tutup yüzünü yaklaştırdı. Bir süre sessizce dinledi, sonra yumuşak bir sesle, "David?" diye seslendi. "Beni duyuyor musun, David? Ben Audrey, Audrey Wyler. Sana yardım etmek istiyorum, David."

İçerden hiç ses gelmiyordu. Kapıyı yavaşça açıp içeriye baktığında, duvarlarda eski filmlerin posterlerini ve yerde de kılıfı yırtılmış bir yaylı yatak gördü. Posterlerden birinin altına renkli tebeşirle, "Ben bir gece yarısı sürüngeniyim, bütün gün uyurum," yazılmıştı.

Orada bir şey olmadığını görünce, kapıcı odasına gitti. Fakat burası dolap kadar küçük bir yerdi ve bomboştu. Gözleri gibi güçlenmiş olan koku alma duygusu, ona burada uzun zaman önce patlamış mısır yendiğini söylüyordu. Yerde sinek ölüleri ve fare pisliklerinden başka bir şey yoktu. Düşündü ve balkona çıktı. Bulunduğu yerden sahneyi göremiyordu, ama beyaz perdenin üst kısmı görülebiliyordu. Sıska kız hâlâ David diye bağırıyordu, fakat diğerleri susmuştu. Bunun fazla bir önemi yoktu, ancak onların nerede olduklarını bilmemek canını sıkıyordu.

Audrey şişme bebeğin üstündeki uyarının muhtemelen doğru olduğunu tahmin etti. Balkonun koltukları sökülmüştü ve zeminin ne kadar eğri durduğu belli oluyordu. Aklına okuduğu eski bir şiir gelmişti. Çocuk, burada olmadığına göre, sinemanın başka bir köşesindeydi herhalde. Uzaklara gitmiş olamazdı. Koltuklar sökülmüş olduğundan, perde de bulunmadığından burada saklanacak yer de yoktu.

Geriye döndü şişme bebeği öfkeyle yere attı ve tekmeleyip balkona fırlattı. Bebeğin boş gözleri Audrey'ye bakıyordu. *Bu tek bir amacı olan bir ağız, o da bana gülmek*, diye düşündü. Şişme bebek, şu yaptıklarına bak, ülkenin en iyi para kazanan kadın jeoloğu olacaktın, otuz beş yaşına geldiğinde kendi danışmanlık firmana sahip olacaktın, elli yaşında belki ilk Nobel ödülünü kazanacaktın. Hayallerin bunlar değil miydi? Şimdi ise eski sinema salonlarında küçük çocukları kovalıyorsun. Üstelik de hiç sıradan bir çocuk değil. O özel biri, tıpkı o yaşlarda senin de özel olduğunu düşündüğün gibi. Peki ya onu bulursan ne olacak? O çok güçlü.

Bebeğin asılı olduğu ipi çekerek kopardı. Bebek Audrey'nin ayaklarının dibine düştü. Sonra onu ayaklarıyla balkona itekledi. *Bu çocuk Tak'tan güçlü olamaz* diye düşündü. *Ne olduğu umurumda değil, Can tah'lardan da güçlü değildir. Burası artık bizim kasabamız. Geçmişi ve geçmişin hayallerini boş ver şimdi, şu andayız ve şu anda öldürmek, almak, sahiplenmek, hükmetmek güzel bir şey. O sadece bir çocuk. Tak şimdi burada ve yaşlıların, yaratılmamışların sesleriyle konuşuyor.*

Merdivenlerden yukarı doğru baktı ve başını salladı. Sonra elini indirip cebindekileri okşadı. Evet, çocuk makine dairesinde olmalıydı. Sinemanın bodrumuna inen kapıda koca bir asma kilit vardı, oradan girmiş olamazdı. O halde tahmin ettiği gibi makine dairesindeydi, başka nerede olabilirdi ki?

"*Him en tow*" diye fısıldadı. Gözleri iri iri açılmıştı ve cebindeki parmakları durmadan hareket ediyordu. Parmaklarının arasından taşların birbirlerine çarptığında çıkardığı tıkırtıya benzer bir ses geliyordu.

3

American West sinemasının üst katını kullanan gençler buraya geldiklerinde, genellikle holde ve müdür odasında vakit geçirdiklerinden, diğer bölümlere pek dokunmamışlar ve yangın merdiveni yıkıldıktan sonra da bir daha gelmemişlerdi. Bu nedenle makine dairesi, projeksiyon makinelerinin sökülüp Reno'ya götürüldüğü 1979'dan beri hiç bozulmamış, olduğu gibi kalmıştı.

David gözlerini kapayıp ellerini çenesinde birleştirerek dizleri üzerine çökmüştü. Sol tarafında Gregory Peck, Kirk Douglas, Sophia Loren, Jayne Mansfield, Paul Newman ve Bette Davis'in görüntülerini perdeye yansıtan makinelerin boş kalan delikleri vardı.

Döşemenin üstünde, toz içinde kalmış eski film dolu makaralar duruyordu. Duvarlarda eski posterler asılıydı. Birinde Marilyn Monroe'nun, altından hava üfleyen bir ızgara üstünde havalanan eteklerini yakalamaya çalışırken çekilmiş o ünlü fotoğrafı görülüyordu. Etrafta, küfe benzemeyen garip bir koku vardı.

David, Audrey'nin sesini duymadığı gibi, bu kokuyu da alamamıştı. Diğerleri Billingsley'ye yardım için giderken, o içindeki dayanılmaz dua etme arzusunu tatmin etmek için buraya gelmişti. Audrey de bir süre onların arkasından gitmişti, ama daha sonra dönmüş olabilirdi. Bunun için, kimsenin bulunmadığı bir yere gitmesi gerektiğini biliyordu, çünkü bu kez Tanrı onunla konuşmak istemişti. Burası bunun için çok uygundu. Diğerleriyle arasında kapalı bir kapı bulunduğuna göre, artık içindeki kapıyı açabilirdi.

Örümcekler. Yılanlar ya da fareler tarafından izlenmekten korkmuyordu, Tanrı onunla yalnız kalmak istediğine göre, güvenliğini sağlayacaktı. Steve ile Cynthia'nın getirdikleri kadın sorundu, onun sinirini bozuyordu. Kadının da kendisi hakkında aynı şeyi düşündüğünden emindi. Ondan uzaklaşmak istemiş ve gözden kaybolur kaybolmaz sahneden atlayıp, koltukların arasından koşarak sinemanın ön tarafına gelmişti. Audrey tekrar sahneye gelmeden önce, balkonun altından geçip lobiye çıkmış, basamakları aceleyle tırmanıp kendisine yol gösteren biri varmış gibi makine dairesini hemen bulup girmiş ve kapıyı da arkasından kapamıştı.

Buraya girdiğinde, yerdeki film makaralarını, duvarlardaki posterleri bile görmemiş, o garip kokuyu da hissetmemişti. Sadece kenardaki tozlu muşambanın köşelerindeki delikleri görünce, *Gözler gibi delikler görüyorum*, cümlesini hatırlamıştı. Ama tam olarak böyle miydi, yoksa başka sözcükler mi vardı, işte bunu bilemiyordu. Hafızası onu yanıltmış da olabilirdi tabii. Ancak bunların hiç önemi yoktu şimdi. O anda tek düşüncesi, Tanrı'yla temas edebilmekti. Tabii başarabilirse. Buna şimdiye kadar hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştı.

Kafasının içinde Peder Martin'in fısıltılı sesi, "Evet, çalışmalarının karşılığını burada göreceksin," diyordu. *Dolap doluyken Tanrı'ya ulaşmaya çalışırsan, boş olduğunda da onu bulabilirsin. Bunu sana geçen kış ve bu ilkbaharda kaç defa söyledim?*

Pek çok defa. Fazlasıyla içki içen Martin'in doğru söylediğini umuyordu. Bunu tüm kalbiyle umuyordu.

Çünkü Desperation'da başka tanrılar da vardı.

Bundan emindi.

Duasına, her zaman yaptığı gibi sessizce, sözcükleri kimsenin duyamayacağı şekilde söyleyerek başladı: İçimi gör, Tanrım. İçime gir. Eğer istiyorsan, benim içimde konuş, Tanrım.

Tanrı'ya ihtiyacı olduğunu hissettiği zamanlarda olduğu gibi, beyninin bir bölümü sakindi, ama inancın kuşkuyla sürekli boğuşup durduğu arka taraflarında, hiçbir cevap alamayacağı korkusu ve kuşkusu vardı. Sorun oldukça basitti. Aldığı tüm dini öğütlere, dualarına, İncil okumalarına ve hatta arkadaşının iyileşmesine rağmen, Tanrı'nın varlığından kuşku duyuyordu. Tanrı, Brian Ross'un hayatını kurtarmak için David Carver'ı mı kullanmıştı acaba? Ama neden böyle bir şey yapsın ki? Zaten Doktor Waslewski de arkadaşının kurtuluşunu bir tıp mucizesi olarak değerlendirmemiş miydi? İnsanlar düz duvarlarda gölge oyunları yapabiliyorlardı, ama bunlar her zaman için gölge olarak kalıyorlardı. Acaba Tanrı da böyle, gölge gibi bir şey olabilir miydi?

David gözlerini sıkıca yumdu ve beynini temizlemeye çalıştı.

İçimi gör Tanrım. İçime gir. İstiyorsan içimde konuş, Tanrım.

Birden, bir tür karanlığın indiğini hissetti. Bu daha önce hiç yaşamadığı ve bilmediği bir duyguydu. Sinema makinelerinin filmi gösterdikleri deliklerin bulunduğu duvara doğru yanlamasına eğildi, dayandı ve gözlerinin beyazları görünürken, elleri kucağına düştü. Boğazından, güçlükle işitilen hırıltıya benzer bir ses çıktı. Daha sonra, belki de sadece annesinin anlayabileceği uykulu bir sesle konuşmaya başladı.

"Kahretsin!" diye mırıldandı. "Mumya bize geliyor."

Sonra sustu ve duvara iyice yaslandı. Şimdi o çocuk ağzının bir kenarından, adeta bir örümcek ağının ipliğine benzer incecik tükürük sızıyordu. Tanrı'sıyla yalnız kalabilmek için kapattığı kapının ardından yaklaşmakta olan ayak seslerini duyulabiliyordu. Ayak sesleri kapının önünde bir süre durdu, dışarıdaki her kimse onu dinliyor olmalıydı. Sonra kapının tokmağı yavaşça hareket etti, kapı açıldı ve eşikte Audrey Wyler göründü. Kendinden geçmiş olan çocuğu gören Audrey'nin gözleri şaşkınlıktan büyümüştü.

Audrey içeriye girdi ve kapının arkasına dayayıp onu destekleyecek bir şeyler aradı, masa, sehpa ya da sandalye gibi bir şeyler bulacağını umut ediyordu. Diğerleri geldiği zaman bu tür bir desteğin fazla dayanmayacağını biliyordu, ama yine de zaman kazanabilirdi. Fakat etrafta işine yarayabilecek hiçbir şey yoktu.

"Tanrı'nın cezası!" diye mırıldandı ve tekrar dönüp çocuğa bakınca ondan korktuğunu anladı. David'den, yanına yaklaşamayacak kadar korkuyordu.

Birden kafasının içinden, *Tak ah wan!* sözcükleri yankılandı. Sonra dudakları hafifçe oynadı ve kafasının içinden gelen sesi onaylar gibi, ağzından da, *Tak ah wan*! kelimeleri döküldü.

Hemen önündeki iki basamağı indi ve eskiden sinema makinelerinin monte edildiği yere doğru giderken, orada, dizleri üzerine çökmüş, duvara yaslanarak kendinden geçmiş David'e yine korku dolu gözlerle baktı. Onun, gözlerini birden açıp korkunç bir elektrik gücü üreten bakışlarla kendisine bakmasından korkuyordu. Cebinde olan sağ eliyle, *can tah*'ları bir kez daha sıkıp bir araya getirdi ve onlardan güç aldı, sonra yavaşça bıraktı.

David'in tam önüne gidip onun gibi diz çöktü ve buz gibi parmaklarını göğsünde kenetledi. Çocuk bu haliyle ne kadar da çirkin görünüyordu. Ondan gelen koku da Audrey'nin hiç hoşuna gitmemişti.

Birkaç saniye öylece, hareket etmeden durdu ve sonra, "Duacı çocuk," diye mırıldandı. "Çirkin duacı çocuk!" Alnı ve yanaklarının derileri altında, minik böceklerin kanatlarının hareketleri gibi, kara kara hareketler görülmeye başlamıştı. Dudakları arasından, "İşte, senin o kurbağa yüzünü ilk gördüğümde yapmalıydım bunu," cümlesi döküldü.

Audrey'nin, kaya parçalarıyla çalışırken bazı yerleri çizilmiş, güneşten yanmış ve güçlü elleri ileriye doğru uzandı ve David'in boynunu kavradı. Çocuğun boğazını sıkarken, Audrey gözlerini bir kez kırpmıştı.

Sadece bir kez.

4

Steve, "Neden durdun?" diye sordu.

Sahne üzerindeki salonun tam ortasında durmuş, barın yanındaki koltuklardan birine yaslanmıştı. O anda tek istediği şey temiz bir gömlekti. Ryder kamyonun kliması iyi çalışmadığı için bütün gün sıcaktan şikâyet etmişti, ama şimdi üşüyordu. Cynthia ıslak bir bez parçasıyla yaralarını temizlemeye çalışırken, omuzlarından süzülen sular onu üşütmeye başlamıştı. Cynthia yaralarını Billingsley'nin viskisiyle temizlemek istemiş, fakat Steve buna razı olmamıştı, canının tekrar yanmasını istemiyordu. Hem ihtiyarın viskisi daha yararlı bir işte de kullanılabilirdi.

Cynthia, "Bir şey gördüğümü sandım," dedi.

"Bir kedi mi gördün yoksa?"

"Çok komiksin!" diyerek kızgın kızgın ona bakan Cynthia, birden sesini yükseltti ve, "David!" diye bağırdı. "Daviiiiiid!"

Sahnedeki salonun ortasında yalnızlardı. Steve, Marinville ve Carter'ın David'i arama çalışmalarına yardım etmek istemiş, fakat Cynthia

önce yaralarının temizlenmesi gerektiğini söyleyip onu bırakmamıştı. İki adam çocuğun sahne arkasında olmadığını anlayınca lobiye doğru uzaklaşmışlardı. Panterin kafasını parçalayınca Marinville'in güveni yerine gelmişti. Silahı, korkunç ormanlarda korkusuzca dolaşıp en vahşi hayvanları gözünü kırpmadan avlayan ünlü bir avcı gibi taşıyordu.

"Ne? Ne gördün?"

"Ne olduğunu ben de tam olarak bilemiyorum ama garipti. Belki güleceksin ama balkonda bir şey görür gibi oldum, sanki havada uçuyor gibiydi."

Steve birdenbire değişti. Sanki bir ışık sönmüştü. Yaralarını unutmuş gibiydi ve sırtı birden buz kesmişti. Titrerken bir yandan da, "Hayır, gülmüyorum," dedi. "Hadi, hemen oraya gidiyoruz."

"Belki de bir gölgeydi."

"Hayır, sanmıyorum."

"Steve? İyi misin sen?"

"Hayır, yine bu kasabaya ilk geldiğimiz zamanki gibi garip şeyler hissediyorum."

Genç kız dehşet içinde kalmıştı. Korkuyla açılmış gözlerini ona dikip, "Peki ama..." diye mırıldandı. "Silahımız yok..."

Steve, "Boş ver!" diyerek onun kolunu yakaladı. "Anlamıyor musun? Burada çok garip şeyler oluyor." Gözlerini açmış, dudaklarını büzmüştü.

"Şey... ben... bilemiyorum, Steve. Mary'yi de çağırayım mı? Arkada, Billingsley'nin yanındaydı, biliyorsun."

"Buna vaktimiz yok. İster gel, istersen burada kal."

Steve üzerindeki iş tulumunun askılarını kaldırıp toparlandı ve sahneden aşağıya atladı. Birden sendelemiş ve düşmemek için ön koltuklardan birini yakalayıp doğrulmuştu. Sonra koltuk sıralarının arasındaki koridordan geriye doğru koşmaya başladı. Cynthia hiç düşünmemiş ve arkasından aşağıya atlayıp koşmaya başlamıştı.

Johnny bilet gişesinin içinden çıkıyordu ve Ralph Carver da yanındaydı. Onları görünce, "Sokağa da baktık," dedi. "Rüzgâr biraz daha... Hey, Steve, neler oluyor?"

Steve ona cevap vermeden çevresine bakındı, merdiveni görünce ileriye fırladı. Kendisi de bu yaptığına şaşıyordu. İçinde nedenini bilmediği bir korku vardı ve sağlıklı düşünemiyordu.

"*David! David*! Beni duyuyorsan cevap ver!"

Hiçbir ses gelmemişti. Steve bir kez daha, "David!" diye bağırdı. Üst katta da kimse yoktu, ama daha ötede, balkon girişinin ilerisinde başka bir merdiven vardı.

O sırada Ralph'in, "Steve? Bay Ames?" diye bağıran sesini duydu, "Neler oluyor? Oğluma bir şey mi oldu?"

"Bilmiyorum."

Cynthia, Steve'in kolunu yakaladı ve onunla birlikte balkon girişine doğru yürüdü. Birden, "Şuna bak!" dedi. Yerde bir oyuncak bebek duruyordu. Steve, "Gördüğün bu muydu yoksa?" diye sordu.

"Evet. Yani şimdi gördüğüm şey. Birisi onu şu yukarıdaki ipten alıp sonra da yere atmış olmalı." Steve'in yüzüne korkuyla bakıyor ve fısıltıyla konuşuyordu. "Bundan hiç hoşlanmadım."

Steve bir adım geriye çekildi ve arkalarından gelen Johnny ve Ralph'e baktı. Her ikisinin gözleri de korkuyla açılmış ve silahlarını sıkı sıkı tutup göğüslerine bastırmışlardı.

Steve dar merdivene doğru koştu ve içinden, *Makine dairesi yukarıda olmalı*, diye söylendi. Yukarıya çıkarken onun hemen arkasından gelen Cynthia, makine dairesinin kapısına uzandığını görünce Steve'i pantolonundan yakaladı ve durdurdu. "David'in bir tabancası vardı. Eğer o kadın oraya girmişse, silahı da almış olabilir. Dikkatli olmalısın."

Carver, "David!" diye haykırdı. "İyi misin, oğlum?"

Steve, Cynthia'ya dikkatli olma zamanının geçtiğini söylemek istiyor, fakat ağzını açamıyordu. Konuşacak zamanları bile yoktu.

Kapı tokmağını çevirdi ve kapıyı omuzlayarak açtı. Arka taraftan hiçbir direnme gelmemişti. İçeriye dalar dalmaz, karşı tarafta, film makinelerinin olması gereken yerde David'le Audrey'yi gördü. David'in gözleri yarı açıktı, ama gözünün sadece beyazları görünüyordu. Çocuğun yüzü, ölü yüzü gibi gri bir renk almıştı. Gözlerinin altında ve şakaklarında lavanta çiçeği renginde lekeler görülüyordu. Elleri sinirli hareketlerle pantolonunun kalçalarında tempo tutuyordu. Dudakları arasından sanki boğuluyormuş gibi bir ses çıkıyordu. Audrey'nin sağ eli çocuğun boğazındaydı ve başparmağı, tam çenesinin altında gırtlağına bastırıyordu. Kadının güzel yüzü şimdi nefret ve öfkeyle dolmuştu. Sol elindeyse, David'in çakalı öldürdüğü, 45'lik tabancayı tutuyordu. Audrey üç el ateş etti ve mermileri bitirdi.

Projeksiyon makinesinin bulunduğu yere inen iki basamak Steve'in hayatını kurtardı. Kurşunlar sendelemesiyle başının üzerinden geçip gitti. Mermilerden biri Cynthia'nın bulunduğu sağ taraftaki kapının yanına isabet etmiş ve sıçrayan tahta parçaları kızın saçları arasına girmişti.

Audrey hayal kırıklığıyla bir kurt gibi uludu. Boş tabancayı Steve'e doğru attı, o ise eğilip tehlikeyi savuşturdu. Audrey bunu görünce tekrar David'e döndü, boğazını iki eliyle sıkarken bir yandan da sarsıyordu. David'in elleri şimdi tempo tutmayı bırakmış, cansız bir halde yana düşmüştü.

5

Billingsley, "Korkuyorum," diye mırıldanmış ve Mary bu sözcüğün onun son sözü olduğunu tahmin etmişti. Yaşlı adam ona bakmış, yine bir şeyler söylemek istemiş ama ağzından sadece hırıltı çıkmıştı.

"Korkma, Tom. Bak, ben yanındayım işte."

"Ah. Ah." Yaşlı adamın gözleri, birkaç kez sağa sola gidip geldi, sonra Mary'ye döndü ve orada takılıp kaldı. Önce derin bir nefes aldı, nefes verdi ve bir daha nefes almadı.

"Tom?"

Billingsley'den hiç ses çıkmadı ve sadece dışarıdan gelen rüzgârın uğultusuyla kum taneciklerinin duvarlarda çıkardığı ses duyuldu.

Mary bu kez onu hafifçe sarstı ve yine, "Tom!" diye mırıldandı. Adamın başı sallandı, fakat bakışları Mary'nin yüzünde kaldı, sanki ne yaparsanız yapın gözlerini sizden ayırmayan tablolar gibiydi. O sırada binanın içinde bir yerlerde, Marinville'in David'e seslenişini duydu. Sıska hippi kız da bağırıyordu. Onların yanına gidip David ve Audrey'yi aramaya katılması gerektiğini biliyordu, ama Tom'un öldüğünden emin olmadan oradan ayrılamazdı. Aslında oldukça emindi ama televizyondaki gibi de değildi...

"İmdat!"

Bağırmamak için elini korkuyla ağzına götürürken yerinden sıçradı.

"İmdat! Kimse yok mu burada? Lütfen yardım edin, yaralıyım."

Bu bir kadın sesiydi. Ellen Carver olabilir miydi acaba? David'in annesiyle çok kısa süre bir arada bulunmuştu, ama onun sesi olduğuna neredeyse emindi. Ayağa kalkarken, Billingsley'nin ifadesiz yüzüne ve gözlerine bir kez daha baktı. Ayakları uyuşmuştu, kendini toparlamak için yan taraftaki duvara tutunmak zorunda kaldı.

Ses sinemanın dışından, arka taraftaki dar sokaktan geliyordu.

"Lütfen yardım edin!" Mary, bir an düşündü ve sonra korkudan titreyen sesiyle, "Ellen?" diye seslendi. O anda kimseye güvenemiyordu, bu yaralı, korkmuş bir kadın olsa bile. "Sen misin, Ellen?"

"Mary!" Ses şimdi daha yakındı. "Evet, benim, Ellen. Mary, sen misin?"

Mary konuşmak, bir şeyler söylemek için ağzını açtı, fakat konuşamadı. Dışarıdaki Ellen Carver'dı, bunu anlamıştı zaten, fakat...

Kadın titreyen bir sesle, "David iyi mi?" diye sordu ve sonra hıçkırdı. "Lütfen, onun iyi olduğunu söyle bana."

Mary ölü panterin yanından geçip kırık pencereye yaklaştı ve dışarıya bakıp, "Evet, bildiğim kadarıyla iyi," diye cevap verdi. Dışarıdaki kadın Ellen Carver'dı, ama hiç iyi görünmüyordu. Sol elini göğsüne

götürmüş, sağ eliyle desteklemiş ve hafifçe öne doğru eğilmişti. Yüzü Mary'nin görebildiği kadarıyla bembeyazdı. Altdudağından ve bir burun deliğinden kan geliyordu. Mary'ye bakan gözleri o kadar karanlık ve çaresizdi ki neredeyse insana ait değildi.

Mary, "Entragian'dan nasıl kurtuldun?" diye sordu.

"Şey... Kurtulamadım aslında... O öldü. Her tarafı kan içindeydi ve öylece ölüp gitti. Beni arabasıyla madene götürüyordu galiba, ama bunu başaramadı işte. Araba yoldan çıktı ve devrildi. Şansıma arka kapılardan biri açıldı da çıkabildim, yoksa orada kısılıp kalacaktım. Hemen kaçtım ve kasabaya yürüyerek geldim."

"Koluna ne oldu?"

Ellen biraz daha öne eğilerek, "Kırıldı," diye inledi. Duruşunda bir tuhaflık vardı, Ellen Carver bir masaldan fırlayan bir kahramana benziyordu. "İçeriye girmeme yardım edebilir misin acaba? Kocamı ve David'i görmek istiyorum."

Mary'nin içinden bir ses ona güvenmemesini söylüyordu, ama sağlam kolunu göğsünden çekip kendisine doğru uzattığını görünce, hiç düşünmeden yardım etmeye karar verdi. Ellen'ın kolu toz toprak ve kan içindeydi ve bu kadın, küçük kızını kaybetmiş, araba kazası geçirmiş, kolu kırılmış, fırtınada bir sürü cesedin arasında yürümüştü. Karşısına çıkan ilk insan olarak ona güvenmeyip içeri almamazlık yapamazdı.

"Bu pencereden giremezsin, etraf kırık cam parçalarıyla dolu, dikkat etmelisin... Koca bir hayvan atladı oradan. İstersen biraz daha ilerleyip kadınlar tuvaletinin penceresinden gir. Orada, üzerine basıp çıkabileceğin sandıklar da göreceksin, daha kolay olur girmen. Ben sana yardım ederim. Tamam mı?"

Ellen ona yüzünde garip bir sırıtışla baktı ve sonra başını eğip kamburunu düzeltmeden diğer pencereye doğru yürüdü. "Teşekkür ederim, Mary, iyi ki seni buldum, yalnız ne yapardım?" dedi. Mary, *Zavallı kadın*, diye düşündü. *On iki saat önce kocası ve çocuklarıyla birlikte neşeli, mutlu bir tatil geçirmek için yola çıkmıştı. Şu başına gelenlere bak. Gündüz çocuklarıyla birlikte güneşlenecek, geceleri konforlu otel yatağında kocasıyla sevişecek, dostlarına, arkadaşlarına, nasıl eğlendiğini anlatan kartlar gönderecekti. Şimdi ise bir sığınmacı gibi davranıyordu.*

Mary Jackson, Demokrat Parti'ye oy veren, iki ayda bir kan bağışlayan, şiir yazan bir kadın olarak erkeklerle konuşana kadar Ellen'ı orada bırakmayı düşündü. Bu da ne demek oluyordu? *Bu senin başına geldiğinde sen öyle düşündün ve davrandın ama Ellen olsa bunu yapmazdı*. Buna bahse girerdi.

Mary holden geçti ve sinemadan gelen çığlıklan duyabilmek için dinledi. Hiç ses yoktu. Fakat tuvaletin kapısını açarken, üç el silah sesi duydu ve arkasından çığlıklar geldi. Mary olduğu yerde donup kaldı, düşmemek için kapının yanlarına tutundu. Onu kendine getiren, açık olan kadınlar tuvaletinin penceresinin dibinden gelen ağlama sesi oldu.

"Ellen? Ne oldu?"

"Çok aptalım! Sandıklan üst üste koyarken yaralı kolumu çarptım." Pencerenin dışındaki kadın şimdi hüngür hüngür ağlıyordu.

Mary, "Biraz bekle," diyerek pencereye doğru atıldı, "İçeriye kolayca gireceksin." Pencerenin kenarındaki bira şişelerini alıp aşağıya koymak için kolunu uzatmıştı ki, birden Billingsley'nin bir sözünü hatırladı ve kalakaldı. Yaşlı veteriner manyak polisin eskiden daha kısa boylu olduğunu söylemişti. O zaman David'in babası da galiba, *Aman Tanrım! Yoksa o da mı Entragian?* gibi bir şeyler demişti.

Evet, kolu kırılmış olabilir, diye düşündü. *Ama diğer yandan.*

Ellie'nin kambur gibi durması boyunu kısa göstermek için olabilir miydi acaba?

Kafası birden motor gibi çalışmaya başlamıştı. Bir süre düşünmek için uzattığı kolunu geriye çekmek istedi, fakat birden sıcak bir el tarafından yakalandığını hissetti. Bir diğer el, pencerenin kanadını şiddetle iterek açmıştı ve pis pis sırıtan bir yüz, Mary'ye bakıyordu. Bu yüz Ellie'nin yüzüydü, ancak göğsündeki polis rozeti Entragian'a aitti. Nasıl olduğunu bilemiyordu, ama Collie Entragian'ın Ellie Carver'ın vücudunda yaşadığı belliydi.

Ellie'nin tırnaklarının koluna batıp kanatmasına aldırmadan, "Hayır!" diye bağırdı ve geriye çekilmek istedi. "Hayır! Bırak beni!"

Ellen sırıtarak, "Leavin on a Jet Plane" şarkısını söylemeden bırakmam kaltak!"dedi. Bunu söylerken her iki burun deliğinden de kan fışkırmıştı. Ayrıca sol gözünden de gözyaşı gibi kan geliyordu. Mary'yi oyuncak bir bebek gibi korkunç bir güçle çekti.

Mary binanın arkasındaki tahta perdeye doğru uçarmış gibi hissetti. Kendini korumak için elini kaldırdı, ama darbeyi alnına aldı. Dizleri üzerine çöktü, başı dönmeye başlamıştı. Kanayan dudaklarından akan kanların sıcaklığını çenesinde hissedebiliyordu. *Burnu kanayanlar kulübüne hoş geldin bebek*, diye düşündü ve sendeledi.

Birkaç saniye düşündü ve ayağa kalkıp kendini toparlamaya çalıştı. Ellie sandıkların üzerinden inmiş ona doğru geliyordu.

"*O kadar yalnızım ki, ağlayabilirim...*"

Mary sağ tarafa kaçmak isterken, manyak polis (artık onun Ellen Carver değil, Entragian olduğuna ve başına peruk taktığına iyice inanmıştı) onu omuzlarından yakalayıp savurdu.

Mary, "Bırak be..." diye bağırmak istedi. Fakat korkunç bir tokat suratına inip onu bayılttı. Ellen bayılan kadını koltukaltlarından tutup kendisine doğru çekti. Mary'nin kokusunu aldığında, yüzü birden değişmiş, endişeli ifadesi kaybolmuştu.

Mary'yi boş bir çuval gibi omzuna atarken, "Bu şarkıyı çok seviyorum," diye mırıldandı. "*Tak!*"

Omzunda yüküyle birlikte köşeyi dönüp kayboldu. Beş dakika sonra Mary'yi polis arabasına bindirmiş ve yeniden Çin Çukuru'na doğru yola çıkmıştı. Rüzgâr hızını biraz kaybetmiş gibiydi, ama toz toprak ve kum tanecikleri yine farların ışığında uçuşuyordu. Harvey'nin Tamirhanesi'nin yanından geçerlerken gökyüzünde mavimsi bir ay belirmeye başladı.

– Beşinci Bölüm –

1

Johnny Marinville'in hafızası çok içki içtiği gençlik günlerinde bile kusursuzdu. 1968'de bir cuma gecesi, Sean Hutter'ın 65 model Cadillac'ında diğer üç arkadaşıyla eğlenmeye giderlerken korkunç bir kaza yapmışlardı. Değil araba kullanmak, yürümeye bile hali olmayan kütük gibi sarhoş Sean, süratle bir viraja girmiş ve araba birkaç takla atmıştı. Arkadaşının yanında oturan kız ölmüş, Hutter'ın da beli kırılmıştı. Kazadan sonra çenesinden kumanda edilen tekerlekli sandalyeye mahkûm olmuştu. Arkada oturan diğerleri hafif yaralarla kurtulurken, Johnny'nin ayağı kırılmıştı. Johnny kurtulduğu için kendisini şanslı hissediyordu ve *kazada olanları hatırlayan da sadece oydu*. Bunu o kadar tuhaf buluyordu ki diğer kurtulanları dikkatle sorgulamıştı. Sean sürekli ona başından gitmesini söylüyordu, Patti Nickerson isimli kız Sean'ın sadece, *Hey, dikkatli olun gidiyoruz*, dediğini hatırlayabilmişti. Diğerleriyse kaza anını değil de öncesini ve sonrasını hatırlıyorlardı. Sanki kafalarına hafıza silen bir ilaç enjekte edilmiş gibiydi. Sean, yalnızca o gün öğleden sonra banyodan çıkışını hatırladığını iddia ediyordu. Hastanede uyanıncaya kadar olanlar hafızasından silinmişti. Belki de bu konuda yalan söylemişti, ama Johnny öyle olduğunu sanmıyordu. Fakat kendisi her şeyi net olarak hatırlıyordu. Sean o gece hep gülmüş, hatta hızla viraja girerken de kahkaha atmaya devam etmişti. *Hey, dikkatli olun gidiyoruz,* falan dememişti, *Hey, dikkatli olun açıktan gidiyoruz,* diyerek gülmüştü. Patti, "Hey, saçlarım," diye çığlık atmıştı. Johnny, Bruno Gartner'ın bağırdığını da hatırlıyordu. Arabanın tavanı çökmüş, Rachel Timorov'un kafası yarılmıştı. Bir buz parçasını dişlerinin arasında kırdığın zaman çıkan sese benzer bir ses çıkmıştı. Çok fazla şey hatırlıyordu, bunun nedeni belki de yazar olmasıydı. Ne olduğunun önemi yoktu. O geceye kadar Sean Hutter arabasını kullanıyordu, Johnny, onun için farklı hiçbir şey istememişti. Yani, şu ana kadar... Şimdi eski hafıza hücrelerine bir şeyler enjekte edilmesi iyi olurdu.

Audrey onlara ateş ettiğinde kapının o taraftan parçalar fırladı ve Cynthia'nın saçına düştü. Johnny bir kurşunun sağ kulağının hemen yanından geçip gittiğini hissetti. Steve'in diz çöktüğünü ve kadının kendisine doğru fırlattığı silahı eliyle savuşturduğunu görmüştü. Audrey bir köpek gibi Steve'e doğru hırlamış, sonra ellerini tekrar David'in boynuna dolamıştı.

Johnny kendi kendine, *Hadi, yardım et ona!* diye bağırdı. *O hayvanı* öldürdüğün gibi *bu çocuğu da kurtar şu canavarın ellerinden!*

Her şeyi görüyor, ancak yerinden kımıldayamıyordu.

Kafasının içi karmakarışıktı ve gözleri bulanık görüyordu. Birden, Steve'in çocuğu bırakmasını söyleyerek Audrey'nin bileklerine yapıştığını gördü. O anda kendini toparladı ve sıska kızın yanından içeriye bir mermi gibi daldı. Ama bunu yapmasında, arkasında durup onu öne doğru iterek, "Oğlumu kurtar!" diye bağırmış olan Ralph'in rolü büyüktü kuşkusuz.

Johnny önündeki iki basamaktan uçar gibi inerken, en az birkaç kemiğinin kırılacağından emindi, çocuğun ölmek üzere olduğunu, hatta belki de çoktan ölmüş olabileceğini düşünüyordu. Audrey Wyler ise herhalde David'in o manyak polis ya da onun bir minyatürü olduğunu düşünmüştü. Tüm bu olaylar boyunca gözleri kaydetmeye devam etmişti. Audrey'nin kaslı bacaklarını açtığını gördü. Onun yakınına bir yerlere düşeceğini de anladı.

Kendisini tam olarak toparlayamadı, patenlerini unutmuş bir patenci gibi tek ayağı üzerine düştü. Dizi büküldü ve kadına doğru atılıp onu saçlarından yakaladı. Başını geriye doğru çekerken kadın direniyordu. Bu arada Steve'in, Audrey'nin parmaklarını David'in boynundan çektiğini fark etti. Kadının parmak izleri hâlâ çocuğun boynundaydı. Kadın birden başını çevirdi ve Johnny'nin elini ısırmak istedi, ancak başarılı olamadı. O sırada Johnny'nin kadının saçındaki eli gevşedi.

Johnny yandaki duvara çarparken, Audrey korkunç bir çığlık attı. Johnny'nin sol kolu projeksiyon aletlerinden kalan deliklerden birine girmişti. Bir an için bedeninin geri kalanının da oraya gireceğini düşündü, oysa delik o kadar büyük değildi.

Tam o anda Ralph Carver da, "*Bırak oğlumu, pis kaltak*!" diye bağırmıştı.

Johnny kolunu duvardan çıkardı ve arkasını dönüp sırtını duvara dayarken, Steve ve Ralph'in çılgın gibi bağıran kadını David'den uzaklaştırmaya çalıştıklarını gördü. Çocuk duvara yaslandıktan sonra kayarak yere düşmüştü, kadının parmak izleri boynunda kolayca görülebiliyordu. O sırada Cynthia merdivenlerden inip yanlarına gelmişti.

Steve kadınla boğuşmaya devam ederken, "Çocuğu tut, patron!" diye bağırdı. Audrey, bir bileğini ona kaptırmıştı, ama yaralı bir panter gibi mücadelesini sürdürüyordu. "Çocuğu al ve götür patron..."

Kadın çığlık attı ve ani bir silkinmeyle Steve'in ellerinden kurtuldu. Ralph uzanmış, onu tutmak istemişti, fakat Audrey bir elini onun çenesinin altına uzattı ve geriye doğru itti. Sonra bir adım atıp David'e baktı ve yeniden hırladı. Ralph onun tekrar oğluna saldırmak istediğini görünce, "Ona bir kez daha elini sürersen seni hemen gebertirim, kaltak! Bundan emin ol," dedi.

Johnny olanlarla ilgilenmedi ve eğilip David'i yerden kaldırdı. Kollarındaki çocuk kendini bırakmıştı ve çok ağırdı. Motosiklet sırtında günlerce yol alan Johnny'nin beli uyarı sinyalleri veriyordu.

Audrey meydan okur gibi Ralph'e baktıktan sonra Johnny'nin üzerine atlamaya hazırlandı. Bunu anlayan Steve tekrar kadının üzerine fırladı, onu belinden yakaladı ve kendisine doğru çevirdi. Şimdi yüz yüzeydiler. Kadın kızgın kedilerin miyavlamalarına benzeyen sürekli ve garip sesler çıkarıyordu.

Steve kadını birden geriye doğru fırlattı. Tam arkasındaki Cynthia doğal bir mücadeleci gibi birden yere çömelip elleri ve dizleri üzerine çökünce, Audrey o hızla gerileyip ona takıldı ve bütün hızıyla sırtüstü yere yuvarlandı. Birkaç saniye kendini toparlayamadı ve yattığı yerden onlara bakıp kaldı.

Steve, "Çocuğu buradan çıkar çabuk, patron," diye seslendi. "Bu kadında garip bir şeyler var, hayvan gibi!"

Johnny içinden, *Gibi de ne demek*, diye söylendi. *Tam bir hayvan bu kadın*! Steve'in söylediğini duymuş, fakat kapıya yönelmemişti. Yine bir şeyler olmuştu, yerinden kımıldayamıyordu.

Audrey doğruldu ve odanın köşesine doğru kaydı. Üstdudağı hâlâ hareket edip duruyordu. Önce çocuğu kollarında tutan Johnny'ye, sonra Ralph'e, ardından da Steve'e yaslanmakta olan Cynthia'ya baktı. Johnny, o anda kısa namlulu Rossi çiftesini ve Ruger 44'lük silahı özlemle düşündü. Her iki silah da lobide, bilet gişesinin önünde kalmıştı. Gişeden sokak iyice görünüyordu, ama içerisi küçük olduğundan, oraya girerken silahları dış duvarına dayayıp bırakmışlardı. Sonra da paniğe kapılıp buraya koşmuşlar ve silahları orada unutmuşlardı. Böyle durumlarda hepsi kontrolü kaybediyor, ne yapacaklarını şaşırıyorlardı, ama yine de çoğu hayatta kalmayı başarmıştı.

"*Tak ah lah*!"

Kadın şimdiye kadar hiç duymadıkları korkutucu ve güçlü bir ses tonuyla söylemişti bu sözcükleri. Daha önce hikâyesini anlattığı sesi alçak

ve çekingendi. Oysa şimdi sesi adeta köpek havlamasını andırıyordu. Bir parçası ise sanki gülüyordu. Peki ama derisinin altındaki şu garip ve kara kıpırtılar da ne demek oluyordu? Acaba gözleri mi yanılıyordu Johnny'nin?

"*Min! Min! Min en tow.*"

Cynthia şaşkın gözlerle Steve'e baktı. "Ne söylüyor bu böyle?" diye sordu. Steve başını salladı. Kız bu kez gözlerini Johnny'ye çevirdi.

Johnny, "Bu polisin konuştuğu dil," dedi ve o manyağın kendi üzerine saldırttığı akbabayı hatırlayıp Audrey Wyler'a dönerek, "*Timoh*!" dedi. "*Candy-latch*!"

Bu tam doğru değildi ama kadının yüzünde gördüğü şaşkınlık, çok yaklaştığının belirtisiydi. Audrey'nin dudakları yine gerildi, o deli gülüş gözlerinde tekrar belirmişti.

Cynthia, Johnny'ye bakıp, "Ona ne söyledin?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok."

"Patron, o çocuğu buradan çıkarmalısın, hemen şimdi."

Johnny onun dediğini yapmak için bir adım geriledi. Aynı anda Audrey de elini cebine atmış ve bir şeyler çıkarmıştı. Şimdi, parlayan hayvan gözleri sadece Johnny'nin üzerine, o ünlü romancıya çevrilmişti. Avcunda bir şeyler tuttuğu elini, bileği yukarıda olarak ileriye doğru uzattı, "*Can tah*!" diye bir çığlık atıp güldü. "*Can tah, can tak! Sen* aldığın şeysin! Elbette! *Can tah, can tak, mi tow!* Al bunu! *So tah!*"

Avcunu açıp içindekileri gösterince Johnny kafasının içindeki hassas, duygulu havanın birden değiştiğini hissetti... Ama yine de Sean Hutter'ın kazasında olduğu gibi her şeyi hatırlayabiliyor ve sıraya dizebiliyordu. O zaman öleceğini düşünmüş ve her şeyi kafasının içine kaydetmişti. Şimdi de her şeyi kayda alıyor ve kucağında tuttuğu çocuktan nefret ediyordu. O anda çocuğun boğazına bir şeyler saplamak ya da kesmek için dayanılmaz bir arzu vardı içinde.

Audrey'nin avcunda, kadınların boyunlarına taktıkları kolyelerdeki taşları andıran bir şeyler vardı, ama bunlar daha büyüktü ve taştan yapılmış biblolara benziyorlardı. Her biri beş santim uzunluğunda olan bu biblolardan biri bir yılan, ikincisi bir kanadı kopmuş ve vahşi gözlerini ona dikmiş bir kuş, üçüncüsü de arka ayaklan üzerine kalkmış bir fareydi.

Audrey, "*Can tah!*" diye bağırdı yine, "*Can tah, can tak, çocuğu öldür, öldür onu. Hemen, şimdi öldür çocuğu!*" Bunu duyan Steve, birden ileriye atıldı. Audrey tüm dikkatini Johnny'ye verdiğinden onu geç fark etmişti. Steve'in ani bir darbesiyle Audrey'nin avcundaki taşlar odanın bir köşesine savruldu ve yılan şeklinde olanı ikiye ayrıldı. Audrey öfkeyle haykırdı.

Johnny'nin aklına gelen korkunç düşünce etkisini kaybetmiş, fakat tamamen kaybolmamıştı. Gözlerini çevirip odanın köşesine savrulan taşlara bakmak ve onları gidip yerden almak isteği duyuyordu.

Steve, "Çabuk çıkar onu buradan!" diye haykırdı. Audrey taşları yerden almak için davranmış, fakat Steve onu kolundan tutup geriye savurmuştu. Kadının cildi kararmaya ve yavaş yavaş kabarıp sarkmaya başlamıştı. Acaba kendi kendine yok olmak üzere miydi?

Johnny neler olduğunu anlayamıyordu, ama yine de...

Steve tekrar, "ÇIKAR ONU BURADAN!" diye bağırdı ve Johnny'nin omzuna vurdu. Johnny onun vurmasıyla kendine gelmiş ve şaşkın şaşkın bakmaya başlamıştı. O sırada Ralph yetişti ve oğlunu onun kollarından kaparak arkasına bakmadan çıkıp gitti.

Audrey düşmanının kurtarıldığını görmüştü, korkunç bir haykırışla ileri atıldı ve yerdeki taşlara koştu. Steve onu tekrar kolundan yakalamıştı. Fakat o anda hiçbirinin inanamadığı bir şey oldu ve Audrey'nin sağ kolu garip bir ses çıkarıp, fazla pişmiş bir tavuk gibi omzundan koparak Steve'in elinde kalıverdi.

2

Audrey kolunun koptuğunu fark etmemiş gibiydi. Sağ omzundan aşağısı kan içinde taş biblolara doğru koşarken, bir yandan da yine o garip, anlaşılmaz sözcükleri söylüyordu. Steve elindeki kolu görünce donup kalmıştı. Johnny'nin de kımıldayacak hali yoktu. Cynthia olmasaydı, belki de o canavarın biblolara ulaşmasını engelleyemeyeceklerdi. Onlara ulaştığı takdirde ne olacağını kimse bilemezdi. Steve o taşlar patronuna uzatıldığında bile etkisinde kaldığını sanıyordu, bir garip olmuştu. Ama bu kez cinsel bir duyguya kapılmamış, sadece cinayeti düşünmüştü.

Audrey taşların yanına gidip diz çökerek almaya çalışırken, Cynthia yıldırım gibi atıldı ve onları tekmeleyerek odanın diğer köşesine savuruverdi. Kadın çığlıklar atıyordu, ama bu kez bağırırken ağzından kanlar saçmıştı. Kadın başını onlara doğru çevirdi. Steve kadını görmemek için eliyle yüzünü kapattı.

Kadının güzel yüzü şimdi garip bir biçimde ve kırışıklar içinde sarkmaya başlamıştı. Gözleri sanki yuvalarından fırlayacakmış gibi irileşmişti. Cildi morarıyor ve yer yer çatlıyordu. Fakat en kötüsü bu değildi. Steve kadının kopmuş olan kolunu atmasıyla birlikte en kötü şey de geldi.

Audrey, "Özür dilerim," dedi. "Kimsenin canını yakmak istemedim ben. *Can tah*'lara sakın dokunmayın. Ne olursa olsun, *can tah*'lardan uzak durun."

Steve, Cynthia'ya bakarken, genç kızın içinden, *Ama ben birine dokundum, hem de iki kere*, dediğini duyar gibiydi.

Steve, *İkimiz de çok şanslıydık*, diye düşündü.

Audrey uzaklaştı ve sendeleyerek onlara doğru geldi. Steve kan kokusunu alabiliyordu, ama koku sadece kan değildi, buna çürümüş et kokusu da karışmıştı şimdi. Kadın kapıya doğru gidiyor, fakat Steve ona bir türlü dokunmaya cesaret edemiyordu. Elini uzattığında, parmaklarının kadının vücuduna girmesinden korkuyordu.

Steve, Audrey'nin organlarının adeta sıvılaşarak parça parça olup dökülürken çıkardığı o boğuk sesi rahatça duyabiliyordu artık. Kadın iki basamağı güçlükle çıkmış ve kendisini oradan dışarıya atmıştı. Cynthia'nın, suratı bembeyaz olmuştu. Ayakta güçlükle durabiliyor ve makine dairesinin duvarına tutunuyordu. Audrey'nin dışarıya çıktığını görünce bembeyaz yüzünü Steve'e çevirdi. Steve kızı belinden tutup Johnny'nin arkasından yürüdü.

Audrey makine dairesinin bulunduğu yerden ikinci kata inen merdivenin ancak yarısını inebilmiş ve daha fazla dayanamayıp yuvarlanmıştı. Kadının düşerken çıkardığı ses, sanki ıslak, bir çuval dolusu yumuşak maddenin çıkardığı garip sese benziyordu. Her tarafı kan içindeydi fakat hâlâ yaşıyordu. Emeklemeye başladı, saçları darmadağınık olmuş, yüzünü kapamıştı. Ralph aşağı, lobiye inen merdivenin yanında kucağında oğluyla durmuş, ona bakıyordu.

Johnny, "Vurun onu!" diye bağırdı. "Tanrı aşkına birisi vursun şunu!"

Steve, "Kimsede silah yok," dedi. "Silahlarımız aşağıda kaldı. Burada sadece çocuğun tabancası vardı, o da boşaldı." Johnny, Ralph'e baktı. "Ralph, hemen David'i aşağıya götürmelisin... Kötü şeyler olmadan..." Sustu ve onlara doğru yürüdü.

Fakat daha önce Audrey Wyler olan yaratık, artık David'le ilgilenmiyor gibiydi. Balkon kapısına doğru ilerleyip dışarıya çıktı. Fakat balkonu tutan destekler, yılların yıpratması ve tahta kurtlarının yemesi sonucu yavaş yavaş gıcırdamaya başlamıştı. Steve ile Cynthia balkon kapısı önünde neler olacağını izlerken, Johnny ve kucağında oğluyla Ralph de onların yanına gelmişti. Audrey, şişme bebeğin üstünden süründü ve arkasında kan izleri bırakarak ağır ağır ilerleyip balkon parmaklığına kadar geldi.

Audrey Wyler'dan kalanlar hâlâ balkon demirlerine tutunuyordu. O sırada yılların çürüttüğü balkon birden duvarla birleştiği yerden koptu. Balkon önce ileriye doğru fırladı. Steve ve diğerleri korkuyla ve bağrışarak geriye çekildiler. Balkon eğilmeye başladı. Audrey yana devrildi. Steve onun ayaklarının havada sallanır gibi olduğunu *ve* sonra da enkaz

arasında kaybolduğunu gördü. Bir an sonra balkon da gözden kaybolmuştu. Etrafta göz gözü görmüyordu, her taraf karmakarışık olmuştu.

Steve, "David nasıl?" diye bağırdı. "Yaşıyor mu?"

Ralph, "Bilmiyorum," dedi. "Makine dairesinden çıkarken yaşıyordu, ama şu anda nefes almıyor gibi."

3

Sinema salonuna açılan tüm kapılar ardına kadar açılmıştı, lobi düşen balkonun çevreye saçtığı tahta parçalan *ve* toz toprakla dolmuştu. David'i sokağa açılan dış kapılardan birinin dibine götürdüler. Dışarıdan gelen rüzgâr, içerideki toz toprağı geriye doğru püskürtmüştü.

Cynthia, "Onu yere yatırın," derken, bir yandan da kafasını toparlamaya çalışıyordu. "Düzgün yatırın, dikkatli olun, rahat nefes alması gerek."

Steve ve Ralph çocuğu parçalanmış bir halının üzerine yatırırken, Ralph umut dolu gözlerle genç kıza baktı. "Bu... bu işleri biliyor musun sen?"

Cynthia, "İşlerden ne kastettiğine bağlı," diye *cevap* verdi. "Yetimhanedeyken, ilkyardım ve suni solunum konusunda bilgi edinmiştim. Ama eğer manyak katillere dönüşen kadınlar *ve* çürüyüp dökülen insanlar hakkında bir şey biliyor musun diye soruyorsan, hayır bunlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Ralph ağlamaklı bir sesle, "Ailemden kalan tek varlığım o," diye inledi.

Cynthia gözlerini kapadı ve David'in üzerine eğildi. Fakat yüzünde hissettiği hafif serinlik onu birden rahatlattı. "Yaşıyor," diyerek güldü, "Nefes aldığını hissedebiliyorum..." Başını kaldırıp Ralph'e baktı ve gülümsedi. "Onun nefes aldığını fark etmemene şaşmamak gerek," diye devam etti. "Suratın öyle şişmiş ki, koku alman ya da bir şeyler hissetmen çok güç."

Ralph başını sallayarak, "Evet, haklı olabilirsin," diye kekeledi. "Fakat benim en çok korktuğum..." Sustu. Cynthia'ya bakıp gülmek istedi, fakat bunu da beceremedi. Birden içini çekti ve birkaç adım gerileyip arkasındaki duvara yaslandı. Ayakta güçlükle durduğu belli oluyordu.

Cynthia, çocuğun soluk yüzüne ve kapalı gözlerine bakıp, "Şimdi ona yardım edeceğim," dedi, "David, sana yardım edeceğim, tamam mı? İşleri biraz hızlandır. Bırak sana yardım edeyim."

Çocuğun başını biraz yana çevirip, boynundaki parmak izlerine baktı. O sırada balkonun düşmemiş olan bir parçası aniden kopmuş ve hep-

sini korkuyla sıçratmıştı. Fakat Cynthia dikkatini tekrar David üzerinde yoğunlaştırdı. Sol elinin parmaklarıyla çocuğun ağzını açarken, hafifçe eğildi ve sağ eliyle de burun deliklerini sıkarak kapadı. Sonra dudaklarını onunkilere yapıştırdı ve üfledi. David'in göğsü birden kabardı ve nefes verince indi. Cynthia onun nefes borusuna üflerken, bir yandan da burun deliklerini açmış ve nefes vermesini sağlamıştı. Sonra hafifçe yana kaydı ve çocuğun kulağına eğilip, "Hadi, David," diye mırıldandı. "Bize geri dön, seni bekliyoruz. Sana ihtiyacımız olduğunu biliyorsun, ama senin de bize ihtiyacın var."

Çocuğun ağzına yeniden nefes verdi ve, "Bize geri dön, David," dedi. Çocuğun yüzüne baktı. Çocuk şimdi biraz daha muntazam nefes alıp vermeye başlamıştı. Gözleri, gözkapaklannın arkasında hareket eder gibiydi. Fakat hâlâ gözlerini açmıyor ve uyanma belirtisi göstermiyordu.

"Hadi David, aç gözlerini. Bize geri dön."

Johnny gözlerini kırpıştırarak çevresine bakınarak, "Mary nerede?" diye sordu. "Balkon onun üzerine düşmemiştir, değil mi?"

Steve başını iki yana salladı. "Yok canım, o burada yoktu ki. Yaşlı Billingsley'nin yanında değil miydi?"

"Peki ama bu gürültüden sonra hâlâ orada olabilir mi? Koca balkon yıkılıp parçalandı ve müthiş bir gürültü kopardı. Bunu duyup gelmesi gerekmez miydi?"

Steve bir an düşünüp, "Haklısın," dedi. "Bu kadar gürültüden sonra koşup buraya gelmesi gerekirdi."

Johnny yine telaşlanmıştı. "İşte yine başlıyoruz," diye mırıldandı. "Bunu biliyordum zaten. Hadi, hemen gidip onu arayalım."

Cynthia onlara aldırmıyordu, yüzünü iyice David'e yaklaştırdı. "Neden gözlerini açmıyorsun, David? Hadi, kendine gel de kaçalım buradan."

Johnny namlusu kesik çifteyle tüfeği aldı ve diğerini Ralph'e uzatıp, "Sen burada, çocuğunun ve Cynthia'nın yanında kal," dedi. "Hemen döneriz."

"Tamam, ama ya dönmezseniz?"

Johnny şaşırmış gibiydi. Sonra sırıttı. "O zaman evrakları yak, radyoyu parçala ve zehirli hapı yut," dedi.

"Ne?"

"Ne yapacağını ben nereden bileyim, kafanı kullan işte... Sana şu kadarını söyleyeyim Ralph: Onu bulur bulmaz tarih olacağız. Hadi Steve, sol taraftan."

Ralph onların arkasından baktı *ve* sonra Cynthia'yla oğluna döndü. "David'e ne oldu, söyleyebilir misin bana? O kaltak oğlumu komaya mı soktu yoksa? Oğlumun bir arkadaşı da böyle komaya girmişti ama son-

ra mucizevi bir şekilde iyileşti. Böyle bir şeyi düşmanıma bile dilemem. David de aynı akıbete uğramış olmasın sakın?"

"Onun komada olduğunu hiç sanmıyorum. Gözkapaklarının kımıldadığını görmüyor musun? Sanki uykuda ve rüya görüyor gibi... Belki de transta olabilir, bilemiyorum doğrusu."

Bir an birbirlerine baktılar. Ralph oğlunun yanına çömeldi. Başını eğdi ve eliyle oğlunun saçlarını okşarken alnından öptü. "Geri gel David, hadi oğlum, bize geri dön."

David büzülmüş dudaklarının arasından nefes alıyordu, sonra gözleri yine oynamaya başladı, fakat gözkapakları hâlâ kapalıydı.

4

Erkekler tuvaletine gittiklerinde, yerde yatan başı parçalanmış panterle, gözleri açık olarak ölmüş Billingsley'yi buldular. Kadınlar tuvaletindeyse hiçbir şey yoktu ya da Steve olmadığını düşündü.

Johnny, "Fenerini şuraya tut," dedi. "Hayır, pencereye değil, alt tarafa, döşemeye tut."

Steve elindeki feneri yere çevirdiğinde, pencerenin altında, sağda yarım düzine kadar boş bira şişesi gördüler.

Johnny, "Bunlar ihtiyarın tuzağıydı," dedi. "Şişeler kırılmamış, oradan alınıp düzenli şekilde yere konmuşlar. Çok garip!"

"Onların pencere kenarından alındıklarını fark etmedim bile, patron. Gözlerin çok keskin, bravo doğrusu."

Johnny pencereye gidip başını uzattı ve dışarıya baktıktan sonra, "Buraya gel," dedi. "Şimdi, içeri girerken ne yaptığını düşün bakalım. Hatırlıyor musun?"

Steve başıyla onayladı. "Tabii hatırlıyorum, patron. Pencereye ulaşmak için üst üste konmuş iki sandığın üzerine çıkmıştık. Hatta ben, polis buraya gelirse anlamasın diye üstteki sandığı itip yere devirmiştim."

"Tamam, peki şimdi ne görüyorsun bakalım?"

Steve pencereden başını uzattı ve fenerini uzatıp baktı. Rüzgâr dinmiş, ortalık sakinleşmişti ve etrafı görmek için fenerin ışığına gerek kalmamıştı. Hatta gökyüzünde ay çıkmıştı.

Steve birden irkildi, gözleri korkuyla açıldı ve, "Aman Tanrım!" diye mırıldandı. "Sandıklar yine üst üste duruyor. Birisi onları tekrar yerlerine koymuş, patron. Demek ki biz orada David'le uğraşırken, Entragian buraya geldi ve..."

Johnny, "Hayır," diyerek onun sözünü kesti ve feneri ondan alıp tekrar yerdeki şişelere tuttu. "Bak, şişeler kırılmamış ve yere dizilmişler. Bunu kim yapmış olabilir? Audrey mi? Hayır, o David'in arkasından gitmişti, hatırla. Billingsley? Şu anda ne halde olduğunu gördük, bu imkânsız. Böylece geriye bir tek Mary kalıyor, ama o kadıncağız manyak polise yardım etmiş olabilir mi? Senin mantığın böyle bir şeyi kabul edebiliyor mu, söylesene?"

Steve başını iki yana salladı. "Hayır, Mary bunu yapmış olamaz."

"Seninle aynı fikirdeyim. Polis buraya gelmiş olsaydı Mary çığlık atarak bizim yanımıza koşardı. Ayrıca, sandıklar neden yine üst üste konmuş? Entragian çok uzun boylu bir adamdı ve buna ihtiyacı yoktu. Bana kalırsa bunu yapan daha kısa boylu ve Mary'yi yakalamak isteyen, bunun için de hileye başvuran biriydi. Belki biraz abartıyorum, ama yine de..."

"Yani onun gibi başkaları da mı var, patron? Audrey gibi?"

"Olabilir ama bu konuda karar vermek için acele etmeyelim. Mary bira şişelerini bir yabancı için, hiç tanımadığı biri için oradan alıp yere koymuş olamaz, değil mi? Bunu bir çocuk bile yapmaz."

Steve el fenerini ondan aldı ve duvara tutup renkli balık resmine baktı. Artık ondan o kadar da hoşlanmaması şaşırtıcı değildi. Resim artık bir perili evdeki kahkaha ya da gece yarısı insanın karşısına çıkan bir palyaço gibiydi. El fenerini söndürdü ve patronuna baktı.

"Ne düşünüyorsun, patron?"

"Bana patron demekten vazgeç, Steve. Bu sözü zaten hiç sevmiyordum."

"Pekâlâ, ne düşünüyorsun, Johnny?"

Johnny hâlâ yalnız olup olmadıklarını anlamak ister gibi çevresine bakındı. Burnu kırık yüzünde, yorgun ve karamsar bir ifade vardı.

Cebindeki Aspirin şişesini çıkarıp üç Aspirin'i daha susuz olarak yutarken, Steve onun gençleştiğini görür gibi olmuştu. Evet, tüm bu olanlara karşın, patronu şimdi ona gençleşmiş gibi görünüyordu.

Johnny hapları yutarken yüzünü buruşturdu ve düşünceli bir sesle, "David'in annesi," diye mırıldandı.

"Ne? Anlamadım?"

"Başka kim olabilir ki? Şimdi iyice düşün bakalım, aklına başka birisi geliyor mu?"

Steve gözlerini hafifçe kapayıp düşününce patronuna hak vermekten alamamıştı kendini. Audrey Wyler'ın hikâyesinin nerede gerçeklerden uzaklaştığını bilmiyordu, ama bir noktada *can tah* olarak adlandırdığı taşlar tarafından değiştirilmişti. Evet, ona olanlar, Ellen Carver'ın da başına gelmiş olabilirdi.

Steve birden Mary Jackson'ın ölmüş olmasını umdu. Bu korkunçtu belki ama bu durumda daha iyi olabilirdi belki. *Can tah*'ların etkisi altında olmaktan daha iyiydi.

"Peki şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"En kısa zamanda kasabadan ayrılacağız elbette."

"Pekâlâ, David hâlâ kendine gelmemişse onu kucağımızda taşırız."

Lobiye doğru yürümeye başladılar.

5

David Carver, Anderson Caddesi üzerinde, West Wentworth Okulu'nun önünden geçiyordu. Binanın bir duvarına san boyayla, BU SESSİZLİKTE BİR ŞEYLER OLABİLİR yazılmıştı. Köşeyi döndü ve Bear Sokağı'na saptı. Bear Sokağı ile Bear Sokağı Korusu'nun, bu bölgenin büyük bloklarından oluşması çok garipti, ama rüyalarda mantık söz konusu değildi tabii. Bir süre sonra uyanacak ve tüm bu gariplikleri unutacaktı nasıl olsa.

Biraz önünde, sokağın ortasında ters çevrilmiş üç bisiklet vardı. Tekerlekleri rüzgârda dönüyordu.

Birisi fısıldayarak, "Firavun, bir rüya gördüğünü söyledi ve senin de, 'Rüyayı yorumlayacak kadar anlamadım,' dediğini duydum," dedi.

David sokağın karşı tarafına baktı ve Peder Martin'i gördü. Elinde bir viski şişesi vardı, sarhoştu ve sakallan iyice uzamıştı. David ayaklarının arasında sapsarı bir kusmuk parçası görünen adama bakmaya tahammül edemiyordu. Gözleri bomboştu, ölü gözleri gibiydi.

"Yusuf, Firavun'un sorusunu şöyle yanıtladı, 'Bu benim içimde değil: Tanrı, Firavun'a barış için cevap vermeli,'" dedi. Joseph Peder Martin, "Git onları yakala," dedikten sonra elindeki şişeyi dudaklarına götürüp içti. "Şimdi ışıklar karardığında, Musa'nın nerede olduğunu bilip bilmediğini anlayacağız."

David yoluna devam etti. Bir an için geriye dönmeyi düşündü, fakat tuhaf bir his arkasını dönerse üstündeki sargılarıyla kendisini kovaladığını göreceğini söylüyordu.

Adımlarını hızlandırdı.

Ters dönmüş bisikletlerden birinin dönen tekerleği, garip sesler çıkarıyordu. Birden, *Desperation! Desperation'dayım ben*, diye düşündü. *Ve rüya görüyor olmalıyım! Dua ederken uyuyakaldım, şu anda sinemanın üst katında olmalıyım!*

Birisi, "*Sizlerin içinden bir peygamber çıkacak*," dedi. "*Ve bir de rüya gören.*"

David başını kaldırdı ve karşı tarafta, hız limiti tabelasının üzerine asılmış bir panter gördü. Fakat panterin başı bir insan başıydı. Evet, Audrey Wyler'ın başıydı bu. Kadın yorgun bir ifadeyle ona bakıyordu ve David onun gülümsemek istediğini anladı. "Fakat o sana, 'Başka Tanrılar arayalım,' dese bile, ona kulak verme."

David başını çevirdi ve Bear Sokağı'nın bu yanında, kardeşi Kirsten'ın, arkadaşı Brian'ın evinin önündeki terasta oturduğunu gördü.

Brian'ın evi hiçbir zaman Bear Sokağı'nda olmamıştı, ama rüyalarda her şey değişebiliyordu tabii. Kardeşi, oyuncak bebeği Melissa'yı kollarının arasına almış sallıyordu. Küçük kız, o adam koca kötü dev," diye mırıldandı. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

David, "Evet biliyorum, tatlım" diye cevap verdi.

"Biraz daha hızlı yürü, David. Koca kötü adam seni almaya geliyor."

David'in burnuna garip kokular geliyordu ve şimdi daha hızlı yürümeye başlamıştı. İleride, koru içinde, Ho Chi Minh Yolu dedikleri dar patikanın başladığı yeri gördü, burada çalıların bir kısmı koparılmış ve bir kapı açılmıştı. Eskiden orada hiçbir şey görülmez, çocuklar bazen kaldırımın üstüne tebeşirle, "KATHİ RUSSELL'I SEVİYOR" gibi imla hatalı cümleler yazarlardı. Ama şimdi orada, dar yolun tam başladığı yerde, eski bir taş heykel vardı ve bu heykel *can tah* olamayacak kadar büyüktü; *can tah* küçük tanrıydı, fakat orada duran, büyük tanrı *can tak*'tı. Heykel başını kaldırmış, ağzını açmış, öfke dolu gözleriyle bakan bir çakal suretindeydi. Hayvanın dışarıya çıkmış olan dili ise insan şeklindeydi. Biraz dikkat edince bu başın polis şapkasıyla birlikte Collie Entragian'ın olduğunu gördü.

David oraya yaklaşırken, çakalın ağzındaki polis ona, "Benden kork ve bu yoldan gitme," dedi. "*Mitow can de lach*: Yaratılmamıştan kork. Seninkinden başka tanrılar da vardır. Biliyorsun, doğruyu, gerçeği söylüyorum."

David hiç korkmadan, "Evet, ama benim Tanrım güçlüdür," Dedi. Sonra elini uzatıp heykelin ağzındaki Entragian'ın başını çekti ve onu acıyla bağırttı. Çığlığından hemen sonra da çakalın başı, parlak bir ışık saçarak sessiz bir patlamayla parçalandı ve hayvanın gövdesi başsız kaldı.

David dar patikaya girip yürümeye başladı. Yolun kenarında, şimdiye kadar hiç görmediği türden bitkiler, garip şekilli kaktüsler ve ismini bilmediği çiçekler görüyordu. Bir süre sonra, birden çalıların arasından annesi çıktı. Suratı bir hamur topağı gibi yumuşak ve bembeyazdı, gözleri canlılığını kaybetmişti. Annesinin bu hali onu üzmüş ve aynı zamanda çok korkutmuştu.

Annesi, "Evet, evet, senin Tanrı'nın güçlü olduğunu biliyorum," dedi, "Bu tartışılmaz. Ama bak bana ne yaptı, beni ne hale soktu senin Tanrın. Bu övünülecek, hayran olunacak bir şey mi söyle bana? Böyle bir Tanrı senin için övünç kaynağı olabilir mi?" Ellerini David'e doğru uzatmış, çürüyen ve parçalanan avuçlarını ona gösteriyordu.

David, "Bunu Tanrı yapmadı, o manyak polis yaptı!" diye bağırdı ve sonra da ağlamaya başladı.

Annesi, "Ama Tanrı buna izin verdi," derken David'in suratı korkudan sapsarı olmuştu. Çünkü annesi konuşurken, gözlerinden biri yerinden fırlayıp yere düşmüştü. "Aynı Tanrı, Entragian'ın kardeşini merdivenden itip öldürmesine ve sonra onu alıp asmasına da izin verdi. Bu nasıl Tanrı böyle? Sen onu bırak da benimkine gel. Benim tanrım, zalimliği konusunda daha açık sözlüdür, insanı fazla kandırmak istemez."

David annesinin bu tür konuşmalarını daha önce hiç duymadığı için şaşırmıştı ve bir an tereddüt ettikten sonra yoluna devam etti.

Yürümek zorundaydı, çünkü mumya arkasından geliyordu ve mumyaların kurbanlarını yakalamak için yolları üzerine çeşitli engeller çıkardıklarını biliyordu. Mumyalar çok *yavaş* yürüdüklerinden, kurbanlarını yakalamak için onları kandırıp durdurmaları gerekiyordu.

Çürümüş annesi, "Uzak dur benden!" diye bağırdı. "Yoksa seni bir tanrının ağzında taşa çeviririm! Sen de *can tak* içinde bir *can tah* olursun!"

David sabırla, "Bunu yapamazsın," dedi. "Zaten sen annem değilsin. Annem kız kardeşimin yanında ve Tanrı'yla birlikteler şimdi."

Çürüyen yaratık, "Aman ne güzel!" diyerek korkunç bir kahkaha attı. Sesi polisinki gibi hırıltılı çıkıyordu şimdi. Konuşurken kan ve diş tükürmeye başlamıştı. "Güzel bir şaka bu! Tıpkı senin şu Peder Martin'in, kafayı çektiği zaman yaptığı şakalara benziyor. Ya da Tom Billingsley'nin şu saçma at ve balık resimlerine! Bunları önemsediğini söylemeyeceksin bana, değil mi? Senin gibi akıllı bir çocuk bunlara kanmamalı. Buna güleyim mi, ağlayayım mı bilemiyorum doğrusu!" Sustu ve bir an düşündü. "Cennet ya da ölümden sonra yaşam diye bir şey yoktur... Yani bizim gibiler için. Sadece tanrılar, yani *can tak*lar ve *can tah*lar..."

David birden toparlandı, bu konuşmaların kendisini orada tutmak için yapıldığını anlamıştı. Bu yaratık ya da her neyse, onu orada tutmak istiyordu, böylece mumya ona yetişecek ve yakalayıp boğacaktı. Birden ileriye doğru atıldı ve o şeyin kafasını tutup elleri arasında sıktı. Bunu yaparken de gülüyordu. Yaptığını, televizyondaki sahte Peder oyunlarına benzetti. Onlar da saf insanları kandırmak için kiraladıkları yardakçılarıyla oyunlar yapar, hasta taklidi yapanları iyileştirir ve, "*Hastalıklar gidin! Tümörler, romatizmalar buradan gidin şimdi!*" diye bağırırlardı.

Yine bir parlama ve sessiz bir patlama oldu, bu kez sadece başı değil, o şeyin tümü ortadan kalktı. Bu daracık yolda yalnızdı şimdi.

Rahat ve yalnız başına yürüyordu, ama annesine benzeyen o yaratığın söyledikleri kafasını karıştırmıştı. *Cennet ya da ölümden sonra yaşam diye bir şey yoktur, yani bizim gibiler için*, demişti. Bunun doğru olup olmadığına o anda karar veremiyordu. Fakat o yaratık, Tanrı'nın, kız kardeşi ve annesinin öldürülmesine izin verdiğini söylemişti ki bu doğruydu... Değil miydi?

Doğru olabilirdi tabii, diye düşünüyordu. *Ancak bir çocuk bunları nasıl bilebilirdi ki?*

Yürüdü ve ileride ağaç üzerinde yaptıkları platformu gördü. Ağacın dibinde, o çikolata kâğıdı da duruyordu. David eğilip kâğıdı aldı ve gözlerini kapayıp içindeki çikolata kalıntılarını emdi. Kafasının içinde, Peder Martin de ona kâğıdı alıp içindeki kırıntıları yemesini söylüyordu, ama hiçbir ses duymuyordu. Gözlerini açıp sarhoş Peder Martin'i görmek için çevresine bakındı, fakat ortalarda değildi.

Ağzındaki çikolata kâğıdını tükürüp ağaca tırmandı ve platforma çıktı. Platformda birisi bacak bacak üstüne atıp oturmuş, ormana bakıyordu. Onu önce arkadaşı Brian'a benzetti, ama bu bir çocuk değildi, yetişkin biriydi. Fakat David onunla başa çıkabileceğini biliyordu. Bu çürümüş annesiyle, Audrey Wyler'ın kafasına sahip bir panterle uğraşmaktan daha zor olamazdı.

Platformda oturmuş genç adamın omzunda bir radyo asılıydı. Eski radyonun kılıfı üzerine, biri sarı renkli ve gülümseyen bir çocuğu gösteren, diğeri de barış işareti olan iki çıkartma yapıştırılmıştı. Radyodan rock müzik sesi geliyordu.

David platformun kenarını tutup kendisini yukarıya doğru çekerken, "Bri..." diye seslendi. "Sen misin, Brian? "

Genç adam dönüp ona baktı. Zayıf, siyah saçlıydı ve başına bir Yankee kasketi geçirmişti. Üzerinde bir kot pantolon ve gri bir tişört vardı. David bunlara bakınca kendi yüzünü gördü. Genç adam, "Brian burada değil, David," diye cevap verdi.

David, "O halde sen kimsin?" diye sordu. Adamın gözünde güneş gözlüğü vardı. O da Entragian gibi çürümeye ve kanamaya başlarsa kaçacaktı. Mumyanın aşağıda bir yerlerde olabileceğini bile aklına getirmiyordu artık. Bir an düşündü ve sonra, "Burası bizim yerimiz," dedi. "Brian ile benim yerimiz."

Siyah saçlı genç adam gülümseyerek, "Brian burada olamaz," diye cevap verdi. "Çünkü o yaşıyor, anlıyor musun?"

David, "Seni anlamıyorum," diye mırıldandı, ama korkuyordu.

"Marinville çakallarla konuşmak istediğinde ona ne söyledin?"

David bir an düşündü ve hatırladı. Söyledikleri ondan değil, onun kanalıyla gelmişti. "Ona ölülerin diliyle konuşmamasını söyledim. Oysa, aslında bunu söyleyen ben..."

Gözlüklü adam elini sallayıp, "Boş ver bunu," diye devam etti. "Marinville'in söylemek istediği, bizim şimdi söylediklerimize benziyordu: *Si em, tow en cande lach*. Anlıyor musun beni?"

"Evet, 'Biz yaratılmamışların dilini konuşuyoruz.' Yani ölülerin dilini." David titremeye başladı. O halde ben de öldüm... Değil mi?"

"Hayır, burada yanılıyorsun işte." Adam radyonun sesini biraz daha açtı, "Müzik nasıl?" diye sordu. "Çok güzel değil mi?"

David, "Evet," diye mırıldandı. Bu şarkıyı tüm gün dinleyebilirdi. Bu müzik ona plajdaki bikinili genç ve güzel kızları hatırlıyordu.

Başında beyzbol şapkası olan adam bir süre daha dinledi ve sonra radyoyu kapadı. David onun bileğinde bir yara izi olduğunu görüp şaşırdı. Acaba bu adam kendini öldürmek mi istemişti? Bunu bilemiyordu, ama burası zaten ölülerin yeri değil miydi?

Titrememek için kendini tuttu.

Adam başındaki şapkayı çıkarıp ensesini sildi ve şapkayı tekrar taktı. Sonra gözlerini David'e dikti. "Burası ölülerin yeri" dedi. "Ama sen bir istisnasın. Sen özel birisin. Hem de çok özel biri."

"Peki ama sen kimsin?"

"Bu önemli değil. Sadece müziksever biriyim." Sustu, çevresine bakındı ve sırıtarak, "Ama sana bir şey söyleyeceğim genç adam," diye devam etti. "Ölüler Diyarı'nın, Columbus Ohio'nun sayfiyelerinde olması beni hiç şaşırtmayacaktır, bunu anladın mı? Artık iş konuşmanın zamanı geldi, fazla vaktimiz yok. Kendine geldiğinde biraz boğazın ağrıyabilir ve toparlanmakta güçlük çekebilirsin. Seni, Steve Ames'in kasabaya gelirken kullandığı kamyonun arkasına götürecekler. Şu American West isimli eski sinema salonundan kaçmak için acele ediyorlar ve onları bunun için ayıplayamam doğrusu."

David, "Peki ama buraya neden geldin?" diye sordu.

"Senin burada olma nedenini anlatmak için, David. Buraya neden geldiğini biliyor musun?"

"Söylediklerinden hiçbir şey..."

"Ah, hadi David. Bunu bilmiyorsan başın dertte demektir, biliyor musun? Neden dünyaya geldin? Tanrı seni neden yarattı?"

David şaşkınlık ve endişe dolu gözlerle ona baktı.

Adam sabırsızlanmaya başlamıştı. "Hadi, hadi, cevap ver bana! Bunlar çok kolay sorular. Tanrı seni neden yarattı? Beni neden yarattı? Tanrı diğerlerini neden yarattı, söylesene?"

David güç duyulan bir sesle, "Onu sevip hizmet etmemiz için," dedi.

"Pekâlâ, bu fena sayılmaz. Başlangıç için hiç de kötü değil. Peki, Tanrı nedir? Tanrı'nın ne olduğu hakkında neler biliyorsun bakalım?"

"Bunu söylemek istemiyorum." David önce ellerini, sonra da başını kaldırıp adamın yüzüne baktı, ama gözlükler gözlerini görmesini engelliyordu. Yine de bu adam ona hiç yabancı gelmiyordu. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum, Şaşırabilirim." Sustu ve bir süre tereddüt ettikten sonra, senin Tanrı olmandan korkuyorum," diye kekeledi.

Adam bir kahkaha atıp, "Bu çok komik aslında, ama boş ver," diye devam etti, "Şimdi işimize bakalım. Tanrı'nın doğası hakkında neler biliyorsun, David? Bu konuyla ilgili neler biliyorsun?"

David bir süre düşündü, söyleyeceklerini unutmak istedi, ama yine de istemeye istemeye, "Tanrı zalimdir," dedi.

Başını eğip ellerine baktı ve içinden beşe kadar saydı. Üzerine bir yıldırım düşmediğini ve yanmadığını görünce başını tekrar kaldırdı. Kot pantolon ve tişört giymiş olan adam şimdi çok ciddi görünüyordu, ama öfkeli gibi değildi.

"Doğru, haklısın. Tanrı zalimdir. Yavaşladığımız zaman mumya bizi hemen yakalar. Peki, ama neden zalimdir, David?"

David bir süre düşündü ve hemen cevap vermedi. Birden, Peder Martin'in, konuştukları odada televizyona bakarken söylediği bir sözü hatırladı.

"Tanrı'nın zulmü temizleyicidir," dedi.

"Yani bizler maden, Tanrı da madenci midir?"

"Şey..."

"Peki, tüm zulüm ve acımasızlıklar iyi midir? Tanrı'nın acımasızlığı sence iyi bir şey mi yani?"

David, "Hayır, zulüm ya da acımasızlık iyi bir şey değil," diye cevap verdi. O anda, askıya asılmış kardeşinin cesedi gözlerinin önüne gelmişti. Kirsten, bahçede dolaşırken bile karıncaları ezmemeye gayret eder, onların üzerlerinden atlardı.

"Kötülük için yapılan zulüm nedir peki?"

"Kötülüktür tabii. Siz kimsiniz, efendim?"

"Boş ver bunu şimdi. Kötülüklerin babası kimdir peki?"

"Şeytan... Belki de annemin söylediği şu diğer tanrılar."

"Şimdilik *can tah*'ları ve *can tak*'ları bir kenara bırakalım, olur mu? Bizim halletmemiz gereken daha büyük meseleler var, onun için daha dikkatli olmalısın. İnanç nedir?"

Bu oldukça kolaydı. David hiç düşünmedi, "Umulan şeylerin özü, görünmeyen şeylerin kanıtı," diye cevap verdi.

"Evet. Peki, inananların ruhsal durumları nedir?"

"Şey... Sanırım, sevgi ve kabullenme."

"Tamam, pekâlâ, şimdi de inancın tersini söyle bakalım."

David düşündü, bu epey zordu galiba. Okuldaki test sorularını andırıyordu biraz. Bir süre tereddüt etti ve sonra, "İnanmamak," dedi.

"Evet, ama isteyerek inanmamak daha doğru olur. Pekâlâ, inanmayan bir insanın ruh hali nasıl olur, David?"

David düşündü ve cevap bulamayınca başını sağa sola salladı. "Bunu bilmiyorum galiba."

"Biliyorsun, iyi düşün."

David bir süre daha düşündü ve bildiğini anladı. "İnançsızların ruh hali umutsuzluktur.[3]"

"Tamam işte. Şimdi aşağıya bak, David."

David bakınca birden şaşırdı, üzerinde durdukları platform artık ağaç üzerinde değildi, göklerde uçuyorlardı. Sanki tahtalardan yapılmış bir uçan halı üzerindeydiler. Aşağıda bir sürü bina vardı ve kasabaya gelirken gördükleri maden şirketi binası da bunların arasındaydı. Kervanları, belediye binasını, Bud's Suds'ı da net olarak görebiliyordu.

Güneş gözlüklü adam, "Burası zehirlenmiş bir bölge," dedi. "Bu topraklarda iyi hiçbir şey olmaz. Buraları olduğu gibi yok etmek gerekiyor. Çünkü bu topraklar Tanrı'yı kızdırdı, onu gücendirdiler. Orada güzel hiçbir şey yok artık. Şimdi tekrar aşağıya bak."

David başını çevirerek tekrar aşağıya baktı. Artık binalar geride kalmıştı ve altlarında muazzam bir çukur görünüyordu. Çukurun yan tarafları, zikzaklar çizerek orta kısma doğru iniyordu. Burası ters dönmüş bir piramidi andırıyordu. Çukurun üst kısımlarında, kenarlarda bazı yerlerde çam ağaçları vardı, fakat bazı yerler tamamen çıplaktı. Zehirlenmiş olan bölge Desperation kasabasıysa, onlara yakın olan kısımda –ki burası kuzey olmalıydı– bazı yerlerde toprak kayması olmuştu. Çukurun ortasına doğru inen yamaçta bir yol görünüyordu. Dipte, ortalara doğru bir noktadaysa ağız gibi simsiyah bir delik vardı.

Çukurun dip kısmında, o kara deliğin biraz ilerisinde maden kazıcılar, küçük taşıyıcı vagonlar, kamyonetler ve II. Dünya Savaşı tanklarına benzeyen paletli araçlar vardı. Kenarda, kapısında ÇINGIRAKLI YILAN İKİ'YE HOŞ GELDİNİZ yazılı ve damından bir soba borusu çıkarılmış eski bir baraka vardı. Baraka, paslanmış tenekeyle kaplanmıştı. Barakanın yan tarafındaki alçak beton kulübenin üzerinde şu yazı görülüyordu:

---

3 Kasabanın adı olan Desperation kelimesi İngilizce umutsuzluk anlamına gelmektedir. (yay. hzl.)

BARUT DEPOSU
SADECE YETKİLİ PERSONEL

Collie Entragian'ın polis arabası iki binanın tam arasında duruyordu. Sürücü kapısı açıktı, arabanın tavanındaki ışıklar yanıyor ve içini aydınlatıyordu. Arabanın alet panelinin ortasında, pusulanın hemen yanında, plastik bir oyuncak bebek asılıydı.

Bir süre sonra bunları da geride bıraktılar.

"Burayı biliyorsun, değil mi, David?"

"Galiba. Çin Çukuru denen yer değil mi burası?"

"Evet."

Yana doğru giderlerken, David etrafta hiç kimsenin olmadığını gördü. Yerde taş parçaları bile yoktu ve her şey kırılmış, küçük parçalara ayrılmıştı. Makine parkıyla binaların daha ilerisinde, siyah plastik örtüler üzerine yığılmış taş yığınları görülüyordu.

"Burası atık alanları, David," dedi. "Plastik üzerine atılmış parçalar, jeolojide *gang* denen yararsız taş topraktır. Ancak şirket bunları gözden çıkaramamış, çünkü içlerinde hâlâ biraz altın, gümüş, molibden ya da platin olabilir. Ve elbette bakır da. Çoğunlukla bakır. Bir zamanlar bunları hemen atarlardı, ama kıymetli madenler azaldıkça bu parçalar da değerlenmeye başladı tabii."

"Çukurun kenarından aşağıya doğru giden şu koca basamaklar nedir?"

"Onlara bank ya da teras denir ve çukur çevresinde ağır ekipmanın geçmesi için yol olarak kullanılır. Fakat asıl amaç toprak kaymasının önlenmesidir tabii."

Biraz daha ilerleyince, yerde örümcek ağına benzer borular gördüler ve David'in merakla baktığını gören rehberi, "Bunlar sulama sisteminin bir parçası," diyerek başını salladı. David birden bu olayı daha önce yaşadığını düşündü, sonra neden böyle hissettiğini anladı, adam Audrey Wyler'ın daha önce söylediklerini tekrarlıyordu.

Altlarındaki tahtadan uçan halının biraz eğildiğini gören David, düşmemek için iki eliyle kenarına sıkı sıkı tutundu. Aşağıdaki o korkunç koca çukura düşüp, kimsenin görünmediği o berbat yerde kalmak istemiyordu.

Tekrar çukurun içine girdiler ve yine o iki binanın ve yolun bittiği yerde duran araçların üzerinden geçtiler. Güneyde, yere açılmış birkaç küçük delik daha vardı. David, dikkat edince elliye yakın delik olduğunu gördü. Her delikte, ucu sarı bir direk bulunuyordu.

"Kuyruklarını kaldırmış sincaplara benziyorlar."

"Buralarda patlatma işlemini gerçekleştirirler. Aktif maden çalışması işte burada yapılır. Bu deliklerin çapları yaklaşık bir, derinlikleri de yine

yaklaşık on metredir. Bu deliklerden içeriye dinamit sarkıtır ve patlatırlar. Tabii bu iş sadece dinamitle olmaz, bu yetersiz kaldığında, dinamitin arkasından da iki el arabası ANFO, yani amonyum nitrat ve *fuel oil* atarlar."

Elini uzatıp patlayıcı binasını gösterdi. "İşte bak, orada bir sürü ANFO stoku olmalı. Dinamit olacağını sanmıyorum, çünkü son dinamit çubuğunu bu olayların başladığı gün kulandılar."

"Bütün bunları bana neden anlatıyorsunuz?"

"Sözümü kesme de dinle. Patlatma deliklerini görüyorsun, değil mi?"

"Evet, gözlere benziyorlar."

"Doğru söyledin, göz gibi delikler. Toprağa gömülmüşler. ANFO patlatıldığında kayaları parçalar, parçalanan kayaların içinde de maden cevheri vardır, anlıyorsun, değil mi?"

"Evet. Sanırım anlıyorum."

"Bu kırılan parçalar, filtre yastıklarına taşınır *–can tah, can tak–* ve işleme projesi başlar. İşte böylece parçaların içindeki maden cevheri ayıklanır ve bir tarafa ayrılır. Şimdi sana, şu en son patlatmanın ortaya çıkardığı şeye bakmanı söyleyeceğim, David. Bak şuraya!"

David onun gösterdiği büyük çukura bakınca, birden tüm vücudunun ürperdiğini hissetti. Delik, sanki ona bakıyor ve davet ediyordu. "Nedir bu?" diye mırıldandı, ama onun ne olduğunu biliyordu galiba.

"Orası Çıngıraklı Yılan Bir Numara. Oraya Çin Madeni veya Çin Ocağı da derler. Burası son patlatmalarda ortaya çıktı. İşçilerin şaşırdıklarını söylemek pek anlamlı olmaz, çünkü Nevada madenlerinde çalışanların hiçbiri böyle şeylere inanmaz. Yüzyılın başlarında, Diablo Şirketi bu madenin sadece tükendiği için kapatıldığını söylüyordu. Yani Çıngıraklı Yılan, fakat gördüğün gibi o hep buradaydı, David. Ve şimdi de..."

David, titremesine engel olamıyordu. Boğuk bir sesle, "Orası lanetlenmiş, değil mi?" diye sordu.

Adam parlak güneş gözlüklerinin arkasındaki gözlerini ona çevirip başıyla onaylayarak, "Evet," diye cevap verdi. "Evet, gerçekten de lanetlenmiş."

David, "Beni buraya neden getirdiğinizi bimek istemiyorum!" diye bağırdı. "Beni hemen babamın yanına götürün! Burada, bu berbat yerde bulunmaktan nefret ediyorum. Bu..."

"Ölüler Diyarı" diyememiş, birden susuvermişti. Adam bunu söyledikten sonra, David'in bir istisna olduğunu da belirtmişti. Buraya neden Ölüler Diyarı demişti acaba?

Birden kendi kendine konuşur gibi, "Peder Martin'i ormana girerken gördüm... Acaba o..."

Adam omzuna asılı duran radyoya baktı ve başını salladı. "Sen gittikten iki gün sonra, David," dedi.

"Sarhoş muydu?"

"Sonuna doğru her zaman sarhoştu. Tıpkı Billingsley gibi."

"İntihar mı etti yoksa?"

Adam elini David'in omzuna koydu ve hafifçe okşadı. Eli sıcacıktı, hiç de ölü eline benzemiyordu. "Yani intihar da sayılabilir, ama bunu bilerek yapmadı. Karısıyla plaja gidip piknik yapmışlardı. Çok yedi ve yemekten hemen sonra da suya girip çok açıldı."

David, "Yeter artık," dedi. "Ölüm sözü duymaktan sıkıldım. Beni babamın yanına götürün."

"Zehirli bölge, Tanrı'ya bir başkaldırı sayılır, David. Bunun seni sıktığını, üzdüğünü biliyorum, ama yine de..."

David, "O halde bırakın da Tanrı temizlesin bunları!" diye bağırdı. "Kardeşimi ve annemi öldürdükten sonra bana gelmesi doğru mu yani?"

"Onları Tanrı öldürmedi, David."

"Beni ilgilendirmiyor artık! Yapmadıysa bile kenarda durup olanları seyretti işte!"

"Bu da doğru değil, David."

David gözlerini yumdu ve elleriyle kulaklarını kapadı. Artık onu dinlemek istemiyordu, ama adamın sesi hâlâ acımasızca kulaklarına geliyordu.

Kafasının içinden gelen ses, "Neden dünyaya geldin? diye soruyordu.

"Duymuyorum seni! Duymuyorum seni!"

"Sen, Tanrı'yı sevmek için dünyaya getirildin ve..."

"Hayır!"

"Ve ona hizmet etmek için."

"Hayır! Hayır! Onu sevmiyorum ve hizmet de etmeyeceğim işte!"

"Tanrı, sana istemediğin şeyleri yaptıramaz zaten..."

"Kes artık! Dinlemek istemiyorum dedim ya! Beni duymuyor musun?"

"Hişşt, dinle David."

David inadından vazgeçti ve dinledi.

IV. KISIM

ÇİN ÇUKURU: TANRI ZALİMDİR

– Birinci Bölüm –

1

Johnny oradan ayrılmakta acele ediyordu. Cynthia çocuğun başını kucağına alır ve onu sarsıntılardan koruyabilirdi. Bunu söylemek için ağzını açmıştı ki, David ellerini kaldırıp avuçlarını şakaklarına bastırdı. Sonra da gözlerini açtı, derin bir nefes alıp, sırayla Cynthia'ya, Steve'e, Johnny'ye ve babasına baktı. Johnny ve Ralph'in suratları, korkunç bir dayak yemiş boksörlerin suratlarına dönmüştü. Hepsi de yorgun ve korkmuş görünüyor, en ufak seste irkiliyorlardı. Collie Entragian'dan Kurtulanlar Cemiyeti Üyeleri oldukları belli oluyordu.

Johnny sevinçle gülümseyerek, "Merhaba, David," dedi, "Geri döndüğüne sevindim, evlat... Şu anda Steve'in kamyonundayız. Sinemadan biraz uzakta park halindeyiz. David güçlükle yutkundu, suratını buruşturdu ve kendini zorlayarak kalkıp oturdu. "Beni fena hırpalamış o kadın."

Steve, başını sallayarak, "Evet, seni öldürüyordu neredeyse," dedi. "Audrey'nin sana yaptıklarını hatırlayabiliyor musun?"

David başını iki yana salladı. "Hayır, ama bana söylediler."

Johnny soran gözlerle Ralph'e bakınca, adam omuzlarını silkti. Oğlunun ne demek istediğini o da anlamamıştı.

"Biraz su var mı? Boğazım yanıyor."

Cynthia, dudaklarını büzdü. Oradan çok acele kaçtık ve silahlardan başka bir şey getiremedik ne yazık ki," dedi. "Ama bak, şurada birkaç Coca-Cola şişesi var." Bunu söylerken, yan tarafta duran ve içinden birkaç şişesi alınmış bir plastik kola kasasını gösteriyordu. "Steve bunları Bay Marinville için almış."

Johnny, "İçkiyi bıraktıktan sonra ben de bunların tiryakisi oldum. Nedense," dedi.

David açılan şişeyi dudaklarına götürdü ve birkaç yudum içti. Kolanın asidi boğazını iyice yakmıştı, ama aldırmadı ve birkaç yudum daha aldı. Şişenin dörtte üçünü içtikten sonra gözlerini kapadı, başını kamyon kasasının duvarına dayayıp geğirdi.

Johnny gülerek, "Altmış puan," dedi.

David de gözlerini açmış ve gülmüştü. Johnny cebinden Aspirin şişesini çıkarıp ona gösterdi, "Bir iki Aspirin almak ister misin, evlat?" diye sordu. "Belki ağrılarını biraz dindirir, ne dersin?"

David başını salladı ve iki Aspirin alıp şişede kalan kolayla yuttu. Johnny, "Tamam, artık gidebiliriz," dedi, "Önce kuzey yolunu deneyeceğiz. Steve o tarafta yol üzerinde birkaç karavan olduğunu söylüyor, fakat karavan parkı tarafından geçebileceğini sanıyor. Bunu başaramazsak güneye, maden çukuruna gidip, oradan kuzeybatı yönünden otobana ulaşabiliriz. Biz seninle önde otururuz, bir de..."

Bunu David'e bakarak söylemişti.

"Hayır."

Johnny kaşlarını kaldırıp çocuğun yüzüne baktı.

"Madene gideceğiz, ama bunu kasabadan kaçmak için yapmayacağız." David'in sesi boğuk, adeta ağlayacakmış gibi çıkıyordu. "Çukura inmemiz gerekiyor."

Johnny ile Steve birbirlerine baktı. Steve, "Ne diyorsun, David?" diye sordu. "Anneni mi düşünüyorsun yoksa? Ama biliyorsun, daha önce konuştuğumuz gibi..."

"Hayır hayır, annem için değil... Baba." David uzandı ve babasının elini tuttu, sonra, "Annem öldü, baba," diye mırıldandı.

Ralph başını önüne eğdi ve güç duyulan bir sesle, "Bundan emin değiliz, oğlum," dedi. "Ama ölmüş olması büyük ihtimal tabii."

Kamyonun kasası içindeki loş ışıkta David'in yüzü berbat görünüyordu. Başını sallayarak, "Ben eminim, baba," dedi. Sonra Johnny'ye bakıp, "Yapmamız gereken bazı şeyler var, biliyorsun değil mi?" diye devam etti. "Bunun için kendime gelmemi bekledin."

"Hayır, David. Böyle bir şey yok. Sen kendini tam olarak toparlamadan kamyonu harekete geçirmek istemedik, sarsılmanı istemiyorduk, hepsi bu." Fakat Johnny bunu söylerken, sanki yalan söylüyormuş gibi hissetmişti. Kendini boş ve gergin hissediyordu. Bu aynı yeni bir kitaba başlamadan önceki bir iki günde kaçınılmaz olanı daha fazla erteleyemeyeceğini anladığındaki garip duyguya benziyordu.

Ama bu kez daha kötüydü. Sanki içinden bir ses, Rossi çiftesinin kabzasıyla çocuğun başına vurup onu bayıltmasını söylüyordu. *Saçmalayıp durma çocuk*, diye söylendi. *Tam da bu tünelin sonunda biraz ışık görünmeye başlamışken.*

David babasına baktı, hâlâ onun elini tutuyordu. "Annem öldü, ama ruhu huzurlu değil," dedi, "*Tak onun vücudunda olduğu sürece de rahat edemeyecektir.*"

Cynthia, "*Tak* da kim, David?" diye sordu.

Johnny gülerek alaycı bir tonlak, "Wintergreen ikizlerinden biri," dedi. "Bilirsiniz belki, diğerinin adı da Tik'tir."

Fakat David'in öfke dolu bakışlarını yüzünde hissedince başını önüne eğdi. Bunu yaptığı için kendinden nefret ediyordu, ama yapmak zorundaydı.

David, "*Tak* bir Tanrı," dedi, "Ya da şeytan. Fakat hiçbir şey, anlamsız bir sözcük de olabilir. Ama bunun önemi yok bence, şu anda önemli olan annemin huzura kavuşması. Ancak o zaman, kız kardeşimle birlikte... öldükten sonra gideceğimiz herhangi bir yerde kardeşimle birlikte olabilir."

Johnny, "Bak, evlat," dedi, şu anda en acil işimiz, bir an önce buradan kaçmak, uzaklaşmak." Sesinin tonunu yükseltmemek için elinden geleni yapıyordu, ama sabırsızlık ve korkusunu da kolayca saklayamıyordu. "Ely'ye ulaştığımızda Eyalet Polisi, FBI ile iletişime geçeceğiz ve yarın buraya yüzlerce polis ve helikopter gelecek. Buna söz veriyorum ama şimdi..."

"Annem öldü ama Mary ölmedi, hâlâ maden çukurunda."

Cynthia derin bir nefes aldı. "Onun ortadan kaybolduğunu nereden biliyorsun?"

David dalgın bir şekilde gülümsedi. "Onu göremiyorum. Gerisini ise Audrey'nin beni boğan kişi olduğunu nereden biliyorsam oradan biliyorum. Bana söylediler."

Ralph, "Kim söyledi, David?" dedi.

"Bilmiyorum ama bana kalırsa bunun önemi de yok. Önemli olan bana söylediklerinin gerçek olması."

"Bu saçma hikâyelerden vazgeç artık. Masal anlatma zamanı bitti," dedi Johnny. Çocuğun anlattıkları mantığın alamayacağı şeylerdi ve bu tür saçmalıklarla zaman kaybediyorlardı. Dua edip, gizli güçlerden bahseden bu çocuğun anlattıklarını artık dinlemeyecekti.

Fakat o anda kafasının içinde yine Terry'nin sesini duyuyordu. *O duacı çocuk gizemli bir şekilde hücresinden çıkıp, Entragian*'ın bekçi olarak bıraktığı çakalı öldürdü ama, diyordu. *Bana kalırsa onu dinlemelisin, Johnny.*

Johnny içinden, *Zaten Terry'yi bunun için boşamıştım*, diye söylendi. Yatakta harikaydı ama ne zaman konuşulacağını, ne zaman susulacağını hiçbir zaman bilememiş ve her işine burnunu sokmuştu.

Ama kafası yeniden karışmıştı işte, artık ne düşüneceğini bilemiyordu. Birden, Billingsley'nin, David'in hücreden çıkışıyla ilgili söylediği sözleri hatırladı. Yaşlı adam, "Bunu Houdini bile yapamaz," gibi bir şeyler söylememiş miydi? Sonra çocuğun ceptelefonuyla konuşması,

sürekli yendiği halde azalmayan krakerler, çakalların bir araya gelişleri gözlerinin önünden geçti. Bütün bunlar mantık dışıydı. Johnny artık gördüklerinin mantık yönünü kendi kendine tartışmaktan vazgeçmesi ve olanları kabul etmesi gerektiğinin bilincindeydi. Fakat normal olmayan şeyleri nasıl kabul edebilirdi ki? Ama etmesi gerekiyordu, başka çaresi var mıydı? Asıl hayret etmesi gereken şey de artık sadece o manyak polisten ve kasabadaki diğer gizli güçlerden korkmuyor oluşuydu.

O, artık David Carter'dan da korkmaya başlamıştı.

David, "Kardeşimi, annemi ve Mary'nin kocasını öldüren gerçekte o polis değildi," diyerek, Johnny'ye Terry'yi hatırlatan bir ifadeyle baktı. Terry'nin bu bakışları onu deli eder, çıldırtırdı. Bu bakışlarda, *Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi? O halde boş yere duygusuz davranmaya çalışarak vaktimi harcama,* cümleleri gizliydi. David, "Baygınken konuştuğum kişi Tanrı'ydı, bundan eminim, diye devam etti. "Ama Tanrı insanlara hiçbir zaman kendisi olarak gelmez, onları korkutacağını ve hiçbir istediğini yaptıramayacağını bilir. Bu nedenle insanlara kuşlar, ateş topları, yanan çalılar ya da fırtınalar..."

Cynthia gülümseyerek, "Ya da değişik tipte insanlar olarak yaklaşır," dedi. "Tanrı müthiş bir makyaj ustasıdır."

David'in anlattıklarından bunalan Johnny, sıska kızın söylediğini de duyunca dayanamayarak, "Yeter, çıldırmak üzereyim!" diye bağırdı. "Buradan bir an önce gitmemiz gerektiğini anlamıyor musunuz? Burada, bu kapalı kamyon kasasının içinde, hiçbir şeyden habersiz kasabanın ortasında duruyoruz. O canavar her yerde olabilir, belki de direksiyona geçmiş bizi dinleyip alay ediyordur, ne biliyoruz ki? Ya da... Ya da... Bilmiyorum işte... Şu çakallar... Akbabalar ve diğerleri..."

David sakin bir tavırla uzanıp, plastik kasadan bir kola şişesi daha alırken, "Korkma o gitti," dedi.

Johnny, "Kim gitti?" diye sordu. "Entragian mı?"

"Hayır, giden *can tak*'tı. İçinde olduğu kişi kim olursa olsun... Entragian, annem veya bir başkası... Hep aynı şey demektir. O her zaman *can tak*'tır, yani büyük Tanrı, yani muhafız. Gitti işte. Hissetmiyor musun?"

"Ben hiçbir şey hissetmiyorum."

David, tıpkı Terry gibi bakarak, "*Aptal olma*," dedi. Bunu söylerken kola şişesini iki eliyle tutuyor ve ona bakıyordu.

Johnny ona doğru eğildi ve gözlerinin içine bakarak, "Sen benim aklımdan geçenleri mi okuyorsun yoksa?" diye sordu. "Eğer bunu yapabiliyorsan, beni rahat bırakmanı istiyorum, evlat."

David'in cevabı kesindi. "Benim yapmak istediğim, beni dinlemeni sağlamak. Sen dinlersen, diğerleri de dinleyecektir. Biz birbirimizle an-

laşamazsak, onun, *can tah*'ları ya da *can tak*'ı göndermesine bile gerek kalmayacak, kırık bir pencere bulur bulmaz gelip bizi mahvedecektir!"

"Hadi, evlat!" diye homurdandı. "Saçmalamayı bırak artık. Bu olanlar benim suçum değil herhalde, değil mi?"

David'in, "Ben böyle bir şey söylemedim," diyen sesi çok yumuşaktı ve adeta yalvarır gibi konuşuyordu. "Söylediğimi yapabilirsin, çünkü o gitti. Yola koyduğu karavanlar da gitti. Anlamıyor musun? O da bizim gitmemizi istiyor şimdi."

"Harika! O zaman onun istediğini yapalım biz de."

O sırada Steve elini hafifçe salladı ve, "Bence David'i dinlesek iyi olur," dedi.

Johnny bu kez ona dönerek, "Hey, maaşını kimin verdiğini unuttun galiba!" diye bağırdı. Bu şekilde davrandığı için hemen pişman olmuştu, ama özür dilemedi. Bulundukları yerden kaçmayı o kadar istiyordu ki, nasıl konuştuğunun farkında bile değil gibiydi, adeta paniğe kapılmıştı.

Cynthia, "Peki ama Mary ne olacak?" diyerek araya girdi. "David onun yaşadığını söylüyor."

Johnny öfkeli gözlerle ona baktı. "Sen istediğin şekilde, istediğin yere gidebilir ve David'i de yanına alabilirsin, ama ben yokum."

Ralph sakin bir sesle, "Onu dinleyeceğiz," dedi.

Johnny şaşkınlıkla ona baktı. David'in babasının da buradan gitmek istediğini biliyor ve kendisini desteklemesini bekliyordu. Çünkü Ralph küçük kızının öldüğünü biliyor, karısının öldüğüne inanıyor ve David'in ailesinden kalan tek kişi olduğunu söylüyordu.

Johnny diğerlerine baktı ve hepsinin ona karşı olduğunu görünce iyice şaşırdı. Diğerleri David'i destekliyordu. Kamyonun anahtarları Steve'in cebindeydi. Çocuk da ona bakıyor, gözlerini hiç ayırmıyordu. Herkesin kendine bakmasına alışıktı, ama bu kez durum değişikti.

Fakat dikkat edince, çocuğun gözlerinde bir yakarış ifadesi gördü.

Boşver evlat, diye düşündü. *Senin gibiler direksiyonda olduğu zaman otobüs hep kaza yapar*. Ama kafasının içindeki Terry'nin sesi onu bir türlü rahat bırakmıyordu. Bu ses, *David olmasaydı senin otobüsün çoktan kaza yapmıştı,* diyordu. *O olmasaydı, sen şimdi* ölmüş ve bir askıya asılmış olurdun, bundan haberin var mı? Tanrı aşkına dinle onu Johnny!

Johnny yumuşak bir sesle, "Demek Entragian gitti," dedi. "Bundan emin misin peki?"

David başıyla onayladı. "Evet. Ayrıca hayvanlar da gitti. Yolu kapayan karavanları o hayvanlar çekti, yüzlerce olmalı. Onları kenara çekip bıraktılar. Şimdi onların çoğu *mi him*'e, gardiyanın bölgesine çekildiler." Sustu ve elindeki şişeden birkaç yudum kola içti, fakat şişeyi tutan

eli hafifçe titriyordu. Gözlerini diğerlerine çevirip bir süre baktı, sonra tekrar Johnny'ye döndü. "Evet, o da senin istediğini, yani buradan gitmemizi istiyor," dedi.

"Peki ama o zaman bizi neden buralara getirdi?"

"Getirmedi."

"Ne?"

"Getirdiğini sanıyor ama getirmedi."

"Senin söylediklerinden hiçbir şey..."

David ,"Bizi buraya getiren Tanrı," dedi. "Bizi buraya onu durdurmamız için getirdi."

2

Bunu takip eden sessizlikte Steve dışarıdaki rüzgârın uğultusuna kulak kabarttı, ama rüzgârın sesi kesilmişti. Kulaklarına, sanki uzaklardan, çok yükseklerde uçan bir uçağın sesi gelir gibi oldu. Normal insanlar, normal yerlere yolculuk ediyorlardı. Belki de o uçakta yolcular, ellerindeki gazete ve dergileri okuyor, yemek yiyor ya da uyuyorlardı.

Sessizliği bozan Johnny oldu. Kendine güveniyormuş gibi bir hali vardı, ama gözlerindeki garip ifade Steve'in hiç de hoşuna gitmemişti. O, Johnny'nin gözlerindeki çılgın ifadeden daha çok hoşlanırdı. Silahını çekip çakalın başına dayadığı zamanki bakışı çok daha güzeldi.

Johnny, "Sanki hepimiz aynı Tanrı'ya sahipmişiz gibi konuşuyorsun, David," dedi. "Sana patronluk taslamak istemem, ama durum sandığın gibi değil."

David çok sakindi. "Ama durum bu işte," dedi. "*Tak*'la kıyaslanırsa, senin ve bir yamyam kralın tanrısı aynıdır. *Can tah*'ları gördün, onları gördüğünü biliyorum. Neler yapabileceklerini de hissettin."

Johnny bu cevap karşısında şaşırmış gibiydi, ama yine de kolay teslim olmak istemediği anlaşılıyordu. "Bilmiyorum, belki haklı olabilirsin, ama beni buraya getiren adam hiç de Tanrı'ya benzemiyordu. O, her tarafından kanlar akan, deli ve sarışın bir polisti. Motosikletimin çantasına gizlice uyuşturucu koydu ve sonra da beni zorla alıp buralara getirdi."

"Biliyorum, onu Mary'nin arabasından almıştı. Bizi yakalamak için de yola çivi gibi bir şeyler serpti. Düşünürsen, bütün bunların ne kadar garip olduğunu anlarsın. Biliyorsun, kasabada bir kasırga gibi esti, insanları kurşunladı, arabasıyla ezdi ve hatta döverek öldürdü. Ama yine de yola çıkıp silah çekerek, bizlere, 'Hey, hadi bakalım, benimle geliyorsunuz,' dememesi gerekirdi. Bunu yapması... Sözcüğü bulamıyorum." Sustu ve Johnny'ye baktı.

Johnny uykudaymış gibi, "Bunu yapması için bahaneler bulması gerekiyordu demek istiyorsun, değil mi?" diye sordu. "Evet, doğru, bizi yakalaması için bahane bulması gerekiyordu. Eski korku filmlerinde de vampirler bir yere girmek için davet beklerler, öylece içeri giremezler."

Cynthia, "Neden?" diye sordu.

"Belki de gerçek Entragian, hâlâ onun kafasındaydı. Yani evinin dışında kalmış, kapısını açamayan ve pencereleri, kapıları yumruklayan biri gibi onu rahatsız ediyordu. Şimdi *Tak*, annemin vücudunda, yani onun vücut kalıntısında ve elinde olsa bizi öldürecek..."

David sustu ve sırayla onların yüzlerine baktı. Sonra dudakları titreyerek, "Onun bizi yakalamak için bahane araması pek önemli değil," diye devam etti. "Söyledikleri ve yaptıkları, bazı hallerde onu ele veriyor, gerçek kimliğini ortaya çıkarıyor, anlıyor musunuz beni?"

Steve, "Eğer bu önemli değilse, önemli olan nedir peki?" diye sordu.

"O bizleri hiç seçim yapmadan, yani yolda rasgele yakaladı. Tıpkı küçük bir çocuğun annesiyle markette alışveriş yaparken seçip de küçük arabaya attığı bir kutu gibi. Yani, bizleri alırken seçmedi, düşünmeden yakaladı."

Cynthia düşünceli bir ifadeyle," Yani, Mısır'daki Ölüm Tanrısı gibi mi?" diye sordu. "Sadece olay tam tersine işliyordu. Üzerimizde Ölüm Tanrısı'na bizi almasını söyleyen işaretler vardı."

"Evet, tamamen öyle. Bunu o zaman bilmiyordu, ama artık biliyor. Bizim Tanrı'mızın güçlü olduğunu ve bizi bırakmayacağını anladı." David bir süre düşündü ve sonra, "Şimdi *Tak* bizim buradan gitmemizi istiyor. Yani kendi irademizle gitmemizi... Peder Martin, bu kendi irademizle sözünü çok kullanırdı. O... O.."

Ralph onun garip halini görünce, "Ne var, David?" diye sordu. "Neler oluyor?"

David omuzlarını silkti. "Bir şey yok, baba. Mesele şu ki, Tanrı hiçbir zaman istediklerini zorla yaptırmaz. Sadece yapmamızı istediği şeyi söyler ve çekilip ne yapacağımızı izler. Peder Martin'in karısı bazen gelip bizi dinlerdi ve bir gün, annesinin bir sözü olduğunu söyledi: Tanrı, 'istediğini al ve bedelini öde' dermiş. *Tak* otobana giden yoldaki engelleri kaldırdı... Ama bizim gitmemiz gereken yer orası değil. Tanrı bizi yapmamız gereken bir şey için gönderdi buraya. Onu yapmadan gidersek bedelini öderiz."

Çocuk tekrar sırayla hepsinin yüzlerine baktı ve en sonunda gözlerini yine Johnny Marinville'e dikti.

"Ne olursa olsun, beraber olmamız gerekiyor. Bütün kalbimizle Tanrı'ya güvenip inanmamız ve ölüme hazır olmamız isteniyor bizden. Çünkü bu da olabilir."

Johnny, "Sen aklını oynatmışsın evlat," dedi. "Aslında, kaçık insanlardan hoşlanırım ama seninki biraz fazla olmaya başladı gibi. Çölde kurşunlanmak ya da akbabalar, tarafından parçalanarak ölmek için yaşamadım ben. Bana göre Tanrı 1969 yılında öldü. Ordu radyosunda Jimi Hendrix'in Purple Haze adlı şarkısı çalıyordu."

"Pekâlâ, anlatacaklarımın devamını dinler misiniz acaba?"

"Neden dinleyecekmişim seni?"

"Çünkü, ilginç bir hikâyem var." David elindeki şişeden bir yudum daha kola içti ve yüzünü buruşturdu.

"Hikâye dinleyecek zamanım kalmadı. Sana söyledim bunu."

David sesini çıkarmadı.

Kamyonun arkasında derin bir sessizlik vardı. Steve gözlerini Johnny'ye dikmişti. Kamyon kasası kapalı olduğundan dışarıyı göremiyorlardı. Steve, patronu olan adamın bir çılgınlık yapmasını istemiyor, ona engel olmaya hazırlanıyordu.

Johnny omuzlarını silkip kasadan bir kola şişesi alarak oturunca Steve rahatlamıştı. "Hikâyeler her zaman benim zayıf noktam olmuştur. Hikâye anlatma zamanını bu akşamlık uzatıyorum o zaman." Bunu söylerken David'in saçlarını karıştırdı ve gülümsedi. "Hikâye dinlemek her zaman hoşuma gitmiştir, ama hikâyenin mutlu sonla biteninini severim."

Cynthia, "Hangimiz sevmeyiz ki?" dedi.

David, "Sanırım gördüğüm adam bana her şeyi anlattı," dedi. "Ama hâlâ anlamadığım ve bilmediğim şeyler var. Anlattıklarından bazısı hâlâ kafamda pek net değil yani. Belki anlamak istemedim, belki de anlayamadım."

Ralph, "Sen elinden geleni yap, yeterli olur," dedi.

David hatırlamak ister gibi gözlerini yumdu ve konuşmaya başladı.

3

"Billingsley efsaneyi anlattı, ama çoğu efsane gibi bu hikâyede de birçok hata vardı. Bir kere madendeki çökme bir kaza sonucu oluşmadı, birileri tarafından yapıldı. Maden göçüğü, Çinli işçilerin getirildiği 1858 yılında değil, 1859 yılının Eylül ayında oldu. Göçükte gömülüp kalan Çinli işçi sayısı kırk değil, elli yediydi ve onlarla beraber gömülen diğer madencilerin sayısı da iki değil, dörttü. Yani, toplamda altmış bir kişi gömüldü. Kuyudaki dehliz elli metre değil, yaklaşık yetmiş metre derindeydi."

Çocuk gözlerini kapadı. Ağır bir hastalıktan yeni kurtulmuş gibi bitkin görünüyordu. Cildindeki kurumuş ince sabun köpüğü de belki böy-

le görünmesinin sebebiydi, ama başka şeyler de var gibiydi. Cynthia, David'in gizli güçlere sahip olabileceğine, Tanrı'yla yakınlaşabileceğine inanıyordu. Bir Peder evinde büyümüş ve bu bakışı daha önce de görmüştü... Ama hiç bu kadar güçlüsünü gördüğünü hatırlamıyordu.

"Eylül ayının yirmi birinde, öğleden sonra saat biri on geçe bazı kişiler dehlizde, mağara sandıklan bir yeri kazdılar. Mağarada, şu taş biblolardan binlercesi vardı. Bir sürü hayvan biblosu işte; bunların arasında, *timoh sen cah* denen yaratıklardan başka kurtlar, çakallar, yılanlar, örümcekler ve yarasalar bulunuyordu. Madenciler şaşırmıştı ve hiç kuşkusuz herkesin yapacağı şeyi yaptılar: Bu biblolan toplamaya başladılar..."

Cynthia dayanamayıp, "Hiç de iyi yapmamışlar," diyerek yüzünü buruşturdu.

David başını sallayarak, "Adamlardan bazıları hemen çıldırdı ve akrabalarına, dostlarına saldırıp onların boğazlarını parçalamak istediler," diye devam etti. "Uzakta bulunan, fakat yine de etkilenmiş olan bazıları, bir süre normal davrandı. Ama onların elleri de biraz olsun bu biblolara değmişti. Bunlardan ikisi, Tsingtao'lu kardeşler olan Ch'an Lushan ve Shih Lushan'dı. İki kardeş bulundukları yerin çok yakınında, yeraltı geçidi gibi bir yer gördüler. Buradaki duvarlarda da o taş hayvanların yüzleri vardı. Sanırım *can tak*'ların yüzleriydi bunlar, ama emin değilim. Geçitte küçük bir bina gibi bir şey vardı; *pirin moh* bunun anlamını bilmiyorum, özür dilerim. Ortada, çapı yaklaşık üç dört metre olan bir delik bulunuyordu. Bir dev gözüne ya da başka bir kuyuya benziyordu bu çukur. Yani ağızlarındaki dilleri başka bir hayvan başı olan heykelcikler gibi, bu da kuyu içinde bir başka kuyuydu işte. *Can tah* içinde *can tak* ya da *can tak* içinde *can tah*'lar da diyebiliriz elbette."

Johnny Marinville, yine o alaycı tonuyla, "Ya da kamera içinde kamera," diyerek bir kaşını kaldırdı ve çocuğa baktı. Fakat David onun sözlerini ciddiye alıp başını salladı ve sonra birden titremeye başladı.

"Orası *Tak*'ın yeri," diye mırıldandı. "İni, yani dünyaların kuyusu."

Steve, "Ne demek istediğini hiç anlamadım," diyerek onun yüzüne baktı.

David onu duymamış gibiydi ve sadece Marinville'e bakarak konuşuyordu. "İni'deki kötülüğün gücü, minerallerin toprağa nüfuz etmeleri gibi *can tah*'lara nüfuz etti, onların içine girdi. Ve kuşkusuz, biraz önce bahsettiğim dehliz ve odayı da doldurdu. Aslında orası bir geçit değil, büyük bir oda gibiydi. İşte bu güç, oraya gelen ya da yaklaşan tüm madencileri bir mikrop gibi etkiledi. Bazıları hemen çıldırdı ve diğerlerine saldırdı, bazıları da, Audrey'de olduğu gibi korkunç bir değişime uğradılar. *Can tah*'lan avuçlayanlar, daha sonra bırakıyor, yenilerini alıyorlardı.

Bazıları, maden kuyusuyla oda arasındaki deliği büyütüyorlardı. Bazı madenciler sarhoş gibi dolaşıyor, birkaçı yerlerinde kıvranıp duruyor, bazıları da titriyordu. Üç beş tanesi büyük çukurun kenarına geldi ve kahkahalar atarak aşağıya atladı. Lushan kardeşler, bir kadınla bir erkeğin o heykelciklerden birini aralarına alıp seviştiklerini gördüler. Evet, sevişen bu kadın ve erkek, o heykelciği dişlerinin arasında tutuyordu."

Cynthia şaşkınlıkla Steve'e baktı.

"Kuyudaki madenciler, o deliğin yanına gitmek için birbirleriyle kavga ediyorlardı. Yani anlayacağınız, herkes aklını oynatmış, çıldırmıştı. İki kardeş, o şeylerin sağa sola fırlatıldığını da görüyordu. *Can tah*'lardan biri Ch'an'ın ayağının dibine düşünce, adam onu almak için eğildi, fakat kardeşi hemen onu tutup engelledi. O sırada çevrede, onlardan başka aklı başında insan kalmamıştı. Hemen etkilenmeyenler, etkilenen diğerleri tarafından öldürülmüştü ve delikten de sanki dumandan yapılmış yılana benzer bir şey yükselmeye başlamıştı. Bu şeyden cırtlak bir ses çıktığını duyan kardeşler koşarak oradan uzaklaştılar. Yaklaşık yirmi metre yukarıda, silahlı beyaz bir adamın geldiğini gördüler. Adam, 'Aşağıda neler oluyor, lanet olası Çinliler?' diye soruyordu."

Cynthia teninin buz gibi olduğunu hissetti ve uzanıp Steve'in elini tutunca rahatladı. Çocuk şimdi sanki başka birinin sesiyle konuşuyordu.

"Adam, aşağıya inip, 'Hey, neler oluyor burada? Hemen çalışmaya başlamazsanız öldürürüm sizi!' diye bağırıp silahını gösterdi. Fakat ilk kurşunu yiyen de kendisi oldu. Ch'an onu boynundan yakalamış, Shih de hemen silahını elinden almıştı. Silahı adamın şakağına dayadı ve beynini uçurdu."

Johnny Marinville, "David, bunları yaparken neler düşünüyorlardı acaba?" diye sordu. "Rüyandaki şu dostun sana bunu da söyleyebildi mi?"

"Gördüğüm, dinlediğim şeyleri anlatıyorum işte."

Ralph, "Demek, şu *can tah* denen şeyler iki Çinli kardeşi de etkilemişti, yoksa bir beyaz adama ateş etmezlerdi," dedi.

David, "Belki olabilir," diye devam etti. "Fakat Tanrı onlarla da birlikteydi galiba, tıpkı bizimle olduğu gibi. Onlar, *mien tak* olsalar da olmasalar da, Tanrı onlara istediğini yaptırıyordu, çünkü bizim Tanrımız güçlüdür. Anlıyor musunuz?"

Cynthia, "Sanırım anlıyorum," dedi. "Sonra ne oldu, David?"

"İki Çinli kardeş silahlı olarak kuyudan çıktı ve kendilerini yakalamak isteyenleri beyaz adamın silahıyla tehdit ederek kurtulmaya çalıştılar. Fakat dışarıda fazla adam yoktu ve bazıları da kuyuda olanları merak ediyordu. Merak onları da çekiyordu. Anlıyorsunuz, değil mi?"

Diğerleri hep birden başlarını salladı.

"Lushan kardeşler kuyu ağzından yaklaşık yirmi metre aşağıda bir yatay dehlizin duvarını kazarak çalışıyormuş gibi yapıyor, kazma kürek sallıyorlardı. Kazdıkları yerde toprak çok gevşekti ve bir süre sonra dökülmeler başladı. Aşağıdan bağrışlar, haykırışlar ve kahkahalar yükseliyordu...

Söylenenlerin bazılarını anlayabiliyordum, fakat o kadar çirkin sözler ki, burada tekrarlamayacağım. Bazıları insandan başka şeylere dönüşüyordu. Bir zamanlar bir film görmüştüm, tropikal bir adada bulunan bir doktor, hayvanları insanlara dönüştürüyordu, fakat ismini..."

Johnny, "Evet, biliyorum," diyerek başını salladı."*Doktor Moreau'nun Adası*."

David, "Tamam, işte o filme benziyordu," diye devam etti. "Aşağıdan duyduğum, yani Lushan kardeşlerin kulaklarıyla duyduğum sesler, aynen o filmdeki seslere benziyordu, ama burada durum tam tersiydi. Aşağıda, sanki insanlar hayvanlara dönüşüyordu. Sanırım *can tah*'lar yapabiliyor bunu.

İki kardeş, atkuyruğu saçları enselerinden aşağıya sallanarak deli gibi çalışıyorlardı... Onları görebiliyorum. İkiz olabilirlerdi, çünkü birbirlerinin kopyası gibiydiler. Arada bir kazma küreklerini yere dayıyor ve dehlizin gerilerine, aşağılara doğru birilerinin ya da bir şeylerin gelip gelmediğini anlamak için korkulu gözlerle bakıyorlardı. Tavandan kopan koca kaya parçaları önlerine düşüyordu. Aldırmadan çalışmayı sürdürdüler ve bir süre sonra taşlar üzerlerine düşmeye başladı. Omuzları, başları, yüzleri ve göğüsleri kan içinde kalmıştı. O sırada aşağıdan başka sesler de gelmeye başlamıştı. Birileri kükrüyor ve aynı zamanda su içinde yürüyormuş gibi garip sesler geliyordu. Birden, aşağıda miğferlere takılan ışığa benzeyen ışıklar gördüler."

Ralph dayanamayıp, "Ne?" diye sordu.

"Kerosen lambalarına benziyordu bunlar. Cildinin yanmaması için altına bir bez katlamak gerekiyordu. Sonra karanlıklar içinden, tanıdıkları birinin koştuğunu gördüler. Bu, Yuan Ti'ydi. Bu adam tuhaf biriydi zaten, bez parçalarından hayvancıklar yapar ve çocukları eğlendirirdi. Fakat çıldırmış gibiydi ve aynı zamanda büyümüştü; madende koşarken, tavana çarpmamak için iki büklüm olmuştu. Kardeşlere taşlar atıyor, Mandarin dilinde küfürler ediyor ve çalışmamalarını söylüyordu. Shih, şefinden aldığı silahla onu öldürmek zorunda kaldı. Ama başkaları da onlara doğru geliyor ve kanlarını dökeceklerini söylüyorlardı. *Tak*, onların ne yaptığını anlamıştı."

David tekrar gözlerini açarak onlara baktı. Transa geçmiş gibiydi, fakat Cynthia onun gördüğünü biliyordu. David ve içindeki o anlamadıkları güç onları görebiliyordu. Cynthia bazen o gücün David'in tam olarak anlamadığı kısımları tamamladığını duyabiliyordu.

"Shih ile Ch'an, üzerlerindeki tavanı yıkmak için var güçleriyle kazma sallıyordu. Sonra tavan birden başlarına yıkılacak hale geldi, artık oraya erişemiyorlardı, çünkü çok yükselmişti. "David elleriyle kazma işareti yaptı, Cynthia parmaklarının titrediğini görüyordu. "O zaman, daha büyük olan Shih, kardeşinin omzuna çıktı ve yine kazma sallamaya başladı. Kardeşinin önünde, dizlerine kadar çıkan bir taş toprak yığını birikmişti, ama tavan hâlâ sağlamdı."

Johnny Marinville, "Onlara bunu Tanrı mı yaptırıyordu, David?" diye sordu. Bu kez sesinde o alaycı ifade yoktu. "Onları Tanrı mı ele geçirmişti?"

David, "Sanmıyorum," diye cevap verdi. "Tanrı hiç kimseye sahip olup, onu zorlamaz. Sanırım onlar da Tanrı'nın istediğini istiyorlardı, yani *Tak*'ın toprak altında kalmasını. Tavanı çökertip onu oraya gömmek istiyorlardı. Her neyse, ışıkları ve bağırıp çağrışarak kendilerine doğru gelen insanları gördüler. Shih tavanı kazmayı bıraktı ve yan desteklere saldırdı, kalasları yerlerinden oynatmak istiyordu. Gelenler onlara kaya attılar, bazıları Ch'an'a isabet etti, fakat o, omuzlarındaki kardeşini tutuyor ve çalışmasını sağlıyordu. Desteklerden birinin kırılmasıyla beraber tavan da çökmeye başladı. Ch'an dizlerine kadar gömülmüştü, fakat Shih kenara düşmüştü. Kardeşi Ch'an'ı çekip çıkardı, ancak Ch'an yaralanmıştı. Neyse ki yığının doğru tarafında kalmışlardı. Madencilerin, arkadaşları, akrabaları ve hatta Ch'an Lushan'ın evleneceği kız diğer taraftan dışarı çıkarılmak için bağırıyorlardı. Ch'an, hiç olmazsa nişanlısını kurtarmak amacıyla kayaları temizlemek için atıldı, fakat kardeşi onu engelledi."

"Demek o zaman mantıklı davranabiliyorlarmış."

"Sanki *Tak*'ın bulunduğu tarafta kapalı kalmış insanlar bunun olduğunu biliyorlardı. Yardım çığlıkları inlemelere dönüştü. Artık insanlıktan çıkmışlardı. Ch'an ile Shih, hiçbir şey yapamayacaklarını anlayınca kaçtılar. Dışarıya çıktıklarında, çevrelerine toplananlar neler olduğunu sordu ve onlar da madende göçük olduğunu ve arkadaşlarının orada gömülü kaldığını anlattı. Kardeşleri dinleyenler de, hiç kuşkusuz, madenden son anda kurtulmuş olan bu iki Çinliye inanmışlardı."

David sustu ve geri kalan birkaç yudum kolayı içtikten sonra boş şişeyi kasaya yerleştirdi.

"İşte, Bay Billingsley'nin anlattıklarının gerçek hikâyesi bu. Madenciler kuyunun ağzını açmaya çalıştı ve bir süre kazdılar. Fakat aşağıda bir göçük daha olunca bundan vazgeçip Reno'dan uzmanların gelmesini beklemeye karar verdiler. Uzmanların gelip de maden kuyusu ağzında piknik yaptıkları filan yalan. Daha sonra, uzmanlar gitmeden biraz önce iki göçük daha oldu ve aşağıdakiler tamamen gömüldüler, sesleri de

kesildi. Uzmanlar son göçüğün gürültüsünden sonra tekrar kuyu başına gittiler ve durumu anlayınca, yapılacak hiçbir şey kalmadığını söyleyip çekildiler. Onlara göre kurtarılacak kimse kalmamıştı. Birkaç kişi kalmış olsa bile, onların hayatını kurtarmak için daha fazla sayıda insanın yaşamını tehlikeye atmak gerekecekti."

Steve, "Demek aşağıdakilerin hepsi Çinliydi, öyle mi?" diye mırıldandı.

"Evet, bütün işçiler Çinliydi. Bay Billingsley bu konuda doğru söylemişti. İki Çinli kardeş ise, çölde, Rose Rock yakınlarına kaçmıştı ve delirmek üzereydiler. Gizli güç sonunda onlara da ulaşmıştı işte. Ama Desperation'a üç gün sonra değil, tam bir hafta sonra geldiler. Fakat orada kimseyi öldürmediler, çünkü Shih'in elindeki silah zaten boşalmıştı. Yakalandıklarında her tarafları kan içindeydi ve üzerlerinde sadece donları vardı. Onları yakalayanlar, üzerlerindeki kanların öldürdükleri insanlara ait olduğunu sandı, oysa öyle değildi. Onlar da çölde, aynen *Tak*'ın yaptığı gibi hayvanları çağırmışlardı... Yani, *Tak*'ın bekçi olarak bıraktığı ve senin öldürdüğün çakal gibi hayvanlar, Bay Marinville. Fakat Lushan kardeşler onları yemek için çağırmışlardı. İki kardeş orada yakaladıkları yarasaları, akbabaları, yılanları ve örümcekleri yediler."

David sustu ve titreyen eliyle önce sol, sonra da sağ gözünü sildi. "Lushan kardeşler için çok üzüldüm. Sanki onları tanıyormuşum gibi hissediyorum kendimi. Herhalde iyice delirdikten sonra ne yaptıklarının farkında değillerdi ve belki de rahatladılar, kim bilir?"

"Orada, Desato tepeleri yakınlarında ölünceye kadar kalabilirlerdi belki, ama *Tak*'ın elinde onlardan başkası kalmamıştı. *Tak* her zaman açtır. Yapabileceği başka bir şey kalmayınca iki kardeşi kasabaya gönderdi ve Shih hemen orada öldürüldü. Ch'an da ondan iki gün sonra, o üç bisikletin ters çevrildiği gün asıldı... Onları hatırlıyorsunuz, değil mi? Zavallı ölünceye kadar çırpınıp durdu ve *Tak*'ın dilinde, yani yaratılmamışların dilinde bağırıp durdu. Sonra da başındaki örtüyü yırtıp çıkardı ve onu başı açık olarak asmak zorunda kaldılar."

Marinville neşeyle, "Senin şu Tanrın çok yardımsevermiş doğrusu! Kendisine yapılan yardımların karşılığını nasıl da veriyor, değil mi?" dedi.

David güçlükle duyulan bir sesle, "Tanrı zalimdir," diye mırıldandı. Fakat bunu adeta uykudaymış gibi söylemişti.

Marinville, "Ne dedin?" diye sordu. "Anlayamadım?"

"Biliyorsun işte. Fakat hayat her zaman acılarla geçmez. Bunu siz de biliyorsunuz, öyle değil mi, Bay Marinville?"

Marinville hiçbir şey söylemedi ve sadece gözlerini çevirerek kamyonun bir köşesine bakıp kaldı.

4

Mary'nin ilk fark ettiği, ağır ve mide bulandırıcı koku oldu. *Kahretsin Peter!* diye düşündü. *Buzdolabı bozulmuş, içindekiler de tabii!*

Fakat bu doğru değildi, buzdolabı onlar Mallorca'ya gitmeden önce durmuştu ki bu da uzun zaman önceydi, yani çocuğunu düşürmeden önce. O zamandan bu yana çok kötü şeyler olmuştu. Peki, neydi bunlar?

Birisi, *Nevada'nın merkezinde garip insanlar vardır*, gibi bir söz etmişti. Kimdi o? Marielle mi söylemişti? Kafasının içinden bir ses, bunu Marielle'nin söylediğini fısıldıyordu.

O anda hiçbir şey düşünmek istemiyordu, istediği tek şey benliğinin karanlık kısımlarını açığa çıkarmaktı. Çünkü kafasının içinde bazı sesler vardı. Bir ses, *Onlar bir avuç serseri*, gibi bir şeyler fısıldayıp duruyordu. En iyisi şuracıkta uzanmak ve...

Yüzüne hafif ve tüylü bir şeyler çarpar gibi oldu ve Mary doğrulup yanaklarına vurdu. Kafasının içinde büyük bir acı duymuş, kalbinin atışları hızlanırken, gözlerinin önünde parlak bir ışık belirmişti. O anda bir şeyler hatırlar gibi oldu.

Sandıkları üst üste koyarken yaralı kolumu çarptım.

Acele etme, kolayca girersin.

Sonra da Ellen, hayır o şey kolunu yakalamıştı. Bu Ellen'ın vücudunu sahiplenmiş olan *Tak*'tı. İşte bu canavar ona vurmuş ve dünyasını karartmıştı. Hâlâ da karanlıkta gibiydi ve görüp görmediğini anlamak için gözlerini açıp kapadı.

Ah, gözlerim açık, diye düşündü. *Belki burası karanlık bir yer olabilir... Belki de kör oldum. İşte bu harika olurdu doğrusu! Acaba kafama çok ağır bir darbe indirip beni kör etmiş olabilir mi?*

O anda elinin üzerinde bir şeyler hissetti. Bu şey sanki derisinin üstünde biraz gezinmiş ve sonra da durmuştu Mary tiksintiyle suratını buruşturdu ve elini kaldırıp hızla salladı. Elinin üzerindeki her neyse, gitmişti. Mary hızla ayağa kalktı, fakat başındaki müthiş ağrı hâlâ devam ediyordu. Burada, göremediği bazı şeyler vardı ve şimdi başının ağrısıyla uğraşacak zamanı yoktu, bir şeyler yapmalıydı.

Yavaşça dönerken yine o berbat tatlı kokuyu duydu. Balear Adaları'ndan döndüklerinde, evlerinde onları karşılayan o pis kokuya benziyordu. Peter'ın ebeveynleri, evlendiklerinden bir yıl sonra onlara bir seyahat hediye etmişlerdi... Eve dönüp o pis kokuyu alıncaya kadar her şey harika gitmişti. Birkaç günlük seyahatleri sırasında bozulan buzdolabındaki tüm etler, sebzeler ve yemekler çürümüştü. Bu koku da... Aynen...

O anda saçlarının arasına ceviz büyüklüğünde bir şey düştü.

Birden bir çığlık attı ve avcuyla başına vurdu. Fakat kafasındaki şey duruyordu, parmaklarıyla saçlarını karıştırdı. Birden eline yapışkan bir şey geldiğini hissetti elini hızla havada silkeleyip onu fırlattı. Avcu yanıyordu, sanki zehirli bir sarmaşık tutmuştu. Yüzünü buruşturdu ve elini kot pantolonuna sildi.

"Tanrım, beni de onlara benzetme!" diye inledi, "Ne yaparsan yap, ama beni de o polise ya da Ellen'a benzetme sakın, yalvarırım sana!"

Kendini karanlığın içine atıp koşmamak için dayanılmaz bir istek duyuyor, fakat bunu yapamayacağını biliyordu. Hiçbir şey görmüyordu ve kalkıp yürümeye başlarsa, bazı yerlere çarpıp bir yerini sakatlayabilirdi. Bu karanlıkta, yakınında o küçük şeylerden başkalarının da olabileceğini düşünüyordu. O şey, belki de paniğe kapılıp kaçmasını bekliyordu.

Şimdi çevresinde göremediği bazı hareketler hissetmeye başlamıştı. Sağından solundan hışırtılar, tıkırtılar geliyordu. Birden, tam arkasında boğuk bir gürültü duydu. Fakat çığlık atamadan ses kesilmişti.

Bu sesi çıkaran canlı bir şey değildi, diye düşündü. *En azından öyle sanıyorum. Bir metal yüzeye çarpan çalı parçasının sesine benziyordu galiba. Sanırım küçük bir binanın köşesindeyim. Beni tutmak için buraya getirip attı ve buzdolabı çalışmıyor, ışıklar da yok ve dolaptakiler kokmuş, bozulmuş.*

Ama Ellen, yani yeni vücudu içindeki Entragian onu neden hücresine kapatmamıştı acaba? Diğerlerinin onu bulup kurtarmalarından mı korkmuştu? Bu da mantıklı bir neden sayılabilirdi tabii, bunu düşünmek umudunu artırmıştı. Bu umuda sarılan Mary, kollarını ileri uzatarak karanlıkta el yordamıyla birkaç adım attı.

Bu şekilde sanki yıllarca yürümüş gibi hissediyordu kendini, bir ara ayakkabısının üzerinden bir şeyin geçtiğini fark edip irkildi. Fakat ayakkabısına tırmanan şey hemen gitmişti. Şimdi sol ön tarafından bir yerlerden takırtıya benzer bir ses geliyordu. Bu sesi ancak bir şey çıkarabilirdi. Ses bir süre sonra zayıfladı, fakat tamamen kesilmemişti. Belki de daha önce Steve ve yanındaki şu sıska kızın geldikleri madencilerin binasındaydı, ama bundan emin olamazdı tabii.

Kendi kendine, "Hadi, durma yürü," diye mırıldandı, ama ayakları sanki çalışmıyordu. Orada bir çıngıraklı yılan olduğunu anlamıştı, belki de birkaç taneydiler. Ancak her şeye rağmen ilerlemesi gerekiyordu.

Saçlarının arasından alıp attığı şey bir şeyler yapmış olacak ki avcunun içi yanıyordu. Kalbinin atışlarını dinledi ve yine ellerini ileriye uzatıp yürümeye çalıştı. Kafasının içinde korkunç şeyler dolaşıyordu. Karanlıkta hiçbir yeri göremeden ilerlemeye uğraşırken, önünde, dilini çıkarıp

ona doğru saldırmaya hazırlanan koca bir yılan olacağını düşündü. Yılanın tüm zehrini boşaltması anlık bir işti. Çevresinin ölüm dolu olduğunu sezebiliyordu. Bir an zavallı Billingsley'yi öldüren pantere benzer bir hayvan geldi gözlerinin önüne ve gördüğü sanki gerçekmiş gibi korkuyla bir adım geriledi. Panterin kaybolmasıyla Ellen ortaya çıkmıştı' kadın elinde bir kancayla onun biraz daha yaklaşmasını bekliyordu sanki.

Ama kafasının içinde ve gözlerinin önünde olan en korkunç şey çıngıraklı yılanlardı.

Parmakları bir şeye dokununca yine korkuyla geriledi. Fakat dokunduğu bu şey sert bir cisimdi ve canlı bir varlık olmadığı belliydi. Üzerinde muşamba örtülü bir masaya çarpmıştı galiba. Elini uzatıp üzerinde gezdirdi ve parmaklanna garip bir şeyin dokunmasıyla birlikte donmuş gibi kalakaldı. Bu küçük canlı, elinin üstünden bileğine doğru ilerlemiş, sonra da çekip gitmişti. Elini biraz daha uzatınca, masanın üzerinde bir şey daha olduğunu anladı. Fakat ne olduğunu bilmiyordu.

Hiç kımıldamadan durdu, ama dudaklarının arasından çıkan iniltiyi engelleyememişti. Alnından yanaklarına doğru süzülen ter gözlerine giriyor, yakıyordu. Elinin üzerindeki şey parmağını sıkar gibi oldu ve gitti. Mary onun masanın üzerinden giderken çıkardığı tıkırtıyı duyabiliyordu.

Elini biraz sağa çekince, parmaklan bir tabağa ya da bir kâseye değmişti. Parmaklarını oynatınca bir kaşık buldu. Evet, bu bir çorba kâsesiydi ve yanında da tuzluk ve biberlik vardı. Mamaroneck'te küçük bir kızken, arkadaşlarıyla karanlıkta oynadıklan cisim tanıma oyununu hatırladı.

Parmakları birden sert ve silindir şeklinde bir cisme çarpıp devirdi. Çıkan sesten bunun bir el feneri olabileceğini tahmin etmişti.

İçinden, *Ne olur Tanrım, tahmin ettiğim şey olsun*! diye dua etti.

Dışarıdan gelen ses yeniden duyuldu ama onu duymadı. Parmakları soğuk bir yüze dokundu ama bunu hissetmedi. Kalbi deli gibi atıyordu.

Orada! Orada!

Parmaklarını soğuk ve düzgün metal gövdeye sardı ve onu masanın üzerinden alıp düğmesini buldu. Evet, bu bir el feneriydi. Düğmesini parmakları arasında hissedebiliyordu.

Ne olur çalışsın, Tanrım. Tamam mı?

Düğmeye basıp açtı. Fenerin genişleyen bir koni içinde çevreyi aydınlatması onu kendine getirmişti. Kalp atışları sanki birden durmuş, her şey olduğu yerde donup kalmış gibiydi.

Uzun masanın bir ucunda laboratuvar ekipmanı ve kaya ömekleri vardı, diğer ucu da kareli bir masa örtüsüyle örtülmüştü. Örtülmüş olan bu uçta bir çorba kâsesi, bir tabak, çatal, kaşık, bıçak ve bir bardak da su vardı. Su dolu bardağın içine düşmüş koca bir kara örümcek çırpınıp

duruyor, çıkmaya çalışıyordu. Masanın üzerinde başka örümcekler de vardı ve sağa sola gidip geliyorlardı.

Örümceklerin aralarında, iğneleri yukarıya, gövdelerinin üzerine doğru kıvırmış dolaşıp duran akrepler görülüyordu. Masada, üzerinde Diablo Maden Şirketi yazılı bir tişört giymiş şişman bir adam vardı. Yakın mesafeden boğazına ateş edilerek öldürülmüştü. Çorba kâsesinin içindeki de çorba değil, adamın pıhtılaşmış kanıydı.

Mary bu manzara karşısında bayılmamak için direndi ve derin nefesler alıp vermeye başladı.

Etrafındaki her şey birden kıpkırmızı olmuştu *ve* kulaklarındaki bir ses, bir şarkı mırıldanıyordu.

Sakın bayılma, bayılayım deme sakın.

El fenerinin ışığını sola doğru çevirdi. Köşede, üzerinde HADİ, KAPATIN MADENLERİ VE OCAKLARI DA, OROSPU ÇOCUKLARI KARANLIKTA DONSUN! yazılı posterin altında bir sürü çıngıraklı yılan kıpırdanıp duruyordu. Işığı metal duvar boyunca gezdirdi. Arada, aralarında bir sürü eli büyüklüğünde karadulun da bulunduğu örümcek yığınlarından sonra, diğer köşede yine yılanlar gördü. Gündüz hareketlilikleri geçmiş, bir köşeye kıvrılmışlardı. Sadece arada sırada kuyruklarını sallıyorlardı.

Bayılma sakın, bayılma.

Elinde fenerle arkasına dönünce, kendisiyle birlikte orada bulunan diğer üç cesedi gördü neler olduğunu hemen anladı. O iğrenç kokunun kaynağını bulmuştu.

Kurtlanıp çürüyen cesetler, duvarın dibine öyle fırlatılıp atılmamışlar, düzenli bir şekilde yere bırakılmışlardı. Şişmiş, simsiyah olmuş elleri, göğüslerinin üzerinde bağlı duruyordu. Ortadaki adam gerçekte bir zenciydi, ama bunu söylemek bile güçtü. Bu zenciyi ve sağındaki cesedi daha önce hiç görmemişti, fakat zencinin sol tarafındaki adamın üzerindeki kurtlara ve çürümüş vücuduna karşın tanıyabilmişti. Kafasının içinden bir sesin, polisin uyarısı arasına sokuşturduğu, "Sizi öldüreceğim," cümlesini söylediğini duyar gibi oldu. Titremesini engellemeye çalışarak bakarken, Collie Entragian'ın ağzından çıkan örümceği görünce kusmamak için kendini zor tuttu.

Titrek eliyle feneri cesetlerin üzerinde tutup tekrar baktı. Hepsi erkekti ve hepsi de uzun boylu, iriyarı adamlardı. Hiçbirinin boyu bir doksandan aşağı değildi herhalde.

Mary, *Neden hücrede değil de burada olduğumu şimdi anlıyorum*, diye düşündü. *Neden öldürülmediğimi de anlıyorum. Ellen'la* işi bittiği zaman beni kullanacak. Sıradaki benim... Evet, *sıradaki benim.*

Mary çığlık atmaya başladı.

5

An tak odası, havadan geldiği hissini veren zayıf, kırmızı bir ışıkla aydınlatılmıştı. Hâlâ biraz Ellen Carver'a benzeyen ve çevresi akrepler ve örümceklerle dolu olan şey, ortada birkaç adım attı. Onun üstünde ve yanlarında *can tak*'ların taş yüzleri canlı gibi bakıyorlardı. Karşıda, Meksika çiftlik binalarına benzer bir *pirin moh* duruyordu. Onun önündeyse *ini*, yani dünyaların kuyusu vardı. Işık oradan da gelebilirdi, ama bunu söylemek çok güçtü. İni'nin çevresine çakallar ve akbabalar dizilmişti. Akbabalardan biri arada sırada kanatlarını oynatmasa ya da çakallardan biri kulaklarını hareket ettirmese, hepsinin taştan yapılmış olduğu sanılabilirdi.

Ellie'nin vücudu yavaş yavaş yürüyordu, başı yana eğilmişti. Göğsünde müthiş bir acı vardı ve bacaklarından aşağıya ince ince kan akıyordu. Bir süre önce, külotunun içine bir tişört koymuştu, ama artık o da kana bulanmıştı ve işe yaramıyordu. Zaten şansı hep kötü gitmişti. Vücudunu kullandığı ilk kurbanında prostat kanseri vardı ve çürüme o bölgede kolayca başlamış ve inanılmaz bir hızla tüm vücuda yayılmıştı. Onu o kadar çabuk kaybetmişti ki, Josephson'ı tam zamanında bulması şansını değiştirmişti. Josephson biraz daha fazla dayanmış, mükemmel ve güçlü bir yapıya sahip olan Entragian ise ona uzun süre hizmet etmişti.

Ellie'deyse bulaşıcı bir hastalığın mikrobu vardı ve bir süre sonra o da devre dışı kalmaya başlamıştı. Şimdi de...

Neyse ki elinde Mary vardı. Onu almak için henüz yeterli cesareti bulamamıştı, çünkü diğerlerinin neler yapabileceğini bilemiyordu.

Şu ünlü yazar onları ikna eder de anayola çıkarabilirse, hemen Mary'nin vücuduna girecek ve madendeki araçlardan birine, doldurabildiği kadar *can tah* doldurarak Desatoya'daki yıldız toplumlarından biri olan Alphaville'e gidecekti.

O insanlar, *Tak*'ın gelişinden sonra yıldızlarla uğraşmaya pek fırsat bulamayacaklardı kuşkusuz.

O duacı çocuk onları ikna eder de güneye gelirlerse, Mary'yi yem olarak kullanabilirdi. Ancak duacı çocuk onun insan olmadığını anlarsa, Mary de işine yaramayabilirdi.

İsmi *Tak* olan ve Ellie'nin vücudunu kullanan şey, *ini*'nin kenarına oturdu ve içine baktı. İni, bir huni şeklindeydi ve ağzının çapı yaklaşık üç buçuk metreyken, aşağıya doğru indikçe duvarları birbirine yaklaşıyor ve yaklaşık on metre aşağıda sadece birkaç santim çapında bir delik halini alıyordu. Bu delikte, sık aralıklarla bakılamayacak kadar parlak, kızıl bir ışık parlıyordu. Bu, göz gibi bir delikti.

Akbabalardan biri başını Ellie'nin kanlı kucağına koymak istedi, fakat Ellie'nin vücudundaki o şey hayvanı eliyle itti. *Tak*, *ini*'ye bakarak sakinleşmek ve düşünme yeteneğini tekrar kazanmak istiyordu, fakat oraya bakması da pek işe yaramamıştı. Oraya bakıyordu, çünkü yaşadığı yer orasıydı ve Ellie'nin vücudu geçici bir sığınaktı.

İşler hiç de istediği gibi gitmiyordu. Geriye baktığında diğer bazı güçlerin onun aleyhine çalıştığını görür gibiydi. Gücü gittikçe azalıyor ve o çocuktan korkuyordu.

Her şeyden kötüsü de, şişeye tıkılmış bir cin gibi, *ini*'nin dar boğazının dışına atılmış olmasıydı. Ama çocuk onları getirse bile bunun böyle olması gerekmezdi. Diğerleri kuşkularının esiri olarak zayıf varlıklardı ve çocuk, annesini düşündüğü sürece gücünü toplayamazdı. Çocuk öldüğü takdirde dış dünyaya açılan kapıyı rahatça kapayabilir ve diğerlerini alabilirdi. Yazar ve çocuğun babası, yaşları oldukça ilerlemiş insanlardı, ölebilirlerdi. Fakat diğer ikisi gençti ve onlardan yararlanabilirdi. Daha sonra onların vücutlarını da kullanabilirdi.

Ellen bacak aralarından gelen kanı ve ağzından dökülen dişleri hiç dikkate almadan öne doğru sallandı. Mary'nin çenesine vurduğunda, Ellen'ın yumruğunda da parçalanmalar olmuştu, ama buna aldırmıyordu. Eğildi ve yine kuyunun dibine doğru baktı.

Tak'ın gözü.

Çocuk ölebilir.

Ne de olsa o sadece bir çocuktu, bir şeytan, bir Tanrı ya da bir kurtarıcı değildi.

Kızıl ışığın geldiği kuyunun dibinden, çok zayıf bir mınltı yükseliyordu şimdi. Garip fakat çok hoş, adeta zorlayıcı bir sesti bu. *Tak*, Ellie'nin gözlerini kapadı ve kullandığı vücudun çürümesini geciktirmek isteyerek derin nefesler alıp verdi. Ellen'a bir süre daha ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Hem şimdi *ini*'nin huzurunu da hissetmeye başlamıştı.Aradığını en sonunda bulmuştu galiba.

Başını çevirdi ve karanlığa doğru, "*Tak*," diye fısıldadı. "*Tak en towini, tak ah lah, tak ah wan*."

Sonra birden sustu. İni'nin kızıl renkli mırıldayan derinliklerinden kayarcasına, ıslak bir dilin çıkardığı sese benzer bir ses yükseldi.

– İkinci Bölüm –

1

David, "Bana bunları anlatan, beni yönlendiren adam, hiçbirinin kader olmadığını sizlere söylememi istedi," dedi. Kollarını dizleri üzerine kavuşturmuş, başını yana eğmişti ve sanki ayaklarına konuşuyordu. "Aslında, işin en korkutucu yanı da bu işte. Kardeşim, Bay Billingsley ve Desperation'daki herkes öldü ve bunun nedeni, birinin, Maden Güvenliği ve Sağlık Yönetimi'nden nefret etmesi ve diğerinin de çok meraklı olup masasına bağlı kalmaktan korkmasıydı. Hepsi bu işte."

Johnny, "Bunların hepsini Tanrı mı söyledi?" diye sordu.

Çocuk başıyla onayladı, fakat hâlâ yere bakıyordu.

Johnny öfkelenmiş gibiydi, "Ama tüm bunlar saçmalık," diye devam etti. "Bu iş tam bir komediye dönüşmeye başladı artık, öyle değil mi?"

Cynthia yumuşak bir sesle, "Sen neden çeneni kapamıyorsun?" diye söylendi.

Johnny birden, "Şuna da bakın hele!" diye homurdandı. "Bu genç hanım, ülkeyi bedava gezmenin yolunu bulmuş olan bu akıllı kız, belki bizlere tüm bu olanları basit ve açık bir dille anlatır şimdi, öyle değil mi?"

Steve onun patronu olduğunu unutup, "Kapa çeneni be adam!" deyiverdi. Johnny şok olmuş gibi ona bakıp sustu.

Steve bunu nasıl yaptığına şaşırmıştı, ama özür dilemedi ve omuzlarını silkip, "Mezarlıktan geçerken ıslık çalmanın zamanı geçti," diye devam etti. "Artık susalım ve dinleyelim, tamam mı?"

David kendisine baktıklarını hissedince, "Bu konuda çok şey biliyorum," diye sürdürdü konuşmasını. "İstediğimden de fazlasını öğrendim. Onun kafasının içine girmiş bulunuyorum artık." Sustu ve bir an düşündü. Sonra, "Ripton," dedi, "Adı Ripton'dı ve o ilkti."

Başını kaldırmadan ayaklarına bakıyordu hâlâ. Sonra derin bir nefes alıp anlatmaya başladı:

2

“Kısaca MGSY denen Maden Güvenliği ve Sağlık Yönetimi’nden nefret eden adamın ismi Cary Ripton’dı. Bu adam, yeni Çıngıraklı Yılan operasyonunun şefiydi. Kırk sekiz yaşındaki kel, gözleri çökmüş, herkesi aşağılayan bu adam, bir maden mühendisi olmak istiyordu, fakat yeterli eğitim ve yeteneğe sahip olmadığı için buraya şef olmuştu. Patlatma deliklerine ANFO doldurur ve salı günleri öğleden sonraları MGSY’dan gelen o ufak tefek adamı boğmamaya çalışırdı.

Kirk Turner o gün öğleden sonra büyük bir heyecanla ofisine girip ona son patlatmada bir maden göçüğünün oluştuğunu ve içeride kemikler bulunduğunu söyledi. Ripton hemen birkaç gönüllü toplayıp oraya gitmek istediğini bildirdi. Kafasında bir sürü olasılık dolaşıyordu. Gömülü altın madenlerini, Kızılderili hazinelerini filan düşünemeyecek kadar yaşlı olmasına rağmen yine de aklından buna benzer şeyler geçiyordu işte.

Yeni açılmış kuyunun başında, Turner’la birlikte yedi kişi vardı. O sırada, Desperation Maden Şirketi’nde çalışan adam sayısı yaklaşık doksandı. Maden olumlu sonuç verdiği takdirde, gelecek yıl bu sayıyı dört katına çıkarabileceklerini düşünüyorlardı.

Ripton ile Turner deliğin kenarına gittiğinde aşağıdan gelen garip kokuyu duydular ve Cary Ripton bunu Kentucky ve Batı Virginia madenlerinden çıkan kömür gazının kokusuna benzetti. Tabii kemikleri de görmüşlerdi. Eski usulde kazılmış ve aşağıya doğru meyillenen bir dehlize saçılmış kemikler arasında insan kaburgalarına benzeyen parçalar da görülüyordu. Daha gerilerde, güçlü bir el fenerinin bile kolayca aydınlatamadığı bir mesafede, insan kafatasına benzer bir şey de vardı.

Turner, Ripton’a bakıp,‘Bunlar da ne? Bir fikrin var mı?’ diye sordu.

Ripton olayı biliyordu. Burası, eski Çin Madeni’ndeki Bir Numaralı Çıngıraklı Yılan’dı. Ağzını açıp bir şeyler söylemek istedi, fakat vazgeçti. Kirk Turner gibi kalın kafalı birinin ve hafta sonlarını Ely’de içki içip kumar oynayan ve kadınlara saldıran madencilerin bunları bilmesine hiç gerek yoktu. Bu adamlar gevezelikten başka bir şeyden anlamazdı ve onların aşağıya inmelerini de istemiyordu. Zaten bu eski dehliz etrafındaki gevşek topraklar en küçük bir titreşimde çökebilir ve yeni bir faciaya yol açabilirdi. Böyle bir şey olduğu takdirde onu sorumlu tutacaklardı ve o da kendisini mahkemede bulacaktı. Bu durumda, en azından elli bin dolar para cezası ve büyük olasılıkla da beş yıl hapisle cezalandırılırdı. Güvenlik önlemleri alınmamış eski bir madene inilemeyeceğini herkes bilirdi ve bununla ilgili kurallar vardı.

Fakat o kemikler ve eski rüyaları onu dürtüklüyordu. Bu çukura bir göz atmadan, orasını şirket yetkililerine ve federal memurlara terk edemeyeceğini biliyordu.

Oldukça hayal kırıklığına uğrayan ama tartışmaya girmeyen Turner'a bu çukurun etrafına, üzerinde, 'Yasak Bölge' yazılı bantlar çekip herkesi uzaklaştırmaları gerektiğini söyledi. Sonra oradaki madencilere, açılan bu eski çukurun, tarihi ve arkeolojik bir yer olabileceğini belirtti. 'Bu olayı gizli tutabileceğinizi sanmıyorum tabii,' dedi. 'Ama, benim hatırım için en azından birkaç gün çenenizi tutabilirsiniz, değil mi? Bunları karılarınıza bile anlatmayın ve bırakın yetkililere ben haber vereyim, tamam mı? Zaten bir şirket yetkilisi, Symes, gelecek hafta Phoenix'ten buraya geliyor. Benim için bunu yaparsınız değil mi?'

Adamlar istediğini yapacaklarını söyledi. Bazılarının yirmi dört saat bile dayanamayacağını biliyordu, ama en azından on iki saat kazanabilecekti, adamları ona hiç olmazsa bu kadar güvenirlerdi. Zaten ona dört saat yeterli olacaktı. Paydostan sonra dört saat...

Elinde el feneri, bir kamera ve toplayabileceği bazı şeyler için kullanacağı elektrikli küçük arabayla oraya inip dört saat geçirmek, işini görmesi için yeterliydi. Eski çukurda bir göçme hissederse hemen kaçabilirdi. Karısı ve çocukları vardı ve onları yalnız bırakmak istemezdi kuşkusuz.

Turner çukurun fotoğrafını çekmek isteyince ona engel olamadı ve bir süre bekledi. Adamın işini bitirip bir an önce oradan uzaklaşmasını istiyordu. Turner flaş kullanmıyordu ve fotoğraflarda sadece simsiyah bir delikle birkaç kemik görünecekti, ama bu ona yetiyordu herhalde. Fotoğraf çekerken, 'Acaba ne kadar derin?' diye soran Turner'a, 'Bilemiyorum,' diye cevap verdi. O sırada, aşağıya inerken yanına alması gereken ekipmanı düşünüyordu.

Turner, 'Ben gittikten sonra bir saçmalık yapmayacaksın, değil mi?' diye sordu.

'Hayır efendim. Maden Güvenliği'ne sonsuz saygım vardır benim.'

Turner onun suratına bakıp güldü ve başını sallayıp gitti. O gece sabahın ikisinde, Cary Ripton daha uzamış ve irileşmiş olarak Turner'ın yatak odasına girdi ve hem onu, hem karısını kurşunlayıp öldürdü. *Tak*! O gece Cary Ripton için çok hareketli bir gece oldu ve adam o çukurun açılmasında rolü olan herkesi öldürüp çukurdan topladığı yüz kadar *can tak*'tan birkaçını bazı yerlere bıraktı.

Heykelciklerden üç beş tanesi kırılmıştı, ama onların küçük parçalarının bile o esrarengiz güce sahip olduklarını biliyordu. O gece çevreyi dolaştı ve onları bulabildiği her yere, posta kutularına ve hatta kapıları

açık bırakılmış arabaların torpidolarına bile koydu. Bu kasabada yaşayanlar geceleri kapılarını kilitlemezdi, bu nedenle istediği yere kolayca girebiliyordu.

Noel Baba gibi armağanlarını dağıttıktan sonra çukura döndü. Saat beşe çeyrek vardı. Pascal Martinez'in cumartesi çalışacak olan küçük ekibi gelinceye kadar iki saatlik vakti vardı. Bu süre ona yeterdi, ama vakit kaybetmemeliydi. Cary Ripton'ın vücudu kanamaya başlamıştı. Akan kanları emmesi için çamaşırlarının içine bir yığın tuvalet kâğıdı soktu ve kamyonetle madene doğru giderken iki kez durup pencereden dışarıya ağız dolusu kan tükürdü.

Çukura yaklaştığında, farların ışığında gördükleri karşısında birden şaşkına döndü ve frene basıp arabayı durdurdu. Çin Çukuru'nun kuzey yokuşunda bir sürü kurt, çakal, akbaba ve gözleri iri iri açılmış yarasa vardı. Aralarında yaban kedileri bile görülüyordu. Onların ayakları dibindeyse bir sürü örümcek ve fare kıpırdaşıp duruyordu.

Çin Çukuru'ndan çıkan her hayvanın ağzında bir *can tah* vardı. Cary Ripton, yani onun vücudundaki *Tak* gülmeye başlayarak, 'Hey! Şunlara bak!' diye bağırdı. Oradan maden şirketinin bürosuna gitti ve içeri girip gece bekçisi Joe Prudum'u öldürdü. İhtiyar Joe etrafında olanları bilmiyordu ve sabahın bu kadar erken saatinde Cray Ripton'ı karşısında görünce birden şaşkına döndü ve ne yapacağını bilemedi. Ripton'ın silahından çıkan kurşunun boğazına girmesiyle hiçbir şey anlamadan öldü.

Ripton oradan kasabadaki Owl's Club'a telefon etti. Owl's yirmi dört saat açıktı ve çikolata tenli Brad Josepson haftanın altı günü kahvaltısını orada yapardı. Her zaman da erkenciydi ve bu da Ripton'ın işine geliyordu tabii. Zenci *can tah*'ların etkisinde kalmadan onu ele geçirmek istiyordu. *Can tah*'lar pek çok açıdan yararlı olmalarına karşın, bir kadın ya da erkeği, *Tak*'ın daha önemli işlerini göremeyecek şekilde etkileyebiliyorlardı. Brad onun çok işine yarayacaktı.

Telefona, daha güneş bile doğmadığı halde yorgun bir kadın sesi cevap verdi. 'Alo, burası Owl's, buyrun.'

'Günaydın, Denise. Nasılsın bakalım?'

'Kimsiniz?'

'Cary Ripton, hayatım. Sesimi tanımadın mı?'

'Ah, sen misin? O ne biçim ses öyle? Nezle mi oldun yoksa? Sesin çok değişmiş.'

Ripton dudağındaki kanları elinin tersiyle silerek, 'Herhalde. Dinle, Brad geldi mi acaba?' diye sordu.

'Evet, her zamanki köşesinde oturmuş iki yüz gram domuz pastırması ve dört yumurtadan oluşan kahvaltısını yiyor. Gaz çıkarmaya başladı-

ğında burada olmaz umarım. Cumartesi sabahı bu kadar erken saatte Brad'i neden arıyorsun sen?'

'Şirket işi, yavrum.'

'Her neyse, sen şu hastalıktan kurtulmaya bak bir an önce. Sesin çok berbat çıkıyor, dostum.'

'Merak etme hayatım, bir şeyler alıyorum tabii.'

Kadın ağzını ahizeden ayırdı ve başını çevirip, 'Brad!' diye seslendi. 'Telefon sana.'

Kısa bir sessizlik oldu, Brad muhtemelen kimin aradığını soruyordu. Kız, 'Kendin bak,' dedi ve telefon bu kez Brad Josephson'ın eline geçti.

'Brad, ben Cary Ripton. Makinen arabanda mı?' Adamı oraya nasıl çekeceğini biliyordu. Çukurda fotoğraf çeken Kirk Turner'ı seyrederken aklına gelmişti. Zencinin arabada fotoğraf makinesi taşıdığını biliyordu, çünkü bu adam her fırsatta kuşların fotoğraflarını çekerdi.

'Tabii arabamda. Ne var? Neler oluyor?'

Ripton duvardaki HADİ BAKALIM, MADENİ KAPAT, PİÇ KURULARI KARANLIKTA DONSUN yazan postere yaslandı ve, 'Hemen arabana atlayıp buraya gelirsen gösteririm,' dedi. 'Buraya Pascal Martinez ve adamlarından önce geldiğin takdirde, sana hayatında hiç çekmediğin fotoğrafları çekme fırsatı vereceğimden emin olabilirsin.'

Josephson heyecanlanmıştı. 'Neden bahsediyorsun sen?' diye sordu.

'Kırk ya da elli Çinlinin kemiklerinden bahsediyorum. Buna ne dersin bakalım, ihtiyar?'

'Ne?'

'Dün öğleden sonra bir çukur açtık ve içinden bunlar çıktı. Birkaç metre aşağıda çok ilginç...'

'Tamam, tamam. Orada bekle, hemen geliyorum. Sakın kıpırdama.'

Telefon kapanınca, Ripton, 'Bekliyorum, dostum,' diyerek güldü. 'Hiç merak etme, bekliyorum. *Can de lach! Ah, ten! Tak!*'

Ripton on dakika sonra hayvanların toplandığı yere gitti ve gizemli dille onlara bakıp bir şeyler söyledi. Söylediklerini duyan hayvanlar, ya uçup uzaklaşmış ya da maden çukuruna kaçmıştı. Brad Josephson'ıı onları buralarda görmesi hiç de iyi olmazdı doğrusu.

Josephson yaklaşık beş dakika sonra Buick marka eski bir arabanın direksiyonunda, çukur yolunun dik yokuşuna gelmişti. Ripton onu büronun kapısından gözetliyordu. Brad'in onu bu halde görmesi hiç iyi olmazdı. Zenci arabadan inip makinelerini aldı ve büroya doğru yürümeye başladı. 'Hey Cary! Hadi, hemen gidelim oraya! Martinez'in gelmesine fazla zaman kalmadı.'

'Merak etme, daha vakit var. Cumartesileri daha geç başlıyorlar. Sakin ol.'

'Peki ya Joe? O sorun olabilir...'

'Sana sakin ol dedim, Joe, Reno'da. Torunu doğum yapmış.'

'Harika, o zaman bir puro iç,' Brad kahkahalarla güldü.

'Hemen buraya gel, sana bir şey göstereceğim, çok hoşuna gideceğinden eminim.'

'Oradan çıkardığın bir şey mi yoksa?'

'İyi tahmin, hadi gel.' Josephson omzuna astığı fotoğraf makinelerini düzeltip kapıya yaklaşır yaklaşmaz Ripton onu yakasından yakalayıp odanın arka tarafına fırlattı. Josephson ne olduğunu anlayamamış, bağırıp çağırmaya, küfürler etmeye başlamıştı. Korkmak o anda aklına bile gelmiyordu, çünkü Ripton'ın ne halde olduğunu henüz tam olarak fark edememiş ve Joe Prudum'un cesedini de görmemişti.

Ripton büronun kapısını kilitleyip Brad'i içeride hapsetti ve arabasının direksiyonuna oturdu. Koltuğun arkasındaki rafta namlusu kesik bir çifte ve eldiven kutusunda da bir Ruger silahı vardı. Çifteyi alıp doldurdu ve kucağına koydu. Eldiven kutusunu açıp, zaten dolu olan Ruger'ı da çıkardı ve yan tarafına bıraktı. Tabancayı beline, kemerinin arasına sokmak istemişti, ama her tarafı kan içinde olduğundan bunu yapamadı.

Josephson'ın haykırışları ve kapıya vurduğu yumrukların sesi rahatsız etmeye başlamıştı. Sırıtarak elini uzattı ve arabanın radyosunu açıp sesini yükseltti. Sonra radyodan gelen müzik sesine uyarak şarkı söylemeye başladı. Bir süre sonra Pascal Martinez görünmüştü. Yanında arkadaşı Miguel Rivera vardı. Ripton elini sallayınca, Pascal da ona elini sallayıp gülümsedi. Pascal arabasını biraz ileriye park etti ve Ripton'ın bir cumartesi sabahı bu kadar erken bir saatte burada ne aradığını öğrenmek için arkadaşıyla beraber ona doğru yürümeye başladı. Ripton çiftenin namlusunu pencereden dışarıya çıkardı ve her ikisini de öldürdü. Adamlar ne olduğunu bile anlayamamış, şaşkın bakışlarla düşüp ölmüşlerdi. Burada hemen herkesin silahı vardı, ama hiç kimse onları kullanmayı düşünmezdi. Bu adamlar gösteriş yapmaya bayılırdı.

Diğer işçiler de birer ikişer gelmeye başlamıştı. Cumartesi sabahları kimse saate dikkat etmezdi zaten. Ripton onları kuş gibi avlıyor ve cesetlerini de büronun arka tarafındaki elbise kurutucusunun borusu altına getirip bırakıyordu. Çiftenin fişekleri bitince tabancayı aldı, fakat tabancanın menzili kısaydı ve işe yaramayabilirdi. Martinez'in üzerini arayıp, büyük Cherokee anahtarını buldu ve arabanın arka kapağını açınca, bir battaniye altına gizlenmiş, yasadışı bir silah olan Iver Johnson otomatik silahı gördü. Silahın yanında, bir Nike ayakkabı kutusunun içinde, her

birinde otuz mermi bulunan iki düzine şarjör vardı. Uzaktan gelenler silah seslerini duyuyor, fakat bunun genellikle hafta sonlarında yapılan atış talimlerinden biri olduğunu sanarak önem vermiyorlardı.

Saat yedi kırk beş olduğunda, Ripton, Martinez'in ilk ekibindeki herkesi öldürmüştü, işçilerden başka o sabah kahve makinesini doldurmak için Bud's Suds'tan gelen tek ayaklı adam da onun kurbanı olmuştu. Büronun arkasında şimdi tam yirmi beş ceset yatıyordu.

Hayvanlar da saklandıkları yerden çıkmış, ağızlarında birer tane can tah'la kasabaya doğru gitmeye başlamışlardı. Artık çukur onundu ve atlamayı yapmanın zamanı gelmişti. Tamamen çürümekte olan bu vücuttan kurtulup yenisine girmeliydi. Yoksa çok geç kalabileceğini ve başına iş açabileceğini biliyordu.

Büronun kapısını açar açmaz Brad Josephson onun üzerine atladı. Dışarıdan gelen silah seslerini duymuş ve o ana kadar korkuyla beklemişti. Açılan kapıdan fırlayıp kaçmaktan başka çaresi olmadığının bilincindeydi. Fakat Cary onu omuzlarından yakaladı ve duvara öylesine hızlı çarptı ki, zenci neye uğradığını şaşırdı. Zavallı adam canının yandığını bile unutmuş, karşısındaki adamın, uzun zamandır tanıdığı Ripton'ın nasıl olup da böyle uzadığına ve irileştiğine şaşmıştı.

Ripton'un yüzünü kendisininkine yaklaştırıp ağzını açtığını görünce şok oldu ve gözlerini açıp, 'Ne yapıyorsun sen?' diye bağırmak istedi. Fakat sesi çıkmamıştı. Ripton, 'Öp beni, güzel adam!' diye bağırdı ve ağzını Josephson'ın ağzına yapıştırdı. Zavallı zenci onun kolları arasında donup kalmış, sonra da zangır zangır titremeye başlamıştı. Ripton şimdi derin nefesler alıyor ve transferin yavaş yavaş gerçekleştiğini anlıyordu. *Tak*'ın öz varlığı, bir an için iyice çökmekte olan Ripton'ın vücuduyla, adeta şişmeye başlayan Josephson'ın vücudu arasında çıplak kaldı. Sonra Ripton'ın değil, Josephson'ın gözleriyle bakmaya başladı.

Yeniden doğuşun o sarhoş edici, harika duygusunu tekrardan hissedebiliyordu. Bu duygu, sadece *Tak*'ın gücü ve amacıyla değil, aynı zamanda kahvaltıda bir sürü domuz pastırması ve dört yumurta yemiş bir adamın enerjisiyle de doluydu. Harika hissediyordu... Harika...

Brad Josephson korkunç bir sesle, 'Harika hissediyorum, harikaaa!' diye bağırdı. Brad'in kemikleri ve kaslarının, büyürken, genişlerken çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Evet, işte kafatası da büyümeye başlamıştı.

Ripton'ın iyice hafiflemiş olan vücudunu bırakıp kapıya doğru giderken, büyüyüp genişleyen vücuda artık dar gelen gömleğin yırtıldığını gördü. Josephson'ın gömleği ona küçük geliyordu tabii. Ayaklar, o kadar çok büyümemelerine rağmen, lastik ayakkabıların bağcıklarını koparmıştı.

Tak şimdi çok mutlu görünüyor ve durmadan sırıtıyordu. Dünya, onun çevresinde bir şelale gibi gürüldüyordu. Penisi dimdik olmuş, pantolonunun önü adeta bir çadır gibi dikilip kabarmıştı.

Tak artık oradaydı, dünyalar kuyusundan kurtulmuştu. *Tak* büyüktü, beslenecek, bitkilerin göçebe ve toprağın manyetik olduğu, bu bedenden çıkarılmış, atılmış şeylerin çölünde, her zamanki gibi yine hükmünü sürecekti. Buick'in direksiyonuna geçip otururken, Brad Josephson'un pantolonu, bacak arasından kemere kadar yırtıldı. Sonra arabanın tamponundaki MADENCİLER DAHA DERİNLERE İNER VE DAHA ÇOK KALIRLAR yazısını hatırlayıp bir kahkaha attı ve binanın önünden, ortalığı toza dumana katarak Desperation'a doğru gazladı."

3

David sustu. Hâlâ sırtını kamyonun duvarına dayamış oturuyor ve ayakkabılarına bakıyordu. Konuştukça sesi daha da kalınlaşmış, boğuklaşmış gibiydi. Diğerleri, adeta bir vaizi dinler gibi onun çevresine toplanmış, sessizce ve dikkatle dinliyorlardı. Johnny'nin gözleri bir ara Steve Ames'in yoldan aldığı sıska kıza kaydı, o da adeta büyülenmiş gibiydi ve duyduklarına inandığı belli oluyordu. Johnny bu kasabada kalmak istemiyordu ve buradan hemen kaçmayı kafasına koymuştu. Ama çocuğun anlattıklarını hayal gücüne dayandırdığı takdirde, bunu çok daha kolay yapabilecek ve vicdan azabı çekmeyecekti. Ama kendisi de öyle olduğunu düşünmüyor, o da çocuğun anlattıklarına inanıyordu.

Kafasının içinde Terry'nin, Öyle olmadığını biliyorsun, dediğini duydu.

Johnny yerinden kalkıp kasadan bir şişe kola aldı ve arka cebindeki gerçek timsah derisinden yapılmış cüzdanın yere düştüğünü fark etmedi. Bunu yaparken elindeki şişenin ağzıyla David'in eline dokundu ve çocuk başını kaldırıp ona gülümsedi. Yüzü öylesine yorgun görünüyordu ki, Johnny adeta şok oldu. David'in anlattıklarına göre *Tak* denen bu şey, masallarındaki yeraltına hapsedilmiş kötü dev gibi dışarıya çıkıyor, insanların vücutlarına girip onları kullanıyordu. *Acaba David'in Tanrısı ondan farklı mı?* diye düşünmekten kendini alamadı.

David, "Evet, söylediğim gibi," diyerek o kısık sesiyle devam etti. "İnsanların içlerine, adeta rüzgârda uçuşan bir tohumcuk gibi nefesleriyle birlikte giriyor işte."

Ralph, "Yaşam öpücüğü yerine ölüm öpücüğü bu," diye mırıldandı.

David başını sallayıp doğruladı.

Cynthia, "Peki ama Ripton'ı kim öptü?" diye sordu. "Bir gece önce madene indiğinde onu öpen kimdi ya da neydi?"

David, "Bunu bilemiyorum," diyerek başını iki yana salladı. "Bu söylenmedi. Tüm bildiğim, bunun o kuyuda meydana geldiği. O dehlize girdi... Oda gibi olan yere geldi... *Can tah*'lar onu kendilerine doğru çekti, fakat onlara dokunmasına izin yoktu."

Steve, "Herhalde *can tah*'lar, insanları *Tak* adına etkiliyor, öyle mi acaba, David?" diye sordu.

"Evet."

"Fakat, *Tak*'ın yaşayan bir varlığı var mı? Yani, burada bir fikirden ya da ruh gibi elle tutulamayan bir şeyden bahsetmiyoruz, değil mi?"

David başını iki yana salladı. "Hayır, *Tak*'ın bir varlığı var. Tam olarak bir vücut diyemeyiz ama bir varlık işte. Ripton'ı kuyuya çekmek zorundaydı, çünkü *ini*'den, yani kuyudan çıkamıyordu. Fiziksel bir yapısı var ve o delik de bu vücut için çok küçük. Yapabileceği tek şey insanları yakalayıp onların içine girmek ve onları *can tak* haline getirmek. Kullandığı vücut yıpranınca da onu değiştirip başka birinin içine giriyor. Biliyorum, anlaşılması kolay bir şey değil tabii, ama..."

Ralph, "Peki Josephson'a ne oldu, David?" diye sordu. Sesi bitkin, neredeyse tükenmiş gibiydi. Johnny'ye bakmak David'e bakmaktan da zordu.

David, "Kalbinde, iyi çalışmayan yapay bir kapakçık vardı," diye cevap verdi. O sağlam biri değildi zaten. Belki *Tak*'a yakalanmasaydı birkaç yıl daha yaşayabilirdi ama..." Sustu ve omuzlarını silkti. "Aslında *Tak* onu çok yordu tabii. Zavallı adam ancak iki buçuk gün dayanabildi. *Tak* daha sonra Entragian'a geçti. Entragian çok güçlüydü ve bir hafta kadar dayandı, onun da güneşe karşı çok hassas, açık renkli bir teni vardı, sürekli korunması gerekiyordu. Hatta devamlı güneş kremi kullandığı için arkadaşları onunla alay ederdi."

Johnny, "Bütün bunları o rastladığın arkadaşın mı anlattı sana?" diye sordu."Yani bunlar sana anlatıldı, öyle mi?" David başıyla onayladı.

"Evet, o adam anlattı."

"Ama onun kim olduğunu bilmiyorsun, değil mi?"

"Biliyorum sayılır. Bilmem gerektiğini hissediyorum."

"Onu sana *Tak*'ın göndermediğine emin misin peki? Çünkü şeytanın neler yapacağı bilinmez, değil mi?"

"Hayır, Johnny, onu *Tak* göndermedi."

Steve, "Bırak sözünü kesmeyi de anlatsın çocuk," dedi.

Johnny omuzlarını silkip oturdu. Elini yere dayayıp otururken, parmaklan yerdeki cüzdanın birkaç santim yakınına kadar uzanmış, fakat ona değmemişti.

David, "Kasabadaki nalbur dükkânının arka tarafında giysi satılıyor," diye sürdürdü konuşmasını. "Genellikle iş giysileri satıyorlar tabii. İş gömlekleri, çalışma tulumları filan gibi şeyler işte. Telefon şirketinde çalışan Curt Yeoman adındaki bir adam için de özel bir giysi sipariş etmişlerdi. Bu Yeoman, iki metrelik boyuyla Desperation'ın en uzun adamıydı. Entragian'ın giysileri, bizi yakaladığında yırtık değildi, çünkü Josephson cumartesi gecesi bu dükkâna girdi ve Curt Yeoman için sipariş edilmiş birkaç haki renkli gömleği aldı. Tabii büyük numara ayakkabılar da almıştı. Onları belediye binasına götürdü ve Entragian'ın dolabına bıraktı. Yani *Tak* daha sonra kullanacağı vücudu seçmişti bile, anlıyorsunuz değil mi?"

Ralph, "Polis şefini de o zaman mı öldürdü acaba?" diye sordu.

"Bay Reed'i mi? Hayır, onu pazar gecesi öldürdü. Zaten Bay Reed önemli değildi onun için. Ripton ona bir *can tah* bırakmış ve o da Bay Reed'i fena etkilemişti. *Can tah*'lar farklı insanlara farklı şeyler yapabiliyorlar. Bay Josephson onu öldürdüğünde, Bay Reed masasında oturuyor *ve...*"

David utanmış gibi başını çevirip sustu ve elini mastürbasyon yapıyormuş gibi havada birkaç kez aşağı yukarı salladı.

Steve, "Tamam, tamam, anladık," dedi. "Peki ya Entragian? Bütün hafta sonu neredeydi o adam?"

"Audrey gibi o da kasaba dışındaydı. Desperation polisleri, belediyeyle anlaşmalı çalışır ve bu anlaşmaya göre de sürekli hareket halinde, yollarda olmaları gerekir. Ripton'ın, madencileri öldürdüğü cuma gecesi Entragian Austin'deydi. Cumartesi gecesi, Davis Çiftliği'nde kaldı. Gerçek Collie Entragian olarak da son gecesini Shoshone yerli bölgesinde geçirdi, yani pazar gecesini. Sanırım orada bazı arkadaşları ve bir de sevgilisi var."

Johnny düşünceli bir tavırla yerinden kalkıp kamyonun arkasına doğru yürüdü ve sonra birden geri dönüp, "Peki bu şey, bu yaratık ne yapıyor yani?" diye sordu. Şu andaki durumumuza nasıl ulaştık? Tüm bu saçmalıklar, hiç kimsenin haberi bile olmadan nasıl meydana gelebiliyor? Bu nasıl olabiliyor?" Durdu ve bir an düşündü. "Ayrıca *Tak* denen bu şey ne istiyor? Yani istediği o çukurdan çıkıp bacaklarını uzatarak dinlenebilmek mi? Domuz çevirmesi mi yemek istiyor? Kokain kullanıp tekila içmek mi? Yoksa ponpon kızlarla birlikte olmak mı? Ya da dünyaya hâkim olmak mı? Ne?"

David, "Bunun önemi yok," diye cevap verdi.

"Ne?"

"Önemli olan Tanrı'nın isteğidir. Ve şu anda, bizden Çin Çukuru'na gitmemizi istiyor. Gerisi hiç önemli değil... Yani..."

Johnny sinirle gülümsedi. Sabrının taştığı belli oluyordu. "Bak, evlat," dedi. "Senin Tanrı'nın ne istediği beni hiç ilgilendirmez." Sustu ve kamyonun arka kapısına gidip onu zorlayarak açtı. Dışarıda hava, kısa bir süre önceki fırtınanın ardından, inanılmayacak kadar sakinleşmiş ve ısınmıştı. Kavşaktaki trafik lambası, yine her zamanki gibi sürekli yanıp sönüyordu. Batıya doğru kayan ay ışığı, trafik lambasının sarı flaşına karışıyor ve Desperation bir bilimkurgu filmi stüdyosunu andırıyordu.

David arkasından bakıp, "Gitmek istiyorsan seni durduramam," dedi. "Belki Steve ve babam seni durdurabilirler, ama yararı olacağını hiç sanmıyorum. Çünkü insanın iradesi her şeyin üstündedir."

Johnny, "Haklısın, evlat. İrade her şeyin üstündedir," dedi ve kamyondan yere atlarken sırtındaki ağrıyla yüzünü buruşturdu. Burnu da yeniden ağrımaya başlamıştı. Önünde acılı saatler ve günler vardı demek. Çevresine bakınıp çakal, akbaba ya da yılan gibi tehlikeli hayvanları görmeyince birden rahatladı. Böcekler bile görünmüyordu ortalıkta. Döndü ve gülümseyerek David'e baktı, "Kusura bakma, evlat," dedi. "Ama senin Tanrı'na pek inanmıyorum. Sen istediğin kadar inanabilirsin. Kardeşin ve annen öldükten sonra da bunu yapabiliyorsan ne mutlu sana! Ama *Tak* tekrar faaliyete geçmeden önce babanı da düşünmek zorunda olduğunu unutma sakın."

David birden irkildi. Dudakları titremeye başlamıştı. Yüzü buruştu ve ağlamaya başladı.

Cynthia dayanamayıp, "Seni orospu çocuğu!" diye bağırdı. "Sen namussuz pezevengin tekisin!" Bununla da yetinmedi ve kamyonun arkasına koşup ona bir tekme salladı. Johnny, onun koştuğunu görmüş ve aniden geriye çekilerek tekmeden zar zor kurtulmuştu. Cynthia tekmeyi atınca birden sendeledi ve kamyondan aşağıya düşmek üzereyken, Steve'in yetişip onu tutmasıyla kurtuldu.

Johnny yaptığından utanmış olmasına rağmen alaycı sesiyle, "Bana bak, küçük hanım," dedi. "Ben hiçbir zaman bir melek olduğumu söylemedim, bunu duyan varsa söylesin." Genç kızın kendine küfretmesine çok bozulmuştu.

Ralph oğlunun yanına diz çökmüş, ellerini tutup onu teselli etmeye çalışıyordu. Birden başını kaldırıp Johnny'ye baktı ve, "Sana ihtiyacımız yok," dedi, "Sen olmadan da başımızın çaresine bakabiliriz."

Johnny başını salladı ve Cynthia'nın yeni bir tekmesine karşı önlem alarak, "Bunu neden yapıyorsunuz?" diye sordu. "Tanrı şimdiye kadar

sana ne verdi sanki, Cynthia? Tanrı, kulağını yırtan ve burnunu kıran adamlara karşı korudu mu seni?"

"Ama hâlâ yaşıyorum ve buradayım, değil mi?"

"Özür dilerim ama bu benim için yeterli değil. Tanrı'nın komedilerine alet olmak istemiyorum ben. Bunun için de elimden geleni yapmak zorundayım. Sizlerin de o berbat yere gitmeyi ciddi olarak düşündüğünüze inanamıyorum. Bu tam bir çılgınlık."

Steve, "Peki ama ya Mary?" diye sordu. "Onu burada bırakmak mı istiyorsun yani? Bunu rahatlıkla yapabilecek misin?"

Johnny bir kahkaha atıp, "Neden olmasın?" deyince Steve yüzünü buruşturdu. Patronunun bu kadar kalpsiz olabileceğini hiç düşünmemiş olmalıydı. Johnny başını çevirip tekrar etrafı inceledi. Etrafta hâlâ herhangi bir hayvan görünmüyordu. Belki de çocuk haklıydı ve *Tak* onların gitmelerini gerçekten istiyordu. "Onu hiç tanımıyorum, tıpkı bu kasabada ölenleri tanımadığım gibi, onu ilk kez burada gördüm. O ölenlerin de akıllı adamlar olduğunu hiç sanmıyorum. Varsayalım ki oraya gittiniz, bu sizlere ne kazandıracak acaba, Steve?"

Steve öfkeli gözlerle ona bakıp, "Ne oldu sana böyle?" dedi. "Bir pantere kahraman gibi yaklaştın ve onun kafasını parçaladın. Bu yüzden senin korkak olduğunu sanmıyorum. Ama belki de o saate kadar cesurdun da şimdi başka bir şeye dönüştün, kim bilir?"

"Beni anlamıyorsun, Steve. O anda çok öfkeliydim. Sen benim sorunumu iyi bilirsin." Sustu ve bir adım geriledi. Hayır, Tanrı onu durdurmuyordu. "Size veda etmenin zamanı geldi çocuklar," diye devam etti. "Sizlere bol şans dilerim. David, ne olursa olsun sen olağanüstü bir çocuksun."

David başını babasının göğsünden kaldırmadan, "Gidersen her şey biter," dedi. "Zincir kırılır ve *Tak* kazanır."

Johnny yine güldü. "Evet, ama zamanı gelince o bizim olacaktır." Onlarla konuşurken gülmesine kendisi de kızıyordu, ama elinde değildi bu. Bazen hiç istemediği şeyler yapıp insanları üzmek hoşuna gidiyordu işte.

"Maden şirketinin otoparkındaki arabalardan birini alıp, son hızla Austin'e gideceğim," diye devam etti. "Sonra oradan, ismimi vermeden eyalet polisini arayacak ve onlara, 'Desperation denen bu Tanrı'nın belası yerde olanları anlatacağım. Ardından da iyi bir otelde oda ayırtıp sizleri bekleyeceğim. Ne olursa olsun, bu gece bu kamyonda kalamam. Sanırım, Desperation beni iyice ayılttı." Sustu ve kamyonun arkasında, kollarını birbirlerinin bellerine dolamış olan Steve ile Cynthia'ya baktı. "Benimle

gelmediğiniz için deli olmalısınız. Çok iyi bir çift olabilirdiniz. Burada ise, David'in yamyam Tanrısı için birer *can tah* olabilirsiniz ancak."

Döndü ve başını önüne eğip sessizce yürümeye başladı. Kamyonda kalanların arkasından bağırıp yalvararak onu geriye çağırmalarını bekliyordu. Fakat Steve'in arkasından söylediği birkaç sözcük onu bayağı etkilemişti, birden durdu ve başını çevirdi.

Steve, "Bunu yaptığın için sana olan saygımı kaybettim," demişti.

Ona bakıp, "Benim de böyle zamanlarım oldu," dedi. "Ben de bazı nedenlerle bazı kişilere olan saygımı kaybetmiştim."

Steve, "Senin romanlarından hiçbirini okumadım," diye devam etti. "Fakat Oklahomalı bir profesörün senin hakkında yazdığı bir kitabı okumuştum. Berbat ve kadınlara karşı kaba bir adammışsın, fakat nasıl oldu da yanına silah bile almadan Vietnam gibi bir cehenneme gidebildin? Sonra, şu panter... Onu nasıl öldürebildin? Tüm bunlara ne oldu?"

Johnny, "Her şey bitti artık," diye cevap verdi. "Belki tahmin edemiyorsun, ama böyle şeyler oluyor işte."

David babasının yanından kalkıp, Steve'le Cynthia'nın yanına, kamyonun arkasına gitti. Hâlâ solgun ve bitkin görünüyordu, ama sesi sakindi. "Seni işaretlediğini unutma," dedi. Senin gitmene izin verecek, ama onu yakınlarında hissettiğin zaman gittiğine pişman olacaksın, Johnny. Bunu sakın aklından çıkarma, olur mu? *Tak* seni asla bırakmaz."

Johnny uzun süre çocuğa baktı ve geri dönmek için dayanılmaz bir istek duydu. Fakat tükürdüğünü yalamak istemiyordu. "Merak etme," dedi. "Bol miktarda tıraş losyonu sürerim, hoşça kalın çocuklar. Kendinize iyi bakın."

Bunları söyledikten sonra koşar adımlarla yürümeye başladı.

4

Kamyonda derin bir sessizlik hüküm sürüyordu, içeride kalanlar, o kayboluncaya kadar Johnny'nin arkasından baktılar ve hiç kimse bir şey söylemedi. David babasının koluna sığınmış, bitkin bir halde düşünüyordu. Her şey bitmişti, kaybetmişlerdi. Yerdeki boş kola şişelerinden birini ayağıyla kenara doğru iterken, bir kenarda duran cüzdanı gördü.

"Hey bakın, Johnny'nin cüzdanı bu. Burada kalmış. Cebinden düşmüş olmalı. Onu almadan gitti."

Cynthia, "Vah zavallı," dedi.

Steve, "Onu daha önce kaybetmediğine şaşıyorum," derken düşünceli görünüyordu. "Motosikletle seyahat eden bir insanın cüzdanını bir

tarafına zincirlemesi gerektiğini kaç kez söyledim ona. Bakalım yanında beş para olmadan Austin'de otele nasıl gidecek?"

Ralph başını salladı. "Umarım otoparkta uyumak zorunda kalır."

David onları pek dinlemiyordu, o sırada ormana gidişini ve Tanrı'nın onunla konuşmak için geleceğini hissettiği anı düşünüyordu.

Eğilip cüzdanı yerden aldı ve birden, başına elektrik akımı verilmiş gibi irkildi. Ağzından anlaşılmayan bir ses çıktı ve kamyonun kasasına yaslandı.

Ralph, "David? Ne var?" diye sordu. Yüzünde yine o korku ifadesi dolaşıyordu.

David ona aldırmadan cüzdanı açtı; gözlerden birinde para, diğerinde de bir sürü kâğıt parçası ve kart vardı. Çocuk onlara bakmadı ve gözün içindeki küçük bir bölümü açıp, akordeon gibi birbirlerine bağlanmış bazı fotoğraflar çıkardı. Diğerleri de meraklanmış ve çevresine toplanmışlardı. Fotoğraflardan birinde, sakallı bir Johnny ve siyah saçlı, iri göğüslü güzel bir kadın vardı. Diğer ikisinde, kırlaşmış bıyığıyla bir yatın parmaklığına dayanmış Johnny ve Paul Newman'a benzeyen birinin yanında, saçlarını atkuyruğu yapmış bir Johnny görülüyordu.

David bir ara, "İşte, burada," diye mırıldandı ve fotoğraflardan birini şeffaf plastik kabından çıkarmak istedi. Fakat parmakları titriyordu ve bunu beceremedi. Steve cüzdanı alıp fotoğrafı çıkardı ve çocuğa uzattı. David fotoğrafı aldı ve dikkatle inceledi.

Cynthia iyice eğilerek, "Ne var?" diye sordu.

Steve, "Bu patronun fotoğrafı," dedi. "Kent dışında, bir kitap araştırması yaparken bir yıl kadar kaldığı bir yerde çekilmiş. Sanırım o zamanlar bazı dergilere savaşla ilgili yazılar yazıyordu." David'e baktı. "Bu fotoğrafın orada olduğunu biliyor muydun?"

David zor duyulan bir sesle, "Cüzdanı yerde görür görmez içinde bir şeyler olduğunu anladım," dedi. "Fakat o... Oydu." Sustu ve sonra çok şaşırmış gibi. "O, oydu," diye tekrarladı.

Ralph, "Kim kimdi, oğlum?" diye sordu.

David cevap vermemiş, gözlerini fotoğrafa dikmişti. Fotoğrafta, harap bir binanın önünde poz vermiş üç adam vardı. Penceredeki Budweiser yazısına bakılırsa burası bir bar olmalıydı. Kaldırımda bir sürü Asyalı insan vardı. Kameranın bulunduğu yerin sol tarafındaysa, biraz bulanık olmakla beraber, motosikletiyle sokaktan geçen biri görülmekteydi.

Sağ ve solda duran adamlar, polo gömlek ve pantolon giymişlerdi. Adamlardan biri uzun boyluydu ve elinde bir not defteri tutuyordu. Diğerinin omuzlarındaysa fotoğraf makineleri asılıydı. Ortadaki adam, kot pantolon ve gri renkli bir tişört giymişti. Başında, arkaya doğru atılmış

bir Yankees beyzbol şapkası vardı. Kalçasının üzerinde, göğsünden çaprazlama geçen bir kayışın ucunda asılı duran büyük bir şey vardı.

David cisme parmağıyla dokunup, "Onun radyosu," diye fısıldadı.

Fakat Steve hemen itiraz etti. "Hayır, bu radyo değil, 1968 model bir teyp. Yani kayıt cihazı."

David gözlerini fotoğraftan ayıramıyordu. Rüyada konuşur gibi, "Fakat Ölüler Diyan'nda onunla karşılaştığımda bunun içinde bir radyo vardı," dedi. "Bundan eminim." Ağzı kurumuş, dili sanki büyümüştü. Ortadaki adam güneş gözlüğünü eline almış gülüyordu ve kim olduğu açıkça belliydi.

Muhtemelen fotoğrafı çektirmeden hemen önce çıktıklan barın kapısında, David ve arkadaşının ormandaki o ağaca yaptıklan platformun ismi yazılıydı: Viet Kong Gözetleme Yeri. David ve arkadaşı oraya bu ismi vermişlerdi.

5

Mary bayılmamış, fakat ciğerlerinin tüm gücüyle çığlık atmaktan bitkin düşmüştü. Hiç istememesine rağmen, üzerinde bir sürü örümcek ve akrep bulunan masanın kenarına tutunup güç kazanmak istedi. Bunu yapmadığı takdirde yüzüstü yere kapaklanabilirdi, ki bunu hiç istemiyordu.

Çünkü yer yılan kaynıyordu.

Bir elinde fener olduğundan, boş eliyle masaya tutundu *ve* kısa bir süre için de olsa korkusunu yenip dizleri üzerine çökerken, diğer eliyle kendini destekledi. Bu duruş şekli onu birden rahatlatmıştı. Diz çökmesi, David'i hatırlattı. Çocuk da Billingsley'yle birlikte kaldığı o hücrede diz çökerek dua etmiş ve sonunda başarılı olmuştu. Onun, *Lütfen başınızı çevirir misiniz, soyunacağım?* gibi bir şeyler söylediğini hatırlayınca, onca korkusuna rağmen hafifçe gülümsedi. Böyle korkunç bir yerde gülümseyebilmesi, onu daha da rahatlatmıştı. Diz çöktüğü yerin temiz olduğunu görünce, on bir yaşından beri ilk kez dua etmeye başladı. O sıralar bir yaz kampında, bir sürü yaramaz kızla birlikte, sivrisinek dolu bir yatakhanede kalmaktan sıkılmış ve annesinin gelip onu eve götürmesi için Tanrı'ya dua etmişti. Fakat Tanrı onun isteğini yerine getirmemiş ve o da o günden sonra dua etmekten vazgeçmişti.

Ancak şimdi Tanrı'ya çok ihtiyacı vardı. "Yardım istiyorum, Tanrım," diye fısıldadı. "Zehirli hayvanlarla dolu bir odadayım ve ölmekten çok korkuyorum. Eğer duyuyorsan, bana yardım et. Tannım. A..."

Amin demesi gerekiyordu ama bunu söylemeden sustu ve gözleri korkuyla açıldı. Kafasının içinden net bir ses gelmişti ve bu kendi sesi

değildi. Sanki birisi konuşmasını büyük bir sabırla beklemişti ve şimdi ona cevap veriyordu.

Bu ses, *Burada seni incitecek hiçbir şey yok,* demişti.

Odanın diğer tarafında bir çamaşır ve kurutma makinesi vardı, üzerine KİŞİSEL KULLANIM YASAKTIR! yazılmıştı. Tabelanın ve makinenin her tarafında örümcekler kıpırdaşıp duruyordu. Masanın üzerinde, ondan biraz ileride bir akrep, Mary'nin saçları arasında ezip attığı örümceğin ölüsünü kurcalıyordu. Mary bu zehirli hayvanı nasıl ezip attığını düşününce korkuyla titremekten kendini alamadı. Duyduğu sesin kime ait olduğunu bilmiyordu, ama eğer bu Tanrı'nın sesiyse, isteğine verdiği yanıtla insanın rahatlaması, hele böyle bir yerde, hiç de kolay değildi kuşkusuz. Çünkü burada onu incitebilecek o kadar çok şey vardı ki. Ama sesin sahibi onun düşüncelerini okumuş gibiydi. Yine sabırlı bir sesle, *Hayır*, dedi. *Seni incitemezler, sana hiçbir şey yapamazlar ve bunun nedenini biliyorsun.*

Mary, "Hiçbir şey bilmiyorum," diye inledi ve feneri elinin üzerine tuttu. Eli kıpkırmızı olmuştu, zonkluyordu fakat şişmemişti. Çünkü örümcek onu sokmamış, sadece vücuduna sürtünmüştü.

Vay canına! diye düşündü, *Bu çok ilginçti işte.*

Elindeki feneri çevirip yerdeki cesetlere baktı. Bunları öldüren virüs şimdi Ellen'ın içindeydi. O şeyin bundan sonra kullanacağı vücut Mary Jackson'ın vücuduysa, o zaman buradaki bu yaratıklar ona bir şey yapamazlardı tabii. Mary'yi kullanacaktı ve onu bozamazlardı.

Kendi kendine, "Örümcek beni sokup öldürebilirdi, fakat sokmadı," diye mırıldandı. "Tam tersine onu öldürmeme izin verdi. Baksana, buradaki bu korkunç zehirli hayvanların hiçbiri bana dokunmadı bile. Onlarla dost olduk artık! Yaşasın!"

Birden içindeki sesin, *Buradan hemen gitmelisin*, dediğini duydu. Çok geçmeden buraya gelecektir, o gelmeden kaç buradan.

Mary doğrulup ayağa kalktı. "Beni koru Tanrım! Koruyacaksın, değil mi? Eğer Tanrı'ysan ya da Tanrı'nın gönderdiği biriysen kurtar beni!"

Bu kez ses çıkmamıştı. Sesin sahibi belki de onu korumak istemiyordu ya da korumaya gücü yetmeyecekti.

Mary titreyerek masanın üzerine eğilince, tüm örümcek ve akreplerin çil yavrusu gibi dağılıp sağa sola kaçıştıklarını gördü. Bazıları masanın kenarından yere düşmüş ve hemen toparlanıp kaçmaya başlamışlardı.

Bu iyiydi tabii, ama bir an önce buradan kurtulması gerekiyordu ve bunu hiç vakit geçirmeden yapmalıydı.

Feneri etrafta gezdirip kapının yerini buldu ve titreyerek oraya doğru yürüdü, ilerlerken yerdeki örümceklerin üzerlerine basmamaya çalışı-

yordu. Kapı tokmağı dönmüştü, ama kapı sadece iki üç santim kadar açılabiliyordu. Omuzlayıp itince, kapının dışında bir asma kilit olduğunu anladı. Ama bu onu hiç de şaşırtmamıştı, böyle bir şeyi bekliyordu zaten.

Döndü ve el feneriyle çevreyi tekrar gözden geçirdi, içeride paslanmış lavabo, kahve ocağı, mikrodalga fırın ve çamaşır kurutma makinesinden başka eşya yoktu. Büro bölümünde de sadece bir masa, sandalye, birkaç dosya dolabı, duvarda bir saat, işçi kartlarının bulunduğu raf, bir soba, bir alet kutusu, bir köşede birkaç kazma kürek ve üzerinde bikinili bir kız resmi olan bir takvim vardı. Tekrar kapıya gitti. Odada pencere yoktu. Kazmalardan birini alıp duvarı delmeyi düşündü, fakat duvarlar metal kaplıydı ve Ellen'ın vücudundaki o şey de ona bu kadar uzun zaman vermezdi herhalde.

Kurutma makinesini dene Mary, diye düşündü.

Bunu kendisi mi düşünmüştü, yoksa o ses mi söylemişti tam olarak anlayamamıştı, fakat şimdi böyle şeylerle uğraşmanın zamanı değildi ve hemen harekete geçmesi gerektiğinin bilincindeydi.

Bu kez, bastığı yere hiç dikkat etmeden ve yerdeki örümceklerin bazılarını da ezerek makineye doğru yürüdü. Cesetler odanın diğer tarafında olmasına rağmen çürüme kokusu burada daha fazlaydı, fakat...

Birden makinenin kapağı arkasından bir çıngıraklı yılanın çıktığını gördü. Hayvan başını öne arkaya sallayıp duruyordu ve gözlerini Mary'ye dikmişti. Mary bir an tereddüt etti, fakat korkusunu yenip ilerledi. Bu hayvan ona saldırıp ısırdığı takdirde ölümü çok acılı olur muydu acaba? Akrepler ve örümcekler bir şey yapmamıştı, acaba yılan da onu rahat bırakır mıydı? Bunu bilemezdi.

Yılan ağzını açıp sivri dişlerini göstererek tısladı. Mary artık her şeyi göze almıştı. Birden atıldı, "Hadi, seni piç kurusu!" diyerek yılanı boynundan yakaladığı gibi odanın karşı tarafına fırlattı. Çıngıraklı yılanın uzunluğu yaklaşık bir metre yirmi santim kadardı.

Makinenin kapağını, içinde başka bir şey olup olmadığına bile bakmadan sert bir hareketle kapadı ve onu duvardan öne doğru çekti.

Arkadaki plastik hortum, boğuk bir sesle yerinden çıkmış ve makinenin altından çıkan bir sürü örümcek de sağa sola kaçışmaya başlamıştı.

Eğilip makinenin arkasındaki deliğe baktı. Deliğin çapı yaklaşık altmış santim kadardı, oradan kolayca geçemezdi, ama kenarları çürümüştü ve biraz gayret ederse... Makinenin egzoz borusu da aynı delikten çıkıyordu, delik bu yüzden bu kadar genişti, ama yine de yeterli değildi, orayı genişletmesi gerekiyordu.

Geri döndü, birkaç örümcek ve akrebi ezip cesetlerin arasından fırlayan bir fareyi tekmeledikten sonra, köşedeki kazmalardan birini alarak

tekrar makinenin yanına gitti. Onu biraz daha çekip kendine yeterince çalışma alanı hazırladıktan sonra, kazmayla çürümüş, paslanmış metal kaplamaya vurmaya başladı. Bir süre sonra deliği biraz daha büyütebilmiş ve soluk soluğa kalmıştı.

Kazmayla metalin arkasındaki duvarı da bir süre kazdı ve kendine çıkış yolu hazırladı. Fakat son darbede kazmanın ucu birden kurtuldu ve Mary de boş bulunup sırtüstü yere yuvarlandı. Yattığı yerde, bir sürü örümceğin üzerinden geçip kaçtığını gördü ve bir farenin bıyıklarını yanağında hissetti.

Başını sallayıp, "Defol buradan!" diye bağırdı ve fareyi kovdu. Ayağa kalkıp feneri sol koltukaltına sıkıştırdı ve eğilip metalin boşta kalmış uçlarını geriye doğru büküp deliği iyice büyüttü.

Delik yeteri kadar büyümüştü. Buradan rahatça geçebilirdi.

Başını sallayarak, "Teşekkürler, Tanrım" diye mırıldandı. "Ama biraz daha yanımda kal, ne olur! Beni buradan kurtarırsan seni arayacağıma söz veriyorum, Tanrım."

Dizlerinin üzerine çöktü ve delikten dışarıya doğru baktı. Leş kokusu o kadar artmıştı ki, burnunu tıkamak zorunda kaldı. Feneri uzattı ve aşağıya doğru tuttu.

Fakat bunu yapar yapmaz, "Aman Tanrım!" diye bağırmaktan kendini alamamıştı. "Bu da ne böyle?"

Aşağıda, içinde bulunduğu binanın arkasında sanki yüzlerce ceset vardı. Bembeyaz suratlar, donmuş gözler ve parça parça vücutlar her yeri doldurmuştu. Fenerin ışığını gören bir akbaba, göğsünü didiklediği cesedin üzerinden birkaç kanat darbesiyle havalanıp uzaklaştı. Hayvan cesedin her tarafını didiklemiş, parça parça etmişti.

Mary, "Aman Tanrım!" diye tekrarladı. Güçlükle nefes alıyordu, eğer buradan çıkarsa, doğruca o parçalanmış cesetlerin üzerine inecekti. O anda birkaç yıl önce gördüğü bir korku filmini hatırladı ama gözlerinin önünde şu anda bir film değil, gerçek vardı ve ne yapacağını, buradan nasıl kurtulacağını bilemiyordu.

İçindeki ses, *Bunu yapmak zorundasın, Mary*, diyordu. *Hemen şimdi çıkmazsan çok geç kalmış olabilirsin.*

"Pekâlâ," diye mırıldandı. Bunu yapması gerektiğinin bilincindeydi, ama ineceği yeri görmeden yapmalıydı. Elindeki feneri söndürdü ve delikten dışarıya fırlattı. Fenerin yumuşak bir yere çarparken çıkardığı sesi duydu. Sonra derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı. Kendini dışarıya bıraktı, paslı metalin kenarı gömleğine takılıp karnını çizmişti. Düşerken gözleri kapalıydı ve kollarını ileriye doğru uzatmıştı. Bir cesedin yüzüne inmişti, avcunda soğuk bir burun hissetti ve parmaklarının altında cese-

din kalın kaşları olduğunu anladı. Diğer eliyse soğuk ve kaygan bir yere gelmiş, yana doğru kaymıştı.

Bağırmamak için dudaklarını sıkı sıkı kapadı. Bağırdığı takdirde nefes almak zorunda kalacak ve nefes alınca da, kim bilir ne zamandan beri burada, güneş altında kalıp kokmuş olan cesetlerin kokularını duyacaktı. Paniğe kapılmamak için kendine telkinde bulunarak yana doğru yuvarlandı ve cesetlerin üzerinden aşarken, bilmediği bir şeye bulanmış elini pantolonuna sildi.

Şimdi altında kum ve kırık küçük kaya parçalarının sivri uçları vardı. Bir kez daha yuvarlanıp karnının üzerine döndü, dizlerini altına çekti ve ellerini kumlara sürerek temizlemeye çalıştı. Gözlerini açtı ve el fenerinin, balmumundan yapılmışa benzeyen bir kolun yanında durduğunu gördü. Gökyüzünde soluk bir ay parlıyor ve etrafa esrarengiz bir görünüm veriyordu.

Feneri alarak, "Çok şükür dışarıya çıktım," diye mırıldandı. "En azından bunu başardım. Teşekkürler, Tanrım."

Dizleri ve elleri üzerinde sürünüp cesetlerden uzaklaştı. Feneri yine koltukaltına sıkıştırmış, parmaklarıyla kumları avuçlayarak ileriye doğru gitmeye başlamıştı.

Sol taraftan bir ışık geliyordu. Başını çevirince Entragian'ın polis arabasını gördü ve korkuyla titredi. Canavar polis onları arabadan indirirken ne kadar da kibar davranmıştı. Ama bu nezaketin altında ne olduğunu çok geçmeden, hem de acı bir şekilde öğrenmişlerdi.

Arabanın boş olduğunu görmüyor musun?

Evet, görüyordu ama içindeki dehşet hâlâ oradaydı. Ağzında acı bir tat vardı, sanki bozuk para çiğniyordu.

Üstündeki flaşörlere kadar toz toprak içinde kalmış olan polis arabası, küçük beton bir binanın yanında duruyordu. Sürücü kapısı açık olduğundan tavan lambası yanıyor ve alet panelindeki küçük ayı figürünü aydınlatıyordu. Ellen onu bu arabayla buraya getirmiş ve bırakıp bir yere gitmişti. Ellen'ın yapacağı başka işler de olmalıydı ki, onu içeriye kilitleyip buradan uzaklaşmıştı. Acaba arabanın anahtarı üzerinde miydi?

Mary ayağa fırladı ve bir asker gibi vücudunu öne eğip arabaya doğru koştu. Arabanın içi kan ve idrar kokuyordu. Direksiyon ve vites kutusunda pıhtılaşmış kan lekeleri vardı. Arabanın göstergeleri kan lekelerinden görünmüyordu. Arabanın sağ koltuğunda, hemen kenarda bir örümcek vardı, fakat Mary ona aldırmadı ve kontak anahtarına baktı. Anahtar yerinde değildi.

"Kahretsin!" diye söylendi. "Anahtarı almış namussuz!" El fenerini önce yandaki maden ekipmanına, daha sonra da çukurun kuzey yoku-

şuna doğru giden yola çevirdi. Yol ağır iş makinelerinin kullanabilmesi için dört şeritli yapılmış ve toprağın üstüne mıcır atılmıştı. Ancak anahtar olmadığından arabayı alıp bu yoldan kaçamıyordu.

Ben bunu yapamıyorsam, o da yapamamalı.

Eğildi ve kaputu açan kolu çekti. Arabanın ön tarafına gidip kaputu açtı, hava filtresinin kapağını tutan kelebeği çevirmeye çalıştı, fakat başaramadı. Çok sıkılmış olduğu için gücü yetmemişti.

Öfkeyle söylendi ve alnında birikmiş terleri elinin tersiyle sildi. Bir yıl kadar önce, "Kadın Şairler Duygularını ve Cinsiyetlerini Kutluyor" isimli bir gecede, Donna Karan'dan aldığı muhteşem giysiyi giyip, "Vazom" adlı uzun şiirini okumuş ve ayakta çılgınca alkışlanmıştı. Bu Tanrı'nın cezası Çin Çukuru'na ve dünyada bir eşi daha bulunmayan İki Numaralı Çıngıraklı Yılan madenine gelmeden önce böyle bir yaşamı vardı işte. "Vazom" isimli şiirin dizelerini o akşam dinlemiş ve onu ayakta alkışlamış olanlar, şu anda kendisini görseler tanırlar mıydı acaba?

yumuşak kenarlı
sapların rayihası
kenarları gölgeli
bir omzun çizgisi
bir kalçanın hatları gibi kıvrılmış

Hava filtresi kapağının kelebeğini zorlayan eli acımaya başlamıştı. Artık parmakları kayıyordu ve bir tırnağı da kırılmıştı. Ağlamamak için kendini zorlarken, "Bana yardım et, Tanrım!" diye dua etmeye başladı. "Motor konusunda fazla bilgim yok, onun için karbüratörü bulmam gerekiyor, Tanrım. Bana şunu açacak kadar güç ver, lütfen..."

Gözlerini kocaman açarak baktı. Bu kez gücü yetmiş ve filtre kapağının kelebek vidası dönmüştü.

Derin bir nefes alıp, "Teşekkürler, Tanrım," diye mırıldandı. "Lütfen beni yalnız bırakma ve David'le diğerlerine de yardım et. Beni burada bırakıp gitmelerine de izin verme, Tanrım."

Kelebek vidayı iyice gevşetti ve çıkarırken motorun içine düşürdü. İçinde hava filtresinin bulunduğu muhafazayı yerinden söküp kenara attı ve altından çıkan koca karbüratöre baktı. Birkaç saniye sonra yerden topladığı toz, kum ve minik taş parçalarını karbüratörün içine doldurmuş ve gülmeye başlamıştı. Sonra karbüratörün kapağını tekrar kapadı ve bir adım geriye çekilip, "Hadi bakalım," diye söylendi. "Bu şekilde arabayı kullan da görelim, cadı."

Acele et Mary. Acele etmen gerek.

El fenerini araçların durduğu otoparka çevirdi. Koca iş makinelerinin arasında iki tane de kamyonet vardı. Onların yanına gitti ve içlerine

baktı. Onların da anahtarları yoktu. Ford kamyonetin arkası bir sürü el aletiyle doluydu. Aletlerin arasında bulduğu küçük bir baltayı alıp kamyonetlerin ikişer lastiğini patlattı. Baltayı fırlatıp atacaktı, fakat birden vazgeçti ve etrafa bakınca, çukurun dibinden yaklaşık yirmi metre kadar yukarıda bulunan o esrarengiz deliği gördü.

İşte. Tüm belaların kaynağı orada.

Bunu nasıl bildiğini kendisi de anlayamıyordu. Acaba Tanrı'nın sesi mi söylemişti, yoksa kendi sezgileriyle mi bulmuştu bilemiyordu, ama önemi yoktu artık. O anda düşündüğü bir tek şey vardı ve o da bir an önce buradan kaçıp kurtulmaktı.

Ay ışığı ona yeterince yol gösterecekti. El fenerini kapattı ve Çin Çukuru'ndan ayrılan meyilli yoldan yukarıya yürümeye başladı.

– Üçüncü Bölüm –

1

Edebiyat dehası, uzun masanın bir ucuna dizilmiş bilgisayarların yanında durdu ve insanların Nazi kamplarındaki kurbanlar gibi askılara asıldıkları tarafa baktı. Her şey Cynthia ile Steve'in anlattığı gibiydi, ama burada onların söylemediği bir şey vardı ki, hemen dikkatini çekmişti. MİĞFER GİYMEK ZORUNLUDUR yazısının altında asılı duran, başı yana iyice düşmüş olan kadın, korkunç bir şekilde Terry'ye benziyordu.

Saçmalama, bu sadece senin hayal ürünün.

Belki de öyleydi ama... Tanrım!.. Aynı kızıl-sarı saçlar... Açık alın ve hafif kanca burun...

Kendi kendine, "Onun kanca burnunu boş ver şimdi," diye mırıldandı. "Sen şimdi kendi kırık burnunun çaresine bak. Hadi, yeter artık, kaç hemen buradan."

Fakat ilk anda yerinden kımıldayamadı. Her şeyden önce cesetlerin ceplerine bakmak ve araba anahtarı olup olmadığını öğrenmek istiyordu, ancak bunu nasıl yapacaktı? Burada, düşünmekle yapmak arasında dağlar kadar fark vardı. Elini cesetlerin ceplerine sokup, cep astarından onların soğuk vücutlarını hissederek anahtar aramak, çıkan bir sürü eşyayı karıştırmak hiç de kolay değildi.

Bir süre tereddüt etti. Sonra kendi kendine, "Saçmalama, hadi ne yapacaksan çabuk yap," diye söylendi.

Birden radyodan cızırtı sesleri geldi. Müzik yoktu. Vakit gece yarısını geçmiş ve pek çok radyo yayını kesmişti Sabah yayınlarına erkenden, güneşin doğuşuyla başlayacaklardı kuşkusuz, ama şu anda müzik yoktu. Zaten Harper's'ın, bir ara Amerika'da en önemli yazarlardan biri olarak takdim ettiği John Edward Marinville de sabahleyin burada olmayacaktı.

Gidersen her şey biter.

Bu düşünceyi bir sinekmiş gibi kovmak istercesine yüzünü sıvazlayarak yürüdü. Cesetleri burada bırakmak zorundaydı, bu insanlar da kaçabilecekken burada kalmış ve ölüme razı olmuşlardı. Johnny bu çü-

rüyen cesetler diyarından ayrılmak zorundaydı, kimse bu yüzden onu ayıplamazdı herhalde. Evet, şu anda Amerika'nın sayılı yazarlarından biri değildi belki, ama korkmakta da haklıydı.

Cesetleri soyan korsanlar gibi davranıyordu belki, ancak bunu yapmak zorundaydı, yoksa buradan kaçıp kurtulamazdı. Aslında yaptığı cesetleri soymak değildi amacı. Yalnızca bir araba anahtarı arıyordu. Maden otoparkındaki arabalardan birinin anahtarını bulduğu takdirde işi bitecekti burada. Ayrıca...

Ayrıca askıdaki şu kadın da Terry'ye benzemiyordu işte. Saçları daha sarı olan bu kadının laboratuvar gömleğinin önünde bir mermi deliği vardı. Zaten Terry'nin eski kızıl-sarışınlığı da kalmamış ve saçları iyice kırlaşmaya başlamıştı. Yine de...

David ona, *Tak'ın nefesini ensende hissettiğinde burada kalmadığına pişman olacaksın,* gibi bir laf etmişti. Kendi kendine, "Ah, hadi!" diye söylendi, çocukluğu bırak artık!" diye söylendi.

Başını çevirip Terry'ye benzeyen kadından kaçırmak ister gibi gözlerini sol tarafta bir noktaya dikti. Gördüğü şey çok hoşuna gitmiş, sırıtarak kendini toparlamıştı. Orada bir ATV duruyordu. Garaj kapısının iç kısmında park edildiğinden, üzerinde anahtar bulma olasılığı yüksekti ve eğer bulursa cesetlerin üzerlerini aramak zorunda kalmayacaktı. O zaman tek yapacağı, aracın arkasındaki maden cevheri vagonunu ayırmak ve garaj kapağını kaldırıp açarak, oradan uzaklaşmak olacaktı.

Tak'ın nefesini ensende hissettiğinde...

Evet, onun nefesini belki gerçekten de ensesinde hissedecekti, ama bu uzun sürmeyecekti. David Carver bir ermiş olabilirdi, ancak genç bir ermişti ve hiç kuşkusuz onun da anlayamadığı bazı şeyler vardı. Pis kokular zamanla geçerdi ve Johnny'nin hayatta emin olduğu birkaç şeyden biri de buydu işte.

Tanrı ona da yardım ediyordu, zira ATV'nin kontak anahtarı üstündeydi. Anahtarı çevirip benzin göstergesine baktı ve deponun dörtte üçünün dolu olduğunu görünce sevinci daha da arttı. Bir an düşündü ve aracın arka tarafına gidip maden cevheri vagonunun bağlantısına baktı. Araçla vagon basit bir pimle birbirine bağlanmıştı ve onu kolayca çıkarıp aracı ayırabilecekti. Bunun için bir çekiç bulması gerekiyordu.

Bunları düşünürken, ihtiyar Billingsley'nin, *Bunu Houdini bile yapamazdı, Marinville,* deyişini hatırladı. *Bunu çocuğun başı için söylemişti. Peki ya telefon? Sardalyeler?*

Birden terlemeye başlamıştı. Aynen Vietnam'daki gibi terliyordu şimdi. Hava sıcaktı, ama böyle terletecek kadar değildi.

Evet, korkuyordu tabii, ancak bu korkunun onu böylesine terletmesi

olanaksızdı. David'in yaptıklarını takdir etmiyor değildi. *O olmasaydı büyük olasılıkla hâlâ* hücrelerde *olacaktık, belki de* şimdiye kadar çoktan ölmüştük. *Buna rağmen David'i bıraktın ve tüm* ısrarlarına rağmen kaç*tın*.

Ama çakalı deri ceketimle oyalamasaydım, şu anda David de ölmüş olacaktı, diye düşündü. *Boş ver bunları da işine bak sen yaşlı aptal.*

Duvarın yanındaki masanın üzerinde bir çekiç gördü ve o tarafa yürüdü. Fakat birden Terry'nin, *Söylesene Johnny*, diyen sesini duyup olduğu yerde dondu kaldı. *Evet, Johnny, gerçek yaşamdan tamamen vazgeçip ölüm korkusunu yenme kararını ne zaman aldın sen, söyler misin?*

Bu ses kafasının içinden gelmiyordu, bundan emindi. Terry'nin sesiydi bu ve duvarda asılı cesetten geliyordu. Bu bir benzerlik ya da bir göz yanılması değildi, Terry'ydi o. Başını çevirdiğinde, onun başını kaldırıp Johnny'nin hata yaptığı zamanlarda olduğu gibi ayıplayan gözlerle kendisine baktığını göreceğinden emindi. Terry, her zaman onun işine karışmış ve sürekli eleştirileriyle bunaltmıştı. Ama Johnny iyi şeyler yapıp büyük bir başarı kazandığında hiçbir şey söylemez, takdir etmekten çekinirdi.

Terry'nin sesi, *Yazmak için bile yaşamdan vazgeçmedin*, diye devam etti. *Halbuki bu, rezilce olsa bile anlaşılabilirdi. Ama sen ne yaptın? Sadece yazma konusunda konuşmak uğruna yaşamdan vazgeçtin. Bu da yapılacak şey miydi yani, Johnny?*

Johnny titreyen bacaklarla masaya doğru ilerlerken aklından, çekici alıp o kaltağa fırlatmayı ve onu susturmayı geçiriyordu. İşte tam o anda sol tarafında hafif bir homurtu duydu.

Başını çevirip baktığında, arkadaki bürolara giden kapının önünde duran kurdu gördü. Bu büyük olasılıkla, ağzında *can tah*'la Steve ve Cynthia'ya yaklaşan kurt olmalıydı. Gözlerini dikmiş Johnny'ye bakıyordu, ama saldıracak gibi görünmüyordu. Johnny korkusunu belli etmemek için dişlerini sıktı ve düşük bir olasılık da olsa hayvanın ürküp gerilemesini umut ederek bekledi. Ancak umut ettiği şey gerçekleşmedi, kurt birden gerildi ve sivri dişlerini gösterip hırlayarak ona doğru atıldı.

2

Ellen'ın vücudunu kullanan şey, kurdu kullanarak Johnny'den kurtulma işine kendisini öylesine kaptırmıştı ki, hipnotize olmuş gibi olanları seyrediyordu. Fakat olayların akışını engelleyen, bozan bir şey *Tak*'ın

dikkatini çekti. Kurdun saldırısını geçici bir süre durdurup, onu olduğu yerde tuttu ve karanlık bakışlarını merakla Ryder kamyonuna çevirdi. Diğerlerinin bulunduğu kamyonda bir şeyler olmuştu, ama *Tak* bunun ne olduğunu bilemiyordu. Bir odada uyanıp mobilyaların değiştirildiğini fark etmiş gibi bir hisse kapılmış, çevre duygusunu yitirmişti.

İki yerde birden bulunma isteği onu zayıflatıyordu belki...

"*Mi him, en tow*!" diye homurdandı ve kurdu tekrar yazarın üzerine gönderdi. Steinbeck özentisi bu adamın işi artık bitmiş sayılırdı, onun bu güçlü kurtla başa çıkabilmesi olanaksızdı. Düşüncesini, adama saldıran kurttan ayırırken, Johnny Marinville'in korkudan açılmış gözlerle masaya doğru atıldığını ve elini uzatıp oradan bir şey aldığını bulanık bir şekilde görebildi.

Şimdi tüm dikkat ve düşünce gücünü kamyondaki diğer insanlara çevirmişti, ama onu içlerinde en çok ilgilendiren kişi, hiç kuşkusuz şu sersem duacı çocuktu.

Parlak sarı renkli kiralık kamyon hâlâ sokakta duruyordu ve *Tak*, bunu bir araya gelen örümcekler ve yılanların gözleriyle net olarak görebiliyordu. Fakat kendisini zorlamasına karşın, kamyonun içini göremeyince birden öfkelendi. Peki, ama kamyonun kapalı kasası içinde bir tek örümcek bile yok muydu yani? Yoksa o duacı çocuk yine görüşünü mü engelliyordu?

Ancak şimdi onlarla uğraşacak durumda değildi. Nasıl olsa hepsi orada, bir arada ve kamyonun içindeydiler. O şimdi başka bir konuyla ilgilenmek durumundaydı, çünkü bulunduğu yere yakın bir yerlerde olmaması gereken bir şeyler oluyordu.

Mary'nin bulunduğu yerde garip şeyler oluyordu.

Düşünce görüş gücünü kamyondan çekti ve yine gözlerinden yararlandığı birçok yaratığın bulunduğu maden şirketi binasına döndü.

Her şeyi onların gözleriyle net olarak görebiliyordu. Gördüğü ilk şey yerinden oynatılmış kurutma makinesi oldu ve Mary'nin orada olmadığını anladı. Nasıl olduğunu anlamıyordu, ama Mary kurtulmuştu işte.

Tak'ın, "Seni namussuz kaltak!" diye haykırmasıyla birlikte, Ellen'ın ağzından kanlar fışkırdı. Ona söylediği sözleri yeterli bulmamış, yine o anlamı bilinmeyen sözcükleri sıralamıştı. İni'nin kenarında yavaşça doğruldu ve dengesini sağlamaya çalıştı. Oraya gelmesi fazla sürmemişti. Vücudundaki zayıflığı hissedebiliyordu. Her şeyden de kötüsü, artık kullanabileceği yeni bir beden yoktu ve bu harap vücutla yetinmesi gerekiyordu. Bir süre çevresindeki hayvanları, yaratıkları düşündü, fakat o anda bunlar, kendisine yardımcı olamaz, istediğini veremezlerdi. Bir yılan, bir çakal, bir fare ya da bir akbaba, *Tak*'ın vücutlarını ele geçir-

mesine dayanamaz, içine dinamit lokumu atılmış teneke kutu gibi infilak ederlerdi, bunu iyi biliyordu. Ona bu konuda yardımcı olabilecek tek yaratık, bir ya da iki saat için olsa bile o kurttu, ama o da beş kilometre kadar uzaktaydı ve yazarla meşguldü.

Kullanabileceği vücut bir kadın vücuduydu ve o da Mary'di.

Ellen'a benzeyen şey, *can tak*'ın duvarındaki yarıktan süzülüp çıktı ve dış dünyaya açılan o deliğe doğru sendeleyerek ilerledi.

Yürürken, bacak arasından kanlar akan Ellen'ın ayaklarının dibinde bir sürü fare koşuşturup duruyordu. *Tak*, kendi dilinde küfürler ederek onları tekmeledi ve yürümeye devam etti.

Kuyunun başına gelince durup aşağıya baktı. Gökyüzündeki ay ve biraz ilerideki polis arabasının tavan lambası yeterli ışığı sağlıyordu. Arabanın kaputunun açık olduğunu görür görmez, o kaltağın bir şeyler yaptığını anlamıştı zaten. O kaltak büro binasından nasıl olmuş da çıkabilmişti acaba? Buna nasıl cesaret edebilmişti?

Tak ilk kez korkuya ve paniğe kapılıyordu.

Sol tarafa bakınca, her iki kamyonetin lastiklerinin de patlak olduğunu gördü. Araçlar, Carverların karavanına benzemişti. Öfkeden çılgına dönmek üzereydi. Şimdi sadece ağır maden araçları kalmıştı ve anahtarlarının da bürodaki dosya dolabı çekmecelerinden birinde olduğuna emindi, fakat orada kullanabileceği bir araç olmadığını da görebiliyordu. Cary Ripton bu ağır araçları kullanabilirdi, ama *Tak* onun vücudunu bırakıp Josephson'ın vücuduna girdiğinde, Ripton'ın yeteneklerini de kaybetmişti. Ellen Carver ise yavaş yavaş silinmeye başlamasına karşın, Ripton'ın, Josephson'ın ve Entragian'ın hafızalarına sahipti, fakat yeteneklerine değil.

Ah, seni kaltak! Os pa! Can tin!

Ellen yumruklarını öfkeyle açıp kaparken, onun tüm iç çamaşırlarının da kandan sırılsıklam olduğunu fark etti ve gözlerini kapayıp Mary'yi görmeye çalıştı.

"*Mi him, en tow! En tow! En TOW!*"

Başlangıçta hiçbir şey olmadı, karanlıklar içindeydi ve Ellen'ın midesine kramplar girmeye başlamıştı. Korkuyordu, *evet* iyice korkmaya başlamıştı. Sonra birden aradığını bulur gibi oldu. Ellie'nin gözleriyle bir şey göremiyor, fakat onun kulakları içindeki kulaklarla bir şeyler duyuyordu, sesler yavaş yavaş bir kadın şekli almaya başlıyordu.

Tepede daireler çizerek dolaşan bir yarasa Mary'nin çukurun kuzey kenarına yoldan yukarıya doğru nefes nefese tırmanmaya çalıştığını ve birkaç adımda bir durup derin nefesler alarak arkasına baktığını görmüştü. Kadın izlenip izlenmediğini anlamak istiyordu. Yarasa kadının

müthiş bir korkunun pençesinde olduğunu kokusundan anlayabiliyordu. Biraz daha böyle devam ederse, paniğe kapılması an meselesiydi.

Fakat Mary tepeye dört yüz metre kadar yaklaşmıştı ve ondan sonra yokuş aşağı inecekti. Mary yorgun olmasına yorgundu, ancak onu görmesine yardımcı olan yarasa, kadının vücudunu sarmış olan ter kokusundaki acı ve metalik yorgunluk kokusunu algılayamıyordu. Belki daha sonra bunu da başarabilirdi. Ayrıca Mary'nin vücudu kesilmiş bir domuz gibi kanamıyordu. Ama artık işe yaramayacak olan Ellen Carver'ın vücudu kan içindeydi. Kanama kontrolden çıkmamıştı henüz, ama *Tak* kısa süre sonra onu kontrol edemeyeceğini biliyordu. İni'ye inip kendini toparlamak için bir süre dinlenmeye çekilmesi belki hata olmuştu, ama *Tak* bunları nasıl tahmin edebilirdi ki?

Mary'yi durdurmak için *can toi* göndermesi işe yarar mıydı acaba?

Belki de Mary, etrafını çeviren yılanlar, örümcekler, mırıldanan vahşi kediler ve homurdanan çakallar arasından, Kızıl Denizi yarıp geçen Musa gibi geçip gidebilirdi. Mary, Ellen'ın bu hayvanlarla kendisine bir zarar veremeyeceğini anlamış olmalıydı. Eğer anlamamış olsaydı, herhalde şimdi o odanın içinde bir köşede korku içinde kıvrılmış olur ve sesini bile çıkaramazdı.

Fakat bunu nasıl öğrenmiş olabilirdi ki? Acaba şu sersem duacı çocuk mu yardım etmişti? Evet, David'in *can tak*'ı yapmıştı herhalde. Ama şimdi bunu düşünecek zamanı yoktu, Ellen'ın vücudu parçalanmak üzereydi ve Mary de ondan bir kilometre kadar uzaktaydı.

"Yine de geliyorum hayatım," diye mırıldandı. Kuyunun başından ayrılarak yola doğru yürümeye başladı. Onu yakalamak için bu vücudu parçalaması gerekse bile bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu ve yapacaktı.

Ellen başını çevirdi, kan tükürüp sırıttı. Artık okul aile birliğine girmeyi düşünen, arkadaşlarıyla arada sırada toplanıp sohbetler ederek neşe içinde yemek yiyen, gezip tozan ve eğlenen Ellen Carver'a hiç mi hiç benzemiyordu.

"Ne kadar acele edersen et, bir işe yaramayacaktır, *os pa*," diye mırıldandı. "Benden kaçamazsın."

3

Mary üzerine doğru tekrar dalışa geçen kara şeyi savuşturmak için elini sallayarak, "Defol başımdan, pis yaratık!" diye bağırdı.

Yarasa çığlıklar atarak yükselmiş, fakat uzaklaşmamıştı. Mary'nin başı üzerinde bir keşif uçağı gibi dolanıyor, çirkin sesiyle de kadının tüylerini ürpertiyordu.

Mary başını kaldırıp bakınca çukurun üst kenarını gördü. Tepeye varması için iki yüz metre kadar daha tırmanması gerekiyordu, çok da yorulmuştu. Artık zorlukla nefes alıyordu ve gücü tükenmek üzereydi. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu, ayrıca sol tarafında da şiddetli bir sancı vardı. Şimdiye kadar, otuz küsur yaşlarındaki bir kadın için kendini oldukça güçlü ve fit sanıyordu ama spor salonunda haftada üç gün yaptığı antrenman demek ki yeterli olmamıştı.

Birden ayaklarının altındaki taşların kaydığını hissetti ve titreyen bacaklarını kontrol edemeyerek sendeledi. Yüzüstü kapaklanmamak için bir dizini hemen yere koyup dengesini buldu ama kot pantolonu yırtılmış ve dizi kanamaya başlamıştı.

Yarasa tekrar daldı ve kanatlarını tam onun başının üzerinde çırparak bağırmaya başladı.

Mary, "Defol başımdan pis hayvan!" diyerek yumruğunu salladı. Yumruk hayvana isabet etmiş ve onu yolun biraz ilerisine, taşların üzerine düşürmüştü. Yarasa ağzını açıp kapıyor, o garip gözleriyle sesini çıkarmadan ona bakıyordu. Mary hemen ayağa fırladı, koşarak yanına gidip üstüne basarak onu ezdi.

Birden garip bir şeyler hissetti ve yokuştan aşağıya doğru bakınca, karanlıklar içinde bir gölgenin yukarıya doğru tırmandığını gördü. "Mary?" diye seslenen kişinin sesi, Ellen Carver'ın sesine hem benziyor, hem de benzemiyordu. Boğuk, gırtlaktan gelen, garip bir sesti bu. Son birkaç saattir berbat olaylarla karşılaşmamış olan biri bu sesin soğuk algınlığı geçiren Ellen'a ait olduğunu zannedebilirdi. "Beni bekle, Mary! Seninle gelmek istiyorum! David'i görmek istiyorum! Onu görmeye birlikle gidebiliriz, değil mi?"

Mary, "Cehenneme git!" diye fısıldadı. Döndü ve derin nefes alıp verirken, sol tarafını ovalayarak adımlarını hızlandırdı. Koşması gerekirse bunu da yapacaktı.

Aşağıdan gelen ses neredeyse güler gibi bir sesle, "Bunu yapamazsın, Mary!" dedi. "Kaçamazsın, bunu bilmiyor musun?"

Çukurun tepesi öylesine uzak görünüyordu ki, Mary oraya bakmaktan vazgeçerek gözlerini yere indirdi. Ses şimdi daha yakından geliyordu, arkasındaki canavar ona yaklaşıyordu. Mary adımlarını daha da hızlandırdı. Tepeye varıncaya kadar iki kez daha düştü ve ikincisinde canı çok daha fazla yandı. Bu düşüp kalkmalar ona çok kıymetli saniyeler kaybettirmişti. Ellen'ın tekrar seslenmesini bekledi, fakat beklediği ol-

madı. Mary arkasına bakmaya korkuyordu. Arkasına baktığı takdirde korkunç şeyler göreceğinden emindi.

Daha fazla dayanamadı ve tepeye beş metre kadar kaldığında arkasına baktı. Ellen ondan yaklaşık yirmi metre kadar aşağıdaydı ve o da derin nefesler almak için ağzını koca bir delik gibi açmıştı. Her nefes verişinde ağzından kanlar geliyordu, gömleği kan içindeydi. Mary'nin kendisine baktığını görünce yüzünü buruşturarak pençe haline gelmiş ellerini yakalayacakmış gibi ona doğru uzattı.

Ancak Mary onun koşabileceğini anlamıştı. Gözleri Ellen Carver'ın gözleriydi, ama bu gözlerde insana ait hiçbir şey görünmüyordu.

Mary çukurun üst kenarına vardığında soluk soluğaydı ve ayakta güçlükle durabiliyordu. Yol tepenin üst kenarında yaklaşık otuz metre düz gidiyor, sonra yokuş aşağı iniyordu. Aşağıda, çölün bir kenarında minik ve sarı bir ışığın yanıp söndüğünü gördü. Bu kasabanın ortasındaki trafik lambası olmalıydı.

Mary gözlerini bu ışığa dikti ve onu hedef alarak aşağıya doğru koşmaya başladı.

4

Ralph yorgun bir sesle, "Ne yapıyorsun, David?" diye sordu. David kısa süren bir sessizlik ve büyük olasılıkla bir duadan sonra, Ryder kamyonunun arkasına doğru yürümüştü. Ralph garip bir sezgiyle onun arkasından gitti ve kapıyla oğlunun arasına dikildi. Steve babanın bu hareketini sempatiyle karşılayıp gülümsemişti, ama bir işe yaramayacağını da iyi biliyordu. David gitmek isterse giderdi ve onu kimse durduramazdı.

David babasının yüzüne baktı ve elindeki cüzdanı kaldırıp ona doğru sallayarak, "Bunu ona götüreceğim," dedi.

Ralph suratını astı, kaşlarını çatıp başını iki yana sallandıktan sonra, "Hayır, oğlum," dedi. "Bunu yapamazsın, David. Tanrı aşkına! O adam kasabanın dışına çıkmıştır bile. Onun gibi bir serseri için hiç üzülmem doğrusu."

David'in üzerine yine o garip durgunluk çökmüştü. Yavaşça başını sallayarak sakin bir sesle, "Nerede olduğunu biliyorum, baba," dedi. "Buraya fazla uzakta değil. Onu bulmam isteniyor benden. Bunu engelleyemezsin..."

Steve bir şeyler söylemesi gerektiğine inanıyormuş gibi, "David?" diyerek araya girdi. "Sen zincirin kırıldığını söylememiş miydin?"

"Evet, ama bu cüzdandaki fotoğrafı görmeden önceydi. Ona gitmek zorundayım, hem de şimdi, hemen. Bu son şansımız olabilir."

Ralph, "Anlamıyorum," diye mırıldanırken kapının önünden çekildi. "Peki ama o fotoğrafın anlamı nedir?"

"Şu anda hiç zaman yok, baba. Olsaydı bile bunu nasıl açıklayacağımı bilemezdim doğrusu."

Cynthia, "Biz de seninle geliyor muyuz?" diye sordu. "Ama hayır, bunu isteyeceğini hiç sanmam, değil mi?"

David başını iki yana salladı. "Başarabilirsem geri dönerim. Mümkünse Johnny'yle birlikte tabii."

Ralph, "Ama bu saçmalık, oğlum," dedi. "Oralarda dolaşıp durursan seni canlı canlı yerler."

"Beni, hücreden çıktığımda o çakal bile yiyemedi, baba. Tehlike asıl gitmezsem ve hepimiz burada böylece beklersek var." Bunu söyledikten sonra önce Steve'e, sonra da kamyonun arka kapısına baktı. Steve onun bakışından ne istediğini anlamış ve kapıyı otomatik olarak kaldıran kola asılmıştı. Çöl gecesinin havası birden içeriye doldu ve çocuğun yüzünü yaladı.

David babasına yaklaşıp büyük bir sevgiyle ona sarıldı. Babasının da ona sarılmasıyla birden sarsıldı ve sonra bir adım geri attı. Elleri heyecandan titriyordu.

Ralph, "David!" diye bağırdı, "Oğlum, ne..."

David Çin Çukuru'nu adeta alçak irtifadan uçan bir uçaktan görüyormuş gibi görebiliyordu şimdi. Koca çukur ve çevresi soluk ay ışığında parlıyordu. Kulaklarına gelen rüzgâr uğultusu arasında, "Mi him, en tow! Mi him, en tow! Mi him, en tow!" diye mırıldanan bir ses vardı. İnsan sesine hiç de benzemeyen bir sesti bu.

Kafasındaki karışıklıktan kurtulmak ister gibi başını salladı ve sonra dönüp diğerlerine baktı. Collie Entragian'dan Kurtulanlar Derneği'nden sadece onlar kalmıştı geriye. Steve ile Cynthia yan yana duruyordu ve babası da ona doğru hafifçe eğilmiş bakıyordu.

Ralph oğlunun tuhaf halini görünce, "Yine ne oluyor?" diye sordu. Sesinde korku ve panik vardı. "Ne var, David? Söylesene oğlum?"

David elindeki cüzdanı düşürmüş ve almak için eğilmişti. Onu yerde bırakamazdı tabii. Cüzdanı pantolonunun arka cebine koymayı düşündü, fakat onun Johnny'nin arka cebinden kolayca düştüğünü hatırlayınca, gömleğinin cebine koydu.

Sonra babasına bakıp, "Çukura gitmelisiniz, baba," dedi. "Sen, Steve ve Cynthia Çin Çukuru'na gitmelisiniz hemen, Mary'nin yardıma ihtiyacı var. Anlıyor musunuz beni? *Mary'nin yardıma ihtiyacı var*!"

"Sen neden bah..."

"Oradan kurtulmuş, yokuştan aşağıya, kasabaya doğru koşuyor ve *Tak* da onun peşinde. Hemen gitmelisiniz, acele edin!"

Ralph, son bir gayretle kolunu ona doğru uzatıp tutmak istedi, fakat bunu başaramayacağını biliyordu. David ani bir hareketle babasının elinden sıyrıldı ve kamyondan aşağıya atladı.

Cynthia, "David!" diye bağırdı. "Birbirimizden ayrılmamız sence doğru mu?"

David başını çevirip, "*Evet!*" diye seslendi. Kendisini umutsuz, kafası karışmış ve şaşkın hissediyordu. "Bunun yanlış olduğunu düşünüyorsunuz ama değil. Aslında bana da yanlış bir davranışmış gibi geliyor, ancak yapabileceğimiz başka bir şey yok. Bana inanmalısınız, yapmak zorundayız. Yapılacak tek şey bu!"

Ralph çaresizce, "David, geri dön!" diye bağırdı.

David babasının öfke dolu gözlerine bakıp başını salladı. "Hemen gidin, baba. Üçünüz de hemen gidin oraya. Bunu yapmak zorundasınız. Ona yardım etmelisiniz! Tanrı aşkına Mary'ye yardım edin!"

David Carver bunu söyledikten sonra döndü ve karanlığın içinde gözden kayboldu. Bir eliyle havayı dövüyor, bir elini de göğsüne götürmüş, John Edward Marinville'in New York'taki ünlü Barney's mağazasından aldığı, üç yüz elli dolarlık timsah derisi cüzdanı tutuyordu.

5

Ralph oğlunun arkasından atlamak istemiş, Steve atik davranıp onu omuzlarından yakalarken, Cynthia da belinden tutmuştu.

Ralph onların elinden kurtulmak için çırpınarak, "Bırakın beni!" diye bağırdı. Fakat yeterince güçlü değildi. Steve onu kolayca zapt edebiliyordu. "Bırakın da oğlumun peşinden gideyim!"

Cynthia, "Sakin ol, Ralph," dedi, "Oğlunun ne yaptığını bildiğini sanıyorum ve buna hepimiz inanmalıyız, tamam mı?"

Ralph'in, "Onu da kaybetmek istemiyorum," diyen sesi fısıltıyla çıkmış ve güçlükle duyulmuştu. "Kaybedemem."

Cynthia, "Belki de bunun en iyi yolu onun söylediklerini yapmak," dedi.

Ralph derin bir nefes alarak, "Oğlum o serserinin peşinden gitti," diye mırıldandı. Kendi kendine konuşur gibiydi. "Cüzdanını vermek için o pislik herifin peşinden gitti. Neden böyle yapıyorsun diye sorunca, bunu Tanrı'nın istediğini söyledi bize. Öyle değil mi?"

Cynthia uzanıp Ralph'in omzuna dokundu ve başını sallayıp, "Evet, galiba öyle bir şey söyledi," dedi. Ralph gözlerini açıp onun yüzüne bakınca Cynthia gülümsedi. "Aslında ona inanıyorum ben, Ralph."

Ralph gözlerini Steve'e çevirdi. "Oğlumu burada bırakmazsın, değil mi Steve? Mary'yi aldıktan sonra o yoldan gidip oğlumu buralarda bırakmazsın, değil mi? Bunu yapmayacağını söyle bana, Steve."

Steve başını iki yana salladı.

Ralph ellerini yüzüne götürdü, sonra kendini topladı ve ellerini yüzünden indirip onlara baktı. Yüzünde taş gibi bir ifade vardı. Sanki köprüleri yakmış ve kararlar almış gibi görünüyordu. Steve, Carverlarla tanıştığından beri ilk kez babada oğlunu görür gibiydi.

Ralph, "Pekâlâ, biz dönünceye kadar Tanrı oğlumu koruyacaktır," dedikten sonra kamyondan aşağıya atladı. "Onu Tanrı koruyacaktır, zaten o sersem Marinville'in bunu yapabileceğini hiç sanmıyorum."

– Dördüncü Bölüm –

1

Kurdun kendisine doğru geldiğini gören Johnny'nin aklına ilk olarak çocuğun söyledikleri gelmişti. David başlarına tüm bu belalan saran o yaratığın, onların buradan gitmelerini istediğini söylemişti. Çocuk belki yanılıyordu, ama doğru söylemiş de olabilirdi... Ya da *Tak* eline geçen fırsattan yararlanarak birinden kurtulmak istemişti.

Ne olursa olsun, durumum hiç de iç açıcı değil, diye düşündü.

Terry'nin, o insanı kudurtan sesi yine ortaya çıkmıştı. *Sen bunu hak ettin, Johnny*, diyordu kaltak. Zaten zor duruma düştüğünde hep üzerine gelir, bundan sonsuz zevk aldığını da belli ederdi.

Masanın üzerinden kaptığı çekici hayvana doğru sallayarak, "Defol buradan!" diye haykırdı. Sesi öyle garip çıkmıştı ki, kendisi bile tanımakta güçlük çekti.

Kurt sola sıçrayarak darbeden kurtulmuş, hırlayarak arka ayaklarının üzerine çökmüştü. Ani dönüşü sırasında masaya çarptı ve masanın üzerindeki çay fincanı yere düşüp kırıldı. Radyodan yine cızırtılar yükselmeye başlamıştı.

Johnny kapıya doğru bir adım attı ve hayvanın ne yapacağını görmeyi bekledi. Dışarıya çıkabilse, otoparka kaçıp araçlardan birine sığınabilirdi. Fakat hayvan onun niyetini anlamış ve hemen atılıp yolunu keserek o korkunç parıltılı gözleriyle onu süzmeye başlamıştı.

Johnny hemen geriledi ve elindeki çekici kaldırıp savunma pozisyonuna geçti. Çekicin tırtıllı kauçuktan yapılmış sapını tutan elinin ter içinde kaldığını hissedebiliyordu. Kurt, bir çoban köpeği kadar iriydi. Elindeki küçük çekicin bu kadar iri bir hayvana karşı işe yaramayacağını düşündü.

Dudaklarından, *Bana yardım et, Tanrım*, sözcükleri döküldü... Ama burada hiçbir şey hissedemiyordu, bu sadece insanların güç durumlarda kaldıklarında söyledikleri boş bir sözcükten ibaretti ona göre, Tanrı diye bir şey yoktu; o daha sakalları bile çıkmamış Ohiolu bir köylü

çocuğu değildi ve dua etmenin bir işe yaramayacağını çok iyi biliyordu.

Zaten Tanrı varsa bile, benim için neden gelsin buralara? diye düşündü. *Diğerlerini kamyonda bırakıp kaçan benim gibi biri için neden gelsin?*

Kurt birden başını kaldırdı ve adeta bir köpek gibi havladı. Johnny şaşırmıştı; bu canavar hayvan, bir kaniş ya da cins bir köpek gibi resmen havlamıştı. Ama dişleri korkunç görünüyor ve her havlayışta ağzından salyalar saçılıyordu.

Johnny tekrar çekici sallayarak, "Defol buradan!" diye bağırdı. "Beni rahat bırak sersem hayvan!"

Kurt onun bağırmasından hiç etkilenmemiş görünüyordu, sanki pisleyecekmiş gibi kıçını yere yaklaştırdı. Johnny, *Korkmamış gibi görünüyor, ama korkusundan altına edecek şimdi*, diye düşündü. Fakat çok geçmeden hayvanın tekrar saldırıya geçmek için hazırlandığını anladı.

"Aman Tanrım! Hayır," diye haykırdı ve dönüp kaçmak istedi. Fakat geriye, arka tarafa kaçmak yerine, sanki görünmeyen eller tarafından itilmiş gibi ön tarafa doğru hareket etmişti. İnanmak istemiyordu ama o anda yalnız olmadığını hissetmişti. Korkusu ve kaçıp kurtulma isteği kaybolmuştu sanki. Önündeki masayı bir eliyle yana doğru itip öne doğru bir adım attı ve çekici sağ omzu üzerinden kaldırıp, tam o anda üzerine saldırmak üzere olan kurda doğru fırlattı.

Tırtıllı kauçuk kaplı sapıyla çekicin havada dönerek gideceğini ve hayvanın tam üzerinden geçeceğini sanmıştı, ama yanıldığını hemen anladı. Bu çekiç, öyle havada dönecek ve ağır bir darbe indirecek şekilde yapılmamıştı ki, sadece çivi çakmak için kullanılan küçük bir çekiçti. Bu kadar küçük bir aletten böyle bir etkiyi nasıl bekleyebilirdi ki?

Oysa şaşırtıcı bir şey oldu, çekiç havada uçtu ve kurdun tam iki gözünün arasına isabet etti. Hayvanın alnı bir anda parçalandı ve fışkıran kanlar parlak ve korku verici gözlerini kaplayıverdi. Fakat inanılmaz olay daha bitmemişti. Hayvan darbeyi yer yemez ileri fırlayıp onu geriye doğru devirmiş ve sırtını masaya çarpmasına neden olmuştu. Johnny birkaç saniye boyunca hayvanın ölüm korkusunu hissetti. Kurt son bir gayretle başını kaldırıp baktı. Tüylü bir battaniyeye sarılmış ağır ve gevşek bir şey gibi yere serildi.

Johnny soluk soluğa onun üzerinden atladı, gidip çekici yerden aldı ve doğrulurken birden korkuyla irkildi. Fısıltı halinde bir ses duyar gibi olmuş ve kurdun yerinden kalkıp tekrar kendisine saldırdığını sanmıştı. Olanlara bir türlü inanamıyordu, böyle küçük bir çekiçle koca bir kurttan kurtulabilmiş olması gerçek bir mucize sayılabilirdi.

Ancak inanılmaz olan olmuştu işte ve koca kurt yerde hareketsiz yatıyordu. Birden yine Terry'nin sesi çıktı ortaya. *David Carver'ın Tanrı'sını düşünme zamanı geldi mi?* diye soruyordu kaltak. Terry kafasının içine yerleşmekle yetinmemiş, ayrıca duvara asılı cesetlerden birine de girmişti. Ondan kolayca kurtulamayacaktı galiba.

Johnny başını sallayıp, "Bunda bir gariplik yok," dedi. "Sadece şansım yaver gitti ve tam yerine isabet ettirdim işte. Hani şu lunaparklarda yapılan atışlarda, binde bir olasılıkla isabet ettirip de oyuncak bebek kazanmak gibi bir şey."

Birden sustu ve kendi kendine konuşmaya başladığını fark edince şaşırdı. Ama kendine hâkim olamıyor ve Terry'yle konuşmak istiyordu. "Bana her zaman yanlış yaptığımı söyler dururdun. Bak, işte bu kez doğru olanı yaptım, başardım, görüyorsun değil mi, pis cadı?"

Terry'nin sesi, *Onları terk ettin*, deyince Johnny birden kızdı, ama içinde bir umutsuzluk hissi vardı. *Onları ölüme terk ettin. Daha da kötüsü, Tanrı'dan yardım isteyip onu çağırdığın halde, hâlâ inkâr etmeye kalkıyorsun... Evet, o sana cevap verdiği halde inkâr ediyorsun. Sen nasıl bir adamsın böyle?*

Johnny, sarı saçları saman rengine dönmüş ve laboratuvar gömleğinin önünde bir kurşun deliği olan cesede bakıp, "Ben Tanrı'yla iyi bir çekiç atışı arasındaki farkı ayırt edebilen bir insanım," diye cevap verdi. "Aynı zamanda, fırsatlardan yararlanmasını da bilen biriyim." Terry'nin yine konuşmasını bekledi, fakat bu kez sesini çıkarmamış, susmayı yeğlemişti. Olanları bir kez daha düşündü ve çekici bu kadar büyük bir kuvvetle fırlatmasının nedeninin, daha önce yaptığı spor çalışmaları ve kol güçlendirme hareketleri olduğunu düşündü.

Evet, demek ki kolları hâlâ güçlüydü ve bir çekici böylesine hızlı fırlatabiliyordu. Korku, endişe ve panik duyguları gibi şeyler geçiciydi, işte hepsi kaybolup gitmişti. Artık yapması gereken şey, şu çekiçle ATV'yi maden cevheri vagonuna bağlayan pimi çıkarıp aracı serbest bırakmaktı. Ondan sonra da ATV'yi çalıştırıp bu Tanrı'nın belası yerden hemen uzaklaşacaktı.

Kapı tarafından bir sesin, "Hiç de fena sayılmaz," dediğini duyunca korkuyla sıçradı ve arkasına dönüp baktı.

David kapıda duruyor ve yerde yatan kurda bakıyordu. Bir süre sonra başını kaldırdı ve ciddi bir ifadeyle Johnny'ye baktı.

Johnny, "Şansım varmış," dedi. "Hayvanın tam başına isabet ettirdim."

"Gerçekten de öyle mi sanıyorsun?"

"Baban buralarda dolaştığını biliyor mu, evlat?"

"Evet biliyor."

Johnny, "Eğer buraya beni kalmam için ikna etmeye geldiysen hiç şansın yok evlat," dedikten sonra ATV'nin arka tarafına geçti ve elindeki çekiçle aracı küçük vagona bağlayan pimi çıkarmak istedi. Fakat çekici vururken elini aradaki metal parçaya çarpmış ve canı yanmıştı. Acıyla bağırdı ve elinin kanayan üst kısmını ağzına götürdü. Çekici istediği yere vuramamıştı, peki kurdun kafasına nasıl isabet ettirmişti onu?

Johnny artık düşünmek istemiyordu. Elinin üzerindeki kanı yalayıp tükürdü ve çekici sıkı sıkıya kavrayıp yine işe koyuldu. Bu kez istediği noktaya vurmuş ve bakır pimi yere düşürmüştü. Pim Terry'ye benzeyen kadının ayaklarının dibine kadar gidip durmuştu.

Buna da bir anlam yüklemeyeceğim.

Johnny, "Bana dinden imandan bahsedeceksen boşuna yorulma sakın," dedi. "Ama her şeye rağmen benimle birlikte batıya, Austin'e gelmek istersen..."

Johnny birden sustu ve çocuğun kendisine doğru uzattığı şeye şaşkınlıkla baktı. Ölmüş kurdun vücudu, biraz geride, laboratuvar döşemesinde uzanmış yatıyordu.

"Nedir o?" diye sordu, ama David'in kendine uzattığı şeyin ne olduğunu çok iyi biliyordu. Elindekini açıkça görebiliyordu, gözleri henüz o kadar bozulmamıştı. Birden, ağzının kuruduğunu hissetti. *Neden peşimi bırakmıyorsun?* diye düşündü, ama bu soruyu çocuğa sormadığının farkındaydı. *Neden kokumu izliyorsun? Neden beni rahat bırakmıyorsun?*

David, "Cüzdanını getirdim," derken gözlerini onun yüzüne dikmişti. "Kamyonda cebinden düşmüş, yerde buldum ve getirdim. İçinde kimliğin var, kim olduğunu unutursan diye."

"Çok komiksin."

"Şaka yapmıyordum."

Johnny sert bir sesle, "O halde ne istiyorsun be çocuk?" diye sordu. "Ödül mü bekliyorsun? Pekâlâ, adresini yaz da ver bana. Sana yirmi dolar ya da imzalı bir kitabımı gönderirim, tamam mı? Eğer Albert Beli imzalı bir beyzbol topu istersen, bunu da bulabilirim senin için. İstediğin şeyi söyleyebilirsin, seni memnun etmek için elimden geleni yapacağıma emin olabilirsin, evlat."

David başını çevirip birkaç metre ilerisinde yatan ölü kurda bakıp, "Elinin altındaki bir pime bile vuramayan bir adam için mükemmel bir atış yapmışsın, garip!" diyerek dudaklarını büzdü ve başını yana doğru hafifçe salladı.

"Kapa çeneni bakalım, akıllı çocuk! Şu cüzdanı ya getir ver ya da olduğun yerden fırlat bana. Eğer ikisini de yapmak istemiyorsan sende de kalabilir, bence fazla önemi yok."

David bir an tereddüt etti, sonra, "İçinde bir fotoğraf var," dedi. "Sen ve iki arkadaşın, Viet Kong Gözetleme Yeri isimli bir yerin önünde duruyorsunuz. Yanılmıyorsam bir bar."

Johnny başını sallayarak, "Evet, bir bar orası," dedi. Elindeki sıyrığı ve acıyı unutmuş gibiydi. Bir an düşünerek, "Fotoğraftaki uzun boylu adam David Halberstam," diye devam etti. "Çok ünlü bir yazar ve aynı zamanda da beyzbol hastasıdır. Genellikle tarihi şeyler yazar."

David, "Beni ilgilendiren ortada duran adam," dedi. Johnny o anda içinden bir şeylerin yükselir gibi olduğunu hissetti. David'in neler söyleyeceğini, ne isteyeceğini sanki biliyormuş gibiydi ve itiraza hazırlanıyordu. David, "Şu gri gömlekli, Yankee şapkası takmış olan," diyerek onun gözlerine baktı. "Bana, bizim Viet Kong Gözetleme Yeri'nden Çin Çukuru'nu gösteren adam. O adam sendin."

Johnny, "Sen aklını kaçırmış olmalısın, evlat," diyerek başını salladı. "Zaten ne zamandır saçmalayıp duruyorsun biliyorum ama..."

David elinde tuttuğu cüzdanı ona uzatmaya devam ederken, "Şey doktor *bey... doktor bey...*" şarkısını söylemeye başladı.

Johnny göğsünün ortasına ağır bir darbe yemiş gibi oldu ve elindeki çekici yere düşürdü. Sonra, "Kes şunu," diye fısıldadı.

"*...Beni böyle hasta edenin ne olduğu söyleyebilir misin...*"

Johnny, "Kes şunu diyorum sana!" diye bağırırken, içerideki radyodan yine parazit sesleri geliyordu. İçinde kıpırdayan bir şeyler olduğunu hissedebiliyordu. Bir şeyler kabarıyor ve göğsüne doğru yükselir gibi oluyordu. Bu çocuk neden gelmişti buraya peki? Evet, çünkü o gönderilmişti ve bu David'in hatası değildi. Peki, ama çocuğun müthiş efendisi neden her ikisini de burada istiyor, gitmelerine izin vermiyordu?

David, "Rascals," diye devam etti. "Solist Felix Cavaliere'di. Çok güzel bir şarkı, değil mi? Sen ölürken bu müzik çalıyordu, değil mi, Johnny?"

Şarkıyla beraber, Johnny'nin hafızasında diğer bazı anılar da ortaya çıkmaya başlamıştı. Korkunç savaşta çarpışanlar genç askerlerdi, *can tak* içinde *can tah*'lar: yine Terry'nin kendisine söyledikleri. Savaşı sanki Johnny başlatmış gibi ona, *Senin savaşın bu*! diye bağırmış ve Johnny de onu herkesin içinde tokatlamıştı. Terry'nin burnu kanamaya başlamış ve evlilikleri bir yıl kadar daha devam etmesine karşın, gerçekte orada, La Guardia Havaalanı'nın bekleme salonunda sona ermişti. Sonra Entragian'ın, kendisini Ulusal Kitap Ödülü'nü alan ya da Amerika'nın en ünlü yazarlarından biri değil de, herkes gibi ölümlü bir fani, deri ceketli bir motosikletliyi işerken gördüğünü ve tekmelediğini hatırladı.

Boğuk bir sesle, "Oraya gitmeyeceğim işte," dedi, "Senin için de, Steve Ames ya da baban için de gitmeyeceğim. Mary için de yapmayacağım bunu. Kimse için gidemem oraya, anlıyor musun beni?" Çekici kaldırdı ve söylediklerini doğrulamak istiyormuş gibi vagonun kenarına hızla indirdi. "Beni duyuyor musun, David? Geri dönmeyeceğim! Gitmeyeceğim, gitmeyeceğim işte!"

David çok sakin görünüyordu. Onun söylediklerini duymamış gibi, "Başlangıçta onun sen olabileceğini hiç anlayamadım," diye devam etti. Orası Ölüler Diyarı'ydı, bunu sen söyledin, Johnny. Ama sen yaşıyordun, en azından ben öyle sandım. Yara izini gördüğüm halde öyle sandım." Sustu ve Johnny'nin bileğindeki yara izini gösterdi. "Ne zaman... Ne zaman öldün sen? 1966 mıydı? Yoksa 1968 mi? Ama bu önemli değil şimdi. Bir insan, değişmeyi ya da hissetmeyi bıraktığı zaman zaten ölür. O zamandan sonra kendini öldürmeye kalkma girişimlerin sadece bir oyundu, değil mi?" Sustu ve çocukça bir gülümsemeyle onun yüzüne baktı. "Johnny, Tanrı ölüleri diriltebilir."

Johnny, "Aman Tanrım!" diye fısıldadı."Ben dirilmek istemiyorum." Sesi uzaklardan bir yankı gibi geliyordu.

David, "Ama artık çok geç," dedi. "Bu zaten olmuş."

"Tanrı belanı versin, piç kurusu! Ben Austin'e gidiyorum. Beni duyuyor musun? AUSTİN'e gidiyorum diyorum sana!"

David, "*Tak* senden önce oraya varacaktır," derken, içinde Johnny, David Halberstam ve Duffy Pinette'in Viet Kong isimli barın önünde çekilmiş fotoğrafları bulunan cüzdanı elinde tutuyordu hâlâ. Orası küçük bir bardı, ama Vietnam'ın en güzel müziği de orada yapılırdı. İçeride çok güzel bir müzik kutusu vardı ve çok harika şarkılar çalınırdı. Johnny orada içtiği Kirin birasını ve davul tempoları arasında söylenen Spencer Davis grubunun şarkılarını hatırladı yine. O ülkede her taraf yemyeşil ve güneşin altında ışıl ışıldı ve yağmur yağdığında her yer harika kokardı.

Sen ölürken bu müzik çalıyordu, değil mi, Johnny?

Johnny ısrar ediyordu ve cılız bir sesle, "Austin," diye tekrarladı.

"Şimdi gidersen, *Tak* seni her yerde bekleyecek. Sadece Austin sokaklarında değil, otel odalarında ve gidilecek her yerde bekleyecektir, bunu sakın unutma. Kitaplar hakkında konuşan insanların gittikleri lüks restoranlarda bile seni arayacaktır. Bir kadınla birlikte olduğunda, kadını sen soyacaksın, ama onunla yatan *Tak* olacaktır, inan bana. En kötüsü de uzun zaman bu şekilde yaşamak zorunda kalacaksın. Sen bir *can de lach*, yani yaratılmamışın kalbi olacaksın. *Mi him can ini*. Gözün boş kuyusu."

Johnny, *Hayır, olmayacağım!* diye bağırmak istedi, fakat ağzından hiç ses çıkmadı. Elindeki çekici kaldırıp tekrar vagona vurmak istedi,

fakat çekiç bu kez elinden fırlamıştı. Elinde hiçbir güç kalmamış, dizleri titremeye, bacakları terlemeye başlamıştı. Sanki ortadan ikiye bölünüyordu. Johnny'nin bir tarafı Tanrı'ya inanmıyor ve Tanrı'nın da ona inanmamasını istiyor, bir diğeriyse orada kalmak istiyordu.

Kalbindeki ses, İntihar! İntihar! İntihar! diye haykırıyordu.

Yine ölen askerler, çürüyen cesetleri ve sonra da parlayan kamera ışıkları altında, elinde bir bira şişesiyle, sırılsıklam olmuş bir halde sırıtarak bir yüzme havuzundan çıkışını hatırladı. Terry'nin kanayan burnu, korkudan açılmış gözleri ve United'ın Jacksonville'e gidecek 507 numaralı uçağının anonsu geldi aklına. Onu çöl kenarında işerken yakalayan polis de tekme atıyordu.

Johnny kendi vücudunu terk ediyormuş gibi hissediyordu. Sanki bazı eller onu yakalamış ve havaya kaldırıyormuş gibiydi. Diz çökmüş adamın yanında bir hayalet gibiydi ve bu diz çökmüş adam kollarını ileriye doğru uzatmıştı.

Diz çökmüş adam, "Ver onu bana," dedi. Ağlıyordu. "Cüzdanımı bana ver. Onu istiyorum."

Çocuğun diz çökmüş adamın yanına geldiğini ve aynen onun gibi diz çöktüğünü gördü. Diz çökmüş adam cüzdanını almış, tekrar kaybetmemek ve parmaklarıyla onu hissedebilmek için pantolonunun ön cebine koymuştu.

Diz çökmüş adam ağlayarak, "David, ne demeliyim?" diye sordu. "Nasıl başlamalıyım? Ne söylemem gerekiyor?"

Çocuk, "Kalbindekini söyle," dedi. Hayalet ancak o zaman kayboldu ve adamla birleşti. Birden her taraf aydınlanmış gibi oldu ve Johnny tekrar aynı şarkıyı duydu.

Johnny ellerini görebileceği yere, gözlerinin önüne kadar kaldırarak, "Bana yardım et, Tanrım," diye mırıldandı. "Ah, Tanrım, yardım et bana. Buraya yapmak için geldiğim şeyi yapmama, bir bütün olmama, yaşamama yardım et, Tanrım. Tekrar yaşamam için yardım et lütfen."

2

Muzaffer bir edayla, "Seni yakalayacağım, kaltak!" diye fısıldadı.

Önceleri bunu başaramayacağını sanmıştı. Çukurun tepesine yaklaştıklarında, *os pa*'nın yirmi metre kadar yakınına sokulabilmişti, fakat kaltak yeterli gücü bulup tepeye varmıştı. Mary yokuş aşağıya koşmaya başlamış ve aralarındaki mesafeyi önce altmış, sonra yüz ve daha sonra da yüz elli metreye kadar çıkarmıştı. Çünkü ciğerleri sağlamdı ve rahat-

ça nefes alabiliyordu. Ellen Carver'ın vücuduysa gittikçe zayıflamakta, yavaş yavaş bitip tükenmekteydi. Ellen'ın cinsel organından sürekli kan geliyordu ve bu da onu yaklaşık yirmi dakika sonra öldürecekti... Fakat *Tak* Mary'yi yakalarsa, bunun hiç önemi kalmayacaktı, hemen onun vücuduna geçebilecekti. Ancak tepeye vardığında Ellen'ın akciğerinde bir yırtılma meydana geldi.

Şimdi her nefes alışında, Ellen'ın ağız ve burnundan kanlar fışkırıyordu. Koşmak bir yana, hızlı yürümek için gerekli oksijeni bile alamıyordu artık. Akciğerlerden biri iflas etmişti.

Fakat bir mucize oldu. Mary dik yokuştan aşağıya doğru koşar ve arada sırada arkasına bakarken, birden takılmış ve yüzüstü kapaklanıp on metre kadar yuvarlanmıştı. *Tak*, onun yavaş yavaş kımıldadığını ve ayağa kalkmaya çalıştığını gördü. Mary büyük bir gayretle hafifçe doğrulabilmiş, ancak sonra yine düşmüştü.

Hadi, şimdi! Şimdi! Tak ah wan!

Tak, Ellen'ın vücudunda kalmış olan son enerji kırıntılarından yararlanıp koşar adım ilerlemeye çalışırken, onun gibi düşmemek için çok dikkat ediyordu. Nefes alış verişleri, kalın yağda güçlükle gidip gelen pistonların çalışmasına benziyordu. Ellen'ın algılama sistemi yavaş yavaş zayıflıyor, sona doğru geliyordu. Ama biraz daha çalışabilirdi.

Bu biraz daha idare edecekti.

Yüz kırk metre. Yüz yirmi metre.

Tak, sessiz zafer çığlıkları atarak yerde yatan kadına doğru koşmaya ve aradaki mesafeyi kapatmaya başladı.

3

Mary homurtuya benzer seslerle anlamsız şeyler söyleyen bir şeyin kendisine doğru yaklaştığını duyabiliyordu. Taşların üzerinde koşan ayak sesleri de geldi kulaklarına. Ama tüm bunları, sanki bir rüyadaymış gibi işitiyordu. Zaten bunun bir rüya olması gerekiyordu...

Kalk Mary! Kalkmak zorundasın!

Mary başını kaldırıp arkasına baktı ve kâbus gibi bir şeyin üzerine doğru geldiğini gördü. Canavarın saçları arkaya doğru uçuşuyordu, bir gözü de parçalanmış gibiydi. Her nefes alış verişinde ağzından burnundan kanlar fışkırıyordu. Yüzünde, avını kaybetmek üzere olan ve onu yakalamak için her şeyini feda etmeye hazır bir hayvanın ifadesi vardı.

KALK MARY! KALKMAK ZORUNDASIN!

Kalkamam, berbat durumdayım ve zaten artık çok geç! diye inlerken, bir yandan da dizini altına çekip kalkmaya çalıştı. Vücudunun son gücünü kullanıp büyük bir gayretle dizinin üzerinde doğruldu ve ayağa kalktı. İşte başarmıştı, ayaktaydı artık.

Ellen'ın vücudundaki *Tak* şimdi tüm gücünü ayaklarına vermiş, ayağa kalkmıştı. Fakat koşarken sanki patlıyor ve parçalanıyor gibiydi.

Bir yandan da ağzından burnundan kanlar saçarak, boğuk ve korkunç bir sesle anlaşılmaz şeyler söylüyordu.

Mary kendini toparladı ve *Tak* üzerine doğru eğilirken bir çığlık atarak koşmaya başladı. Gözleri yuvalarından fırlamış, ağzı tamamen açılmıştı, ama hiçbir ses çıkaramıyor, sadece koşuyordu.

Birden, sıcak, anormal derecede sıcak bir elin ense kökünden yakaladığını ve parmakların bluzunu tuttuğunu hissetti. Mary ani bir hareketle öne doğru eğilince dengesini kaybeder gibi oldu, böyle yaparak ensesine yapışan o berbat elden kurtulmuştu.

Arkasından insan sesine benzemeyen bir homurtunun, "Kaltak!" diye bağırdığını duydu ve bu kez o eli saçlarının arasında hissetti.

Saçları kuru olsaydı belki de yakalanacaktı, fakat terden sırılsıklam olmuştu, kayıyordu. Artık ondan kaçmaktan başka bir şey düşünemiyor, çılgınlar gibi yokuş aşağıya koşuyordu.

Bir ara boğuk bir ses duydu ve her türlü tehlikeyi göze alıp omzunun üzerinden geriye baktı. Ellen'a benzeyen o şey yere kapaklanmıştı. Kaçırdığı avını yakalamak ister gibi açıp kapıyordu.

Mary başını çevirdi ve yanıp sönmekte olan sarı trafik lambasına baktı... Ona oldukça yaklaşmıştı. Oralarda başka ışıklar da görebiliyordu şimdi, bundan emindi. Evet, ona doğru gelen araba farları da vardı. Gözlerini ışıklara dikti ve o yöne doğru koşmaya başladı.

Ancak koşarken üzerinden sessizce geçen koca bir şeyi fark edememişti.

4

Her şey bitmişti.

Ona çok yaklaşmış ve tam yakalamak üzereyken kaçırmıştı elinden. Mary'nin saçlarına bile dokunmuş, fakat ele geçirememişti işte.

Aralarındaki mesafe tekrar açılırken, Ellen'ın ayakları birbirine dolandı ve *Tak* yere düşerken Ellen'ın vücudunun içinden gelen parçalanma seslerini duydu. Bir yandan da çırpınıyor, havada bir şeyler bulup yakalamaya ve kendisine destek bulmaya çalışıyordu.

Ellen'ın vücudu üzerinde döndü ve sırtüstü yatarak gökyüzündeki yıldızlara baktı. Acı çekiyor ve hırsından inleyip duruyordu. Onu yakalamak üzereyken, nasıl olmuş da kaçırmıştı elinden, anlayamıyordu.

İşte, tam o sırada, gökyüzünde dolaşıp duran o kara şekli gördü. Yıldızları kapatan bu şey, umutlarını yeniden canlandırmıştı. Onun havada mı, yoksa tam tepede bir yerde mi olduğunu anlayamamıştı. Önce kurdu düşündü, ama kurt ondan oldukça uzaktaydı şimdi. Fakat kısa süreli de olsa, kullanabileceği vücut olarak sadece kurdu düşünmekle hata ettiğini anlıyordu.

İşte, kullanabileceği bir şey daha vardı orada.

Boğazındaki kandan kalınlaşmış sesiyle güçlükle, "*Mi him*," diye mırıldandı. "*Can de lach, mi him, min en tow. Tak!*" Gel bana. *Tak*'a gel.

Gel buraya, yaratılmamışın kalbine gel.

Ellen'ın hissizleşmeye başlayan kollarını uzattı ve altın kartal, güçlü kanatlarını çırparak ona doğru süzüldü. Hipnotize olmuş gibi koca gözlerini *Tak*'ın ölmekte olan yüzüne dikmişti.

5

Johnny maden cevheri vagonunu ATV'den ayırıp iterken, David de ona yardım ediyordu. Cesetlere bakma sakın, David." David, "Merak etme, bakmıyorum," dedi. "Hayatımın sonuna kadar yetecek sayıda ceset gördüm zaten."

Johnny aracın sürücü tarafına doğru giderken, "Bu kadar yeter sanırım," dedi ve aynı anda ayağı bir şeye takılıp sendeledi. Düşmeyeceğinden emindi, ama çocuk yine de onu yakalamıştı. "Dikkat et, babalık."

"Gevezelik ediyorsun, evlat."

Johnny'nin ayağının takıldığı şey, yere düşmüş çekiçti *ve* onu alıp kenara fırlatmak istedi. Fakat sonra vazgeçerek çekici kemerinin arasına sıkıştırdı. Pantolonu zaten yeterince kanlanmış *ve* kirlenmişti, bu pis çekiç onu daha fazla kirletemezdi.

Garajın metal kapısının yan tarafında bir kontrol kutusu vardı ve Johnny elini uzatıp "yukarı" yazan mavi düğmeye basınca, kapı rayları üzerinde kayarak açıldı. İçeriye giren temiz hava onları birden rahatlatmıştı. David derin bir nefes alıp bu temiz gece havasını ciğerlerine doldurdu ve sonra gülümseyerek Johnny'ye baktı. "Güzel kokuyor."

"Evet, hadi atla bakalım bu lüks arabaya. Seninle bir tur atalım."

David başıyla onaylayarak büyükçe bir golf arabasına benzeyen aracın yolcu koltuğuna yerleşti. Kontak anahtarını çevirmesiyle birlikte mo-

tor hemen çalışmıştı. Johnny tüm bunların bir rüya olmasını diliyordu. Yaşadıkları, yeni bir roman için düşündüklerinin bir bölümü olmalıydı. Bir fantezi, hatta müthiş bir korku romanı olabilirdi bu. Üstelik, John Edward Marinville için yeni bir başlangıç da sayılabilirdi. Evet, edebiyat açısından fazla bir ciddiyeti olmayabilirdi, ama yine de işe yarayabilirdi. İnsanların büyük çoğunluğu bu tür romanlardan zevk alır *ve* yayıncılar da böyle şeylere bayılırdı, çünkü bu tür hikâyeler iyi satardı. Kendi kendine, *Hey, toparlan bakalım*, diye söylendi. *Henüz her şey bitmiş sayılmaz, değil mi?*

Aslında bunların hiçbiri gerçek değildi, olamazdı da. O şimdi orta yaşlarını süren bir adamdı ve oğluyla, üzeri açık spor arabasına binmiş bir tur atmaya hazırlanıyordu. Onunla önce dondurmacıdan iki külah dondurma alacaklar ve turlarına devam edeceklerdi.

Dolaşırlarken, çocuğa belki de kendi çocukluğunda duyduğu savaş hikâyelerinden anlatır ya da gençliğinde beyzbol oynadığından filan bahsedebilirdi. Ancak bu yaşta çocukların uzun hikâyelerden pek hoşlanmadıklarını da çok iyi biliyordu. Ama bu çocuk yanında olduğu sürece...

"Johnny? İyi misin?"

Johnny birden irkildi. Gözlerini açıp çevresine bakındığında, aracı sokağın kenarına kadar geri viteste sürdüğünü ve vites kolu hâlâ elindeyken öylece kaldığını fark etti.

"Ha? Evet, evet iyiyim."

"Dalıp gittin, neler düşünüyordun öyle?"

"Şey, çocukları düşündüm... Hey Tanrım! En küçük oğlum Duke'a gittiğinden beri, birlikte olup konuştuğum ilk çocuk sensin. Sen iyi bir çocuksun, David. Tanrı'yla biraz fazla sıkı fıkısın, ama yine de iyi bir çocuk olduğunu söyleyebilirim."

David gülümsedi. "Teşekkürler."

Johnny birkaç metre daha geriledi ve sonra vitesi bire taktı, direksiyonu çevirdi ve aracı döndürdü. ATV'nin biraz yükseğe monte edilmiş farları kasabanın anacaddesini aydınlattığında, gördükleri ilk şey daha önce Bud's Suds'ın tepesinde olup, şimdi yere düşmüş olan üzeri cin şekilli rüzgârgülü oldu. Fakat Steve'in kamyonu yerinde değildi, gitmişti.

Johnny, "Senin dediğini yaptılarsa, şu anda oraya doğru gidiyorlardır herhalde," dedi.

"Mary'yi buldukları zaman bizi bekleyeceklerdir."

"Onu bulabileceklerinden emin misin?"

"Tabii eminim ve Mary'nin de iyi olduğunu biliyorum. Ama neredeyse yakalanıyordu." Başını çevirip Johnny'nin yüzüne baktı ve tekrar

gülümsedi. "Sen de bu korkunç olaylardan da kurtulacaksın zaten. Belki de başına gelenleri yazar, güzel bir kitap çıkarabilirsin ortaya, değil mi?"

Johnny başını salladı. "Zaten genellikle başımdan geçenlerden yararlanırım yazmak için. Olayları biraz süsler, biraz abartır, bir şeyler çıkarabilirsin ortaya. Ama bu kez... Bilemiyorum doğrusu."

American West sinema salonunun önünden geçerlerken, Johnny içeride çökmüş olan balkonun enkazı altında yatan Audrey Wyler'ı hatırladı. Kadın herhalde birçok parçaya ayrılmıştı.

Bir an düşündü ve başını hafifçe çevirip çocuğa baktı. "David, söylesene bana, Audrey'nin anlattıklarının ne kadarı doğruydu sence?"

David de o anda sinemaya bakıyor ve başı arkada kalan binayla birlikte yavaş yavaş yana dönüyordu.

"Çoğu doğruydu," dedi ve başını Johnny'ye çevirdi. Düşünceli ve hatta kederli bir ifade vardı yüzünde. "Kötü bir kadın değildi, biliyor musun? O da diğerleri gibi, ne olduğunu bile anlayamadan onun pençesine düştü işte. Tıpkı aniden meydana gelen bir toprak kayması ya da bir sele kapılmış gibi."

"Tanrı'nın işi yani, öyle mi?"

"Öyle."

"Bizim Tanrımız mı? Senin ve benim Tanrım mı?"

"Bizim Tanrımız."

" Ve Tanrı zalimdir, değil mi?"

"Evet, bu doğru."

"Senin yaşında bir çocuk için çok garip düşüncelerin var, biliyor musun bunu, David?"

O anda belediye binasının önünden geçiyorlardı. David'in kız kardeşi burada öldürülmüş, annesi de buradan alınıp götürülmüştü. Çocuk yüzünü buruşturdu ve elleriyle yüzünü sıvazladı. Bu haliyle tamamen yaşının çocuğu olmuştu ve çok masum görünüyordu.

David, "İstediğimden çok daha fazla, ne yazık ki," dedi. "Tanrı'nın her zaman şikâyet eden Hazreti Eyüp'e ne söylediğini biliyor musun?" diye sordu.

"Herhalde, 'Yetti artık, kes,' demiştir, değil mi?"

"Eh, onun gibi bir şey. Gerçekten kötü bir şey duymak ister misin?"

"Söyle bakalım, meraklandırdın beni."

O sırada kasabanın hemen hemen çıkışına gelmişlerdi ve ileride son evler görünüyordu. Johnny daha hızlı gitmek istiyordu, ama farların ışığı kısa bir mesafeyi aydınlattığından, daha ilerisini göremiyordu ve bu nedenle ancak ikinci viteste yol alabiliyorlardı. Tanrı'nın elinde oldukları gerçeğini kabullenebilirdi, ama Tanrı, aslında kendilerine yardım eden-

lere yardımcı olur, destek verirdi çoğu kez. Yani çalışmayan, gayret etmeyen ve kendisine yardım etmeyen insanlar, Tanrı'dan da yardım göremezlerdi pek. Belki de çekici bunun için atmamıştı, kim bilir?

David, "Benim Brian Ross isminde bir arkadaşım var," dedi. "En iyi arkadaşım odur. Bir ara onunla birlikte bir Partenon bile yapmıştık."

"Yaa, öyle mi?"

"Evet, ya. Brian'ın babası da biraz yardım etti, ama işin çoğunu biz yapmıştık. Onunla cumartesi geceleri geç yatar *ve* korku filmleri izlerdik. Bazıları eski, siyah-beyaz filmler olurdu bunların. En sevdiğimiz canavar Boris Karloff'tu. Frankenstein da iyiydi, ama mumya daha çok hoşumuza giderdi. Sık sık birbirimizin evine gider ve 'Hey, mumya peşimizde, bizi enseleyecek,' diyerek kahkahalar atardık. İyi eğlenirdik yani."

Johnny gülümseyerek başını salladı.

"Evet, günün birinde Brian bir kaza geçirdi. Sarhoşun biri arabasıyla ona çarptı ve komaya soktu. Hem de sabahın sekizinde, biliyor musun? Sabahın o saatinde herif sarhoşmuş, inanabiliyor musun buna?"

Johnny tekrar başını salladı ama bu kez gülümsemeden konuştu. "Tabii inanırım, evlat. İnanırım."

David onun yüzündeki ifadeden bir şey anlamamıştı ama, "Brian çarpmanın etkisiyle başını duvara vurdu ve çok kötü yaralandı. Uzun süre komada kaldı, doktorlar yaşamından umudu kesmişti. Fakat..." diye devam etti.

"Bırak da gerisini ben tahmin edeyim, tamam mı? Arkadaşının iyileşmesi için Tanrı'ya dua ettin ve aradan birkaç gün geçince o hemen iyileşip konuşmaya başladı. Böyle oldu, değil mi?"

"Buna inanıyor musun yani?"

Johnny güldü ve başını salladı. "Aslında inanıyorum, evlat. Burada başıma gelenlerden sonra, artık her şeye inanabilirim."

"Dua etmek için Brian'la benim özel yerimize gittim. Bir ağacın üzerine bir platform yapmış ve adını da, 'Viet Kong Gözetleme Yeri' koymuştuk."

Johnny ciddi bir ifadeyle onun yüzüne baktı. "Doğru mu bu söylediğin, evlat? Uydurmuyorsun bunu, değil mi?"

David başını iki yana sallayarak, "Bu ismi hangimiz bulduk şu anda hatırlamıyorum," diye devam etti. "Ama oraya bu ismi vermiştik işte. Belki de izlediğimiz bir filmden almıştık, bilemiyorum. Tabelası bile vardı ve işte, ben dua etmek için oraya gittim, söylediğim şey de..." Gözlerini kapayarak düşündü. Sonra, "Galiba, 'Tanrım onu iyileştir,' dedim," diye sürdürdü konuşmasını. "Tanrı'ya, arkadaşımı iyileştirirse benim de onun için bir şeyler yapabileceğimi söyledim." Gözlerini açtı ve yine

Johnny'ye baktı. "İşte böyle. Tanrı da onu hemen iyileştirdi..." Bunu söylerken omuzlarını kaldırmış ve ellerini yana doğru açmıştı.

"Ve şimdi sen de onun için bazı şeyler yapmak, ona olan borcunu ödemek istiyorsun, öyle mi? Yani bana söyleyeceğin kötü şey bu mu?"

David, "Hayır, borç ödemek önemli değil," diye cevap verdi. "Ben borcumu ödemekten asla kaçmam. Bir keresinde babamla bir maç için beş dolarına iddiaya girmiştik, ben kaybettim. Borcumu babama ödemek isterken, o benim henüz çocuk olduğumu, takımları iyi tanımadığımı filan söyleyip parayı almak istemedi. Belki haklıydı ama..."

"Büyük olasılıkla haklıydı desen daha doğru olur."

David ona doğru eğilerek sanki Tanrı'nın işitmesinden korkuyormuş gibi sesini alçaltıp, "Ben yine de borcumu ödedim," diye devam etti. "İnsanın borcunu ödememesi ve sözünü tutmaması çok ayıptır, sen de bilirsin bunu, değil mi? İşin berbat olan yanı şu: Tanrı buraya geleceğimi ve benden ne yapmamı isteyeceğini biliyordu. Bunu yapabilmem için, neyi bilmem gerektiğini de biliyordu. Annemle babam pek dindar insanlar değildir ve ne yalan söyleyeyim, Brian'ın kazasına kadar ben de değildim. Yani İncil'i bilirdim, ama bir tek sayfasını bile okumamıştım, anlıyorsun beni, değil mi?"

Tabelaları rüzgârdan kopup yerlere düşmüş birkaç dükkânın önünden geçtiler. Önlerindeki Çin Çukuru soluk yıldızların ışığı altında eski bir mezarlığı andırıyordu.

David sustu ve bir süre konuşmadan önlerindeki yola baktı. Yolun kenarlarında rüzgârın sürükleyip getirdiği kum tepecikleri oluşmuştu. Yolun ortasında da kum yığınları vardı, ama ATV onların üzerinden kolayca geçebiliyordu. Bir süre sonra gözlerini kısıp, "Arkadaşım Peder Martin'in bu konuda bana çok yardımı olmuştur," diye devam etti. "Ama ona da bir şeyler oldu galiba. Her neyse, Brian'ın kazasına kadar, hemen hemen hiçbir şey bilmiyordum. Yani, sadece futbol ve beyzbol takımlarıyla uğraşır, hangisinin şampiyonluk yarışında daha avantajlı olduğunu düşünürdüm, başka konular pek ilgimi çekmezdi."

Sustu ve bir süre düşündükten sonra ciddi bir ifadeyle Johnny'nin yüzüne baktı. Sana bahsettiğim kötü şey, Tanrı'nın beni borçlandıran bir duruma düşürecek olması değil, bunu yapmak için Brian'ı incitecek olmasıdır. Bilmem anlatabildim mi?"

"Yani, Tanrı zalimdir demek istiyorsun, değil mi?"

David başını salladı ve Johnny onun ağlamak üzere olduğunu görüp elini uzatarak başını okşadı. "Evet, Tanrı zalimdir. *Tak*'tan iyidir tabii, ama yine de zulmetmekten kaçınmaz."

"Fakat Tanrı'nın zulmü saflaştırıcı, arındırıcıdır... Yani öyle diyorlar işte. Sen ne dersin?"

David başını salladı. "Şey... Olabilir tabii."

"Ne olursa olsun arkadaşın yaşıyor, değil mi?"

"Evet..."

"Belki onu yaşatmasının seninle bir ilgisi yoktur. Arkadaşın belki de günün birinde insanlığa yardımcı olacak, kanser ya da AIDS'in çaresini bulacaktır, kim bilir? Belki ünlü bir sporcu olur, bilemezsin ki!"

"Haklısın, Johnny. Olabilir tabii."

"David, söyleyebilir misin bana? Yani şu *Tak* denen şey nedir? Bu konuda bir şey biliyor musun? Sence, Manitu falan gibi Kızılderili ruhu olabilir mi acaba, ne dersin?"

"Sanmıyorum. Bana sorarsan, ruh ya da şeytandan ziyade bir hastalık o. Kızılderililer onun burada olduğunu bilmiyorlardı bile. Yani o Kızılderililerden önce de buralardaydı. *Tak* çok eski bir şey, yaratılmamış kalp o... Yani şekli olmayan bir şey işte, açıklaması kolay değil. Onun gerçek yeri, şu dar geçidin diğer tarafındaki kuyunun dibi... Bu yerin dünyada ya da normal bir mekânda olup olmadığından da emin değilim. *Tak*, bizim için tam bir yabancı, bizden öylesine farklı ki, düşünce yeteneğimiz onun nasıl bir şey olduğunu tahmin edemiyor bile, bunun için yetersiz kalıyor yani."

David titremeye başlamıştı, yüzü bembeyaz olmuştu. Belki de yıldızların soluk ışığında öyle görünüyordu, ama Johnny bundan pek hoşlanmamıştı. David'in başını okşadı, "İstersen artık ondan bahsetmeyelim," diyerek gülümsedi. "Ondan söz etmek seni rahatsız ediyor gibi, keselim artık."

David başını salladı ve ileride bir yeri gösterdi. "Bak, Ryden kamyonu orada işte. Görüyor musun, orada duruyor, Mary'yi bulmuş olmalılar. Harika bir şey, değil mi?"

Johnny, "Evet, harika, oradalar," dedi. Kamyonun farları yedi sekiz yüz metre kadar ileride, toprak setin dibini aydınlatıyordu. Oraya kadar hiç konuşmadan, karmakarışık düşünceler içinde gittiler. Johnny düşüncelerini daha çok, kendi kimliği üzerinde yoğunlaştırmıştı. Artık kendini tanıyamıyor, kim olduğunu kesin olarak bilmiyordu. David'e biraz daha sardalye bulup bulamayacağını sormak istiyordu, çünkü karnı çok acıkmıştı. Bir tabak hiç sevmediği soğuk fasulyeye bile hayır demezdi o anda. Bunu şakayla karışık da olsa David'e sormak için ağzını açmak üzereydi ki, birden korkunç bir hava akımına kapılmış gibi oldu, sessiz ve parlak bir darbe yemiş gibiydi. Oturduğu yerde geriye doğru kaydı ve omuzlarını kıstı. Ağzından garip bir haykırış çıkmıştı. Dudakları öylesine

gerilmişti ki, yüzü birkaç saniye boyunca adeta bir palyaçonun yüzüne benzedi. ATV yolun sol tarafına doğru savruldu.

David hemen atılıp direksiyonu tutmuş ve aracı düzelterek yolun dışına çıkıp çölün kumlarına saplanmasına engel olmuştu.

Çocuk arabayla uğraşırken Johnny kapadığı gözlerini açtı ve aniden frene basınca David öne doğru fırladı. ATV birden durmuştu ve şimdi Ryder kamyonunun stop lambalarından elli altmış metre mesafedeydiler. Orada, kamyonun arkasında durmuş, onlara bakan kızıl gölgeli insanları görüyorlardı.

David, "Kahretsin!" diye söylendi. "Bir an için..."

Johnny bir süre, sanki onu hayatında ilk kez görüyormuş gibi şaşkın gözlerle David'e baktı. Sonra görüşü açılmış gibi sarsıla sarsıla gülmeye başladı.

Kendini toparlayarak, "Ah Tanrım!" dedi. Sesi, şok olmuş insanlar gibi titriyordu. "Teşekkürler, David."

"Tanrı'nın bombası mıydı bu?"

"Ne?"

"Sanki gözlerindeki perdeler birden açılmış ve yeniden görmeye başlamışsın gibi. Peder Martin buna Tanrı'nın bombası derdi. Sana da böyle bir şey oldu sanırım, değil mi?"

Johnny çocuğun yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu, yüzündeki ifadeyi görmesini istemiyor gibiydi. Başını kaldırıp kamyona baktı.

Johnny'nin görebildiği kadarıyla, Steve kamyonu yolun genişliğinden yararlanıp tam olarak döndürememişti ve kamyon hâlâ güneye, toprak duvara dönük şekilde duruyordu. Tabii ya, Steve Ames akıllı bir Teksaslıydı ve her şeyin henüz bitmediğini anlamıştı.

Haklıydı da, ama David de haklı görünüyordu –Çin Çukuru'na varmak için yukarıya gitmeleri gerekiyordu– fakat çocuğun o kadar doğru olmayan bazı başka fikirleri de vardı.

Birden Terry'nin, *Gözlerini aç Johnny*, diyen sesini duydu. *Gözlerini iyice aç ki, ona dikkatle bakabilesin. Bunu nasıl yapabileceğini biliyorsun, değil mi?*

Biliyordu tabii. O anda, çok çok eski zamanlarda bir edebiyat hocasının söylediklerini hatırlamıştı. Adam yalan söylemenin kurgu, kurgunun da sanat olduğunu ve bu nedenle sanatın yalan olduğunu söylemişti.

Şimdi bayanlar, baylar, *çekilin ve şu kuşku duymayan genç ermiş üzerinde bir sanat uygulaması yapmama izin verin.*

David'e döndü ve onun merakla kendisine baktığını görünce, hafifçe gülümsedi. "Tanrı bombası diye bir şey yoktur, David. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama gerçek bu."

"O zaman ne oldu sana?"

"Bilemiyorum, hafif bir nöbet geçirdim galiba. Birden her şey karardı ve hiçbir şey göremez oldum işte. Gençliğimde de üç dört ayda bir böyle nöbetler geçirirdim. Doktorlar bazı ilaçlar verdi ve onları bir süre kullandıktan sonra bu illetten kurtuldum. Sonra kırk, yok, daha doğrusu otuz beş yaşında filan içkiye başladığımda bu nöbetler yine gelmeye başladı. İşte seyahatim sırasında bu tür nöbetlerden korktuğum için kiraladım bu kamyonu. Biraz önce gelen nöbet, yaklaşık... Ah, sanırım on bir aydan beri gelen ilk nöbetti. Ama bu kez nedeni alkol ya da uyuşturucu değildi, sanırım sadece yorgunluktan oldu."

Boşta çalışan aracı tekrar vitese taktı ve hafifçe gazladı. Bu kez etrafına bakmıyordu ve gözlerini ileriye dikmişti. Çünkü başını çevirdiği takdirde David'in yüzüne bakacak ve onun söylediklerini yutup yutmadığını anlamaya çalışacaktı ki çocuk bundan kuşkulanabilirdi. Tüm bunlar delilik gibi görünüyordu, ama Johnny öyle olmadığının bilincindeydi. Bu çocuk her şeyi anlıyor ve kuşkulanmaya başlıyordu.

En iyisi onun yüzüne hiç bakmamak ve gözlerini bir süre ondan uzak tutmaktı.

Bir ara dayanamadı ve göz ucuyla baktığında, David'in kuşkulu bir ifadeyle onu süzdüğünü gördü. "Söylediklerin doğru, değil mi Johnny? Yalan söylemiyorsun ya?"

Johnny gülümsedi ve onun yüzüne bakmadan, "Hayır, David," diye cevap verdi. "Sana yalan söylemiyorum, inan bana."

David başka soru sormadı, ama gözlerini de ondan ayırmıyordu. Johnny çocuğun gözlerini üzerinde hissediyor, onlardan kaçamayacağını çok iyi biliyordu.

– Beşinci Bölüm –

1

Tak çukurun tepesinde, kuzey tarafında yere kondu ve pençelerini yere düşmüş bir ağaç dalının çürümüş kabuğuna geçirdi. Şimdi kartal gözleriyle aşağıdaki araçları rahatça görebiliyordu. ATV'de, direksiyon arkasında oturan yazarı ve yanındaki çocuğu da görmüştü.

Sersem duacı çocuk oradaydı işte.

Her şeye rağmen ikisi de oraya gelebilmişti.

Çocuğu buradan uzaklaştırmak, onu getireni bulmadan önce korkutup kaçırmak için her şeyi yapmıştı, ama başaramamıştı. Çocuk, *Benim Tanrım güçlüdür*, demişti ve bu da gerçekti işte.

Çocuğun Tanrısı'nın gerçekten güçlü olup olmadığını göreceklerdi birazdan.

ATV şimdi durmuştu ve yazarla çocuk konuşuyorlardı. Çocuğun *dama*'sı, elinde bir tüfekle onlara doğru yürümeye başlamış, fakat aracın yeniden hareket etmesiyle durmuştu. İşte birkaç saniye sonra, tüm gayretlerine, çabalarına karşın yine hepsi bir araya gelebilmişti. Onları birbirinden ayıramamıştı bir türlü ve bu onu kızdırıyordu.

Oysa henüz her şeyi kaybetmiş sayılmazdı. Kullandığı, içine girdiği kartalın vücudu ancak bir ya da iki saat dayanabilecekti, ama şu anda kendisini oldukça güçlü hissediyordu. Birden kanatlarını çırptı ve *dama*, *damane*'sini kucaklarken havalandı. Artık insan dilini unutmaya başlıyordu, çünkü kartalın *can toi* beyni bu dili aklında tutamıyordu ve bu nedenle basit fakat güçlü, yaratılmamışların eski dilini kullanmaya başlamıştı. Artık insanların diline ihtiyacı yoktu.

Bir süre Çin Çukuru denen karanlık çukurun üzerinde dolaştı ve sonra maden ocağının kuyu ağzına doğru süzülmeye başladı. Maden kuyusunun tam kenarına inmişti. Buranın otuz metre kadar derinliğinde, o soluk, pembemsi kırmızı ışık parlıyordu. *Tak* bir süre ışığa baktı ve onun kuşun beynini etkilemesini bekledi. Sonra tünelin içine doğru sıçradı. İçeride, sol tarafta bir oyuk, bir yuva görülüyordu.

Kartal bu oyuğa girdi ve kanatlarını vücuduna yapıştırıp sessizce beklemeye başladı.

Orada öylece, onları ve özellikle de o sersem duacı çocuğu bekliyordu. Güçlü pençelerinden biriyle çocuğun boğazını parçalarken, diğeriyle de gözlerini oyacaktı. Öbürleri ne olduğunun farkına varamadan David ölmüş olacaktı. Çocuk nasıl öldüğünü bile anlamayacaktı.

2

Steve patronunun motosikletini yolun geri kalan kısmında kamyonda taşıma olasılığını düşünerek, motosikletin üzerine örtmek için eski bir battaniyeyi kamyonun arkasına koymuştu. Johnny ve David ATV'yle gelirlerken, Mary bu eski battaniyeyi bir şal gibi omuzlarına atmıştı. Kamyonun arka kapağı yukarıya kaldırılıp açılmıştı ve Mary ayaklarını uzatmış, omuzlarında battaniyeyle oturuyordu.

Battaniyenin ucunu omuzlarından kaymaması için bir eliyle tutmuştu ve diğer elinde de bir Coca-Cola şişesi vardı. Şişeyi arada sırada dudaklarına götürüyor ve hayatında sanki ilk kez bu kadar lezzetli bir şey içiyormuş gibi büyük bir zevkle yudumluyordu. Saçları terden sırılsıklam olmuş, başına yapışmıştı. Gözleri korkuyla açılmıştı ve televizyonlarda görülen kazazedeleri andırıyordu. Sanki bir deprem ya da yangın enkazından kurtarılmışa benziyordu ve sırtındaki battaniyeye rağmen titriyordu. Mary, Ralph'in bir elinde Ruger 44 silahı tutarak, diğeriyle oğluna sarılışını ve onu kucağına alıp sonra tekrar bırakışını yaşlı gözlerle izliyordu. Birden korkusunu unutmuş ve duygulanmıştı.

Mary kamyonun arkasında oturduğu yerden kalkıp, aşağıya atladı. Bacak kasları hâlâ koşmanın etkisiyle ağrıyordu. *Yaşamak için koştum*, diye düşündü. *Bu duyguyu ne konuşarak ne de bir şiirle anlatabilirim. Bu, bir yemek, bir madalya, hatta bir treni yakalamak için yapılan bir koşu değildi, yaşam koşusuydu, ölmemek için koştum.*

Cynthia onun düşüncelerini okumuş gibi bir elini Mary'nin koluna koydu ve, "İyi misin?" diye sordu. Mary başını salladı. "İyi olacağım, merak etme. Bana beş yıl ver, bak göreceksin nasıl iyi olacağım."

Steve de onların yanına gelip, "Ortalarda yok," dedi. Mary, Ellen'ı kastettiğini tahmin etti. Sonra David ve Johnny'nin yanına giderek, "İyi misin, David?" diye sordu.

"Evet, evet, iyiyim. Johnny de çok iyi."

Steve, gezi sırasında korumakla yükümlü olduğu adama döndü ve onun ifadesiz suratına baktı. "Öyle mi? İyi misin, Johnny?"

Johnny Marinville başıyla onayladı. "Evet, galiba iyiyim." Sonra David'e dönerek, "Sen söyle!" diye devam etti. "Senin kafan benimkinden çok daha iyi çalışıyor!"

David onun bu sözüne gülümseyip başını salladı. "Bir ara garip bir şeyler oldu ona. Ama artık iyi sanırım. Şimdi aradığınız kişi annemse... Yani, annemin vücudunu kullanan şeyse, merak etmeyin, öldü o."

"Emin misin?"

David parmağıyla yukarıyı gösterdi. "Tepeye giden yolda onun cesedini bulabilirsiniz." Durdu ve bir an tereddüt ettikten sonra, "Ona bakmak istemiyorum," diye devam etti. "Yani cesedi oradan kaldırdığınız zaman demek istiyorum. Sen de bakmamalısın, baba."

Mary ağrıyan kalçalarını ovarak onlara yaklaştı. "Ellen'ın vücudu bitmişti," dedi. "Beni yakalayamadı. Tekrar çukuruna sıkışıp kalmıştır, öyle değil mi?"

"Evet, ama..."

Mary, David'in sesindeki kuşku ifadesinden hoşlanmamıştı. Bu çocuk hâlâ her şeyin bittiğinden emin değilmiş gibi görünüyordu.

Steve, "Vücudunu kullanabileceği başka biri var mıydı yani?" diye sordu. "Buralarda başka kim var ki? Tepeye gizlenmiş, yalnız yaşayan biri olabilir mi acaba?"

David, bu soruya kesin cevap verdi. "Hayır."

Bir süre sessiz durdular. Sonra Mary, "David?" dedi. Çocuk başını çevirip Mary'ye baktı.

"Oraya girmiş olsa bile işimiz bitmiyor, değil mi? Herhalde o deliği kapamamız ve oraya hapsetmemiz gerekiyor, öyle mi?"

David başıyla onaylayarak, "Önce *an tak*," diye cevap verdi, "Sonra da maden kuyusu, evet. Daha önce olduğu gibi onu kapatmalıyız." David babasına baktı.

Ralph bir kolunu onun omzuna atıp, "Pekâlâ, oğlum," dedi. "Sen öyle diyorsan."

Steve, "Tamam," dedi. "Şu şeyin işini hemen bitirelim öyleyse."

Cynthia güldü. "Bakersfield'e gitmek için acelem yok nasıl olsa."

David, Mary'ye baktı.

Mary, "Tabii," diyerek başını salladı. "Oradan kurtulma yolunu bana Tanrı gösterdi, biliyor musunuz? Sonra Peter'ı da düşünmem gerekiyor. O şey kocamı öldürdü ve Peter'ın hatırı için bir şeyler yapmalıyım."

David bu kez gözlerini Johnny'ye çevirdi.

Johnny bir an düşündü ve sonra, "İki sorum var," dedi, "Önce, bu iş bittiği zaman ne olacak? Yani burada ne olacak demek istiyorum. Desperation Maden Şirketi yeniden gelip çalışmaya başlarsa, o çukuru

tekrar açacaklardır. O zaman ne olacak? Yani bizim yaptığımızın hiçbir anlamı kalmayacak ki."

David gülümsedi. Sanki daha güç sorular bekliyormuş da, bu soruya kolayca cevap verecekmiş gibi rahatlamış görünüyordu. "Bu bizim sorunumuz değil, Tanrı'nın sorunu. Bizim sorunumuz *an tak*'ı ve oradan dışarıya açılan tüneli kapamak. Ondan sonra buradan gider ve bir daha da arkamıza bakmayız. Diğer sorun neydi?"

"Bu iş bitip de buradan kurtulduktan sonra seninle biraz gezip konuşabilir miyiz, David? Sana dondurma alıp lisedeyken duyduğum savaş hikâyelerini anlatabilir miyim acaba?"

"Tabii, ama bir şartım var. Hikâyelerden sıkılmaya başladığım zaman hemen keseceksin, tamam mı?" Johnny dudaklarını büzüp, "Sıkıcı hikâyeler yoktur, anladın mı?" diyerek gülümsedi.

David, Mary'yle birlikte kamyonun arka tarafına doğru yürürken, bir kolunu onun beline sarmış ve sanki annesiyle birlikte yürüyormuş gibi başını da onun koluna dayamıştı. Mary içinin sızladığını hissetti, çocuk istediği sürece ona annelik yapabilirdi. Steve ile Cynthia kamyonun sürücü kabinine giderlerken, Ralph ile Johnny Marinville de, Mary ve David'in karşısına, kapalı kasanın döşemesine oturdu.

Kamyon yokuşun yarısında durduğunda, David, Mary'nin beline sardığı elini sıktı ve kadın kolunu uzatıp onun omzuna attı. Ellen'ın vücudunun tükendiği yere gelmişlerdi. Bunu David gibi Mary de anlamıştı. Çocuk burnundan hafif hafif nefes alıp veriyordu. Mary ona sarılıp David'in başını göğsüne bastırdı. David ağlamaya başlamıştı ve Mary gömleğinin ıslandığını hissediyordu. Tam karşılarında, Ralph dizlerini karnına çekerek oturmuş ve elleriyle yüzünü kapamıştı.

Mary, "Tamam, David, tamam ağlayabilirsin," diye mırıldandı ve çocuğun başını okşamaya başladı.

Kamyonun sürücü kapısı açılıp kapandı ve birden Cynthia'nın korkulu sesi duyuldu: "Tanrım! Şunun haline bak!" Steve hafif bir sesle, "Yavaş olsana sersem," dedi. "Seni duyacaklar."

"Ah, özür dilerim, Steve. Birden şaşırdım işte."

"Hadi, gel yardım et bana."

Ralph ellerini yüzünden çekti, gömleğinin koluyla gözlerini sildi ve ayağa kalkıp Mary'yle David'in yanına gelerek bir kolunu oğlunun omzuna koydu. David hiç bakmamış, sadece babasının elini yakalayıp sıkmıştı. Mary onun kızarmış gözlerine baktı ve daha fazla dayanamayıp ağlamaya başladı.

Dışarıdan, Ellen'ın vücudunu yolun kenarına taşıyan Steve ile Cynthia'nın ayak sesleri duyuluyordu. Bir ara sessizlik oldu ve arkasın-

dan, genç kızdan çıktığı belli olan bir inilti işitildi. Daha sonra onların kamyona döndüklerini anladılar. Mary, birden Steve'in kamyonun arkasına gelip David'le babasına bir yalan söylemesinden korktu. Onlara Ellen'ın uykudaymış gibi göründüğünü, hiç bozulmamış olduğunu söyleyebilirdi bu sersem adam. Ona, *Sakın buraya gelip de öyle salakça bir şey yapmaya kalkma,* diye haber göndermek isterdi. *Böyle yalanlarla onları daha çok üzersin. Onlar da Desperation'da neler olduğunu, insanların nasıl öldüklerini gördü. Sakın yalan söyleme onlara.*

Ayak sesleri birden durmuştu. Cynthia'nın anlamadıkları bir şeyler söylediğini, Steve'in de ona cevap verdiğini duydular. Fakat Mary'nin korktuğu şey olmamıştı; ikisi de kamyona bindi, motor çalıştı ve tekrar yola koyuldular. David bir süre daha Mary'nin göğsünde yattı ve sonra başını kaldırıp, "Teşekkürler," diye fısıldadı.

Kamyonun arka kapısı hâlâ açık duruyordu ve içeriye giren loş ışıkta David onun da ağladığını fark etmişti. Mary çocuğun kendisine baktığını görünce şefkatle gülümsedi ve eğilip yanağını öptü. "Yanındayım David, bana ihtiyacın olduğu sürece yanında olacağım, merak etme yavrum. Seni yalnız bırakmam."

Mary bunu söyledikten sonra ellerini dizlerinin üstünde kenetledi ve başını çevirip kamyonun arkasından kalkan toz bulutuna baktı.

Arkalarında, onlardan gittikçe uzaklaşan trafik lambasının sarı ışığını toz bulutu arasından güçlükle de olsa görebiliyordu. Ama o ışıkla beraber şimdiye kadar yaşadığı hayat da restoranları, alışveriş merkezleri, spor salonları ve bazı öğleden sonraları kocasıyla sevişmeleriyle birlikte ondan uzaklaşıyordu.

Birden Johnny'nin soran gözlerle bakıp, "David?" dediğini duydular. "*Tak*'ın, tüm olanlardan önce Ripton'ı nasıl aldığını biliyor musun?"

David cevap vermedi ve başını iki yana salladı.

Johnny böyle bir yanıt alacağını biliyormuş gibi sırtını kamyonun kasasına dayayıp öylece kaldı. Mary başlangıçta ukala, kendini beğenmiş ve herkese tepeden bakar gibi konuşan bu adamdan pek hoşlanmamıştı, ama şimdi ona yakınlık duymaya başlamıştı. Bunun nedeni David'le birlikte geri dönmesi olabilir miydi acaba? Fakat hayır, onu ilk gördüğü anda beğendiğini biliyordu, ama bunu kendine bile itiraf etmekten çekinmiş olmalıydı. Johnny dediğini yaptırmaya alışkın bir adam olmasına rağmen, nerede durulacağını iyi biliyordu. İnadı tutmadığı zaman belki iyi bir arkadaş bile olabilirdi.

30-06'lık silah Johnny'nin yanında, döşemede duruyordu. Başını kaldırmadan elini uzattı ve silahı alıp dizlerinin üzerine koydu. Sonra düşünceli bir halde, "Yarınki konuşmamı yapamayacağım galiba," dedi.

"XXI. yüzyılda Amerikan yazarları konulu bir konferans vermem gerekiyordu. Ama yine de..."

Mary, "Boş ver," diyerek başını salladı. "Biz de cahil insanlar değiliz herhalde. Bize de bir şeyler anlatabilirsin." Johnny birden irkildi. "Özür dilerim."

Mary onunla eğlenir gibiydi. Özrünü de günlük notlarına eklemeyi unutma sakın, olur mu?" Johnny onun ne demek istediğini anlamamış gibi başını kaldırıp baktı ve sonra gülmeye başladı. Mary'nin de gülmeye başladığını gören David ve Ralph de onlara katılmıştı. Mary şimdi katıla katıla gülüyor, vücudundaki yaralar acımasına karşın durmuyordu.

Steve onların kahkahalarını duymuş, yumruğuyla sürücü koltuğunun arka duvarına vurmuştu. Boğuk sesinden, eğleniyor mu, yoksa paniğe mi kapılıyor belli olmuyordu. "Hey, siz arkadakiler, neler oluyor orada?"

Johnny Marinville, gür sesiyle, "Kes sesini Teksaslı!" diye seslendi. "Burada edebiyattan bahsediyoruz."

Mary, bir elini boğazına götürmüş, diğerini karnı üzerine koymuş, sarsıla sarsıla gülüyordu. Kamyon tepeye varıp yokuş aşağıya inmeye başlayıncaya kadar da durmadı. Sonra hepsi birden sustu ve ciddi gözlerle birbirlerini süzdüler.

David babasının yüzüne bakıp, "Onu hissediyor musun, baba?" diye sordu.

"Bir şeyler hissediyorum."

Mary birdenbire titremeye başlamıştı. Acaba gülerken de böyle titriyor muydu? Bunu söyleyemiyordu. Hepsi de bir şeyler hissediyorlardı, ama ne olduğunu anlamıyorlardı.

Mary nereden geldiğini anlamadığı bir sesin, *Onu kafandan çıkarıp at, Mary*, dediğini duydu. Çıkarıp at ve kapıyı kapat. David, Mary'ye bakıp, "Mary?" diye mırıldandı.

Mary korkulu gözlerle onun yüzüne baktı. "Fazla uzun sürmeyecek, merak etme."

"Çok iyi."

Beş dakika kadar sonra kamyon durdu, öndeki kapılar açıldı ve Steve ile Cynthia arkaya geldi. Steve, "Hadi bakalım, herkes aşağıya," dedi. "Son durak."

Mary yüzünü buruşturup gözlerini kırpıştırarak kamyondan indi. Her yanı ağrıyordu ama bacaklarındaki acı çok daha fazlaydı. Kamyonda hareketsiz otursaydı, belki de bir daha kalkıp yürüyemeyecekti. Kendisini o kadar yorgun hissediyordu.

"Johnny, şu senin Aspirinlerden daha var mı?"

Mary, Johnny'nin uzattığı Aspirin şişesinden üç tane hap aldı ve kola şişesinden birkaç yudum içerek yuttu. Sonra ağır adımlarla kamyonun ön tarafına doğru yürüdü.

Şimdi, Çin Çukuru denen koca çukurun içindeydiler. Mary'nin buraya ikinci gelişiydi, ama diğerleri ilk kez geliyorlardı. Şirketin yönetim binası biraz ilerideydi. Mary içeride olanları ve başına gelenleri düşününce bir an için ürpermekten kendini alamadı. Hemen toparlandı ve polis arabasına baktı, arabanın kaputu ve sürücü kapısı hâlâ açık duruyordu ve fırlatıp attığı hava filtresi muhafazası da sol ön tekerleğin hemen yanındaydı.

Johnny'ye baktı ve, "Kolunu belime sarsana," dedi.

Johnny kolunu uzatıp elini onun omzuna attı ve hafifçe kendine doğru çektikten sonra yüzüne baktı. "Şimdi beni şu arabaya doğru götür."

"Neden?"

"Yapmak istediğim bir şey var."

David, "Mary, işe ne kadar erken başlarsak o kadar çabuk bitiririz," dedi. Bunu söylerken soran gözlerle kadına bakıyordu. "Merak etme, birkaç saniyelik bir işim var. Hemen biter. Hadi bakalım Yazar Bey, yardım et bana."

Johnny elini onun istediği gibi beline sardı ve diğer elinde silahıyla arabaya doğru yürüdü. Kadının titrediğini hissediyordu. Mary altdudağını ısırıyor ve bu arabanın arkasında kasabaya getirilişini hatırlıyordu. Arabanın arka koltuğunda, tel örgünün arkasında Peter'la birlikte ölümü beklemişlerdi. Orada ne kapı, ne de pencere kolu vardı. Buradan görebildikleri de sadece Entragian'ın güneşten yanmış ensesi ve alet panelindeki ayı figürü olmuştu.

Mary arabanın yanına vardıklarında sürücü tarafına uzandı ve paneldeki ayı biblosunu koparıp aldı. Şimdi biblonun boş boş bakan *can toi* gözleri, sanki bu saçmalıkların ne olduğunu, yapılanın neyi değiştireceğini anlamak ister gibi Mary'ye bakıyordu.

Mary figüre bakıp, "Evet, sen şimdi görürsün neler olacağını," diye homurdandı. Sonra onu yere fırlattı ve üzerine çıkıp tepinmeye başladı. Taştan yapılmış ayı figürünün, spor ayakkabılarının lastik tabanları altında çatırtıyla kırıldığını hissedebiliyordu.

Mary için o an, şimdiye kadar başına gelenlerden sonra onu en fazla tatmin eden andı.

Johnny, "Sakın bana bunun yeni bir Doğu terapisi olduğunu söyleme," dedi. "Böyle bir şeye inanacağımı da sanma, ama yine de..."

Mary yumuşak bir sesle, "Kapa çeneni," dedi. "Artık beni bırakabilirsin, çek üstümden kolunu."

Johnny elini onun belinde gezdirerek, "Bunu yapmak zorunda mıyım?" diye sordu. "Tam da topografyanı anlamak üzereydim."

"Ne yazık ki ben bir harita değilim."

Johnny daha fazla ısrar etmeyip elini çekti ve birlikte diğerlerinin yanına gittiler.

Steve, "David, söylediğin yer burası mı?" diye sorarken, eliyle ağır makine ve araçları, soba borusu gibi görünen binayı gösteriyordu. Binanın yaklaşık yirmi metre ilerisinde, yokuşun üzerinde o meşum delik görünüyordu. Mary daha önce yaşam kavgası verdiği için pek dikkat etmemişti, ama şimdi oraya bakarken kendisini hiç de iyi hissetmediğini anladı. Dizleri titremeye başlamıştı. Şu ayıdan kurtuldum ya! diye düşündü. *En azından arabanın arkasında oturanlara öyle bakamayacak artık. Onun işini bitirdim işte.*

David, "Evet, orası," diye cevap verdi. "İşte, Çin Kuyusu."

Ralph, *can tah* içinde *can tak*," diye mırıldandı.

"Evet, öyle."

Steve, "Peki ama nasıl yapacağız bu işi?" diye sordu."Orayı havaya uçurmamız mı gerekiyor yani?"

David büro binasının yanındaki beton kulübeyi gösterip, "Her şeyden önce oraya girmemiz gerekiyor," dedi.

Patlayıcıların muhafaza edildiği beton binaya doğru yürüdüler. Ralph kapıdaki asma kilidi yokladı ve sonra silahıyla kilide nişan aldı. "Şimdi hepiniz biraz geriye çekilin bakalım. Filmlerde bu işler kolayca yapılıyor, ama gerçek yaşamda nasıl oluyor göreceğiz."

Johnny, "Bir dakika, bir dakika, biraz bekle," diye bağırdı ve dönüp Ryder kamyonuna doğru koştu. Onun, önce kamyonun arkasındaki karton kutuları karıştırdığını ve sonra da, "Ah! Tamam işte, buradasın çirkin şey," diye söylendiğini duydular.

Onların yanına geldiğinde, tamamen kapanıp yüzü örten bir vizörü de olan motosiklet kaskını aldığını gördüler. Ralph'in yanına gelip kaskı ona uzattı ve, "Al şunu kafana geçir," dedi. "Bu koca şeyi pek kullanamıyorum ben. Taktığım zaman kapana kısılmış bir fare gibi hissediyorum kendimi, klostrofobim tutuyor."

Ralph kaskı alıp başına geçirdi. Bu haliyle geleceğin kaynakçılarına benzemişti. Tekrar kapı kilidine dönerken, Johnny ve diğerleri de geri çekilmişti. Mary'nin elleri David'in omuzlarındaydı.

Ralph kaskın içinde boğuk çıkan sesiyle, "Arkanızı dönseniz daha iyi olacak galiba," dedi.

Mary, son on iki saat içinde annesiyle küçük kız kardeşini kaybetmiş olan David'in babasının başına da bir şeyler gelmemesi için itiraz

edeceğini sanıyordu, ama çocuk hiç sesini çıkarmamıştı. David'in yüzü karanlıkta sapsarı görünüyordu, ancak fazla heyecanlı olduğu da söylenemezdi, yerinden bile kımıldamamıştı. Mary ellerinin altındaki omuzların dik ve kararlı durduğunu hissedebiliyordu.

Çocuk belki de o güçlü duygularıyla her şeyin yolunda gittiğini sezmişti ve bu nedenle sakindi. Belki de yapabilecek başka bir şey olmadığını düşünüyordu ve artık her şeye razıydı.

Uzun bir sessizlik, Mary'ye asırlar kadar uzun gelen bir sessizlik oldu ve arkasından tüfeğin gürültüsü duyuldu. Fakat Mary'nin beklentisine karşın, tüfek sesi hiç yankılanmamış ve çukurun duvarları tarafından emilip kaybolmuştu. Tüfek sesinin hemen ardından çığlığa benzer bir kuş sesi duyuldu ve sonra tekrar sessizlik oldu. Mary, *Tak*'ın daha önce yaptığı gibi, neden tüm hayvanları onların üzerine göndermediğini merak ediyordu. Acaba altı kişinin bir arada bulunmasının bir önemi var mıydı? Eğer bu doğruysa ve bir önemi varsa, bunun nedeni hiç kuşkusuz David'di. David, bazen tek bir oyuncunun koca bir takımı yönlendirmesi gibi onları yönlendirebiliyordu.

Silah sesinden sonra hepsi dönüp, kilidi incelemek üzere kapıya doğru eğilmiş olan Ralph'e baktı. Kilidin ortası, tüfeğin mermisiyle delinmişti ama hâlâ açılmamıştı.

Ralph, "Bir el daha ateş edeceğim," dedi ve onlara tekrar arkalarını dönmeleri için işaret etti.

Tüfek yine patlamış ve bu kez o çığlığa benzer kuş sesi duyulmamıştı. Mary hiçbir kanat sesi duymamıştı, kuş büyük olasılıkla silah sesinden ürküp kaçmıştı. Zaten silah sesi arasında kanat sesini duyması da biraz güçtü tabii.

Bu kez kilit tamamen parçalanmıştı. Ralph kaskını çıkarırken sırıtıyordu.

David, Mary'nin ellerinden kurtuldu ve babasına koşup, "Harika bir iş becerdin, baba, bravo!" diye bağırdı. Steve, kapıyı açtı ve başını uzatıp içeriye baktı.

"Kahretsin! Burası zifiri karanlık."

Cynthia, "İçeride bir elektrik düğmesi olmalı," dedi. "Baksanıza, hiç pencere yok."

Steve elini duvarda gezdirip elektrik düğmesi ararken, Mary, "Dikkatli ol," diyerek onu uyardı. İçeride örümcek filan olabilir, her yere yayılmışlar."

Steve birden, "Tamam, işte buldum," dedi ve elektrik düğmesini açtı. Fakat ışık yanmamıştı.

Cynthia, "Kimde el feneri var?" diye sordu, "Benimkini o berbat sinemada unuttum."

Kimseden ses çıkmamıştı. Mary, binada bulup daha sonra beline taktığı el fenerini düşündü, fakat o da yerinde değildi. Fenerle beraber beline taktığı küçük balta da yok olmuştu. Her ikisini de çukurdan çıkarken düşürmüştü herhalde.

Johnny, "Kahretsin!" diye homurdandı. "Nasıl izcileriz biz böyle? Hiçbir şeyimize sahip çıkamıyoruz."

Steve bir an düşünüp, "Tamam, merak etmeyin," dedi. "Kamyonda, haritaların altında bir fener olacaktı."

Johnny, "Hadi hemen git getir," dedi. Fakat Steve birkaç saniye kımıldamadı ve olduğu yerde kaldı. Yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle Johnny'ye bakıp duruyordu.

Johnny onun bu bakışından rahatsız olmuş gibiydi. "Ne var? Bir şey mi oldu? Neden öyle bakıp duruyorsun bana?" Steve başını iki yana salladı. "Yoo, bir şey yok, patron."

"O halde, hadi git getir şu feneri."

3

Steve Ames o anda kontrolün David'den Johnny'ye geçtiğini anlamıştı. Herkese emretmekten zevk alan patronu dizginleri yine eline almıştı. İşte, *O halde hadi git getir şu feneri*, diyerek emrini vermişti. Bu onun, motosikletle Connecticut'tan yola çıktıkları günden beri verdiği ilk gerçek emirdi. Johnny, artık patron dememesini söyleyinceye kadar ona "patron" diye hitap etmişti, çünkü işi ona veren Johnny'ydi. İş de hiç zor değildi, kamyonun direksiyonunda oturacak ve onun talimatlarına göre söylenen yerlere giderken, arada sırada ucuz purosunu da tüttürebilecekti. Aslında Johnny'nin her şeyi bilen tavrına ve emir vermekten hoşlanmasına rağmen, onu gerçek bir patron olarak görmemişti şimdiye kadar. Ama işte yeniden onun patronluğunu kabul ediyordu. Zaten Johnny de onun patron demesine itiraz etmemişti.

Başka bir şey söylemeden kamyona gidip sürücü koltuğunun arkasındaki haritaları karıştırırken, kendi kendine, "Bir şeyler değişti galiba, ama ne acaba?" diye mırıldandı. Başını salladı. "Gerçekten bilmiyorum."

İçinde altı tane pil bulunan büyük el feneri, içinde birkaç işaret fişeği bulunan karton kutu ve ilkyardım çantasıyla birlikte kırışmış haritaların altında duruyordu. Feneri çıkarıp yaktı, çalıştığını görünce tekrar söndürdü ve diğerlerinin yanına döndü.

Cynthia heyecanlı bir sesle, "Örümceklere dikkat et," diyerek onu tekrar uyardı. "Örümcekler, akrepler ve yılanlar, Kahretsin! Bu hayvanlardan öyle nefret ediyorum ki!"

Steve fenerini yakıp patlayıcı deposuna girdi ve önce döşemeyi, sonra da sırasıyla duvarları ve tavanı gözden geçirdikten sonra, "Burada örümcek yok," diye seslendi. "Yılan da yok, akrep de, tamam mı?"

Johnny, "David, sen şurada, kapının dışında dur," dedi. "Hepimizin birden içeriye girmesine gerek yok. Eğer bir şey görür ya da duyarsan hemen..."

David, "Hemen bağırırım," diyerek onun sözünü tamamladı. "Merak etme."

Steve fenerin ışığını, döşemenin tam ortasında, bir direk üzerine çakılmış olarak duran bir tabelaya tuttu. Tabelada büyük harflerle şunlar yazılıydı:

DİKKAT! DİKKAT! DİKKAT!
PATLAYICI MADDELER VE ATEŞLEYİCİLER AYRI TUTULMALIDIR
BU BİR FEDERAL KURALDIR
PATLAYICILARIN DİKKATSİZCE KULLANILMASI YASAKTIR!

Arka duvarın önündeki cüruf yığınına bir sürü sivri sopa sokulmuştu. Bunların uçlarında tel ve kalın halatlar görülüyordu.

Steve, *Herhalde bunlar patlatma kabloları*, diye düşündü. Sağ ve sol duvarlara dayanmış iki büyük tahta sandık görülüyordu. Üzerinde, "Dinamit ve patlatma kapsülleri," ve "Dikkatle kullanılmalı" yazan sandığın kapağı yukarıya kaldırılmış, açık duruyordu. Diğer sandığın üzerindeyse, sarı zemin üzerine siyah harflerle, "Patlayıcı Madde" yazılmıştı ve bu sandık kapalıydı.

Johnny kapağında bir asma kilit bulunan kapalı sandığı göstererek, "İşte, bunda ANFO var," dedi. "Yani amonyum nitrat ve *fuel oil*'in baş harflerinden oluşan bir sözcük bu."

Mary, "Bunu nereden öğrendin sen?" diye sordu.

Johnny dalgın bir ifadeyle, "Bir yerlerden öğrendim işte," diye söylendi. "Bir yerlerden öğrendim."

Ralph gülümseyerek, "Eğer bu sandığın kapağındaki kilidi de uçuracağımı sanıyorsanız yanılıyorsunuz," dedi. "Bu kilidi kurşunla parçalayacak kadar deli değilim. Bunu silah kullanmadan nasıl açabileceğimizi bilen var mı acaba, söyler misiniz bana?"

Johnny yine o dalgın ifadesiyle başını iki yana salladı. "Şu anda sana yardımcı olamayacağım dostum, özür dilerim." Steve yavaşça dinamit sandığına yaklaştı ve içine baktı. "Bu sandık boş, burada dinamit filan yok."

Yalan söylemiyordu, sandıkta dinamit filan yoktu, ama içi tamamen boş sayılmazdı. Sandığın içine, üzerinde kot pantolon ile bir tişört bulunan bir ceset tıkılmıştı. Adam kafasına sıkılan bir kurşunla öldürülmüştü. Saçları bir zamanlar sarı olmalıydı ve donuk gözlerle Steve'e bakıyordu.

Steve cesetten gelen kokuyu almamak için nefesini tutarak sandığın içine eğildi ve elini uzatıp adamın belindeki anahtar destesini almaya çalıştı.

Cynthia ne olduğunu merak etmiş, "Ne var orada?" diye sorarken onun yanına doğru gelmişti.

Tam o sırada, cesedin açık ağzından çıkan bir böcek, çenesine doğru yürümeye başlamıştı. Steve cesedin altından gelen hışırtıları duymuştu. Cesedin altında daha bir sürü böcek olmalıydı. Ama bu sesi ve hışırtıyı çıkaranlar çıngıraklı yılanlar da olabilirdi.

Cynthia'nın kendisine doğru geldiğini görünce, "Bir şey yok, olduğun yerde kal," dedi. Sonra biraz gayretle kemere geçirilmiş anahtar destesini çıkarmayı başardı. Anahtarları alıp diğerlerinin yanına dönerken, Johnny kapının üç adım kadar içerisinde durmuş, elindeki motosiklet kaskına bakıyordu. Birden, "Tanrım!" diye söylendi, "zavallı Urine. Onu çok iyi tanırım."

"Johnny, iyi misin sen?"

Johnny kaskı koltuğunun altına sıkıştırıp, gülümseyerek Steve'e bakıp, "İyiyim," diye mırıldandı. Fakat gözleri hortlak görmüş gibi açılmıştı ve yüzünde anlamsız bir ifade vardı.

Steve anahtar destesini Ralph'e uzattı. "Bak bakalım, bu anahtarlardan biri o sandığı açar belki."

Ralph'in denemesi uzun sürmemiş, üçüncü anahtar, üzerinde PATLAYICI MADDE yazılı sandığın kilidini açmıştı. Beşi birden aynı anda eğilip sandığın içine baktılar. Sandıkta üç bölme vardı ve kenarlardaki bölmeler boştu. Ortadaki bölmedeyse, tülbent gibi bir bezden yapılmış uzun torbalar vardı. Torbaların arasında, herhalde birinden ya da birkaçından dökülmüş sucuğa benzer yuvarlak cisimler vardı. Torbalann ağızlan iple bağlanmıştı. Steve birini aldı, yaklaşık olarak beş kilo kadar geliyordu. Torbanın bir kenarında, siyah harflerle, ANFO yazılıydı. Bu sözcüğün altında da, DİKKAT: YANICI VE PATLAYICI MADDE yazısı vardı.

Steve derin bir nefes aldı ve diğerlerine baktı. "Pekâlâ, dostlarım, işte patlayıcımız hazır, ama bunu patlatmak için ateşleyici gerek bize. Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz bakalım?"

Johnny önce Steve'e, sonra da diğerlerine bakarak, "Arkadaşlar," dedi, "Acaba sizler biraz dışarıya çıkıp David'in yanına gidebilir misiniz? Steve'le yalnız konuşmak istiyorum."

Cynthia, "Neden?" diye sordu.

Johnny oldukça nazik bir tonla, "Özür dilerim ama bunu gerekli görüyorum," diye cevap verdi. "Onunla bitirilmemiş bir iş konusunda konuşmak istiyorum. Kısacası, bu bir özür dileme konusu. Herkesin yanında yapamayacağım için, yalnız kalmak istiyorum, anlıyorsunuz, değil mi?"

Mary dudaklarını büzüp başını iki yana salladı. "Tamam da şimdi sırası mı bunun?"

Steve bakınca, Johnny'nin patron bakışlarını üzerinde hissetti ve, "Tamam, arkadaşlar," dedi. "İşimiz çabuk bitecektir, merak etmeyin."

Johnny, "Tamam," diyerek gülümsedi. "Ama buradan boş elle çıkmayın. Şu sandıktan birer torba patlayıcı alın da öyle gidin bari."

Ralph başını iki yana sallayarak, "Alalım almasına da, bunları ateşleyecek fitil bulamazsak ne yapacağız?" diye sordu. "Ateşleyici ya da patlatıcı tapa olmadan bunlar bir işe yaramaz ki."

Cynthia, onların davranış ve konuşmalarından pek bir şey anlamıyordu ve endişelenmeye başlamıştı. "Burada neler olduğunu biriniz söyler misiniz bana?"

Johnny, "Bir şey yok," diyerek gülümsedi. "Gerçekten bir şey yok, bana inanmalısın."

Cynthia, "Hıh! Yokmuş!" diyerek öfkeyle başını salladı, ama diğerlerinin peşinden giderken, eline bir torba ANFO almayı da ihmal etmedi.

David, diğerlerinin çıktığını görünce, Johnny daha konuşmaya başlamadan içeri daldı. Suratında kurumuş sabun köpüğünün izleri hâlâ görülüyordu ve gözkapaklan kızarmıştı. Steve, bir zamanlar çıktığı bir kızın aynı renk rimel kullandığını hatırladı. Hatta ona gülmüştü.

Çocuk Steve'e baktı, fakat, "Her şey yolunda mı?" diye sorarken gözlerini Johnny'ye çevirmişti.

"Evet. Steve, David'e de bir torba ANFO ver."

David, Steve'in uzattığı patlayıcı torbasını aldı ve bir süre hiç konuşmadan durdu. Bir şeyler düşünüyor gibiydi. Birden başını kaldırıp Johnny'ye baktı ve, "Ceplerini boşalt," dedi. "Hepsini."

Steve şaşırmıştı. Ağzını açıp, "Neler..." diye başladı.

Fakat Johnny garip bir gülümsemeyle ona bakıp, "Hişşt!" diyerek konuşmasını engellemişti. Yüzünde acı bir şey ısırmış insanın ifadesi vardı. "Sus, Steve. David ne yaptığını bilir."

Ellerini pantolon ceplerine sokup o pahalı cüzdanını, anahtarlarını çıkarıp Steve'e uzattı, sonra belindeki çekici de verdi. Ardından David'in

gömlek cebini görmesi için öne doğru eğildi. Pantolonunun fermuarını açıp indirdi ve donuyla kaldı. Bunu yaparken plaj kumları üstünde dolaşıp genç kızlara bakan zengin ihtiyarlar gibi David'e bakıyordu. Rolex saatlerinden ve kullandıkları pahalı güneş gözlüklerinden onların zengin olduklarını hemen anlardınız.

Johnny pantolonu aşağıda, kollarını hafifçe havaya kaldırıp kendi etrafında döndü ve David'in vücudunun her yanını görmesine izin verdi. Sonra pantolonunu tekrar yukarıya çekti ve fermuarını kapadı. "Tamam mı, David? Tatmin oldun mu, evlat?"

David hafifçe başını salladı. Yüzünde endişeye benzer bir ifade vardı. "Pekâlâ, hadi bakalım, ne konuşacaksanız konuşun ama biraz çabuk olun."

Bunu söyler söylemez Johnny ile Steve'i baş başa bırakmış ve dışarıya çıkıp diğerlerinin yanına gitmişti.

Johnny patlayıcı deposunun arka tarafına doğru, kapıdan mümkün olduğunca uzağa yürüdü, Steve de onu izledi. Artık cesedin kokusunu daha çok alıyorlardı ve Steve buradan bir an önce çıkmak için acele ediyordu.

"Audrey gibi, senin üzerinde de şu *can tah*'lardan olup olmadığını kontrol etti, değil mi?"

Johnny başını sallayıp güldü. "Çok akıllı bir çocuk o."

Steve, "Evet, öyle," diyerek ayaklarının ucuna baktı ve sonra başını kaldırıp gözlerini patronunun yüzüne çevirdi. "Bak, benden özür dilemen için hiçbir neden yok. Evet, beni azarlamış olabilirsin, ama önemli olan senin geri gelmen. Neden bunları bir yana bırakıp da..."

Johnny, "Özür dilemem gerekiyor," diyerek Steve'e verdiği eşyalarını alıp ceplerine yerleştirdi. Sonra çekici alıp yine eski yerine, pantolon kemerine soktu ve, "İnsanın yaşamı boyunca ne berbat işlere bulaştığını anlamak kolay değil," dedi. "Ben aslında senin için pek üzülmüyorum, Steve. Hele şu anda. Onun için sözümü kesme ve beni iyi dinle, tamam mı?"

"Tamam."

"İşimizi çabuk bitirmek zorundayız. David bir şeyler yapacağımdan kuşkulanıyor, üzerimi aramasının nedeni de bu. Dinle şimdi, öyle bir an gelecek ki, David'i tutmak zorunda kalacaksın. Bunu yaparken çok dikkatli olman gerekecek, çünkü onun büyük bir güçle direneceğini biliyorum ve onu çok sıkı tutmanı istiyorum."

"Peki, ama neden?"

"Senin şu garip saçlı kız arkadaşın sana yardımcı olur mu acaba?"

"Olur sanıyorum, fakat..."

"Steve bana güvenmek zorundasın."

"Neden güvenecekmişim sana?"

"Çünkü buraya gelirken bir an için Tanrı'nın sesini duyar gibi oldum, bunu rahatça söyleyebilirim. Ama buna inanmak güç tabii. Yalnız, David'in söylediği bir şey var ki, duruma daha çok uyuyor. Çocuk garip bir etkinin altında kalıp sarsıldığımda bana, 'Tanrı'nın bombasını mı yedin?' diye sordu. Ona hayır dedim, ama yalan söyledim. Acaba Tanrı beni bunun için mi seçti dersin? Çok yalan söylediğim için mi beni seçti? Bu oldukça garip, ama aynı zamanda korkunç, anlıyor musun?"

Steve şaşkın gözlerle ona bakıyordu. "Peki, ama bu durumda ne olacak? Bu konuda neler biliyorsun?"

Johnny ellerini iki yana açıp, "Çok şey bildiğim söylenemez," diye cevap verdi ve sonra bir eline silahı, diğerine de kaskı aldı. Bir süre hiç sesini çıkarmadan, sanki kıyaslıyormuş gibi gözlerini kaskla silah arasında dolaştırıp durdu.

Steve düşünceli görünüyordu. Kararlı bakışlarla Johnny'ye bakıp, "Ne yazık ki istediğini yapamayacağım," dedi. "Söylediğin şeyi yapacak kadar güvenmiyorum sana."

Johnny, "Bunu yapmak zorundasın," derken, elindeki silahı Steve'e uzattı. "Bana sadece sen yardım edebilirsin, dostum."

"Fakat..."

Johnny ona iyice yaklaştı. O anda, bir süre sonra Connecticut'tan yola çıkmaya hazırlanan, pahalı deri giysileri ve Harley Davidson motosikletiyle, *Life*, *People* ve *Daily News*'un foto muhabirlerine sırıtarak poz veren o mağrur adama hiç mi hiç benzemiyordu.

Johnny'deki değişiklik, sadece birkaç yara bere ve kırık bir burun değildi. Daha genç, daha güçlü görünüyordu. Yüzündeki o kibirli, kendini beğenmiş ifade kaybolmuş, yerine daha yumuşak ve kolayca anlaşılamayan bir ifade gelmişti. Bu adamda büyük değişikliklerin meydana geldiğini anlamamak için, onu hiç tanımamak, daha önce hiç görmemiş olmak gerekiyordu.

Johnny, "David korkunç bir fikre kapılmış," diye devam etti. "Yani, ben öyle anladım. David Tanrı'nın *Tak*'ı eski deliğine tıkmak için kendisinin ölüme atılmasını istediğini sanıyor, anlıyorsun beni, değil mi? Yani, David'e göre, Tanrı ondan son bir fedakârlık istiyor işte. Oysa yanlış düşünüyor..." Johnny'nin sesi boğuklaştı ve titremeye başladı, adeta ağlayacak gibiydi. "Bu iş onun sandığı kadar kolay olmayacak."

Steve şaşkına dönmüştü. "Sen neler..."

Johnny birden atılıp onun kolunu yakaladı. Güçlü parmaklarıyla öylesine sıkıyordu ki, Steve'in canı yanmıştı. "Kapa çeneni ve beni dinle, Steve. Dediğimi yapmak zorundasın. Zamanı gelince onu yakala ve sakın bırakma. Sana güveniyorum, tamam mı? Hadi, şimdi gel bakalım."

Bunları söyledikten sonra sandığın içine eğilip, ANFO torbalarından birini, ağzını bağlayan ipten tutup çıkardı ve Steve'e attı. Bir torba da kendisi aldı.

Steve, "Peki ama, patlatma tapası olmadan bunları nasıl patlatabileceğimizi biliyor musun?" diye sordu. "Bildiğini sanıyorsun, değil mi? Nasıl olacak bu iş? Yoksa Tanrı bir ateş gönderip onları patlatacak mı?"

Johnny garip bir gülümsemeyle ona bakıp başını salladı. "David de öyle sanıyor, dostum. O sardalye ve kraker olayından sonra buna şaşmamak lazım. Ama yine de böyle bir şey olacağını sanmıyorum. Hadi, yürü bakalım, zaman ilerliyor."

Ellerinde ANFO torbalarıyla yürüdüler ve dışarıya çıkıp diğerlerine katıldılar.

4

Johnny yokuşun dibinde, Çin Kuyusu isimli madenin yirmi metre kadar aşağısında onları durdurdu ve ellerindeki torbaları ikişer ikişer, ağızlarındaki iplerle birbirine bağlamalarını söyledi. Sonra bağlanan bir çift torbayı, göğsüne gelecek şekilde boynuna astı. Steve diğer iki torbayı, aynen onun yaptığı gibi boynuna asarken, Johnny, David'in de son iki torbayı babasından alıp boynuna asmasına itiraz etmedi. Ralph endişeli bir ifadeyle Johnny'ye bakmıştı. Johnny, David'in kuyu ağzına doğru yürüdüğünü görünce başını iki yana salladı. David parmağını dudaklarına götürüp babasına susmasını işaret etti. *Sesini çıkarma, baba*, demek istiyordu. Ralph onu anlamış ve bir şey söylememişti.

Johnny hazırlıkların tamamlandığını görünce, "Herkes hazır mı?" diye sordu. Mary, "Ne yapacaksınız?" diye sorarken korktuğunu belli ediyordu. "Yani planınız nedir?" David, "Tanrı'nın söylediğini yapacağız," diye cevap verdi. "Plan bu işte. Hadi bakalım."

Çocuk yokuşun kenarından, düşmemek için gayret ederek önden yürüyordu. Burada yola benzer bir şey yoktu ve arazi düz değildi. Johnny yukarıya doğru adım atarken, toprağın ayaklarının altından kaydığını hissetti. Bir süre sonra kalp atışları hızlandı ve burnu daha çok acımaya başladı. Son zamanlarda iyi bir insan olmuştu ve o anda kendisini iyi hissediyordu.

David önde, babası da onun arkasındaydı. Steve ile Cynthia, Ralph'in arkasından yürüyor, Johnny ve Mary Jackson da onları izliyorlardı.

Mary, Johnny'ye bakarak, "Neden hâlâ şu kaskı taşıyorsun?" diye sordu.

Johnny sesini çıkarmadan sırıttı. Bu kadın her nedense ona Terry'yi hatırlatıyordu. Terry de ona böyle ilgisiz sorular sorar, canını sıkardı. Kaskı havaya kaldırarak, "Çanlar kimin için çalıyor diye sorma sakın," dedi. "Çanlar senin için çalıyor, güzelim."

Mary başını sallayıp güldü. "Delisin sen."

Yokuş yukarı neredeyse kırk metre çıkmışlardı, Johnny bu yolu kat edeceğine başta inanmamıştı. David kuyunun ağzına vardığında, Johnny'nin kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atıyordu. Bacakları da titremeye başlamıştı, güçlükle ayakta durabiliyordu.

Biraz gayret ihtiyar, diye düşündü, *Oyunun sonuna geldin.*

Birden hızlandı, David'in o gelmeden kuyuya dalmasından korkuyordu. Çılgın çocuk bunu da yapabilirdi. Steve, patronunun neler olup bittiğini bildiğini sanıyordu, ama Johnny çok az şey biliyordu. Sadece diğerlerinden az daha ilerideydi.

Ama David onları bekledi ve bir süre sonra hepsi birden kuyunun ağzında toplandı. Aşağıdan küf kokusuna benzer, rutubetli bir koku geliyordu. Yanmış kömür kokusuna da benziyordu bu. Johnny aynı anda kuyunun içinden, tünellerdeki rüzgârın sesine benzer bir uğultunun yükseldiğini de duymuştu.

David mahcup bir ifadeyle, "Şimdi dua etmemiz gerekiyor," dedi ve ellerini yana ve ileriye doğru uzattı.

Ralph uzanıp oğlunun elini tutmuştu. Steve silahını bıraktı ve çocuğun diğer elini tuttu. Mary Ralph'in elini, Cynthia da Steve'inkini yakaladı. Johnny iki kadının arasına girip elindeki kaskı yere bıraktı ve çemberi tamamladı.

Şimdi Çin Çukuru'nun karanlığında, toprağın rutubetli ve kömür kokusuna benzer kokusunu alıp, aşağıdan gelen uğultuyu dinleyerek onları buraya getiren David Carver'a bakıyorlardı.

David yüzünü onlara çevirip, "Kimin babası?" diye sordu.

Johnny, eskiden beri dindarmış gibi hemen atıldı ve, "*Bizim babamız*," dedi. "Cennetteki babamız. Senin ulu..." Şimdi diğerleri de duaya katılmıştı. Peder kızı Cynthia herkesten önce başlamış, Mary de onu izlemişti.

"*...Bize, cennette olduğu gibi yeryüzünde de yardım edersin. Bize günlük ekmeğimizi ver ve bize kötülük yapanları affettiğimiz gibi, sen de günahlarımızı affet, Tanrım. Bizi kötülüklerden koru, Amin.*"

Duanın sona ermesiyle birlikte David gözlerini Johnny'ye çevirmişti. Johnny içini çekti. "En iyisini yapmama yardım et," diye devam etti. "Tanrım eğer oradaysan, ki orada olduğuna inanıyorum, tekrar gücümü

kaybettirme bana ve en iyisini yapmama yardım et, Tanrım. Bu isteğimi kabul et, çünkü gücümü kaybettiğim çok olmuştur. Pekâlâ, David, sen de ilave bir şeyler söylemek istiyor musun?"

David omuzlarını silkip başını iki yana salladı. "Ben söyleyeceğimi söyledim." Elini tutan diğer elleri bıraktı ve çemberi bozdu. Johnny derin bir nefes alıp başını salladı. "Pekâlâ, o halde işe başlayabiliriz, değil mi?"

Mary şaşkın görünüyordu. "Ne işi, bana da söylesenize? Ne yapacağız, ben hiçbir şey anlamadım."

David, "Benim içeriye girmem gerekiyor," dedi. "Tek başıma."

Johnny ciddi bir ifadeyle onun yüzüne baktı ve başını iki yana sallayarak, "Hayır, evlat," dedi. "Şimdi sakın bana bunu Tanrı istiyor diye masal okumaya kalkma, çünkü şu anda Tanrı'nın bir şey söylemediğini çok iyi biliyorum. Sana söylenen, kenarda hazır beklemendir, yanılıyor muyum, söyle bakalım?"

David ne diyeceğini bilemiyormuş gibi ona baktı ve dudaklarını ıslattı. Bu adam onu engelleyecek gibi görünüyordu.

Johnny elini kaldırıp kuyunun karanlığına doğru uzattı, "Ama istersen önden girebilirsin," dedi. "Fakat yalnız olmaz. Tamam mı?"

"Ama babam..."

"Baban hemen arkanda olacak. Düşersen seni tutabilir."

David, "Hayır," dedi. Birden büyük bir korkuya kapılmış gibiydi. "Bunu istemiyorum. Babamın oraya girmesini asla istemiyorum, anlaşıldı mı? Kuyuda çökme olabilir ve... "

"David! Senin neyi isteyip istemediğin beni ilgilendirmez."

Cynthia birden atıldı ve Johnny'nin koluna yapışıp sıkarak, "Onu rahat bıraksana sen!" diye bağırdı. "Tanrı aşkına! O çocuk senin sefil hayatını kurtardı! Neden onunla uğraşıp duruyorsun sanki!"

"Ben onunla uğraşmıyorum. O şu anda kendi kendine eziyet ediyor. Beni dinler ve kimin patron olduğunu..."

Johnny sustu ve David'e baktı. Çocuk gözlerini kısmış, anlaşılmaz bir şeyler mırıldanmıştı, ama Johnny onun ne söylediğini biliyordu.

Bunu anlamak için onu duymasına gerek yoktu.

Johnny, "Evet, öyle işte," diye devam etti, "O zalimdir ve sen bunu zaten biliyordun, değil mi David? Tanrı'yı kontrol edecek kadar güçlü de değilsin. Hiçbirimizde yok bu güç. Onun için biraz rahatla."

David sesini çıkarmadı ve başını önüne eğdi. Ama bu kez dua etmek için eğmemişti başını ve yüzünde sanki bir teslimiyet ifadesi vardı. Çocuk neler olabileceğini anlamıştı ve ısrar edemiyordu. İşin en zor kısmına gelmişlerdi ve ne yapacağını bilemiyordu. Önce kız kardeşi, arkadan da annesi ölmüştü ve şimdi de...

Johnny kimseden ses çıkmadığını görünce, "Pekâlâ," dedi, "önce David, arkasından da babası girecek kuyuya. Steve, sen Ralph'i izleyeceksin ve ben de senin arkanda olacağım. Özür dilerim, ama hanımlar sona kalacak."

Cynthia, "Eğer içeriye gireceksek, ben Steve'le beraber gitmek istiyorum," dedi. Johnny sanki böyle bir şey bekliyormuş gibi, hiç itiraz etmeden, "Pekâlâ, öyle olsun bakalım diyerek sırıttı. "Ben seninle yer değişebilirim."

Mary kızmış görünüyordu. "Baksana bana!" dedi. "Seni kim şef yaptı?"

Johnny sanki üzerine atlayacakmış gibi birden ona doğru dönünce, Mary korkarak bir adım geriledi. "Bak küçük hanım, benim canımı sıkma, olur mu? Eğer patron olmak istiyorsan benim için hava hoş, tamam mı? Bunu ben istemedim, David de istemedi. Ee, ne diyorsun bakalım? Büyük şefin başlığını başına geçirelim mi?"

Mary başını iki yana sallarken, Steve, "Kızma patron," dedi.

Johnny, "Kızmıyorum," diye söylendi, ama sinirlendiği belli oluyordu. Başını kaldırdı ve el ele tutuşup bekleyen David'le babasına baktı. Onların durumları hiç de rahat görünmüyordu. Johnny bunu yaptığına, çocuğu önden gönderdiğine bir türlü inanamıyordu.

Cynthia düşünceli bir tavırla, "Şu torbaları benim taşımamı ister misin, Johnny," diye sordu. "Çok yorgun görünüyorsun, hâlâ güçlükle soluyorsun baksana. Ne dersin?"

Johnny başını iki yana doğru salladı. "Hayır, biraz sonra gücümü toplamış olurum. Zaten hedef de uzakta değil. Öyle değil mi, David?"

David, hafif, titrek bir sesle, "Evet, değil," diye cevap verdi. Şimdi babasının elini sadece tutmuyor, onu şefkatle okşuyordu. Gözlerini çevirdi ve umutsuz, adeta yalvaran gözlerle Johnny'ye baktı.

Johnny çocuğun bu bakışına dayanamamış, garip bir acıma duygusuyla başını çevirmişti. O anda Steve'in soran gözlerle kendisine baktığını gördü ve içinden, *Zamanı gelince onu sıkı tutmalısın,* diye söylendi. Steve bakışlarından bunu anlamış olmalıydı. Johnny sessiz mesajını verdikten sonra Steve'e başıyla bir işaret yaptı ve, "El fenerini David'e ver," dedi.

Steve'in tereddüdünü görmüş ve bir an için onun bunu yapmayacağını sanmıştı. Fakat Steve'in tereddüdü uzun sürmedi ve el fenerini arka cebinden çekip David'e uzattı.

Johnny elini hafifçe salladı ve bir süre daha kuyunun derinlerinden gelen küf kokusuyla o garip uğultuyu içine sindirmeye çalıştı. O anda Terry'nin sesini ve rahatlatıcı birkaç sözünü duymak isterdi, ama Terry tamamen kaybolmuş görünüyordu. Aslında kaybolması da iyiydi, saçma sapan şeylerle onu yine kızdırabilirdi.

Birden silkinip düşüncelerinden sıyrıldı ve David'e baktı. "David, hadi bakalım, şu feneri yak da düş önümüze."

Fakat David tereddüt içindeydi. Başını iki yana sallayarak, "Bunu yapmak istemiyorum," diye mırıldandı. Sonra derin bir nefes alıp, başını soluk yıldızlarla dolu gökyüzüne kaldırdı. "Yapmak istemiyorum! Yaptıklarım yetmiyor mu?" diye bağırdı. "Şimdiye kadar her istediğinizi yaptım, değil mi? Benden çok şey istiyorsunuz, buna hakkınız yok! Hakkınız yok işte, anlaşıldı mı?"

Gırtlağı yırtılacak gibi bağırıyordu. Büyük bir korku ve umutsuzluk içindeymiş gibiydi. Mary ona doğru gitmek istedi, fakat Johnny onu hemen engellemişti.

Mary korkunç bir öfkeyle, "Bırak beni!" diye bağırdı ve silkinip kurtularak David'e doğru atıldı. Fakat Johnny onu bırakmıyordu. Kadının kolunu tekrar yakalayıp, "Sen karışma bu işe," dedi. Sesi kararlı olduğunu gösteriyordu. Mary sesini çıkarmadı ve olduğu yerde kaldı.

Johnny, David'e baktı ve sonra elini yavaşça kuyuya doğru kaldırdı.

David gözlerinden yaşlar akarak babasının yüzüne bakarak, "Ne olur git buradan, baba," dedi. "Git ve kamyonda bekle."

Ralph başını hızla iki yana salladı. "Hayır oğlum. Sen girersen ben de yanında olurum. Seni bırakmayacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Ama bunu yapmamalısın, baba. Sana bir şey olmasını istemiyorum."

Ralph sesini çıkarmadı, fakat oğlunu yalnız bırakmama konusunda kararlı görünüyordu ve diğerleri de bunu anlamışlardı.

David babasını caydıramayacağını anlayınca elini kuyuya doğru uzatmış olan Johnny'ye baktı ve oraya doğru yürümeye başladı. El fenerinin parlak ışığı, havada uçuşan toz zerreciklerini aydınlatıyordu... Fakat bu toz zerrecikleri arasında, bir altın arayıcısının kalp atışlarını birden hızlandırabilecek bir şeyler daha vardı. Tozların arasında birden altın sarısı bir şeyler parlamış ve sonra kaybolmuştu.

Ralph, David'i izliyor, Steve de onun arkasından gidiyordu. David'in elinde sallanan fener, önce duvar gibi uzayan bir kaya parçasını aydınlattı, sonra üzerlerine bir şeyler kazınmış üçlü bir destek gördüler. Bu kazınanlar, uzun zaman önce ölmüş olan Çinli madencilerden bazılarının ya da onların arkada kalmış sevgililerinin isimleri olabilirdi. Yerde birbirleri üzerine yığılmış, insan kaburgalarına benzer kemikler ve çatlamış kafatasları görülüyordu. David feneri yukarı ve sola doğru kaldırdı. Altın sarısı parlaklık bu kez daha da net olarak yukarıya çıktı.

Birden Cynthia'nın, "Hey dikkatli olun!" diye bağırdığını duydular, "Burada yalnız değiliz!"

Karanlıkta kanat seslerine benzer bir ses duyulmuştu. Johnny bunu çocukluğunda duyduğu bazı seslere benzetti. Connecticut'ta, akşam karanlığında, çalıların arasından birden fırlayıp gökyüzüne doğru uçmaya başlayan sülünlerin kanat seslerini duydu.

Kanatların etkisiyle titreşen hava, şimdi o eski ve nemli kokusunu daha güçlü hissettiriyordu.

Mary bir çığlık attı. David'in ileriye ve biraz yukarıya doğru uzattığı fener ışığında, orada, havada, gözleri sapsarı parlayan ve pençelerini ileriye doğru uzatmış kanatlı bir yaratık vardı. Karanlıkta parlayan sarı gözlerini doğrudan doğruya David'e dikmişti.

Ralph, "Dikkat et!" diye bağırdı ve oğlunun sırtına abanarak, onu maden dehlizinin kemik dolu tabanına düşürdü.

David elindeki feneri düşürmüştü. Fenerin yerden vuran ışığında, şimdi garip şekiller görünüyordu, Ralph oğlunun üzerine kapanmıştı ve kartalın gölgesi her ikisinin üzerinde dolanıp duruyordu. Diğerleri ne yapacağını şaşırmış ve şok olmuş gibi bakıyorlardı.

Cynthia, "Ateş et ona!" diye bağırdı. "Steve, ateş etsene! Onların üzerine saldıracak şimdi!"

Steve silahını kaldırdı, fakat Johnny, "Hayır!" diye bağırıp namluyu kavradı. "Hayır, ateş edersen dehliz kafamıza yıkılır."

Kartal, David'le babasının üzerinden ayrılmıyor, çığlıklar atarak güçlü kanatlarını çırpıyordu. Ralph sol kolunu kaldırıp onu korkutarak kaçırmak istedi. Fakat kartal güçlü gagasıyla birden saldırarak parmaklarından biri koparıverdi. Ralph parmağının acısını hissetmemişti bile. Kartal bununla da kalmadı ve korkunç pençelerini suratına geçirdi.

David, "Hayır! Baba!" diye korkunç bir çığlık attı.

Steve karanlık bir köşeye çekilirken, ayağının ucuyla yerde duran fenere çarptı ve fenerin yer değiştiren ışığında Johnny, Ralph'i ve suratına saldıran kartalı iyice görebildi. Hayvan güçlü kanatlarını durmadan çırpıyor ve madenin dehlizini toza boğuyordu. Ralph başını hiç durmadan sağa sola sallayıp hayvanın pençelerinden kurtulmak istiyor, oğlunun üzerinden kalkıp, onu açık hedef haline getirmemek için boğuşup duruyordu. David babasının altındaydı ve canavar kuş ona erişmeye çalışıyordu.

Steve tüfeğini kaldırıp dipçiğiyle ona vurmaya çalıştı, fakat yeri çok dardı ve tüfek duvara çarpmıştı. Bu kez tüfeği bir mızrak gibi ileriye uzattı ve hayvanı dürtmeye çalıştı. Kartal gözlerini Steve'e dikmişti. Kanat çırpmaları kapalı yerde hafif bir gök gürültüsünü andırıyordu. Johnny, Ralph'in parmaklarından birini hayvanın gagası arasında görünce, "Tanrı'nın belası pis yaratık!" diye bağırdı. Steve bir hamle daha

yaparak bu kez hayvana erişmiş, gagasındaki parmağı yere düşürmüştü. Hayvanın kafası birden duvara doğru gitti ve pençeleri kasıldı. Pençelerden biri Ralph'in yüzüne iyice gömülmüştü. Diğeriyse önce havaya kalkmış, sonra zavallı adamın ensesine inip derin bir yara açmıştı. Kartal zafer kazanmış gibi çığlıklar atıyordu, ama öfkeyle de bağırıyor olabilirdi.

David tekrar, "Ah, hayır!" diye bağırdı. "Tanrım, lütfen durdur onu! Babamı parçalamasına izin verme, Tanrım!"

Johnny bir adım attı ve diz çökerken, *Burası cehennemin ta kendisi galiba!* diye düşündü. Uzandı ve Ralph'in boğazına geçmiş olan pençeyi yakaladı. Sonra tüm gücüyle onu kıvırdı ve yırtılan kasların sesini duydu. Steve de yanına gelmiş ve silahın kabzasıyla hayvanın başına vurmaya başlamıştı. Kartalın başı dehlizin duvarına çarptı ve bir çatırtı duyuldu.

Hayvanın kanatlarından biri aniden Johnny'nin kafasına inmişti. Johnny birden otoparkta o akbabayla yaptığı mücadeleyi hatırladı. *Geleceğe dönüş*, diye düşündü ve hayvanın pençesini bırakırken, kanadını yakalayıp tüm gücüyle aşağıya doğru çekti. Kartal Johnny'ye doğru gelirken Ralph'i bırakmamış, onu da kendisiyle birlikte sürüklemişti. Bir pençesi Ralph'in yanağına, şakağına ve bir gözüne gömülmüştü ve korkunç çığlıklar atıyordu. Johnny, Ralph'in ya bayıldığını ya da öldüğünü sanıyordu. Suratı parçalandığına göre, ölmesi daha iyiydi belki de.

David üstü başı babasının kanıyla kıpkırmızı olmuş bir halde yerden kalktı ve şok olmuş gibi çevresine bakındı. Acele davranmazlarsa, yerdeki feneri kapıp dehlizin derinliklerine dalabilirdi.

Johnny, "Steve!" diye bağırarak ellerini onun üzerinden uzattı ve kartalın vücudunu yakaladı. "Steve, bitir şunun işini! Gebert çabuk!"

Steve tüfeğin dipçiğini hayvanın boynuna dayadı ve başını tavana doğru itti. O anda, Mary de ileriye doğru fırlamıştı. Birden kartalın boynunu yakaladı ve kendisinin bile anlayamadığı bir güçle bükmeye başladı. Bir çatırtı duydular, Ralph'in yüzüne gömülmüş olan pençe gevşedi. Adam bir külçe gibi madenin tabanına düştü ve başını bir kemik yığınına çarptı.

David döndü ve yerde yüzükoyun, hareketsiz yatan babasına baktı. Artık her şeyi görebiliyordu. Başını salladı. Sanki, *Her şey tahmin ettiğim gibi oluyor işte*, demek istiyordu. Sonra yerdeki el fenerini almak üzere yavaşça eğildi. O ana kadar çok sakin görünüyordu, fakat Johnny'nin birden üzerine atılıp onu belinden kavramasıyla beraber, çırpınıp ondan kurtulmak için mücadele etmeye başladı.

"Bırak beni!" diye haykırdı. "Bu benim işim! Benim işim!"

Fakat Johnny kararlıydı. "Hayır, David!" diye bağırdı. "Bu senin işin değil." Çocuğu sol eliyle göğsünden sarmış, sağ elini de beline atarak kaçmasını engellemeye çalışıyordu. Bir süre debelenen çocuğu zapt et-

meye çalıştı ve sonra sağ elini, bir yankesici ustalığıyla kalçasına kaydırdı. Johnny istediğini yapmış ve David'den alması gerekeni alıp, kendisine verilmiş olan talimatı yerine getirmişti.

David, şimdi, "Onların hepsini alıp benim bitirmemi engelleyemez! Bunu yapamaz! Bunu yapamaz!" diye adeta sayıklar gibi söyleniyordu.

Johnny, David'in tekmesini tam dizinin üzerine yiyince suratını buruşturarak, "Steve!" diye bağırdı.

Steve biraz ötede, korkudan fal taşı gibi açılmış gözlerle yerde çırpınan ve bir kanadını hafifçe oynatan kartala bakıyordu. Hayvanın pençeleri kıpkırmızıydı, kan içindeydi.

"Tanrı cezasını versin, Steve!"

Steve, sanki rüyadan uyanıyormuş gibi birden irkildi ve başını kaldırıp sesin geldiği tarafa baktı. Diğer yanda Cynthia, Ralph'in yanına çömelmiş, onun nabzına bakmaya çalışıyor ve bir yandan da ağlıyordu.

Johnny tekrar, "Steve, yetiş!" diye bağırdı. "Hemen gelip yardım et!"

Steve toparlandı ve koşup kendisini kurtarmak için çırpınıp duran David'e sarıldı.

David cinnet geçiriyormuş gibi kapalı gözleriyle başını sağa sola sallayıp duruyor, "Hayır," diye sayıklıyordu.

"Hayır, bu benim işim! Benim işim bu! Onların hepsini alıp beni bırakamaz! Duyuyor musun beni? HEPSİNİ ALIP DA..."

"David! Bırak bunları!"

Çocuk birden mücadeleyi bıraktı ve Steve'in kollarına yığılıp kaldı. Gözleri kıpkırmızı olmuştu ve garip bir ifadeyle çevresine bakıyordu. Johnny çocuğun yüzünde büyük bir umutsuzluk ifadesi görüyordu.

Motosiklet kaskı, kartalın saldırısı sırasında düştüğü yerde duruyordu. Johnny eğilip kaskı aldı ve Steve'in kollarına yığılıp kalmış olan çocuğa baktı. Steve de şaşkın ve hasta gibi görünüyordu.

Johnny, "David..." diye bir şeyler söylemek isterken, birden sustu.

David'in bakışlarında anlaşılması güç bir ifade vardı. "Tanrı senin içinde mi, Johnny," diye sordu. "Onu içinde hissediyor musun? Bir el ya da ateş gibi bir şeyler hissedebiliyor musun, söyle bana?"

"Evet evlat, hissediyorum."

"O halde buna aldırmazsın." David bunu söyler söylemez Johnny'nin yüzüne tükürmüştü. Johnny birden irkildi. Gözlerine gelen tükürük sıcaktı ve gözyaşlarına benziyordu.

Johnny yüzündeki tükürüğü silme ihtiyacı bile duymadan, "Dinle beni, David," dedi. "Şimdi sana İncil'den ya da o Peder arkadaşından öğrenmediğin bir şey söyleyeceğim, iyi dinle. Bunun Tanrı'dan gelen bir mesaj olduğundan eminim. Beni dinliyor musun sen?"

David hiç sesini çıkarmadı ve sadece ona baktı.

Johnny, "Evet, dinliyorsun galiba," diye devam etti. "Sen, tüm yaşamını Tahiti'de geçirmiş bir insanın, 'Kar soğuktur,' demesi gibi, 'Tanrı zalimdir,' dedin." Yaklaştı ve çocuğun buz gibi olmuş yanaklarını avuçları arasına aldı. "Senin o Tanrın'ın ne kadar zalim olabileceğini biliyor musun, David? Ne kadar korkunç ve zalim olabileceğini biliyor musun?"

David sesini çıkarmıyordu, dinleyip dinlemediğini anlamak da zordu. Johnny bunu onun bakışlarından kestiremiyordu doğrusu. "Bazen bizleri yaşatır."

Johnny elindeki el fenerini ileriye doğru uzatıp dehlizin karanlığını aydınlattı ve sonra birden geriye dönüp, "Sen arkadaşın Brian'a git, David," dedi. "Arkadaşına git ve onunla kardeş ol. Sonra kendi kendine, yolda korkunç bir kaza olduğunu, sarhoş bir sürücünün yolu kesmesiyle karavanınızın devrildiğini ve ailenden sadece senin kurtulduğunu söyle. Buna inandır kendini. Çünkü böyle şeyler her zaman olur. İnanmıyorsan gazeteleri oku."

"Ama gerçek bu değil!"

"Evet, fakat böyle düşünmek zorundasın, evlat. Ohio, Cleveland ya da nereye döneceksen işte. Tanrı'ya seni bunlardan kurtarması için dua et. Şimdi sen bu işe karışmayacaksın, öyle isteniyor. Sen bu işten muaf tutuldun."

"Bundan sonra bir daha... Ne? Ne dedin sen?"

Johnny onun gözlerine bakarak, "Bu işten muaf tutulduğunu söyledim," diye tekrarladı. "Yani, bu görevden affedildin işte." Durdu ve Steve'e baktı. "Onu hemen buradan çıkar, Steve. Herkesi çıkar buradan hemen şimdi."

"Ama patron..."

"İtiraz yok, Teksaslı. Herkesi toparlayıp kamyona bindir, hemen! Ve uzaklaşabileceğin kadar uzaklaş buradan. Canını kurtarmak istiyorsan tabii."

Johnny bunları söyledikten sonra döndü ve fenerle dehlize doğru ilerlemeye başladı. Kısa sürede gözden kaybolmuştu.

5

Elindeki fenerle önünü aydınlatmasına rağmen, birden ayağı takılmış ve düşmemek için kenara tutunmak zorunda kalmıştı. Birkaç saniye durdu ve sonra ağır adımlarla tekrar ilerlemeye başladı. Çinli madenciler çöküntü sırasında ellerinde ne varsa atıp kaçmaya başlamış, ama yine de

kurtulamamışlardı. Ayaklarının altında kırılıp dağılan kemiklere basarak ilerliyor, feneri sağa sola, yukarıya aşağıya gezdirerek önünü görmeye çalışıyordu.

İlerledikçe, kemiklerin arasında teneke kupalar, paslanmış kazmalar ve garip görünüşlü, kısa saplı aletler, küçük ve askılı kutular, çürümüş, parçalanmış giysiler, minicik, çocuk patiği kadar deri terlikler ve tahtadan yapılmış ayakkabılara rastlıyordu.

Yerlere saçılmış tüm bu eşyanın arasında, çeşitli şekillerde *can tah*'lar vardı, örümcek şekilli dilleri olan çakallar, ağızlarından garip şekiller çıkmış örümcekler, müstehcen dillerini uzatmış, kanatları açılmış yarasalar her yere dağılmıştı. Johnny bu çirkin şekillere bakmak istemiyor, fakat gözlerini de onlardan alamıyordu, midesi bulanmaya başlamıştı. *Can tah*'ların, ay ışığının suları çekmesi gibi kendisini çağırdıklarını, hissedebiliyordu. Daha önce de bir içki içmek, tatlı bir şeyler yemek ya da diliyle güzel bir kadının dudaklarını yalamak için dayanılmaz arzular duyduğu olmuştu. Bu da ona benziyordu işte. *Can tah*'lar, ona sanki tatlı, dayanılmaz şeyler fısıldıyorlardı. Fakat durup onlara dokunmadığı sürece onu etkileyemezlerdi. Merakına yenilmeyip onlara boş verdiği sürece güvende olurdu.

Acaba Steve diğerlerini dışarıya çıkarabilmiş miydi? Ona güvenmek zorundaydı, zira her şey sona ermeden önce hepsini toparlayıp kamyonuna bindirmek ve buradan uzaklaşmak zorundaydı. Korkunç bir patlama olacaktı. Boynuna astığı iki torba ANFO bu iş için yeterli olmak zorundaydı, olacağından emindi.

Şimdi David'in de duyduğu, derinlerden gelen o garip uğultuyu duyabiliyordu. Etrafındaki topraklar ve kayalar konuşuyordu sanki.

Birkaç adım daha attıktan sonra ilerideki o soluk ve zikzaklı kırmızı ışığı da görmüştü. Karanlıkta, onun ne kadar uzakta olduğunu kestiremiyordu, ama kül kokusunu andıran o garip koku da şimdi bumuna daha yakından ve daha keskin olarak gelmeye başlamıştı. Sol tarafında, Çinli olamayacak kadar uzun boylu ve iri bir adamın iskeleti vardı. Adam duvarın dibinde diz çökmüş ve belki de dua ederken ölmüştü. İskeletin kafası, sanki birden Johnny'ye dönüp sırıtmıştı.

Daha vakit varken hemen defol buradan! Tak ah wan. Tak ah lah.

Sırıtır gibi kendisine bakan kurukafaya bir tekme attı. Kurukafa yere yuvarlandı. Kemikler parçalanıp etrafa dağılmıştı. Johnny duvardaki çatlaktan gelen kırmızı ışığa doğru yürüdü. Yarık onun geçebileceği kadar geniş görünüyordu.

Kırmızı ışığa bakarak yarığın önünde durdu ve birden hipnotize olmuş birinin yattığı yerde duyduğu gibi, kafasının içinde David'in sesini

duydu. Çocuk ona, "Eylül'ün yirmi birinde, öğleden sonra saat biri on geçe. İnsanlar mağara sandıkları bir yere girmeye çalıştılar..." diyordu. Bunun anlamı ne olabilirdi ki?

Johnny artık ihtiyacı olmadığını düşündüğü el fenerini yere bıraktı ve yarıktan geçmeye çalıştı. *An tak*'ın içine girerken, kulaklarında asansör sesine benzeyen o garip uğultuyu duydu. Girdiği yer, *an tak* odasının kızıl ışıkla aydınlatılmış koridorunu andırıyordu ve etrafında, duvarlara kazınmış taş yüzler vardı; kurtlar, çakallar, şahinler, kartallar, fareler ve akrepler her yanı sarmıştı. Her birinin ağzından, Johnny'nin bakamayacağı kadar çirkin, şekilsiz, yılana benzer bir şeyler çıkıyordu. *Tak* bu muydu acaba? *İni*'nin dibindeki *Tak* mıydı bu yoksa? Bir önemi var mıydı?

Peki, ama bu şey Ripton'a nasıl sahip olmuştu?

Burada, kuyunun derinliklerinde olduğu halde, Ripton'ı nasıl ele geçirmişti bu şey?

Birden *an tak*'ı geçip *ini*'ye doğru ilerlediğini fark etti. Durmak istedi, fakat bacakları ona itaat etmiyordu artık. Cary Ripton da aynı akıbete mi uğramıştı acaba?

Boynuna astığı uzun ANFO torbaları sağa sola sallanıp göğsüne çarpıyordu. Kafasının içinde çeşitli imajlar adeta dans ediyordu: Terry onu kendisine doğru çekiyor ve çeşitli hareketlerle boşalmasına yardımcı oluyordu; elinde bira şişesiyle, sırılsıklam bir halde, kameraların flaşları parlarken sırıtarak havuzdan çıkıyordu; Bill Harris ona motosikletle yapacağı bu uzun seyahatin tüm yaşamını ve kariyerini değiştireceğini söylüyordu. Daha sonra, polisin dikiz aynasından kendisine bakan boş gri gözlerini gördü. Adam ona yakında *vücut, ruh* ve *sarx* konusunda çok daha fazla şey anlayacağını söylemişti.

Haklıydı.

"Tanrım, bu işi bitirinceye kadar koru beni," diye mırıldandı ve *ini*'ye doğru yürümeye devam etti. Artık istese de duramayacağını anlamış gibiydi. Bazı güçlerin kontrolü altındaydı ve uykudaymış gibi yürüyordu.

Yerdeki çukurun çevresinde bir sürü ölü hayvan vardı. Çoğu kurt ve çakaldı, ama aralarında akrepler ve örümcekler de görülüyordu. Bu son koruyucular, herhalde kartal öldüğünde ölmüşlerdi. Audrey Wyler, yenilgiye uğradığında olduğu gibi, bu hayvanların yaşamları da o garip etkiyle sona ermişti işte.

Şimdi *ini*'nin içinden yukarıya doğru duman gibi bir şeyler yükselmeye başlamıştı... Ama gerçekte dumana da pek benzemiyordu bu.

Bataklık çamuruna benzer, koyu kahverengi ve yağlı bir şeydi, Johnny birden onun canlı olduğunu, kendisine doğru geldiğini fark etti.

Bu şey şimdi kupkuru, kemikli kolların ucunda, bir şeyleri kavramak için kıvrılmış gibi duran üç parmaklı ellere benziyordu. Bu kollar, ektoplazma değildi ama tamamen fiziksel bir yapıları da yoktu. Ne olduğu belli olmayan bu şey tepesinde ve çevresinde dolanırken, Johnny'nin başı dönmeye başlamıştı. Bir lunaparkta baş döndürücü oyuncaklara binen çocuklar gibi dönüyordu başı.

Madencileri çıldırtan şey bu olmalıydı. Ripton'ı değiştiren de aynı şeydi. *Pirin moh'un* camsız pencereleri ona bakıyor ve bir şeyler söylüyorlardı, ama söyledikleri neydi? Onu duyar gibiydi... *Cay de mun. Ağzını aç.*

Johnny hiç itiraz etmeden, sanki dişçideymiş gibi ağzını açtı. *Daha çok aç ağzını, seni pis yazar bozuntusu seni! Beni öfkeden çıldırtıyorsun, deli ediyorsun beni! Hadi, ağzını daha çok aç. Cay de mun, seni piç kurusu, sana haddini bildireceğim. Seni yenileyeceğim, yepyeni biri olacaksın artık. Aç ağzını. Daha çok aç! Cay de mun, DAHA ÇOK AÇ...*

Duman, ektoplazma ya da her neyse, bu şey artık kolların ucundaki ellere değil, tüplere benziyordu. Hayır... Tüp de değil...

Delikler ya da boşluklar.

Evet, işte buydu. Gözlere benzeyen delikler. Üç taneydi, belki daha da fazlaydı, ama Johnny sadece üç tanesini görebiliyordu. İkisi üstte, biri aşağıda, bir üçgen oluşturuyordu bu delikler. Fısıldayan deliklerdi bunlar, tıpkı patlayıcılarla açılan delikler gibi...

Birden David'in, *Tamam*, dediğini duydu. *Tamam, Johnny. Cary Ripton'ın içine girdiği gibi senin de içine girmek istiyor. Bu delikten çıkmak için başka çaresi yok onun. İki delik gözlerin ve biri de ağzın için işte. Anlıyorsun, değil mi?*

Koyu kahverengi renkli bu şey, şimdi ona doğru kıvrılarak yaklaşıyordu. Korkunç bir şeydi. Birden penisinin dimdik olduğunu hissetti.

Neler oluyordu? Bunun sırası mıydı şimdi yani?

Şimdi... Emme başlamıştı... Johnny, bu deliklerin, ağzından, boğazından havayı emerek çektiklerini...

Birden kendini toparladı, ağzını sıkıca kapattı ve kaskı başına geçirdi. Tam zamanında davranmıştı. O garip, tanımlanamaz şey, miğferin kapalı vizörü üzerinden kaymış ve ıslak, garip bir sesle yayılıp dağılmıştı. Bir an kendisini öpmek için uzanmış dudaklara benzer bir şeyler görür gibi oldu, sonra onlar da kaybolup gitti.

Johnny uzandı ve önünde, havada uçar gibi duran *o* kahverengi şeyi yakalayıp, ters yöne doğru büktü. Avuçları ve parmakları iğne batmış gibi yanıyordu ve hissizleşmişti... Fakat o koyu kahverengi şey ondan

uzaklaşmıştı. Bir kısmı *ini*'ye doğru çekilmiş, bir kısmı da odanın tabanına doğru inmişti.

Deliğin çevresinde ölmüş olan kartal ve akbaba tüylerinin arasından geçip kenarına geldi. Eğilip deliğin içine doğru bakarken, hissizleşmiş elleriyle boynuna asılı ANFO torbalarını okşadı.

Steve, *Patlayıcı tapa olmadan bunları nasıl patlatacaksın?* diye sormuştu, *Bunu biliyorsun, değil mi? Ya da bildiğini sanıyorsun.* Johnny kendi kendine, "Umarım biliyorumdur," diye mırıldandı. Sesi kaskın içinde boğuk çıkıyor ve ne dediği pek anlaşılmıyordu.

"Umarım biliyorumdur..."

O anda, deliğin derinliklerinden gelen çılgın bir sesin, O HALDE HADİ GEL BAKALIM! diye bağırdığını duyunca birden korkuyla irkildi ve geriye doğru sıçradı. Ses, o çılgın polis Collie Entragian'ın sesiydi: HADİ GEL BAKALIM! *TAK AH LAH, PİRİN MOH*! HADİ GEL, SENİ KOKUŞMUŞ YALAYICI! NE KADAR CESURSUN GÖRELİM BAKALIM! *TAK*!

Johnny bir adım daha gerileyip düşünmek istedi. Fakat yerlerde sürünen o şeyin uzantıları, birden ayak bileklerine sarılıp ayaklarını yerden kesmişti. Johnny önce sendelemiş, sonra da denize çivileme atlar gibi deliğin boşluğuna düşmüştü. Düşerken başını deliğin kenarlarına çarptı, fakat başındaki kask yaralanmasını önlemişti. Aşağıya doğru inerken ANFO torbalarını göğsüne bastırmış, elleriyle onları koruma altına almıştı.

Kuyu ya da delik bir koni şeklindeydi ve gittikçe daralıyordu. Duvarlardaki sivri kaya uçları canını yakıyor, çeşitli yerlerini yaralıyordu.

Kalın kot pantolonu üzerine bir süre önce geçirdiği deri korumalar bacaklarını, başındaki kaskı da kafasını, yüzünü koruyordu, ama kalçası ve sırtının bazı yerleri kanıyordu. Aşağıya doğru kayışının hızını düşürmek için kollarını uzatıp kenarlara dayamak istedi, fakat sivri kaya çıkıntıları buna engel olmuş, her yanı kanamaya başlamıştı. Gömleğinin kolları parçalanmış, kan içinde kalmıştı.

Bu kez aşağıdan gelen ses Ellen Carver'ın sesiydi: BUNA NE DİYORSUN BAKALIM! *TAK AH LAH*, SENİ SERSERİ SENİ! *EN TOW! TEN AH LAK*! Ses iki dilde de ona küfrederken, bir yandan da kahkahalar atıyordu.

Johnny o kadar acıya ve çırpınarak yuvarlanmasına rağmen dayanamayıp, "Üç boyutlu çılgınlık buna denir işte!" diye söylenerek güldü. Yapabileceği hiçbir şey yoktu ve bilmediği derinliklere doğru yuvarlanıp gidişini de bir türlü durduramıyordu. Akan kanların, botlarının içine doğru sızdığını hissedebiliyordu.

O kahverengi, siyah, neye benzediğini bile anlayamadığı şey, aşağıya doğru yuvarlanışı sırasında da onun etrafından ayrılmamış, fısılda-

yarak kaska saldırıp duruyordu. Hortuma benzeyen uzantılar, kaskın camına doğru hamleler yapıyor, öpmek isteyen dudaklar gibi uzanarak bir kaybolup bir beliriyorlardı. Kaskın önünü kapatan şeffaf ve kalın plastik vizör olmasa, bu uzantılar işini birkaç saniye içinde bitirebilirlerdi, bundan emindi. Delik tam dik değildi, ama meyil oldukça fazlaydı. Johnny bir türlü doğrulamıyordu. Sivri kayalara tutunmaya uğraşarak hızını kesmeye çalıştı.

Birden durdu.

Koni şeklindeki deliğin dibinde, iki büklüm olarak yatıyor ve her tarafının kanadığını fark ediyordu. Başını kaldırıp yukarıya doğru bakınca, geçtiği yerlerde bıraktığı kan izlerini kolayca gördü. Gömleğinin, pantolonunun ve onun üzerindeki deri koruyucunun parçaları, duvarlardaki sivri kayaların uçlarına takılmış, sallanıyordu.

Bacaklarının arasından kıvrılarak yükselen dumana benzer şey, koni şekilli kuyunun dibindeki delikten çıkmış, kasığına doğru uzanıyordu.

Johnny, "Defol buradan!" diye bağırdı. "Tanrı beni koruyor!"

Kahverengi, siyah dumana benzer şey onun sözünü dinler gibi kıvrılarak geri çekildi ve bacaklarının arasından çıktı.

Bir sesin, "Yaşamana izin verebilirim," dediğini duydu. *Tak*'ın koninin diğer tarafında olduğunu anlamıştı. Koninin dibindeki delik çok dardı, çapı ancak iki, iki buçuk santim kadardı, *Tak*'ın çıkmasını bu engelliyor olmalıydı. Kırmızı ışık bu delikten geliyor ve sürekli olarak parlıyordu. "Seni tedavi edebilir ve yaşamana izin verebilirim."

"Evet ama bana şu Tanrı'nın cezası Nobel Edebiyat Ödülü'nü de kazandırabilir misin acaba?"

Johnny boynundaki iki ANFO torbasını çıkardı ve sonra belindeki çekici aldı. Çok hızlı olması gerektiğini biliyordu.

Vücudu her yerinden yaralanmıştı ve kan kaybediyordu. Gözlerindeki bulanıklığın kan kaybından kaynaklandığını anlamıştı.

Daracık kırmızı delikten gelen ses, "Evet! Evet, bunu yapabilirim!" diye bağırdı. Johnny'yi bir an önce ikna etmek istediği belli oluyordu. Fakat bu seste, artık korkunun izleri de seziliyordu. "Sana her şeyi verebilirim, para, şöhret, kadın!.. Seni tedavi edebilirim, sakın unutma bunu!"

"David'in babasını geri getirebilir misin peki?"

İni'den gelen ses birden kesildi. Fakat tam o sırada, delikten çıkan o kahverengi, siyah şeyin uzantıları sırtına ve bacaklarına saldırmıştı ve Johnny et yiyen piranaların saldırısına uğramış gibi paniğe kapılıp bağırmaya başladı.

Tak, daracık deliğinden, "Acını dindirebilirim!" dedi. "İstemen yeterli. Tabii durman da gerekiyor."

Johnny kendi kendine bir şeyler homurdandı ve torbalardan birinin yan tarafını çekicin keskin tarafıyla delip içindeki ANFO'yu deliğe boşalttı. Kırmızı ışık birden ortadan kaybolmuş, görünmez olmuştu. Sanki *Tak*, patlayıcıyı infilak ettirmekten korkmuş ve o kızıl ışığı söndürmüştü.

Deliğin diğer tarafından, "Bunu yapamazsın!" diyen çığlık gibi bir ses duyuldu. Ses oldukça boğuk çıkmıştı, ama Johnny bunu gayet net duyabiliyor ve ne dediğini anlayabiliyordu. "Bunu yapamazsın, pis serseri! *An lah! Os dam! Seni piç kurusu!*"

Johnny, "An lah sensin, pis şey!" diye homurdandı.

Birinci torba boşalmıştı ve daha önce kızıl ışığın parladığı, yanıp söndüğü delikte şimdi soluk bir pembelik, hatta beyazlık görünüyordu. Demek ki *Tak*'ın dünyasına açılan boğaz ya da kanal... Veya her neyse, o kadar uzun değildi. Sırt ve bacaklarındaki ağrı ve sızılar da azalır gibi olmuştu. Acaba ona mı öyle geliyordu?

Belki de vücudum uyuşmaya başladı, diye düşündü. *Bu daha önce de başıma gelmişti.*

İkinci *ANFO* torbasının, bir tarafının kanla tamamen ıslandığını gördü. Gözleri iyice bulanmaya, kafası karışmaya başlamıştı ve kendini korkunç derecede bitkin hissediyordu. Çok hızlı hareket etmesi gerekiyordu, yoksa kısa süre sonra kendini kaybedebilir ve görevini yapmadan teslim olmak zorunda kalabilirdi. Çok hızlı davranmalıydı.

Çekicin keskin tarafıyla ikinci torbayı da yırttı ve deliğin diğer yanından gelen çığlıkları duymamaya çalıştı. *Tak*, anlaşılmayan kendi diliyle bağırıp çağırıyordu artık. İkinci torbayı da deliğin üzerine dökmeye başladı. Delik artık tamamen dolmuş görünüyordu ve üzerindeki beyazlık şimdi daha çok parlıyor gibiydi. Torbanın içi tamamen boşalmıştı.

Maden kuyusunun içinde, şimdi tam bir sessizlik hüküm sürüyordu. Sadece hafif fısıltılar işitiliyordu ki, bunlar da herhalde, 21 Eylül 1859'dan beri burada hapsedilmiş Çinlilerin ruhlarının sesiydi.

Eğer bu sesler gerçekten Çinlilerin ruhlarına aitse, onların serbest kalmalarına da yardımcı olacaktı.

Elini pantolonunun cebine soktu ve düşüncelerini bulandırıp, onu görevinden alıkoymaya çalışan güçlere karşı koyarak bir şey aramaya başladı. Cepteki cisme parmakları bir an dokunmuş, sonra onu tekrar kaybetmişti. Ancak aradığı şeyi bulup cebinden çıkardı.

Bunu yapması sanki yüzyıllar sürmüştü.

Cebinden çıkardığı şey, yeşil renkli, bir çifteye ait büyük bir fişekti. Onu ANFO'nun ortasına sokup deliğin içine doğru itti ve tapasını dışarıda bıraktı. Fişeğin ucu deliğe girip sıkışmış ve tapa kısmıda ANFO tozunun tam ortasında kalmıştı.

Boğuk bir sesle, "Artık işin tamam, patlama düzeni hazır," diye homurdandı ve sınttı. Kafasının içindeki ses, *Hayır*, diye fısıldıyordu. *Hayır, bana bunu yapamazsın. Yapmamalısın.*

Johnny, *ini*'nin dibindeki deliği tıkamış olan fişeğin, san pirinçten yapılmış tapasına ve tapanın ortasındaki küçük yuvarlağa baktı. Artık titremeye başlayan parmaklanyla çekicin sapını sıkıca yakaladı ve o manyak polisin onu yakalayıp arabanın arkasına tıkarken söylediklerini hatırladı. Collie Entragian ona, *Sen zavallı bir yazar müsveddesisin*, demişti. *Hatta bir insan müsveddesi olduğunu bile söyleyebilirim*, demişti.

Sol elini kaldırdı ve başındaki kaskı itip çıkardı. Çekicin keskin ucunu havaya kaldırırken de, onu fişeğin tapasındaki yuvarlak noktaya doğru indirirken de kahkahalarla gülüyordu.

"TANRIM BENİ AFFET! ELEŞTİRİLERDEN NEFRET EDERİM!"

Bir an için başarılı olup olmadığını düşündü ve cevabını çok parlak ve sessizmiş gibi gelen bir patlamayla aldı. Sanki bir gülün yaprakları açılmış, onu içine almıştı.

Johnny Marinville ne olduğunu anlayamadığı bu karmaşa içinde karanlıklara doğru yuvarlanırken, son düşüncesi David oldu. Acaba David kurtulmuş muydu? Daha sonra iyi bir yaşamı olacak mıydı?

Sen bu görevden muaf tutuldun, affedildin, evlat, diye düşündü ve ardından her şey tamamen kayboldu.

V. KISIM

50 NUMARALI OTOYOL: MUAF TUTULMUŞ

– Birinci Bölüm –

1

Kamyonun etrafında, büyük çoğunluğu akbabalar ve çakallar olan bir sürü hayvan leşi vardı, fakat Steve onlara bakmıyordu bile.

O anda buradan uzaklaşmaktan başka bir şey düşünemiyordu. Çin Çukuru'nun dik kenarları, sanki açık bir mezarın duvarları gibi üzerine doğru geliyordu. Kamyonun yanına gelip sürücü kapısını tüm gücüyle çekip açarken, Cynthia ile Mary, David'in ellerini tutmuş, onu izliyorlardı. David iyi görünüyor ve sendelemeden yürüyebiliyordu.

Cynthia, "Steve, neler..." diye konuşmak istedi.

Steve, "Kapa çeneni ve atla şuraya," diyerek onu susturmuş ve içeriye doğru itmişti. "Gir içeriye ve sorularını sonra sor! Hadi kımılda biraz ve bana da yer aç!"

Genç kız onu dinledi ve kamyona bindi. Steve bu kez David'e dönerek, "Bir sorun çıkarmayacaksın, değil mi?" diye sordu.

David başını iki yana salladı ve sesini çıkarmadı. Gözlerinde, her şeye karşı ilgisizmiş gibi donuk bir ifade vardı ve onun baş sallaması Steve'i pek ikna etmemişti.

Çocuğun ne yapacağı belli olmazdı ve şimdiye kadar yaptıklarıyla bunu kanıtlamıştı.

David'i kamyonun önüne doğru iterken Mary'ye bakıp, "Hadi, sen de gir içeriye," dedi. "Belki biraz sıkışacağız, ama bir arada olmamız gerekiyor. Artık yabancı sayılmayız, değil mi?"

Mary sürücü kabininin sağ kapısından girdi. Steve kamyonun önünden dolaşıp diğer kapıya giderken, yerde duran bir akbaba leşine bastı. Sanki içi kemik dolu bir yastık kılıfına basmıştı. Tiksinerek başını salladı ve yüzünü buruşturdu.

Patron gideli kaç saat olmuştu acaba? Bir mi? İki mi? Bunu kestiremiyordu. Zaman kavramını yitirmiş gibiydi. Direksiyonun arkasına yerleşip dururken, bir an için motor çalışmazsa ne yapacaklarını düşünmekten alamamıştı kendini. Böyle bir şey olursa ne yaparlardı? Hiçbir

şey. Elini korkarak kontak anahtarına uzatıp çevirdi, motorun homurtusunu duyunca birden rahatladı. Tanrı onlara yardımcı oluyordu, birkaç saniye sonra kamyon harekete geçmişti.

Direksiyonu çevirdi ve patlayıcı deposu ile büro binasını geçti. İki bina arasında duran Entragian'ın polis arabasının sürücü kapısı açık duruyor ve ön koltukta manyak polisin kan lekeleri görünüyordu. Steve bu korkunç arabanın içine bakarken midesinin kabardığını hissetti.

Mary, polis arabasının yanından geçerlerken başını çevirip bakmış, "Tanrı belanı versin!" diye bağırmıştı. "Belanı versin! Umarım beni duyuyorsundur Tanrı'nın cezası pezevenk."

O anda kamyon yerdeki bir şeye çarpmış ve sarsılmıştı. Steve birden yerinden sıçradı ve direksiyonu elinden kaçırıp, başını tavana vurdu. Kamyonun arkasındaki eşyalar büyük bir gürültüyle etrafa saçılmıştı.

Cynthia sinirli bir ses tonuyla, "Hey, dikkatli olsana koca adam, yavaş ol biraz!" diye söylendi.

Steve, "Tamam, tamam," derken dış aynaya baktı. Kamyon şimdi çukurun kenarına çıkan taşlı yolda sarsılarak ilerliyordu. Steve açık bir maden çukurunun üzerinden geçtiklerini sanıyordu, ama aradığı şey kamyonun diğer tarafında kaldığından, onu görememişti.

Tepeye varan yokuşun yarısını kat etmişlerdi ki, kamyon yine bir şeye çarptı ve bu kez daha fazla sallandı. Yine kamyonu güçlükle kontrol edebilmiş ve yoldan çıkmamak için büyük gayret göstermişti.

Mary ile Cynthia çığlıklar atarak bakıştılar. David hiç sesini çıkarmamıştı, vücudunun yarısı Mary'nin kucağındaydı.

Mary, "Yavaşla biraz," diye bağırdı. "Yoldan çıkarsan hepimiz çukurun dibini boylarız! YAVAŞ OL BİRAZ. SERSEM HERİF!"

Steve geniş yoldan çıkmaktan korkmuyordu. Yol arabaya manevra alanı verecek kadar genişti ve endişelenmiyordu. "Hayır," dedi ve gaza bastı. Çukurun kenarını ileride görebiliyordu. Gökyüzü eskisi kadar karanlık değildi şimdi, parlak bir menekşe rengine bürünmüştü.

Steve sağ taraftaki aynaya baktı. Üzerinden geçtikleri ve koca kamyonu sarsan bir kuyu ağzı görmeyi umut ediyordu. Fakat çukurun dip kısmında aniden parlayan beyaz bir ışıkla birden gözleri kamaştı. Işık, Çin Kuyusu denen madenden gelmiş ve bir anda kamyonun içini aydınlatmıştı.

Mary ellerini yüzüne kapayıp gözlerini korurken, "Aman Tanrım," diye bağırdı. "Bu da ne böyle?" Steve güç duyulan bir sesle, "Patron," diye cevap verdi.

Aşağılardan, çukurun derinliklerinden boğuk bir patlama sesi duyulmuştu. Kamyon şimdi, sallanan bir arazide gidiyormuş gibi sarsılmaya başlamıştı. Etraflarındaki kayalar ve toprakların kaymaya başladığını

görebiliyorlardı. Çevrede her şey harekete geçmiş gibiydi. Çin Çukuru yavaş yavaş doluyor, kapanıyordu.

Cynthia, "Tanrım," diye inledi. "Diri diri gömüleceğiz burada."

Steve sakin görünüyordu. Vites değiştirerek, "Sakin olun bakalım," dedi, "şimdi biraz sıkı tutunun."

Gaza basıp sürati artırdı. Çukurun tepesine az kalmıştı. İçinden, *Hadi aslanım*, diye söylendi. *Mahcup etme beni, kurtar bizi bu Tanrı'nın cezası yerden, çıkar bizi buradan.*

Patlamadan sonra meydana gelen gürültüler bir ara kesilmiş, sonra tekrar başlamıştı. Çukurun tepesine, kenara geldikleri sırada, sağ taraflarında büro binası büyüklüğünde koca bir kaya parçasının aşağıya doğru yuvarlanmaya başladığını gördüler. Aşağılardan bir yerlerden, o korkunç gürültüler arasında gücü gittikçe artan fısıltıya benzer garip bir ses yükselmeye başlamıştı. Steve, *Yoldaki mıcırlar kayıyor herhalde*, diye düşündü. Yol güneye doğru gidiyordu, ama kamyonun bumu kuzeye dönüktü. Bir çaresini bulamadığı takdirde çukurun dibine yuvarlanmaları işten bile değildi.

"Hadi yavrum, kurtar bizi buradan..." diye mırıldandı ve sonra da, "Hadi, namussuz kamyon!" diye bağırdı. "Koş biraz, koş bakalım!"

Ryder kamyonu, çukurun tepesinde ileriye atılmak için homurdanıyor, fakat arka tekerleklerin altında kalan taş ve toprak nedeniyle bir türlü başaramıyordu. Steve'in gaza basmasıyla koca kamyon önce sağa savrulur gibi oldu, sonra da geriye doğru kaymaya başladı.

Cynthia, "Hayır, ileriye git!" diye bir çığlık attı. Öne doğru eğilmiş, elleriyle alet paneline yapışmıştı. "Tanrı aşkına! Kurtar bizi bu cehennemden, hadi!"

Lastikler yolu tekrar kavradı, kamyon artık geriye doğru kaymıyordu. Genç kız hemen geriye çekildi ve ellerini çekti. Farlar birkaç saniye için yine gökyüzüne çevrilmiş, sonra tekrar kuzeye yönelip çukurun kenarlarını aydınlatmışlardı. Arkalarında kalan çukurun içinden korkunç bir toz bulutu yükselmişti, sanki bir süre önce ortalığı kasıp kavuran fırtına orada tekrar başlamıştı. Toz bulutu gökyüzüne doğru yükseliyor, her tarafa dağılıyordu.

2

Tepeden aşağıya, kuzeye doğru gidişleri daha rahat oldu. Çukurla kasaba arasındaki yaklaşık üç kilometrelik çöl yolunda ilerlerken, gökyüzü doğu yönünde parlak pembe bir renk almaya başlamıştı. Bir süre sonra da güneşin yavaş yavaş doğduğunu gördüler.

Desperation'ın anacaddesinin güney ucunu geçtikten sonra Steve frene bastı. Aynı anda Cynthia, "Aman Tanrım," diye mırıldandı. Mary de başı ağrıyormuş gibi elini şakağına koymuş, "Aman Tanrım!" diye tekrarlamıştı.

Steve hiçbir şey söyleyemiyordu.

Şimdiye kadar Desperation'ı Cynthia'yla beraber sadece karanlıkta görmüşlerdi ve gün ışığında gördükleri bomboş sokaklar onları birden şaşırtmıştı. Caddede hiç kimse yoktu ve kaldırımlar fırtına nedeniyle kum tepecikleriyle kaplanmıştı. Her taraf çöp içindeydi ve kırılan pencere camları dört bir yana saçılmıştı. Dükkânların önlerinde asılı olması gereken tüm tabelalar rüzgârla kopup uçmuş, yerde duruyordu. Elektrik telleri kopmuş, yere düşüp karmakarışık olmuşlardı. American West'in kapısı üzerindeki tente bile yerlerde sürünüyordu.

Her taraf hayvan leşi doluydu, sanki birileri etrafa kimyasal bir silah atıp hepsini öldürmüştü. Kaldırımlarda ve caddede bir sürü ölü çakal yatıyordu ve Bud's Suds'ın kapısından dışarıya uzanan ölü fareler sıra oluşturmuşlardı. Yere düşmüş olan rüzgârgülünün üzerinde ve çevresinde sayılamayacak kadar çok ölü akrep vardı. Yerde ve binaların damlarında da akbaba leşleri görülüyordu.

David boğuk ve güç duyulan bir sesle, "Sen bu inananlarını kurtarıyorsun, Tanrım," diye mırıldandı. "Bizleri kurtarıyorsun."

Steve başını kaldırıp dikiz aynasından baktı ve günışığında, arkalarında kalmış olan Çin Çukuru'ndan gökyüzüne yükselen korkunç toz bulutunu görünce elinde olmadan titredi.

David, "Dağın içine gitme ve onun kenarına dokunma," diyerek mırıldanmasını sürdürüyordu. "Tepeye kim dokunursa ölüme gitmiş olacaktır. Oraya dokunan el, taş olacak ya da kurşunlanıp öldürülecektir. Hayvan veya insan, bunu yapan ölecektir..." Birden sustu ve başını kaldırıp Mary'ye baktı. Yüzü değişmiş, tekrar eski halini almıştı. Gözlerinde de yaşlar vardı.

Mary, "David..." diye başladı, fakat konuşamadı.

"Ben yalnızım. Anlıyor musun beni? Dağa gittik ve Tanrı hepsini öldürdü. Ben şimdi yalnızım." Mary onu kollarına aldı ve yüzünü göğsüne bastırdı.

Cynthia elini uzatıp Steve'in koluna koyarak, "Hey, Şef," dedi, "Bu Tanrı'nın cezası kasabadan hemen çıkalım da kendimize birer soğuk bira bulalım ha, ne dersin?"

3

Bir süre sonra, 50 numaralı otoyolda ilerlemeye başladılar.

Mary, "Bu taraftan," dedi. "Oldukça yaklaştık sayılır."

Caıverların karavanının yanından geçerlerken, David yüzünü Mary'nin göğsünden kaldırmak istemiş, kadın da başını elleriyle tutup bastırmıştı. Çocuk beş dakika kadar sesini çıkarmadı, hatta nefes aldığı bile hissedilmedi. Mary, ağladığını göğsünü ıslatan sıcak gözyaşlarından anlamıştı. Onun ağlaması kadını rahatlatmıştı.

Fırtına otoyolu da etkilemiş ve sadece kenara değil, yolun ortalarına da kum tepecikleri yığmıştı. Steve bu kum tepeciklerinin arasından geçerken direksiyonu sağa sola çevirip duruyor, bütün ustalığını gösteriyordu. Bir süre sonra Cynthia, "Acaba orayı kapamış olabilirler mi?" diye sordu.

"Yani polisler, ya da Nevada yetkililerini kastediyorum. Ne dersin?"

Steve başını iki yana salladı. "Pek sanmam. Ama senin de bildiğin gibi, dün gece sokaklarda pek insan görmedik. Şehirlerarası nakliyat yapan kamyoncular genellikle Ely *ya* da Austin'de geceler."

Mary birden, "İşte orada!" diye bağırdı ve birkaç yüz metre ileride duran bir arabayı gösterdi. Bir süre sonra Deirdre'nin arabasının yanında durmuşlardı. Mary, "Benim arabama gelmek ister misin, David?" diye sordu ve çocuğun yüzüne baktı. "Çalışıp çalışmayacağını bile bilmiyorum, ama deneyeceğiz tabii."

David sesini çıkarmamış ve sadece omuz silkmekle yetinmişti.

Cynthia, "Polis anahtarları almadı mı senden?" diye sordu. "Almıştı, ama biraz şansım varsa..."

Mary sustu, kapıyı açıp bir kum tepeciğinin üzerine atladı ve sonra arabasına doğru yürüdü. O anda Peter'ı hatırlamış ve gözleri dolmuştu. Önünde duran araba, sulanan gözlerinde birden bulanık bir resim halini almıştı.

İçini çekti, elini kaldırıp gözlerindeki yaşları sildi, sonra ön tamponun önünde eğilip parmaklarıyla tamponun iç kısmını yokladı. Önce aradığını bulamamış, müthiş öfkelenmişti. Ryder kamyonunu Austin'e kadar bu arabayla izlemek zorunda mıydı sanki? Arabaya bindiği takdirde sürekli Peter'ı ve ortak anılarını hatırlayacak, hep üzülecekti.

Gecenin serin havasında tamponun parlak demirine yanağını koydu ve ağlamaya başladı. Fakat kısa süre sonra omzuna bir elin değdiğini hissetti ve başını kaldırıp baktı. David, küçük çocuklara has ciddi yüz ifadesiyle ona bakıyordu. Elini uzatmış, kadının elini tutmak ister gibi bekliyor ve hiç sesini çıkarmadan onu süzüyordu.

"Neyin var, Mary?"

Mary burnunu çekti ve gözlerini silerek, "O küçük kutuyu bulamıyorum," diye söylendi. "Mıknatıslı, demire yapışan bir kutuydu ve içinde de arabanın yedek anahtarları vardı. Buraya, ön tamponun içine koymuştuk ama herhalde düşmüş. Belki de plakamızı söken o çocuklar aldı onu..." Birden sustu, dudaklarını büzdü ve tekrar ağlamaya başladı.

David de canı yanmış gibi yüzünü buruşturdu ve yanına diz çöktü. Mary çocuğun boynundaki parmak izlerini, çürümüş yerleri görebiliyordu.

David, "Hişşt, ağlama, Mary," diye fısıldadı ve elini uzatıp tamponun iç kısmını yokladı. Çocuğun tamponun içini karıştırdığını görünce birden paniğe kapılmış gibi, *Dikkat et!* diye bağırmak geldi içinden. *Dikkat et David, orada da örümcekler, akrepler olabilir!*

David kısa süre sonra elini çıkardı ve tuttuğu küçük, gri renkli kutuyu onun avcuna bıraktı. "Bir dene bakalım, tamam mı? Eğer çalışmazsa..." Omuz silkti ve Mary'ye baktı. Araba çalışmasa bile burada kalmazlardı, kamyon onları bekliyordu nasıl olsa.

Evet, kamyon bekliyordu tabii, ama Peter hiçbir zaman kamyona binmemişti ve o, Peter'ın kokusunu bir süre daha koklamak istiyordu belki de. Onu kısa bir zaman da olsa yanında hissetmek daha iyi olacaktı belki, kim bilir?

Peter'ın kokusu, ellerinin teması ve sesi; hepsi bir anda ortaya çıkmıştı sanki. Araba kullanırken taktığı gözlük gözlerinin önüne geldi.

Tüm bunları hatırlamak çok üzücü olabilirdi tabii, ama yine de...

David, "Tamam, seninle geleceğim, Mary," dedi. "Yani, arabayı çalıştırabilirsen tabii. Ve hâlâ istiyorsan." Deirdre Finney'nin arabasının tamponu önünde diz çökmüşler, birbirlerinin yüzlerine bakıyorlardı.

Mary, "Evet," dedi, "İstiyorum."

4

Steve ile Cynthia yanlarına gelerek ayağa kalkmalarına yardımcı oldular.

Mary, "Kendimi yüz yaşında gibi hissediyorum," dedi.

Steve, "Merak etme, seksen dokuz yaşından bir gün fazla göstermiyorsun," diyerek güldü. "Austin'e kadar bu küçük arabayla gitmeyi gerçekten istiyor musun, Mary? Ya yoldaki kum tepeciklerinde saplanıp kalırsan?"

"Dur bakalım, o kadar aceleci olma. Daha arabayı çalıştırmadık bile, öyle değil mi, David?"

David içini çekerek, "Evet," dedi ve başını salladı. Mary onun tekrar kendisinden uzaklaşır gibi olduğunu hissediyordu, ama bu konuda ne yapabileceğini bilemiyordu. Çocuk başını önüne eğmiş, gözlerini arabanın ön camına dikmiş, donuk bir ifadeyle öylece duruyordu. Düşünür gibi bir hali vardı.

Mary, "Çalışırsa senin kamyonunu yakın mesafeden izlerim," dedi. "Bir şey olduğu takdirde hemen kamyona geçebiliriz. Ama bundan sonra bir şey olacağını pek sanmıyorum. Bu araba fena sayılmaz, epey yol

yapmıştık onunla. Şu Tanrı'nın belası baldızım bunu uyuşturucularını saklamak için kullanmamış olsaydı..." Birden sustu ve dudaklarını büzdü.

David gözlerini arabanın ön camından çekmeden, "Açık araziye çıkmak için fazla bir yolumuz yok galiba," dedi. "Sanırım elli ya da altmış kilometre sonra yol dümdüz uzuyor."

Mary gülümseyerek, "Umarım haklısındır, David," dedi.

Cynthia, "Düşünmemiz gereken bir şey daha var," diyerek araya girdi. "Polise bu olanlar hakkında ne anlatacağız? Yani, gerçek polislere demek istiyorum, anlıyorsunuz, değil mi?"

David hâlâ arabanın ön tarafına bakıyordu. Başını kaldırmadan, "Olayların sadece başlangıcını anlatırız olur biter," dedi. "Bırakalım da gerisini kendileri halletsin."

Mary, "Seni anlıyorum," dedi. Onu pekâlâ anlıyordu ve konuşmaya devam etmesini istiyordu. David'in kendini toparlaması ve diğerlerinin arasına katılması için elinden geleni yapmaya hazırdı.

David, "Onlara karavanımızın lastiklerinin nasıl patlatıldığını ve o kötü polisin bizi nasıl yakalayıp kasabaya götürdüğünü anlatacağım," diye devam etti. "Bize çevrede, elinde silah olan bir adamın bulunduğunu söyleyip nasıl kandırdığını da anlatacağım. Mary, sen de sizi nasıl yakaladığını anlatırsın. Steve de başından geçenleri, benim telefonla onu aradığımı söyleyebilir. Ben, o canavar polisin annemi alıp götürmesinden sonra nasıl kurtulduğumuzu da en ufak ayrıntısına kadar anlatmaya kararlıyım. Sinema binasına gittiğimizi ve Steve'i nasıl bulduğumuzu da tabii. Hepimiz geceyi sinema binasında geçirdik, bunu inkâr edemeyiz, rahatça söyleyebiliriz."

Steve, "Ne yani, çukura gittiğimizi saklayacak mıyız?" diye sordu.

David başıyla onayladı. Boynundaki çürükler, yükselen güneşin ışığında iyice belli oluyordu. Hava ısınmaya başlamıştı bile. "Evet, bu kısmı anlatmamıza gerek yok bence."

"Şey... Özür dilerim, David... Ama babanın başına gelenler? O konuda ne düşünüyorsun peki?"

"Babam bana sinemada sizinle kalmamı söyleyip annemi aramaya gitmiş olabilir, değil mi?"

Cynthia hiçbir şey anlamamıştı. "Ama böyle bir şey olmadı ki," dedi.

"Tabii olmadı. Bunu ben de biliyorum." David bunu söyledikten sonra Mary'ye dönerek, "Hadi bakalım," dedi. "Şu anahtarı çıkar da motoru çalıştırmayı dene, çalışacak mı acaba?"

"Tabii, hemen deneyeceğim, David. Fakat polisler olanları öğrendikten sonra ne olacak? Tüm o ölen insanları ve hayvan leşlerini görünce ne yapacaklar, neler düşünecekler dersin? Onlar da bizim gibi şok olmayacaklar mı acaba?"

Steve düşünceli bir yüz ifadesiyle, "Biliyor musunuz?" diyerek söze karıştı. "Bin dokuz yüz kırklı yıllarda bu civarda bir uçan dairenin düşüp parçalandığı söylenir. Burada yaşayanların bir kısmı buna inanır."

Diğerleri şaşkın gözlerle ona baktı. Cynthia başını iki yana salladı.

Steve onların meraklı bakışlarını üzerinde hissedince, "Olay New Mexico'da, Roswell'de meydana gelmiş," diye devam etti.

"Söylentilere göre, uçan daireden kurtulanlar da olmuş. Başka dünyalardan gelen astronotlar yani. Bu hikâyenin gerçeklik derecesini bilmiyorum tabii, ama olabilir de. Kanıtlar, Roswell'de hiç de normal olmayan olayların olduğunu gösteriyormuş. Fakat hükümet olayı örtbas etmiş ve hikâye bir süre sonra unutulmuş. Belki bu olayı da onun gibi kapatırlar ve unuttururlar, kim bilir?"

Cynthia onun koluna bir çimdik attı ve sırıtarak, "Güzel bir hikâye," dedi.

Steve omuzlarını silkti ve güldü. "Bu olayda belki de zehirli gaz kuşkusu duyarlar, bilemiyorum. Çılgın birinin, cebinden çıkarıp attığı zehirli bir maddeyle herkesi delirttiğini düşünebilirler. Zaten olanların bundan pek farkı yok, değil mi?"

Mary başıyla onaylayarak, "Ama en önemlisi," dedi, "David'in söylediği gibi hepimizin aynı hikâyeyi anlatması, yani."

Cynthia omuzlarını silkti. Yüzünde, artık hiçbir şeye aldırmadığını gösteren bir ifade vardı. "Yani onlara tüm olanları bütün çıplaklığıyla anlatırsak bize inanmazlar mı demek istiyorsun?"

Steve, "Bunu şu anda bilemeyiz," dedi. "Ama sana bir şey söyleyeyim küçük hanım, olanların hepsini anlattığımız takdirde, bizleri orada haftalarca tutup bir sürü teste tabi tutarlar, ben bütün bunlardan sonra deli muamelesi görmek istemiyorum, anlaşıldı mı? Senin egzotik ve gizemli yüzüne bakmayı yeğlerim."

Cynthia onu tekrar çimdikledi ve bakışlarını kendisine bakan David'e çevirdi. "Sen ne diyorsun, David? Yüzüm gerçekten egzotik ve gizemli mi?"

David hiç sesini çıkarmadı ve başını çevirip kuzeydeki dağlara baktı.

Mary daha fazla beklememiş ve arabasına gidip sol ön kapıyı açmıştı. Fakat direksiyonun arkasına oturmadan önce koltuğu biraz öne çekmesi gerekiyordu, çünkü Peter ondan otuz santim kadar daha uzun boyluydu ve koltuğu geriye itmişti. Yakalandıkları zaman arabanın kâğıtlarını aradığı torpido hâlâ açık duruyordu.

Koltuk ayarı için eğildiği sırada, birden Steve'in, "Aman Tanrım!" diye söylendiğini duydu ve tekrar doğrulup baktı. "Aman Tanrım, şuna bakın!"

Ufukta, Çin Çukuru'nun kuzey tarafından gökyüzüne doğru yükselen muazzam ve koyu gri renkli bir toz bulutu vardı. Çukurun kenarları, sanki nükleer bir patlama olmuş gibi parçalanıyor ve gökyüzüne doğru

yükseliyordu. Ancak bu toz bulutu, hâlâ tam anlamıyla aydınlanmamış olan batı yönünü gösteren bir kurt şeklini almıştı.

Kurda benzeyen şeklin ağız kısmı tamamen açılmış ve içinden biçimsiz, fakat sürüngene benzeyen bir şekil çıkıp uzamıştı. Bu şekil hem akrebe, hem de kertenkeleye benziyordu.

Can tak, can tah.

Mary ellerini kaldırdı ve bir çığlık attı. Gökyüzüne yükselen şekle bakıyor ve başını anlaşılmaz bir biçimde sağa sola sallıyordu.

Gözleri yuvalarından fırlamak üzereydi.

David onun beline sarılıp, "Kes şunu Mary," dedi. "Onun bize hiçbir zararı dokunmaz artık. Görmüyor musun, gökyüzüne doğru yükseliyor işte. Biraz sonra kaybolacaktır, korkma."

Çocuğun söylediği doğruydu. Kurt şekilli toz bulutu şimdiden parçalanmaya ve güneş ışığında kaybolmaya başlamıştı bile. Güneş ışınları bulutu çeşitli yerlerden delip geçiyor ve yeryüzünü aydınlatıp ısıtıyordu.

Steve kendini toparlamıştı. Derin bir nefes aldı ve hafif bir sesle, "Hadi bakalım," dedi. "Gidelim artık buradan."

Mary kendi arabasına binerken, güç duyulan bir sesle, "Keşke buralara hiç gelmeseydik," diye mırıldandı. Kocasının tıraş losyonunun kokusunu hâlâ duyabiliyordu. David düşünmeden arabaya girdi ve onun yanına oturdu.

5

David, Mary'nin direksiyonun arkasına oturuşunu ve anahtarı kontağa sokuşunu dalgın gözlerle izledi. Kendini havalarda uçuyormuş gibi hissediyordu, sanki tamamen boşluktaydı. O anda kendi evlerinde mutfak masasında oturup, küçük kız kardeşiyle oynadıkları yapboz oyununu hatırladı. Yanında oturan Mary'nin ve dışarıda duran Steve ile Cynthia'nın da onların evine gelmesini ve kardeşiyle oynamalarını ne kadar isterdi.

Mary kontak anahtarını çevirdi, motorun hemen çalışmaya başladığını görünce derin bir nefes aldı. Ellerini çırptı ve gülümsedi.

"Hazır mısın, David? Gidelim mi?"

"Evet, sanırım hazırım."

O sırada, Cynthia elini onun ensesine koyarak, "Hey, iyisin değil mi, delikanlı?" diye sorup gülümsedi.

David ona bakmadan başını salladı.

Cynthia eğildi ve çocuğu yanağından öpüp, kulağına, "Bununla mücadele etmelisin," diye fısıldadı. "Savaşmak zorundasın, biliyorsun, değil mi?"

David tekrar başını sallayarak, "Deneyeceğim," diye mırıldandı. Ama önündeki günlerin, haftaların ve ayların çok zor geçeceğini biliyordu.

Johnny ona, *Arkadaşın Brian'a git*, demişti, *Ona git ve onunla kardeş ol*. Evet, bunu deneyebilirdi, peki sonra ne olacaktı? İçinde boşluklar vardı ve ağlamak istiyordu. Acıyla dolu bu boşluklardan biri annesi, biri babası, biri de küçük kız kardeşiydi. Bunlar, gözlere benzeyen boşluklardı.

Gökyüzündeki kurt şekli şimdi kaybolmuş, sadece bir pençe ve kuyruk ucuna benzeyen bir şeyler kalmıştı. Kurt şeklinin ağzından çıkıp uzayan sürüngen şekli de tamamen yok olmuştu. David, kendi kendine konuşur gibi, "Seni mahvettik işte. Mahvettik ve ortadan kaldırdık seni, pis mahluk," diye mırıldandı.

Aynı anda kafasının içinde, derinlerde bir yerde bir sesin, *Tak*, diye fısıldadığını duyar gibi oldu. *Tak ah lah. Tak ah wan.*

Başını salladı ve kafasının içindeki o sesi kovmaya çalıştı.

Arkadaşına git ve onunla kardeş ol.

Bunu yapabilirdi tabii, ama önce Austin'e varmaları gerekiyordu. Geriye dönmeden önce mümkün olduğu kadar uzun süre Mary, Steve ve Cynthia'yla kalmak istiyordu. Onlar onu anlayan insanlardı... Başka hiç kimse şu anki ruh halini bilemezdi. Çünkü çukura hep birlikte gitmişler ve birbirlerine destek olmuşlardı.

Birden, bir şey hatırlamış gibi, elini pantolon cebine soktu ve cebindeki çifte fişeğinin yerinde olmadığını gördü. Yerinde sert bir kâğıt parçası vardı şimdi.

Kamyonun açık penceresinden bakan Steve, onun yüzündeki ifadeyi görmüş ve merakla sormuştu. "David? Bir şey mi oldu?"

Çocuk başını iki yana salladı ve elini cebine atıp kâğıt parçasını çıkardı. Kâğıt ona hiç de yabancı gelmemişti, ama cebine böyle bir şey koyduğunu hatırlamıyordu. Kâğıdın ortasında bir delik vardı. Sanki...

Birden, *İzin kâğıdını bırak*, sözcüklerini hatırladı.

O sonbahar gününde, Brian'ı iyileştirmesi için Tanrı'ya dua ettiğinde o ses, son olarak bunu söylemişti: İzin *kâğıdını* bırak. Sözcükler tamamen böyle olmayabilirdi, fakat anlamını unutmamıştı. Önce anlamamış, ancak sonradan önündeki o mavi izin kâğıdını çıkarıp bir çiviye asmıştı. Ardından, belki de bir hafta kadar sonra Viet Kong Gözetleme Yeri'ne tekrar gittiğinde, kâğıdı yerinde bulamamıştı. Onu çocuklardan biri almıştı belki, belki de rüzgârla uçup gitmişti. Oysa... İşte şimdi burada, cebindeydi.

Gözlerini kıstı ve düşündü. Bu mümkün olamazdı. Ama kâğıdı açıp baktığında kendisine tamamen aşina olan şu sözcükleri gördü:

BATI WENTWORTH ORTAOKULU
100 Viland Caddesi

Adresin altında, *İzinlidir. İzinli öğrencilerin ebeveynleri bu kâğıdı imzalamalıdır. İzin kâğıdı okul müdürlüğüne geri getirilmelidir*, yazıyordu.

Ancak kâğıtta basılı sözcüklerin altında, aceleyle yazılmış gibi karmaşık bir elyazısıyla karalanmış bazı sözcükler vardı.

David içinde bir şeylerin kabardığını hissetti. Boğazı tıkanır gibi oldu, sonra hafif bir çığlık atıp elleriyle arabanın tavanına vurdu.

Hafifçe sağa sola sallandı, alnını koluna dayadı ve hıçkırmaya başladı. Kamyonun kapılarının açılıp kapandığını ve Steve ile Cynthia'nın ona doğru koştuğunu duydu. Birden hıçkırıklar kesildi ve ağlamaya başladı. O anda gözlerinin önüne, kucağında bebeğiyle kendisine gülümseyen küçük kız kardeşi gelmişti. Şimdi annesi bir elinde ütü, kendisi de gülerek radyodan gelen müzik sesiyle dans ediyordu; işte babası, bir elinde kitap, diğerinde bira şişesi, ayaklarını parmaklığa dayayarak oturmuş, bisikletiyle arkadaşı Brian'ın evinden gelen oğluna gülümsüyordu. Onları bu kadar çok sevdiğini şimdiye kadar hiç düşünmemişti.

Ve Johnny, maden kuyusunun kenarında durmuş, ona, *Bazen Tanrı bizi canlandırır*, diyordu.

David başını önüne eğmiş, mavi izin kâğıdını avcunda buruşturup sıkmış, hüngür hüngür ağlıyordu. İçinde kabarıp boğazına kadar dayanan o şey her neyse, orada öylece duruyordu... Ama biraz ferahlar gibi olmuştu.

Steve koşarak yanına gelmiş ve onu sarsmaya başlamıştı. "David? Ne oluyor sana evlat? David?" David başını kaldırıp gözlerini silip, "Bir şeyim yok, tamam, merak etme," dedi. "Birden sıkıldım işte."

"Neden? Ne oldu?"

"Bir şeyim yok dedim ya! Her şey yolunda. Hadi sen işine bak. Seni izleyeceğiz, merak etme."

Cynthia da yanlarına gelmişti. "İyi misin, David?"

David sesini çıkarmayıp sadece başıyla onayladı ve onlar da dönüp kamyona gittiler. Mary sürekli ona bakıyordu, ama bir şey sormaya cesaret edememişti.

Diğerlerinin uzaklaştıklarını görünce, "Ne oldu, David?" diye sordu, "Nedir o bulduğun şey?"

Eğilip elindeki kâğıdı almak istemiş, fakat avcundan çekememişti. David, "Polisin seni getirdiği yeri hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Hani bizim bulunduğumuz yere geldiğin zaman masadaki silahı almak için atılmıştın, hatırladın değil mi?"

"Hiç unutur muyum?"

"İşte, sen onunla uğraşırken, masadaki fişeklerden biri düşünce bana doğru yuvarlanmıştı. Bir fırsat bulunca onu almıştım. Johnny oraya gittiğimizde, beni yakaladığında onu cebimden almış olmalı. ANFO'yu

patlatmak için işte o barutlu fişeği kullandı. Cebimden fişeği alırken de yerine bu kâğıdı bıraktı."

Mary şaşkındı. "Yerine kâğıt mı bırakmış? Nedir o? Ne diyorsun sen?"

"Ohio'daki okulumdan aldığım izin kâğıdı. Yani, o gün derslerden muaf tutulduğumu, izinli olduğumu gösteren bir kâğıt. Geçen sonbaharda onu bir ağaç üzerinde, bir çiviye takıp bırakmıştım."

"Ohio'da mı? Bir ağaçta mı? Geçen sonbahar mı? Nedir bunlar, benimle oyun mu oynuyorsun?" Mary gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu.

"Hayır, söylediklerim gerçekten oldu. Johnny'nin bu kâğıdı nereden bulduğunu ve nerede sakladığını bilmiyorum. Oraya gittiğimizde onu soyup üzerini iyice aramıştım, hiçbir şey bulamadım. Onun *can tah*'lardan birini alıp saklamasından korkuyordum. Bu kâğıt o zaman üzerinde değildi. Onu donuna kadar soydum ve aradım, hiçbir şey yoktu."

Mary şaşkın şaşkın onu dinliyordu. Bir ara, "Ah, David," dedi ve sustu.

David elindeki kâğıt parçasını ona uzattı ve, "Bu onun elyazısıysa Steve mutlaka tanıyacaktır," diye devam etti. "Seninle bir milyon dolarına bahse girerim ki bu onun yazısı."

David...

Mumyanın önünde kal

Ben John 4/8 Hatırla!

Mary mesajı okuyup, "Bir milyon dolarım olsaydı, ben de onun yazısı olduğuna iddiaya girerdim," dedi. "Peki, ama bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, David?"

David, mavi renkli izin kâğıdını ondan alarak, "Tabii biliyorum," diyerek başını salladı. "En alt satırdaki 'Ben', birinci anlamına geliyor. Yani I. John, bölüm dört, sekizinci mısra. Bunun açık anlamıysa, 'Tanrı sevgidir,' oluyor."

Mary, hipnotize olmuş gibi uzun süre onun yüzüne baktı. Dili tutulmuş gibiydi. Sonra, "Öyle mi, David?" diye sordu. "O, gerçekten sevgi midir?"

Çocuk başını salladı. "Ah, evet." Kâğıdı katladı ve Mary'ye baktı. "Sanırım o bir yerde... Yani, o, her şeydir."

Cynthia elini salladı, Mary de ona karşılık verip başparmağını yukarı kaldırarak zafer işareti yaptı. Kamyon hareket eder etmez Mary de arabayı vitese takıp gazladı. Tekerlekler, ilk anda kum tepeceği üzerinde kaymış, sonra yolu kavrayıp hızla yola koyulmuştu.

David başını koltuğun arkasına yasladı, gözlerini yumdu ve dua etmeye başladı.

Bangor, Maine
1 Kasım 1994 - 5 Aralık 1995